

27
Αὐξ. Ἄρ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜ. ΒΕΡΟΙΑΣ
ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΟΥΠΕΛΗ

Ἐν Βεροίᾳ τῇ 19

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

+200 1997

Αρ.θ. εισ.

196/1959

ΔΩΡΕΑ

Γρα. Τεούπετ

GRYER-00380

Apr 27

Ms. 10957934

[Handwritten signature]

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Μετενεχθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλοελλη-
νικὴν φράσιν, εἰς ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ διαμεθεῖσα· ἡ πλατισθεῖσα
μὲ πολλὰς χρησίμας, ἡ ἀναγκαῖας ὑποσημειώσεις, ἡ ἀκριβεῖς πί-
νακες, παρὰ Γεωργίου Βενδότη ἐκ Ζακύνθου, ἡ παρ' αὐτῷ διορθωθεῖσα.

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἐπισκοπίας, καὶ ἀκριβοῦς ἐπιμελείας Πολυζώη
Λαμπανιτζιώτη τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων

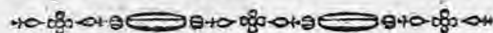
Καὶ παρ' αὐτῇ προσφωνηθεῖσα

Τῷ Τ' Φηλοτάτῳ, Εὐσεβεστάτῳ, καὶ Γαληνοτάτῳ
καὶ Ἡγεμόνι πάσης Μολδοβλαχίας

ΚΤΡΙΩ, ΚΤΡΙΩ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΒΟΕΒΟΔΑ, ΤΩ ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΩ,

ΤΟΜΟΣ Β

Περιέχων τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ τὴν ἀκο-
λουθῆσιν ἀπὸ τῆς τετρακοσίης χρόνος τῆς τῆ Χριστῆ, Γεννήσεως,
ἕως τῆς χιλίας ἐκατόν.

Αρ. 60. 1991

44πγ. ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΙΑΣ 1783.

Παρά ΓΩΣΗΠΩ ΒΑΟΤΜΕΓΣΤΕΡΩ,

Νομοδιδασκάλῳ, καὶ Τυπογράφῳ.

Τ Ω,

Τ Ψ Η Λ Ο Τ Α Τ Ω,

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΩ,, ΚΑΙ Ε΄ΤΣΕΒΕΣΤΑΤΩ, Α΄ΤΘΕΝΤΗ,
ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙ ΠΑ΄ΣΗΣ ΜΟΛΔΟΒΛΑΧΙ΄ΑΣ

ΚΥΡΙΩ, ΜΟΙ, ΚΥΡΙΩ,

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ω

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΟΕΒΟΔΑ

Τ Ω,

ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΩ,

Η γάλλετο μὲν πάλαι ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕ΄ΣΤΑΤΕ
ΗΓΕΜΩΝ ὁ τῆς παρῆτης Ε΄ΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ΄Σ
ΙΣΤΟΡΙ΄ΑΣ ἐκδοθεὶς πρῶτος Τόμος. Τῷ Τ΄ψηλοτάτῳ γὰρ Η΄-
γεμόνι τῆς Οὐγκροβλαχίας Κυρίῳ Νικολάῳ Καξατζᾶ ἀντίθετο.
ἄνδρὶ καλῷ καγαθῷ διὰ τε τὴν Χριστιανικὴν αὐτῷ διάθεσιν, καὶ διὰ
τὴν ἐπὶ παιδείᾳ αὐτῷ ἐπίδοσιν.

(α) 2

Η΄πε.

Ἡ περὶ δέ νῦν ὁ παρὼν Δεύτερος Τόμος τῆς
 αὐτῆς ἰσορίας ΤΗ, ΤΜΕΤΕΡΑ, ΘΕΟΦΡΟΤΗΤΩ, ΤΨΗΛΟ-
 ΤΗΤΙ ἀνατιθέμενος, καὶ ΣΟΥ, ἐνδύξας ὑπερασπιστὴ καὶ προσάττε
 οἰόμενος τεύξασθαι· διὰ τε τὸ ὑμέτερον γένος ἔκλαμπρον, καὶ διὰ
 τὴν τῶν ΣΩΝ πλεονεκτημάτων περισσίαν· οἶδε γὰρ ΤΨΗΛΟ-
 ΤΑΤΕ ΗΓΕΜΩΝ τὸ τῷ ὑμέτερον γένος πρόθυμον καὶ τὴν κη-
 δεμονίαν τὴν ἐσάει τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν ἐπιδεικνυμένην. ἦν μὲν ἡ-
 ξατο ὁ ἐν Μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἀλέξανδρος ὁ πάνυ ὁ ἐξ' Ἀπο-
 ρήτων ἔ πολλὰ καὶ παντοίας ιδέας συγγράμματα· μετὰ τῶτον δὲ
 ὁ τῷ υἱὸς ὁ ὑμέτερος πάππος ὁ αἰοίδιμος Νικόλαος ὁ τῆς Οὐγκρο-
 βλαχίας κατάρξας, ἔ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ μέγα τένομα. Εἴτα ὁ αἰέμνη-
 σος Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐπ' ἀμφοῖν τῶν ἡγεμονιῶν Οὐγκροβλαχίας φημι
 καὶ Μολδοβλαχίας ἡγεμονεύσας, ὁ τρόπαια κατὰ τῶν ἀντιπάλων
 ἀντιστήσας, καὶ ἀμφοτέροισι τοῖς γένεσι τῶν Βλαχομπογδάνων τὰ τῆς
 παιδείας σπέρματα ἐναφεῖς, καὶ πρῶτος ἐν αὐτοῖς Μασεῖα καθιδρύσας.

Οἶδε τὴν ΤΗΨ Υ΄ΜΕΤΕΡΑΣ Υ΄ΨΗΛΟΤΗΤΟΣ τὴν ἐκ
πρώτης ἐπιβάσεως (ἐπὶ τῷ τῆς Μολδαβίας θρόνῳ) δεδειγμένην ἡμερό-
τητα, τό, τε τῷ ἡθὺς φιλάνθρωπον, καὶ τὸ εὐεργετικὸν, καὶ τοῖς πᾶσιν
εὐπρόσιτον, καὶ ὅτι ὁ ὑμέτερος σπύδων ἐστὶ τῷ τὰ πατεῖρα, καὶ παππῶα
εἰς ἓν συναγαγεῖν προτερήματα, καὶ τοῖς ὑμέτεροις συναριθμεῖν.

Δεόντως ἔν ὑπερήδῃ ὄντος ἐγγόνος τοιούτων καὶ τηλικύτων ἀνδρῶν
τετυχηκῶς, καὶ ὑπερηδῆσεται γέ οἶμαι προσάτε καὶ κηδεμόνος σὺ ἀξιο-
σύμενος. Ο΄θεν εὐελπὶς ΤΩ Υ΄ΜΕΤΕΡΩ, ΘΕΟΣΤΗΡΙΚΤΩ, ΘΡΟ-
ΝΩ, προσέρχεται τὰ τῇ Ο΄ΡΘΟΔΟΞΩ, Ε΄ΚΚΛΗΣΙΑ, συμβάντα
διηγησόμενος, ἐκπονήματα τῷ Μακαρίῳ ἐκείνῳ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΜΗ-
ΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Α΄ΘΗΝΩΝ.

Εὐμενῶς ἔν ΘΕΟΣΕΒΕ΢ΤΑΤΕ καὶ ΘΕΟΦΡΟΥΗΤΕ
Η΄ΓΕΜΩΝ τῷτον προσδέξαιο, καὶ ἰλαρῶ τῷ ὅμματι ἐπ’ αὐτὸν ἐπι-
βλέψαις. καὶ ὥς ἐκ ἀσυντελῆ ὄντα τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν περὶ θαλψον.

Χρυσέοις κίοσι τέτον ἐπερείδων. ὅπως καὶ διὰ τῆς ὑπερασπίτεως
ΤΗΣ ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ, καὶ τῆς πλασιοδύσε δε-
ξιᾶς ἐκδοθήσοιτο καὶ ὁ τρίτος ταύτης τόμος.

Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν δοτὴς ἐπιβραβεύσαι ΤΗΝ ΥΨΗΛΟΤΗΤΑ,
ΥΨΗΛΟΤΗΤΙ τὴν ἄνω βασιλείαν, ΤΟ ΥΨΟΣ ΑΥΤΗΣ ἄσει-
σον διατηρῶν σὺν παντὶ τῷ Πανευκλεεῖ περὶ ΣΕ πληρώματι, ὥσε δεῖγμα
τῷ τε ἐκλάμπρω ΣΟΙ Υἱῷ καὶ τῇ τῷ Θεόνε διαδοχῇ γενόμενος ἀπο-
βήση.

ΤΗΣ ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ
ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ

Εν Βιέννῃ ἠφ.π.φ.
Σεπτεμβρίου 30

Ευτελής & Υποκλινής δῶροι
Πολυζώης Λαμπαντζιώτης
ὁ ἐξ Ἰωαννίνων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΣ

Αναγνώσας ἡ συνδρομητὰς τῆς παρούσης

ΒΙΒΛΟΥ.

Ιδὲ εὐμενέσατοι Ἀναγνώσας καὶ συνδρομηταὶ ὅπῃ σὰς προσφέρω, ἡ τὸν παρόντα Δεύτερον Τόμον ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ εὐλισμένον, ἡ κατηγλαϊσμένον ὥσπερ ἡ τὸν Πρῶτον, μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ἀκρίβειαν, ὅπῃ ἐδύνετο νὰ γένῃ μία τοιαύτη ἐκδοσις. ὅσις περιέχει τὴν συνέχειαν τῆς αὐτῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸν πέμπτον αἰῶνα, ἕως τὸν ἐνδέκατον, ἥτοι ἀπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας Ἀρκαδίου, ἡ Οὐωρίου, ἕως τῆς Αὐτοκρατορίας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνῆ. Καὶ μὴ θαυμάσητε ἂν μόνον ἕξ βιβλία περιέχει ὁ παρὼν τόμος, ἡ ἔχῃ ἑπτὰ καὶ ὡς ἐδόξη ἡ εἰδήσις εἰς τὸν πρόλογον τοῦ πρώτου τόμου. Τῆτο γὰρ ἐγένετο ἵνα μὴ ὁ δεύτερος τόμος γένῃ πλέον ὀγκώδης ἀπὸ τῆς ἄλλης.

Τοιοτοτρόπως θέλει ἀκολουθήσει νὰ γένῃ ἡ ὁ τρίτος τόμος, ὅπῃ Θεοῦ βοηθοῦντος θέλει λάβῃ ἡ αὐτὴ τὸ καλὸν τέλος, ὅσις θέλει ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, ἕως τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου, ἥτοι ἕως τῆς 1700. ἡ μετὰ τὴν τελείωσιν αὐτοῦ, Θεὸς ἐνδυναμοῦντος με, ἡ τῶν Φιλογενῶν συμβοηθούντων με θέλω ἐκδώσει, ἡ ἕνα τέταρτον Τόμον ὀλίγον μικρότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπου νὰ περιέχῃ τὴν συνέχειαν, ἡ ἐξακολουθήσιν τῆς αὐτῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ἀρχόμενον ἀπὸ τοὺς 1700. ἕως τῆς παρόντος χρόνου, δηλαδὴ 1783. ὡσὰν ὁμοίως ὁ τρίτος τόμος εἶναι ὅπου πᾶναι ἡ ἱστορία τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τὸ χίλιον ἐπτακοσίον ἔτος, ἐπειδὴ ἡ ἕως τότε ἐπρόφθασε νὰ γραφῇ, ἡ τελειότης αὐτῆς ἕως τῆς παρόντος ἔτους ἡ θέλε γένῃ μέγα προτέρημα ὠφελείας, ὡς δύναμιν ἔχειν νεαρὰς ἐνθυμήσεως τῆς ἱστορίας τῶν παρελθόντων πραγμάτων.

Αὐ-

Αὐτὸς ὁ αἰὼν τοῦ τετάρτου τόμου θέλει συνθεθεῖ πλέον διεξοδικωτέρως ἀπὸ ἐκλεκτοὺς συγγραφεῖς, καὶ σοφοὺς, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα συνετέθησαν ἕως τοὺς παρόντας καιροὺς, διὰ μέσθ τοῦ ὑποκειμένου ὅπῃ ἐπιμελεῖται ἤδη εἰς τὸν καλῶπισμὸν, εὐταξίαν τε, καὶ διόρθωσιν τῶν τριῶν τόμων, προσθέντων εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, καὶ καταρτίζοντάς τον πρὸς περισσοτέραν εἰδησιν τῶν πραγμάτων διὰ τοὺς φιλομαθεῖς, καὶ περιέργους ἀναγνώσας μὲ διαφόρους Χρονολογικοὺς πίνακας, διὰ νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν Χρονολογίαν κατὰ τάξιν παντὸς πράγματος, ὡς πίνακα ἀκριβῆ πάσης **ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**, πίνακα χρονολογικὸν τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀνατολῆς τε, καὶ Δύσεως, Πίνακα τῶν Πάπιδων, τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, καὶ Γεροσολύμων, Πίνακα τῶν Οἰκουμενικῶν, καὶ τοπικῶν συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων, τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Δύσεως, Πίνακα τῶν αἵρετικῶν, Πίνακα τῶν συγγραφέων, καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Πίνακα τῶν Χαλίφων τῶν Σαρακηνῶν, Πίνακα τῶν βασιλέων τῆς Ῥωσίας, Πίνακα τῶν Ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, καὶ Οὐγγροβλαχίας, καὶ ἄλλα τινὰ ἀξιόλογα, καὶ περίεργα· ὅθεν ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς παρούσης **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**, ὁμοίως καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου ἤθελαν ἀποκτήσει τοὺς τρεῖς ῥηθέντας τόμους, νὰ μὴν ἤθελαν λείψωσι νὰ ἀποκτήσωσι καὶ αὐτὸν τὸν τέταρτον, καὶ νὰ μὲ ἐνδυναμώσωσι, καὶ μὲ τὴν καλὴν τῆς παρακίνησιν, διὰ νὰ τὸν ἐκδόσω ὅσον τὸ συντομώτερον, διὰ νὰ ἔχωσιν ἐντελῇ τὴν παρούσαν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ**, ὅπου τὸ γένος μας ἕως τοῦ νῦν ὑσερεῖτο, καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ τοῦ τετάρτου θέλει εἶναι παρόμοια μὲ τῶν ἄλλων τριῶν.

Δεχθεῖτε λοιπὸν ἐυμενεῖς ἀναγνώσας καὶ συνδρομηταὶ τὸν πόσον ὅπου τρέφω διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ γένους, ὁμοῦ καὶ τὸν παρόντα δεύτερον τόμον, μὲ ἐκείνην τὴν προθυμίαν καὶ ἐυμένειαν ὅπου ἐδέχθετε τὸν πρῶτον, ὅπως ἐγκαρδιούμενος ἀπὸ τὴν καλοκαγαδίαν σας δὲν θέλει λείψω νὰ ἀκολαθίσω ὅπου μετὰ πάσης προθυμίας νὰ δελεύσω τὸ γένος με, καὶ μὲ ὅτι ἄλλο μὲ φωτίσει ὁ Κύριος. Εὐχόμενος.

Πολυζῶης Ααμπανιτζιώτης
ὁ ἐξ Ἰωαννίνων.

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η,

ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

τῶν Συνδρομητῶν τῆς παρούσης Ἐκκλησιαστικῆς
Ἱστορίας κατὰ ἀλφάβητον.

ΓΓΙΟΥΤΓΓΕΣΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ.

Ο' Τιμιώτ. **Α**ναστάσιος Εὐστα-
θίου Σάββα Βιδοκεκίτης
Γεώργιος Χ. Α'δανασία Μεγατερ-
ναβίτης.
Γεώργιος, & Δημήτριος Σητζίμα ἀν-
τάδελφοι Μοσχοπολίται.
Γεώργιος Γεβήτζα Μεγατερναβίτης.
Γεώργιος Λέκοβιτζ Μεγατερναβίτης.
Δημήτριος Γέναρη Κωζανίτης.
Θεόδωρος Σκοπιανὸς Κωζανίτης.
Γεώργιος Δημητρίου Κασοριανός.
Γεώργιος Παγανί Σελτζιώτης.
Μιχαὴλ Κόσοβιτζ Μοσχοπολίτης.
Μιχαὴλ Μάνδουκα Μοσχοπολίτης.
Ναὴμ Μόσχα Μοσχοπολίτης.
Ναὴμ Α'κογλάνι Κασοριανός.
Παναγιώτης Κετικετάνη Κασοριανός.
Στέφανος Κελενδρίτζια Μοσχοπολί-
της.
Πέτρος Σκάταρι προεστὴς τῆς Ἀδελ-
φότητος

Ζ Ε Μ Ο Ν Α.

Ο' Τιμι. **Δ**ημήτριος Α'ναστασία Ματθαίου.
ΤΟΜ. II.

(β)

Γ Ω Α Ν Ν Ι Ν Α.

Ο' Πανιερώτ. **Μ**ητροπολίτης Γεωργίου
Μακάριος.
Ο' Γεροσοφολ. διδάσκαλος Κοσμάς Μπα-
λάνης Βασιλόπουλος.
Ο' Γεροσοφολ. διδάσκαλος Τρύφων ὁ ἐκ
Μετζόβου.
Ο' Ἐκπλαμπρ. Ἀρχων Ποσέλνικος Ἀλέ-
ξιος Μίσιν.
Ο' Τιμι. & Χρησὶμ. Α'δανασίος Καραϊωάν-
νης.
Ἀλέξιος Κρομύνης.
Α'ναστάσιος Δρόσος.
Α'ναστάσιος Παπᾶ Νικολάου ἐκ Πλε-
σόβου.
Α'νδρέας Διαγυμᾶς.
Γεώργιος Ἀποσόλη Κράχτη.
Γεώργιος Πράσινος ἐκ Ζαγόρη.
Δημήτριος Συκᾶς.
Δημήτριος Χαλαμῆς.
Διαμάντης Μπαλαδίμας.
Εὐστράτιος Χ. Βάρδας.
Θωμᾶς Λάμπρος Μπίτζινος.
Γεώργιος Ἀποσόλη Κράχτη.
Γεώργιος Λεοντάρη Μιλιστι.
Κυριάκος Χαλαμῆς.

Κέν-

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Κώνσας Γεωργία.
Νικόλαος Θεοδοσία Πανόπαλος.
Νικόλαος Μπέρεκ.
Μιχαήλ Πατζιμάλης.
Χ. Παναγιώτης Ρογκότης.
Παναγιώτης Σουλβεργα.
Χ. Πολύζος Χ. Κυρίτζι.
Ράδος Βασιλείς εκ Ζαγόρη.
Χρίστος Στάνος.

ΚΕΣΚΕΜΕΤ.

Ο' Ε'υλαβές. Πνευματικός τῷ Κεσ-
κεμέτ.

Ο' Τιμιώτ. Τόλλιος Κωνσταντίνος.
Γεώργιος Κυριάκης

ΚΟΥΜ ΣΕΝΤ ΜΑΡΤΟΝ.

Ο' Λογιώτ. Δημήτριος Γεωργίτζα Προ-
τοπρεσβυτέρη. Χρυσσανδόπωλος,
ἀπὸ Τζαρίτζανη.

Ο' Τιμιώτ. Θεόδωρος Δεκα Κάλλη, ὁ
Κωνσταντίνος υἱὸς αὐτῆς.
Χαρήσιος Βαϊτζ.

ΜΙΣΚΟ'ΛΤΖΑ.

Ο' Τιμιώτ. Αναστάσιος Τριερλιντε.
Γεώργιος Ο'λλας.
Δημήτριος Τζιάκας.
Εβρέτης Σιαγκέννα.

ΠΕΣΤΑ.

Ο' Τιμιώτ. Αδὰμ Κωνσταντίνος Τζιατήρη
Μοσχοπολίτης.
Βρέτας παπᾶ Αναστασία ἀπὸ Γυιέγ-
γυσι.
Δημήτριος Μαΐσια.
Δημήτριος Φιλεκχάξ.
Δῆμος εκ Σεντ - Μαρτόν.
Γεώργιος εκ Σεντ - Μικλος.

Κωνσταντίνος εκ Δεμισήκι.
Λάζαρος εκ Κοβίνι.
Νίκος Βερέκ εκ Τζιογγράδ.

ΣΕΝΤΕΣ.

Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Κωνσταντίνος } Δῆμος Κάλλη
αὐτέδελφοι εκ Κοζάνης.

Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Κωνσταντίνος } Χαρισία αὐτάδελ-
Μιχαήλης } φοι εκ Κοζάνης.

Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Θεόδωρος } Γυιερτζα αὐτάδελ-
Μάρκος } φοι εκ Κοζάνης.

Ο' Τιμιώτ. Δημήτριος Γεώργιος ἀπὸ Τάρη.

Ο' Τιμιώτ. Κωνσταντίνος Γεώργιος ὁ υἱὸς αὐ-
τῆς Χ. Κλημέλη εκ Κοζάνης.

Ο' Τιμιώτ. Μιχαήλης Κώνσας Τζιαμπαλῆ.

ΣΜΥΡΝΗ.

Ο' Τιμιώτ. Αμβρόσιος Μαυρογορδάτος.
Χριστόφορος Γκίκα ἐξ Γεωργιάνων.

Ο' Οσιότ. Χρύσανθος διδάσκαλος τῆς σχο-
λῆς τῆς Σμύρνης.

ΤΕΜΕΣΒΑΡΙ.

Ο' Τιμιώτ. Αναστάσιος Παναγιώτης Βι-
δοκακίτης.

Θεόδωρος Παναγιώτης Βιδοκακίτης.

Κοσμάς Παναγιώτης Βιδοκακίτης.

Νικόλαος Νέτζο.

ΤΖΑΡΙΤΖΑΝΗΝ.

Ο' Πανιερ. Αρχιεπ. Ελασσάνος ὁ Δο-
μενίκος Αμβρόσιος.

Ο' Πανοσιότ. Γεράσιμος Πρωτοσύγγελος
Γεωργίτζη Πρωτοπρεσβύτερος ὁ
Χρυσσανδόπωλος.

Ο' Πανοσιότ. Καθηγόμενος τῷ Μοναστηρίῳ
Σπαρμῆ Γεράσιμος.

ΕΛΕΓ.

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Τῶν Συγγραφέων, ὧν τὴν μαρτυρίαν φέρει εἰς τὴν παροῦσαν βίβλον, ὁ Συγγραφεύς.

Α.
Αββᾶς Οὐσπεργήνσιος.
 Αββᾶς Πρεμινένσιος.
 Αββᾶς Σταδηνένσιος.
 Αγκάθιος Πάπας.
 Αἰδων Οὐιενήνσιος.
 Αλαμανός Νικόλαος.
 Αἰάτιος.
 Αναςάσιος βιβλιοθηκᾶριος.
 Αἰννα Κομνηνὴ.
 Αντίοχος ἅγιος.
 Αταλιάτης.
 Αυρήλιος Λεδοβίκος.

Β.
Βαλαῖος Γερώνυμος.
 Βαλσαμών.
 Βαρώνιος.
 Βασίλειος ὁ μέγας.
 Βασκβεζ.
 Βαταγλίδης.
 Βελαρμίνος.
 Βενδίνος.
 Βερτολδος.
 Βήνων Καρδινάλης.
 Βιβλιοθήκη τῶν Πατέρων.
 Βιγίλιος Πάπας.
 Βικέντιος Λερινήνσιος.
 Βίλλιος Λαδάτος.
 Βίβελμος Τύριος.
 Βίνιος Σευηγίνος.

Βλασαρις.
 Βοεκλέρος.
 Βόσσιος.

Γ.
Γεννάδιος.
 Γέραρδος.
 Γερμανός Κπ.
 Γεώργιος Αμαρτωλός.
 Γεώργιος μοναχός.
 Γλάβρος.
 Γλυκάς.
 Γκαλτέριος.
 Γεϊλλιέλμος Βιβλιοθηκᾶριος.
 Γραικορωμαϊκὸν Νόμιμον.
 Γραντζίος.
 Γρατιανός.
 Γρηγοράς.
 Γρηγόριος Μέγας.
 Γρηγόριος Ζ'. Ρώμης.
 Γρηγόριος Ταρρωνήνσιος.

Δ.
Διανύσιος ὁ μικρός.
 Δίτμαρος.
 δὲ Δόμινις Μάρκος Αντώνιος.

Ε.
Εγνάτιος.
 Εγνατίος Γωάννης Βαπτιστής.
 Επιδάνιος μοναχός.
 Ερμανός Κόντρακτος.

Ευάγγριος.
 Ευδύμιος Ζυγαδηνός.

Ζ.
 Ζωναράς.

Θ.
Θεοδώρητος Κύρβ.
 Θεόδωρος Αναγνώστης.
 Θεοφάνης.
 Θωμάς Ακκηνάτης.

Ι.
Ιγκμαρος.
 Ιορνάνδος.
 Ισίδωρος Ισπαλίνσιος.
 Ιωάννης Αγγλικός.
 Ιωάννης Πρεσβύτερος.

Κ.
Κάνος Μελχιέρ.
 Καρατζάς.
 Κασσιόδωρος.
 Κεδρηνός.
 Κηρλάριος.
 Κοριόλανος.
 Κασπινιανός.
 Κυπριανός.
 Κύριλλος.
 Κωδινός.
 Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος.

Λ ^{Α.}
 Λάγγιος Παῦλος.
 Λάμβερτος Σχαφναβεργίν-
 σιος.
 Λανώιος.
 Λεόντιος Σχολαστικός.
 Λέων ὁ Μέγας.
 Λέων Ὁσιακός.
 Λιβέρατος.
 Λιππομάνος Ἀλεΐσιος.
 Λομβάρδος.
 Λεϊτπράνδος.

Μ ^{Μ.}
 Μαγδεμβουργικοί ἑκατοντ
 Μανασσῆς.
 Μαριανὸς Σκῳτός.
 Μαρτίνος Πολῶνος.

Ν ^{Ν.}
 δὲ Νατάλιβας.
 Νεῖλος.
 Νικήτας Παφλαγόνος.
 Νικήτας Στηθάτος.
 Νικηφόρος Κάλλιπος.
 Νικηφόρος Πατρίκιος.
 Νικηφόρος Πατριάρχης
 Νικόλαος Α'. Ρώμης.
 Νόμιμον Γραικορωμαϊκόν.

Ξ ^{Ξ.}
 Ξαντόπαλος.

Ο ^{Ο.}
 Οκτάβιος δὲ Στράδα.
 Ονάφριος Παννῆνιος.
 Ονώριος Αὐγουστινιανός.
 Ορόσιος.
 Οσίανδρος.
 Οὔττων Φριτιγγήνσιος.
 Ουϊκτωρ Ουτικηνσιος.

Π ^{Π.}
 Πασχάσιος Ράβερτος.
 Παῦλος διάκονος.
 Πελάγιος Β'. Ρώμης.
 Πεταβίος.
 Πέτρος Ἀντιοχείας.
 Πισίδιος.
 Πλάτινας.
 Πομπώνιος Λαΐτος.
 Ποντιφικάλς.
 Ποσσεινός.
 Προκόπιος.

Ρ ^{Ρ.}
 Ρηγίνων Πρεμίνσιος.

Σ ^{Σ.}
 Σάνδρος.
 Σήξτος Ξενικός.
 Σιγήβετος Γεμβλακήνσιος.
 Σιδώνιος.
 Σκαλήγηρος.
 Σκυλίτζης Γωάννης.

Σαΐδας.
 Σελπίκιος Σευῆρος.
 Σέφριδος Πρεσβύτερος.
 Σέριος.
 Στόλβετος.
 Στυλιανὸς Νεοκαισαρείας.
 Συμεὼν Μάγιστος.
 Συμεὼν Θεσσαλονίκης.
 Συμεὼν νέος Θεολόγος.
 Συναξάριον.
 Συνοδικά.
 Σωκράτης Σχολαστικός,
 Σωζόμενος Ερμείας.

Τ ^{Τ.}
 Τίλιος.
 Τριθέμιος.

Φ ^{Φ.}
 Φώτιος.

Χ ^{Χ.}
 Χαλκοκονδύλης.
 Χεμνίτης.
 Χρονική Κοπλότης.
 Χρονικά Πολωνείας.
 Χρονικά Ρωσίας.
 Χύτραις Σάξων.

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

τ ω ν

ΚεΦαλαίων τῆ Δευτέρῃ Τόμῃ.

Α' Ι Ω' Ν Ε'.

ΚΦ. Α'. Περί Ἀρχαδία, ἔξ Ὀνω-
ρία των Ἀυτοκρατόρων, καὶ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν
τῇ Ἐκκλησίᾳ. - - - - - σελ. 1

ΚΦ. Β. Περί διαφορῶν διχονοιῶν
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκά-
λων - - - - - 6

ΚΦ. Γ. Περί Πελαγίῃ τῇ Αἰρε-
τικῇ, ἔξ τῶν ἀπ' αὐτῆς κληθέν-
των Πελαγιανῶν, ἔξ Ἡμιπελα-
γίων - - - - - 11

ΚΦ. Δ. Περί τῶν ἐπισημοτέρων
Συνόδων τῶν ἐπὶ τέτῳ των
Ἀυτοκρατόρων συναθροισθῆναι - 15

ΚΦ. Ε' Περί τῶν διαπρεφάντων
ἀνδρῶν ἐπὶ τέτῳ των Ἀυτο-
κρατόρων, ἐν ἀγιότητι, ἔξ δι-
δασκαλίας. - - - - - 17

ΚΦ. ζ' Περί Θεοδοσίῃ τῇ Μικρῇ,
ἔξ Οὐαλεντιανῆ τῇ Γ' των Ἀυ-
τοκρατόρων, ἔξ τῶν γενομένων
ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 20

ΚΦ. Ζ' Περί τῆ ἐγερθέντος ἐν Ρώ-
μῃ σχίσματος μεταξύ Βονιφα-
τίῃ, ἔξ Εὐλαλίῃ - - - - - 24

ΚΦ. Η' Περί Νεστορίῃ, ἔξ Εὐτυ-
χῆς τῶν αἰρετικῶν - - - - - 25

ΚΦ. Θ' Περί τῶν γενομένων Συ-
νόδων ἐπὶ τέτῳ των Ἀυτοκρα-
τόρων - - - - - 29

(β) 3

ΚΦ.

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις διαπρεφάντων Σοφῶν,
καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν, καὶ Γυναι-
κῶν - - - - - 33

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ Μαρκιανῆ, Λέον-
τος τοῦ Θρακῆ, καὶ Ζήνωνος
τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γε-
νομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ - - - - - 39

ΚΦ. ΙΒ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρό-
νοις ἀνακυφάντων αἰρετικῶν - - - - - 41

ΚΦ. ΙΓ'. Περὶ τῶν γενομένων Συ-
νόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων Αὐτο-
κρατόρων - - - - - 43

ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν
ἐν ὁσιότητι, καὶ παιδείᾳ - - - - - 47

Συνόψις τῆς διδασκαλίας, Εὐτα-
ξίας, καὶ Ἡθικῆς τοῦ παρόντος
ἑ. αἰῶνος - - - - - 51

Α' ΙΩ' Ν ζ'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Ἀντισκίᾳ τοῦ Διό-
ρη τοῦ τῆς Ἀνατολῆς Αὐτάρ-
χε, καὶ τῶν Βαρβάρων βασιλέων
τῆς Δύσεως, καὶ τῶν γενομέ-
νων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τέ-
τοις τοῖς χρόνοις - - - - - 53

ΚΦ. Β'. Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ σχίσ-
ματος μεταξὺ Λαυρεντίου, καὶ
Συμμάχου τῶν ψιφιδέντων Ἐ-
πισκόπων αὐτῆς - - - - - 63

ΚΦ. Γ'. Περὶ Γερίου τοῦ Θρακῆ
Αὐτοκράτορος καὶ τῶν γενομέ-
νων ἐπ' αὐτῇ ἐν τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ - - - - - 64

ΚΦ. Δ'. Περὶ τοῦ γεγονότος σχίσ-
ματος μεταξὺ τῆς Δυτικῆς Ἐκ-
κλησίας, καὶ Ἀνατολικῆς, καὶ
τῆς αὐτῶν ἐνώσεως - - - - - 67

ΚΦ. Ε'. Περὶ τῆς ἐγερθείσης φι-
λονεικίας ἐκ τοῦ ζητήματος, πό-
τερον εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος
πέποιθεν - - - - - 72

ΚΦ. ζ'. Περὶ τῶν ἀνακυφάντων αἰ-
ρετικῶν ἐν τούτοις τοῖς χρό-
νοις - - - - - 73

ΚΦ. Ζ'. Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς
χρόνοις συγκροτηθεῖσων Συ-
νόδων - - - - - 78

ΚΦ. Η'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι
ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - - - - - 82

ΚΦ. Θ'. Περὶ Γερινιανῆ τοῦ μεγά-
λου Αὐτοκράτορος καὶ τῶν γε-
νομένων ὑπ' αὐτῇ ἐν τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ - - - - - 84

ΚΦ. Ι'. Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ διττοῦ
Σχίσματος, τοῦ μὲν μεταξὺ
Βονιφάτιου Β' καὶ τοῦ Διοσκόρου,
τοῦ δὲ μεταξὺ Σιλβερίου, καὶ Βι-
γιλίου - - - - - 92

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἑρι-
δος τῆς περὶ τοῦ τῶν φρενοβλα-
βῶν παρατροπῶν τοῦ Ὀριγένης,
καὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων. - - - - - 96

ΚΦ. ΙΒ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις αἰρετικῶν Ἀντίμου, Θεο-
δοσίου, Γαϊανῆ, Γακώβα, καὶ
Γωάννου τοῦ Φιλοπόνου. - - - - - 100

ΚΦ. ΙΓ'. Περὶ τῶν ἐπὶ Γερινιανῆ
συγκροτηθεῖσων συνόδων, μά-

λιστα δὲ περὶ τῆς ἐν Κωνσταντι-
ναπόλει ἐ. Οἰκουμενικῆς συνό-
δου - - - 102

ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις ταῖς
χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν
ἐν παιδείᾳ, καὶ ὁσιότητι - - 109

ΚΦ. ΙΕ'. Περὶ Γεσίμου τοῦ νεωτέρου,
καὶ Τιβερίου τοῦ Β'. τῶν Αὐτοκρα-
τόρων, καὶ τῶν ἐκ αὐτῶν γε-
νομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. - 113

ΚΦ. ΙΣ'. Περὶ τοῦ σχίσματος τῶν
Ἐπισκόπων τῆς Γερμανίας, καὶ
τῆς διαφωνίας τῶν ἐν τῇ Γαλ-
λίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ Ἐκκλησιῶν πε-
ρὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα - - 120

ΚΦ. ΙΖ'. Περὶ τῶν συγκροτηθει-
σῶν συνόδων ἐπὶ Γεσίμῳ, καὶ Τι-
βερίῳ τῶν Αὐτοκρατόρων - - 121

ΚΦ. ΙΗ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
ἀνδρῶν κατὰ τέτας τὰς χρόνους
ἐν ὁσιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ - 123

ΚΦ. ΙΘ'. Περὶ Μαυρικίου τοῦ Αὐτο-
κράτορος, καὶ τῶν ἐκ αὐτοῦ γε-
νομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - 126

ΚΦ. Κ'. Περὶ τῆς φιλονεικίας Πε-
λαγίου Β'. καὶ Γρηγορίου Α'. ἡ-
τοι τοῦ Μάγνου τῶν Ρώμης Ἐ-
πισκόπων, διὰ τὸν τίτλον, καθ'
ὃν ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀρ-
χιεπίσκοπος Οἰκουμενικὸς γρα-
φεται - - 132

ΚΦ. ΚΑ'. Περὶ τῶν ἐπὶ Μαυρικίῳ
συγκροτηθεισῶν Συνόδων - 136

ΚΦ. ΚΒ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
κατὰ τέτας τὰς χρόνους ἐν ὁ-
σιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ - - 139

Σύνοψις τῆς διδασκαλίας, εὐτα-
ξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας
εἰς τὸν παρόντα 5. αἰῶνα 143

Α' ΙΩ Ν Ζ'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Φωκᾶ, καὶ Ἡρακλεῖα
τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γε-
νομένων ἐκ αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ - - 145

ΚΦ. Β'. Περὶ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ
Φωκᾶ πρωτεῖς τῇ Ρωμαϊκῇ
Ἐκκλησίᾳ - - 153

ΚΦ. Γ'. Περὶ τοῦ ψευδοπροφήτου
Μωάμεθ, καὶ τῆς αὐτοῦ αἰρέ-
σεως - - 154

ΚΦ. Δ'. Περὶ τῆς τῶν Μονοθελη-
τῶν αἵρέσεως - - 158

ΚΦ. Ε'. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ
γενομένου Σχίσματος, διὰ τὴν
μίαν καὶ τρίτην κατάδυσιν, ἐν τῷ
βαπτίσματι - - 161

ΚΦ. Σ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις γενομένων Συνόδων - 164

ΚΦ. Ζ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
ἀνδρῶν, ἐπὶ τέτοις τοῖς χρό-
νοις - - 167

ΚΦ. Η'. Περὶ τοῦ Δ'. Κωνσταντίνου
ὡς τοῦ Ἡρακλεῖα, καὶ Ἡρακλεω-
νᾶ, καὶ τοῦ Β'. Κωνσταντίνου τοῦ ἐκ-
γόνου τοῦ Ἡρακλεῖα τῶν Αὐ-
τοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις
αὐτῶν - - 170

ΚΦ. Θ'. Περὶ Πύρρου, καὶ τῆς αὐτοῦ
πολυδουλήτου διαλέξεως μετὰ
τῷ

τῷ Μαξίμῳ, περὶ τῷ διαδόχῳ
αὐτοῦ Πάυλῳ, καὶ περὶ τῆς ἐν
τῇ Ἀγγλίᾳ φιλονεικίας διὰ
τὴν ἑορτὴν τῷ Πάσχα - - 175

ΚΦ. Ι. Περὶ τῶν γενομένων συνό-
δων ἐπὶ Κωνσταντοῦ τῷ αὐτο-
κράτορος - - - 176

ΚΦ. ΙΑ. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 178

ΚΦ. ΙΒ. Περὶ Κωνσταντίνου τῷ Πα-
γωνάτῃ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ'
αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - 181

Φ. ΙΓ. Περὶ τῶν Συνόδων τῶν
ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τῷ Παγωνάτῃ
συγκροτηθεῖσων, καὶ μᾶλλον πε-
ρὶ τῆς ἐν Κωνσταντινὸς πόλει ῥ.
Οἰκουμένης Συνόδου - - 185

ΚΦ. ΙΔ. Περὶ Ἰβηριανῶν τῷ Β. ἦ-
τοι τῷ Ρινότμητῃ, Λεοντίῳ, καὶ
Τιβερτίῳ τῷ Αψιμάρῃ τῶν Αὐ-
τοκρατόρων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν
καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας - 195

ΚΦ. ΙΕ. Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γε-
νομένων δύο σχισμάτων - 199

ΚΦ. Ις. Περὶ τῶν γενομένων συ-
νόδων ἐν τοῖς χρόνοις τέττων τῶν
Αὐτοκρατόρων - - 202

Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐτα-
ξίας, καὶ Ἠθικῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα 205

Α' Ι Ω Ν Η'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Ἰβηριανῶν, Φιλιππι-
κῷ τῷ Βαρδάνῃ, Ἀρτεμίου, καὶ
τῷ Γ. Θεοδοσίῳ τῶν Αὐτοκρα-

τόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις αὐ-
τῶν - - - 207

ΚΦ. Β'. Περὶ τῶν γενομένων συνό-
δων ἐπὶ τέττων τῶν Αὐτοκρα-
τόρων - - - 213

ΚΦ. Γ'. Περὶ Λέοντος Γ. τῷ Ἰ-
σαύρῃ τῷ εἰκονομάχῃ, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ - - - 214

ΚΦ. Δ'. Περὶ τῷ πόδῃ ὁ Λέων εἰς
τὴν εἰκονομαχίαν ἦλθε, καὶ τί
δι' αὐτῆς πέπονθε - - - 218

ΚΦ. Ε'. Περὶ τῶν ἐπὶ Λέοντος τῷ
Ἰσαύρῃ γενομένων Συνόδων - 221

ΚΦ. ς. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀν-
δρῶν ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι κα-
τὰ τέττας τὰς χρόνας - - 222

ΚΦ. Ζ'. Περὶ Κωνσταντίνου ς. τῷ
ρηθέντος Κοπρωνύμῃ, καὶ τοῦ
ἰοῦ αὐτοῦ Λέοντος Δ. τῷ Πορ-
φυρογεννῇτῃ, καὶ τῶν πραχθέν-
των ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - 224

ΚΦ. Η'. Περὶ τῶν γενομένων δύο
Σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ
τέττας τὰς χρόνας - - - 232

ΚΦ. Θ'. Περὶ τῶν γενομένων συνό-
δων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 233

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῆς αἰρέσεως τῶν Παυ-
λικιανῶν. - - - 237

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ Κωνσταντίνου Ζ. τῷ
Πορφυρογεννῇτῃ Αὐτοκράτο-
ρος, καὶ Εἰρήνης, τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐ-
τῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ 238

ΚΦ.

ΚΦ. ΙΒ. Περὶ τῆς κινήσεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ Φήλικος τοῦ Οὐργέλης Ἐπισκόπου, πότερον ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν σάρκα υἱοποιήτος ἐστὶ τῷ Θεῷ - - - 244

ΚΦ. ΙΓ'. Περὶ τῆς Ἀγίας, καὶ Οἰκουμένης Ζ'. συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συγκροτηθείσης - - - 245

ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις - - - 250

ΚΦ. ΙΕ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ κατὰ τέτας τὰς χρόνας - - - 254

Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα Η'. αἰῶνα - - - 256

Α' ΙΩΝ Θ'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Νικηφόρου τῷ Σταυρακίῃ, Μιχαὴλ τῷ Κεροπαλάτῃ, καὶ Λέοντος τῷ Ἀρμενίῃ, τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 257

ΚΦ. Β'. Περὶ Μιχαὴλ τῷ Τραυλῷ, καὶ Θεοφίλῃ τῷ υἱῷ αὐτοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 262

ΚΦ. Γ'. Περὶ Λεοδοβίκου Πίε ἡτοῖ τῷ Εὐσεβῆς, καὶ τῶν γενομένων
ΤΟΜ. II.

ἐπὶ τῆς αὐταρχίας αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 265

ΚΦ. Δ'. Περὶ τῶν γενομένων Δυτικῶν Συνόδων ἐπὶ τέτα τοῦ Λεοδοβίκου - - - 268

ΚΦ. Ε'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐν ἀρετῇ, καὶ παιδείᾳ - - - 269

ΚΦ. Ϛ'. Περὶ Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρου τῆς αὐτῆς μητρὸς, τῶν αὐταρχισάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 272

ΚΦ. Ζ'. Περὶ Λοδαρίου τῷ ἐν τῇ Δύσει Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 280

ΚΦ. Η'. Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ γεγονότος σχίσματος μεταξὺ Βενεδίκτη τοῦ Γ'. καὶ τοῦ Ἀνασασίᾳ, ὁμοίως καὶ περὶ Γοδεσχάλλου, καὶ τῆς αἵρέσεως αὐτοῦ - - - 284

ΚΦ. Θ'. Περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ συνόδων ἐπὶ Λοδαρίου τοῦ Αὐτοκράτορος - - - 285

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων Δυτικῶν ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ κατὰ τέτας τὰς χρόνας - - - 287

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ Λεοδοβίκου Β'. τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 289

ΚΦ. ΙΒ'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις - - - 293

ΚΦ. ΙΓ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν κατὰ τούτας τοὺς χρόνους - - - 296
ΚΦ.

ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 299

ΚΦ. ΙΕ'. Περὶ τῶν ἐν Δύσει Ἀυτοκρατόρων Καρόλου τοῦ Κάλβου, Λεοβίκου τοῦ Βάλβε, καὶ Καρόλου τοῦ Κράσου, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως - - - 303

ΚΦ. ΙΣ'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων Ἀυτοκρατόρων - - - 306

ΚΦ. ΙΖ'. Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Φωτίου, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα γενομένης ἡ. Οἰκουμενικῆς συνόδου - - - 311

ΚΦ. ΙΗ'. Περὶ τοῦ μετὰ τὴν ἡ. σύνοδον ἀρξαμένου σχίσματος μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας - - - 318

ΚΦ. ΙΘ'. Περὶ Λέοντος Φιλοσόφου Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 320

ΚΦ. Κ'. Περὶ Ἀρνώλφου, ἡ Ἀρνόλφου τοῦ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 325

ΚΦ. ΚΑ'. Περὶ τοῦ σχίσματος μετὰ τῆς Φορμώσου, καὶ τῆς Σεργίου, καὶ τῆς ἐξαγίου ἀμότητος Στεφάνου τῆς ε'. τῆς Ρώμης Ἐπισκόπων - - - 329

ΚΦ. ΚΒ'. Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἀντιλογίας ὑπὲρ τῆς θείας εὐχα-

ριστίας κατὰ τέτους τὰς χρόνους, μετὰ τὸν Βερτρίκου, καὶ Γεωργίου τῶν Εὐρίγενε Σκώτου, καὶ Πασχαλίου τῶν Ραβέρτου, καὶ περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν Δύσει - - - 332

ΚΦ. ΚΓ'. Περὶ τῶν ἐπ' ἀρετῇ διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέτους τὰς χρόνους - - - 335

Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα Θ'. αἰῶνα - - - 238

Α' ΙΩ' Ν' Ι'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Λεοβίκου τῆς Δ'. Ἀυτοκράτορος Δύσεως, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 341

ΚΦ. Β'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις Λεοβίκου τῆς Β'. - - - 344

ΚΦ. Γ'. Περὶ Κορράδου Α'. τῆς ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 345

ΚΦ. Δ'. Περὶ Ἀλεξάνδρου ἀδελφοῦ Λέοντος τῆς Φιλοσόφου, Κωνσταντίνου Η'. τῆς Πορφυρογεννήτου, Ρωμανῶ τῶν Λεκαπηνῶν, καὶ Ρωμανῶ τῶν νεωτέρων, τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ρώσων - - - 347

ΚΦ. Ε'. Περὶ Εὐρρίκου τῆς Γ' ἐξουτῆς, καὶ Ὀττωνος τῆς ἐπικληθέντος μεγάλου, τῶν ἐν τῇ Δύσει βασιλευ-

σίλευσάντων, ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 356

ΚΦ. ζ'. Περὶ Νικηφόρου τῷ Φωκῷ, ἔξ Ἰωάννου τῷ Τζιμισκῇ, ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 363

ΚΦ. ζ'. Περὶ τῶν γενομένων Τοπικῶν Συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ῥηθέντων Αὐτοκρατόρων, ἔξ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν - 367

ΚΦ. Η'. Περὶ Βασιλείας, ἔξ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννητῶν ἀδελφῶν, τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἔξ περὶ τῶν Ρώσων - 370

ΚΦ. Θ'. Περὶ Οὔττωνος τῷ β'. καὶ Οὔττωνος τῷ γ'. τῶν ἐν τῇ Δύσει Αὐτοκρατόρων, ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως - 375

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 378
Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, ἔξ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τον παρόντα Γ'. αἰῶνα. - 380

Α' Ι Ω Ν ΙΑ'.

ΚΦ. Α'. Περὶ Εὐρύκου Β'. τῷ ἐν Δύσει Αὐτοκράτορος, ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 382

ΚΦ. Β'. Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Ρωμανοῦ τῷ Ἀργυροπέλῃ, ἔξ Μιχαήλ

τῷ Παφλαγόνος, ἐν δὲ τῇ Δύσει Καρράδου Β'. ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 386

ΚΦ. Γ'. Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Μιχαήλ τῷ Καλαφάτῃ, Ζωῆς, ἔξ Θεοδώρου, ἔξ Κωνσταντίνου τῷ Μονομάχῃ, ἐν δὲ τῇ Δύσει Εὐρύκου Γ'. ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 390

ΚΦ. Δ'. Περὶ τῷ Σχίσματι τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς ἔξ ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας - 400

ΚΦ. Ε'. Περὶ τῆς Βηρεγκαριανῆς ἀντιλογίας τῆς Μετρωσιώσεως - 403

ΚΦ. ζ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων - 406

ΚΦ. ζ'. Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 407

ΚΦ. Η'. Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς Μιχαήλ τοῦ Στρατιωτικῆς, Ἰσαακίου τῷ Κομνηνῷ, Κωνσταντίνου τῷ Δεκά, Ρωμανοῦ τῷ Διογένει, Μιχαήλ τῷ Δεκά, Νικηφόρου τῷ Βοτανειάτῃ, ἔξ Ἀλεξίου τῷ Κομνηνῷ, ἔξ τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν - 409

ΚΦ. Θ'. Περὶ τῆς τῶν Βογομίλων αἵρέσεως - 118

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῷ ἐν Δύσει Αὐτοκράτορος Εὐρύκου τῷ Δ'. ἔξ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 428

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Δυ-

- Δυτικῶν ἐπὶ τὸν ἐν Παλαισί-
 σινη ἱερὸν πόλεμον - - - 432
- Κφ. ΙΒ. Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γε-
 γονότων κατὰ τέτας τὰς χρό-
 νας τριῶν σχισμάτων - - - 435
- Κφ. ΙΓ. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς
 χρόνοις γενομένων συνόδων, καὶ
 ψευδασυνόδων - - - 436
- Κφ. ΙΔ. Περὶ τῶν διαπρεφάντων
 ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐν ἀρετῇ
 κατὰ τέτας τὰς χρόνας - - - 440
- Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐτα-
 ξίας, καὶ ἡθικῆς, τῆς Ἐκκλησίας
 εἰς τὸν παρόντα ΙΑ'. αἰῶνα - - - 444

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΝ Ε. Α΄ ΙΩΝ Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Ἀρχαδῆς, καὶ Οὐωρίε τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Φθάσας ὁ Θεοδόσιος εἰς τὰς Ε΄. χρόνους τῆς ἡλικίας τε, ἐξ ὧν
ἐβασίλευσε δεκαεξ, ἐτελεύτησεν εἰς Μεδιόλανα, (τῇ ὁ-
ποῖα τὸ σῶμα μετεκόμισεν εἰς Κωνσταντινέπολιν ὁ Ἀρχά-
διος, καὶ τὸ ἔθαψεν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων)
ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τη. τῇ ιζ'. τῇ Γανναρίε, ἀνὴρ δίκαιος, ἀγαθός, καὶ εἰς
τὰ

Θάνατος
Θεοδοσίου.

Αρχαδίου
Αυτοκρά-
τορος Α' ανατο-
λής.

Ονώριος
Αυτοκρά-
τορος Δύσεως.
ἀπὸ Χ. Γ'.
395.

Χαρακτήρ
Αρχαδίου.

Κατάφασις
τῆς Ἐκ-
κλησίας ἐπὶ
Αρχαδίου.

τὰ πολεμικά ἄριστος, κατὰ τὸν Προκόπιον (α) ἀφείκε διαδόχους τῆς Βασιλείας, τὸν μὲν Αρχαδίον μεγαλότερον υἱὸν εἰς τὴν Ἀνατολήν, τὸν δὲ Ονώριον εἰς τὴν Δύσιν, ἐπειδὴ ἔτῳ διεμοιράσθη ἡ Βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον· νεβετήσας αὐτοῖς νὰ ἔχωσι τελείαν εὐσεβείαν, οἵτινες καθὼς ἐγένον διαδόχοι τῆς βασιλείας, ἔτῳ καὶ κληρονόμοι τῆς πατρικῆς εὐσεβείας, ἔχοντες κηδεμόνα κατὰ τὴν διαθήκην τῶ πατρὸς, ὁ μὲν Αρχαδίου τὸν Ῥαφῖνον κατὰ τὸν Σωκράτην (β) ὁ δὲ Ονώριος Στελίχωνα, τὸν ὁποῖον οἱ ἐν Ῥαβέννῃ στρατιῶται σὺν τῷ υἱῷ Εὐχερίῳ ἐθανάτωσαν, τῷ γ'. ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτῆ κατὰ τὸν Σωζόμενον (γ).

§. 2. Ἦν δὲ ὁ Αρχαδίου ἡμέρος, ἡσυχος, καὶ εὐτεβέστατος· ἀργὸς ὁμῶς, καὶ κατὰ τὴν γνώμην πλέον τῶ μετρίᾳ μαλακός, καὶ ὠρίετο ἀπὸ τὴν γυναικᾶ τῇ Εὐδοσίᾳ· καὶ εἰς τὰ ἄλλα δὲν ἦτον τόσον εὐφυῆς εἰς τὸν νῦν κατὰ τὸν Προκόπιον (δ) Ζήσας δὲ χρόνος λά. ἀπέθανε τῇ α'. τῶ ματῆ μηνός. συμβασιλεύσας μὲ τὸν πατέρα τῶ Θεοδοσίῳ χρόνος γ'. ἀφείκε διάδοχον τὸν υἱὸν τῶ Θεοδοσίου παιδίον ὄντα ὀκτώ χρόνων, καὶ τρεῖς θυγατέρας Πελαχέρην, Αρχαδίαν, καὶ Μαρίαν. ὅρα τὸν Σωκράτην (ε) καὶ τὸν Σωζόμενον (ζ).

§. 3. Ὅσῃν δὲ σπαθὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἔδειξεν ὁ Αρχαδίου διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁρθόδοξον θρησκείαν, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἑτεροδοξίας, δύναται πᾶς τις νὰ ἰδῇ ἀπὸ τῆς νόμης ὅπῃ ἐξέδωκε κατὰ τῶν Ἑθνικῶν, Αἰρετικῶν, καὶ Ἰουδαίων, εἰς τὰς ὁποίας προσέδωκε τινὰς καὶ ἐκ τῶ ιγ'. βιβλίου τῶ Θεοδοσίου: Κώδικος τίτ: ι. καὶ ἀναπτύσει αὐτὸς Ἰακωβος Γατσοφρέδος ἐν τῷ περὶ καταστάσεως τῶν Πατριαρχικῶν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Χριστιανῶν Αυτοκρατόρων· καὶ τῶ Γαϊνᾶ τῶ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, ὅς τις Σκύθης ὢν, καὶ Ἀρειανός, ἐπαρκαλέσας τὸν Βασιλέα νὰ δώσῃ αὐτῷ ἕνα Ναὸν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ φανερώς τὸ σέβας τῆς αὐτῆς αἰρέσεως, τῷ ὁποίῳ τὸ ζήτημα δὲν ἐτελείωσεν ὁ βασιλεὺς, ἀν καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ, νεβετηθεὶς ἀπὸ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, μὲ ὅλον ὅπῃ σφοδρῶς ἐναντιεῖτο ὁ Γαϊνᾶς, καὶ ἐζήτει τὸν Ναὸν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῶ Βασιλέως. ὅρα τὸν Θεοδώρητον (η). Ὡς φανερόν ἐστίν, πῶς ἡ Ἐκκλησία ἐχάριετο γαλήνην καὶ ἡσυχίαν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τῶ Αρχαδίου, ἀν ἐξαίρεσθαι μόνον τὰς ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίᾳ ἐγερθέντας θορύβους, διὰ τὸν χρυσὸν τὴν γλώτταν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ὁ Αρχαδίου, βιαζόμενος ἀπὸ τὴν σύζυγόν τῇ Εὐδοσίᾳ, ἀπαξ καὶ δις ἐξώρισε, χρύσας ἐκ ὀλίγων αἶμα τῶ λαῷ, ὡς κατωτέρω ἠδησεται πλατύτερον. αὐτὴ δὲ ἡ Εὐδοσία κατέπρεψε τὸν βίον, ὀλίγον τι πρότερον τῆς τῶ Αρχαδίου τελευτῆς, εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας, μὴ δυναμένη νὰ δώσῃ εἰς φῶς τὸ βρέφος.

§. 4.

(α) Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν γ'. ἰστοριῶν. (β) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. γ'. κεφ. α'. (γ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. γ'. κεφ. δ'. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ε) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, κεφ. κγ'. (ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. α'. (η) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ε'. κεφ. λβ'.

§. 4. Ο δὲ Ονώριος πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, καὶ ἐμφύτοις πλετημασί, περισσοτέραν φροντίδα εἶχε διὰ τὴν Θρησκείαν, πᾶρεξ διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποδείξεις· διότι ἐνόμιζε, πῶς ἢ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ ἀρκεῖ εἰς διαφύλαξιν τῆς Βασιλείας· ὅθεν καὶ μετὰ πολλὰ θεοπρίσματα ἐκύρωσε τὰ παρὰ τῶν πρὸ αὐτῶν αὐτοκρατόρων, δοθέντα προνόμια τοῖς Καθολικοῖς. ἐξέδωτο δὲ καὶ διατάγματα κατὰ τῶν Ἑθνικῶν, Γεδαίων, καὶ Αἰγυπτίων, μάλιστα τῶν Μανιχαίων, καὶ Πρισκιλλιανιστῶν· προσέτι βεβαιᾶται ἡ Θεοφιλὴς αὐτῶν εὐσέβεια, ἀπὸ τὰς παρ' αὐτῶν γραφθεῖσας ἐπιστολάς, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀρκάδιον, ὅπως ἐξώρισε τὸν Χρυσόστομον, ναθεστῶν νὰ ἀπέχη ἀπὸ τοῦ νὰ κατατρέχη ἄνδρα ὅσιον, καὶ ἐνάρετον, καὶ ἀπὸ τὴν τελευταίαν καταστροφήν τῶν εἰδωλείων, ὅπως διὰ προσαγωγῆς τε ἐγένεν ἀπὸ Γαυδέντιον, καὶ Γάβριον τὰς Ἡγεμόνας.

§. 5. Αὐτῶν βασιλεύοντος, καὶ τὴν τυχῶσαν συμφορὰν ἐπροξενῆσαν αἱ διάφοροι καταδρομαὶ τῶν Βαρβάρων, ἐν πρώτοις τῶν Γότθων, οἵτινες ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Ἀλάρικον, καὶ αἰχμαλωτίσαντες τὴν Ρώμην, ἐν εἰσι καὶ τὴν ἐκέρσευσαν, ὅπερ ἦσαν καὶ τὰ κειμήλια τῶν Σολομῶντος, πολλὰ ἀξιοθέατα πρᾶγματα, τὰ ὅποια εἶχον λάβει οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ τῶν Γερμανοῦν, κατὰ τὸν Προκόπιον, ὁμοίως, καὶ εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν πολλὰς καταδρομαί, ἐπροξένισαν· λέγει δὲ ὁ Προκόπιος ὅτι (α) „Γότθικὰ καὶ ἔθνη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρότερον τε ἦν, καὶ τανῦν ἐσι· τὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς τῶν μέγιστά τε, καὶ ἀξιολογώτατα, Γότθοι τε, εἰσὶ καὶ Βανδίλοι, καὶ Οὐιγγότθοι καὶ Γήπαιδες, τῆς γὰρ Ἀρείας δόξης εἰσὶν ἅπαντες, φωνή τε αὐτοῖς ἐσι μία Γότθικὴ λεγομένη.“ Ἐξ αὐτῶν λοιπὸν, ἄλλοι μὲν ἔθνη καὶ ἦσαν, ἄλλοι δὲ Ἀρειανοὶ, τὸσον δὲ ἐκεῖνοι, ὅσον καὶ ἐν τοῖς παντοίοις τρόποις ἐπασχον νὰ ἀφανίσωσι τελείως τὰς καθολικὰς· διὰ τὰτο φόβος μέγας εἶχε πᾶσαν τὴν Δύσιν, ὅταν ἤκουσε τὸν φρυαγμὸν, καὶ ὁρμὴν τῶν Ἑθνικῶν, ὅπως ἐβαλλέοντο τέλειον ἀφανισμόν νὰ ποιήσωσι κατὰ τῆς τῶν Χριστῶν Ἐκκλησίας. ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ρώμην καὶ δεισιδαιμονιώδης πολυδειὰ ἐκυρώθη, καὶ μάλιστα διὰ τὰς βλασφήμας, καὶ ἀπατηλὰς λόγους Συμμάχεα τῶν Σοφιστῶν (β) ὅσις βεβλόμενος νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν Παγανισμόν, φανερά γραμματα ἔγραφεν, εἰς τὰ ὅποια πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν, ὅτι ὅταν ἐσώζετο ἡ εἰδωλολατρεία τῶν παλαιῶν Θεῶν, ἤκμαζε καὶ ἐκραταιᾶτο ἡ Αὐτοκρατορία, ἀφ' ἧς δὲ κατηργήθη ἡ τῶν εἰδώλων λατρεία, ἀδυνάτησεν ἡ βασιλεία, καὶ ἀρχισαν νὰ πίπτωσιν οἱ πολῖται εἰς τὸσας λυπηρὰς περιστάσεις, καὶ διὰ τὴν εἰπῶ

Καταδρομαὶ
τῶν Γότθων.Ἐργώσις
Ρώμης.Συμμάχος
σοφιστῆς.

Α 2

(α) Βανδάλ. α. κ. φ. β. σελ. 345. ἐκδ. Βεροτ. κ. φ. β.

(β) Συμμάχος ὁ Σοφιστὴς ἠμαξεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Θεοδοσίων· ἔτος ἢ ἐπὶ τῆς Ρώμης, καὶ ἐπειδὴ εὐγενὴς καὶ εὐφραδὴς κατέπεισε πολλὰς εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀλλ' ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος ἀντίστη αὐτῷ· ὡς ἐκείνη ἀπὸ τὸν Θεοδόσιον, ἀλλ' ὁ φιλοθεὶς πάλιν μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα, ἐπέσειψε, καὶ ἐγένεν ἵππος τῷ τηγ. σώζονται δὲ αὐτῶν δέκα βιβλία Ἐπιστολῶν, αἱ ὅποια εἰδὲν ἄξιον περιέχουσι.

Τὴν ἐγγρα-
φὴν κατὰ
τὴν εἰδωλο-
μανῆς Συμ-
μάχης.

Δονατιστῶν
μαρτυρία κατὰ
τῶν Καθο-
λικῶν.

Επίσκοποι
Ρώμης.

εἰπὼν ἐν συντομίᾳ, πάντες ἐφώναζον, ἡ ἐβλασφήμαν κατὰ τῆς τῆς Θεᾶς
Εκκλησίας.

§. 6. Διὰ τὴν ἐξαμαρτήσιν λοιπὸν, ἡ τὴν διακόψῃ αὐτὴν τὴν βλασφη-
μίαν ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, συνέγραψεν εἰκοσιδύο βιβλία, τὰ περὶ πόλεως
Θεᾶ λεγόμενα, ἔργον βέβαια πολλῶν ἐτῶν ἄξιον κατορθώσας. ἐν τῷ
αὐτῷ χρόνῳ προσέτι παρώτρυνε ἡ ἡνάγκασε Παῦλον τὸν Οὐρόσιον Ἰσπα-
νὸν τὴν συγγραφήν τὴν ἱστορίαν, ὅπως αὐτὸς ὁ Αὐγουστίνος συνέταξεν εἰς
ἑπτὰ βιβλία· εἰς τὰ ὅποια, κατὰ τῶν Ἑθνικῶν ἀποδείχτει, ὅτι ἀπὸ κτί-
σεως κόσμου, μέχρι τῶν ἐαυτῷ χρόνων, συνέβησαν πάντοτε μεγάλα, ἡ
πάνδειναι συμφοραὶ, ἡ περιστάσεις· ὁμοίως ἡ ὁ Σαλβιανὸς συγγράψας
ὀκτὼ βιβλία, περὶ προνοίας, ἡ κρίματος Θεᾶ, ἀνέθετο εἰς τὰς ὑπερινδῆς,
ὅπως ἐλυπῆντο διὰ αὐτὴν τὴν προσβολὴν τῶν Βαρβάρων, ἡ ἔξω τῆς πρέ-
ποντος κατὰ τῆς προνοίας, ἡ τῶν Θεῶν κριμάτων ἐλάλησεν λόγους ἐναν-
τίως.

§. 7. Ἔτι εἰς τὰς χρόνους αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων φαίνεται, πῶς οἱ
Δονατισταὶ γινόμενοι ὡς τρελοὶ κατὰ τῶν Καθολικῶν ὤρευσαν ὑπὸ τῆς πο-
νερᾶς πνεύματος κινέμενοι, καὶ πολλὰς αὐτῶν ἀνιλεῖς ἐφόνευσαν, περὶ ὧν
ὁ Αὐγουστίνος δεινολογούμενος λέγει καὶ εἰς ἄλλας τόπους καὶ εἰς τὴν ἐπι-
στολὴν ν'. „ Πολλοὶ τῶν Καθολικῶν καὶ μάλιστα Ἐπίσκοποι φρικτὰ, καὶ
„ πάνδεινα ἔπαθον, ἅτινα διεξιέναι μακρὸν ἐξί· τινῶν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ
„ ἀπεσβέσθησαν, Ἐπίσκοποι ἤτε χεῖρ, καὶ ἡ γλῶττα ἀπετμήθη, πολ-
„ λοι προσέτι καὶ κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. σιωπῶ τὰς ὁμοτάτης φόνους,
„ καὶ τὰς τῶν οἰκῶν λεηλασίας, τὰς διὰ τῶν νύκτωρ καταδρομῶν, καὶ
„ πυρκαϊῶν, ὅ μόνον τῶν Ἰδιωτικῶν κατοικιδίων, ἀλλ' ἔτι τῶν Εκκλησιῶν,
„ ὧν ἐν τοῖς πυρσούς ἐκ ἐλείψαν, καὶ μὴ κυριακὰς κώδικας ἀποδῶ-
„ ναι (α).

§. 8. Ἐπὶ τούτων τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀρχιερεῖς τῶν ἐν ταῖς μεγά-
λαις πόλεσι τῶν Εκκλησιῶν ἐχρημάτισαν ἑτοί· τῆς μὲν ἐν Ρώμῃ μετὰ
τὸν Δάμασον ὅπως ἐπεσκόπησε χρόνους δεκαοκτὼ, ἐγένεν ὁ Συρίκιος, ὅστις
ἐπισκοπήσας χρόνους δεκαπέντε, διεδέξατο αὐτὸν Ἀναστάσιος, καὶ μετ'
αὐτὸν τρεῖς χρόνους προσκατεύσαντα τῆς Εκκλησίας προεχειρίσθη Ἰννοκέντιος,
ὅστις ἀρχιερατεύσας χρόνους δεκαπέντε, πρῶτος τῶν ἐν Ρώμῃ Ναυατιανὸς ἀρ-
χισε τὴν δικήν, καὶ πολλὰς Εκκλησίας αὐτῶν ἐπῆρε, καθὼς ὁ Σωκράτης
γράφει-

(α) Ex his sunt in quibus adhuc laboratur, in quo labore multa catholici,
et maxime Episcopi, et Clerici horrenda, et dura perpassi sunt, quae commemo-
rare longum est; quando quorundam, et oculi exstincti sunt, et cujusdam Epi-
scopi manus et lingua percisa est: nonnulli etiam trucidati sunt. Taceo crude-
lissimas cedes, et domorum depredationes, per nocturnas aggressiones et incendia,
non solum privatorum habitaculorum, verum etiam Ecclesiarum, in quas flammās
non defuerunt qui et codices dominicos mitterent. “ Ἰδὲ τόμ. β'. τῶν τῆς Αὐγυσ-
τίνου Συγγραμ. ἐκτὸς. 185. κεφ. 30. σελ. 656. γραμ. 2. Ἐκδ. Παρισ. αχχδ.

γράφει (α), μετὰ τὸν Ἰννοκέντιον προέβη τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ζώσιμος χρό-
νος ἢ. (β) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βοηφάτιος χρόνος τρεῖς.

§. 9. Ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινπόλει τελευτήσαντος Νεκταρίου, ὅσις χρό-
νος δεκαπέντε ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Βασίλεὺς τὸν χρυσὴν τὴν
γλῶτταν Ἰωάννην ἐξ Ἀντιοχείας καλέσας, καὶ φέρωντάς τὸν πατριάρχην
Νέας Ρώμης κατέστησεν, ὅσις μετὰ χρόνος πέντε ἡμισυ ἐξωσθεὶς τῷ θρό-
νῳ, καὶ ἐξοριθεὶς ὡς κατωτέρω πλατύτερον βηθήσεται, ἀντεισέχθη αὐτ'
αὐτῷ Ἀρσάκιος ὁ τῷ Νεκταρίῳ τῷ πατριαρχεύσαντος πρὸ τῷ Χρυσόσμῳ,
ἀδελφός, ἄνθρωπος γέρον, καὶ μόνον δύο χρόνος κρατήσας τὴν Ἐπισκοπὴν
ἐτελεύτησε. πολλοὶ δὲ τῶν Ἐπισκόπων δὲν ἤθελον νὰ συγκοινωνήσωσι με-
αὐτὸν διὰ τὴν ἀδικὸν ἐξορίαν τῷ Ἰωάννῃ· μετ' αὐτὸν ἐγένινεν ὁ Ἀττικὸς, ὁ
ἐκ Σεβασείας τῆς Ἀρμενίας, ἄνθρωπος εὐλαβής, καὶ τὸν βίον ἀσκητικὸς,
καὶ μετρίως πεπαιδευμένος, ὅσις ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν χρόνος εἴ-
κοσι.

Κωνσταντι-
νπόλεως.

Ἀλεξαν-
δρείας.

§. 10. Τῆς δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ἱερὸν Τιμόθεον,
προέβη ὁ Θεόφιλος χρόνος εἰκοσιοκτὼ, ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, καὶ ἀνδρείος
τὸ φρόνημα, ὅσις ἐλευθέρωσε τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπὸ τὴν εἰδωλικὴν πλά-
νην (γ) κατὰ τὸν Θεοδώρητον (δ). ληθαργικὸν δὲ πάθος κυριεύσας αὐτὸν,
ἀπέθανεν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ αὐτὸν ἐγένινεν ὁ ἀνεψιὸς τῷ Κύριλλῳ, καὶ εὐδὺς
κλείσας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ναυατιανῶν ἔλαβε τὰ ἱερὰ αὐτῶν κειμήλια, καὶ
ἀπεδίωξε τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῶν Θεόπεμπτον, προέβη δὲ τῆς Ἐκκλησίας
χρόνος κή. (ε).

§. 11. Τῆς δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ Φλαυιανῷ ἐπισκοπήσαντος χρόνος κβ'.
καὶ ἀποθανόντος, Πορφύριος τὴν Ἐπισκοπὴν διεδέξατο, ὅσις ἀφῆσε πολλὰ
μνημεῖα τῆς ἀγαθωσύνης τῇ κατὰ τὸν Θεοδώρητον (ζ). τῶτον δὲ διεδέξατο
Ἀλέξανδρος ὁ Θεῖος, ὅσις σύμφωνον εἶχε τὴν πολιτείαν μετὰ τὴν Ἀρχιερω-
σύνην, διότι εἰς ἀσκητικὴν διαγωγὴν τοῦ πρὸ τῆς Ἐπισκοπῆς χρόνον κα-
ταγινόμενος, καὶ γυμνασθεὶς πολὺν καιρὸν, ἐφάνη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ
μετὰ λόγους παιδεύων, καὶ βεβαιῶν μετὰ τὸν βίον τῇ τὸν λόγον· διότι καὶ ὁ
Πορφύριος (τὸν ὁποῖον διεδέξατο) εἰς τὴν σαφερότητα τῶν φρενῶν διέπρε-
πεν, αὐτὸς ὅπως μετὰ ἀσκήσιν, φιλοσοφίαν, ζωὴν ἀκτῆμονα, καὶ μετὰ τὸ ρεῦμα
τῆς γλώττης τῇ καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα προτερήματα χάριτος διέλαμπεν· ὅθεν
καὶ τὴν Εὐσαδίαν τῇ μεγάλῃ συμμορίᾳ, τὴν ὁποίαν πρότερον Παυλῖνος νὰ
συναφθῇ, καὶ νὰ συγκοινωνήσῃ δὲν ἀφῆσε, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ Εὐάγγελιος
μετὰ παιδῶν, καὶ παρακάλεσιν ὅπως μετεχειρίσθῃ, μετὰ τὸ λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας
συνήρμοσε σῶμα, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸ Ἰωάννη (τῷ Χρυσόσμῳ ὄνομα εἰς τὰ

Ἀντιοχείας

Α 3

Εκ-

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ζ. κεφ. θ'. (β) Παραδρομὴ τῆς ἀντιγραφείας, διότι
μόλις χρόνον ἓνα ἀρχιερεῖταισεν ὁ Ζώσιμος. (γ) Ἰδὲ τὴν υποσημείωσιν (α) σελ. 423.
τῇ Α'. τόμῳ. τῆς παρῆσης Ἱστορ. (δ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ε'. κεφ. κβ'. (ε) Καλ-
λῖον λβ'. διότι ἐπροχειρίσθη τῷ υἱῷ. καὶ ἐτελεύτησε τῷ υἱῷ. ὅθεν συνάγονται ἐτη λβ'.
(ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. λδ'.

Εκκλησιαστικά διπτυχα ἐνέταξε νὰ μνημονεύηται. Καὶ τελευταῖον ἐν τῇ Γερουσίᾳ τῶν Ἐκκλησιᾶν διέπρεπον Γεωργίου Β'. ἀξιόπαινος ἄνθρωπος, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῆσεται· ἀνάγνωδι τὸν Θεοδώρητον (α), καὶ τὸν Σεδαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ διαφόρων διχονοιῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων.

§. 1.

Διχονοία
μεταξὺ Γε-
ρωνύμου, καὶ
Αὐγουστίνου.

Ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαφοραὶ διχονοίαι ἠγέρθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς, καὶ πρώτη μεταξὺ τῶν Αὐγουστίνου, καὶ Γερονύμου, γεροντότερος πολὺ, ἐξ αἰτίας τῆς πράξεως τῶν Πέτρου, καὶ τῆς τῶν Παύλου ἐλέγχσεως, τὰ ὅποια περιγράφει αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῇ κεφ. ιβ'. ιδ'. Ἐπειδὴ ὁ Γερόνυμος εἰς τὸ ὑπόμνημα τῆς τῶν κεφαλῶν ἐλέγε τὴν πρᾶξιν ταύτην ἔχον κατ' αὐτὸ μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων νὰ ἔγινεν, ἀλλὰ διὰ τινος ἀγίας προσποιήσεως· ὁ μὲν Πέτρος δηλαδὴ παρόντων τῶν Ἰουδαίων νὰ ἐπισυνέλετο, καὶ νὰ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν ἔθνη, πρὸς τὸ μὴ σκανδαλίζεσθαι τὰς ἐκ περιτομῆς παροίκους· ὁ δὲ Παῦλος ἐκ συμφώνου αὐτὸν τὸν Πέτρον παρρησία ἠλεγξε, πρὸς τὸ πληροφορῆσαι τὰς Ἐθνικὰς, ὅτινες ἐδυταρεςῶσαν βλέποντες τὸν Πέτρον ξεχωρισμένον τῆς κοινωνίας τῆς. ὁ δὲ Αὐγουστίνος τὸ ἐναντίον ἔλεγεν, ὅτι ἀληθῶς, καὶ εὐλόγως νὰ ἐπετιμῆθῃ ὁ Πέτρος ἀπὸ τῶν Παύλου, καὶ ἀνυποστόλως νὰ ἐλέγχθῃ· ὅθεν ὁ μὲν Γερόνυμος πρὸς βεβαίωσιν τῆς αὐτῆς γνώμης, τὸν Ὠριγένην Δίδυμον, τὸν Ἀλεξανδρέα Ἀπολιναρίου, καὶ ἄλλους τῶν Ἑλλήνων ἐπρόβαλεν· ὁ δὲ Αὐγουστίνος ἐκ διαμέτρου, τὸν Κυπριανόν, τὸν Ἀμβρόσιον, καὶ ἄλλους τῶν Λατίνων ἔφερεν. Με ποιὸν δὲ τρόπον ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἔρις, καὶ φιλονεικία διελύθη, ἐκ τῶν Ἐπιστολῶν τῆς ἡ'. καὶ δ'. καὶ ἀπὸ ἄλλων ἐπόμενα ἐνὸς τῶ ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν τῶν Αὐγουστίνου συγγραμμάτων κειμένων δηλῆται (β).

Διχονοία
μεταξὺ Χρυ-
σοστόμου, καὶ
τῶν Κληρικῶν τῶν.

§. 2. Σκληροτέρα ὅμως, καὶ μεγαλιτέρα ἀπὸ αὐτὴν ἔγινεν ἡ διχονοία μεταξὺ Γεωργίου τῶν Χρυσοστόμου, καὶ τῶ ἐν Κωνσταντινπόλει κλήρου, ἀπὸ τὴν πολλὴν αὐτῶ ἀνσηρότητα προελθούσαν· διότι αὐτὸς ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἐσπέδαξε νὰ διορθώσῃ τὴν διαγωγὴν τῶν ὑπ' αὐτὸν κληρικῶν, προὐδὲς αὐτῶν, καὶ δίκαιαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀγωγὴν πολυπραγμονῶν ἠλεγχε
της

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Κατὰ τὴν ἑκδόσιν τῶν Παρισίων, αὐταὶ αἱ Ἐπιστολαὶ εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν κη'. καὶ μ'. καὶ αἱ δύο πρὸς Γερόνυμον, ἡ μὲν γραφείσα τῷ τῷ δ'. ἡ τῷ τῷ ε'. ἡ δὲ τῷ τῷ ε'. ἀνάγνωδι ἔτι καὶ τὴν πρὸς Ἐπιστ. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.

τες ἀποτόμως, καὶ ἐδώρῳ, καὶ ἄλλαις ἐδίωχεν ἀπο τὴν Ἐκκλησίαν· μήτε μὲν τινὰ νὰ τρώγῃ ἡδελεν, ἢτε καλέμενος εἰς τράπεζαν ὑπήγαγε· διὰ ταῦτα λοιπὸν φανεῖς ἐξ ἀρχῆς τραχὺς πρὸς τὰς Κληρικούς, ἐμισέτο ἀπὸ αὐτὰς, ἂν καὶ τὸ μῖσος αὐτῶν ἦν μάταιον· διότι ὁ λαὸς διὰ τὴν εὐφράδειαν τῶν λόγων τε ἐπ' Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὴν αὐτῇ ἀγιότητα, καὶ ἀρετιότητα, πολὺ ἐχαίρετο, καὶ ἠγάπα τὸν ἅγιον, ὀλίγον φρατίζοντες ἐκείνους ὅπῃ ἐπεχειρίζοντο νὰ τὸν κατηγορῶν, καθὼς ὁ Σωκράτης λέγει (α) καὶ προσθήκη ταύτης ἐγένε, τὸ μῖσος τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ὡς ὁμοίως ὁ Γεώργιος τῇ αὐτῇ ἀποτομῇ ἤλεγχε· ἐλεγκτικός γὰρ ὢν φύσει, κατὰ τὸν Σωζόμενον (β) καὶ κατὰ τῶν ἀδικούντων δικαίως ἀγανακτῶν, ἔτι μᾶλλον ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ ἐπέδωκεν, ὡς κατωτέρω περὶ αὐτῶν ρηθῆσεται.

§. 3. Ὡς αὐτὸς ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ζήτησις ἐκινήθη ἐν Αἰγύπτῳ, πότερον, ὁ Θεὸς σῶμα ἐστὶ, καὶ ἀνθρώπου σχῆμα ἔχει, ἢ ἀσώματος καὶ ἀσχηματίστου· διὸ ἐριδες, καὶ φιλονεικίαι παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐγένοντο, καὶ μάστιγα τῷ Ἀλεξανδρείᾳ Θεοφίλῳ, τῷ ὁποῖον φέρονται δύο ἐπιστολαί, καὶ Γεώργιος· ἡ δὲ ζήτησις αὐτὴ ἐκ δύο τινῶν ἀπλοϊκῶν μοναχῶν ἠγέρθη, Αἰγυπτίων ὄντων, ἐχθὶ ὅμως ἀνευ κινδύνου· διότι πολλοὶ ἠδελον τὸν Θεὸν σωματικόν, καὶ ἀνθρωπόμορφον, ὁ δὲ Θεοφίλος ἐκ τῶ ἐναντίου ἐσυμφώνει μὲ τὰς ἀποφαιμένους τὸν Θεὸν ἀσώματος, καὶ ἀμορφον, τὸ ὁποῖον μαθόντες οἱ Αἰγύπτιοι αἰσχυταί, καὶ ἀφέντες τὰ μοιχεύησι τῶν, ἦλθον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ κατεσάσσαν, κρίναντες τὸν Θεοφίλον ἀτεβῆ, καὶ ἠδελον νὰ τὸν φονεύσωσι· Γινέσ τῷτο ὁ Θεοφίλος ἐμβαίνει εἰς ἀγῶνα, διανοόμενος μὲ τί τρόπον νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐπικείμενον θάνατον, καὶ φανερὸς ἐμπροσθεν αὐτῶν, τὰς ὑπάτησε μὲ κολακείαν, λέγων, ὅπως ὑμεῖς εἶδον, ὡς πρόσωπον Θεοῦ· τῷτο ἀκάνσαντες κατεπράυναν τὴν ὀρμὴν τὰς, οἵτινες εἶπον, εἰ ἀληθὲς λέγεις ὅτι τὸ τῷ Θεῷ πρόσωπον ἐστὶν ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀναδεμάτισον τὰ βιβλία τῷ Ὁριγένει, διότι ἀπ' αὐτὰ τινὲς διαλεγόμενοι, ἀναιρῶσι τὴν δόξαν ἡμῶν· ἀλλέως πρόσμενε ἀπὸ ἡμῶν τὰ τῶν ἀσεβούντων, καὶ θεομάχων· ἀλλ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Θεοφίλος, θέλει κάμω ἐκεῖνα ὅπῃ σὰς φαίνονται εὐλογα, καὶ μὴν ὀργίζεσθε κατ' ἐμῶν, ἐπεὶ εἶμαι ἐχθρὸς τῶν βιβλίων τῷ Ὁριγένει, καὶ μέμφομαι τὰς δεχομένας αὐτὰ· ἔγω λοιπὸν τότε τὰς μοναχὰς ἀποβαλὼν, ἀπέπεμψε, καὶ ἴσως ἡ περὶ τῆς ζήτησις ἕως ὧδε προχωρήσασα ἠδελε πάνσι, ἂν δὲν συνηκολέθη καὶ ἕτερον αἶτιον, ὡς τὸ παρὰ Σωκράτους περιγραφόμενον. (γ)

§. 4. Εἰς τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἀσκητήρια ἦσαν προσετοὶ τέσσαρες ἄνθρωποι εὐλαβεῖς, Διόσκορος, Ἀμμόνιος, Εὐσέβιος, καὶ Εὐθύμιος, αὐτοὶ ἀδελφοὶ μὲν ἦσαν, μακροὶ δὲ, ἀπὸ τὸ σῶμα τὰς, ἐπωνομάζοντο, καὶ ἐμπρέποντες ἐν λόγοις, καὶ πολιτείᾳ, καὶ πολλὴν φήμην εἶχον εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ Θεοφι-

Διόσκοριαν
ἐν Αἰγύπτῳ
τοῦ μονα-
χῶν.

Διόδοτος
τῶν ἐν Αἰ-
γύπτῳ ἀσ-
κητῶν.

(α) Ἐκκλησι. Γεωρ. βιβλ. 5. κεφ. 8.
Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 5.

(β) Ἐκκλησι. Γεωρ. ἡ κεφ. 9.

(γ)

φιλος Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος τὰς ἡγάπα, καὶ τὰς ἐτίμα, διό καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Διόσκορον Ἐπίσκοπον κατέστητεν Ἐρμαπόλεως, βιαίως ὑναγκάσας· δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπαρχάλασε νὰ συνευρίσκωνται μὲ αὐτὸν, καὶ μόλις μὲν κατέπεισεν, ὡς Ἐπίσκοπος δὲ καὶ προσῆγάγκασεν, ἦτοι ἐβίασεν· αὐτοὶ δὲ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἔμενον μὲν προσέχοντες καλῶς τῇ οἰκονομίᾳ τῆ πράγμα-τος, ἐπικραίνοντο δὲ ὁμῶς, ἐπειδὴ δὲν ἐφιλοσόφουν ὡς ἤθελον εἰς τὴν ἀσκησιν, νομίζοντες μὲ τὸν καιρὸν νὰ βλάπτωνται κατὰ τὴν ψυχὴν· βλέπον-τες δὲ τὸν Ἐπίσκοπον χρηματιστικὸν μετερχόμενον βίον, δηλαδὴ ὅπῃ εὐ-ναζε χρηματά, καὶ ἡγωνίζετο περὶ τάτα, παραιτῶντο νὰ συνοικῶν μὲ αὐτὸν, λέγοντες πῶς ἡγάπαν τὴν ἐρημίαν, καὶ πῶς αὐτὴν ἐπροτίμων ἀπὸ τὴν ἐν πόλει διαγωγὴν· ὁ δὲ Θεόφιλος θερμὸς ὢν, καὶ γνωρίσας πῶς παρ' αὐτῶν κατηγορεῖται, ἐπλήσθη θυμῷ, σπαράζων παντοίῃς τρόποις νὰ ἀπατήσῃ τὰς ἀνδρας· ὅθεν πρῶτον μισεῖ τὸν αὐτῶν ἀδελφὸν Διόσκορον τὸν τῆς Ἐρμαπόλεως Ἐπίσκοπον, καὶ βλέπων τὰς ἀσκητὰς ὑποκειμένους αὐτῷ καὶ σεβομένους αὐτὸν, μεταχειρίζεται τοιαύτην μέθοδον· γράφει τοῖς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκηταῖς, ἀπατῶν αὐτοὺς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πείδωνται εἰς τὸν Διόσκορον, ὅτε εἰς τὰς ἀδελφὰς τὰς, ἐπειδὴ λέγουσι τὸν Θεὸν ἀσώματον, ὅταν ὁ Θεὸς (κατὰ τὴν Θεϊὰν Γραφὴν) καὶ ὀφθαλμὸς ἔχει, καὶ ὦτα, καὶ χεῖρας, καὶ πόδας, καθὼς οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ περὶ Διόσκορον τῷ Ὁριγενεὶ ἐπόμε-νοι, βλασφημῶσι, λέγοντες τὸν Θεὸν ὅτε ὀφθαλμὸς νὰ ἔχη, ὅτε ὦτα, ὅτε χεῖρας, ὅτε πόδας. Καὶ τότε μὲ αὐτὸ τὸ σόφισμα συναρπάζει τὰς πλείονας μοναχὰς, καὶ γίνεται πολλὴ σύγχυσις, καὶ φιλονεικία εἰς αὐτάς· ὅσοι εἶχον γεγυμνασμένον τὸν νῦν, δὲν ἠπατήθησαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ σόφισ-μα, ἀλλ' ἐπείδοντο τῷ Διοσκόρῳ, καὶ Ὁριγενεὶ· οἱ δὲ ἀπλότεροι πολλοὶ ὄντες, καὶ ζῆλον ἔχοντες θερμόν, ἐχὶ ὁμῶς κατ' ἐπίγνωσιν, καὶ διάκρισιν, κατὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ὡρμήσαν· γίνεται λοιπὸν διάσπαις, καὶ χωρισμὸς μετὰ αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ προσεῖχον εἰς τὸν Θεόφιλον, Ὁριγενεῖς, καὶ ἰσχυροὶ ἐκάλειν τὰς ἀδελφὰς, οἱ δὲ ἄλλοι Ἀνδρώπομορφικὰς ἐκάλειν τὰς πε-ρὶ Θεόφιλον· ἀπὸ αὐτὸ γίνεται ἐχὶ ὀλίγη παρατριβή, καὶ μετὰ τῶν μοναχῶν ἡ ἀφιλιώτος μάχη.

§. 5. Θεόφιλος δὲ νοήσας τὸν σκοπὸν τὰ εἰς τέλος, ὁμῶς μὲ πλῆθος ἐρχόμενος εἰς Νιτρίαν ὅπε ἦσαν τὰ ἀσκητήρια, ἐγείρει τὰς μοναχὰς κατὰ τὰ Διοσκόρου, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ κινδυνεύσαντες νὰ χαθῶν, μόλις ἔφυγον, καὶ περισωθέντες ἦλθον εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπε εὐρόντες καὶ Γρίσδαρον τὸν πρότερον μὲν φίλτατον τῷ Ἐπισκόπῳ Θεοφίλῳ, τότε δὲ ἐχθρικώτατον, ἐπειδὴ ἐξώσθη ὁμῶς μὲ τὸν Πρεσβύτερον Πέτρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐδεινολογέοντο ὁμῶς παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀρκαδίῳ, καὶ τῷ Ἐπισκόπῳ Γεωργίῳ τῷ Χρυσόσμῳ, ἐκεῖνα ὅπῃ δολίως ἔγινον αὐτοῖς παρὰ τῷ Θεοφίλῳ.

§. 6. Μαδῶν δὲ τὰυτα ὁ Γεωργίος, τιμὴ μὲν εἶχε τὰς ἀνδρας, καὶ δὲν τὰς ἐμπόδιζε νὰ μετέχωσι τῶν προσευχῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδέλησε νὰ κοινο-
νῇ.

νήσῃ αὐτοῖς τὰ μυσῆρια πρὸ τῆς ἐξετάσεως· ὅτας ἔχόντων τῶν πραγμάτων ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῷ Θεοφίλῃ, λόγος ψευδής, πῶς ὁ Ἰωάννης ἐδέχθη τὰς ῥηθέντας μοναχὰς εἰς τὰ μυσῆρια, καὶ ἦτον ἑτοιμος νὰ τὰς βοηθήσῃ, ὅθεν ὠργίσθη τόσον, ὅπῃ ἔχει μόνον τὰς περὶ Διόσκορον, καὶ Ἰσίδωρον νὰ ἐκδικηθῇ ἀπεφάτισεν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰωάννην νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον. Πέμπει λοιπὸν πρῶτον κατὰ πόλεις πρὸς τὰς Ἐπισκόπους ἐπιστολὰς, ἀποκαλύπτων μὲν τὸν σκοπὸν τῆς, μόνον δὲ τὰ βιβλία τῷ Ὀριγένης τάχα μεμφόμενος· ὕστερον φιλιώνεται, καὶ μὲ τὸν Ἐπιφάνιον τὸν Κωνσταντίας Κύπρου Ἐπίσκοπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρότερον διέφερε, μεμφόμενος αὐτὸν ὡς μικρὰ περὶ Θεοφρόνεντα, ὅπῃ ἐνόμιζεν αὐτὸν Ἀνδρωπόμορφον, ὡς ὁ Σωκράτης λέγει (α), καὶ ἀποφασίζει αὐτὸν νὰ συναθροίσῃ σύνοδον τῶν τῆς Κύπρου Ἐπισκόπων, εἰς τὸ νὰ διαβάλλῃ, καὶ νὰ ψέξῃ τὰ βιβλία τοῦ Ὀριγένης· ὁ δὲ Ἐπιφάνιος εὐλαβεῖα φερόμενος, καὶ ἀπλῶς ὡς τὸν τρόπον, ταχέως, καὶ ἐκ τῆ προχείρου καταπείδεται ἀπὸ τὰ γράμματα τῷ Θεοφίλῃ, καὶ συνάξας τὰς ἐν τῇ νήσῳ Ἐπισκόπους, ἀπαγορεύει μὲν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων τῷ Ὀριγένης, ἐπεμψε δὲ καὶ γράμματα πρὸς Ἰωάννην, νουθετῶν αὐτὸν νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν τῷ Ὀριγένης ἀνάγνωσιν, καὶ νὰ ποιήσῃ καὶ αὐτὸς σύναξιν κατὰ τέταρτον. Οἱ δὲ Θεόφιλος τὸν ἐπ' εὐλαβεῖα περιβόητον συναρπάσας, καὶ δελεάσας Ἐπιφάνιον, καὶ νοήσας πῶς ἦλθεν εἰς ἐκβασιν ὁ σκοπὸς τῆς, συνήθροισε, καὶ αὐτὸς πολλὰς Ἐπισκόπους, καὶ ἐφέρθη κατὰ τῶν τῷ Ὀριγένης βιβλίων, ὡς καὶ ὁ Ἐπιφάνιος· ὁ δὲ Ἰωάννης διὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτὸν σκευωρίαν, ἀδόλως ἐφρόντιζε.

§. 7. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερώθη τοῖς πᾶσι, πῶς ὁ Θεόφιλος πιάσκει νὰ κατεβάσῃ τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς, τότε καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐμίσαν τὸν Ἰωάννην, ἐκινῶντο πρὸς τὴν κατ' αὐτὸν ἐπιβολήν, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ, καὶ ἄρχοντες ὅπῃ εἶχον παῤῥησίαν πρὸς τὰ βασιλεῖα, νομίζοντες νὰ ἦσαν καιρὸν ἀμύδιον εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῷ Ἰωάννῃ, παρεκίνησαν τὸν Ἀρχάδιον νὰ συναθροίσῃ σύνοδον εἰς Κωνσταντινέπολιν· μετ' ὀλίγον φθάσας καὶ ὁ Ἐπιφάνιος εἰς τὴν πόλιν, τὸν ὁποῖον ἐτι εὐλαβεῖτο ὁ Ἰωάννης, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ συνεδριάσῃ, καὶ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτὸν, δὲν ἠδέλησεν, ἀλλὰ συνάξας τὰς ὄντας ἐν Κωνσταντινὸν πόλει Ἐπισκόπους ἔδειχεν τὰ ψηφισθέντα κατὰ τῶν Ὀριγένης λόγων, καὶ ὅτω κατέπεισε μερικὰς νὰ γένωσι σύμφηφοι μετ' αὐτόν· πρὸς δὲ τὸν Ἰωάννην, ὅτε νὰ συνεχῆται, ὅτε νὰ συγκατοικήῃ ἔλεγεν, ἂν δὲν κατηγορήσῃ τὰς λόγους τῷ Ὀριγένης, καὶ νὰ διώξῃ τὸν Διόσκορον, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ· ἐπειδὴ δὲ ὁ Χρυσόστομος δὲν ἐνόμιζε δίκαιον νὰ πράξῃ αὐτὰ, πρὸ τῆς κρίσεως, καὶ ἐξετάσεως, διὰ τὸ καὶ τὸ ἀνέβαλε. Τῶν

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. γ. ἀλλὰ ψευδὲς τὸ παρὰ Σωκράτους λεγόμενον, ὅτι ὅτε ἀνδρωπόμορφος ἦν ὁ Ἐπιφάνιος, ὅτε ὡς τοιοῦτον ἐνόμιζεν αὐτόν ὁ Θεόφιλος· ὁ δὲ φανερὸν νὰ ἦ πατήρ ὁ Σωκράτης ἀπὸ ἐκείνου ὅπῃ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

των ὅτως ἐχόντων, οἱ ἐχθροὶ τῷ Ἰωάννῃ κατεσκέυαζον, ὥστε μελλέσει ἐκτελεῖσθαι συνάξεις, εἰς τὴν ἐπώνυμον τῶν Ἀποστόλων Ἐκκλησίαν, νὰ προσέλθῃ καὶ ὁ Ἐπιφάνιος, καὶ φανερὰ νὰ ἀποκηρύξῃ ἔμπροσθεν τῶ λαῷ τὰς Ὀριγένης βίβλους, καὶ τοὺς περὶ τὸν Διόσκορον, ὡς φρονήσας τὰ τῷ Ὀριγένης δόγματα, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως νὰ διαβάλλῃ. Τῇ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ ὑπαντήσας τῷ Ἐπιφανίῳ Σεραπίων τις παρὰ τῷ Ἰωάννῃ πεμφθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ἐξερχομένῳ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἅτε δίκαια, ἅτε συμφέροντα πράττει· διότι ἂν κινηθῇ ταραχὴ καὶ σύγχυσις εἰς τὸ πλῆθος θέλει κινδυνεύσει αὐτὸς ὡς αἷτιος γεγόμενος· ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐπιφάνιος κατεπράυνε τὴν προτέραν τὴν ὀρμὴν, καὶ μεμφόμενος τὸν Ἰωάννην ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς Κύπρον, ὅστις μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐφάνέρωσεν πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς λέγουσι τινὲς, ἐλπίζω σε μὴ ἀποθανεῖν Ἐπίσκοπον, ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀντεφάνέρωσεν αὐτῷ, ἐλπίζω σε μὴ ἐπιβῆναι τῆς σαυτῆ πατρίδος· οἱ λόγοι καὶ τῶν δύο ἀλήθευσαν, καὶ ἐτελειώθησαν· ὅρα τὸν Σακράτην (α), καὶ τὸν Σωζόμενον. (β)

§. 8. Ἀποπλεύσαντος δὲ τῷ Ἐπιφανίῳ, ἤκουσεν ὁ Ἰωάννης πῶς ἡ βασίλισσα Εὐδοξία ἤγειρε κατ' αὐτὴν τὸν Ἐπιφάνιον, καὶ χωρὶς νὰ ἀργοπορήσῃ ὁμιλεῖ λόγον κατηγορητικὸν κατὰ πασῶν τῶν γυναικῶν, ἐπ' Ἐκκλησίας, ὡς παράδειγμα κατὰ τῆς βασιλείσσης ἀναφερόμενος, ὡς οἱ πολλοὶ ἐνόμισαν. μαθῶσα δὲ ἡ βασίλισσα αὐτὸ, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀποδίδουσα τὸ τοῦτον, ὡς ἐλεγχομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως, ὠδύρετο πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τῆς αὐτῆς καταφρόνησιν, καὶ ὡς μὲ τὸ ἀγκιστρὸν σείρῃ αὐτὸν, τὸν κατέπεισε νὰ ἀποφασίσῃ ἐξορίαν κατὰ τῷ Ἰωάννῃ· ὁ δὲν ἀναγκάζει τὸν Θεόφιλον ταχέως νὰ ποιῇσιν σύνοδον εἰς Χαλκηδὼνα κατὰ τῷ Ἰωάννῃ, εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλεθεῖς ὁ Χρυσόστομος διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰς κατ' αὐτὴν κατηγορίας, καὶ μὴ θέλων νὰ παρασαθῇ εἰς τὴν Σύνοδον, ἀλλὰ ζητῶν νὰ γένῃ οἰκαμενικὴ σύνοδος, οἱ ἐκεῖ συναχθέντες κατεψηφίσαντο, καὶ κατέλειπον αὐτὸν, ἔχι δὲ ἄλλο ἐγκλημα, εἰ μὴ τετράκις καλεθεῖς εἰς τὴν σύνοδον δὲν ἠδέλησε, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν καθύρρεσιν, εἰς ἐξορίαν πέμπεται, τὰ ὅποια εἰς πλάτος διηγείται ὁ Σακράτης (γ), καὶ ὁ Σωζόμενος (δ), ἂν καὶ δὲν πρέπει τινὰς νὰ πείσῃ πάντα αὐτοῖς, ὡς τοῖς Ὀριγενεῖσι χαριζομένοις, ὅρα καὶ τὴν τῷ Χρυσόστομῳ Ἐπιστολὴν, πρὸς Ἰννοκέντιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, ὅπῃ περὶ τούτων διαλαμβάνει, τόμῳ δ'. κειμένην.

ΚΕΦΑ-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. ιδ'. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. ιδ'. (γ) Βιβλ. σ'. κεφ. δ'. ζ'. θ'. ιβ'. ιδ'. (δ) Βιβλ. η'. κεφ. ια'. ἕως ιε'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Πελαγίου τοῦ Αἰρετικῆς, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆς κληθέντων
Πελαγιανῶν, καὶ Ἡμιπελαγιανῶν.

§. 1.

Πελάγιος ὁ Αἰρετικός, ὡς ἰσθόλος ὄφις ἐκ Βρεττανίας, ἐφύτρωσε πρὸς τοῖς νεῖ. ἔτεσιν ἀπὸ Χρυσῆ, καθὼς ἀπὸ τὸν Χρυσόσομον δείχνει ὁ Βαρώνιος (α), ὅστις μοναχὸς ὢν τὸ πρότερον, ἐδαπάνησε τὸν καιρὸν τὰ εἰς Ρώμην, καὶ Παλαιστίνην, ὕπερον δὲ μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς Πρεσβυτέρου ἐτιμήθη, ἀνδρῶπος ἔχοντος ἀπειρος καὶ ἀμαθὲς, ἀλλὰ καὶ βιβλίων συγγραφεὺς, τῶν ὁποίων μνήμην ποιεῖται ὁ Αὐγουστίνος εἰς πολλὰς τόπας. ὢν δὲ ποικιλόβηλος κατὰ τὸν τρόπον, καὶ τρεπτὸς τὴν γνώμην, ὡς ἄλλος τις πρωτεύς, φανεράν τελευταίαν τὴν αἵρεσιν τὰ ἐδείξεν ἐν ἑταίρι υἱῷ. τὴν ὅποιαν ὀλίγον τι πρότερον ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Κελλέσιος, ἐκήρυξεν ἐν Αἰφρικῇ καὶ Καρχηδόνι· κατηγορήσεις δὲ ἀπὸ Παύλου τὸν Διάκονον τὸν Καρχηδόσιον, κατεψηφίσθη.

Πελάγιος
αἰρετικός.

§. 2. Τὰς ἀφορμὰς τῆς αὐτῆς αἵρέσεως, ἔλαβεν ὁ Πελάγιος ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Μανιχαίων· διότι οἱ Μανιχαῖοι λέγοντες πῶς αἱ ἁμαρτίαι προέρχονται ἀπὸ τὴν κακὴν ἑστίαν τῶν ἀνθρώπων, ἡτοὶ τὴν πονηρὰν φύσιν, ἀφαιρῶσαν φανερά τὸ αὐτεξέστιον αὐτῆς (β). ὁ δὲ Πελάγιος τὸ ἐναντίον βεβλόμενος νὰ ἀποδείξῃ, εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἄκρον κατέπεσε, λέγων· πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν αὐτῶν θέλησιν, καὶ ἀκολούθως τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν ἀρνέμενος τόσον ἐμεγάλυνε τὸ αὐτεξέστιον τῶ ἀνθρώπου, διὰ τὸ ὅποιον διΰσχυρίζετο, ὥστε πολλὰκις ἀφαιρῶσεν ἀπὸ αὐτοῦ τὴν θεϊαν χάριν, καὶ ἄκυρον τὴν ἀπέδειχεν· ὅρα τὸν Αὐγουστίνον. (γ)

Αἷται τῆς
αἵρέσεως
τῆς.

§. 3. Τὰ καθολικώτερα τῆς αἵρέσεως τῆς Πελαγίης κεφάλαια εἰσι ταῦτα. Α'. τὰ κατὰ σὰρκα γεννηθέντα ἀρτίτοκα βρέφη, νὰ μὴν ἔχωσι χρεῖαν βαπτίσματος, διότι γεννῶνται χωρὶς ἐνοχῆς τῆς προπατορικῆς ἁμαρτήματος· ὡς μὴ σύροντα πρὸς ἑαυτὰ ἑδεμῖαν προγονικὴν ἁμαρτίαν τὴν ἐξ Ἀδάμ, διὰ τῆτο δὲν εἶναι ἀνάγκη διὰ τὴν δευτέραν τὴν κατὰ Πνεῦμα ἀναγέννησιν νὰ συγχωρῶνται αἱ ἁμαρτίαι τῶν· ἡμεῖς δὲ ἔχοντες δι' ἄλλο νὰ βαπτιζώμεθα ἔλεγεν, εἰμὴ υἱοθετηθέντες νὰ ἀξιοθῶμεν τῆς τῆ Θεοῦ βασιλείας, καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ εἰς τὰ καλλίτερα νὰ μεταβῶμεν, καὶ ἔχοντες ὡς ἀπὸ τινὸς κακῆς, ἢ ὑπὸ παλαιᾶς ἐνοχῆς νὰ ἀλλοτριωθῶμεν· καθὼς ὁ Αὐγουστίνος μαρτυρεῖ ἐν τῷ περὶ αἵρέσεως (δ) Β'. ἐπομένως ἐσυμπέρανε τὸν ἄνθρωπον ὡς δυνάμε-

Κεφάλαια
τῆς αὐτῆς
αἵρέσεως.

B 2

νον

(α) Χρον. ἑταίρι νεῖ. ἀριθ. 7. (β) Γ'δε Τόμ. Α'. σελ. 277. τῆς παρὰ τῆς Γεωργίας.
(γ) Βιβλ. δ'. κατὰ τῶν Ε' π. τῆς Πελαγίης. κεφ. δ'. (δ) Κεφ. πη'.

νον ἐν τῇ παρόσῃ ζωῇ, χωρὶς τινὸς βοήθειας, τῆς τῷ Θεῷ χάριτος, νὰ ζήσῃ ὁσίως, καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν Θεῖον νόμον, ὡς δυνατόν μὲ μόνον τὸ αὐτεξέσιον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνης τελειότητα, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ λέγῃ, ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν. Ὅστις δὲ ὁρθῶς μεταχειρίζεται τὸ αὐτεξέσιόν τε, αὐτὸς νὰ εἶναι ἅγιος, καὶ νὰ μὴ χρειάζεται μετανοίαν. Γ. ἐπεὶ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι μικράμενοι τὰς πρωτοπλάστis, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτῶν κακῶς μεταχειριζόμενοι τὸ αὐτεξέσιον, παραβαίνουσι τὸν νόμον τῷ Θεῷ, ἀναγκάως αὐτοὶ χρειάζονται τῆς Θεϊκῆς χάριτος, ὅπως τὰ παρεληλυθότα αὐτῶν ἁμαρτήματα (τὰ ὅποια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῶσιν) ἀφηθῶσιν. ὅσοι δὲ βέλονται ἵνα μετανοήσωσιν ὁρθῶς, καὶ νὰ ἀπέχωσι τῷ λοιπῷ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ἔχουσιν ἀρκετὴν τὴν φυσικὴν δύναμιν. ἡ δὲ τῆς χάριτος βοήθεια (τὴν ὁποίαν αὐτοὶ, πότε ἐν τῷ νόμῳ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, πότε ἐν τῷ τῷ Χριστῷ παραδείγματι ἐτίθη, ἐν ὅτῳ ἐξ ἑκατέρω τῶν δεικνύται φανερώς, τί ποιητέον ὁ ἄνθρωπος, καὶ τί μὴ) νὰ μὴ ὠφελῇ εἰς ἄλλο, πᾶρεξ εἰς τὸ νὰ δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος προχειρότερον νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτὰ. ὁ Αὐγαζίνος ἐκτίθησιν Ἐπιστολὴν ρς'. „ διὰ τὸτο τὴν χάριν διδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις διδάσκει ὁ Πελάγιος, ὅπως ἐπιτρεπόμενοι, πολλῶν προχειρότερον ἔχωσι πληρῶσαι, ὅπερ διὰ τὰ αὐτεξέσιον δύνανται ποιῆσαι. (α)

§. 4. Τὰ δὲ εἰδικώτερα αὐτῶν δόγματα, μὲ ἓνα σχεδὸν δεσμὸν ὁ Αὐγαζίνος περιλαμβάνει Ἐπισ. ις'. (β) Α'. Ὅτι ὁ Ἀδάμ, εἰάν δὲν ἤθελεν ἁμαρτήσῃ, ὅμως πάλιν ἀπέβηκε. Β'. Ὅτι ἡ ἁμαρτία τῷ Ἀδάμ, δὲν ἔβλαψε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' αὐτὸν μόνον ἔβλαψε. Γ'. Ὅτι τὰ ἀρτιγενῆ βρέφη εἶναι ὡς ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς παραβάσεως. Δ'. Τὰ μὴ βαπτιζόμενα νήπια, δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ε'. Οἱ βαπτισθέντες πλῆστοι εἰάν δὲν ευκαιρώσῃν τὸν πλῆτον τὰς δὲν δύνανται νὰ κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ, ἀν καὶ εἶναι πλῆστοι ὡς τὰς θέλει ὁ Παῦλος Ἐπισ. α'. πρὸς Τιμόθ. κεφ. ις'. 17. ς'. Ὅτι ἡ χάρις τῷ Θεῷ, καὶ ἡ βοήθεια δὲν δίδονται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν. Ζ'. ὅτι ἡ χάρις, κατὰ τὸν ἰδικόν μας μισθὸν δίδεται Η'. ὅτι υἱοὶ Θεοῦ δὲν δύνανται νὰ ὀνομαζῶσιν, ὅσοι δὲν εἶναι κατὰ πάντα τρόπον ἀναμάρτητοι. Θ'. ὅτι αὐτεξέσιον δὲν θέλει εἶναι ἀν χρειάζεται ἡ Θεία βοήθεια. Ι'. ὅτι ἡ κατὰ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀπρεπῶν ἐπιθυμιῶν νίκη ἡμῶν, ευχαίνει ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην βέλῃσιν, καὶ ἔχι ἀπὸ τὴν Θεῖαν βοήθειαν. ΙΑ'. Ὅτι συγχώρησις εἰς τὰς μετανοήσας δίδεται, ἔχι κατὰ τὴν χάριν, καὶ τὸ ἔλεος τῷ Θεῷ, ἀλλὰ κατὰ τὸν μισθὸν τῶν μετανοούντων.

§. 5.

(α) Τῆς αὐτῆς Ἐκδόσ. ἐς. ρς'. τὸν ἀριθμὸν, εἰς τὸ λς'. κεφάλαιον τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Αὐγαζίνος ὡς ἐκ τῆ Πελαγίου τῆς. „ Ideo Dei gratiam hominibus dari, ut quod facere per liberam iubentur arbitrium, facilius possint implere per gratiam. (β) Τῆς αὐτῆς Ἐκδόσ. ρς'.

§. 5. Αυτή ἡ αἵρεσις τῇ Πελαγίᾳ διεδόθη εἰς Παλαιστίνην, Ἀφρικὴν, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Κατ' αὐτὰ δὲ τῇ Πελαγίᾳ συνήχθη Σύνοδος εἰς Δύσπολιν τῆς Παλαιστίνης, ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υἱέ. εἰς τὴν ὁποίαν, τὴν μὲν γλῶσσαν τα εὐρέων κατὰ μίμησιν τῶν Καθολικῶν, τὴν δὲ γνώμην τα φυλάττων παντάπασιν ἄγνωστον, με ἀπάτην τῆς προτέρας μεδόδα, ἦτοι τῆς καθολικῆς γλώσσης προσποιηθεὶς ἐφάνη ἀδῶς· ἀφ' ἧ δὲ ἐγένινεν ἡ ἀπάτη τα γνωσὴ ἐν ἔτει υἱέ. δύο ἄλλαι τοπικαὶ σύνοδοι συνήθροόθησαν ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μία εἰς Καρχηδόνα, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν Νεμιδιάν Μιλέυην, τῶν ὁποίων οἱ πατέρες με ἐπιστολάς ἐφάνέρωσαν εἰς τὸν Ἰννοκέντιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον τὰς φρενοβλαβίας Πελαγίᾳ, καὶ Κελλεσίᾳ, καὶ ὅτι ταύτας μόνον τὰς αἵρέσεις κατεψηφίζαντο, ἀλλ' ἔχι τὰς αὐτῶν ἀρχηγάς· τοῖς ὁποίοις ἀποκρινόμενος ὁ Ἰννοκέντιος ἀποφαίνεται, ὅτι πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀκωινῶντοι. Μετὰ δὲ τὸν Ἰννοκέντιον, ὁ τὸν θρόνον αὐτῷ διαδεξάμενος Ζώσιμος ἀμφοτέρους κατέκρινε, τὸν Πελάγιον δηλαδὴ, καὶ τὸν Κελλέσιον ἐν ἔτει υἱέ.

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συναχθεῖσα καὶ εἰς Ἀφρικὴν σύνοδος Πατέρων σινγ. κανόνας ἡ ἐξέδετο κατὰ τῆς τῇ Πελαγίᾳ αἵρέσεως, εἴτα ἡ ἐν Ἐφέσῳ ἐπιγίγνεται σύνοδος, καὶ μετὰ ταύτην ἡ β. Ἀραυσικανὴ, αἵτινες ὁμοίως ταύτην τὴν αἵρεσιν ἀπεσκοράκισαν, καὶ ἀπέβαλον.

§. 7. Ταύτην τὴν διετραμμένην αἵρεσιν περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας δρασιμώτερα ἀνατρέψασιν Αὐγουστίνος, καὶ Πρόσπερος Ακαϊτάνιος Ἐπίσκοποι τῇ Ρηγίᾳ, καὶ μαθητὴς τῷ Αὐγουστίνῳ. Οὗτος μὲν μάλιστα ἐν τῷ περὶ χάριτος, καὶ αὐτεξουσίας συγγράμματι, καὶ ἐν τῷ περὶ χάριτος κατὰ τῇ Ἐβραϊστῇ, ἐκεῖνος δὲ εἰς τὰ βιβλία τὰ ἐν τῷ ζ'. τόμῳ τῇ Αὐγουστίνῳ συγγραμμάτων κείμενα, ὡς τρία βιβλία περὶ μισθῶ, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, βιβλίον ἐν περὶ φύσεως, καὶ χάριτος κατὰ τῶν Πελαγιανῶν, βιβλία δύο περὶ τῆς τῇ Χριστῷ χάριτος κατὰ Πελαγίαν, καὶ Κελλεσίαν, βιβλία δύο περὶ γάμων, καὶ ἐπιθυμίας, βιβλία τέσσαρα κατὰ τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Πελαγιανῶν πρὸς Βονιφάτιον, βιβλία εἴ. κατὰ Ἰωλιανὸν τῇ Πελαγιανῇ, βιβλία δ'. περὶ ψυχῆς, καὶ τῆς σφετέρας ἀρχῆς.

§. 8. Οἱ ὁπαδοὶ τῇ Πελαγίᾳ, ἔλαβον τὸ αὐτὸ ὄνομα Πελαγιανὸν κληθέντες, ἐξ ὧν οἱ πρόκριτοι Κελλέσιος, καὶ Ἰωλιανός. ὁ μὲν Κελλέσιος, τόσον κατ' ἔχθρον, ἠκολούθησε τὸν αἰρεσιάρχην αὐτῷ διδάσκαλον, ὥς τὰς Πελαγιανῆς, καὶ Κελλεσιανῆς ἀπ' αὐτῶν καλεῖσθαι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Αὐγουστίνος ἐν τῷ περὶ αἵρέσεως (α) ὁ δὲ Ἰωλιανός Ἐπίσκοπος ὧν Καπύης ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον διὰ τὴν αἵρεσιν, καὶ πολλὰ συναγωνισθεὶς μετὰ τὸν Αὐγουστίνον, ἐπειδὴ ἦν ἐλλόγιμος ἀλλ' ἀδιάντροπος, καὶ τολμηρὸς, ἀνετράπη ἀπ' αὐτὸν τὸν Αὐγουστίνον, εἰς ἐξ βιβλία κατὰ Ἰωλιανὸν τῇ Πελαγιανῇ

Σύνοδος
εἰς Δύσπο-
λιν κατὰ
Πελαγίαν.

Ἐτέρα εἰς
Καρχηδό-
να.
Ἐτέρα εἰς
Μιλέυιν τῆς
Νεμιδίας.

Ἐτέρα ἐν
Ἀφρικῇ.

Τίνας κατ'
αὐτῶν ἐγ-
καψαν.

Πελαγια-
νός.

Ημιπελα-
γιάνοι.Μασαλια-
νοί.Συνεργι-
σάι.

γεγραμμένα· ὅρα περὶ αἱρέσεως τῶν Πελαγιανῶν τὸν Ἀυγουστίνον (α) καὶ Οὐώριον Ἀυγουσθιονήσιον (β), καὶ ἄλλας.

§. 9. Ἀπὸ τῆς Πελαγιανῆς, ὡς βλάβοι ἐφύτρωσαν οἱ Ημιπελαγια-
νοί, οἵτινες ἔλεγον μὲν τὸν ἄνθρωπον ἐξ ἰδίας δυνάμεως νὰ δύναται νὰ
ἐπιστρέφῃ εἰς μετάνοιαν, ἔχῃ ὅμως αὐτὴ νὰ ὠφελῇ ἀνευ τῆς τῆ Παναγίας
Πνεύματος χάριτος. ἐξ αὐτῶν δὲ πολλοὶ ἐ χρημάτισαν διδάσκαλοι τῆς ἐν
Γαλλίᾳ Ἐκκλησίας, Μασαλιανοὶ καλούμενοι, ἀπὸ Μαυλίας τῆς ἐν Γαλ-
λίᾳ πόλεως, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἔγινεν Γεώργιος Κασσιανὸς ὁ Πρεσβύ-
τερος τῆς ἐν Μασυλίας Ἐκκλησίας. καὶ μὲν ὅλον ὅπῃ δὲν ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν
Πελάγιον, ὅτι τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα ὠμολόγηεν, καὶ ὅτι ἔδεν καλὸν
ἔργον δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀρχίσῃ, ἢ ἱκανῶς νὰ τελήσῃ αὐτὸ χωρὶς
τῆς τῆ Θεᾶς Χάριτος (διότι αὐτοὶ ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ τῶν χρησῶν ἡδῶν,
ὅπῃ προηγῶνται ἀπὸ τὴν Πίσιν ἐδιαίρεσαν τὰ ἀγαθὰ ἔργα) ὅμως εἰς
αὐτὸν καθ' ὅσον τὴν τῆς πίστεως, καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἀρχὴν τῷ αὐτεξέστιῳ
ἀπέδιδαν, τὴν δὲ ἀποτελεῖωσιν εἰς τὸν Θεόν.

§. 10. Εἰς τὰς δόξας τῶν Μασαλιανῶν πολλοὶ ὕψερρον σχολαστικοὶ δι-
δάσκαλοι ἠκολούθησαν, καὶ ἐκ τῶν μεταγενεστέρων Οὐικτωρίνος, Περιγέ-
λοιος, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν λεγομένων Συνεργιστῶν, οἵτινες εἰς τὸν ἄνθρωπον
μετὰ τὴν παράπτωσιν, τινὰς φυσικὰς δυνάμεις, μὲν ὅλον ὅπῃ εἶναι ἀσθε-
νεῖς, δίδασκον μὲ τὰς ὁποίας εἶναι δυνατόν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τε συνεργῶν-
τος τῆ Παναγίας Πνεύματος νὰ ὑποδέχωνται τὴν τῆ Θεᾶς προσφερομένην
χάριν, καὶ νὰ συγκατατίθεται τρόπον τινὰ εἰς τὰς Θείας ἐπαγγελίας.
φαίνεται δὲ τὰ εἶναι αὐτὴ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν Συνεργιστῶν, καὶ τῶν
Μασαλιανῶν, ὅτι αὐτοὶ μὲν τὴν θέλησιν τῆ ἀνθρώπου, πολλὰκις θέλουν
νὰ προηγῇται ἀπὸ τὴν Θείαν χάριν, ἐκεῖνοι δὲ πάντοτε νὰ προηγῇται
ἡ χάρις ἀπὸ τὴν θέλησιν ἔλεγον, διότι τὸ αὐτεξέστιον ἀδύνατον ὄν εἰς
τὸ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ ὑπακούσῃ
εἰς τὸν νόμον δὲν δύναται, διὸ καὶ προηγμένην τὴν χάριν ἔλεγον.

ΚΕΦΑ'

(α) Περί αἱρέσ. κεφ. πη'. καὶ τὰ ἄνω ρηθέντα βιβλία.

(β) Περί αἱρέσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τῶν ἐπισημοτέρων Συνόδων τῶν ἐπὶ τέτῳ τῶν Αὐτοκρα-
τόρων συναθροισθῆναι.

§. 1.

Η ἐν Καρχηδόνι σύνοδος, ἣτις εἰς τὰς τόμους τῶν συνόδων δευτέρα γρά-
φεται, διότι πρώτην τινὲς τὴν ἐπὶ Γαλίας τῇ Ρώμῃς Ἐπισκόπῳ ἐκεί-
σε συναχθεῖσαν λέγουσι, τὴν ὁποίαν τελευταίαν ὁ Βαρώνιος (α) καὶ
ὁ Κοριόλανος (β) θέλουν νὰ συνεκροτήσῃ ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τηζ'.

Σύνοδος
Καρχηδό-
νος.

§. 2. Η' ἐν Καρχηδόνι γ'. σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις
ἐυρίσκειτο καὶ ὁ Αὐγουστίνος, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήσθαι ταύτης κανόνες
σώζονται ν'. ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Συνόδων, τὰς ὁποῖας ὁ Βαρώνιος ὀρ-
θῶς (γ) καὶ ὁ Κοριόλανος (δ) λέγουσιν, ἔχει πάντες νὰ ἐσυγκοινωνήσαν,
καὶ νὰ συνέδεντο εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας τὰς ἐν Καρχηδό-
νι συναχθεῖσας νὰ συνέδεντο.

Ε' τέτα.

§. 3. Η' ἐν Καρχηδόνι δ'. σύνοδος ἔγινεν ἐν ἔτει τηγ'. ἔχει δὲ ἄλλην
αἰτίαν, παρέχῃ διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἐπὶ Χίλδονος τῇ τυράννι παραπεσ-
σα Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις.

Ε' τέτα.

§. 4. Η' ἐν Καρχηδόνι ε'. σύνοδος τὴν ὁποίαν τῇ τάξει τῇ καιρῷ γ'.
νομίζουσιν, ὅτε Βαρώνιος (ε), καὶ ὁ Κοριόλανος (ζ), ἐν τῷ αὐτῷ προσέτι
ἔτει τῷ τηγ'. συνετελέσθη πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, καὶ
διόρθωσιν τῶν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις διαφθαρμένων ἡθῶν (η).

Ε' τέτα.

§. 5. Η' ἐν Τωλήτῳ πόλει τῆς Ἰσπανίας α'. σύνοδος τῶν συνελθόντων
ιδ'. Ἐπισκόπων ἐν ἔτει υ'. προέδρου ὄντος τῷ Πατρῶνι Ἐπισκόπῳ συνεκρο-
τήσθαι, ἵνα διευσθετήσῃ τὸ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἀνακύψαν σχίσμα ἀπὸ τὴν κακὴν
μεταχείρισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, διὰ τὰς μὴ γενομένας χειροτονίας
τῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, κατὰ τὸν διορισμένον καιρὸν· εἰς τὴν ὁποίαν α'. ἐ-
διωρίσθη ἐκεῖνος ὅπως δὲν φυλάττει τὰ ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ δογματι-
θέντα, νὰ εἶναι ἀκοινωνήτος· β'. κανόνες ἐξέδωκε κ'. ἐπρόσδεσαν δὲ τινὰ καὶ
κατὰ τῶν Πρισκιλλιανῶν.

Σύνοδος
ἐν Τωλή-
τῳ.

§. 6.

(α) Χρον. ἔτει τηζ'. ἀριθ. 46. (β) Ἐν τῇ περιλήψει τῶν συνόδων σελ. 301.
Ἐκδοσ. Λοσανίς ἔτει αηκγ'. (γ) Χρον. ἐν ἔτει τηζ'. ἀριθ. 47. (δ) Ἐν τῇ
περιλήψει σελ. 303. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (ε) Χρον. ἔτει τηγ'. (ζ) Ἐν τῇ πε-
ριλήψει σελ. 322. (η) Περὶ τῶν βηθειῶν τεσσαρῶν συνόδων ἴδε τὸν α'. τόμον τῆς
παράσης Ἱστορίας σελ. 418. εἰς τὰς ὑποσημειώσεις.

§. 6. Ἡ Μιλεϋϊτανὴ Α'. γενικὴ σύνοδος (ὅτω λεγομένη, ἐπεὶ ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἀφρικὴν συνήθροισεν) ἐν τῇ Ναμιδίᾳ συνεκροτήθη, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὕψερρον ἀπὸ μερικὰ συνοδικὰ διατάγματα, διαφόρων Ἐπισκόπων ὑποδέσεις ὡς τῷ Κρεσκόνῳ, Κροδβελδῆ, τῷ Μαξιμιανῷ, καὶ τῷ Ξαντίππῳ ἐθεωρήθησαν. ἄλλη εἶναι αὐτὴ ἡ σύνοδος ἀπὸ τὴν β'. Μιλεϋϊτανὴν ὅτῃ συνεκροτήθη τῷ υἱῷ. ἐξ ἧς κατεκρίθη ἡ τῷ Πελαγίῳ αἵρεσις· τὰ ὁποῖον πρέπει νὰ σημειωθῇ κατὰ τὴν συναθροίσαντος τὰς συνόδους, τὴν συνάφαντος εἰς τὸν πρῶτον τόμον, τὰς δύο ἐκείνας Μιλεϋϊτανὰς εἰς μίαν μόνην σύνοδον. ὅρα τὸν Βαρώνιον (α). καὶ τὸν Κοριόλανον (β').

§. 7. Ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χρυσὸς τὴν γλωττίαν Γωάννης ἀπὸ Θεόφιλον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλας φανερὰς ἐχθρὰς αὐτῷ, καθήρεθι, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται. Ἐλθὼν γὰρ ὁ Θεόφιλος εἰς Κωνσταντινέπολιν συνήθροσεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐπισκόπους, τὰς ὁποίας κατέπεισεν, ὅπως κατὰ τὸ Χρυσόσμο (τὸν ὁποῖον ἔλεγε ὑπερασπιστὴν τῶν Ὡριγενισμῶν) ῥίψωσι τὰς ψήφους. ἐνθα δὲ καὶ εἰς Κωνσταντινέπολιν πολλὰς ἐχθρὰς τῷ Χρυσόσμῳ κληρικὰς καὶ μοναχὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βασιλίσσαν Εὐδοξίαν, καὶ ἔλθων εἰς τὴν ἀντικρυ τῷ Βυζαντίῳ κειμένην Χαλκηδόνα, μετ' ἄλλας καὶ ὀλίγους, τὰς ὁποίας ὡς ἐδύνετο ἐπαρακίνησε, καὶ ἠνάγκασε νὰ γένωσι κατήγοροι τοῦ Χρυσόσμου, ἄρχισεν τὰς κατ' αὐτῷ πεπλασμέναις κατηγορίας νὰ ἐσλικμίζῃ. γενομένης λοιπὸν τῆς προσκλήσεως τοῦ Χρυσόσμου, οἱ συναθροισθέντες μ'. Ἐπίσκοποι ἐν Κωνσταντιναπόλει, ἀντ' αὐτῷ ἀπεκρίθησαν εἰς τὰς ἀπὸ ἐκ Χαλκηδόνος ἀπεσταλμένους· πρέπειν εἶναι ὁ Θεόφιλος νὰ νάσθῃ, εἰς τὸ νὰ μὴν κρίνῃ ὑποδέσεις εἰς ξένην διοίκησιν ἐναντίον τῶν ἐν Νικαίᾳ κανόνων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπως εἶναι συναγμένοι πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχίας· διότι τὸ συνέδριον αὐτῷ ἐκ μόνων λς'. Ἐπισκόπων συνίσταται, καὶ τῶν μιᾶς διοικήσεως. Οἱ δὲ Γωάννης ἄλλας τινὰς τῶν επιτηδεύων αὐτῷ Κληρικῶν, καὶ Δημήτριον τὸν Πισινέντος Ἐπίσκοπον πέμψας πρὸς αὐτὰς ἔλεγε· πῶς δὲν ἀποφεύγει τὴν κρίσιν, ἀλλ' εἶναι ἑτοιμος, εἰάν ὅμως μᾶλλον πρότερον τὰς κατηγορίας τῆς καὶ τὴν κατηγορίαν τῆς σοχαδῆς, καὶ ὅπως εἰς μεγαλιτέραν σύνοδον νὰ ἀπολογηθῇ. διότι δὲν δέλει νὰ ὑπομένῃ ἕνα πρῶτον πρᾶγμα, καὶ νὰ ἀνέχεται περιφανεῖς ἐχθρὰς κριτάς· ἐπεὶ δὲ τετράκις καλεσθεὶς, οἰκουμενικὴν Ἐπικαλούμενος σύνοδον ἔχ' ὑπήκατε, τὸν ἐκάστησαν, καὶ τὸν ἐξώρισαν κατὰ τὸ πρῶτον πρᾶγμα τῆς βασιλείας· ὅρα τὸν Σωκράτην (γ), καὶ τὸν Σωζόμενον (δ) ὕψερρον πάλιν τὸν ἐκάλεσαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.

ΚΕΦΑ'.

(α) Χρυσῶν, ἔτει υβ'. ἀριθ. 55. καὶ ἐν ἔτει υἱῷ. ἀριθ. 3. (β) Ἐν τῇ ἀνακρ. σελ. 334. (γ) Ἐκκλησ. 15ος. βιβλ. 5'. κεφ. 16'. (δ) Ἐκκλησ. 15ος. βιβλ. 5'. κεφ. 16'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐπὶ τέττων τῶν Αὐτοκρατόρων, ἐν
ἀγιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Ἰωάννης ὁ ἐπικληθεὶς διὰ τὸν χρυσοῤῥόαν ποταμὸν τῆς γλώσσης αὐτῆς
Χρυσόσομος, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Κοίλης Συρίας,
γεννηθεὶς ἐκ Σεκάνδου, καὶ μητρὸς Ἀνδέσης, ὅτε ἦσαν εὐγενεῖς, καὶ Πατρί-
κιοι· ἔγινε δὲ μαθητὴς Διβανία τῆ Σοφιστῆς, καὶ Ἀνδραγαδία τῆ φιλοσό-
φου· μέλλοντας δὲ νὰ δοθῇ εἰς τὸ δικανικόν, καὶ γενόμενος εἰς λέγειν τε, καὶ πείθειν
ἐπιτήδειος, καὶ τὰς κατ' αὐτὸν ὑπερβάλλων ῥήτορας, καὶ γνωρίσας τὸν ἐν τοῖς δικα-
σησίοις μοχθηρὸν καὶ ἀδικὸν βίον, ἐτράπη εἰς τὸν ἡσυχαστικόν· καὶ μεταβαλὼν ἐνθὺς
τὸ σχῆμα, καὶ βάδισμα, τοῖς ἀναγνώσμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐπρόσε-
χε, καὶ συνεχῶς εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἤρχετο. Ἐγίνε λοιπὸν πρῶτον ἀνα-
γνώστης τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ζήνωνα. Εἰς
ὀλίγον καιρὸν δὲ καὶ διάκονος ὑπὸ τῷ Μελετίᾳ, καὶ ὕστερον ἀπὸ τρεῖς χρόνους
ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Εὐάγγριον διάδοχον τῷ Παυλίῳ, καὶ
πολλὰς τῶν ἀκούντων αὐτὸν ἐπ' Ἐκκλησίας, εἰς ἀρετὴν ἀφέλῃσε, καὶ
ὁμόφρονας αὐτῷ περὶ τὸ θεῖον ἐποίησε· διότι μὲ πολιτεῖαν ζωῆς σώφρο-
νος, καὶ καθαρᾶς ἐπολιτεύετο· φράσιν δὲ λόγῳ ἔυληπτον ἐμεταχειρίζετο
μετὰ λαμπρότητος, μελέτην δὲ εἰς τὰς Θείας γραφὰς μεταχειριζόμενος
ἄκραν, πᾶσαν σχεδὸν τὴν Θείαν γραφὴν ὑπεμνημάτισεν, ἔυροίαν λόγων
εἰς τὸ σχεδιάζειν ἀποκτήσας, ὥς ἔδει εἰπεῖν ἄλλος, καὶ γλωτταν ὅτε ἔρ-
ρεεν ὑπὲρ τῆς Νειλῶος καταρράκτας, καὶ καλλιγραφώτατος ἔγινε· λοιπὸν
ἀπὸ λόγου, καὶ ἔργου ἐπίσημος γεγονὼς εἰς ὅλον τὸ ὑπῆκουσιν τῶν Ῥω-
μαίων, ἐφάνη ἔυλογον (τελευτήσαντος Νεκταρίου Κωνσταντινουπόλεως) τῷ
Ἀρκαδίῳ Βασιλεῖ, καὶ τῷ κλήρῳ τῆς μεγίστης ἐκείνης πόλεως, νὰ τὸν ψι-
φίσωσι ποιμένα· τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε. φυσικὰ δὲ ὢν ἐλεγκτικός, καὶ ἐκ νεα-
ρᾶς ἡλικίας εἰς τὸν θυμὸν μάλλον, ἢ εἰς τὴν κιδῶ χαριζόμενος, πολλὰς
ἐπιβλάς ἐδέχθη, καθὼς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅρα τὸν Σωκράτην (α)
τὸν Θεοδώρητον (β), ὅς τις καλεῖ αὐτὸν μέγαν τῆς Οἰκουμενῆς φωστῆρα, καὶ
τὸν Σωζόμενον (γ). Ἐξόριστος δὲ ὢν ἕως ὁ μέγας πατὴρ εἰς Κόμανα, ἐ-
τελεύτησεν ἐκεῖ, ὢν ἑτῶν νβ'. ἀρχιερατεύσας δὲ τῆς βασιλίδος τῶν πό-
λεων

Ἰωάννης
Χρυσόσο-
μος.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. ε.
κεφ. β'. γ'.

(β) Βιβλ. ε. κεφ. κζ. κη.

(γ) Βιβλ. η'.

λεων ἔτη πέντε ἡμῶν. Κατέλιπε δὲ εἰς ἡμᾶς ὁμιλίαις, εἰς τὴν Γέμεσιν, εἰς τὰς Ψαλμοὺς, εἰς τὸν Ἠσαΐαν, εἰς τὸν Ματθαῖον, καὶ Ἰωάννην, εἰς τὰς Πράξεις, εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῆ Παύλου, περὶ προνοίας Θεοῦ βιβλία ἕξ, περὶ Γερουσίας βιβλία ἕξ, καὶ ἄλλα· μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων λέ. ἐπανήχθη τὸ ἱερόν αὐτῶ λείψανον ἀπὸ τὰ Κόμματα μὲ τὴν προθυμίαν τῆ Προκλα Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐτέθη εἰς τὸν Ναόν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων· τὸ δὲ ὄνομα αὐτῶ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικαῖς διπτύχοις ἐνέγραψε, πρὸ τῆ Προκλα Ἀττικὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως, μὴ ὦν πρότερον γεγραμμένον, διότι Ὁριγενιαστὴς ὁ εὐσεβέστατος ἄγιος πατὴρ ἐκαλεῖτο, καὶ ἐνομιζέτο.

§. 2. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀντιοχεὺς Ἐπίσκοπος περὶ αὐτοῦ εἴρηται ἀνωτέρω.

§. 3. Ἀσέριος ὁ Ἀμασειας Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐγράψεν ὁμιλίαις διαφόρους, τὸ μαρτύριον τῆ Ἀγίας Φωκᾶς, κτ'.

§. 4. Διάσημος ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐγένετο Μαρτίνος ὁ τῶν Τερωννησίων Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ τῆς Παννονίας Σαβαρείᾳ πόλει, ἡκολάθητε δὲ πολλὰς νέας ὡν (κατὰ τὴν θείαν τῶ πατρὸς τῶ) τὰς ἐκστρατείας, μὲ τοιαύτην δὲ ὑπομονὴν, ταπεινότητι, καὶ κλιωτύνῃ, ὥστε νὰ μὴ νομίζεται στρατιώτης ἀπὸ τὰς περισσοτέρας, ἀλλὰ μοναχός. ὕστερον αὖ ἐπέσπερψεν ὁ Ἰλάριος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τὸν ἡκολάθητε, καὶ ἐπροσκολλήθη εἰς αὐτόν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν μοναδικὸν βίον εἰς τὴν τῶν Τερωννησίων Ἐπισκοπὴν ἀνέβη, ἁθροῦς κατ' ἐλπίδας ἐυλαβής, ὅστις, καθὼς εἰς τὸν βίον τῶ μαρτυρεῖ Σαλπικίος Σευήρος, ὅστις ἀπὸ τὴν φήμην τῶ κινήσεις, δὲν ὠκνευτε νὰ εἴδῃ νὰ τὸν ὅν, τὸν ὁποῖον ἡ φήμη δὲν ἐγέλασε, μὲ τὸ νὰ ἀνταπεκρίνετο ὁρθῶς, καθὼς αὐτὸς περιγράφει· Οὗτος λοιπὸν ὁ Μαρτίνος πολλὰς ὑπὲρ τῆς καθολικῆς πίστεως δεσμάς, ραπίσματα, καὶ διωγμὰς ἐκαρτέρησεν, ὡς ὁ Σωζόμενος μαρτυρεῖ (α). ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει νὰ διαλαμβάνει περὶ τῆς τελευτῆς αὐτῶ Σαλπικίος Σευήρος ἐπιστολῇ β' πρὸς Ἀυρήλιον τὸν διάκονον, καὶ ἐπιστολῇ γ' πρὸς Βάσκειαν.

§. 5. Σαλπικίος Σευήρος, ἡ καὶ Σεβήρος Σαλπικίος, ἀνὴρ κατὰ τὸν Γεννάδιον, εὐγενὴς κατὰ γένος, καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ μὲ τὸν τῆς θεληματικῆς πτωχείας, καὶ ταπεινότητος ἐρωτα περιφανέστατος, πρεσβύτερος ἐχημάτισε τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκβιτανικῆς Ἐπαρχίας, καὶ προσφιλέστατος Παυλῖνῳ τῷ τῆς Νώλας ἐπισκόπῳ, πρὸς τὸν ὁποῖον πολλὰς ἐπιστολάς ἐξέδωκεν· αὐτὸς συνέγραψε δύο βιβλία γλαφυρὰ περὶ ἱερῆς ἰσορίας ἀπ' ἀρχῆς τῶ κόσμου ἀρχόμενος, καὶ μέχρι Στελίου τῶ Ὑπάτου τελειώσας, ταῦτα μέχρι τῶ ο. ἔτος ἀπὸ Χρῆστ, ὡς αὐτὸς ὑποσημειοῖ (β). Ἐγράψε δὲ καὶ τὸν βίον Μαρτίνου Ἐπισκόπου Τερωννησίων· διάλογον περὶ τῆς συνανατροφῆς τῶν ἀνατολικῶν μοναχῶν, ὅρα τὸν Ὁρόσιον περὶ ἱστορικῶν Λατίνων.

§. 6.

Ἀλέξανδρος Ἀντιοχείας.
Ἀσέριος Ἀμασειας.
Μαρτίνος Τερωννησίων.

Σαλπικίος Σευήρος.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. 18.

(β) Βιβλ. β'. τῶν ἱστοριῶν.

§. 6. Ὁμοίως τῷ Σελπικίῳ ἐχρημάτισε Παυλῖνος ὁ Ἀκαίτανος, ὅστις βαλεντῆς ὢν καὶ εἰς τῆς Γερμανίας, ἀφίνοντας τὴν περισσίαν τα, εἰς Νάλλαν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἦλθεν, ἐχὶ δὲ ἄλλο, ἐμὴ διὰ τὰ σχολάζει περισσώτερον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ὁρθοκείαν, τῆς ὁποίας ἀφ' ἧς διέτριψε μερικὸν καιρὸν ἐγένεν Ἐπίσκοπος, καὶ περιβόητος κατεσάθη, καὶ μόνον διὰ τὴν μάθησίν τε, καὶ ἀγιότητα, ὡς ὁ Γεννάδιος μαρτυρεῖ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ δαιμόνων δύναμιν· ἐγράφε διαφόροις ἐπιστολαῖς, καὶ ποιήματα.

Αὐγουστῖνος.

§. 7. Αὐρύλιος Αὐγουστῖνος ἐγεννήθη εἰς Ταυρέτην φερόμενον τῆς Νουμίδας, ἐκ γονέων μὲν ευγενῶν, ἡ δὲ μήτηρ τε ἐκαλεῖτο Μονίκη, γυνὴ ὀσιοτάτη· οἱ αὐτὲ γονεῖς ἦσαν μέτριοι μὲν κατὰ τὰ ὑπάρχοντα, Χριστιανοὶ ὁμῶς ἀγαθοί· ὅτος ἐτι παιδίον ὢν, εἰς μὲν τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα ἐφέρετο μὲ ἀνδείαν, καὶ ἀμέλειαν, εἰς δὲ τὰ Λατινικὰ μὲ χαρὰν, καὶ προθυμίαν, καὶ πρῶτον μὲν ἐπέμφθη διὰ σπουδὴν εἰς Μάδαυραν, εἶτα δὲ εἰς Καρχηδόνα, ὅπου μὲ εὐδοκίμῳ καλὴν παιδεύσειν πάσας τὰς ἐλευθέρας τέχνας, καὶ πρὸς τὴν τῆς φιλοσοφίας σπουδὴν προσέτι ἐδόθη, ἀναγνώσας τὸν τῆς Κικέρωνος Ὀρτένσιον, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα ἐκαταγίνετο· ὁμῶς ἀνδρῶς αὐτοῖς προσκείμενος, διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς φράσεως τὰ ἐπαραιτήθη, ἡ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει (α). ἀφ' ἧς δὲ ἐγενε νεανίας, ἐχὶ μόνον ἀπὸ τοῦ πυρ τῶν ἡδονῶν περιεφλέχθη, ἀλλὰ καὶ ταῖς τῶν Μανιχαίων ἀπάταις σαγηρευθεὶς, εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἀπέμεινε χρόνους δ'. ἀπὸ τοῦ ιδ'. ἔτος τῆς ἡλικίας τε ἕως τοῦ κη'. πλανώμενος, καὶ πλανῶν, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει (β). Εἰς αὐτὰς δὲ τὰς χρόνους ἐδίδαξε μὲν τὴν γραμματικὴν εἰς τὴν πατρίδα τε, τὴν δὲ Ῥητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, καταγινόμενος καὶ περὶ τὴν ἀστρολογίαν· πολλὰ συμμιχθεὶς καὶ μὲ παλλακίδας ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀδεύδατον. Εἰς δὲ τὸ κδ'. ἔτος τῆς ἡλικίας τε, παραιτήσας τὴν τῶν Μανιχαίων αἵρεσιν, καὶ εἰς Ῥώμην ἐλθὼν, τὴν Ῥητορικὴν ἐδίδαξε, καὶ ἀπὸ Ῥώμης εἰς Μεδιόλανα καλεσθεὶς, εἰς τὸ νὰ διδάξη καὶ ἐκεῖ αὐτὴν, γνώριμος ἐγενε τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀμβροσίῳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καθ' ἡμέραν διδασκόμενος τὴν ὁρθόδοξον πίσιν, καὶ ναδετάμενος, ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν ἐορτάσιμον ἡμέραν τῆς Πάσχα χρόνων ὢν λβ'. καὶ σὺν αὐτῷ ὁ υἱὸς τε Ἀδεύδατος, καὶ ὁ προσφιλες αὐτῷ Ἀλύπιος· γενόμενος δὲ ἐτῶν λζ'. δέχεται τὸ ἀξίωμα τῆς πρεσβυτέρου, καὶ τελευταῖον τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἱερωσύνης πόλεως Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται· διαλάμψας εἰς αὐτὴν πολλὰ μὲ λόγους, καὶ ἔργα, καὶ διάφορα τεύχη συγγραμμάτων συντάξας, πάσης σοφίας, καὶ διδασκαλίας πλήρη, ἀνδ' ὧν ἀειδίον κλέος ἔλαβε. Ζήσας δὲ χρόνους εἴς. πρὸς τοῖς π'. ἤτοι ὀγδοηκονταεξ' ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει υλ'. ἀνάγνων τὸν βίον αὐτῷ ἐκτεθέντα ἀπὸ Πισίδιον τὸν Καλαμίνσιον Ἐπίσκοπον.

C 2

ΚΕΦ. Ε.

(α) Λόγῳ ξγ'. περὶ διαφόρων πραγμάτων. (β) Περί ἑξομολ. βιβλ. δ'. κεφ. α'.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν ζ.

Περὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, καὶ Οὐαλεντιανοῦ τοῦ Γ. τῶν
Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ
Εκκλησίᾳ.

§. 1.

Θεοδόσιος
ὁ μικρὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀνατο-
λῆς ἀπὸ
Χ. Γ.
408.

Αφ' ἧς ἀπέθανεν ὁ Ἀρκάδιος ὡς εἴρηται, διαδέχεται τὴν Βασιλείαν τῆς
Ἀνατολῆς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοδόσιος, ἐν ἔτει υἷ. ὁ ἐπωνομασθεὶς μι-
κρὸς, πρὸς ἀντιδιαβολὴν, καὶ διαφορὰν τῇ πάππᾳ αὐτῷ, καὶ ὅτι ἦν κατὰ
πολλὰ μικρὸς ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τε· διότι τότε ἦν ἑτῶν ἑπτὰ, ἐπι-
μελῶς τρεφόμενος ἀπὸ τὴν Πυλχερίαν τὴν ἀδελφὴν τε, καὶ ἂν εἰς τὴν ἐ-
πίσκεψιν τῇ Βασιλέῳ Περσῶν Γσδιγέρδῃ, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τε Ἀρ-
κάδιος ἀποδνήσκων ἄφησεν εἰς τὰς διαθήκας τε ἐπίτροπον, καὶ κηδεμόνα εἰς
αὐτόν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πρεσβεῖον χρυσῆς λίτρας ἑκατοντάδας δέκα. Ἀπὸ
αὐτὸν τὸν Γσδιγέρδην ἀρχίζει ὁ Προκόπιος τὴν τῶν Περσικῶν πολέμων ἱ-
στορίαν, φθάσας ἕως τῶν χρόνων τῇ Γεσινιανῇ. Ἀπὸ τὸν φόβον λοιπὸν αὐ-
τῇ τῇ Γσδιγέρδῃ, μὴν δυνάμενος νὰ ἐγερθῇ τινὰς κατὰ τῇ Θεοδοσίᾳ, ἡ
ἀδελφὴ τε Πυλχερία παρθένος ἦσα ἑτῶν ιε'. ἢ κατ' ἄλλας ιθ'. ἐξαιρετα
ἐκυβέρει τὸ βασίλειον, καὶ ἐπαίδευε τὸν ἀδελφόν της Θεοδόσιον, εἰς πάν-
τα ἐρμηνεύοντα, εἰς ἥθος, εἰς λέγειν, εἰς περιπάτημα, εἰς γέλοιον, εἰς
φορέματα, καὶ εἰς σχῆμα κηδέρας, καὶ σάσεως, καὶ τὸ πλεον τὴν εἰς Θεὸν
εὐτέλειαν ἐπιμελῶς αὐτὸν ἐδίδασκε· καὶ Ἀθηναῖδα τὴν θυγατέρα Λεοντίᾳ
τῇ ἐξ Ἀθηνῶν φιλοσόφῃ ὅπῃ τὴν εἶδεν ὡραίαν, καὶ πεπαιδευμένην ἀπὸ
πᾶσαν σοφίαν, τὴν ἐβάπτισε, καὶ Εὐδοκίαν τὴν ὀνόμασε, καὶ μετὰ τὸν ἀδελ-
φόν της ὅπῃ ἦτον πλεον εἰς νόμιμον ἡλικίαν ἐσφάνωσε, καὶ μετὰ τὸ βασι-
λικὸν σέμα ἐταίνωσε, καὶ Αὐγύστην ἐκάλεσεν. Οὕτω λοιπὸν διδασκῶν ὁ
Θεοδόσιος ἀπὸ τὴν Πυλχερίαν, εἰς τοσαύτην εὐλάβειαν, καὶ ὁσιότητα ἐπ-
ρόκοψε (μὲν ὅλον ὅπῃ εἰς τὰ ἄλλα ἦν φυσικὰ βαρύνων, ἀσχεχῶτος, καὶ ἀπὸ
τῶν εὐνέχων ἀπατώμενος) ὥστε τὴν βασιλείαν αὐτῇ ὡς Εκκλησίαν κατα-
σταθῆναι.

Κατάστασις
τῆς Εκκλη-
σίας ἐπ' αὐ-
τῇ.

§. 2. Τάτῃ βασιλεύοντος, εἰρήνη εἰς Ἀνατολὴν σχεδὸν παντοτείνῃ ἦν,
καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Περσίαν ἐπλάτυνθη διὰ μέσε τῇ Ἀντιόχῃ ὅπῃ
ἐσάλθη εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἀπὸ τὸν Γσδιγέρδην. (ἔξω ἀπὸ πολέμου
τινὸς, καὶ τῆτος πολὺ ὀλίγου) ἐπερίστευσε δὲ ἡ εἰρήνη καὶ εἰς τὴν Εκ-
κλησίαν ὁμοίως κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἔλαβε μεγάλην ἐπίδοσιν ἀπὸ
διάφορα πράγματα, καὶ θεσπίσματα ὅπῃ ἀπὸ τὸν εὐτερεῖ Αὐτοκράτορα κα-
τά

τὰ τῶν Εὐνοκῶν, καὶ τῶν αἰρετικῶν ἐξετέθησαν· ἀλλ' ἐπειδὴ σύνηδες εἰσι, σπανίως νὰ ἀκολοῦθῃ εἰρήνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παντοτενῇ (διότι πρέπει πάντοτε νὰ πολεμῇται), ἄτω πάλιν ἐτάραξαν αὐτὴν μετὰ τὰς φρενοβλαβεῖς αἰρέσεις τὰς Νεστόριος, καὶ Εὐτύχιος, καθὼς εἰς τὸ ἐξῆς ρηθῆνεται κατὰ μέρος.

§. 3. Τὰ δὲ Ὀνωρία μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ Ἀλαρίχου, ὑδρωπικιάσαντος, καὶ ἀποθανόντος ἐν ἔτει κγ'. ζήσαντος χρόνος μ'. καὶ ἐξ αὐτῶν δυττικῶς, καὶ ἀδόξως βασιλεύσαντος λ'. αὐταρχεῖ καὶ ἐξουσιάζει ὁ Θεοδοσίος ὡς ἐτῶν κδ'. τῆς δὲ βασιλείας τοῦ ιζ'. κατετρόπωσεν Ἰωάννην τὸν Τυράννον διὰ μέσσω τοῦ Ἀσπαρος υἱοῦ τοῦ Ἀρδαβαρίου στρατηλάτου. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐφανεύθη ὁ τυράννος, Καίσαρα καταστήσας τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Οὐαλεντιανόν, ἐν ἔτει κε'. τὸν ἐπεμφεν εἰς τὰ Δυτικὰ μέρη, παραδὼς τὴν φροντίδα τῆς βασιλείας τῇ μητρὶ αὐτοῦ Πλακιδίᾳ, ὡς νέος πολὺ ὁ Οὐαλεντιανός. Ἡ Πλακιδία ἦν θυγάτηρ Θεοδοσίας τῆς μεγάλης, καὶ ἀδελφὴ Ἀρκαδία, καὶ Ὀνωρία τῶν Αὐγέων, τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ γυναῖκα Κωνσταντίος, ὁ τὴν Κωνσταντίνου τυραννίδα καθελὼν, ἄνθρωπος πολεμικώτατος, καὶ στρατηγικώτατος, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἐπαινῶν, μετὰ τὴν ἀδελφὴν τε, μετὰ Στέφανον, καὶ ἀλουργίδα, καὶ συγκοινωνίαν τῆς βασιλείας ἐτίμησεν· ὀλίγον δὲ χρόνον ζήσας ἐτελεύτησεν. Ἐπὶ τέτοις σπατάζων καὶ αὐτὸς ὁ Θεοδοσίος νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἰταλίαν, ὥστε τὸν μὲν ἀνεψιὸν τε νὰ ἀναγορεύσῃ βασιλεῖα, καὶ ὡς παρὼν μετὰ τὴν φρόνησίν τε νὰ καθιεθῇ τὰς ἐκεῖ νὰ μὴν ὑποτάσσονται εἰς Τυράννας ἔυκολα, ἕως Θεσσαλονίκης φθάσας, ἐμποδίσθη ἀπὸ ἀσθένειαν· πέμψας δὲ τὸν βασιλικὸν Στέφανον εἰς τὸν ἀνεψιὸν τε μετὰ τὸν Πατρίκιον Η' λωνα, καὶ ἀναγορεύσας αὐτὸν Αὐγαστον τῇ κβ'. τῆ Σεπτεμβρίου ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινέπολιν· ὅρα τὸν Σωκράτην (α) καὶ τὸν Σωζόμενον.

§. 4. Τέτα ἡγεμονεύοντος τῶν Ἑσπερίων, ἡ τῆ Θεᾶ Ἐκκλησία ἐν τῇ Δύσει, μάλιστα ἐν Λιβύῃ ἔλαβε δοκιμὴν κακῶν ταραχῶν ἀπὸ τῆς Οὐανδύλας καλεσμένους ἐκεῖσε ἀπὸ τὸν Βονιφάτιον τὸν Κόμητα τῆς Λιβύης μετὰ ὑπόσχεσιν δωρεῶν, καὶ μετὰ μεγάλας ἐλπίδας, ὅπως ἐλθόντες, ὅπλα ὑπὲρ αὐτῆς κατὰ τῶν Ρωμαίων φέρωσι· διότι ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Γιζέρικος ὁ νόθος υἱὸς τοῦ ἡδὴ ἡγεμονεύσαντος τὴν Ἰσπανίαν Γαδγιόσκου, ὃς εἰς τὰ πολεμικὰ ἦν πάντῃ γεγυμνασμένος, καὶ δεινότατος ἦν ἀπὸ ὅλης τῆς ἀνδραπείας, καὶ διαβάς τὸν ἐν Γαδείροις πορθμὸν εἰς Λιβύαν ἐκ τῆς Ἰσπανίας, ἦλθεν ἔχων σὺν αὐτῷ καὶ ὀκτὼ μυριάδας ἀνδράπων, καὶ κατέστησε τὸν θρόνον τε εἰς Λιβύαν ἐν ἔτει κγ'. καὶ ἐν ἔτει υλζ'. ἐπῆρε τὴν Καρχηδόνα· ὡς δὲ Ἀρειαῖος, ἐσπώδαζε νὰ διασπείρῃ παντὲς τὴν αἵρεσίν τε· ὅθεν ἐγίνοντο εἰς κάθε μέρος λεηλατησáι, ἀρπαγαί, φόνοι, τὰ βρέφη ἠρπάζοντο ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, καὶ ριπτόμενα κατὰ γῆς εἰς μικρὰ κομάτια κετεκόπτοντο· τὰ τῶν

Θάνατος
Ὀνωρίας.

Ὀθαλεντιανὸς
Αὐτοκράτωρ
Δύσεως ἀπὸ
X. Γ.
425.

Κατάστας
τῆς Ἐκκλησίας
ἐπὶ
τέτοις τοῖς
χρόνοις.

C 3

Κα.

(α) Ἐκκλησ. Γεσε. βιβλ. ζ. κεφ. κδ'.

(β) Ἐκκλησ. Γεσε. βιβλ. θ'. κεφ. ιε'.

Καθολικῶν ἱερὰ τεμένη διὰ πυρὸς ἐκάϊοντο, Ἐπίσκοποι πολλοὶ διαφόροις τυραννίαις ἐδιώκοντο, καὶ ὁμοία τάτοις ἐγίνοντο· ὅρα Οὐίκτωρ τὸν Οὐτίκηντιον, περὶ τῆ Οὐανδαλικῆς πολέμου (α), καὶ τὸν Προκόπιον (β). Πρὸς τέτοις καὶ εἰς τὴν Περσίαν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, Ἰσδιγέρδης ὁ βασιλεὺς Περσῶν χαλεπώτατον ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, θανατώσας Ἀβδᾶν τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ Βενιαμὴν τὸν διάκονον, καὶ ἄλλας πολλὰς σὺν αὐτοῖς, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ μάθῃς ἀπὸ τὸ Συναξάριον τῇ λα'. τῇ μαρτίᾳ μηνός.

Ἐπίσκοποι
Ρώμης.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων, πρωτεύοντες Ἐπίσκοποι τῆς μὲν τῶν Ρωμαίων Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Βονιφάτιον, ὁ Κελεσίνος ἐπροχειρίσθη, ἐν ἑτεσι δέκα διαλαμψας τῇ ἀρχιερωσύνῃ, καὶ μετ' αὐτὸν προέστη Εὐστος ἐτὶ ὀκτώ, καὶ μετ' αὐτὸν Δεων ὁ μέγας.

Κωνσταντι-
νου πόλεως.

§. 6. Τῆς δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τὸν Ἀττικόν, ὅπῃ ἐποίμανε τὸν τῷ Κυρίᾳ λαὸν χρόνος, εἰκοσι, καὶ ἐν τῷ κα. τῇ ι. τῷ Οκτωμβρίᾳ ἐτελεύτησεν, ἐγένεν ὁ Σισίνιος, καὶ μετὰ δύο χρόνους τελευτήσας, ἐγένεν ὁ Νεσώριος ὁ κατὰ μεδεῖς, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται, τῷ ὁποῖα ἐξοριζόμενος ἀντειστήχθη εἰς τὴν ποιμαντικὴν λειτουργίαν ὁ Μαξιμιανός, εἰς τῷ ὁποῖα τὸν καιρὸν, εἶχε καθὲ εἰρήνην ἡ Ἐκκλησία, καὶ μετὰ τῶτον ὅπῃ ἀρχιεράτευσε χρόνους δύο (γ) ἐχειροτονήθη ὁ Πρόκλος μαθητὴς Γωάννα τῷ Χρυσόστομῳ· ὅς τις πρότερον Κυζικῆς Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Σισίνιον ἐχειροτονήθη, καὶ δὲν ἐδέχθη ἀπὸ τῶς Κυζικηνῆς ἐπειδὴ εἶχον χειροτονήσει ἕτερον ὀνόματι Δαλμάτιον· ἀντιγινώσκει τὸν Σωκράτην (δ). Τῷ δὲ Πρόκλῳ ἀρχιερατεύσαντος χρόνους ἑνδεκά καὶ πρὸς ἑξήκον ἐκδημήσαντος, Φλαυιανὸς τὸν θρόνον διαδέχεται, ὅς τις προσαυτεύσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μῆνας ὀκτώ, καὶ εἰς τὴν κατὰ τὴν Ἐφεσον Ἀσιαρικὴν σύνοδον φονευθεὶς ὑπὸ τῷ Ἀλεξανδρείας Διοσκόρῳ, ὁ Ἀνατόλιος προχειρίζεται.

Ἀλεξ-
ανδρείας.
Ἀπιο-
χέτης.

§. 7. Ἐν δὲ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τὸν ἱερὸν Κύριλλον ὅπῃ ἀρχιεράτευσεν ἐτὶ κη'. (ε) Διόσκορος ὁ αἵρετικὸς ἔλαβε τὴν προεδρίαν. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μετὰ τὸν ἱερὸν Ἀλέξανδρον (ζ) ὁ Γωάννης προέστη, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δόμνος, ὅς τις μετὰ χρόνους ὀκτώ διαδέχεται παρὰ Μαξίμου, καὶ τότε προσαυτεύσαντος χρόνους τεσσάρων (η), προέστη τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μαρτύ-
τύ-

(α) Οὐχὶ περὶ τῆ Οὐανδαλικῆς πολέμου, ἀλλὰ διαγωγῆς. Οὐίκτωρ γάρ ὁ Οὐτίκης ἐγγράφη βιβλία περὶ Οὐανδαλικῆς διαγωγῆς ἐν Ἀφρικῇ, ἴδε βιβλ. α'. ἐκδός Παρισίων ἐτὶ αἰφθ'.

(β) Ἐν τῇ α'. τῶν Οὐανδ. κεφ. γ'. σελ. 34. 35. ἐκδός. Ἐπ. αἰφθ'. (γ) Καὶ μῆνας πέντε. (δ) Βιβλ. ζ. κεφ. κη'. (ε) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (ε) σελ. 5. (ζ) Ὅς τις ἀρχιεράτευσεν ἐτὶ ὀκτώ, ἢ ἐννέα, τῷ ὁποῖα διάδοχος γίνεται ἐπὶ Γωάννης, ἀλλὰ Θεόδοτος τις, ἐτὶ εἴς, ἢ ἐπτά, καὶ μετ' αὐτὸν Γωάννης Α'. ὅς τις τελευτήσας τῷ δεκάτῳ τρίτῳ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῆς, διαδέχεται ἀπὸ τὸν Δόμνον.

(η) Κάλλιον δοκεῖ μοι ἐτὶ εἴς καὶ μετ' αὐτὸν γίνεται ὁ Βασίλειος, καὶ μετὰ δύο χρόνους γίνεται Ἀκάκιος, ἢ Ἀλεξανδρὸς τῷ ὁποῖα ἀποθανόντος ἕτερον ἀπὸ χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας τεσσάρων γίνεται ὁ Μαρτύριος.

τύριος· ἡ τελευταῖον τῶν Γεροσολύμων μετὰ τὸν Γεωργίου τὸν Β'. ἐχειροτονήθη ὁ Γαβριήλ. (α)

§. 8. Ἐπὶ ταῦτα τῇ βασιλείᾳ σεισμὸι μεγάλοι εἰς Κωνσταντινέπολιν ἔγιναν μῆνας τεσσάρους, ὥς φοβηθέντες οἱ ἐν αὐτῇ, ἔξω τῆς πόλεως ἐν τῷ λεγομένῳ Κάμπῳ διέτριβον· τῇ πατριαρχεύοντος τότε Προκλή μετὰ τῇ κλήρῳ, ἡ τῇ λαῷ λιτανεύοντος ἐκεῖσε, περὶ ὥραν τρίτην εξαίφνης πάντων βλέπόντων ἡρώδη· ἕνα παιδίον εἰς τὸν αἶρα, ἡ ἡκαστε θείας φωτὸς παραγγειλᾶται αὐτῷ, νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ἡ εἰς τὸν λαὸν νὰ λιτανεύωσι, ἡ ἔτω νὰ λέγωσιν Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς· ἡ εὐθέως τὰτο φάλλοντος τῇ λαῷ, ἐσάβη ὁ σεισμός· ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἡ ἡ Παλχερία λαβόντες πολλὴν χαρὰν εἰς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐβέβησαν κατὰ πάντα πόλιν, ἡ χώραν, ἡ εἰς τὴν Οἰκισμένην πᾶσαν ἔτω νὰ φάλλῃται αὐτὸς ὁ Θεὸς ὕμνος, ὅρα τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Κεδρηγὸν (γ), τὸν Ζωνάρην (δ) ἡ ἄλλας.

§. 9. Ἐπὶ ταῦτα τῇ βασιλείᾳ Κύρος ὁ Ἐπαρχος τῆς πόλεως ἀνὴρ σφώτατος ἀναίεωσεν τὰ τεῖχη τῆς Κωνσταντινέπολεως, διὰ τὰ ὅποια οἱ Βυζάντιοι εἰπόντες, Κωνσταντίνος ἔκτισε, Κύρος ἀνανέωσεν, κατέβηκεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὁ βασιλεὺς προφασιζόμενος πῶς εἶναι Ἐλκὴν, ὥς φοβηθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἔγινεν Γερεὺς, ὁ δὲ βασιλεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς εἰς αὐτὸν ἐπρόσβαλε νὰ γένῃ Σμύρνης Ἐπίσκοπος· οἱ δὲ Σμυρναῖοι ἀκέσαντες αὐτὸν ὡς Ἐλκὴν ὁφείλον, ἡ δὲ λαὸν σκοτώσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀναγκασθεὶς νὰ λαλήσῃ εἰς τὸν λαὸν λόγον τινὰ ὠφέλιμον, εἶπεν· ἄνδρες ἀδελφοί, ἡ Γέννησις τῇ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμάδω, ὅτι ἀκοῇ ἡ μὲν συνελήφθη ἐν τῇ ἀειπαρθένω ὁ τῇ Θεῷ λόγος, αὐτῇ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας ἀμήν· ἡ ἔχρη ὁ λαός. κτ.

Γεροσολύμων.
Ἄγιος ὁ Θεός τότε ἀρχισε.

Κύρος ἔπαρ
χος Κων-
σταντινέ-
πολεως ἀνα-
καινίζει τὰ
τεῖχη αὐ-
τῆς.
Γίνεται
Σμύρνης Ἐ-
πίσκοπος.

ΚΕΦΑ'-

(α) Μετὰ τὸν Γεωργίου τὸν Β'. ἐκ ἐχειροτονήθη ὁ Γαβριήλ, ἀλλ' ἡ Περικλῆς, τῇ ὁποίᾳ τελευταῖον μετὰ ἔτη κα'. ἡ κα'. γίνεται ὁ Γαβριήλ.

(β) Κρον. σελ. 64. ἐκδοσ. Ε' νστ. α' ψκθ'.

(γ) Σελ. 270. ἐκδοσ. Ε' νστ. α' ψκθ'.

(δ) Χρονικ. βιβλ. ιγ'. σελ. 36. ἐκδοσ. Ε' νστ. α' ψκθ'.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ζ'.

Περὶ τῆ ἐγερθέντος ἐν Ρώμῃ σχίσματος μεταξὺ Βονιφατίου,
καὶ Εὐλαλίου.

§. 1.

Τελευτήσαντος Ζωσίμου τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υἱ'.
σχίσμα ἐν Ρώμῃ ἠγέρθη μεταξὺ τῶ Βονιφατίου Πρεσβυτέρου, καὶ Εὐ-
λαλίου τῶ Ἀρχidiaκόνου· διότι ἐκλογῆς γενομένης περὶ τῆ διαδόχου αὐτῶ,
ἐκάτερος ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Ρώμης· λοιπὸν πρώτην ἀναφορὰν δεξάμε-
νος ὁ Αὐτοκράτωρ Ὀνώριος πεμφθεῖσαν παρὰ Συμμάχου τῆς πόλεως ἐ-
πάρχου, ὅς τις ἐπρότιμα τὴν ἐκλογὴν τῶ Εὐλαλίου ἀπὸ ἐκείνῃ τῶ Βονιφα-
τίου, ἀπεφάσισεν ὁ μὲν Εὐλάλιος νὰ ἔχῃ τὴν βεβαίωσιν εἰς τὸν Ἐπισκο-
πικὸν θρόνον, ὁ δὲ Βονιφάτιος ὑπὲρ τῶ μὴ γενέσθαι ταραχὴν τινα, καὶ
δόρυβον, νὰ μακρύνῃ τῆς πόλεως· ὕστερον ἀναγνὼς ὁ βασιλεὺς ἕτερον γράμ-
μα ἐναντίον τῶ προτέρου, πεμφθέντος παρὰ τῶν προσκειμένων τῶ Βονιφα-
τίῳ, ἐπρόσθετε νὰ ἔλθωσιν οἱ δύο εἰς Ραβένναν ὅπου διέτριβεν, ὅπως ὑπὸ
Συνόδου θεωρηθεῖσα αὐτὴ ἢ ὑπόδεσις ἐντελῶς διακριθῇ· ἅσα λοιπὸν κρε-
μαμένη ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἢ τῶ Εὐλαλίου βεβαίωσις διὰ τὸν θρόνον, διό-
τι κανένας διορισμὸς τότε ἀπὸ τὴν συναδραυθεύσαν Σύνοδον, διὰ τὴν περιπ-
λοκὴν τῶ πράγματος, δὲν ἔγινε· διὰ τὸτο εἰς μεγαλητέραν σύνοδον ἢ
κρίσις ἀφίθη, καὶ διάταγμα Αὐτοκρατορικὸν κατηγγέλθη, ὥστε καὶ οἱ δύο νὰ
ἀφαιδῶσι, καὶ νὰ λείψωσιν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπικὴν ἀξίαν, καὶ νὰ μακρυνθῶν
ἀπὸ τὴν πόλιν.

§. 2. Ὁ δὲ Εὐλάλιος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν ἀργοπο-
ρίαν, ἐναντίον τῶ Αὐτοκρατορικῶ διατάγματος, πρὶν διωριθῇ ἢ ὑπόδεσις,
ἀπελθὼν εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρῶν εἰς τὰς ἀνταρσίας, ἐκατάστησε διὰ τὴν
παρακοὴν ταύτην, ὥστε ὁ μὲν Βονιφάτιος νὰ προσβεβαιωθῇ ἀπὸ τὸν Ὀνώριον, Ἐ-
πίσκοπος Ρώμης, αὐτὸς δὲ νὰ διωχθῇ ἀτίκως ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ ἔτα
διὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας τὸ σχίσμα κατεπάυθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ Νεσορίου, καὶ Εὐτυχῆς τῶν αἱρετικῶν.

§. 1.

Νεσόριος ὁ ἀπὸ Γερμανικαίας πόλεως τῆς Συρίας καταγόμενος, εἰς Ἀντιοχείαν λόγους ἐλευθερίας ἔμαθε, καὶ φωνὴν καλῶτατα εἰς εὐγλωττίαν ἐπαίδευθη, καὶ πολλὴν γύμνασιν εἶχε, καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν Πρεσβυτέρων τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας συνηριδμήθη, καὶ ἀπ' ἐκεῖ καλεσθεὶς εἰς Κωνσταντινέπολιν ὑπῆγε, καὶ ἐπροχειρίθη Ἐπίσκοπος αὐτῆς τῇ 1. τῇ ἀπολλύῃ μηνὸς χειροτονηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σισινίου, ἐν ᾧ εἴη ἀπὸ Χριστοῦ ὑκί. φύσει δὲ ὢν καλόφρωνος, καὶ εὐλαλούς, ἐνομιζέτο πεπαιδευμένος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἦν ἀπείδευτος· διότι ὑπεριφανευόμενος ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν, δὲν ἐπρόσχεχε κατ' ἀκριβείαν τὰς παλαιὰς διδασκάλας, ἀλλ' ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τα ἀπὸ ὅλης καλλίτερον· ὅρα τὸν Σωκράτην (α), τὸν Θεοδώριον (β), τὸν Εὐάγριον (γ), καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Βικέντιον τὸν Δερηνήσιον (δ), Λέοντα τὸν μέγαν (ε), καὶ Οὐώριον τὸν Αὐγουστοδιονήσιον. (ζ)

§. 2. Ἡ δὲ αἵρεσις τοιαύτην ἀρχὴν ἔλαβεν· Ἀναστάσιος τις πρεσβύτερος, τῇ γνώμῃ κακόδοξος, καὶ Νεσόριον καὶ τῶν αὐτῶν Ἰουδαϊκῶν δογματικῶν θερμώτατος ἐραστής, ὅστις ἔγινε καὶ συνέκδημος ὅταν ὑπῆγαιεν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, διαλεγόμενος ποτὲ μετὰ τὸν λαὸν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ φανερά· Θεοτόκον τὴν Μαρίαν καλεῖται μηδὲς, διότι ἡ Μαρία ἦν ἄνθρωπος, ἀπὸ αὐτὴν δὲ νὰ τεχθῇ Θεὸς εἶναι ἀδύνατον· εἰς αὐτὴν τὴν βλασφημίαν ἀγανακτήσας ὁ φιλόχριστος λαὸς, καὶ πᾶσαν τὴν διάλεξιν νομίσας βλασφημίαν, Νεσόριος ὁ τῆς βλασφημίας διδάσκαλος, ἀχὶ μόνον δὲν ἐμπόδισεν αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐβεβαίωσεν, ὅτι καλῶς τὸ εἶπεν ὁ Ἀναστάσιος, καὶ φιλονεικώτερον περὶ τῆς ἑκαμὲ τὴν ἑνσαπιν, καὶ παντοίοις τρόποις ἐσπάρδαξε τὴν Θεοτόκος λέξιν νὰ τὴν συκώσῃ ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ νὰ μὴ λέγεται· ὅθεν ἔλεγε τὸ διμηνναῖον, καὶ τὸ τριμηνναῖον γενόμενον δὲν ἤθελε τὸ ὀνομάσῃ ποτὲ Θεὸν, καθὼς ὁ Εὐάγριος (η) καὶ ὁ Σωκράτης (θ) ἱσχυροῦν· μετὰ τὸν Νεσόριον προσέκειντο καὶ ἄλλοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν Διόδωρος ὁ Ταρσεύς, Ἀναστάσιος ὁ Ἰνδύεις Ἀντιοχεύς Πρεσβύτερος, καὶ Δωρόθεος τις Ἐπίσκοπος, αὐτοὶ ὅπως χωρὶς συ-

Αἵρεσις αὐ-
τῆς.

(α) Βιβλ. ζ. κεφ. κθ'. καὶ λβ'. (β) Αἱρετικ. κειρομθ. λόγῳ δ'. (γ) Βιβλ. α'. κεφ. β'. (δ) Εἰς τὸ Κοιμνητόριον. (ε) Ομηλ. 5. (ζ) Εἰς τὸ περὶ αἱρε-
σεων. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ζολὴν εἶπεν, εἰς λέγει Θεοτόκον τὴν Μαρίαν ἀντίθεμα ἔσω, κατὰ τὸν Κύριλλον ἐν τῇ πρὸς Ἀκάκιον τὸν Βαρσώνσιον Ἐπιστολῇ.

§. 3. Αὐτὰ ἐφλυάρει ὁ Νεστόριος, καὶ ἔδωκε κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὰς πολ-
λὰς, λέγων ἔτι πῶς ὁ Χριστὸς ἦν φίλος ἀνθρώπου, καὶ πῶς νὰ ἐνοίκησεν ὁ
υἱὸς τῆ Θεᾶ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου, ὡς εἰς τῶν προφητῶν, εἰς δύο δικι-
σίων αὐτὸν, δισχυριζόμενος νὰ μὴ ἔλαβε σάρκα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων
τῆς Θεομήτορος ὁ Θεὸς Λόγος, καὶ ἔλεγεν ἄλλος μὲν εἶναι ὁ Υἱὸς τῆ Θεᾶ,
καὶ Λόγος ὁ πρὸ αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ Πατρὸς, ἄλλος δὲ νὰ εἶναι ὁ Χριστὸς
Θεὸς υἱοποιηθεὶς, καὶ χάριτι Θεωθεὶς, καὶ τὰ ἐξῆς βλασφημίας γέμοντα ῥή-
ματα, καὶ ἀνοσίας φλυαρίας. Ἀλλὰ ὅποια, καὶ ποταπὴ ἦν ἡ αὐτῶν αἵρεσις,
δὲν δύναται ἄλλοθεν τινὰς καθαρώτερα νὰ καταλάβῃ, πᾶρεξ μόνον ἀπὸ τὴν
σαλφεῖσαν Ἐπιστολὴν τῇ πρὸς Κύριλλον, καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον ἀ-
ναγνωσθεῖσαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δύναται τις πολλὰ νὰ συμπεράνῃ· διότι εἰς
αὐτὴν λέγει ὁ Νεστόριος, πῶς τὸ ὄνομα Χριστὸς ἔδεδία νὰ εἶναι φύσις ἡ
μία παθητὴ, καὶ ἀπαθὴς εἰς ἓν πρόσωπον, καὶ νὰ σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ὁ αὐ-
τὸς Χριστὸς νὰ εἶναι παθητὸς ὅμῃ, καὶ ἀπαθὴς· παθητὸς μὲν κατὰ τὴν ἀνθρώ-
πιν φύσιν, ἀπαθὴς δὲ κατὰ τὴν Θεῖαν· ἀλλὰ καὶ τὸν Κύριλλον ἐπαι-
νεῖ, ὅτι διαίρεσιν τῶν φύσεων κατὰ τὸν λόγον τῆς Θεότητος, καὶ ἀνθρώ-
πότητος, καὶ τὴν τῶν ἐνωσιν εἰς ἓν μόνον πρόσωπον ἀποφάνεται.

§. 4. Φανερόν δὲ εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς, ὅτι ὁ Νεστόριος ἀμα-
θῆς ὢν ἠγνόησε τὴν μεταξύ τῶ ἀφηρημένα, καὶ συγκεκριμένα διαίρεσιν, καὶ
τὸ πρόσωπον τῇ φύσει συγκεχυμέναι, καὶ ἐπομένως νὰ νομίσῃ τῷ λέγον-
τι τὸν Θεὸν γεννηθέντα, παθόντα, σαυρωθέντα, καὶ ταφέντα, ὡς ἔπεται
προσέτι κατὰ τὰτο ὁμολογεῖν τὴν Θεότητα γεννηθεῖσαν, παθῆσαν, σαυ-
ρωθεῖσαν, καὶ ταφεῖσαν· τῇ δὲ Κυρίλλῳ ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν τὸν Νεστόριον Ἐ-
πιστολῇ εἰπόντος, ὅτι ἀποδεδειγμένον εἶναι εἰς πολλὰ, αὐτὸς ὁ Λόγος, ἦ-
τοι ὁ Υἱὸς τῆ Θεᾶ, Θεὸς ἀληθινός, ἐκ Θεᾶ ἀληθινῆς, σαρκωθεὶς, καὶ πα-
θὼν, ὁ Νεστόριος τῷτο εὐδὺς ἐπὶ τὴν φύσιν μετέφερε, ψευδῶς νομίσας τὸν
Κύριλλον, ὥσανεὶ διδάσκοντα τὴν ὁμοῦσιον Θεότητα παθητὴν εἶναι ἢ καὶ
τὴν τῷ Πατρὶ συναΐδιον ἔσαν, προσφάτως γεννηθῆναι· τὴν ὅποιαν διδασ-
καλίαν μὲ ὅλον ὅπῃ εἶναι παντάπασιν ἀλλοτρίᾳ ἀπὸ τὴν διάνοιν τῆ ἱερᾶ
Κυρίλλου, αὐτὸς ὁ συκοφάντης εἰς ὀλίγον καιρὸν εἰς ἑαυτὸν μετάγει ὑπὲρ
λως ὑποδιαβεβλημένῃ ὀνόματι τῆ Παγανισμῶ, τῆ Ἀπολιναρισμῶ, καὶ τῆ
Ἀρειανισμῶ· ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀμάθειάν τε δὲν ὡμολόγει ὁ φρενο-
βλαβὴς τὴν Μαρίαν, Θεοτόκον λέγεσθαι, ἵνα μὴ τότε δοθέντος, γεννητὴ
καὶ ἡ Θεότης ῥηθῇ.

§. 5. Ἐκ τῶν ῥηθέντων συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ Νεστόριος, ἐὰν καὶ ἐχὶ κατ'
εὐθείαν, ἀλλ' ὅμως κατ' ἐπακολούθησιν δὲν ὡμολόγει τὴν προσωπικὴν ἐνω-
σιν, καὶ κοινωνίαν τόσον τῶν φύσεων, ὅσον καὶ τῶν ἰδιωμάτων, ἀλλὰ δύο πρό-
σωπα εἰς τὸν Χριστὸν ὅπῃ ἠνώθησαν ἐν μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε ὅπῃ νὰ μὴ θεω-
ρῆται καμμία κοινωνία εἰς αὐτὰ τῶν φύσεων, καὶ ἰδιωμάτων· ὅθεν καὶ δι' αὐ-
τὰ

τὰ ταῦτα κατεκρίθη ἀπὸ τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμένην Σύνοδον, ὡς φανερόν γίνεται ἀπὸ τῶν δώδεκα ἀναθεματισμῶν τῶν ἐν Ἀγίοις Πατράσι ἡμῶν Κυρίλλῳ, ὅπῃ εἰς ἐκείνην τὴν Σύνοδον ἐξετάσθησαν.

§. 6. Κατὰ ταύτης τῆς αἵρέσεως τῷ Νεσὸρίῳ, ἀκριβέστερον ἀπὸ ὅλης ἡγωνισθὲν Κύριλλος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, νεφετῶν μὲ ἐπιστολάς, αὐτὸν τὸν Νεσὸριον νὰ ἀφίσῃ τὴν αἵρεσιν, καὶ νὰ κηρύττῃ τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν Θεοτόκον, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζε. Λοιπὸν κοινολογηθέντος τῷ πράγματι, καὶ εἰς ἀκοὰς ἐλθόντος Κελεσίμου τῷ Ρώμῃ Ἐπισκόπου, σύνοδος συνεκροτήθη τόσον εἰς Ρώμην ὑπ' αὐτῷ τῷ Κελεσίμῳ, ὅσον καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τὸν ἱερὸν Κύριλλον, καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἐπαρχίας ἐπέμφθησαν γράμματα πρὸς Νεσὸριον ὅπῃ τὸν ἀνεκάλεον ἀπὸ τὴν αἵρεσιν. Καὶ εἰς μὲν τὰ ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας σπλῆντα γράμματα, ἐτέθησαν ὁμοῦ καὶ οἱ δώδεκα Κυρίλλῳ ἀναθεματισμοί, κατὰ τῶν ὁποίων ἀντέθηκεν ἄλλαι δώδεκα ἀναθεματισμοὶ ἐναντίας, πλήρεις συκοφαντιῶν, τὰς ὁποίας ὅς τις βέλεται, ἅς τὰς ἀναγνώσῃ ἐν τῷ α. τόμῳ τῶν Συνόδων. ἀδιακρίτως δὲ ἐναντιώθη, καὶ ἀντιπερθεῖ εἰς αὐτὰς τὰς ἱβ'. ἀναθεματισμοὶ τῷ Κυρίλλῳ Ἰωάννης ὁ τῆς Ἀντιόχειας Ἐπίσκοπος, καὶ φίλος τῷ Νεσὸρίῳ, διότι ἐνόμισε πῶς ὁ Κύριλλος ἀμετρῶς ἀντιπαλαίων μετ' τὸν Νεσὸριον μετ' λόγους, νὰ ἐπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῷ Ἀπολιναρίῳ. διὰ τῆτο παρήγγειλεν Ἀνδρέα καὶ Θεοδώρῳ Ἐπισκόποις τῆς ἰδικῆς τῆ Συνόδου νὰ δώσῃ ἐγγράφως ἀπόκρισιν κατὰ τῶν ἱβ'. ἐκείνων κεφαλαίων, ὡς ἀνακαινίζοντα τὸ τῷ Ἀπολιναρίῳ δόγμα.

§. 7. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νεσὸριος δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ εὐτερές φρόνημα, ἀλλ' ἐμείνεν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἰδίας τῆς αἵρέσεως, καθρέδην ἀπὸ διακοσίας καὶ ἐπέκεινα ἁγίους Πατέρας, κατεδικάσθη εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ οἰκουμένην τρίτην Σύνοδον τὴν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἀποκηρυχθεὶς ἀφείδην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναζήριόν τε καλούμενον τῷ Εὐπρεπίῳ, ὅπῃ ἦτον μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν ἕως δύο σάδια. ὅπῃ τεσσάρων χρόνων διατρίψας, πᾶσαν τιμὴν εἶχε, καὶ ἀπῆλυσεν πάντα χαρίσματα. ἀλλ' ἐπειδὴ ἔτε ἐκεῖ ἡτύχαζεν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τε, καὶ βλασφημίαν μετ' ὀρισμὸν τῷ Βασιλέως Θεοδοσίῳ, ἐξορίζεται εἰς τὴν Ὀάσιν χώραν, ὅπῃ καὶ αἰχμάλωτος περιπεσὼν, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας δυσυχίας, τέλος καταφαγωμένης τῆς γλώσσης τε ἀπὸ σκώληκος, κακῶς ἐξέφυκε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ ἐκείσε δικαιοτήρια κατὰ τὸν Εὐάγριον (α).

§. 8. Μετὰ τὴν αἵρεσιν αὐτῇ τῷ δυσσεβῆς Νεσὸρίῳ, ἑτέρα πάλιν ἐφύτρωσεν αἵρεσις ἐναντία, τινὲς μοναχῶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν Εὐτυχῆς καλούμενα, ἡ μάλιστα εἰπεῖν δυστυχῆς περίη τοῦ μὴ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ. διότι δέλων αὐτὸς κατὰ τῷ Νεσὸρίῳ νὰ ἀποδείξῃ πῶς νὰ μὴν εἶναι ἄλλος ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου Μαρίας, εἰς τοιαῦτον κρημνὸν ἐπεσεν, ὥστε νὰ μὴν ὁμολογῇ εἰς τὸν Χριστὸν δύο φύσεις ἡνωμένας καὶ συμπεφυκίας. παρέπλatten

Εὐτυχῆς.

Αἵρεσις αὐ-
τῆς.

ἔτι καὶ ἕτερα τινὰ τερατῶδη, καὶ ἀλλόκοτα· λέγων πῶς ἐξ Οὐρανῶ νὰ ἔκα-
τέβη τὸ σῶμα τῷ Κυρίῳ, καὶ ὡς διὰ Σωλῆνος τῆς Παρθένης παραδραμεῖν
τὸν Θεὸν Λόγον Οὐρανόθεν, διὰ νὰ δείξῃ πῶς ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, καὶ
μὲ ὅλον ὅπῃ δὲν ἐγεννήθη, δογματίζων τὸν Χριστὸν εἰς μίαν φύσιν με-
διεσπασμένην καρδίαν, κατὰ τὸν Σαΐδαν καὶ ἄλλους· Ταύτην τὴν αἵρεσιν κα-
ταρῶς περιγράφει Φλαυιανὸς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰς
πρὸς Λέοντα τὸν μέγαν δύο ἐπιστολάς· ἐνάντησε δὲ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ
φανερωτέραν ἐποίησεν Εὐσέβιος ὁ Δορυλαῖα Ἐπίσκοπος, καὶ φίλος τῷ Εὐ-
τυχῆ, ἄνθρωπος πεπαιδευμένος, καὶ φορὸς τῶν αἱρετικῶν ἐχθρικώτατος.
διότι ἐναδέσκει πολλὰκις τὸν Εὐτυχὴ ὅταν κατ' ἰδίαν συνωμίλῃ, διὰ νὰ ἀ-
ποβάλλῃ τὴν αἵρεσίν τε· αὐτὸς δὲ τόσον ἀπέφευγεν ἀπὸ τὴν νουθεσίαν, ὥ-
στε ἐκάλει αἱρετικὸν τὸν συμβαλέοντα.

§. 9. Πέμπονται λοιπὸν παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπαρχικῆς Συ-
νόδου, Γεώργιος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ Ἀνδρέας ὁ Διάκονος, διὰ νὰ καλέσωσι
τὸν Εὐτυχὴ, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ, προφασιζόμενος πῶς δὲν εἶναι
πρέπον εἰς αὐτὸν νὰ ἔγῃ ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου, ἀλλ' εἶναι ἐτοιμὸς νὰ ὑπο-
γράψῃ εἰς τὰ ἐκτεθέστα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, καὶ ἐν
Ἐφέσῳ· εἰ δὲ ἐκεῖνοι εἰς μερικὰ πλανῶνται, αὐτὸς ἔλεγε νὰ μὴ κατα-
λαμβάνῃ τὰ τοιαῦτα, ἕτε νὰ τὰ διακρίνῃ, ἀλλὰ παρὰ πάντων νὰ ἐκλέξῃ
ἐκεῖνα ὅπῃ θέλῃ φανῇ ἔυλογα αὐτοῖς· ἐγκειμένα δὲ τῷ Εὐσεβίῳ, καὶ
πάλιν κληθεὶς διὰ νὰ ἔλθῃ δὲν ἠδέλγησε, καὶ τέλος διὰ τὴν πρόφασιν τῆς
ἀρρώστιας τῶν ζητῶν συγχώρησιν, τῷ ἐδόθη μία ἑβδομάς διορία· τὰτα δὲ
γεγονότος, ἔρχεται εἰς τὸν βασιλεῖα Θεοδοσίον, καὶ ἰκεσίως ζητεῖ νὰ εἰ-
σέλθῃ εἰς τὴν Σύνοδον μετὰ τὸν Πατριτικὸν Φλωρεντίνον, καὶ Σιλεντιάριον,
λέγων πῶς φοβεῖται τὰς ἐνέδρας τῶν Φλαυιανῶν· μετὰ αὐτὰς λοιπὸν συνορευ-
όμενοι ὅπῃ ἡ Σύνοδος ἦν ἦλθε, καὶ ἐρωτηθεὶς διὰ τὴν πίσιν τα, ὑπερον ἀπὸ
πολλῆς ἀργοπορίας, εἶπεν· ὁμολογῶ ἐκ δύο φύσεων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦν Χριστὸν πρὸ τῆς ἐνώσεως, μετὰ δὲ τὴν ἐνωσιν μίαν ἐν αὐτῷ φύσιν ὁ-
μολογῶ· νουθετηθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, διὰ νὰ ἀποβάλλῃ αὐτὴν
τὴν βλασφημίαν, καὶ μὴ δελήσας, μῆ φανῇ πάντων κατεδικάσθαι.

§. 10. Οἱ δὲ Φλαυιανὸς πάντα τὰ ἐν τῇ Συνόδῳ πραχθέντα ἔγρα-
ψεν εἰς τὸν Λέοντα Ρώμης Ἐπίσκοπον, ὁμοίως καὶ ὁ Εὐτυχὴς τρεῖς ἐπιστο-
λάς· ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτὸν Λέοντα πλήρεις πανουργιών, καὶ ψευμάτων,
δεινολογούμενος, καὶ προσκλαίόμενος τὴν ἀδικίαν ὅπῃ τῷ ἔγινε· μάλιστα δὲ
ἐκατάπεισε καὶ τὸν Θεοδοσίον νὰ γράψῃ δι' αὐτὸν πρὸς τὸν Λέοντα· μετὰ
ταῦτα διὰ προσαγῆς τῷ Θεοδοσίῳ οἱ συγκληθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει
Ἐπίσκοποι ἀνακρίνασι, καὶ ἐξετάζουσι τὰ διαπραχθέντα ἐν τῇ Συνόδῳ μή-
ποτε ἐσκευώθησαν, καὶ ἐπιβεβλεύθησαν τὰ κατὰ τῷ Εὐτυχῆ, καὶ μὴ ἐυ-
ρόντες τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ληστικῶς ἀπηγγέλθη ἀπὸ τὸν Θεοδο-
σίον κατὰ τὸ ὑμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐτυχὴς εἰς κοινωνίαν ἀποκαθίσταται
παρὰ τῷ Διοσκώρῳ Ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας, καὶ διαδόχῳ τῷ ἐν Ἀγίοις
Πατ-

Πατρός ἡμῶν Κυρίλλῳ· ἔγινον δὲ ταῦτα, ἐπὶ Θεοδοσίῳ, ἄτιμος ἀποθανόν-
τος, παρακληθεῖς ὁ Μαρκιανὸς ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου ὅπως ἡταίμασεν ὁ
Διόσκορος, Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἐν Χαλκηδόνι συνεκρότησε κατὰ τὸ ἔτος
ὡνά., εἰς τὴν ὁποίαν πάλιν ὁ Εὐτυχὴς καὶ Διόσκορος κατακριθέντες ἐπέμφ-
θησαν εἰς ἑξορίαν· τὰ δὲ Φλαυιανῶν εἰς πολλὴ ἀποθανόντος μνήμην ἐγένε-
το μετὰ τῆς πρᾶσις τῆς τιμῆς.

§. 11. Ὁ παῖς τῶ Εὐτυχῆς πλέον τῶν ἄλλων ἔγιναν Διόσκορος ὁ
Ἀλεξανδρινός, Γάβριος Ζάνζαλος ὁ Σῦρος μαθητὴς τῶ Διοσκόρου, ὅσις
κατὰ τὸ χ. ἔτος ἀπὸ χριστὴ τὴν αἵρεσιν αὐτῶ τῶ Νεστορίου εἰς πλάτος ἡ-
γήσεν· ἀπὸ τὸν ὅποιον λαβόντες τὰς ἀφορμὰς πάντες οἱ Γαλιταὶ μίαν
μόνην φύσιν, μίαν θέλησιν, καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐν τῷ Χριστῷ ἐ-
δογματίσαν· ὁ δὲ Νικηφόρος Ἰσαρεί (α) ὅτι μετὰ τὴν γενομένην ἐν Ἐφέσῳ
Συνόδῳ τῶ Εὐτυχῆς καὶ Διοσκόρου καθάρσεις, οἱ προΐσάμενοι καὶ δεφενδεύ-
οντες τὰ ἐκεῖνα δόγματα, ἀπομακρυνθέντες τῆς Ἐκκλησίας, ὠνόμασαν
ἐαυτοὺς Διακρινομένους, ὅτε ἔγινε πλέον δυνατόν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ἢ νὰ δεχθῶσι τὰ παρὰ τῆς Συνόδου ἐκτεθέντα· ἀλλὰ εἰς δώ-
δεκα αἵρέσεις διαμοιραζόμενοι, πολλαὶ χιλιάδες αἱρέσεων μετὰ ταῦτα ἐ-
βλάστησαν. Τῶν οἱ αἱρεσιάρχαι ἄλλοι μὲν Ἀκέφαλοι, ἄλλοι Μονοφυ-
σίται, καὶ ἕτεροι μὲ ἄλλο ὄνομα ἐκαλεῖσθαι. Ἐγραψαν κατὰ ταύτης τῆς
αἵρέσεως τῶ Εὐτυχῆς Λέων ὁ Μέγας, ὁ Θεοδώριτος, Πέτρος Γαλενιά-
ταις, Οὐγγίλιος, Γεννάδιος καὶ ἄλλοι· κατεκρίθη δὲ ἐν Συνόδῳ τῇ Κωνσταν-
τινουπόλει ἐπὶ Φλαυιανῶν, καὶ ἐν τῇ Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῇ. ὅσις δὲ βύλε-
ται νὰ μάδῃ πλέον τῶν εἰρημένων αἰ. ἀναγνώσῃ τὸν Εὐάγγελιον (β), τὸν
Θεοδώριτον (γ), καὶ Λέοντα τὸν μέγαν (δ).

Ὁ παῖς τῶ
Εὐτυχῆς.

Τίνας κατ'
αὐτῶν ἐγ-
ράψαν.

ΚΕΦ Α ΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ τῶν γενομένων Συνόδων ἐπὶ τούτων τῶν Αυτοκρατόρων.

§. 1.

Εἴαν καὶ νὰ ἔγιναν ὀλίγοι περισσότεραι ἐπὶ τῶν Αυτοκρατόρων τέτων
Σύνοδοι, ὅσον ὅπως εἶναι δυνατόν ἐν βραχυλογίᾳ θέλωμεν ἐπαριθμή-
σαι αὐτάς. ἔγινε λοιπὸν Σύνοδος εἰς Κίρτην τῆς Νεμεδίας ἐν ἔτει υἱβ'. κα-
τὰ τῶν Δονατιστῶν· διότι ἐπειδὴ εἰς τὸ πρότερον ἔτος υἱά. ἐν τῇ περιφῇ

Συνόδῳ
Κίρτης.

D 3

μω

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. γ'. κεφ. μέ. (β) Βιβλ. α'. κεφ. θ'. καὶ ι. (γ) Αἱ-
ρετ. κατομυθ, λόγῳ δ'. καὶ Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. α'. (δ) Λόγῳ ε'. περὶ η-
σεως τῶ ζ'. μηνός.

μω ἐκείνη εἰσφορᾷ τῇ ἐν Καρχηδόνι, ἥτοι εἰς τὴν περίφημον συνάθροισιν ἐνικηθῆσαν οἱ Δονατισταὶ ἀπὸ τὰς Καθολικῆς, καὶ ἐξηλέγχθησαν, γενόμενοι πλέον ἰσχυρογνώμονες· ἄλλοι μὲν κοινῇ δυνάμει καρσεύσαντες, ἄλλοι δὲ λόγοις καὶ γραμμασι τὸ ψεῦδος διασπείραντες, καὶ ὡς τάχα Καθολικοὶ τὸν κριτὴν τῆς ἀληθείας διαφθείραντες, καὶ μὴ συγχωρᾶντες τοῖς εἰκοῖς λαλεῖν, καὶ ὅσα ἄλλα εἰς αὐτὰ ἀκολαθᾶν, ἡ σύνοδος αὕτη συνεκροτήθη ἀπὸ τὰς Ἐπισκόπων τῆς Ναυιδίας· τὰ πρακτικὰ δὲ ταύτης τῆς Συνόδου ἐφθάρησαν, ὅσα δὲ ἐγγίναν εἰς αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τὰ μάθωμεν ἀπὸ τὴν Συνοδικὴν Ἐπιστολὴν ὅπῃ ἐγράφη πρὸς τὰς Δονατιστάς, ἥτις εἶναι ρηθ. εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῆς Αὐγουστίνου. (α)

Διοσπό-
λεως.

§. 2. Ἡ ἐν Διοσπόλει τῆς Παλαιστίνης, ἥτις ἐσυνεκροτήθη ἐν ἔτει σωτηρίῳ νιέ. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πελάγιος δολερῶς τὰ δόγματα τε κατακρίνας ἐλευθερίας ἔτυχεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ὁ Γερώνυμος καλεῖ ταύτην τὴν Σύνοδον ἐλεεινὴν ἐν Ἐπιστολῇ αὐτοῦ. τόσον διὰ τὰς ἐμπαιχθέντας Πατέρας, ὅσον καὶ δι' αὐτὸν τὸν Πελάγιον, ὅστις τῇ ἀληθείᾳ ἄδλιος ἦν καὶ ἐλεεινότατος.

Καρχηδό-
νος.

§. 3. Τῷ ἐπομένῳ νιζ'. ἔτει Σύνοδος συνεκροτήθη ἐν Καρχηδόνι κατὰ τὸν Πελάγιον, καὶ Κελεσίαν, ἐπειδὴ οἱ τῆς Ἀφρικῆς Πατέρες νοήσαντες τὰ διαπραχθέντα μετὰ τὸν Πελάγιον, κρίνουν πῶς δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰς δεσμὰς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς πάλιν εἰς νέαν σύνοδον τὸν Πελάγιον, καὶ Κελεσίαν κρίνωσιν, ὅχι πρὸ πολλῶν χρόνων ἐξεταδέντας. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν πάλιν ἐν Καρχηδόνι, καὶ ἀνακριθεῖσα ἡ ὑπόθεσις αὕτη με ἐπιμέλειαν, κατακρίνας καὶ τὰς δύο· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων, ὅπῃ εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἦλθον δύναται πᾶς τις νὰ τὰ ἰδῇ, καὶ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ συνοδικῇ Ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Γνωκέντιον, ἥτις ἀριθμεῖται ὀγδόῃ μετὰ τὰς τῶν Ἐπιστολῶν τῆς Αὐγουστίνου. (β)

Μιλεσίτα-
νή.

§. 4. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεθροίσθη κατὰ τῶν αὐτῶν, καὶ ἐν ἡ Μιλεσίβ. σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν παρὼν καὶ ὁ Γερὸς Αὐγουστίνος (γ). Κανόνες αὐτῆς εἰσὶν εἰκοσιεπτὰ, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὀκτὼ πρότεροι ἀποβάλλουσι τὴν αἵρεσιν τοῦ Πελάγιου, καὶ Κελεσίου, οἱ δὲ λοιποὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑπομνήσκουσι.

Καρχηδό-
νος.

§. 5. Ἡ ἐν Καρχηδόνι ζ'. ἐν ἔτει νιζ'. ἐγένετο διὰ τὰς ὑπὲρ θαλασσίων προσκλήσεις· διότι μετὰ τῶν ἄλλων, Ἀπιανὸς Πρεσβύτερός τις, ἀνόσιος, ἔρχετο μόνον ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τε Οὐρβανόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σύνοδον τῶν πλησιόχωρων Ἐπισκόπων ἀποκηρυχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Ζώσιμον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, καὶ συνευρίσκετο αὐτῷ, τὸ ὅποιον μὴν ὑπομείναντες οἱ τῆς Ἀφρικῆς Ἐπίσκοποι, τὸ γεγονός εἰς τὴν σύνοδον ἀνεκίνησαν· Ἀκασαὶ δὲ αὐτὰ ὁ Ζώσιμος, ἐξεῖλε Φαυστίνον Ἐπίσκοπον, καὶ δύο Πρεσβυ-

(α) Αὕτη εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν Παρισίων ἔστι ἀρχαία. Τόμῳ β'. (β) Κατὰ τὴν παλαιάν ἔκδοσιν ἐπερπε νὰ ἐπαριθμῆται γ'. καὶ ἐχέῃ γ'. κατὰ δὲ τὴν νέαν ἔκδοσιν ἐστὶ ροε'. (γ) Καὶ Ἐπίσκοποι ἕτεροι ἐως ἐξήκοντα τὸν ἀριθμόν.

βυτέραι Φίλιππον, & Ἀσκληπιοῦ, διὰ τὰ μεσιτεύσωσιν ὅπως πάλιν ὁ Ἀπικανὸς συγκοινωνήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ, & ὁ Οὐρβανὸς ἢ τὰ γένῃ ἀποκίρυκτος, ἢ τὰ σαλῇ εἰς Ῥώμην· διότι τὰ τοιαῦτα δικαίως ἀναγκάζῃ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν τῆς Ῥώμης Θεόναν, & νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ αὐτὸν βοήθειαν· & διὰ τὰ βεβαιώσῃ περισσύτερον τὰ λεγόμενα, ἀπὸ κανὼν τινά (ὑποβολιμαῖον, & πλασόν, ἔλεγε νὰ ἀναγκάζεται· διότι ἐδόθη εἰς τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον ἀπὸ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον τὰ τοιαῦτον προνόμιον, προσκαλεῖσθαι δηλαδὴ παρὰ τῶν ἀδικημένων εἰς βοήθειαν.

§. 6. Τέτο ποιήσας ὁ Φαυσῖνος, & ἔλθων εἰς Καρχηδόνα τολμηρῶς ἐκάλει τὰς παρόντας εἰς ἀνάγνωσιν τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, εἰς τὰ ὅποια φαίνεται, ὡς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι πρέπον νὰ προσκαλῇται ὁ τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος. Ἐκταμβαι εἰς τέτο γινόμενοι οἱ Πατέρες, συνφάνησαν ὅτω νὰ ποιήσωσιν, εἴαν τὰ πρακτικὰ ἀντιφίξῃσιν. Ἀναγνώσαντες λοιπὸν αὐτὰ τὰ πρακτικὰ δὲν ἤσαν τὰ παρὰ τῇ Ῥώμῃ λεγόμενα. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ θανόντος τοῦ Ζωσίμου, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Βονιφάτιος εἶχ' ὀλιγότερον ἀπὸ τὸν Ζωσίμον διίσχυριζέτο νὰ βεβαιώσῃ τὸν ῥηθέντα πλασὸν κανόνα (ὅτι ἀπεφασίσθη λέγων παρὰ τῆς συνόδου) κατὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς· διὰ τὰ εἶχ' λοιπὸν τὸ διίσχυριζόμενον διηγεῖται τὴν ἀσφάλειαν, ζητῶνται διὰ πρέσβειων παρὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. προσερχθέντων δὲ τούτων, & ἀναγνωσθέντων, ἐφανερώθη τὸ ψεῦδος, & οἱ τῆς Ῥώμης διὰ τὴν ἀπάτην ἐξηλέγχθησαν· διότι δὲν ἦσαν ἄλλοι κανόνες εἰς αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, εἰμὴ οἱ κοινῶς ἀναγνωσκόμενοι· περὶ δὲ τῆς προτλήσεως τῇ Ῥώμῃ Ἐπισκόπου ἔδδ' ἔλεγον, ἀλλ' ὅλα τὰ ἐναντία· ὅθεν οἱ τῆς Ἀφρικῆς Πατέρες γράψαι τῷ Κελεσίῳ διαδόχῳ τοῦ Βονιφάτιου (διότι ὁ Βονιφάτιος πρὶν ἔλθωσι τὰ ῥηθέντα πρωτότυπα ἐτελεύτησε, παρακαλῶντες αὐτὸν νὰ μὴ πέμπῃ πλέον τὰς αὐτῇ Ἐπισκόπῳ εἰς Ἀφρικὴν πρὸς ἐξέτασιν τοιούτων ὑποθέσεων, ὅπερ δὲν προσκαλῶνται ἀπὸ τινὲς αὐτὴν τὴν Ἐπιστολὴν δύναται πᾶς τις νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν Κώδικα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων Διονυσίου τοῦ μικροῦ, & ἐν ἄλλοις.

§. 7. Ἡ ἐν Ῥώμῃ σύνοδος ἐπὶ Κελεσίῳ συνεκροτήθη κατὰ τὴν δυσσεβῆς Νεστορίῳ (α). διότι αὐτὸς ἐλσεινολογούμενος, & μεμφιμαρῶν διὰ ἐκεῖνα ὅπερ ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ὁμολογούντας τὴν Παρθένον Μαρίαν Θεοτόκον, ἔγραψε Κελεσίῳ τῷ Ῥώμης Ἐπισκόπῳ, τίνα γνώμην ἔχουσιν οἱ Δυτικοὶ περὶ τούτου· ἐκ τούτου λοιπὸν, & ἀπὸ ἄλλης συνόδου συνεκροτήθη ἐν Ῥώμῃ ὡς εἴρηται· τῷ αὐτῷ ἔτει & Κύριλλος διὰ Πασεϊδωνίαν διακόνου ἔπεμψε γράμματα πρὸς Κελεσίῳ περιγράφων ἀκριβέστερον τὰ περὶ τοῦ δυσσεβῆς Νεστορίου· ὅθεν ὁ Κελεσίῳ συνόδου γενομένης ἐν Ῥώμῃ, τὴν μὲν αἰρεσιν τοῦ Νεστορίου ἐξετενίζει, αὐτὸν δὲ διὰ γραμμάτων βαρέως ὀνειδίζει, & πο-

Ῥώμης.

(α) Αὕτη συνεκροτήθη τῷ υλ'. ἔτει.

φοβερίζει ανάθεμα, εὐν' εἰς ἡμέρας δέκα δὲν μετανοήσῃ· εἰς δὲ τὸν Κύριλλον ἀντιγράψας, τὴν γνώμην ὅπῃ ἔχει κατὰ τὴ Νεσόριον φανερώσει· ὁ αὐτὸς ἐπεμψε τὰ αὐτὰ διὰ τὸν Νεσόριον καὶ πρὸς Γεωργίον τὸν Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον, πρὸς Γεβενάλιον Ἱεροσολύμων, πρὸς Ρᾶφον Θεσσαλονίκης, καὶ πρὸς Φλαυιανὸν Φιλίππου.

Ἀ'λεξαν-
δρείας.

§. 8. Οἱ δὲ Κύριλλος λαβὼν τὰ παρὰ τῷ Κελεσίμῳ γράμματα, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀλεξανδρείαν σύνοδον συνεκάλεσεν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διὰ πρέσβειων τῷ Θεοπέμπτῳ δηλαδὴ, τῷ Δανιὴλ, τῷ Ποτάσωνος, καὶ Μακαρίου τὰ παρὰ τῷ Κελεσίμῳ γράμματα ἐπεμψε τῷ Νεσόριῳ, διορίζων αὐτῷ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἡμερῶν εἰς τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὴν αἵρεσιν τῆ· προδότηων καὶ τὰς συνοδικὰς Ἐπιστολάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μία μετὰ τὰς ἱβ'. ἀναθεματισμὰς ἐπέμπετο πρὸς τὸν Νεσόριον, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸν κληρὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐυρήσεις δὲ αὐτὰς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἐφέσῳ συνόδου κεφ. ιδ'. ιε'. καὶ ἐν ἄλλοις.

Σύνοδος· Οἱ
κυριλλικὴ ἐν
Ἐφέσῳ.

§. 9. Ἡ ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατὰ τῷ Νεσόριῳ καὶ αὐτῇ, συνεκροτήθη ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, καὶ Οὐαλεντιανῷ τῷ Γ'. τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐβασίλευεν εἰς Ἀνατολήν, ὁ δὲ εἰς τὴν Δύσιν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υλ'α'. περὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς· συνῆλθον πατέρες εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὑπὲρ τὰς διακοσίας· ἐσάληθ' ὁ δὲ εἰς τὴν Σύνοδον παρὰ τῷ βασιλεῶς Θεοδοσίῳ ὁ Κόμης Κανθιδιανός, ἵνα τὰς ταραχὰς ἐμποδίσῃ· ὁ δὲ Κόμης Εἰρηναῖος διὰ μόνην φιλίαν πρὸς τὸν Νεσόριον ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν Σύνοδον. Καὶ λοιπὸν ὁ Νεσόριος πρώτος σχεδὸν πάντων εἰς Ἐφέσον ἦλθεν, ὁ δὲ Κύριλλος, καὶ Ἱεροσολύμων Γεβενάλιος μετὰ ἄλλας πολλὰς μετὰ τὸν καιρὸν ἦλθον, μόνον ὁ Ἀντιοχείας Γεωργίος μετὰ τὰς οἰκείας δὲν ἦλθεν εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν, ἀχὶ τῶσον ὅτι ἀργήσεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ τὸ πολὺ διάστημα, ὅσον διατὶ κακὴν βελὴν, καὶ ἐννοίᾳ ἐναντίαν εἰς τὸν Θεὸν ἐκρυπτεν εἰς τὸν νῦν τε, διότι ἀκασίως ἤρχετο νὰ καταδικάσῃ τὸν ἄνιστον, καὶ φίλον Νεσόριον, ὡς γράφει ἡ Σύνοδος πρὸς Κελεσίμῳ, τόμ. δ'. τῶν πρακτικῶν κεφ. ιζ'. Ἀνεβάλλετο λοιπὸν ἡ σύνοδος ἡμέρας ιε'. ὑπὲρ τὸν ὅρον τῆς Πεντηκοστῆς, προσμένοντα τὸν ἐρχομὸν τε, μὲ ὅλον ὁπῷ ἐδυσάρεσαν εἰς τὸτο οἱ πατέρες· μετὰ δὲ τὴν ιε'. ἡμέραν ἦλθον δύο Μητροπολίται ἐκ τῆς συνοδικῆς τῷ Γεωργίῳ, οἵτινες ἐφανερώσαν εἰς τὰς Πατέρας πῶς εἶναι εἰς ὄνομα τῷ Γεωργίῳ, διὰ νὰ μὴ ἀργοπορῇ ἡ Σύνοδος, καὶ ὅτως ἐτελείωσαν τὰ πρέποντα.

§. 10. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ ἐγινε φανερὸν πῶς ὁ Γεωργίος ἐκασίως, καὶ τεχνικῶς ἀργοπόρησε τὴν ἐρώτησιν τε, ἀρχίσεν ἡ Σύνοδος εἰς τὸν Ναὸν τῆς Αἰπιμαρθέως Μαρίας· καὶ ὁ Νεσόριος ἐπειδὴ καὶ τρεῖς καλεσθεῖς ἀπὸ τὴν Σύνοδον δὲν ἠδέλησε νὰ παρασθῇ, καθαιρέσει καθυποβάλλεται. Τέλος μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Γεωργίος μετὰ τὰς ἰδίας ἦλθε, καὶ ἀκῆσαι πῶς πρὶν τῷ ἐρχομῷ τε, καθιέρωθ' ὁ Νεσόριος, καὶ ὅτι οἱ ἱβ'. ἀναθεματισμοὶ τῷ Κυρίλλῳ ἐβεβαιώθησαν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, μετὰ τὸν θόρυβον τῶν λ'. Ἐπισκό-
κό.

κόπων, ὅπερ δὲν ἦτον εὐκαταφρόνιτοι, τὰ παρὰ τῆς συνόδου ἀποφασισθέντα ἀνέτρεψε, τὸν δὲ Κύριλλον, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου Μέννονα ἐκάθιξε, καὶ ὅμῃ μὲ τὰς ἄλλας πατέρας ἀφώρυσεν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος τὰ θερμοτάτα θεσπίσματα ἀκυρὰ ἔδειξεν, αὐτὸν τε τὸν Γεώργιον, καὶ τὰς μετ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀξίας, καὶ κοινωνίας ἀπεσέρισεν, ὥς ἃ ἀνανήψῃ, καὶ μετανοήσῃ.

§. II. Τάτων ἔτω γεγονότων, ὁ Κόμης Κανδιδιανὸς, καὶ Εἰρηναῖος γινόμενοι τὸ ἐν μὲ τὸν Νεσόριον, καὶ ἀναγνώσαντες πάντα τὰ τῶν Καθολικῶν γράμματα, καὶ πλάσαντες συκοφαντίας ἐκ ὀλίγας, καὶ ἐγχειρίσαντες τῷ Βασιλεῖ, τόσον τὸν διήγειραν εἰς θυμὸν ὥς εἰς φυλακὴν νὰ βάλῃ ἢ μόνον τὸν Κύριλλον, ἀλλὰ καὶ τὸν Μέννονα τὸν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου· τέλος διὰ γραμμάτων τῶν καθολικῶν, (τὰ ὅποια ἐτέθεισαν μέσα εἰς κάλαμον, καὶ εἰς ὡς ζητελιάρχης ἐνδεδυμένος εἰσῆλθεν εἰς Κωνσταντιнопόλιν, καὶ τῷ βασιλεῖ ἔδωκε,) μαθὼν τὸ ἀληθὲς τῶν γεγονότων ὁ Θεοδόσιος, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν μοναχῶν, καὶ Παλχερίας ὅπερ σὺν αὐτοῖς ἡγωνίζετο εἰς βοήθειαν τῶν καθολικῶν, ἐβεβαίωσε τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου. κτ'. Τελειωθείσης λοιπὸν τῆς Συνόδου ἔμειναν κρυφαί ἔχθραι μεταξύ Γεωργίου, καὶ Κυρίλλου, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ὕψερρον μὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Θεοδοσίας, μεσολαβήσαντος Παύλου τῆς Ἐμέσης Ἐπισκόπου, διελύθησαν· ὅμως πρὶν αὐτοὶ φιλιωθῶσι, σύνοδος ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τῷ ῥηθέντος Γεωργίου συνεκροτήθη ἐν ἔτει υλβ'. εἰς τὴν ὅποιαν συνηγωνίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ πατέρες εἰς τελείωσιν τῆς μεταξύ τῶ ῥηθέντος Γεωργίου καὶ Κυρίλλου φιλίας· ἤρσατο δὲ τοῖς πᾶσι νὰ καταδικασθῇ ὁ Νεσόριος, καὶ ἡ αὐτῆς αἵρεσις, καὶ νὰ ἐνωθῶσι μὲ τὸν Ἅγιον Κύριλλον, καὶ μὲ τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ Γεώργιος μὲ τὰς ἰδίους ἀνεχώρησε.

Ἀντιοχείας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων Σοφῶν, καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν, καὶ Γυναικῶν.

§. I.

Συνέσιος ὁ Κυρηναῖος φιλόσοφος, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ περίφημος ἔλθων εἰς τὴν χριστὴν πίσιν ἀπὸ Θεόφιλον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ γενόμενος Ἐπίσκοπος Πτολεμαίδος ἀκασίως, ὅς τις μὴ δεχόμενος τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, τέλος πάντων τὴν ἐδέχθη, καὶ ἔγινε περιβόητος, ὡς φανερώνασιν αἱ κομφῶς καὶ λογίως μετὰ τὴν ἱερωσύνην γεγραμμένα ἐπιστολαί, ὅ, τε

Συνέσιος.

πρὸς-

Γασίδωρος
Πηλεσιώ-
της.

προσφωνητικός λόγος εἰς τὸν Θεοδόσιον (α), ἡ ὅσα ἄλλα φαίνονται ἀπὸ τὰ χρῆσά τε πονήματα ὅρα τὸν Εὐάγγριον (β).

§. 2. Γασίδωρος ὁ Πηλεσιώτης, ἔτις ἐπωνομαθεῖς ἐκ τῆ Πηλεσιᾶ ὄ-
ντος, ἡγούμενος τῶν ἐν τῷ ὄρει μοναχῶν, μαθητὴς τῷ Χρυσόστομῳ, κλη-
θεὶς Θεοφόρος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆ ἀγιότητα, ὅσις τόσον τὸ σῶμα
τε μὲ τὰς πόνους, ἡ ἀγῶνας ἐξέτηξε, τόσον τὴν ψυχὴν τε μὲ τὰς πνευ-
ματικὰς ἡ ἀγωνιστικὰς λόγους ἐσόλισε, ἡ ἔδρεφεν, ὥστε νὰ ἐτέλεσεν ἐπὶ
γῆς ἀγγελικὴν ζωὴν· συνέγραψε πολλὰ, πλήρη πάσης ὠφελείας, μάλι-
σα τὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν αἰδιδιμον Κύριλλον (γ). ὅρα τὸν Εὐάγγριον (δ),
ἡ τὸν Νικηφόρον (ε).

Συμεὼν ὁ
Στυλῖτης.

§. 3. Συμεὼν ὁ Στυλῖτης, ἔτις κληθεὶς ἐκ τῆ σύλῃ ὅπῃ ἦτον τὸ ὕ-
ψος τε μ'. πήχεων, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατασκευάσεν ἕνα οἰκίδιον μόλις δύο
πήχεων, ἦτον Μοναχὸς ἀγιώτατος· τοῦτον καλεῖ ὁ Εὐάγγριος (ζ) ἐπὶ γῆς
ἐνσαρκον ἄγγελον. ἔζησε χρόνος ν'. ἀπὸ τὰς ὁποίας λ'. ἀπέραςεν εἰς
τὸν σύλον κείμενον εἰς τὴν κορυφὴν τῆ ὄρης. τῶτον τὸν σύλον περιγράφει ὁ
Εὐάγγριος ἐπειδὴ τὸν ἶδεν ὀφθαλμοφανῶς.

Παῦλος
Οὐρόσιος.

§. 4. Παῦλος Οὐρόσιος ὁ Ἰσπανός, πρεσβύτερος τῆς Ταρκαῶνης ἀνὴρ
ἐλλόγιμος, ἡ ἔμπειρος τῶν ἱστοριῶν κατὰ τὸν Γεννάδιον, (η). ἔγινε μα-
θητὴς τῷ ἱερῷ Αὐγουστίνῳ, μὲ τῷ ὁποίῳ τὴν ἀδειαν συνετάξατο βιβλία
ἑπτὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἱστορεῖ τὰς ἀπὸ κτίσεως κόσμου δυσυχίας, ἡ συμφο-
ράς, ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ ἔζη, διὰ νὰ φράξῃ τὰ σόματα τῶν Ἑθ-
νικῶν, ὅπῃ ἔλεγον ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἦν αἰτία τῶν συμφορῶν, ἡ μάλιστα
ἐκείνων ὅπῃ συνέβησαν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπὸ τὰς βαρβάρους εἰς τὴν Ρω-
μαϊκὴν Αυτοκρατορίαν.

§. 5.

(α) Τῷ υ'. ἔτι ἐπρόσφερεν αὐτὸν τὸν λόγον περὶ βασιλείας ἐχὶ τῷ Θεοδόσιῳ,
ἀλλὰ τῷ Ἀγκιδίῳ· ὁ λόγον ἔπειτα ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, ἡ τῷ υί. Ἐπίσκοπος Πτολε-
μαῖδος ἀκσίως τε, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ρε'. Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν, εἰς τὴν νεωστὶ
ἐκδόσιν τῶν Ἐπιστολῶν τῆ Συμεσιᾶς ἔνετ. αψβ'. διορθώσῃ Ἀνθίμῳ Βέρα τῆ Κυπρί-
ου, εὐρίσκεται σελ. 132; ἡ τὸν ἀριθμὸν ρε'. (πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐπαριθμῇ τὰς Ἐπι-
στολάς διὰ νὰ εὕρῃ τὸ ποσόν, ἐπειδὴ ἐλλειπὴς ἐστὶ αὐτὴ ἡ ἐκδοσις ἀριθμῶν τῶν
Ἐπιστολῶν) ὅπε λέγει πῶς ἀνάξιος εἶναι τοιοῦτε βαθμοί, πῶς ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια,
τὸ κυνῆγι, ἡ πῶς δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα τε, ἡ ὅτε τὰς δόξας τε· ὅμως
ὕστερον ἀφείθη ἀπὸ ὅλα αὐτὰ· τῷ ἐπομένῳ ἔτι συνήθευσε μίαν σίνονον ὁμοῦς ἀδη-
λος ὁ καιρὸς τῆ θανάτου τε. Σώζονται τὰ αὐτῆ ρνε'. Ἐπιστολαί, λόγοι ἡ ἄλλα τινα,
πάντα ἀξία ἀναγνώσεως, ἐξαιρῶν ὅμως τινὰς ψευδοδοξασίας τῆς τῶν ἑθνικῶν φιλοσο-
φίας.

(β) Ἐκκλησ. Γ' σφ. βιβλ. α'. κεφ. ιε'.

(γ) Οὗτος ἐτελεύτησε τῷ υμ'. ἔτι· ἀπὸ ὅλα τε τὰ συγγράμματα δὲν σώζον-
ται εἰμὴ βλ. ιβ'. Ἐπιστολαὶ Ἑλληνικαὶ λακωνικαί, ἀλλ' εὐφραδέσταται, διχηρημένοι εἰς βιβ-
λία δώδεκα· ἀξιμὴ ἀναγνώσεως μάλιστα διὰ τὰ θεολογικὰ περιεχόμενα, ἡ ἄλλα ἀνή-
κοντα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εὐταξίαν. Ἡ ἐκλεκτωτέρα ἐκδοσις ἐστὶ τῆ Παρισίης ἔτι
αχλῆ. Γ. Λ. εἰς φύλλον.

(δ) Ἐκκλησ. Γ' σφ. βιβλ. α'. κεφ. ιε'.

(ε) Ἐκκλησ. Γ' σφ. βιβλ. ιδ'. κεφ. ιγ'.

(ζ) Βιβλ. α'. κεφ. ιγ'. ἡ ιδ'. (η) κεφ. λθ'.

§. 5. Σαλκυδιανός, Γάλλος τὸ γένος, τῆς Μασυλίας πρῶτον πρεσβύτερος, ἔπειτα Ἐπίσκοπος καὶ διδάσκαλος τῶν Ἐπισκόπων, μαθητευθεὶς παρὰ τῷ Γενναδίῳ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν· τὰ ποιήματα δὲ ὅποις διηγεῖται ὁ Γενναδῖος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχουσιν τὸν πρῶτον τόπον τὰ ὀκτὼ βιβλία, περὶ προνοίας, καὶ θείας κρίσεως, διώκτης δριμύτατος τῶν κακιῶν λεγόμενος, ἢ ὅτι εἰς τὰ τέσσαρα βιβλία τὰ περὶ Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῷ Τιμοθέῳ, τόσον δεινῶς ἐκτραγωδεῖ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἁμαρτήματα, καὶ μάλιστα τῶν ὑπ' αὐτῷ κληρικῶν, ὥστε νῦν μὴν ἐπαραινέσθῃ εἰς αὐτὸ ἄλλοθεν, μόνον ἀπὸ ζήλον ἀληθινόν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας, κατὰ τὸν Βελαρμῖνον ἐν ἔτει υζ' (α).

§. 6. Θεοδώριτος Ἐπίσκοπος Κύρου τῆς Συρίας, ὁπαδὸς τοῦ Χρυσόστομου, ὀλίγον τι πολυλόγος καὶ διεξοδικός, πρόχειρος εἰς ἐρμηνείαν, καὶ πνέων Ἀττικῆς χάριτος κατὰ τὸν Νικηφόρον (β), ὁμογνωμονήσας δὲ μετὰ τὸν Ἀντισιοχείας Ἐπίσκοπον Γωάννην περὶ τῆς τοῦ Νεστορίου αἵρέσεως, ἀντινέχθῃ, καὶ ἀντεφέρθῃ μετὰ τὸν Κύριλλον Ἀλεξανδρείας· ἀλλὰ γὰρ εἰς ὀλίγον καιρὸν, καθὼς καὶ Γωάννης αὐτὸς τὰ τῆς ἐχθρας ἀποβαλὼν τὴν φιλίαν ἀνανεώσατο, καὶ τὰ τοῦ Νεστορίου, ἀναθεματίσας, καθολικὸς ἐγένετο, τὰ φιλοπονηδέντα παρ' αὐτῷ καθιστοῦσι Γενναδῖος, καὶ Νικηφόρος, (γ) καὶ ἄλλοι.

§. 7. Μάρκος ὁ Ἐρημίτης, ἀνὴρ Ἁγίος ἀγαπήσας πρότερον τὸν μοναχικὸν βίον, ὕστερον τὴν κρημνιστικὴν. πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκεν ἀπ' ἧς διέβη ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, τὸν κατάλογον τῶν ὁποίων θέλεις εὖρε παρὰ τῷ Νικηφόρῳ (δ), λέγουσι δὲ πῶς σώζονται νῦν γινώμει τινὲς αὐτῷ περὶ τοῦ πνευματικῆς νόμου, περὶ τῶν οἰομένων, καὶ νομιζόντων δικαιοῦσαι ἐξ ἔργων (ε).

§. 8. Συνηλικιώτης μὲ αὐτὸν ἐχρήματισεν ὁ Νεῖλος, ὅστις ἦν μοναχὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν, τοῦ Χρυσόστομου μαθητῆς, προτιμήσας τὸν μονήρη βίον ἀπὸ τὴν εὐγένειαν καὶ κάθε πλάτον περισσίας (ζ) ὅρα περὶ αὐτῷ τὸν Νικηφόρον (η).

Ε 2

§. 9.

(α) Οὐχὶ ἐν ἔτει υζ'. ἀλλ' ἐν ἔτει υξ'. ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῶν ἀντιγραφῶν· μάλιστα ἐξ αὐτῷ ἀναπληρῆται καὶ τὸ ἐλαττώδες τῆ νοήματος ἀνωτέρω „Ἐπειτα καὶ Ἐπίσκοπος, καὶ διδάσκαλος τῶν Ἐπισκόπων Οὐρεανὸς δηλαδὴ, καὶ Σαλωνίτις υἱὸν Εὐχερίου. Ἰδε τὸν Βελαρμ. περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐτει υξ'. καὶ τὸν Γενναδῖον.

(β) Βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'.

(ε) Σώζονται ναὶ αὐταὶ αἱ γνώμαι εἰς Ἑλληνικὴν, καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, μετὰ τοιαύτῃ ἐπιγραφῇ. Τῷ ὅστις πατὴρ ἡμῶν ἀσκητῇ καὶ ἀναχωρητῇ Μάρκῳ κεφάλαια, περὶ νόμου Πνευματικῆς· εἰς αὐτὰς τὰς γνώμας πολλὰ εὐσεβῶς, γλαφυρῶς, καὶ σοφῶς λέγονται· εἰς πολλὰς ὁμῶς τάσας δὲν ἀναφέρονται ἀκριβῶς, καὶ προσαρμολογούμενως τὰ ρητὰ τῆς Γραφῆς.

(ζ) Οὗτος περιφρῆμος ἔγινε διὰ τὴν μάθησιν, καὶ εὐσίβειάν τε· ἦν Ἐπαρχὸς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, ὕστερον ἀνεχώρησε μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοδοσίου εἰς τὸ Σινὰ ὄρος· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνεχώρησεν ἡ γυνὴ τοῦ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ εἰς ἓνα μοναστήριον Παρθέσιον· Ἐπελεύτησε τῷ υἱ. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα ἐπιδεδότα εἰς Ρώμην Γ. Δ. τῷ ἀρχοῦ. ἐπαινεῖνται περισσώτερον αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ, καὶ αἱ παρακλήσεις τοῦ πρὸς τὴν πνευματικὴν διαγωγὴν. (η) Βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'.

Θεοδώρι-
τος Κύρου.Μάρκος Ἐ-
ρημίτης.Νεῖλος μο-
ναχός.

Παῦλος Ε-
μέσης.

Σεδέλιος.

Πρόσπερος.

Ουΐκέντιος
Λερίνης-
σιος.

§. 9. Κύριλλος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἦν ἄνθρωπος ἀκροτάτης ευφυΐας, καὶ ὀξύτατος ἐκδικητὴς τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, συγκρότησε πόλεμον κατὰ Γεδαίων, Ἑθνικῶν, καὶ Αἰρετικῶν, καὶ πρῶτον κατὰ τὴν Νεστορίαν, τῇ ὁποίᾳ τὸ δυσσεβὲς φρόνημα καταπολεμᾷ ἐλέγχας κατήσχυεν ὑπὲρ πάντας, ἐπεγνώσθη ἡ διδασκαλία αὐτῆς, καὶ ὁ ἑνδεὸς ζήλος ὅπῃ εἶχεν, ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ, τῆς ὁποίας πρόεδρος ἦν.

§. 10. Παῦλος Ἐμέσης Ἐπίσκοπος, ἡ ὅτι ἀρμόττει εἰς αὐτὸν τὸ τοιαῦτον ὄνομα, ἐπεὶ μετὰ Γεωργίου Ἀντιοχείας, καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ἐμεσίτευσε, καὶ μετὰ τὰς ὑπὲρ δύναμιν μόχθους ἡγωνίσθη ἵνα αὐτὰς φιλιώσῃ, καὶ τὰ μετὰ αὐτῶν σκάνδαλα ἀσυνώσῃ· τὸ ὁποῖον δεξιῶς καὶ ευτυχῶς ἐκατόρρωσεν· ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Γερόν Κύριλλον ἐν τῇ πρὸς Γεωργίου Ἀντιοχείας Ἐπιστολῇ, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τόμον ε. τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου, κεφάλαιον ε. καὶ τὸν Εὐάγειον (α), καὶ ἄλλους.

§. 11. Σεδέλιος ὁ πρεσβύτερος Σκότος τὸ γένος, ἠνθισεν ἐν Ἰταλίᾳ· περίφημος διὰ τὴν ἐξω καὶ τὴν Θεῖαν παιδείαν (β).

§. 12. Πρόσπερος Ἀκβιτανός, ἡ Ἀκβιτανικὸς γραμματεὺς πρότερον Λέοντος τῷ μεγάλῃ, ὕψερτον Ἐπίσκοπος τῆς Ρεγίνης, τῷ Αὐγουστίνῳ προσφιλέστατος, καλεῖ αὐτὸν ὁ Γεννάδιος (γ) σχολαστικὸν ἐν λόγοις, καὶ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ἰσχυρόν· συνέγραψε πολλὰ, μετὰ τῶν ὁποίων φημίζεται τὸ Χρονικὸν τα, τὰ βιβλία περὶ κλήσεως τῶν ἔθνων, ματαίως τῷ Ἀμβροσίῳ ἀπονεμόμενα, καὶ ἡ Βίβλος περὶ τῆς Θεῆς Χάριτος (δ).

§. 13. Ουΐκέντιος τῆς Λερίνης πρεσβύτερος, ἄνθρωπος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γενναδίου (ε) πολλὰ πεπαιδευμένος εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς, καὶ ἐμπειρὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων (ζ).

§. 14.

(α) Βιβλ. α'. κεφ. ε'.

(β) Οὗτος ἦν καὶ ποιητὴς ἐξαιρετος ὅστις συνέγραψε καὶ ποιήματα, ὀνομάσας ὧδὴ τῆς Πάσχα, περιέχων τὸν βίον, καὶ θάνατον τῆς Χριστοῦ, καὶ ἄλλα τινά.

(γ) Ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν κεφ. πδ'.

(δ) Εἶναι τινὲς ὅπῃ λέγουσι πῶς αὐτὸς ὁ Πρόσπερος ἦν λαϊκός, ἔτεροι τὸν Σεδέλιον Ἐπίσκοπον Ρηγίνης τῆς Ἰταλίας, ἔτεροι Ρεγίνης τῆς Γαλλίας· μετὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐπαινεῖται πλέον τῶν ἄλλων τὸ ποίημα περὶ ἀχαριστίας, ἥτοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς χάριτος τῆς Γραφῆς Χριστοῦ· ἡ ἐκλεκτώτερος ἐκδοσις τῶν συγγραμμάτων ταύτης ἢ ἐν Παρισίοις εἰς φύλλον τῷ αΨα. (ε) Κεφ. ξδ'. (ζ) Οὗτος συνέγραψεν εἰς τὰς υλδ'. μικρὸν, ἢ ἀξιόλογον βιβλίον κατὰ αἱρέσεων, ὀνομάσας αὐτὸ Κομμωτήριο· λέγουσι τινὲς πῶς ἦτον ἀδελφὸς τῆς Αγίας Λέπης, ἢ ἄλλᾳ ψεύδονται.

§. 14. Σωκράτης Σχολαστικός, πατρίδα ἔχων τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν, μαθητὴς Ἐλλαδίου, καὶ Ἀρμενίου τῶν γραμματικῶν· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ Κωνσταντίνου τῷ μεγάλῳ, ἕως Θεοδοσίου τῷ μικρῷ, μετὰ λόγον ταπεινόν, καὶ πρέποντα εἰς τὰ περιγραφόμενα τῶν Χριστιανῶν πράγματα, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Εκκλησιαστικῆς τῆς Ἱστορίας, καὶ εἰς τὸ πρόβριον τῆς βιβλίου τῆς πραγματείας τῆς.

§. 15. Ἐρμίας Σωζόμενος, καὶ αὐτὸς Σχολαστικός· ἐκ Κωνσταντινῆ πόλεως τὸ γένος ἔχων· ἔγραψε καὶ αὐτὸς Ἱστορίαν Εκκλησιαστικὴν τῶν αὐτῶν χρόνων· μεταχειρίζεται δὲ ἰδεῶν λόγους ἐξησκημένους, καὶ ἔντεχον μετὰ φιλοσοφίαν ἐκ ὀλίγων, περισσότερον ἀπὸ τὸν Σωκράτην, καὶ κατὰ τὸν Βελαρμῖνον ἦν φίλος τῶν Ναυατιανῶν (α).

§. 16. Λέων Α'. ὁ ἐπικληθεὶς μέγας διὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ διδασκαλίας, καὶ ἀγιότητος· τὸ γένος Τυρηνός, ἢ κοινότερον Τοσκάνος, ἀπὸ διακόνου, ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ῥώμης· ἄνθρωπος ἐμπειρώτατος εἰς τὰς θείας γραφάς, καὶ εἰς τὸ διδάσκειν ἐν Εκκλησίᾳ τὸν λαὸν τόσον περιβόητος, εὐφραδής, καὶ εὐγλωττός, ὥστε νὰ μὴν ἔχη ἄλλον ἀνώτερον ἢ Ῥωμαϊκὴν Εκκλησίαν, διότι ἦν ἰέλως εἰς τὴν Εκκλησιαστικὴν φράσιν, Ὁμηρος εἰς τὴν ἱερὰν θεολογίαν, Ἀριστοτέλης εἰς τὰς λόγους τῆς πίστεως, Πέτρος εἰς τὴν Ἀποστολικὴν ἀξιοπιστίαν, καὶ Παῦλος εἰς τὸν Εκκλησιαστικὸν ἄμβωνα, κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Τριδέμιον ἐν τῇ βίβλῳ περὶ τῶν Εκκλησιαστικῶν Συγγραφέων (β).

§. 17. Γλάριος Ἐπίσκοπος Ἀρελάτης, πατὴρ τῶν πτωχῶν λεγόμενος, διὰ τὴν πρὸς τὰς πτωχὰς συμπάθειαν, κηρύττει αὐτὸν ὁ Γεννάδιος πεπαιδευμένον εἰς τὰς θείας γραφάς (γ). αὐτὸς ὅταν ἐδίδασκεν ἦν πλήρης χάριτος, ἀπροσωπολήπτως ἐπιφέρει τὰς ἐπιτιμήσεις, κατεδίωξεν ὁμῶς μετὰ τὸν Ἀκείτανον Πρόσπερον τὰς Πελαγιανὰς, Μασυλιανὰς, καὶ ἄλλας ἐναντίας τῶν συγγραμμάτων τῷ ἱερῷ Ἀνυγσίῳ (δ).

§. 18. Μάξιμος Ταυρινῶν Ἐπίσκοπος, ἔγραψε πολλὰ, κατὰ τὸν Γεννάδιον (ε) καὶ ἄλλους, μετέστη τῶν προσκαίρων ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, καὶ Ὁνωρίου· ὁ δὲ Βαρώνιος ἐν ἔτει νη'. (ζ) τῷτο ἀνασκευάζει, διότι καθίστορεῖ πῶς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐν Μεδιολάνοις συγκροτηθείσης Συνόδου ἐπὶ Μαρτιανῷ (η). ὅρα προσέτι καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ γράφει Βόσιος ἐν βιβλ. β'. τῶν Λατινικῶν Ἱστοριῶν κεφ. ιγ'.

Σωκράτης
Σχολασ-
τικός.

Ἐρμίας
Σωζόμενος.

Λέων Μ-
γας.

Γλάριος-
Ἀρελατή-
σιος.

Μάξιμος
Ταυρινῶν.

(α) Ἐν τῷ περὶ συγγραφῆς. εἶποι υμ'. (β) Σώζονται τὰ αὐτὰ λόγους υμ'. εἰς τὰς ἑορτὰς τῷ χρόνῳ, καὶ Ἐπιστολαὶ ἑμὰ. (γ) Κεφαλαῖον ξθ'. (δ) Σώζονται τὰ αὐτὰ διάφοροι λόγοι, μὴ ἐξηγήσεις τῷ Συμβόλῳ, καὶ ὁ βίος τῷ Ἀγίῳ Ὁνωρίῳ τῷ πρό-
αιτῷ Ἐπισκόπῳ Ἀρελάτης· καὶ ἐτελεύτησε τῷ υμθ'. (ε) Κεφαλ. μ'. (ζ) Χρο-
νικ. ἐπ. νη'. (η) Σώζονται τὰ αὐτὰ πολλὰ ὁμιλίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι ἀποδίδον-
ται τῷ Ἀμβροσίῳ, ἕτεροι τῷ Ἀνυγσίῳ, καὶ ἄλλαι Εὐσεβίῳ Ἐφέσῳ.

Ευχέριας
Λαοδόνης.Πέτρος
Χρυσολό-
γος.

Παλχερία.

Ευδοκία.

Υπατεία.

§. 19. Ευχέριος Επίσκοπος Λαυγέσης τῆς ἐν Γαλλίαις (α) ἐπαί-
νμενος διὰ τε τὴν Εὐτέθειαν, τὴν παιδείαν, καὶ ῥητορίαν, μετέβη τῶν
παρόντων κατὰ τὸν Γεννάδιον (β) ἐπὶ Οὐαλεντιανῶν, καὶ Μαρκιανῶν.

§. 20. Πέτρος ὁ Χρυσολόγος, κληθεὶς ἔτι διὰ τὴν χρυσὴν αὐτῶν ῥη-
τορίαν· Ἀρχιεπίσκοπος ἦν τῆς Ρ'αβένης· ἔγραψεν ὁμιλίαις ρκβ'. καὶ ἐπιστο-
λάς ἀξιεπαίνας (γ).

§. 21. Παλχερία ἡ ἀδελφὴ βασιλέως Θεοδοσίου τῶ μικροῦ πατρὸς,
ὑπὲρ ἡλικίαν συνετή, θεῶ ἀφιερωμένη, Ἑλληνικὴν διάλεκτον καὶ Λατινι-
κὴν τόσον παιδευθεῖσα, ὥστε καὶ τὰς δύο ὁμιλῶσε, καὶ ἔγραψεν ἀνεμποδί-
τως· αὐτὴ ἐδίδαξε καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Θεοδοσίου ἐκ νεκρῶν ἡλικίας ἡδὴ
πρέποντα τῷ βασιλεῖ· τὸν ἐδίδαξε πῶς νὰ φορῇται, πῶς νὰ κάθῃται, νὰ
περιπατῇ, νὰ κρατῇ τὸ γέλοιον, νὰ εἶναι σεμνός, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔχῃ μόνον
αὐτὰ τὸν ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐσεβείαν τὸν ὠδήγησε, νὰ εὐχῇται
συχνῶς, καὶ νὰ πηγαίνει εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὸν ἐσυνείδιζε, κατὰ τὸν Σωζό-
μενον (δ). πρὸς τέτοις πολλὰς Ἐκκλησίας, μοναστήρια, καὶ νοσοκομεῖα ὠκο-
δόμησε, καὶ κατὰ τῆς αἵρέσεως τῆς Νεστορίας, καὶ Εὐτυχῶς ἀγωνισθεῖσα πολ-
λὰ ἐπάσχισεν εἰς καταφθοράν αὐτῶν· διὰ τὰ ὅποια ἐνάρετα αὐτῆς κα-
ταρδύματα, προσφιλεστάτη ἐγένεν εἰς τὸν μέγαν Λέοντα, καὶ ἐδέχθη πολ-
λὰς ἐπιστολάς παρ' αὐτοῦ.

§. 22. Ευδοκία ἡ σύζυγος τῆς Θεοδοσίου, θυγάτηρ Λεοντίου σοφιστῆ
Ἀθηναίου, διδασκασθεῖσα ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ παιδευθεῖσα εὐδοκίμως εἰς
πᾶν εἶδος γραμμάτων. ἔλαβε δὲ αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς Θεοδο-
σίος διὰ συνεργείας Παλχερίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ καλεμένη Ἀθηναῖς
τὸ πρότερον, βαπτισθεῖσα ἀπὸ Ἀττικὸν τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντιναπό-
λεως, Ευδοκία ὠνομάσθη εἰς ἔπαινον τῆς Θεοδοσίου· Πόλημα Ἡρωικὸν συ-
νεγράφατο αὐτὴ περὶ τῶν Περσικῶν πολέμων, κατὰ τὸν Σωκράτην (ε).

§. 23. Υπατεία Θεώνος Φιλοσόφου θυγάτηρ ἦν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ το-
σαύτην προκοπὴν λαβῆσα εἰς κάθε εἶδος μαθήσεως, καὶ ἐπιστήμης, ὥστε πολ-
λὰ νὰ ὑπερέβη τὰς φιλοσόφους τῆς καιρῶς της· ὅθεν πανταχόθεν ἔτρεχον,
διὰ νὰ ἀκέσωσιν αὐτήν, οἱ ἑρασταὶ φιλοσοφίας. Καὶ λοιπὸν Συνέσιος ὁ
Κυρηναῖος τὸν ὅποιον πρότερον ἐνδυμήθημεν, μεγάλως ἐτίμα αὐτήν, διδάσ-
καλόν, τε πολλάκις ἐπονομάζων· τελευταῖον μὲ ἀδλιώτατον θάνατον ἀπέ-
θανε. διότι ὁ φθόνος ἀρματωθεὶς κατ' αὐτῆς, ἐπαραινέθη μερικῶς θερμότη-
ρας τὸ φρόνημα, ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν της, νὰ τὴν ἐκβάλωσιν ἀ-
πὸ τὴν ἀμαξάν, οἵτινες ξεγυμνώνοντες τὴν, μὲ ὄψρακα τὴν ἐθανάτωσαν, καὶ
τὰ μέλη της λαβόντες τὰ κατέκαυσαν, ὅρα τὸν Σωκράτην (ζ).

ΚΕΦΑ'

(α) Λαυγέσης τῆς ἐν Γαλλίαις· ἑδμεῖα πόλις τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται ἔτι φαί-
νεται πῶς ἔπρεπε νὰ εἰπῇ Λαοδόνην· διότι αὐτῆς Ἐπίσκοπος ἐχημάτισεν ὁ Ευχέριος
τῶ υἱοῦ. τῶ ὅποιο σώζονται δύο Ἐγχειρίδια, περὶ ὠφελείας τῆς Ἐρημικῆς πολιτείας
τὸ ἐν, καὶ περὶ καταφρονήσεως τῶ κόσμου τὸ ἕτερον καὶ ἄλλα, ἐτελεύτησε τῶ υἱοῦ. (β) Κεφ.
ξγ'. (γ) Οὐχὶ μόνον ρκβ' ὁμιλίαι σώζονται, ἀλλὰ ρος'. καὶ πάντα ἕτεραί νεωγὶ ἐνε-
θεῖσαι. (δ) Βιβλ. Σ'. κεφ. α'. (ε) Βιβλ. ζ'. κεφ. κα'. (ζ) Βιβλ. ζ'. κεφ. ιε'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Περὶ Μαρκιανῆ, Λέοντος τοῦ Θρακῆς, καὶ Ζήνωνος τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ
Εκκλησίᾳ.

§. 1.

Θανόντος τῆ Θεοδοσίᾳ, ἡ Πελχερία πρὶν φανερωθῇ ἡ τελευταία τῆ ἐκάλεσε τὴν Μαρκιανὴν ἄνδρα γέροντα, ἀγαθὸν κατὰ τὴν γνώμην, καὶ σώφρονα, καὶ φανερώσει αὐτῇ τῇ βασιλείᾳ τὸν θάνατον, καὶ λέγει τῇ, πρὸ πάντων σὲ ἐπρόκρινα διὰ βασιλείαν, ἂν μὲ πληροφορήσῃς νὰ φυλάξῃς τὴν παρθενίαν μὲ ἀγγικτὴν, τὴν ὁποίαν τῷ Θεῷ ἀφιέρωσα· αὐτὴ δὲ συγκατανεύσαντος ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὰς Ἀρχοντας, καὶ ἀναγορεύει αὐτόν, καὶ σέφει μὲ τὸ διάδημα, τῷ Θεῷ πρὸ πολλῶ χρόνου τὴν βασιλείαν αὐτῷ προσημαίνοντος κατὰ τὸν Ζωναρᾶν (α), καὶ ἄλλας. ἔγινε δὲ αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἦν πρὸς πάντας καλὸς, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς ἐκάθισε, καὶ μαλίστ' αὐτῆς Εὐτυχιανῆς, τότε φυτρώσαντας, γράφων κατ' αὐτῶν διάταγμα. Συνήθροισε καὶ τὴν οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Χαλκηδόνι, ἣτις κατέκρινε τὰ πρᾶχθέντα ἐν λησρικῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ, καὶ πάντας τὰς τὰ Εὐτυχιᾶ φρονούντας, ὡς κατωτέρω πλατύτερον ρηθῇσεται. Τῷ βασιλεύοντι, πάντες ἐχάιροντο εἰρήνῃ, καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔξω ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ Ἀλεξανδρείᾳ (τελειωθείσης τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου) γενομένης ταραχῆς· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν διὰ τῆς ἐπιμελείας, καὶ προσοχῆς τῆ βασιλείας ἐτελειώθησαν.

Μαρκιανὸς
Αὐτοκράτωρ
ἀπὸ
Χ. Γ. 450.

§. 2. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Μαρκιανῆ βασιλεύσαντος χρόνος ἔξ, καὶ μῆνας τινάς, διαδέχεται αὐτὸν Λέων ὁ Θραξ, τὴν ὀρθόδοξον πίσιν πολλὰ φυλάττων, ὅσις πάντα τὰ ἀνακηρυχθέντα ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆ βασιλείας κατὰ τῶν αἰρετικῶν διατάγματα ἐβεβαίωσε, καὶ πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου θεσπίσματα· ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν καιρὸν τῷ ἦτον εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐξαιρῶν μόνον τὴν ὑπὸ Τιμοθέου τῷ Αἰλάρῳ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀλεξανδρέων ἀνακαινοθεῖσαν ταραχὴν, καὶ τὴν ὑπὸ Πέτρου τῷ Κναφέως ἐν τῇ αὐτῇ διεγερθεῖσαν Ἐκκλησίαν, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῇσεται· ὅσις ζήσας χρόνος ἡ. ἐξεδήμησεν ἀπὸ μίαν σφοδρὰν δυσεντερίαν, εἰς τρόπον ὅτι τὸ λείψανόν τ' ἔγινεν ὡς φανός.

Λέων ὁ
Θραξ Αὐτοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
457.

§. 3.

(α) Χρον. βιβλ. ιγ'. σελ. 36. Ἐκδόσ. Ἐνετ. α. ψ. θ'.

Ζήνων Αὐ-
τοκράτωρ.
ἀπὸ Χ. Γ.
474.

Διώκεται
τὸ Θρόνον.

Λαμβάνει
πάλιν τὸν
Θρόνον.

Θάνατος
αὐτοῦ.

Κατάσσει
τῆς Δυτι-
κῆς Ἐκκλη-
σίας.

§. 3. Ζήνων δὲ λαμβάνει τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, ὅςτις ἦν γαμ-
βρὸς αὐτῷ τῷ Λέοντος, ἄνθρωπος χυδαῖος, καὶ ἀνάξιος διὰ βασιλείαν, καὶ
πᾶσαν τὴν διοίκησιν τὴν ἄφισεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιωματικῶν· ἡ δὲ
Ἐκκλησία δὲν ἦτον τελείως ἀτάραχος εἰς τὸν καιρὸν τῆς, ἐπειδὴ καὶ εὐρι-
στόμενος εἰς Ἀντιόχειαν Βασιλίσκος ὁ ἀδελφὸς τῆς πενθερᾶς τῆς Βερίνης,
εὐρὼν εὐκαιρίαν ἐπαναστάτησε κατὰ τὸν Ζήνωνος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅςτις πίπτων εἰς τὴν τῷ Εὐτυχῆς αἵρεσιν, διὰ πα-
ρακινήσεως τῆς Ἰδίας τῆς γυναικὸς, τὰ τῶν πρὸ αὐτῷ βασιλέων κατὰ τῶν
αἱρετικῶν ἐκδοθέντα προγράμματα, καὶ αὐτὴν τε τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνο-
δον ἐξηφάνισε διὰ μέσσω τῶν ἐγκυκλίων Ἐπιστολῶν, καὶ τὸν Τιμόθεον Αἰ-
λαρον, καὶ Πέτρον τὸν Κναφέα τὰς αἱρετικὰς εἰς τὰς οἰκείας καθέδρας (ἀ-
πὸ τὰς ὁποίας ἐξεβλήθησαν παρὰ τῷ Ζήνωνος) πάλιν ἔφερε, καὶ τὰς ἐ-
βαλεν εἰς τὰς θρόνους· ἐναντιώθησαν ὁμοῦ αὐτῷ Ἀκάκιος ὁ τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ Δανιὴλ ὁ Στυλῆτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρακι-
νηθεὶς ἔγραψε νέας ἐγκυκλίας εἰς ἀναίρεσιν τῶν προτέρων. Εὐρήσεις ταύ-
τας τὰς ἐγκυκλίας, ὁμοίως καὶ τὰς πρώτας παρὰ τῷ Εὐαγγρίῳ (α).

§. 4. Λαβὼν δὲ πάλιν ὁ Ζήνων τὴν βασιλείαν, καὶ τὸν Βασιλίσκον
κατατροπώσας, ἀκύρωσεν ἀπέδειξε τὰς ρηθείσας τῷ Βασιλίσκῳ ἐγκυκλίας,
καὶ τὰς ἀνακληθέντας αἱρετικὰς πάλιν ἐξώρισεν, καὶ τὰς διαιρεθείσας Ἐκκλη-
σίας διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον εἰς ἐν συνήγαγε διὰ τῶ ἐνωτικῷ γράμ-
ματος. ὁμοῦ καὶ αὐτὸς συμφωνεῖ κρυφίως μετὰ τῆς Εὐτυχισμένης, μετὰ ἐπαγο-
ρευθὲν ἰδικόν τε ἐνωτικὸν γράμμα ἡσύχως τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἀκύρωσεν Σύ-
νοδον. Εὐρήσεις δὲ τὸ ἐνωτικὸν ἐκεῖνο γράμμα τῷ Ζήνωνος παρὰ τῷ Εὐαγγ-
ρίῳ (β). Τέλος δὲ ὑπὸ νόσῳ ἐπιληψίας ἀπέθανεν· ὁ δὲ μετὰ τὸν Ζήνω-
να λαβὼν τὴν βασιλείαν Ἀναστάσιος ὁ Δίκροτος, ὅςτις ἐὰν τάχα καὶ χρήσι-
μος ἐφάνη εἰς τὴν κοινότητα, ὁμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔχῃ ὀλίγην ἐπρε-
ξένησε συμφορὰν, ὡς κατωτέρω ρηθήσεται.

§. 5. Ἡ δὲ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κατάσσεις ἐπὶ τῶν καιρῶν τῶν
ρηθέντων Αὐτοκρατόρων ἦν ὑποφερτή· ἀλλ' ὕστερον οἱ βάρβαροι πᾶσαν τὴν
Δύσιν ἐτάραξαν, καὶ ἔλαβον τὰ πλεῖστα τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἄλλοι μὲν ἦ-
σαν Ἀρειανοί, ἄλλοι δὲ Εὐνοϊκοί· ὅθεν ἀκολούθως καὶ ἡ ἐν τῇ Δύσει τῆς
Ἐκκλησίας κατάσσεις ἦν ἀδλιωτάτη.

ΚΕΦΑ΄

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. ιδ'. καὶ ιζ'. (β) Βιβλ. γ'. κεφ. ιδ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἀνακυφάντων
αἵρετικῶν.

§. 1.

Αφ' ἧ κατεκρίθη ἐν τῇ Χαλκηδόνι Συνόδῳ, Διόσκορος ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀνέβη ὁ Προτέριος, οἱ Ἀλεξανδρεῖς δι' ἀγάπην τῇ Ἐπισκόπῳ τῶν ἔσσευσαν εἰς διχοστασίαν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Μαρκιανὸς ευκλήως εἰς εὐταξίαν πάλιν τὰς ἤφερε· τελευτήσαντος δὲ τῆτος ἐν ἔτει υνζ'. πάλιν ἀρχίσαν νὰ ταράττῳνται διὰ παρακινήσεως τῷ Τιμόθεῳ Αἰλῆρος.

§. 2. Οὗτος δὲ ἦν πρῶτον μοναχὸς, ὕστερον ἐγένετο καὶ Προσβύτερος τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐφρόνει τὰ τῷ Εὐτυχῆς, καὶ ἀναδεμάτισε τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, ὅσας καὶ διήγειρε τὰς μοναχὰς τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τῷ Προτέρῳ· διότι φορῶν μαῦρον ῥῆχον ἐπεριτριγύριζε τὰ κελιά τῶν μοναχῶν, καλῶν τὸν ἑαυτὸν τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ πῶς ἐσάλθη, διὰ νὰ εἰπῇ τοῖς πασι νὰ μὴν συκοινωνῶσι μὲ τὸν Προτέριον, ἀλλὰ νὰ ἀνεβάσωσιν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα Τιμόθεον τὸν Αἰλῆρον· χειροτονεῖται λοιπὸν Ἐπίσκοπος Τιμόθεος ὁ Αἰλῆρος ἀπὸ τινῶς ἀποκηρύκτου Ἐπισκόπου, μὴν εὐρισκόμενος παρὼν ἢτε εἰς ὀρθόδοξος, ἢτε νὰ ἐσυμφώνησεν εἰς τῷτο. Οἱ δὲ Προτέριος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, παρασκευῇ ἡσῃ, πλησίον τῇ Βαπτιστηρίᾳ ὅπου κατέφυγε, κατεκόπη ἀπὸ ἐκείνης ὅπου ὁ Τιμόθεος παρήγγειλε, καὶ τὸ σῶμα τε καταπληγωμένον ἐσύρθη διὰ μέσση τῆς πόλεως, καὶ κατεξεσχίσθη. Τὰ δὲ ἐντόδια αὐτῷ ἐφαγώδησαν ἀπὸ τῆς λυσσασμένης σκύλης, καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἔμεινεν ἐκείν ἀπὸ τὸ πῦρ, καὶ ἡ σάκτι εἰς τὸν αἶρα διεσκορπίσθη, καθὼς ἰσορῶσιν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου, καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰς τὰ θρηνητικὰ αὐτῶν γράμματα πρὸς τὸν βασιλέα Λέοντα, ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ. (α)

§. 3. Φανερώδεντα δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐζήτην νὰ μάθῃ ὁ βασιλεὺς τὰς κρίσεις τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων· ἐπειδὴ δὲ πάντες δὲν ὡμολόγουν τὴν διάταξιν, καὶ τὰ τολμηθέντα ἀπὸ τὸν Τιμόθεον, ἐπρόσβαλε νὰ ἐξοριθῇ αὐτὸς πρῶτον εἰς Γάγγραινα, μετὰ ταῦτα εἰς Χερσῶνα· ὅθεν τὸν μετεκάλεσεν ὁ Τύραννος Βασιλίσκος ἐν ἔτει υνζ'. ἀλλὰ λαβὼν πάλιν ὁ Ζήνων τὴν βασιλείαν, φοβηθεὶς ὁ Τιμόθεος τὴν τῆτος ὀργὴν, ἐπὶ φαρμάκῳ, καὶ τὸ ζῆν ἀπέρριψεν, ὡς λέγει ὁ Λιβεράτος. (β)

§. 4

(α) Βιβλ. β'. κεφ. η'.

(β) Εἰς τῷ Βρεντάρῳ κεφ. ις'.

§. 4. Εἰς τὴν καθέδραν αὐτῆ χειροτονεῖται ἀπὸ τῆς αἱρετικῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἀλεξανδρείας Πέτρος ὁ Μογγός ὁ πάλαι πολύτιμος λίθος ἀχάτης τῆ Τιμοθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζήνων εἰς ἑξορίαν ἔπεμψεν· ὕστερον δὲ διὰ παρακαλέσως Ἀκακίᾳ τῆ Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκαλέσθη τῷ ὑβ'· κατὰ τὸν ὁποῖον χρόνον ἐυγίκε καὶ τὸ Ἐνωτικὸν τῆ Ζήνωνος, περὶ ὃ ἄνωτέρω ἐρρέθη, τὸ ὁποῖον λαβὼν Πέτρος ὁ Μογγός, καὶ τότε μετὰ τῶν Καθολικῶν καὶ Ἀρειανῶν μεσιτεῶν διὰ τὴν εὐρη χάριν καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, μίτος ἀπόκτησε καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· διότι πολλοὶ τῶν Εὐτυχιανῶν ἐχωρίσθησαν ἀπ' αὐτὸν, οἵτινες ἐπειδὴ ἔτε μετὰ τῆς καθολικῆς ἦσαν, ἔτε μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς, Ἀκέφαλοι ὠνομάσθησαν· ἀπέθανεν ἔτος ὁ Πέτρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἔτει υἱή.

Πέτρος ὁ
Κναφεύς.

§. 5. Πέτρος ὁ Κναφεύς, πρεσβύτερος τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Βάσσης, ὅς τις κατεβιβάσθη τῆ Θρόνου ἀπὸ Ζήνωνα τὸν Κόμητα ὅπῃ ὕστερον ἐβασίλευσεν, εὐρισκομένην τότε εἰς Ἀντιόχειαν· Συγχιζόμενον τὸ πλῆθος μετὰ τὸν Μαρτύριον Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον, ἔγινεν αὐτὸς ἐγκρατὴς τῆς Θρόνου, καὶ ἀνεκαίνισε τὴν αἵρεσιν τῶν Θεοπασχιστῶν, προδέττων εἰς τὸ Τρισάγιον, τὸ, ὁ Σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔτος ἐξόριστος γενόμενος, ἦλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν Ἀζαριτῶν, θανόντος τῆς Λέοντος ἀναλαμβάνει παρὰ τῆ Βασιλίσσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆ· ὕστερον δὲ πάλιν διώκεται ἀπὸ τὸν Ζήωνα, καὶ τέλος ἀπέθανεν εἰς τὰς ὑπ'.

Προδίδται
εἰς τὸ Τρι-
σάγιον, τὸ,
ὁ σταυρω-
θεὶς δι' ἡ-
μᾶς.

Προοριζαί.

§. 6. Προοριζαί, ἢ Προδιοριζαί ἐν ταῖς Γαλλίαις ἀνεφύησαν, οἵτινες κακῶς καὶ ἀμαθῶς ἐνοῶντες τὰ τῆ ἱερᾶ Ἀγίας συγγράμματα, διίσχυρίζοντο δογματίζοντες, ὅτι ὁ Θεὸς πρὶν προοριζῆ τὸ ἁμάρτημα, ἢ τὸ πῶμα τῶν πρωτοπλάσων, καὶ ἐπροώρισεν ἄλλας μὲν εἰς ζωὴν, ἄλλας δὲ εἰς καταδίκην, καὶ μάλιστα αὐτὸς καὶ προδιώρισεν εἰς αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐπομένως ἐδίδασκον, ὅτε τοῖς ὁσίοις ζῶσι καὶ ὠφελῶσι τὰ καλὰ ἔργα, ἀν παρὰ Θεοῦ ποτε εἰς κατάκρισιν προωρίσθησαν, ὅτε τοῖς ἁνοσίκοις ἐναντιῖται, ἀν κακῶς, καὶ ἐκδεδιημένως ἔξω, ὅταν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀπεφασίωσαν. Τῶν ὑπερέχων ἔγινε Λέκιδος τις Πρεσβύτερος, πρὸς τὸν ὁποῖον Φαῦτος ὁ Ρηγίᾳ Ἐπίσκοπος Ἐπιστολὴν ἔγραψεν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρὸς τοῖς ἄλλοις τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε τὸν λέγοντα, εἰς θάνατον καταδικάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν πρόγνωσιν τῆ Θεοῦ· ὁμοίως τὸν λέγοντα καὶ μὴν προσλαμβάνηται ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ ἀπολύμενος, δυνάμενος καὶ σωθῆ, τὸ εἰς ἀτιμίαν σκευὸς καὶ γένῃ εἰς τιμὴν, ὅτε πάντας ἀνθρώπους δέλει ὁ Θεὸς σωθῆναι. Τάυτην τὴν τῆ Φαῦτος Ἐπιστολὴν ἐβεβαίωσεν ἢ ἐν Ἀρελάτῃ Σύνοδος, τὴν ὁποῖαν διηγεῖται ὁ Βαρώνιος εἰς τὰ Χρονικά τῆ. (α)

ΚΕΦΑ'.

(α) Ἐν ἔτει υἱ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν γενομένων Συνόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων
Αὐτοκρατόρων.

§. 1.

Σύνοδος ἡ ἐν Χαλκηδόνι, τῆς ἐν Ὀικαμενικῇ Δ'. ἐπηγγέλθη πρώτην ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ Μαρκανθ, καὶ Οὐαλεντιανῶ Γ'. τῶν Αὐτοκρατόρων, εἰς τὴν ὁποίαν προσέτι καὶ πρέσβεις τῶ Ῥώμης Ἐπισκόπου, μετ' ἄλλων πολλῶν Ἐπισκόπων ἦλθον, ἀλλὰ διὰ φόβον τῆς ἐπικειμένης ἐπιδρομῆς τῶν Οὐνων δὲν ἐφάνη εὐλογον τῷ Βασιλεῖ νὰ ὑπάγῃ μακρὸν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν, διὰ τὸτο ἐκαλέσθησαν ἐν Χαλκηδόνι οἱ Πατέρες, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀναγινωσκόμενα βασιλικά γράμματα ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Συνόδων.

Σύνοδος
ἐν Χαλκη-
δόνι.

§. 2. Συνήλθον λοιπὸν οἱ Πατέρες εἰς Χαλκηδόνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Ἀνατόλιος ὁ Κωνσταντιναπόλεως, Διόσκορος ὁ Ἀλεξανδρείας, Μάξιμος ὁ Ἀντιοχείας, Γεβενάλιος ὁ Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ Ῥώμης Ἐπίσκοπος Λέων, οὐκ ἦν παρὼν αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ διὰ τοποτηρητῶν. Ἀρχισεν ἡ Σύνοδος κατὰ τὴν ἡ. τῇ Οκτωμβρίᾳ ἐν τῷ πρῶτῳ τῆς Χαλκηδόνας, εἰς τὸν εὐρυχωρώτατον ναὸν τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Εὐφημίας. Τὰς τὰ περιφῆμεν νὰ τὴν κατασκευὴν, καὶ τὴν τερπνοτάτην θέσιν περιγράφει ὁ Εὐάγγελος (α)· ἦν δὲ παρὼν εἰς τὴν Σύνοδον καὶ ὁ Βασιλεὺς Μαρκανθ, μετὰ τὴν σαφὴν Πωλχερίαν, μετὰ τὰς ἄλλας ἀρχοντας τῆς Συγκλήτου, καὶ τὰς Κριτὰς, εἰς βεβαίωσιν τῆς πίσεως, καὶ ἵνα διὰ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ, κατὰ μίμησιν τῇ μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ, καθὼς αὐτὸς λέγει προσομιλῶν τῇ Συνόδῳ, τόμ. β'. τῆς συνόδου, προσέταξε δὲ, ὅτι περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Κυρίας ἡμῶν καὶ Σωτῆρος, ἄλλο νὰ μὴν λέγῃ τινὰς, εἰμὶ ὁ, τι συμφωνεῖ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν τῆς πατέρων.

§. 3. Ἀπὸ ὅλης λοιπὸν εἶπαν οἱ τὸν τόπον ἐπέχοντες τῇ Λέοντος, πῶς δὲν πρέσει ὁ Διόσκορος νὰ γένῃ συγκαθέδρος, διότι τὸτο παρηγγέλθη αὐτοῖς ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Λέοντος, καὶ ἂν αὐτὸ δὲν ἤθελαν φυλάξῃ, αὐτοὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὴν Σύνοδον· ὅθεν προσεχθεὶς ὁ Διόσκορος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῶν Πατέρων, ὡς ὑπέσθυνας· τὰτα γενομένα Εὐσέβιος ὁ Δαρυλαῖα Ἐπίσκοπος ἀρχισεν νὰ λέγῃ μετὰ δάκρυα κατὰ τῇ Διόσκορου τὰυτα· ἡδίκημαι παρὰ Διόσκορον, ἡδίκηται ἡ πίστις.

Α'. συνέλευ-
σις τῆς Συ-
νόδου.

F 2

ἐφο-

(α) Βιβλ. β'. κεφ. γ'.

ἐφανεύθη Φλαβιανὸς Ἐπίσκοπος, ἅμα ἐμοὶ ἀδίκως καθιρέθη παρ' αὐτῶ· τότε ἀναγνωσθέντων τῶν πραχθέντων ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἱ Καθολικοὶ Πατέρες, οἱ τινες θεληματικῶς ὑπέγραψαν ἐν τῇ Ἐφέσῳ συνόδῳ ληστρικῇ, μιᾷ φωνῇ πάντες ἐφώνησαν, ἡμάρτομεν πάντες, συγγνώμην αἰτῶμεν· καὶ τελευταῖον ἅπαντες συμφωνήσαντες κατεδίκασαν τὸν Διόσκορον, καὶ τὰς ὁπαδὰς αὐτοῦ. Καὶ αὐτὰ μὲν ἐγέναν ἐν τῇ α' συνόδῳ.

Β'. συνέλευσις.

Εἰς δὲ τὴν β'. συνέλευσιν ἀναγνωσθήσαν τὸ ἐν Νικαίᾳ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει σύμβολον, Κυρίλλῳ αἱ δύο Ἐπισκοπαὶ πρὸς Νεστόριον, καὶ Γωάννην τὸν Ἀντιοχείας, καὶ ἡ δεκάτη Ἐπιστολὴ τῷ Λέοντι πρὸς Φλαβιανόν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσαν εὐφημίζοντες καὶ λέγοντες, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων.

Γ'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν γ'. συνέλευσιν ἀναγνωσθέντες οἱ Λίβελοι ὅσῳ κατηγορεῖν τοῦ Διόσκορον, καλεσθεῖς τρεῖς ὁ Διόσκορος καὶ μὴ θελήσας νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Σύνοδον, καθιρέθη παρὰ πάντων, καὶ ἡ τότε κατὰ τρεῖς ἐπέμφθη αὐτῷ, τῇ Πελχερίᾳ, καὶ τῷ Κλήρῳ τῶν Ἀλεξανδρέων.

Δ'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν δ'. συνέλευσιν ἀνακηρυχθείσης τῆς αἰτίας τῶν προΐσκαμένων ἐν τῇ ληστρικῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ μετὰ τῷ Διόσκῳ Ἐπισκόπῳ, ἐπεὶ αὐτοὶ τὴν ὁρθεὴν ἐνηγκαλλίσαντο πίσιν, τὸν Εὐτυχὴ ἀναθεματίσαντες, τὰς ἰδίας πάλιν Ἐκκλησίας παρέλαβον.

Ε'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν ε'. ἢ κατ' ἄλλας ζ'. συνέλευσιν, εἰς ἀντίρρουν τῆς τῷ Εὐτυχῆς αἰρέσεως ἐδόθη ὁ ὅρος τῆς πίστεως, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμολόγησαν οἱ συνελθόντες ὅσοι πατέρες, νὰ πιστεύωσιν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν ἀσύγχυτως, ἀτρέπτως κτ. ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ.

„ Εὐκρίωσαν καὶ τὰς προτέρας τρεῖς συνόδους, ἐπικρατύναντες καὶ τὸ ἅγιον
 „ σύμβολον, ἀναδέματι καθυποβάλλοντες τὰς τε Ὑῶν δυάδα εἰσάγον-
 „ τες, καὶ τὰς παλιτὴν δογματίζοντες τὴν Θεότητα, καὶ τὰς κρᾶσιν καὶ σύγ-
 „ χυσιν ἐπὶ τῶν δύο φύσεων φρονεῖν, καὶ λέγειν τολμῶντας, καὶ τὰς Οὐρά-
 „ νιον ἢ τινὸς ὑσίας ἐτέρας μυθεύοντας τὴν προσαχθεῖσαν ἐξ ἡμῶν τῷ Κυ-
 „ ρίῳ μορφήν· ἐδογματίσαν δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τέλειον ἐν
 „ ἀνδρωπότητι, καὶ Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνδρωπὸν ἀληθῶς ἐκ ψυχῆς λογικῆς,
 „ καὶ σώματος ὁμοῖον τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν Θεότητα, καὶ ἡμῖν ὁμοῖον, καὶ
 „ ὁμοῖον κατὰ πάντα χωρὶς ἁμαρτίας, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν δύο φύσεσιν ἀ-
 „ σύγχυτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχωρίσως γνωριζόμενον, σωζόμενον
 „ τῶν ἰδιωμάτων φύσεως ἑκατέρας· καὶ εἰς ἓν πρόσωπον συντρεχόντων, καὶ
 „ μίαν ὑπόστασιν “ (α). Ὁ Διόσκορος λοιπὸν διὰ προσαγωγῆς βασιλικῆς εἰς
 „ Γάγγραν ἐξόριστος ἐστάθη, διότι ὁ Εὐτυχὴς εἶχεν ἀποδάνη, ἀντὶ δὲ
 „ Διόσκορος τῆς Ἀλεξανδρείας, Ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη Προτέριος, ἀνὴρ ἱερώ-
 „ τας, καὶ ὁδοδοξότατος.

§. 4.

(α) Βιβλ. β', κεφ. δ'. Ὁ Εὐάγγελος δὲν λέγει ὅμως ῥητῶς τὰ αὐτὰ, ὅθεν συμπα-
 ραῖνω πῶς ἀσφαλῶς καὶ ὁ μεταφραστὴς τὸ ἐσημείωσεν ὡς ῥητὸν τῷ Εὐαγγελίῳ, νὰ μὴ εἶναι
 τῷ Εὐαγγελίῳ, ἀλλὰ τῷ συγγραφέϊ, δηλαδὴ τῷ Μελετίῳ.

§. 4. Οἱ δὲ αἵρεσιῶται τῇ Εὐτυχῇ καὶ τῇ Διοσκόρῃ ἐπιστρέφοντες, καὶ διαβαίνοντες εἰς τὴν πόλιν, καὶ περιγελῶντες τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου δογματιζόμενα, καὶ λέγοντες ὅτι μὲ βασιλικὴν δύνασιν νὰ εἴχῃ τὴν δύναμιν ἡ Σύνοδος καὶ τὰ ὅμοια, ὁ Πατριάρχης Ἀνατόλιος συνάξας τὰς Ὁρθοδόξους, καὶ τὰς ἀντιδοξῶντας, εἶπε τοῖς ἐναντίοις· ἐπεὶ δὲ ἐτι κρατεῖτε τὴν ἰδίαν δόξαν, καὶ δὲν πείθεσθε νὰ δοξάζετε ὁρθῶς, ἀλλὰ κατηγορεῖτε ἡμᾶς πῶς δεχόμεθα τὸ δόγμα τῷ Νεστορίῳ, δύο φύσεις ἐπὶ τῷ Σωτῆρι κυρύττοντες, ἐκατέρωθεν τιμωρῆσαι ἀσυγχύτως τὰς ἰδιότητας, ὥς ἀφεδῆ ἂν σὰς φαίνεται εὐλογον, εἰς τὸν Θεὸν ἡ διάκρισις, καὶ ὥς γραφῇ μὲν ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τόμον τὸ ἰδικόν σας περὶ πίστεως φρόνημα· θέλει γραφῇ δὲ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἰδικόν μας· καὶ τὰς δύο τόμους νὰ δέσωμεν εἰς τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας, καὶ εἰς αὐτὴν ὥς δώσωμεν τὴν κρίσιν τῶν ὁρθῶν δογμάτων, καὶ διασφύρων δογματισμῶν. Ἦρσαν ταῦτα τοῖς αἵρετικοῖς, καὶ οἱ τόμοι ἐγράφησαν, καὶ ὁ κλειὸν λίθος τὴν λάρνακα αἵρεται, καὶ αἱ χάρται εἰς τὸ σῆδος τῆς μάρτυρος ἐπιτίθενται, καὶ ὁ λίθος πάλιν βάλεται εἰς τὴν λάρνακα, καὶ βυθώνεται ἀπὸ τὰ δύο μέρη. τί τὸ ἐντεῦθεν; ἰκεταὶ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ δεήσεις παννύχιοι νὰ ἀποκαλυφθῇ ποία ἀπὸ αὐτὰς τὰς δόξας εἶναι εἰς τὸν Θεὸν καταδύμιος, καὶ ἄρετή, καὶ ποία εἶναι ἀπόβλητος· καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν συνέρχονται, παρόντος καὶ τῷ βασιλέως, καὶ ἀνοιχθείσης τῆς λάρνακος εὐρέθη ὁ μὲν τῶν αἵρετικῶν τόμος εἰς τὰς πόδας τῆς μάρτυρος, ὁ δὲ ἄλλος τῶν ὁρθοδόξων εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρά της βασιζόμενος.

§. 5. Σύνοδος ἐν Κωνσταντιναπόλει συναδρουθεῖσα ἐπὶ Λέοντος τῷ μεγάλῳ, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μνδ'. καὶ ἐπὶ Γενναδίου τῷ Πατριάρχῃ, τῷ χειροτονηθέντος μετὰ τὸν Ἀνατόλιον, ἡτις τὴν μὲν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ὁμοφρόνως παμψηφὶ ἐβεβαίωσε, καὶ τὸν ἐκτεθέντα παρ' αὐτῆς ὄρον ἀπεδέξατο, ἀσύκωσε δὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Σιμωνιακὴν κατέπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν μερικοὶ ἀπὸ τὰς Γαλάτας ὀλιγωρῶντες, καὶ παραβλέποντες διὰ αἰσχροπέρδειαν, καὶ φιλαργυρίαν τὰ σωτήρια παραγγέλματα ἐφωράδισαν· ὁμοίως τὰ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν πονηρὰ ἦδη· αὐτῆς τῆς Συνόδου τὰ πρακτικὰ παντελῶς διεφθάρησαν, καὶ ἔδενά σώζεται εἰ μὴ ἡ Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ τῷ Γενναδίῳ, καὶ τῆς σὺν αὐτῷ ἁγίας συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κατὰ Σιμωνιακῶν κανὼν εὐρίσκεται (α).

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ συναχθεῖσα ἐπὶ Γλαρίου ἐν ἔτει υξέ. τὴς τε τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου κανόνας προσεβεβαίωσε, καὶ τὰ χρησιμεύοντα τῇ ὁρθῇ τῶν Ἐπισκόπων χειροτονία διέταξε. Σώζονται ταύτης κανόνες ε'. ἐν τῷ μὲν β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις.

§. 7. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ Θρωνικὴ ἐξέδετο κανόνας νγ'. οἵτινες συμβάλλουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μάθησιν, καὶ κατάστασιν (β).

F 3

§. 8.

Σύνοδος
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Ρώμης.

Γαλλίας.

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον συνήλθον Ἐπίσκοποι ογ'. (β) Αὕτη συνήχθη τῷ υξβ'. ἢ κατ' ἄλλως υπβ'. ἡ κανόνας ἐξέδετο δεκατρεῖς, ἐχ' πενήκοντα τρεῖς.

§. 8. Η' ἐν Ρ'ώμῃ α'. ἐπὶ Φήλικος Γ'. συνήχθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν ἔτει υπγ'. ἐπὶ τῷ διερευνηθῆαι καὶ ἐξετάσαι περὶ τῆς γενομένης ἀποκαταστάσεως Πέτρον τῷ Μογγῶ ἀπὸ τὸν Ζήνωνι, τῇ παρακινήσει τῷ Ἀκακίῳ, ἡτις ἐρευνήθεισα, ἐπεμψεν ὁ Φήλιξ δύο Ἐπισκόπους Μισίνον, καὶ Βιτάλιον, καὶ Ἐνδίκον εἰς Κωνσταντινῆσιν γράψας τῷ Ζήνωνι, καὶ Ἀκακίῳ νὰ ἐκβάλλωσι Πέτρον τὸν Μογγὸν ἀπὸ τῆν Ἀλεξάνδρειαν ὡς αἰρετικόν (α).

Ρ'ώμης Β'.

§. 9. Η' ἐν Ρ'ώμῃ Β'. σύνοδος ἐπὶ τῷ αὐτῷ Φήλικος ἐν τῷ ἐπομένῳ ἔτει τῷ υπδ'. συνεκροτήθη, συνελθόντων πατέρων οζ'. ἡτις κατέειλε τὸν Βιτάλιον, καὶ Μισίνον τὰς Ἐπισκόπους, τὰς ἀποσπασθέντας πρέσβεις, τὰς ὁποίας κατέπεισεν ὁ Ἀκάκιος μὲ χρήματα, καὶ κολακείας, νὰ συγκοινωνήσωσιν ἢ μόνον μὲ αὐτὸν, ἔξω ἀπὸ τὰ προσαχθέντα αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μὲ Πέτρον τὸν Μογγόν, καὶ ὁμοῦ εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα νὰ μνημονευθῶσι φανερά. Η' αὕτη σύνοδος προσέτι κατέειλε καὶ ἕκ δευτέρῃ τὴν ἐν τῇ προτέρᾳ συνόδῳ γενομένην κηδαίρεσιν Πέτρον τῷ Κναφέως καὶ ἀνεκάνισεν, ὡς ὁ Λιβεράτος γράφει (β).

Ρ'ώμης Γ'.

§. 10. Η' ἐν Ρ'ώμῃ γ'. ἡ τελευταία τῷ Φήλικος, συνεκροτήθη ἐν ἔτει υπζ'. ἡτις ἐδέσπεισε δόγματά τινα εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνωνται τινὲς τῶν παραπεσόντων (γ), ἅπερ ἀνάγνωθι παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (δ) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

ΚΕΦΑ'

(α) Συνήχθη αὕτη ἡ σύνοδος τῷ υπε'. καὶ ἄχρι τῷ υπγ'. (β) Ἐν τῷ βρεῦμα κφ. ιη. (γ) Αὕτη ἐστὶ τετάρτη σύνοδος τῷ Φήλικος, διότι καὶ πρότερον δηλαδὴ τῷ υπε'. καὶ υπζ'. συνήθροισεν τὴν γ'. σύνοδον κατὰ τέττα τὰ πρέσβεις τε εἰς Κωνσταντινῆσιν, καὶ κατὰ τῷ Ἀκακίῳ. (δ) Ἐν ἔτει υπζ'. (ε) Ἐν τῇ περιλήψει τῶν συνόδων σελ. 412. καὶ 413. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήθροισθησαν καὶ ἕτεραι σύνοδοι, τὰς ὁποίας ἀποσιωπᾷ ὁ συγγραφεὺς, καὶ πρώτη ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἐπὶ Ἀναγασίῳ τῷ Ρ'ώμης Ἐπισκόπῳ τῷ υ'. ἀπὸ Χρῆστ', ἐν ἣ ἐψηφίσθη ὅτι οἱ Δονατισταὶ εἰάν ἐπὶ τὴν καθολικὴν διορθωμένον Ἐκκλησίαν προσεβῶσι, νὰ μὴν δέχωνται εἰς τὰς ἐαυτῶν ἀξίας. Τῷ εα'. εἰς Κύπρον παρ' Ἐπιφανίου κατὰ τῶν βιβλίων τῷ Ωριγένης. Τῷ να'. εἰς Ἀφρικήν, ἐν ἣ ἐξετάσθησαν κανόνες λβ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας καὶ πάλιν τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀφρικήν συλήθη ἕτερα σύνοδος καὶ κανόνες ἐξέδωκε ιδ'. περὶ ἐνώσεως τῆς Ἀφρικῆς, μεμολυσμένης ἀπὸ Δονατιστῶν. Τῷ υβ'. εἰς Μιλένον, ἢ Μέλα τῆς Ἀφρικῆς, περὶ διαφορῶν τινῶν Ἐπισκόπων. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀφρικήν περὶ συμφωνίας τῶν Δονατιστῶν. τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Κωνσταντινῆσιν ἐν ἣ καθήρεθαι ὁ Χρυσόστομος διατὶ ἤλεγξε τὴν Ἐνδοξίαν μὲ τὴν ὁμιλίαν, Πάλιν Ἡρωδίας μαίνεται. Τῷ υδ'. εἰς Ἀφρικήν ἐν ἣ ἐψηφίσθη νὰ πεμφθῇ πρεσβεία πρὸς Ὀνώριον κατὰ τῶν Δονατιστῶν. Τῷ εομμένῳ ἔτει πάλιν εἰς Ἀφρικήν περὶ ἐνώσεως τῶν Δονατιστῶν. Τῷ υδ'. εἰς Ἰταλίαν, ὥσως εἰς Ρ'ώμην περὶ ἀποκαταστάσεως τῷ Χρυσόστομο. Τῷ υζ'. εἰς Ἀφρικήν περὶ ἐνώσεως τῶν Δονατιστῶν, τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἕτεροι δύο συνήχθησαν εἰς Ἀφρικήν, καὶ ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Ὀνώριον ἵνα κρατήσῃ τὴν τῶν Δονατιστῶν κενδοσίαν. Τῷ υφ'. εἰς Ἀφρικήν περὶ διαγνώσεως Ἐπισκόπων. Τῷ ια'. Σύνοδος συνήχθη εἰς Πτολεμαίδα τῆς Λιβύας παρὰ Συνεσίῳ τῷ ταύτης Ἐπισκόπῳ κατὰ Ἀνδρόνικον ἡγεμόνον τῆς πόλεως, ὅρα τὰς Ἐπιστολάς τῷ Συνεσίῳ οζ'. καὶ ιη. αἵτινες ἐνίστασται σελ. 52, καὶ 66. τῆς ἐκδόσεως

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν
δοσιότητι, καὶ παιδείᾳ.

§. Ι.

Σιδώνιος ὁ Ἀπολινάριος, ὁ ἐν Ἀκαΐταις τῆς Γαλλίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ
διαβόητος ἐν ποιήσει, ῥητορικῇ, καὶ ἀγιότητι τῶ βίῃ, ὡς μαρτυρεῖ αὐ-
τὸν

Σιδώνιος ὁ
Ἀπολινά-
ριος.

σεως ἔνετ. 1782. Τῷ υἱβ'. εἰς Καρχηδόνα Ἀ. σύνοδος κατὰ Πελαγονιῶν, ἐν ᾗ Κελέ-
σιος Πελαγίος μαθητὴς, παρὰ Παυλίνου διακόνου, ὡς αἰρετικῶς ἐφωράθη. Τῷ υἱδ'. συ-
νέδριον Ἐπισκόπων Δονατιστῶν λ. καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν προσαγῆν τῇ
Οὐαρίας, ἀλλὰ νὰ κρατήσωσι τὰς αὐτῶν Ἐκκλησίας, καὶ νὰ πιασθῶσι κάλιον νὰ ὑπομεί-
νωσιν ἐκείσιν ὁμοιωτὸν πάρεξ νὰ κληῖται. Τῷ υἱε'. σύνοδος εἰς Γερσαλημ παρὰ Γωάννου
τῆ ταύτης Ἐπισκόπου περὶ Πελαγίου. Τῷ υἱζ'. εἰς Θῆσδρον Ἀφρικῆς, εἰς Ρώμην πα-
ρὰ Ζωσίμου περὶ Καίλεσις. Τῷ υἱθ'. εἰς Ἀφρικὴν δύο, καὶ Ρώμην, αἱ μὲν κατὰ Πελα-
γονιῶν, ἡ δὲ περὶ Καίλεσις. Τῷ υἱθ'. εἰς Ράβεναν περὶ ἐκλογῆς Βονifatίς, καὶ Εὐ-
καλίου. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Κόρινθον περὶ τῆς μεταθέσεως Περιγένης εἰς τὴν τῆς Κο-
ρίνθου Ἐπισκοπὴν. Τῷ υἱκ'. εἰς Κτησιφῶντα τῆς Περσίδος περὶ βεβαίωσης τῆς κα-
θολικῆς πίστεως. Τῷ υἱα'. εἰς Καρχηδόνα περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας. Τῷ υἱδ'.
εἰς Ἀντιόχειαν ἐν ᾗ κατεκρίθη ὁ Πελάγιος, καὶ ἐδιώχθη τῆς πόλεως. Τῷ υἱε'. ἡ υἱε'.
εἰς Καρχηδόνα ἐν ᾗ Λεπόμιος μοναχὸς ἐκ Μασουλίας ἀρνήσας τὴν τῶν Πελαγονιῶν αἰ-
ρεσιν δέχεται εἰς κοινωσίαν. Τῷ υἱε'. ἡ υἱε'. εἰς Κωνσταντινέπολιν περὶ ἐκλογῆς τῆ Σι-
σινίου, καὶ κατὰ Μασαλιωνίων. Τῷ υἱδ'. εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν τῷ υἱα'. συνήρθη σύ-
νοδος περὶ ἐκλογῆς τῆ Μαξιμιανῆς. Τῷ αὐτῷ ἔτει, Γωάννης Ἀντιοχείας, Ἀλέξανδρος
Γεραπόλεως, Μελέτιος Μοψουστίας, καὶ ἄλλοι ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῆς Κωνσταντινέπολιν
συνήχθησαν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, καὶ κατέκριναν τὸν Κυρίλλου, καὶ σὺν αὐτῷ τὰς ἐπὶ
τῇ Ἐπισκοπῇ τῆς ἀπεσταλμένης ἀπὸ Ἐφesoῦ εἰς Κωνσταντινέπολιν κατὰ τῶν Ἀνατολι-
κῶν. Οἱ αὐτοὶ πάλιν συνήχθησαν εἰς Ἀντιόχειαν τῷ αὐτῷ ἔτει, καὶ ἐποίησαν τὰ αὐτά.
ἄρα κεφ. ε'. τῆ Βρενιάρης τῆς Λιβερίας, καὶ τὸν Σωκράτην βιβλ. ζ'. κεφ. λδ'. Τῷ αὐτῷ
ἔτει Μαξιμίνος Ἀναζάρβος Ἐπίσκοπος συνήρθη σύνοδος, καὶ ἐκύρωσε τὴν καθύπερθε τῇ
Κυρίλλου, καὶ ἀφώρισε τὰς αὐτῶ κοινωτήσαντας. Τῷ υἱβ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν συνήχθη
σύνοδος παρὰ Μαξιμιανῆς Ἐπισκόπου, ἵνα συμφωνήσῃ τὰς κεχωρισμένας Ἐκκλησίας Ἀν-
τιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας. Τῷ υἱγ'. εἰς Ἀναζάρβον, καὶ τῷ ἐπομένῳ ἔτει εἰς Ταρσὸν
ἵνα δεχθῇ ἡ εἰρήνη ὅπως ἐγένετο μεταξὺ Γωάννου Ἀντιοχείας, καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.
Τῷ υἱε'. εἰς Ἀρμενίαν, καὶ Ἀντιόχειαν, καὶ κατέκριναν τὰς βιβλίας τῶν Νεστοριανῶν. Τῷ
υἱδ'. εἰς Σικελίαν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν καὶ Μαξιμίνου τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῶν. Τῷ υἱα'. συ-
νήρθη ἡ Ἀραουσιανὴ σύνοδος, καὶ ἐξέδωκε κανόνας κθ'. ἡ λ'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐν-
ταξίας. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθη ἡ Βαστική ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐξέδωκε κανόνες θ'. ἡ ι'.
περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ υἱγ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν περὶ Ἀθανασίου Περ-
ραιῆς Ἐπισκόπου, ὃν ἐγκάλεσαν οἱ κληρικοὶ τῆς διὰ πολλὰ ἐγκλήματα. Τῷ υἱδ'. εἰς
Ρώμην ἐπὶ Λέοντος περὶ Ἰλαρίου Ἀρελάτου Ἐπισκόπου. Τῷ αὐτῷ ἔτει σύνοδος εἰς Ἀν-
τιόχειαν, καὶ Γεραπόλιν περὶ τῆς αὐτῆς Ἀθανασίου Περραιῆς. Τῷ υἱε'. εἰς Ἀγερῶν
τῆς

Ρ'ημίγιος.

τὸν ὁ Γεννάδιος (α), ἤκμασε (κατ' αὐτὸν τὸν Γεννάδιον) ἐν τοῖς χρόνοις Λέοντος ἃ Ζήνωνος τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 2. Ρ'ημίγιος, ὁ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Ρ'ημιγιῶν Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐν παιδείᾳ, ἃ εὐφραδείᾳ περιβόητος, ὅστις ἐπέσρεψεν εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν τὸν

τῆς Ἰσπανίας κατὰ Πρισκυλλιανιστῶν, ἃ περὶ τῷ μὴ δέχεσθαι τὰ ἀπόκριφα βιβλία. Τῷ υμζ. συνήχθη ἡ καθολικὴ σύνοδος τῆς Ἰσπανίας κατὰ Πρισκυλλιανιστῶν. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἐφέσον περὶ Βασιανῶν Ἐπισκόπου Ἐφέσου. Τῷ υμῃ. εἰς Κπ. κατὰ Εὐτυχῆς Βυζαντινῶν Ἀρχιεπισκόπου, ἃ τέτον τῆς Ἐκκλησίας ἐχώρηται. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει πάλιν εἰς Κπ. συνήχθησαν Ἐπίσκοποι λ. κατὰ τῷ αὐτῷ. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη εἰς Ρ'ώμην ἐπὶ Λέοντος κατὰ τῆς Ἀλεξανδρινῆς συνόδου τῆς ἐν Ἐφέσῳ. Τῷ υβ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Κπ. εἰς τὴν πρώτην προχειρίζεται διάδοχος τῷ Φλαυιανῷ ὁ Ἀνατόλιος, ἃ εἰς τὴν δευτέραν ἀφωρέθη Φώτιος Τύρος Ἐπίσκοπος. Τῷ υββ. συνήχθη ἡ Ναζωρητινὴ περὶ μοιχείας κατὰ τινῶν. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθη ἡ Ἀνδεγαυινὴ, ἣτοι εἰς πόλιν Ἀργεῖον τῆς Γαλλίας, περὶ ἐκλογῆς Θαλασσίᾳ Ἐπισκόπου, ἃ κανόνας ἐξέδωκεν ιβ'. Τῷ υγ. εἰς Ἀλεξανδρινῶν παρὰ Τιμοθέου Αἰλέρου κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἀγίας συνόδου. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθησαν τέτεις σύνοδοι εἰς Θεσσαλονίκην, εἰς Κωνσταντινῶν, ἃ εἰς Ρ'ώμην, κατὰ Εὐτυχῆς, Διοσκῶν, ἃ Τιμοθέου, ἃ ἐκύρωσαν προσέτι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον. Τῷ υδ. συνήχθη ἡ ἐν Οὐίεττῃ τῆς Γαλλίας, ἃ ἐξέδωκε κανόνας ιε'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη σύνοδος ἡ Ταρρακωνιστὴ λεγομένη κατὰ Σιλβανῶν Ἐπισκόπου Καλαγάρους, διὰ τὰς ἀνόμους χειροτονίας αὐτῇ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Ταρρακωνῆς, ἃ ἐπὶ τὴν ἐκλογὴν τῷ πρεσβ. τῆς Βαρκινῶνος ἡδὴ χρηεύσης θανόντος τῷ Νηδιδάρει. Τῷ υδ. συνήχθη ἡ Καβιλονησίᾳ περὶ τῆς ἐκλογῆς Γωάννης τῷ Ἐπισκόπου. Τῷ υδδ. εἰς Ἀντιόχειαν συνήχθη σύνοδος εἰς καθαίρεσιν Πέτρου τῷ Κναφείως. Τῷ υδδ. εἰς Οὐίεττῃ τῆς Γαλλίας δι' αἰτίαν τῶν τρημέρων Λιτανειῶν πρὸ τῆς Ἀναλήψεως τῷ Κυρίῳ, ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρὰ Μαρκετῷ Οὐίεττῃ Ἐπισκόπου. Τῷ υδδ. εἰς Ἀρελάτην παρὰ Λεοντίῳ τῷ ταύτης Ἐπισκόπου κατὰ τὰς φρενοβλαβίας τῶν Προοριστῶν. Τῷ υδδ. συνήχθη ψευδοσύνοδος Εὐτυχιστῶν εἰς Ἐφέσον, ἃ ἐκάθησαν τὸν Ἀλέκιον. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἑτέρα ψευδοσύνοδος συνήχθη εἰς Ἀλεξανδρινῶν παρὰ Τιμοθέου Αἰλέρου κατὰ τῆς Ἀγίας Συνόδου τῆς ἐν Χαλκηδόνι. Τῷ υδδ. συνήχθη σύνοδος κατὰ Πέτρου τῷ Κναφείως εἰς Κυρήνην, Κωνσταντινῶν, Ρ'ώμην, ἃ Ἀντιόχειαν, ἃ ἑτέρα εἰς Ἀντιόχειαν τῷ αὐτῷ ἔτει κατὰ Γωάννη Ἀπαμείας. Τῷ υδδ. ἡ υββ. εἰς Λαοδικείαν, περὶ Στεφάνου Ἀντιοχείας. Τῷ υββ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Ἀντιόχειαν περὶ τῆς ἐκλογῆς τῷ Καλαυδίωνος. Τῷ υδδ. ἡ υββ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Ἀλεξανδρινῶν παρὰ Γωάννη Ταβερνησιώτῃ, ἃ Πέτρου τῷ Μοργγῷ. Τῷ υδδ. σύνοδος ἐπὶ συνήχθη παρὰ Καντιανῶν Ἐκκλησιῶν Ἐπισκόπου κατὰ Πέτρου τῷ Κναφείως. Τῷ υδδ. ἃ υγ. δύο σύνοδοι ἐπὶ Γελασίᾳ συνήχθησαν, εἰς τὴν μίαν παρήσαν Ἐπίσκοποι ὁ ἃ τὰς ἱεράς βιβλίας ἀπὸ τὰς ἀποκρύφους διεχώρησαν, ἃ εἰς τὴν ἄλλην συνήλθον Ἐπίσκοποι. ἐν ἡ ἀφωρέθη Μίστος, ὁ συγκοινωνήσας τῷ Ἀκακίῳ. Τῷ υγ. εἰς Κωνσταντινῶν. Ἀναβὰς ὁ Ἀναστάσιος εἰς τὸν θρόνον, σύνοδον ἀρετικῶν συνήθροισεν, ἐν ἡ ἐκυρώθη τὸ Ἐνωτικὸν τῷ Ζήνωνος, καθήρεθη ὁ Εὐφύμιος ὡς ὑπερασπιστῆς τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, ἃ ἀντ' αὐτῇ ἐψηφίσθη ὁ Μακεδόνιος λέγειν ἔτι, ὅτι ὁ Ἀναστάσιος ἐξώρισεν τὸν ρηθέντα Εὐφύμιον εἰς Εὐχαίτα πέραν τῆς Ἀρμενίας. Τῷ υγ. ἑτέρα συνήχθη σύνοδος εἰς Κωνσταντινῶν παρὰ Μακεδονίᾳ ἀφ' ἡ ἐξανάλαβε τὸν θρόνον διὰ μέση τῷ Ἀναστάσι, περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινῶν, δεδεγμέναι τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Συνήχθησαν ἃ ἑτέροι σύνοδοι εἰς τὸν παρῶν αἰῶνα, ἀλλὰ διατὶ ὁ τόπος, ὁ χρόνος, ἢ τὰ πραχθέντα ἀγνοῶσι εἰσι, τὰς ἀποσιωπῶν.

(α) Κεφ. ιβ'.

τὸν Κλοδόβεον τὸν τῶν Γάλλων βασιλέα, ἡ ἐβάπτισεν αὐτὸν ὁμῶς με
πολλὰς χιλιάδας Φράγκων, διὰ τὸ ὅποιον ἡ κοινῶς Ἀπόστολος Φράγκων
ἐκλήθη. ἐτελεύτησεν ἐτῶν 45. ἡ ἐπεσκόπησεν ἐτη 88. κατὰ τὸν Γερμα-
ρον τὸν συγγραφέα τῆ βίᾱ τε (α).

§. 3. Γεννάδιος τῆς ἐν Μασιλίᾳ Ἐκκλησίας πρεσβύτερος, ἀνὴρ πεπαι-
δευμένος, ἀλλ' ἡμιπελαγινός, ὃν ὁ Σιγίβερτος Ἐπίσκοπον καλεῖ (β).
ἐγραφε βιβλίον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν (γ) ἡ ἕτερον περὶ Ἐκκλησιαστικῶν
δογμάτων. πολλὰ περὶ αὐτῆς εὐρήσεις παρὰ τῷ Βασίλει (δ).

§. 4. Δανιὴλ ὁ Στυλίτης ἀνὴρ ὁσῖος, ἡ ἅγιος, ὃς θρασύτατος τὸν
μέγαν Συμεῶνα, ἡ θεία ζήλα πληθεῖς τὴν καρδίαν παρεγένετο μετ' ὁ-
λίγον καιρὸν ἐν τῷ Ἀνάπλῳ. κακεῖ ἐπέβη τῷ σύλῳ, πολλῶν ἡ μεγί-
σων θρυμάτων αὐτοεργὸς γενόμενος. ἀποβὰς δὲ τῷ σύλῳ ἡ εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν ἐλθὼν, ἰσχυρῶς ἀντέστη Βασιλίσκῳ τῷ τυράννῳ, τῷ τὴν ἐν Χαλ-
κηδόνι σύνοδον ἀκυράσαντι, ὡς τὴν Εὐτυχῆς ἀρεσὶν πρεσβεύοντι. μετέβη
εἰς τὴν κρείττονα ζωὴν, ἐτῶν 71. ἡ ἐπέκεινα. ἐν ταῖς ἐγνώριζοντο Ἀνθι-
μος, ἡ Τιμοκλῆς οἱ τῶν τροπαρίων ποιηταί.

§. 5. Γελάσιος ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, Ἀφρος τὸ γένος, ὃς διὰ
τὴν σπαθὴν, ἡ διδασκαλίαν ὅπῃ ἔδειξε διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησια-
στικῆς καταστάσεως, διαβόητος ἐγένε, ἡ πολλὰς ἐπισολὰς ἐξέδωκε, σωζο-
μένας ἐν τόμοις τῶν συνόδων.

§. 6. Οὐίκτωρ ὁ Οὐτίκης τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ἐπίσκοπος, συνέταξε τρεῖς
βίβλους περὶ Βανδαλικῆς διωγμῆς, τῆ κινήσαντος ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἐπὶ Γιζερύχῃ,
ἡ Ὀνωρίῃ, τῶν Βανδαλικῶν Βασιλέων (ε).

§. 7. Στάδιος ἀνὴρ μοναχός, ἡ ὁσῖος, ὃς ἐκτίσσε περικαλλὲς μονα-
στήριον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ πολλὰς τῷ Ἀκοιμήτῳ μονασιεὶς εἰς αὐτὸ
μετεκόμισε.

§. 8. Αἰνείας ὁ Γαζαῖος ἐκ πλατωνικῆς φιλοσοφίας Χριστιανὸς γέγονε.
διάλογον ἀξιόπαινον ἐγραφε περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, ἡ τῆς ἀναστάσεως
τῶν σωμάτων. ὃ ἐνέβηκεν ὄνομα Θεοφράστῃ, ἀπὸ τῆς συνδιαλεγόμενης
πρωτεύοντος προσώπου.

§. 9. Κλαυδιανὸς ὁ Μάμερτος, τῆς ἐν Γαλλίᾳ Οὐιέννης πρεσβύτε-
ρος, ἀνὴρ προβλεπτικός, ἡμφρων, πεπαιδευμένος, ευφράδης, ὃξυς, ἡ ἐν
πᾶ-

Γεννάδιος.

Δανιὴλ
Στυλῆτης.

Γελάσιος.

Οὐίκτωρ
Οὐτίκης.

Στάδιος.

Αἰνείας Γα-
ζαῖος.Κλαυδιος
Μάμερτος.

(α) Ἐτελεύτησε τῷ 45. τῆς ἡλικίας τε, εἰς τὰς 148 τῆς Γενναρίου λέγει ὁ Γερμα-
ρος· ποῦ δὲ εἶται ἀπὸ Χρυσῆ, ἀγνώστου· διότι ἡ τῶν Λογγιβάρδων Γεωργία λέγει
τῷ 71. ὁ Πέτρος δὲ Νατάλιος λέγει πῶς ἡμαρτε τῷ 45. ὁ Βερνολμέντιος λέγει πρὸς
τὸ τέλος τῆς Ἀυτοκρατορίας τῆς Ζήνωνος. Καὶ ὁ Γερμανικὸς Σιγίβερτος λέγει πῶς
ἐτελεύτησε τῷ 45. (β) Χρον. εἶται 490. (γ) Κεφάλαια τινὰ τῆς αὐτῆς βιβλίου
εἶναι προδήλῃ ἐτέρων μεταγενεστέρων ὡς πολλοὶ δοξάζουσιν. (δ) Βιβλ. α'. τῆς τῶν
Πελαγινῶν Γεωργ. κεφ. δεκάτῃ. (ε) Ἐγναλεῖται πῶς, ἡ αὐτὸς εἶχε μέρος εἰς αὐ-
τὸν τὸν διωγμὸν.

Σαλώνιος.

Πασχά-
σιος.

Ο'υ'γίλιος.

πᾶσι τοῖς ἀνδραπίνοις πράγμασιν ἐμπειράτατος, ὡς Σιδώνιος ὁ Ἀπολινάριος περὶ αὐτῶ μαρτυρεῖ (α) καὶ ὁ Βαρώνιος (β).

§. 10. Σαλώνιος, ὃν τινες μὲν τῆς ἐν Ο'υιέννῃ Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον καλεῖσι (γ), τινὲς δὲ διάκονον (δ) μαθητῆς Σαλαϊανῶ τῷ Μασσιλίᾳ Ἐπισκόπῳ, ἐγράφευεῖς τὰς παροιμίας, καὶ Ἐκκλησιασὴν τῷ Σολομώντος κατὰ διάλογον ὑπῆρξε γνώριμος καὶ τῷ Εὐχερίῳ.

§. 11. Πασχάσιος διάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ ὁσιος. ἐξέδωκε δύο βιβλία περὶ τοῦ Ἁγίου πνεύματος, εἰς τὰ ὅποια τὰς τῶν αἱρετικῶν φρενοβλαβίας ἀνατρέπει, ταῖς τῷ Ἀρείῳ, τῷ Σαβελλίᾳ, καὶ τῷ Μακεδόνῃ (ε).

§. 12. Ο'υ'γίλιος, ἐχὼς ὁ Τριδεντινός, καὶ μάρτυς ὅς περὶ τὰς ἀρχαίας τῆς πέμπτῃς ἐκατονταετηρίδος ἡγωνιάσθη, ἀλλ' ἕτερος ὅς συνέταξε βιβλία ἐκ πολυμαθείας πλήρη κατὰ τὸ Νεστορίῳ καὶ Εὐτυχῆς. ὅρα τὸν Βαρώνιον (ζ), τὸν Βελλακρινόν (η), καὶ τὸν Βόσιον (θ).

ΣΤ'

(α) Βιβλ. ἐ. Ἐπισ. β. πρὸς Νιμφίδιον. (β) Χρον. ἐν ἔτει υψ'. Σώζονται τὰ Μαρτίρη τρία ἐξάιρετα βιβλία περὶ φύσεως ψυχῆς. Οὗτος ἐδίδωκε τὰς λιτανείας, ἡ τὰς παρὰ Λατίνοις λεγόμενας Rogationes, Ρογατήριους διὰ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ τὸν σεισμόν, πυρκαϊάν, καὶ ἄλλα δεινὰ ὅπῃ ἐπαθόν οἱ ἐν Βί'νῃ τῆς Γαλλίας Χριστιανοί.

(γ) Ὡς ὁ Σαλαϊανὸς εἰς τὸν πρόλογον τῆς περὶ προνοίας βιβλ.

(δ) Ὡς ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς Σιδωνίου πρὸς τὸν αὐτὸν, ἴδε βιβλ. ζ. τῷ Σιδωνίῳ.

(ε) Πασχάσιος· παραδρομὴ τῷ ἀντιγραφίῳ, διότι ἔδδεις Πασχάσιος ἐχειμάτισε διάκονος Ρώμης εἰς τὸν ε. αἰῶνα, ἀλλὰ Πασχάλιος, Πασκαλιος, λατινιστὶ Pasqualis, περὶ τοῦ ὅποιος ἴδε Γρηγόριον τὸν διάλογον. βιβλ. δ. κεφ. μ. καὶ μβ'. τὸν Σιγήμπερτον, τὸν Τριδένιον, καὶ τὸν Βελλακρινόν.

(ζ) Χρον. ἐτει υ'. ἀριθ. 46. 47. καὶ 48.

(η) Περὶ ἐν ὅσων ἀνδρῶν ἔτει υψ'.

(θ) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχειμάτισαν καὶ ἕτεροι περιφανεῖς, καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες, ἐξ ὧν εἰς ἐπὶ Πραῦλος, ἥτε Πολυχρόνιος διάδοχος Γωάννης εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Αυτοκράτωρ Θεοδοσίος διὰ παρακινήσεως Περλγανίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐπεμψε χρήματα ἱκανὰ ἵνα αὐτὰ διαμοιράσῃ τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἕνα Σταυρὸν χρυσὸν πολλὰ βάρους, ἵνα δέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν Κρανίον πόπον· ὁ δὲ Πραῦλος ὡς εἰς ἀνταμοιβὴν ἐπέμψε τῷ βασιλεὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα τῷ Ἁγίῳ Στεφάνῳ. Οὗτος ἐγκατέστη ὡς σιμωνιακός, ἀλλ' ἐπὶ συνόδῳ ἀθωώθη· ὅμως ἐπειδὴ ἐφάνη πῶς διὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν Ἐκκλησιῶν ἐλάμβανε χρήματα, ἐπροσέχθη ἀπὸ τῆς συνόδου καὶ κληθεὶς ἔξω τῆς πόλεως, ἐν τῇμας ὅμως ὡς ἀρχιερεὺς, καὶ εἰς τὸν θρόνον τοῦ ναὶ εὐρίσκηται ἕτερος ἐχὼς ὡς ἀρχιερεὺς ἀλλ' ὡς Ἐπίσκοπος· καὶ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας ναὶ ἔχῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ζωὴν. Μετ' ὀλίγον λιμὸς μέγας ὑπερῶν πολλὰς Ἱεροσολυμίτας ἀπὸ τὸν ἐπιστοῖον ἄρτον, ὁ Πραῦλος ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ πρὸς ζωοτροφίαν, καὶ τὰ διέμοιρασε τοῖς πτωχοῖς· ὁ δὲ πάλιν ἐγκατέστη ὡς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα διασκευῶν ἀσώτως· ἀλλὰ φανερώσεως τῆς ἀθωότητός τοι ἐτέμα συνόδος Ἱεροσολύμων διὰ προσαγωγῆς τοῦ Αυτοκράτορος Οὐαλεντιανῶ, ἐκατάστησεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέμεινεν ἐτη ἑπτὰ, καὶ μῆνας ἐξ ἑως εἰς τὸν ἑσχα-

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ Ἠθικῆς τῆς Ἐκκλησιας
εἰς τὸν ἑ. Αἰῶνα.

§. I.

Ολίγη διαφορὰ εἶναι μεταξὺ τῶ ἑ. αἰῶνος, καὶ τῶ παρόντος, ὡς πρὸς τὰ
τρία αὐτὰ ἄρθρα, ὡς τόσον εἶναι δυνατόν νὰ σημειώσωμεν ὡς ἄξια
τῆς διδασκαλίας τὰ κάτωθεν. Ἐκυρώθη ὡς ἀναγκαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τὸ
βάπτισμα καὶ ἡ θεία χάρις. ἔλαβε τελείαν τὴν ἐξήγησιν τὸ μυστήριον τῆς
Ἐνανθρωπήσεως. ἐδιωρίθη ὁ τρόπος τῶ λέγειν, καὶ οἱ ὅροι ὅπῃ ἀρμόττε-
σιν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶ συνδέσμου τῶν δύο φύσεων, θείας τε, καὶ ἀνθρωπί-
νης εἰς τὸν Χριστὸν, ἀσυγχύτως, καὶ ἀσυμμίχτως, Στερεωθείσης τῆς διαφορᾶς
μεταξὺ τῶν δύο φύσεων, καὶ τῆς ἐνότητος τῶ προσώπου ἐν τῷ Χριστῷ, ἐδιωρίθη
ὡς δυνατόν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρόσωπον τὰ ἰδιώματα τῶν δύο φύσεων, λέ-
γοντες ὁ μόνον τὸν Χριστὸν Θεόν, ἀθάνατον, ἀπαθῆ, γεννητὸν, θνητὸν, καὶ
παθῆτὸν, ἀλλὰ Θεὸς γεννητὸς, Μαρία μήτηρ Θεοῦ, ἦτοι Θεοτόκος, Θεὸς
παθῆτος, καὶ θνητὸς ἐπὶ Σταυρῷ, ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἀποδίδονται τῇ Θεότητι
τὰ

Διδασκα-
λία.

G 2

ἔσχον χρόνον Θεοδοσίῳ τῷ μεγ. ὅρα πλατύτερον τὸν Θεοδώρητον βιβλ. ε'. κεφ. λη'.
τὸν Νικηφόρον βιβλ. ιδ'. κεφ. θ'. καὶ τὰς Μαγδεμβ. ἑκατονταετ. κεφ. ι. τῆς πέμπτης ἑ-
κατονταετ. Γεωργίου Ἀγιοσεχίας Ἐπισκόπου Γραμματικὸς, ὅς τις τόσον εὐφραδῆς, καὶ ἑ-
τοιμος εἰς τὸ λέγειν ἦν, ὅπῃ ἐξ ἀπροόπτου πολλὰς ἐδίδασκε· μέγας πρόμαχος τῆς
ἀληθείας κατὰ Νεστορίον, καὶ Μονοφυσιτῶν, ὅρα τὸν Νικηφ. βιβλ. ιδ'. κεφ. κγ'. τὸν Εὐάγ-
ριον βιβλ. α'. κεφ. γ'. τὸν Διβεράτον, εἰς τὸ Βρενιάριον κεφ. δ'. γ'. καὶ η'. Ἐπιφάνιος
Τίκων, ἀνὴρ ἐνάρετος, ὅς τις ἀνεσίως ἐκλέχθη διάδοχος Κρισπίου Μεδιολάνου· ἕτος ὁ-
χι μόνον ἐσήμειε τὴν Ἐκκλησίαν τε μετὰ τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πράξιν· ὁλίγος ἦν εἰς
τὸ λέγειν, ἀλλ' ὁλιγώτατος εἰς τὴν τροφήν· ἴδε τὰς Μαγδεμβ. ἑκατονταετ. εἰς τὸν
αὐτὸν τόπον, καὶ τὸν Εὐόδιον εἰς τὸν βίον τῷ Ἐπιφανίῳ. Ζηρόβιος Φλωρεντίας γενη-
θεὶς ἀπὸ ἑθνικῆς γυναικός, ἀλλ' ὕψιστον, βαπτισθεὶς παρὰ Θεοδώρου Ἐπισκόπου, ἔγινε καὶ
Ἐπίσκοπος Φλωρεντίας· περιβόητος διὰ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν
τε, κατὰ τῶν αἱρετικῶν· ἕτος ἀφ' ἧ ἔγινε Ἐπίσκοπος ἑκατοικοὶ ἀπεναντι τῆς πόλεως,
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Ἀγίῳ Λαυρεντίῳ, ἐρημικὴν διαγωγὴν μετερχόμενος· ἐτελεύτη-
σε τῷ υἱῷ. ὡν ἑτῶν ἐνενηκοντα. Πετρώσιος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς Κωνσταντίνου, καὶ
Κωνσταντίνου, μοναχὸς, ὅς τις διαβὰς εἰς Ἰταλίαν ἔγινε Ἐπίσκοπος Βονωνίας· ἔγραψε
τοὺς βίους τῶν πατέρων τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλα τινά, ἡγωνισθὴ ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀ-
ρειανῶν· ὅρα περὶ αὐτοῦ Πέτρον δὲ Νατάλιβος, Γεννάδιον, Ἀντωνίνον, Τριθέμιον, τὸν
Πρόσπερον, καὶ τὸν Πλάτωνα εἰς τὸν βίον τῷ Ζωσίμῳ.

τὰ ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἅτε τῇ ἀνθρωπότητι τὰ ἰδιώματα τῆς Θεότητος, ὅθεν δὲν ἔλεγον Θεότητα γεννητὴν, παθητὴν, θνητὴν, ἅτε ἀνθρωπότητα ἀπαθὴ, αἰώνιον, ἀθάνατον. Ἐξηγήθησαν ἔτι κατὰ πλάτος αἱ ιδιότητες τῆ Θεᾶς δηλαδὴ, τίς ἐστὶν ὁ Θεός, ὅτι σοφὸς ὑπάρχει, ἀφδάρτος, ἀγαθός, δίκαιος, ἀσώματος, αἰδὶς, παντοδύναμος, πανταχῶ παρὼν, μακρόβυτος, πολυευσπλαγχνος, ἄπειρος, καρδιωγνώσις, καὶ πῶς ἐκ ἑσὶ προσωπολήπτης.

§. 2. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐξαλείφθη ἡ δόξα τῶν χιλιετητίων, ἡτοι τῶν πισειούντων μίαν βασιλείαν Χριστῷ χιλιετῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἅτε ἐνομιζέτο ὡς πλησιάζουσα ἡ μέλλουσα κρίσις. ὁμολογήθη ὡς βεβαίον, ὅτι αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ θέλει λάβωσι τὴν αἰώνιον βασιλείαν εἰς ἀνταμοιβὴν, τῶν δὲ ἁμαρτωλῶν τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὡς τιμωρίαν τῶν πεπραγμένων. Τὸ ζήτημα περὶ πλάσεως ψυχῆς, δηλαδὴ ἂν αἱ ψυχαὶ ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ παρήγοντο ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν πατέρων, καὶ τῶν μητέρων, ἐνομιζέτο ὡς πρόβλημα παρὰ τῇ Γερᾷ Ἀγρυπνίᾳ. Μὲν ὅλον τῶτο οἱ Ἀνατολικοὶ πατέρες, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆ αἰῶνος οἱ Δυτικοὶ ἐδόξαζον τὴν πλάσιν τῶν ψυχῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτῶν ἐνώσεως μετὰ τὸ σῶμα. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ δόγματα περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠγέρθη ἀμφισβήτησις, οἱ πατέρες ἐδόξαζον τὴν διδασκαλίαν τῶν πρώτων αἰώνων.

Εὐταξία.

§. 3. Οὐδεμία μεταλλαγὴ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔγινεν ὡς πρὸς τὴν εὐταξίαν τῆς Εκκλησίας, ἡ μοναδικὴ πολιτεία ἐξαπλώθη τόσον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Δύσιν· τέσσαρα τάγματα μοναχῶν ἦσαν, Κοινοβιῶται, Ἐρημίται, Βοσκοί, καὶ Ἀπαθείς· ὁ ἀριθμὸς τῶν παρθένων τῷ Θεῷ ἀφιερωμένων ἠύξανεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ πρὸς τὰς μάρτυρας, καὶ αὐτῶν λείψανα εὐλάβεια πάνδημος ἐγένετο, ἡ λατρεία τῶν Εκκλησιῶν μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάζετο· τὰ ὑπάρχοντα τῶν Εκκλησιῶν ἠύξανον, ὅθεν ἔγινον καὶ νόμοι διὰ τὴν αὐτῶν διοίκησιν· ἐδιωρίσθησαν ἔτι πολλοὶ κανόνες ἀνήκοντες εἰς τὴν πολιτείαν τῶν κληρικῶν, εἰς τὰς χειροτονίας, Σημανίαν, τόχους, καὶ ἄλλα τῆς Εὐταξίας ἴδια. ἡ προσκύνησις πρὸς τὰς ἀγίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἠύξησεν, ἡ μνήμη αὐτῶν λαμπρῶς καὶ πανδήμως ἐωρτάζετο, ἐφάνησαν πολλὰ λείψανα αὐτῶν, ὅθεν συνέτρεχεν ὁ λαὸς εὐλαβεῖα φερόμενος. εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα εὐρέθη τὸ πρῶτον, ἡ κεφαλὴ τῆ τιμῆ Προδρόμου, ἀπὸ μοναχῶν τινος, καὶ ἐφέρθη εἰς Ἐμισσαν τῆς Φοινίκης. ὡς πρὸς τὰς ἐορτὰς τῆ Κυρίας, καὶ τῆς Θεοτόκου ἔμεινεν ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς.

§. 4. Διὰ δὲ τὴν ἡθικὴν, ἐδιδάσκετο ἡ αὐτὴ τῶν πρώτων αἰώνων, τόσον εἰς τὰς Εκκλησίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς κατὰ μόνας συνομιλίας τῶν διδασκάλων, μετὰ τὸν Χριστιανικὸν λαόν, ὅθεν περὶ τῶτα δὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τίποτε.

ΕΚ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΒΙΒΛΙΟΝ 5.
ΑΪΩΝ 5.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Ἀναστασίας τῆς Δικόρου τῆς τῆς Ἀνατολῆς Ἀυτάρχει, καὶ
τῶν Βαρβάρων βασιλέων τῆς Δύσεως, καὶ τῶν γενο-
μένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τέτοις τοῖς
Χρόνοις.

§. 1.

ΕΛΕΙΝΩΣ λοιπὸν ἀπὸ ἀρρώστιας ἐπιληψίας ἀποθανὼν ὁ Ζήνων κατὰ
τὸν Ἀπρίλιον μῆνα, κατὰ τὸ 13. ἔτος τῆς βασιλείας τε, κατὰ
τὸν Εὐάγριον (α) Κεδρηνόν τε (β) καὶ ἄλλας, καὶ μὴν ἀφείς τέκ-
νον μετ' αὐτὸν, ἡ γυνὴ τε Ἀριάδνη τὸν Δίκορον Ἀναστάσιον ἀπὸ
τοῦ σχολείου τῶν Σιλενταρίων ὄντα, (ἀξίωμα τῆτο ποταπὸν ἦν) εἰς τὴν
βα-

Ἀναστάσιος
Δίκουρος Ἀν-
τοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
491.

G 3

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. κθ'.

(β) Σελ. 280. Ε' κδ' σ. ἐνετ. α' ψ κθ'.

βασιλείαν ὤψασε, τῷ υἱᾷ. μὲ γνώμην, καὶ τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς Στρατεύματος, καὶ μὲ τὴν συνέργειαν τῆς Οὐρβικίας, ὅπως εἶχε τότε πολλὴν παρρησίαν. Δίκτορος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ αἱ κόραι τῶν ὁμμάτων τὴ ἀνόμοιαι ἦσαν, διότι τῆς μὲν τὸ χρῶμα ἦν μαῦρον, τῆς δὲ γαλάζιον. ἦν δὲ ἀπὸ τὸ Δυρράχιον, μέλλων νὰ σεφθῇ καὶ εἰς ὑποψίαν ὧν ὡς ἐκ τῆς τῶν Εὐτυχανῶν, καὶ Μανιχαίων αἰρέσεως, τῷ ἐξήτησεν ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεως, καὶ τὸ νὰ μὴ παρακῶσῃ κανένα ἀπὸ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ δόγματα, Εὐφύμιος ὁ μετὰ τὸν Ἀκάκιον, καὶ τὸν Φραβίταν χειροτονηθεὶς Κωνσταντινῶλεως. δὲς λοιπὸν συγγραφὴν ἰδιόχειρον ὁ Ἀνακτορσιος, ὅτι δέχεται τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὑπόσχεται τὰ παρὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου ὠρισθέντα νὰ φυλάξῃ πάντα, τῇ 18. ἀπρίλ. ἡμέρᾳ πέμπτῃ τῇ μεγάλῃ τῶ Πάσχα σέφεται Βασίλειος, καὶ λαμβάνει εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδην τῆ Ζήνωνος χήραν, ἐπειδὴ ἦν ἐτι ἄγαμος, καὶ τὴν τῶν πολιτῶν εὐνοίαν ἐστυρεν εἰς τὴν λόγῳ τῇ παντοίοις τρόποις. διότι γράφει ἐν πρώτοις, ὅτι ὅσα χρεώσῃσι τινὲς εἰς τὴν Ἀρμενίαν, τὰ χαρίζει. β'. τὸν φόρον τῶ Χρυσουργῶν, δηλαδὴ τὸ δόσιμον ὅπως ἐτυράννει τὰς ὑπὸ τὴν τὸ ἐξέκοψε, καὶ τὸ ἀπέβαλε. γ'. τὰ πολεμικὰ ἀξιώματα ὅπως ἐδίδοντο πρῶτον μὲ χρήματα, αὐτοὺς χωρὶς χρήματα τὰ ἐδίδο, καὶ νὰ εἰπῶ ἐν συντομίᾳ, εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς ἐξαίρετος Ἡγεμὼν τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καλῶς ἐμεταχειρίζετο, καὶ ἡδὲνα νεωτερισμὸν παντελῶς δὲν ἤθελε, καὶ περισσότερον διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ἐφρόντιζε. καὶ παντοίοις τρόποις ἐπάσχεν ὅπως αἱ ἁγίαι Ἐκκλησίαι γένωσιν ἀτάραχαι, καὶ πᾶν τὸ ὑπῆκοον νὰ ἔχῃ εἰρήνην, καὶ ἡσυχίαν, καὶ νὰ λείπῃ πᾶσα φιλονεικία ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικαῖς, καὶ πολιτικαῖς ὑποθέσεις.

Διαταγαὶ
αὐτῆς ὑπὲρ
τῶν ὑπη-
κόων.

Μεταλλα-
γὴ τῆς κα-
ταστάσε-
ως τῆς.

§. 2. Ὑστερον ὁμοῦ μεταβαλὼν τὴν πρώτην τὴ ἀγαθότητα εἰς πονηρίαν, ἐκλινεν εἰς ἀχόρταστον ἐπιθυμίαν χρημάτων, καὶ διὰ τὰ ἀνυπόφορα δόσιματα, καὶ ἄλλας παντοδαπὰς χρημάτων συναδρόσεις, ἐπροξένησε τοῖς πᾶσι πτωχείαν, καὶ ἔνδειαν. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐχὶ ὀλίγην συμφορὰν ἔδωκε. διότι ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ἀπὸ τὰς ἀκεφάλους, μάλιστα συνῶριθμος τοῖς Μανιχαίοις, τὴν ὁποίαν αἵρεσιν πρότερον ἐκρυπτεν, ἄλλ' ὕστερον ἐφάνέρωσε, καὶ ἐδοκίμαζε νὰ κατασῇ ἐλευθέραν ὁποιανδήποτε δόξαν εἶχεν ὁ καθ' εἰς, καὶ ἐγένεν αἰτίος πολλῆς ἀνωμαλίας, καὶ συγχύσεως. ὅθεν εἰς αὐτὸς τὰς χρόνας, ἄλλοι μὲν τὰ παρὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου γενομένης φερεῖς ἐδιαφέντευαν, ἄλλοι δὲ ὁ μόνον δὲν ἐδέχοντο τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς διωρισθέντα, ἄλλὰ καὶ τὴν ἀναδεμάτισαν ὡς ἀνόσιοι, ὅμα καὶ τὸν τόμον τῶ Λέοντος. ἄλλοι πάλιν εἰς τὰ ἐνωτικά τῶ Ζήνωνος ἐνισχυρίζοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς ἤθελον, κατὰ τὸν Εὐάγγελιον. (α) Ὅθεν διαφερόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐγένεν αἰτίος νὰ διαχωρισθῶσι πᾶσαι αἱ Ἐκ-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. κερ. κ'.

Ἐκκλησίαι κατ' ἰδίαν, καὶ ἄτε οἱ Ἀνατολικοὶ νὰ ἔχωσι φιλίαν μετὰ τὰς Δυτικὰς, καὶ Διβύες, ἄτε αὐτοὶ πάλιν μετὰ τὰς Ἀνατολικὰς, ἄτε οἱ αὐτῶν πρόεδροι νὰ συγκοινωνῶσι μεταξὺ αὐτῶν. Αὐτὰ βλέπων ὁ Ἀναστάσιος τὰς τε νεωτερίζοντας Ἐπισκόπους ἐδίωχεν ἀπὸ τὰς Θρόνας, καὶ τὰς ἔξω τῆς συνηθείας τὴν ἐν Χαλκηδόνι κηρύττοντας, ὁμοίως καὶ τὰς ἀναθεματίζοντας αὐτὴν ἐξώριζε.

§. 3. Ὡν δὲ ὁ Ἀναστάσιος Εὐτυχιανός, καὶ μίαν φύσιν δοξάζων ἐπὶ τῷ Σωτήρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ μετὰ τὴν ἑνωσιν τῶν δύο φύσεων, πολλὰ τὰς τῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας ἐκάκωσε, καὶ ἀδυσώπητος ἐφάνη εἰς τὰς προσημαμένας αὐτῶν· διότι τὸν Πατριάρχην Εὐφύμιον ἐξώρισεν, ἐπειδὴ δὲν ἐπέιδετο νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ὁμοίως καὶ τὸν μετ' ἐκείνου Μακεδόνην ἱερὸν ἄνδρα, ἐπειδὴ δὲν ἐκαταδέχθη νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτόν, τὸν ἐξώρισεν εἰς Εὐχαίτα, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀντείστήχθη ὁ Τιμόθεος ὁμοδόχος τῷ βασιλεῖ, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται.

§. 4. Τελευταῖον ὁ Ἀναστάσιος ὡς σπαδαγῆς τῆς τῷ Εὐτυχῆς αἰρέσεως ὧν, ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν τρισάγιον ὕμνον, τὸ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε Πέτρος ὁ Κναφεύς· καὶ πέμψας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν Λογοθέτην, καὶ τὸν Ἐρμυχὸν ἐπρόσβαξεν αὐτὰς, εἰς τὸν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ, νὰ κηρύξωσι τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, καὶ νὰ εἰπῶσι τὸ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, δηλαδὴ εἰς τὸ Ἅγιος ὁ Θεός, εἰς τὸ τέλος, τὸ Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς, νὰ λέγηται ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς· ἀρχίζοντες αὐτοὶ νὰ φανερώσωσι τὰτα, ἐκινήθη τὸ πλῆθος τῶν ὁρθοδόξων, καὶ ἠδελαν νὰ ξεσχίσωσιν αὐτὰς τὰς δύο ἄνδρας, καὶ συμφωνήσαντες ὑπῆγον εἰς τὸν οἶκόν τες, καὶ τὰς ἐκρήμνισαν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πράγματα διήρπασαν, καὶ μόλις αὐτοὶ ἀπὸ τοῦτον θυμὸν ἐξέφυγον· καὶ τὸν βασιλέα ὑβρίζον, καὶ ἐπομένως πάνδεινοι, καὶ ταραχώδεις σασιασμοί, καὶ διχόνοιαὶ ἠγέρθησαν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῷ φιδ'. καὶ φιδ'. ὥστε ὅτε ὁ ἴδιος βασιλεὺς ἐκινδύνευσε νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὸν θρόνον τε, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἂν δὲν ἠδεδε παρρίσιασθῇ ἔμπροσθεν εἰς τὸν λαόν μετ' φορέματα πενιχρὰ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ μετ' ἄκραν ταπείνωσιν ἀσυνώσας τὸν Στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τε εἶπε, πῶς ἦν ἐτοιμος νὰ ἀφίσῃ τὴν βασιλείαν, καὶ νὰ εὐρῶσιν ἕτερον διάδοχον ὅποιον ἠδελον· ταῦτα ἀκούσας ὁ λαὸς ἔπαυσε τὸν θυμὸν, ὡς ἀπὸ μίαν ἐλεεινὴν θεωρίαν μεταβαλθέντες, καὶ μαλακώνοντες τὴν γνώμην τες, ἐπαρακάλουν τὸν βασιλέα νὰ βάλλῃ πάλιν τὸν Στέφανον, ὑποσχόμενοι νὰ ἡσυχάσωσιν ὡς ὁ Εὐάγγελος λέγει. (α)

Εἰσφέρειται
νὰν προσθή-
κην εἰς τὸ
Τρισάγιον.

Σύγχυσις
διὰ τὴν περι-
στέτην.

Θάνατος
Ἀναστασίου.

5ην

§. 5. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἐθανατώθη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ κεραυνὸν, ἐξῆς χρόνος πη'. βασιλεύσας χρόνος ιζ'. καὶ μῆνας γ'. καὶ ἡμέρας γ'. ἀναγινώδι περὶ αὐτοῦ τὸν Εὐάγγελιον (β). Θεόδωρον τὸν Ἀναγνώ-

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. μδ'. ὅπου δὲν λέγεται, ἀπὸ ἐλεεινὴν θεωρίαν, ἀλλὰ θεῖα ῥοπή.

(β) Βιβλ. γ'. κεφ. κδ'. ἕως τέλους τῆς βιβλίου.

σιν (α), τὸν Ζωναράν (β), τὸν Κεδρηνόν, (γ) τὸν Νικηφόρον (δ), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (ε), Πομπόνιον τὸν Λαίτον (ζ), Κωνσταντιανόν, (η) Οκτάβιον δὲ σράτα (θ), Γεωργίου Βαπτιστήν, τὸν Ἐγνάτιον, (ι) καὶ ἄλλας.

Επίσκοποι
Ρώμης.

Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Α'λεξαν-
δρείας.

§. 6. Επίσκοποι δὲ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν καιρὸν τότε τῷ Ἀναστασία διέπρεπον, τῆς μὲν παλαιᾶς Ρώμης μετὰ τὸν Γελάσιον, ὅπῃ ἀρχιερατεύσε χρόνος ε'. διαδέχεται ὁ Ἀναστάσιος Β'. ὅστις πρὸς τὰς τῷ θρόνῳ χρόνος δ'. ἐτελεύτησε καὶ ἐγένετο Σύμμαχος (κ). Τῆς δὲ νέας Ρώμης μετὰ τὸν Φραβίταν (λ), ὅπῃ μετὰ τρεῖς μῆνας ἐτελεύτησεν, ἐγένετο Ευφίμιος ἀνὴρ ὅσιος, καὶ ὀρθοδόξωτατος, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις προτερήμασι, καὶ τὸ τῷ Μογγῷ Πέτρῳ ὄνομα ὅπῃ ἤρπασε τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Ἀντιοχείας κακῶς, ἀπὸ τὰ διπτύχα ἐξήλειψε, καὶ ἀντέγραψε τὸ ὄνομα τῷ Φήλικος Ρώμης Ἐπισκόπῳ, ὡς ὀρθοδόξον, καὶ μετὰ γράμματα ἐγγιζάντος τότε Ζήνωνος, καὶ τῷ Ἀκακίῳ ὅπῃ ἐκαιῶνεν μετὰ Πέτρον τὸν Μογγόν, ὅπῃ ἦτον ἐκ τῆς αἰρέσεως τῷ Ευτυχῇ, καὶ Διοσκῶρι· ἐκβληθέντος δὲ ἀπὸ τοῦ πατριαρχικῶν ἀξίωμα τῷ Ευφίμιῳ, ἀντιστήσῃ Μακεδόνης, καὶ Τιμόθεος, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῆσεται.

§. 7. Τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, μετὰ τὸν Τιμόθεον (μ) προέστη, Πέτρος ὁ Μογγός χρόνος ε'. καὶ μετ' αὐτὸν Ἀθανάσιος χρόνος ιζ'. ὕ-
σε-

(α) Βιβλ. β'. (β) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 42. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (γ) Σελ. 282. ἕως 286. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (δ) Βιβλ. ιε'. κεφ. κ'. καὶ κς'. (ε) Τῆς συμμάχου Γεωργίου βιβλ. ιε'. σελ. 101. τῇ α'. τὸν τῶν Ἰταλικῶν συγγραφεῖν ἐκδοδεμένων παρὰ Λαδάρου Μερκτόρι, ἀφ' ἧς εἰς Μεδιόλανα. (ζ) Σύνοψις τῆς Ρωμαϊκῆς Γεωργίας βιβλ. β'. (η) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αυτοκρατόρων. (θ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αυτοκρατόρων σελ. 257. ἐκδ. Φραγκοφρεντί. ἀρχιέ. (ι) Βιβλ. β'. τῶν Ρώμ. Αυτοκρ. (κ) Ἀτελὴ ἀφίνει τὴν σειρὰν τῶν Ἐπισκόπων ὁ συγγραφεὺς, διότι ὁ ἔσχατος δι' ὃν ὠμίλησεν ἦν Λέων ὁ μέγας· ὅστις ἀπ' ὃ ἀρχιερατεύσε χρόνος κ'. ἐγένετο Ἰλαριος, τῷ ὁποῖο ἀποθανόντος μετὰ ἔτη ε'. γίνετο ὁ Σιμπλικίος ἀρχιερατεύσας χρόνος ιε'. μετ' αὐτὸν Φήλιξ Β'. ὅστις ὕστερον ἀπὸ ἔτη θ'. ἀποθανὼν γίνετο ὁ Γελάσιος, τῷ ὁποῖο ἔτη δ'. ἀρχιερατεύοντος γίνετο διάδοχος Ἀναστάσιος Β'. καὶ μετὰ β'. ἔτη ἀποθανὼν γίνετο ὁ Σύμμαχος.

(λ) Καὶ ὅδε παραδεχόμεν, διότι ὁ ἔσχατος ὅπῃ ὁ συγγραφεὺς ὠμίλει ἦν ὁ Ἀνατόλιος τῷ ὁποῖο ἀρχιερατεύοντος ἔτη η'. καὶ μῆνας η'. διάδοχος γίνετο ὁ Γεννάδιος, ὁ ὅστις ὕστερον ἀπὸ ἔτη ιγ'. καὶ μῆνας γ'. τελευτήσας προχειρίζεται ὁ Ἀκάκιος, τῷ ὁποῖο ἀποθανόντος μετὰ ἔτη ιζ'. καὶ μῆνας θ'. γίνετο ὁ Φραυίτας.

(μ) Ὁ ἔσχατος τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀλεξανδρείας, περὶ ὃ λέγει ὁ συγγραφεὺς ἀνωτέρω ἐστὶν Διοσκῶρος, ὅστις μετὰ χρόνος η'. καὶ θ'. τελευτήσας γίνετο ὁ Ἅγιος Προτέριος, τῷ ὁποῖο φανευθέντος τῷ υψ'. γίνετο ἐκκατὴς τῷ θρόνῳ Τιμόθεος Ἀίθαρος, ὅστις μετ' ὀλίγον ἐξορίζεται, καὶ γίνετο Τιμόθεος ὁ Σαλοφονίολος, καὶ πάλιν Τιμόθεος ὁ Αἰθιῶς τῷ β'. καὶ μετ' αὐτὸν γίνετο Πέτρος ὁ Μογγός τῷ υψ'. τῷ ὁποῖο ἐξοριζόμενος γίνετο Γεωργίου Ταλαίας τῷ υψθ'. ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ζήωνα ἐξοριζόμενος ἀναβιβάζεται πάλιν ὁ Μογγός Πέτρος τῷ ὁποῖο κατατρέφοντος τὸν βίον ὕστερον ἀπὸ χρόνος η'. γίνετο, Ἀθανάσιος αἰρετικὸς, ὅστις τῷ ζ'. ἔτει κακῶς τελευτήσας γίνετο Γεωργίου Β'. ὁ λεγόμενος Ἡμεῖς, ἦτε Αἰμυλος· καὶ μετ' αὐτὸν χρόνος θ'. μέναντα ἐπὶ τῷ θρόνῳ γίνετο Γεωργίου Γ'. ὁ Νικαιώτης λεγόμενος.

σερον, Γωάννης Α'. χρόνος Γ'. ἡ ἑτερος Γωάννης Β'. χρόνος ιε'. Τῆς δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Παλλάδιον (α) ἀρχιερατεύσαντα χρόνος δέκα, ἐγένετο Φλαυιανός, ἡ μετ' αὐτὸν ἐγένετο Σευήρος ὁ Εὐτυχιανός. ἢ τέλος τῆς ἐν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας προέστη Ἡλίας χρόνος γ'. ὅσις ἐξορισθεὶς, ἐγένετο ὁ Σαλῆσιος, ἡ μετὰ χρόνος ἡ. ἐξεβλήθη, καὶ ἐγένετο Πέτρος. (β)

Ἱεροσολύμων.

Βαλγάρων καταδράμα.

Διαταγή Ἀναστασίας περὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου.

§. 8. Κατὰ τὰς τὰς χρόνος ἰσορεῖται ἡ τὸ ἔθνος τῶν Βαλγάρων ὅτι ἀρχισεν ἡ κατέδραμε τὸ Ἰλλυρικὸν ἡ τὴν Θράκην, ἔθνος ὅπῃ πρότερον ἔτε ἐγνωρίζετο, ἥτε ἡκέστο, ἀλλ' ἦτον ἀφανὲς ἡ ἀνήκεσον μετὰ ξὺ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη, ἡ ἄθενος λόγα ἄξιον. Φανερόν λοιπὸν εἶναι ἀπὸ τὰ ἀνω ρηθέντα περὶ τῆ βασιλείας Ἀναστασίας, πῶς ἡ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας κατάστασις ἦν ἀθλιωτάτη· ἐνα μὲν διὰ τὴν διαφωνίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, ἡ προεδρευόντων περὶ τῶν δεσπισμάτων τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν πάντες σύμφωνοι νὰ φρονῶσι καθὼς φρονεῖ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ κατὰ τὸν ὅρον τῆς πίσεως· ἀλλο δὲ διὰ τὰς κακεντρεχείας τῆ βασιλείας Ἀναστασίας, ὅπῃ ἐνόμιζε μετ' αὐτῆς τὰς διαφωνίας, ἡ φιλονεικίας τῶν Ἐπισκόπων, νὰ γένη τέλος, ἀν μετ' αὐτὴν προσφερθῇ εἰς τὰ ἀντιδιαφερόμενα μέρη μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε ἄδειν νὰ ἔχη ἄδειαν, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἥτε νὰ τὴν κηρύττῃ φανερά, ἥτε νὰ τὴν ἀποβάλλῃ. ὅθεν ἐπρόσθεε πάντας περὶ ταύτης τῆς συνόδου νὰ σιωπῶσιν· ὅσις δὲ παρακάσει τὴν προσαγῆν τε νὰ ἐξορίζεται, ἡ νὰ γίνετο ἑτερος Ἐπίσκοπος εἰς τόπον αὐτῆς, ἀπὸ τῆς πειδομένης εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν δεσπισμα· διὰ τοιαῦτα προσάγματος ἐφανερώσε τὸν ἑαυτὸν τε ὡς ἀποχωρισμένον τῆς ὀρθοδοξίας, μετ' αὐτὸν ὅποιον ὄνομα δηλαδὴ τῶν διακρινομένων, ἀνόμαζον ἐκείνης ὅπῃ δὲν ἦσαν ἔτε ἀπὸ τὸ ἐνα μέρος, ἥτε ἀπὸ τὸ ἄλλο· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν, ἡ τὸ ἰδιόχειρόν τε ἐγγραφὸν ὅπῃ εἶχε δώσει πῶς νὰ φυλάξῃ τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίσεως δόγματα ἀπαρασάλευτα, καθὼς ἀνωτέρω εἶπομεν, τὸ ἐζήτησεν εἰς τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας

(α) Ὁ ἔσχατος τῶν τῆς Ἀντιοχείας προέδρων περὶ ἑ λόγος παρὰ τῷ συγγραφεῖ ἐστὶν ὁ Μαρτύριος, ὅσις μετὰ χρόνος ια'. τελευτήσας γίνετο Πέτρος ὁ Κραφεύς, ὅσις μετ' ὀλίγον φοβηθεὶς τὸν Ζήνωνα ἔφυγε, ἡ γίνετο ἐγκρατὴς τῇ θρόνῳ ὁ Γυλιανός, ἡ ὕστερον ἀπὸ χρόνος ἑξ, πάλιν ἀναβαίνει εἰς τὸν θρόνον Πέτρος ὁ Κραφεύς, ἡ μετὰ χρόνον ἑνα γίνετο Γωάννης Β'. Αἰρετικὸς, ὅσις διὰ μόνον μῆνας τρεῖς ἐμείνεν εἰς τὸν θρόνον, ἡ γίνετο Στέφανος Β'. ἡ μετὰ χρόνος τρεῖς τελευτήσαντος· γίνετο Στέφανος Γ'. χρόνον ἑνα, ὕστερον Καλανδίου χρόνος δ'. ἡ πάλιν Πέτρος ὁ Κραφεύς τὸ γ'. ἡ μετ' αὐτὸν ὁ Παλλάδιος τῷ ὑπ'.

(β) Ὁ ἔσχατος τῶν Ἱεροσολύμων περὶ ἑ λόγος παρὰ τῷ Συγγραφεῖ ἦν ὁ Γεβνάλιος, ὅσις ἀποθανὼν γίνετο διάδοχος αὐτοῦ τῷ υἱῷ, ὁ Ἀναστάσιος, ἡ ὕστερον ἀπὸ αὐτὸν Μαρτύριος τῷ υἱῷ. τῷ ὅποιον θανόντος ὕστερον ἀπὸ χρόνος θ'. γίνετο ὁ Σαλῆσιος, ἡ αὐτῷ θ'. ἔτη ἀρχιερατεύσαντος γίνετο Ἡλίας Β'. ἡ μετὰ ἔτη κγ'. ἀποθανόντος γίνετο Γωάννης γ'. ἡ μετὰ χρόνος ιβ'. γίνετο ὁ Πέτρος.

Σύγχυσις
τῆς Κων-
σταντινουπό-
λεως λαῶ.

λείας τε, τὸ ὁποῖον ἀρνέμενος ὁ Εὐφύμιος ἐξώρισεν αὐτὸν, προπάπτων αὐτῷ ψευδῶς ἔγκλημα, καὶ ἀντ' αὐτῆς κατέστησεν Ἐπίσκοπον τὸν Κων-
σταντινουπόλεως Μακεδόνιον Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρόμοιον ὡς
εἴρηται, κατὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ ὁσιότητα μετὰ τὸν Εὐφύμιον ἐν ἔτει υγέ.

§. 9. Αὐτῷ δὲ τῷ Μακεδονίῳ ὅπῃ ἦτον ἐμπεπιστευμένος διὰ τὴν φύ-
λαξιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων, παρέδωκεν ὁ Εὐφύμιος τὸ γράμμα τῆ βασι-
λέως, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Ἀναστάσιος ἠθέλησε νὰ τὸ λάβῃ ὅταν τὸν κα-
τέστησε Πατριάρχην, λέγωντας ὅτι θέλει περιφρονεῖται ἡ βασιλεία, ἂν
τὸ ῥηθὲν γράμμα ἀπομένει παρ' αὐτῷ. ὁ δὲ Μακεδόνιος ἀνδρείως ἐναντιό-
μενος, καὶ διψυχουζόμενος νὰ μὴ προδώσῃ τὴν πίσιν, ὁ βασιλεὺς πρόφα-
σιν ἐξήτει νὰ τὸν ἐξορίσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων κα-
τόρθωσεν ἐν ἔτει φιά. καθ' ὃν χρόνον ἡ τῆ Μακεδονίᾳ καθαίρεσις με πολ-
λὴν σύγχυσιν, καὶ σάσιν ἐγένετο· διότι ὁ λαὸς σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, καὶ
μετὰ τὰς ἡγαμένους τῶν μοναχῶν πλῆθος ἀπειρον συναθροισθέντες διὰ μέσση
τῆς πόλεως ἔκραζον, καὶ οἱ Χριστιανοὶ διὰ μαρτύριον, νὰ μὴν ἀφίσωμεν τὸν
πατέρα μας τὸν Πατριάρχην· ὑβρίζαν καὶ τὸν βασιλέα, Μανιχαῖον ἀπο-
καλῶντες, καὶ τῆς βασιλείας ἀνάξιον. Οἱ δὲ παρόντες, καὶ ἀκόντες μὴ ἐ-
ναντιόμενοι, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσβαλε Κέλερον τὸν Ἐπαρχον νὰ φέρῃ διὰ
νυκτὸς τὸν Μακεδόνιον πρῶτον εἰς Χαλκηδόναν, καὶ ὕστερον εἰς Εὐχάϊτα·
καὶ τῇ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ Πατριάρχην κατέστησε Πρεσβύτερον τινα Τιμόθεον
ὀνόματι, κόλακά τε, ὅστις ὡς τὸν Εὐριππον ποταμὸν κατὰ τὸν Νικηφό-
ρον (α), διὰ τὰς παλιρροίας τῆ νοός τε, ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ
μετεφέρετο· μετὰ ταῦτα διωγμὸς σφοδρὸς παρ' Ἀνασασίᾳ ἐκινήθη κατὰ
τῶν καθολικῶν ὅπῃ ἐσυμφώνησαν μετὰ τὸν ἐξοριζόμενον Μακεδόνιον, διὰ τὸν
ὁποῖον ὅρα τὸν Νικηφόρον (β). αὐτὸς δὲ ὁ Τιμόθεος πολλὰ κακὰ τοῖς
Ὁρθοδόξοις ποιῶν, καὶ καταστέφας τὴν ζωὴν τε, Ἰωάννης ὁ Καππαδόκης
τὴν προεδρίαν ἔλαβε διὰ δύο χρόνους.

Διωγμὸς
κατὰ τῶν
ὁρθοδόξων
παρ' Ἀνασ-
σίᾳ.

§. 10. Αὐτὴν δὲ τὴν καθαίρεσιν τῆ Μακεδονίᾳ ἀπεδοκίμασαν ὁ Ἀν-
τιοχείας Φλαυιανὸς, ὁ Ἱεροσολύμων Ἡλίας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅσοι δη-
λαδῇ τὸν Ἀνασασίον τῆτον αἰρετικὸν ἐγίνωσκον. Ἐν ἔτει δὲ φιβ. ψάλ-
θέντος κατὰ τὴν προσαγὴν τῆ Αὐτοκράτορος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆ Τρισαγίας ὕμνε μετὰ τὴν προδήκην τῆ,
ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, μεγάλη σάσις ἐκινήθη· ὅθεν ὁ Ἀναστάσιος συνέδ-
ριον εἰς πόλιν Σιδῶνα κατὰ τῶν Καθολικῶν συνήθροισε, περὶ ὃ κατω-
τέρω ρηθήσεται· ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατεκρίθη ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, καὶ ὁ
λίγον ἔλειψε νὰ καθαίρεθῇ ὁ Ἀντιοχείας Φλαυιανὸς, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων
Ἡλίας, ἂν μετὰ δυσωπητικὰς αὐτῶν Ἐπιστολάς, καὶ μετὰ τὴν μεσιτείαν τῆ μο-
ναχῆ Σάββα, ὅπῃ κατωτέρω ρηθήσεται, δὲν ἠθέλε μαλαχθῇ ἡ σκληρο-
τάτη ψυχὴ τῆ Αὐτοκράτορος· μὲ ὅλον τῆτο μὴ θελήσαντες αὐτοὶ νὰ ἀ-
ναθεματήσωσι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ὕστερον ἐξωρίθησαν.

§. 11.

(α) Βιβλ. ις'. κεφ. λς'.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. κς'.

Σευήρος
Αντιο-
χείας.

§. 11. Εκβληθέντος λοιπόν τῷ Φλαυιανῇ, Σευήρος ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ἀναβαίνει, ὅστις ἦν ἐκ Σωζεπόλεως μιᾶς τῶν Ἰσίδας τῶν Πισιδῶν, ὅστις ἐκαταγίνετο πρῶτον εἰς δικανικὰς λόγους, κατὰ τὴν Βιρυτίαν, ὕψερρον λαβὼν τὸ ἁγίου βάπτισμα, ἐγένετο μοναχὸς εἰς ἓνα φροντιστήριον κείμενον μεταξὺ τῆς Γάζης, καὶ τῆς Μαϊσμά τὸ πολύχινον, καὶ ἐδίδασκε τὴν αἵρεσιν τῷ Εὐτυχῆς, διὰ τὸ ὅποιον ἐδιώχθη ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινῶν, καὶ γνώριμος ἐγένετο τῷ βασιλεῖ. ὧν δὲ κακεντρέχεις, ἐχὶ μόνον τὸν Αὐτοκράτορα ἐκατάπεισεν, ὥστε ὁ Ἡλίας Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος νὰ ἐξοριθῇ, ἀλλὰ καὶ πολλὰς μοναχὰς ὁρδοδόξους ἐφόνευσεν, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐρρίψεν εἰς θροφὴν, τῶν θυνίαν, καὶ θηρίων. διωχθέντος λοιπόν Ἡλία τῷ Ἱεροσολύμων, ὡς μὴ δεχομένα τὸν Σευήρον εἰς κοινωνίαν, Ἰωάννης ἀπὸ τὰς ἀκεφάλαις Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων χειροτονεῖται, ἐπὶ ὑποσχέσει νὰ δεχθῇ μὲν τὸν Σευήρον, νὰ ἀναδεματίσῃ δὲ τὴν δ. σύνοδον. ὁ δὲ μέγας Σάββας, καὶ Θεοδοσίος ὁ Κοινοβιάρχης μαθόντες αὐτὸ, καὶ ἅπαντὸ πλῆθος τῶν λαῶν συναθροίσαντες, ὥς ἑπτὰ χιλιάδας συμποσέμενον ἀπὸ τὴν Ἐρημον, ἔρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ διὰ μέσσω τῷ Σωτηρίῳ τῷ τῆς Παλαιστίνης, μνησὶ τῷ Ἰωάννῃ, ἐκεῖνα ὅπου ὑποσχέθη νὰ μὴ πράξῃ, ἀλλὰ τὰ ἐναντία μᾶλλον. ἔλθοντες λοιπόν τῆς διατεταγμένης ἡμέρας, συνήχθη ὁ λαὸς εἰς τὸν τῷ πρωτομάρτυρος θεῖον ναόν, ἐπειτα ὁ Ἰωάννης χειροκρατέμενος ἀπὸ τῆς θείας ἀνδρας, Σάββα λέγων, καὶ Θεοδοσίε, καὶ ἄδενά λόγον ἀφείς διὰ τὰς πρώτας συμφωνίας, τὰς ἀγίας τέσσαρας συνόδους ἐκήρυξε, τὴν δ. ἐμεγάλυνε σύνοδον, καὶ τὰς μὴ δεχομένας αὐτὴν ἀναδεματίσεν. Τότε γενομένα, ὁ Σάββας καὶ ὁ Θεοδοσίος οἱ μοναχῇ ἐκοινωνήσαν μὲν αὐτὸν τὸν Ἰωάννην, μηδὲν φροντίσαντες διὰ τὴν παρὰ κανόνας χειροτονίαν τε.

§. 12. Ὁ ῥηθεὶς δὲ Ἰωάννης Σευήρος ἐπεμψε καὶ πρὸς Ἀλαμάνδαρον τὸν φύλαρχον τῶν Ἀγαρινῶν ὅπως ἐκατηχῇ, καὶ ἐβαπτίσῃ ἀπὸ τῆς ὁρδοδόξου, δύο Ἐπισκόπους, ἐλπίζων νὰ σύρῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην. διδάσκοντες λοιπόν αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι ὅτι εἰς μίαν φύσιν, αἱ δύο τῷ Χριστῷ φύσεις νὰ ἐσυγχρίσθωσαν, καὶ ἀπ' ἐδῶ συμπεραίνων ὅτι νὰ συνέπαθε μὲν τὴν σάρκα τῷ Χριστῷ καὶ ἡ θεότης, αὐτὸς βεβλόμενος νὰ τὰς ἐλέγξῃ ὡς ἄτοπα λέγοντας, καὶ ἅπιστα διδάσκοντας, ἐκατασκεύασεν διὰ μέσσω τῶν ἀνθρώπων τὴν ἑνα τοιαύτην. δηλαδὴ παρόντων τῶν Ἐπισκόπων, νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης νὰ τὸν εἰπῇ λόγον κρυφίως. τῷ δὲ ὑπηρέτῃ ποιήσαντος τὸ ἐπιταχθέν, ὁ Ἀλαμάνδαρος ἐσκυθρόπασεν, καὶ ἐλυπήθη κατ' ὑπόκρισιν. ἐρωτῶντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐσυγχρίσθη, καὶ τί νὰ ἦτον τὸ μήνυμα αὐτό, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τὸν ἦλθεν εἰδῆσις πῶς ἀπέθανεν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ. ἐκεῖνοι δὲ λέγοντες ὅτι τὸ μήνυμα αὐτὸ εἶναι ψευδές, ἐπειδὴ ἀδύνατον Ἀγγελος νὰ ἀποθάνῃ, ἀποκριθεὶς ὁ Φύλαρχος εἶπεν. εἰναι λοιπόν ὁ Ἀγγελος δὲν ἀποθνήσκει, πῶς κατ' ὑμᾶς ἡ θεότης ἔπαθε, καὶ ἀπέθανεν σαρκὶ συγκαρδεῖσα, καὶ συγχυοδεῖσα, καὶ εἰς

Ἀλαμάνδα-
ρος Φύλαρ-
χος Ἀγα-
ρινῶν παρα-
κινεῖται ἀπὸ
τὸν Σευή-
ρον νὰ ἐλθῇ
εἰς τὴν αἵρε-
σιν ταύτην.

Μέθοδος
τῷ Ἀλα-
μάνδαρον
κατὰ τῶν
Εὐτυχιανῶν
Ἐπισκό-
πων.

μίαν φύσιν αποτελεσθεῖσα; καὶ ὕτως ἐντροπιαζέμενοι οἱ Ἐπίσκοποι τῷ Σευ-
ήρῃ κινεώμενοι λυγόμενοι, καθὼς ἰσορῶσιν ὁ Κεδρηνὸς (α), Ζωναρὰς (β),
καὶ Παῦλος ὁ διάκονος (γ)· διότι αὐτοὺς ὁ Ἀλαμάνδαρος ἦν φρονιμώτατος,
καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἐμπειρότατος, εἰς τὰς Πέρσας πιστὸς καὶ ὑπερβολικὰ
δραστήριος· εἰς πεντήκοντα χρόνους ἐκατάσχεσε τὰς τῶν Ῥωμαίων ὑποδέσεις
ταπεινότερας· διότι ἀρχίζων ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Αἰγύπτου, καὶ κερσέυων
ἕως εἰς Μεσοποταμίαν τὰς χώρας, τὰς ἤφενεν ἀνω κατω ἀνάγνων δι τὸν
Προκόπιον. (δ)

Συληρότης
τῷ Ἀναγ-
σῆς.

§. 13. Ὀλίγον δὲ πρότερον ἀπὸ τὸν θάνατόν τε ὁ βασιλεὺς Ἀνα-
στάσιος, διὰ τὴν γενομένην προσδήκην τῷ Τρισαγίῳ, ἐπειδὴ ἠγέρθη μεγά-
λη ἀποσασία, καὶ ἔμαθεν ὅτι τὸν ἐπιβαλεύονται, πολλὰς τῶν Καθολικῶν
ἐπίαψε, καὶ ὡς αἰτίας τάχα τῆς ἀποσασίας τὴν ἐπαίδευσεν, καὶ μερικὰς ἐθα-
νάτωσε, μετὰ τῶν ὁποίων Γεζίνον, καὶ Γεζινιανόν, ὅπως ὕψιστον ἐβασίλευ-
σαν εἶχε γνώμην νὰ τὰς θανατώσῃ, ἐμποδίσθη ὁμως κατ' ὄναρ· ἐπειδὴ
τῷ ἐφάνη φοβερός τις ἄνθρωπος, καὶ τὸν εἶπε, πρόσσεχε μὴ κακοποιήσῃς
τὸν Γεζίνον, ἢ τὸν Γεζινιανόν, διότι ἕκαστος αὐτῶν μέλλει νὰ ὑπηρετήσῃ
τὸν Θεὸν εἰς τὰς ἰδίαις καιρὰς· ὅθεν ἠγείρεν ἀπὸ αὐτὰς τὸ τῆς ἀποσα-
σίας ὄνομα· καὶ ταῦτα ἀρκετὰ περὶ Ἀνασασίας τῷ Διόκρῳ, καὶ περὶ τῆς εἰς
τὰς ἡμέρας τῆς κατασάσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Γέγραψε ἔτι, ὅ-
τι εἰς τὸν καιρὸν τῷ αὐτῷ Ἀνασασίᾳ, τεσσαράκοντα Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλ-
λάδος ἀποσχισθέντες, προστετέθησαν εἰς τὸν Ῥώμης δι' ὀρθοδοξίαν, καθὼς
ὁ Θεόδωρος λέγει. (ε)

(. 14. Τῆς δὲ Ἰταλίας βασιλεὺς πρῶτος τῶν Γότθων, γίνεται ἐν ἔ-
τει υγ'. Θεωδέριχος ὁ Βερωνήσιος, υἱὸς Γβαλέμερος τῷ Γότθῳ, μετὰ τὸ
θάνατόν αὐτοῦ δολίως Ὀδόακρον τὸν πρῶτον ἐκ τῶν Βαρβάρων ταύτης βασι-
λεύσαντα· ὅστις λαβὼν τὴν ἐξουσίαν τῶν Γότθων, καὶ Ἰταλιωτῶν, βασιλεὺς
μὲν τῶν Ῥωμαίων ἔτε το σῆμα, ἔτε το ὄνομα ἠθέλησε νὰ καταπατή-
σῃ, ἀλλὰ Ῥήξ ὠνομάζετο· διότι ὕτως ἐσυνήθον οἱ Βάρβαροι νὰ ὠνομάζωσι
τὰς ἐαυτῶν ἡγεμόνας· ὁμως εἰς τὰς ὑψηλὰς τῆς προέστη, φορῶν ὅλα ἐκεῖνα
ὅπως εἰς τὰς Βασιλεῖς ἠρμοζαν· διότι τὴν δικαιοσύνην πολλὰ ἐπιμελήθη, καὶ
τὰς νόμους βεβαιώσας ἐφύλαξε, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς φρονήσεως καὶ
ἀνδρείας· καθὼς ὁ Προκόπιος ἰσορῶι (ζ) ἔβαλε δὲ πᾶσαν σπαθὴν, καὶ ἐπι-
μέλειαν εἰς διόρθωσιν καὶ καλὴν κατάστασιν τῆς Ἰταλίας· ὅθεν ἐσόλισεν αὐ-
τὴν μὲ νόμους, μὲ οἰκοδομὰς, καὶ μὲ ἄλλα πολλὰ προτερήματα, ὠκοδόμησε
τὰ χαλασμένα μέρη τῆς, καὶ καθὼς ὁ Κασσιόδωρος (η) καὶ Παῦλος ὁ διά-
κονος (θ) ἰσορῶσιν, εἰς τὴν εὐτυχεστέτην βασιλείαν αὐτῆς πολλὰ καὶ πολι-
τεῖαι ἀνανεώθησαν, κάσρα δυσκολονίκητα ὠκοδομήθησαν, περικαλῇ καὶ εὐμορ-
φα.

(α) Σελ. 284. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (β) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 44. τῆς αὐτῆς ἐκ-
δόσεως. (γ) Βιβλ. ιε'. σελ. 102. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (δ) Ἐν τῇ α. τῶν περ-
σικῶν κερ. ιζ'. (ε) Βιβλ. β'. (ζ) Τῶν Γότθ. Α'. κερ. α'. (η) Βιβλ. β'. ε-
πισ. λδ'. τόμ. Α'. Ἐκδ. Ῥαδομαγίς 1679. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

φα παλάτια, ἡ μὲ τὰ πολυτελῆ ἐξοδὰ τὰ μεγαλοπρεπέστατα, ἡ καλ-
λίτερα ἀπὸ τὰ παλαιὰ οἰκοδομήματα ἔγιναν. ἀλλὰ ἡ πάσας τὰς τα-
ραχὰς ἡ συγχύσεις ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν κατέπαυσε, ἡ τὴν ἐφετὴν γαλήνην
ἐχαρίσεν εἰς αὐτήν, ζήσας δὲ χρόνος λζ'. κατὰ τὸν Προκόπιον (α), ἡ
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Οὐδοάκου χρόνος λγ' μῆνας ἔ. ἡμέρας κη'. κατὰ τὸν
Ὀνόφριον (β), ἀπέθανεν ὅστις ἂν ἡ κατὰ τὸ ὄνομα ἦν Τύραννος, ἀλλὰ
κατὰ τὰ ἔργα βασιλεὺς ἀληθὴς κατὰ τὸν Προκόπιον. (γ)

§. 15. Τότε ἡγεμονεύοντος, ἡ μὲ ὅλον ὅπῃ ἦτον Ἀρειανός, ἡ κα-
τάστασις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καλῶς εὐρίσκετο· διότι τὰ δίκαια, ἡ
τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀπαράτρεπτα ἐφύλαξε,
ἡ κατὰ πάντα ἀπείρακτον ἄφησεν, ὅθεν ἡ ἄριστος ἡγεμὼν κατὰ πάντα
ἐχορημάτισεν. ἀλλὰ δὲν ἔμεινεν ἕως τέλους ἡ δόξα τα· διότι πρὸς τὰ τέ-
λη τῆς ζωῆς τε, μεταλλάξαν τὰ πρῶτα χρησά τε ἡδὴ, ἔπεσεν εἰς
τὴν ἀσπλαγχνίαν, ἡ ἀμώτητα, ὅρα τὸν Προκόπιον ἐν τοῖς Γοτθικοῖς (δ).
Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῇ Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν Σύμμαχος, ὅστις ἔμεινεν
εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην χρόνος δώδεκα (ε) ἡ τὸν διεδέχθη ὁ Ὁρμισδας, ὁ-
στις δέκα χρόνος ἀρχιερατεύσας ἀντεισήχθη Γωάννης ὁ πρῶτος.

§. 16. Εἰς δὲ τὰς Γαλλίας πρῶτος βασιλεὺς τῶν Φράγκων ὁ Κλο-
δόβαιος ἔγινεν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υπέ. τελειωθεῖσης ἡ ἐκεῖ τῆς Ρωμαϊ-
κῆς Αὐτοκρατορίας· ὅστις πολέμων τὰς Ἀλαμάνας, ἡ ἰδὼν τὰ στρατεύματά
τε κινδυνεύοντα εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, εὐχήθη εἰς τὸν Θεὸν εἰν γένῃ
νικητὴς νὰ συναριθμηθῇ μὲ τὸν Χριστῶνμον λαόν· ἐλθόντος λοιπὸν τῇ
καιρῇ τῇ πολέμῳ, ἡ τελειωθέντος κατὰ τὴν δέησίν τε, ἐβαπτίσθη εὐθύς
ἀπὸ Ρεμίγιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον (ζ) ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υψ'. καὶ
ἀκολούθως μὲ τὸ παράδειγμα τε, ἡ διάταγμα, πᾶς ὁ λαὸς τῶν Φράγ-
κων ἐδέχθη τὴν πίσιν τῇ Χριστῷ. Ἐπ' αὐτῇ τῇ βασιλείᾳ ἀρχισεν ἡ Γαλ-
λία νὰ μεταχειρίζεται τὰ τρία χρυσὰ λωρῖα εἰς γαλάζιον πανί, ἡ νὰ ἐν-
τυπώνωσιν εἰς τὰς σημαίας αὐτῶν, ἀνάγνωθι περὶ αὐτῇ τὸν Σιγύβε-
ρον (η), Γορνάνδον (θ), Τριδέμιον (ι), Τίλιον (κ), ἡ τὰς Γαλλικὰς
συγγραφεῖς.

§. 17. Εἰς δὲ τὴν Λιβύαν, κατασρέφαντος τὴν ζωὴν Γίξερικε τῷ
τυράννῳ ἐν ἔτει υοή. ὅπῃ ἡγεμόνευσε χρόνος νά. ἡ ἐκυρίευσεν τῆς Καρχη-
δόνος χρόνος λθ'. διάδοχος αὐτῇ ἔγινεν ὁ μεγαλήτερος υἱὸς τε Ὀνώριχος,
ἀρειανὸς ἡ αὐτός, ἡ πολλὰ χειρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα τε, ὅστις ἡμερώ-
τε.

H 3

Κατάστασις
τῆς δυτικῆς
Ἐκκλησίας
ἐπὶ Θεοδο-
σίου.

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι
ἐπὶ τῇ αὐ-
τῇ.

Κλοδοβίσιος
πρῶτος βα-
σιλεὺς τῶν
Φράγκων.

Φράγκοι
γίνονται
Χριστιανοί.

Ὀνώριχος
βασιλεὺς
Λιβύας.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Εἰς τὰς βίβλ. τῶν Ρωμαίων. ἡγεμ. (γ) Εἰς
τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ε) Καλῶς χρόνος ιθ'. (ζ)
Οὐχὶ ἀπὸ Ρεμίγιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, διότι αὐτοὶ ἐχορημάτισεν τοῖς τοῦ ὀνόματος,
ἀλλ' ἀπὸ Ρεμίγιον Ρεμίων, ἡτοι Ρεῖμς πόλεως Γαλλίας. (η) Χρονικὸν ἐν ἔτει φ'.
(θ) Περί διαδοχῆς Βασίλ. (ι) Εἰς τὸ χρονικόν. (κ) Χρον. τῶν Βασιλείων τῆς
Φραγκίας.

Διώκει τὸς
Χριστιανούς.

τερος εἰς τὰς ἀρχὰς ἐφάνετο πρὸς τὰς Χριστιανούς, ἀπὸ τὸν Γίξερικον, ἅλ' εἰς τὸν 7. χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ, διωγμὸν σκληρώτατον ἤγειρε κατὰ τῶν καθολικῶν, ὡς λέγει ὁ Προκόπιος (α), „ Γέγονε δὲ εἰς τὰς „ ἐν Λιβύῃ Χριστιανούς ὁμολογίας τε καὶ ἀδικήματος ἀνδράπων ἀπάντων. „ βιαζόμενος γὰρ αὐτὸς ἐς τῶν Ἀρμενίων μετατίθεσθαι δόξαν, ὅσας ἂν „ λάβοι ἔχ' ἐτοίμους αὐτῷ εἰκοντας, ἕκαστ' ἐ καὶ αἱς θανάτου ἰδέαις διέφ- „ ρειρε. πολλῶν δὲ καὶ τὰς γλώσσας ἀπέτεμεν ἀπ' αὐτῆς φάρυγγος. „ οἱ ἔτι καὶ εἰς ἐμὲ περιόντες ἐν Βυζαντίῳ ἐχρῶντο ἀκραίφει τῇ φωνῇ, ἔδ' „ ὁπωσίαν ταύτης δὴ τῆς τιμωρίας ἐπαιδανόμενοι. ὡν δὴ δύο, ἐπειδὴ γυ- „ ναιξὶν ἐταίραις πλησιάζειν ἔγνωσαν, ἐκέτι φθέγγεσθαι τὸ λοιπὸν ἴσ- „ χυσαν. ἔτι τε ὁκτὼ Βανδύλων ἀρχὰς, ἐτελεύτησε νόσω.

Γενδαμῆν-
δος βασι-
λεὺς Βαν-
δύλων.

Τρασαμῆν-
δος Βανδύ-
λων βασι-
λεὺς.

§. 18. Καταστέφας λοιπὸν τὸν βίον μὲ κακόν, καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον, διάδοχος αὐτῷ ἔγινε (κατὰ τὸν Προκόπιον (β)) ὁ Γενδαμῆνδος, ὅστις ἦν σκληρότερος ἀπὸ τὸν Γίξερικον, καὶ κακῶς ἐφέρετο πρὸς τὰς Χριστιανούς, καὶ εἰς πολλὰ πάθη τὸς ἔβαλε. Βασιλεύσας δὲ χρόνος ιβ'. ἐτελεύτησε, καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε τῶν Βανδύλων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τρασαμῆνδος, εἰς τὸ ἦθος, εἰς τὴν φρονιμάδα, καὶ εἰς τὴν μεγαλοφυχίαν περιβόητος, χρό- νον εἰκοσιπέντε διοικήσας τὴν τῆς Λιβύας ἡγεμονίαν, ὅμως ἐβίαζε τὰς Χριστιανούς νὰ ἀφήσωσι τὴν πάτριον θρησκείαν, καὶ τιμωρῶν τὰ σώματά τες ὡς οἱ πρότεροι, ἅλ' αὖ μὲ τιμὰς, καὶ ἀξιώματα δελεάζων αὐτὰς, καὶ μὲ χα- ρίσματα μεγάλων δωρεῶν, καὶ χρημάτων, καὶ τὰς ἀπειθῶντας, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσαν ἐκαμῶντο πῶς δὲν τὰς ἔχειρε, σύρων τὰς ὁδοδόξους εἰς τὸν ἀ- ρεικνισμόν ἢ καὶ μὲ τιμωρίας, καὶ κολάσεις, ἅλ' αὖ μὲ κολακείας, καὶ τιμὰς, καὶ δῶρα. καὶ πρὸς τούτοις τὰς Εκκλησίας τὰς ἔκλεισε, καὶ διακοσίας εἰκοσιν Ἐπισκόπους, ἐξώρισεν εἰς Σαρδῶ τὴν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας ἐφόνευσε, καθὼς διεξοδικῶς ἱστορεῖ ὁ Προκόπιος (γ). Ἀδων ὁ Οὐϊεννήσιος (δ) Ἀβ- βᾶς ὁ Περμῆνσιος (ε) Ἀρμανὸς ὁ Κόντρακτος (ς) Ὁδων ὁ Φρισιγῆν- σιος (η), Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπεγῆνσιος (θ), καὶ ἄλλοι.

ΚΕΦΑ'-

(α) Βανδ. Α'. κεφ. η'. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τό-
πον. (δ) Χρον. ἐτ. 492. σελ. 175. Ἐκδ. Παρισ. αἰ. 17. (ε) Χρον. ἐπὶ Ἀναστα-
σίας ἐν ἔτει 421. (ς) Χρον. ἐν ἔτει 496. (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. β'. (θ) Χρον.
ἐν ἔτει 493. σελ. 133. Ἐκδ. Ἀργεντοράτου, ἢ Στρασβούργου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆ ἐν Ρώμῃ σχίσματος μεταξὺ Λαυρεντίου, καὶ Συμμάχου τῶν ψιφιοδέντων Ἐπισκόπων αὐτῆς.

§. 1.

Μετὰ τὴν τελευταίαν Ἀνασασίαν τῆ Ρώμης Ἐπισκόπος ἐν ἔτει υἱή. ἐκλέχθη ἀντ' αὐτῆ εἰς τὴν Βασιλικὴν τὴν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρωνομασμένην ὁ Σύμμαχος, εἰς δὲ τὴν Μαυρικιανὴν Βασιλικὴν ψιφίζεται ἐκ τῆ ἐναντίας Ἐπίσκοπος Ρώμης ὁ Λαυρέντιος ὑπότινων στασιωδῶν ἀνδράπων, ὧν ἀρχηγὸς ἦν Φῆσος ὁ Πατρίκιος, καὶ εἰς τῶν Συγκλητικῶν τῆς Ρώμης, ὅσις πεμφθεὶς πρὸς Ἀνασάσιον τὸν βασιλέα διὰ τινὰς πολιτικὰς χρεῖας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν βασιλίδαν, τὴν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρον, καὶ Παύλον μνήμην μετὰ πολλὴν τιμὴν, καὶ σέβας, νὰ ἐπιτελῇται παρακάλεσε, πλέον ἀπὸ πρότερον, ὅθεν διὰ τῆς αὐτῆ δεύσεως ἠυξύνθη τὸ φαῖδρον τῆς τοιαύτης πανηγύρεως· ὅτος λοιπὸν ἐσυμβέλευσε κρυφίως τὸν βασιλέα νὰ καταπέσῃ καὶ τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὸ ἐνωτικὸν τῶ Ζήνωνος· Ἐπιστραφεὶς δὲ εἰς Ρώμην ἐσπῆδασε νὰ διαφείρῃ τὰς περισσοτέρας μετὰ χρήματα, καὶ ἐκατέστησεν ὥστε νὰ ψιφιοθῇ εἰς Ἐπισκοπὴν, ἔξω ἀπὸ συνήθειαν ὁ Λαυρέντιος· ἐχειροτονήθησαν λοιπὸν εἰς τὴν Ρώμην δύο Ἐπίσκοποι, διὰ τὰς ὁποίας ἐγένετο μεγάλη διχόνοια εἰς τὰς Κληρικὰς, καὶ εἰς τὴν Γερουσίαν, καὶ ἀρπαγαί, καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ διὰ τρεῖς χρόνας· ὅθεν Θεοδέρχης, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ὅπῃ ἐξεσίαζε τότε τὴν Ρώμην, ἀντὶ καὶ Ἀρειανὸς ἦν, Σύνοδον ὁμῶς Ἐπισκόπων ποιήσας, εἰς μὲν τὸν Σύμμαχον ἐβεβαίωσε τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Ρώμης, Λαυρέντιον δὲ εἰς μίαν Ἐπισκοπὴν πόλεως ὀνόματι Νικαρίαν ἐνεθρόνισεν· Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠσύχασεν, ἀλλ' ἔτι ὠρέγετο τὴν Ἐπισκοπὴν Ρώμης, ὅθεν ὁ Σύμμαχος νὰ καθαιρεθῇ ὁ Λαυρέντιος, καὶ νὰ ἐξοριθῇ ἐκατέστησε, καὶ ὅτως ἐπαυσε ἡ φιλονεικία.

§. 2. Οὗτος ὁ Θεοδέρχης εἶχεν ἕνα διάκονον ὀρθόδοξον, τὸν ὁποῖον πολλὰ ἠγάπα, καὶ ὑπεραπίζετο, ὅσις νομίσας νὰ εὐαρεστήσῃ τῷ Θεοδέρχῃ, τὴν τῆ ὁμοσῆς πίσιν ἀφείκε, τὰ τῶ Ἀρείου συνεφρόνησε· μαζῶν δὲ τὸτο ὁ Θεοδέρχης, τὸν τόσον ἠγαπητὸν τε εὐθύς ἀπεκεφάλισε, λέγων ἔαν τῷ Θεῷ πίσιν, δὲν ἐφύλαξες, πῶς τοῖς ἀνθρώποις νὰ φυλάξῃς συνειδήσιν ὑγιαί-

ύγιαίνεσαν· καθὼς ἰσχυρεῖ Θεόδωρος ὁ ἀναγνώστης (α), Κεδρηνός (β) Ζωνα-
ρας (γ) ἔς ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Γεσίνης τῆ Θρακὸς Αὐτοκράτορος καὶ τῶν γενομένων
ἐπ' αὐτῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Γεσίνος ὁ
Θεῶς Αὐ-
τοκράτωρ
Ἀνατολῆς
ἀπὸ Χ. Γ.
518.

Τὸν Ἀναστάσιον διαδέχεται Γεσίνος ὁ Θράξ, ἐν ἔτει φηί. τῇ δ'. Γεσίῳ μι-
νός, ὅστις ἀπὸ ἀγενεῖς γονεῖς ἐγεννήθη· ποιμὴν προβάτων, καὶ χοί-
ρων ὧν τὸ πρότερον, ὕστερον ἐγένετο κρατιώτης, καὶ ἔπειτα Κόμης, τελευταῖον
φιλιωδεὶς μετὰ τὸν εὐνέχον Ἀμάντιον, ὅπῃ εἶχε τότε μεγάλην παρρησίαν,
εἰς τὴν τῆς βασιλείας περιωπὴν ἀνέβη· ἦν δὲ περὶ τὰ θεῖα ὀρθόδοξος, καὶ
εὐσεβέστατος, καὶ κατὰ πάντα ἄριστος, ἔχων δὲ γυναῖκα Ληπικίαν καλῶμέ-
νην ἐξεφέν αὐτὴν, καὶ ἀνηγόρευσεν Αὐγάσαν, Εὐφημίαν μετωνομάσας αὐ-
τήν, ἣτις ἀποθανῶσα ἔλαβεν ἄλλην τὴν Θεοδώραν, τὴν ὁποίαν ὁμοίως Αὐ-
γάσαν ἀνηγόρευσεν· ὧν δὲ κληῖρης ἀπὸ μίαν πληγὴν ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸν
πόδα, ἐκάλεσε τὸν πατριάρχην Ἐπιφάνιον, καὶ τὰς ἄρχοντας τῆς Συγκλή-
της, καὶ πρὶν ἀποθάνῃ μῆνας τεσσάρους πρὸς παραμυδίαν τῇ γηρατεῖα τῇ,
(ἐπειδὴ γηραλέος ἦν ὅταν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον) βασιλεῖα τὸν ἀνεψιὸν τῇ
Γεσινιανὸν κατέστησεν, ὁ ἴδιος σέφων τὴν κεφαλὴν τῇ τῇ α'. Ἀπριλλία
μηνός, ὧν τότε ὁ Γεσινιανός ἐτῶν με'. ὕστερον ἀπέθανεν ὁ Γεσίνος κατὰ
τὴν α'. τῇ Αὐγέστῃ μηνός, βασιλεύσας χρόνους ἐννέα, καὶ ἡμέρας εἴκοσιν, ἀ-
νάγνωθι περὶ αὐτῶν τὸν Εὐάγγελιον, καὶ τὰς λοιπὰς ἱστορίας, τὰς σημειωθέντας
ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἀναστασίας κεφαλαίῳ (δ).

Κατάστασις
τῆς Ἀνα-
τολικῆς Ἐκ-
κλησίας ἐ-
πὶ τῇ Γεσί-
νῃ.

§. 2. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῇ τῇ Αὐτοκράτορος ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία,
εἰς ἐξαιρετον κατάστασιν, καὶ βαθεῖαν εἰρήνην ἦν· διότι καθὼς αὐτὸς ἦν εὐ-
σε-

(α) Βιβλ. β'. (β) Σελ. 283. Ἐκδόσ. ἐνετ. αψκδ'. (γ) Βιβλ. ιδ'. σελ. 43.
Ἐκδόσ. ἐνετ. αψκδ'.

(δ) Εὐάγγελιος βιβλ. δ'. κεφ. α'. καὶ δ'. ὅπου δὲ λέγει νὰ ἐβασίλευσεν ὁ Γεσίνος χρό-
νους ἐννέα καὶ ἡμέρας εἴκοσιν, ἀλλ' ἐτὴ ἐννέα πρὸς τρισὶν ἡμέραις, σφαλέρως ὅμως, καὶ αὐ-
τὸς ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἀνωτέρω λέγει, εἰς τὰς Καλάνδας τῇ Ἀπριλλίᾳ, ἔλαβε τέλος τὸ
ὄγδον ἔτος τῆς βασιλείας τῇ Γεσίῳ, προσέτι μῆνας ἐννέα, καὶ ἡμέρας τρεῖς· ὕστερον ἀ-
πὸ μῆνας τεσσάρους ἐτελεύτησε, δηλαδὴ τῇ α'. Αὐγέστῃ, ὅθεν συμποσῶνται ἐτὴ ἐν-
νέα, καὶ προσέτι μῆν, καὶ ἡμέραι τρεῖς· ἀνάγνωθι τὸν Κεδρηνὸν σελ. 287. ἕως 289. Παύ-
λον τὸν διάκονον βιβλ. ιδ'. Νικηφ. βιβλ. ιζ'. κεφ. ι'. Ζωναρ. βιβλ. ιδ'. σελ. 46. Πομπῶν
Λαίττον βιβλ. β'. Οὐκάν. δὲ σελ. 259. Θεόδωρ. τὸν Ἀναγ. βιβλ. β'. Κασπιν. πε-
ρὶ Αὐτοκρ. Γεσινιανῶν Βαπτ. Ἐγγάτιον βιβλ. β'. περὶ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων.

σεβής, ἡ ὁσιος, ἡ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ζήλωτις, ἡ τὴν ἡγκαλίστατο, ἔτω τῆς αἱρετικῆς με' διάφορα διατάγματα, ἡ τιμωρίας ὅσον τὸ δυνατόν ἐπεριμάχων ἡ συνέσειλε. δόγμα ἐξέδοτο ὅτι πάντες νὰ σέβωνται τὴν ἐν Χαλκηδονί σύνοδον, ἡ τὰς συζησημένας αὐτὴν χλ'. πατέρας ἀγίας νὰ γραφ-
θῶσιν εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα πασῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὅμῃ με' τὰς λοιπὰς τρεῖς συνόδους, ἡ εἰς πᾶσας τὰς Ἐκκλησίας τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως σύμβολον νὰ ψάλληται, εἰς τὰς θείας λειτουργίας ἀπαραλλάκτως καθὼς συνετέθη ἀπὸ τὴν β'. σύνοδον· τὰς ἀδίκως ἐξοριζόμενας παρ' Ἀναστασίας, ἤφε-
ρεν εἰς τὰς θρόνους τας, ἡ τὸ τῆς Ἀνατολικῆς ἡ Δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσ-
μα, ὅπῃ ἀπὸ πολλὰς χρόνας ἐπεκράτει, αὐτὸς ἀναιρῶν ἀπὸ τὸ μέσον τὰ διεσῶτα συνῆψε, ἡ εἰς ἐνότητα ἤφερε· Τὸν μαρόγλωσσον αἱρετικὸν Σευῆ-
ρον, ὅπῃ μετὰ Φλαβιανὸν ἤεκασε τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ἐπρόσβαξε νὰ θανατωθῇ· τὸ ὁποῖον γνωρίσας αὐτὸς ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον, ἡ ἀντ' αὐ-
τῆ ἐχειροτονήθη Ἀντιοχείας Παῦλος ὁ ξενοδόχος τῶν Εὐβέλα.

§. 3. Εἰς τὸν ε'. χρόνον τῆς βασιλείας τας, Τζάθος ὁ τῶν Λαζῶν βα-
σιλεὺς ἀποστατήσας ἀπὸ τὰς Πέρσας ἦλθε πρὸς Ἰρξίνον εἰς τὸ Βυζάντιον,
ἡ ἐβαπτίσθη, ἡ υἱὸς τῆ βασιλέως ἀνομάσθη, ἡ βασιλεὺς Λαζῶν ἀναγο-
ρευθεὶς παρ' αὐτῆ, ἔλαβε γυναῖκα μίαν θυγατέρα ἐνὸς Συγκλητικῆ, ἡ ἐ-
πέσρεψεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆ.

§. 4. Εἰς τὸν ε'- χρόνον καθὼς Παῦλος ὁ διάκονος ἰσχυρεῖ (α) ἤρ-
χυνεν ὁ Ἰρξίνος με' σπῆδὸν ἡ ζήλον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νὰ συλλογίζη-
ται παντοίοις τρόποις νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ὄνομα τῶν αἱρετικῶν· ὅθεν διέταξεν,
πᾶσαι αἱ ἁπανταχῇ Ἐκκλησίαι αὐτῶν νὰ δοθῶσι τοῖς ὀρθοδόξοις· τὸτο
μαθὼν ὁ Θεοδέρχης, ὁ τῆς Ἰταλίας βασιλεὺς, ὡς πολλὰ μεμολυσμένος
εἰς τὴν Ἀρειανικὴν λύμην, πέμπει πρὸς Ἰρξίνον, Γεωργίου τὸν Πάπαν Ῥώ-
μης, ἡ σὺν αὐτῷ Θεόδωρον τὸν Ὑπάτιον, ἡ τὸν Ἀγαπητὸν, ἀνδρας Ὑ-
πατικῆς, ἡ Ἀγαπητὸν τὸν πατρίκιον εἰς Κωνσταντινέπολιν, προσάξας αὐτοὺς
νὰ ἀναγγείλωσιν, ὅτι ἀνίσως ὅσον τ' ὀφλιγώτερον δὲν ἤθελε δώσει
τοῖς αἱρετικοῖς τὰς αὐτῶν Ἐκκλησίας, ἡ νὰ τὰς ἀφήτῃ ἀπειράκτως νὰ ἱξεύ-
ρῃ πῶς ὅλον τὸν ἐν Ἰταλίᾳ λαὸν θέλει τὸν θανατώσει· ἐλθόντες λοιπὸν
αὐτοὶ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἡ ἐντίμως ὑπὸ τῇ Αὐγῇ δεχθέντες με' θερ-
μὰ δάκρυα τὴν παρεκάλεσαν διὰ τὴν σωτηρίαν τας, ἡ παντὸς τῆ ἐν Ἰτα-
λίᾳ λαῶ, ἡ ὅπως τὴν πρεσβείαν τας, μ' ὅλον ὅπῃ ἦν ἀδίκος νὰ τὴν δεχ-
θῇ ἀσμένως, ἡ ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην, παντελῇ ἀπώλειαν νὰ λυτρώσῃ τὴν
Ἰταλίαν. Εἰς τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἐπικαμφθεὶς ὁ βασιλεὺς ὡς εὐπλάγχο-
νος, τὰς δεήσεις αὐτῶν ἐπλήρωσε, δίδων τοῖς Ἀρειανῶσι τὰς αὐτῶν Ἐκ-
κλησίας, ἡ ἐπρόσβαξε νὰ πράττωσι ἐλευθέρως τὰ ἔθιμα αὐτῶν ὡς ἡ πρό-
τερον. Ταῦτα ἐκείνος, ἀνάγνωδι περὶ τῶν ἡ Μαριανόν Σκότον (β) τὸν Σι-
γῆς-

Τζάθος ὁ
τῶν Λαζῶν
βασιλεὺς
βαπτίζεται.

Διαταγμαὶ
τῆς Γεωργίου
κατὰ τοῦν
αἱρετικῶν.

(ε) Τῆς συμμίκ. Γεωρ. βιβλ. ιε' σελ. 102.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικία 5'. ἔτει 557.

Θευδέρικος
σκληρότης.

γήςβερτον Γεμβλακύνσιον (α), Ο'θωνα Φρισιγγύνσιον (β) Αββάν τόν Ουρσπεργγύνσιον (γ), ἡ τόν Πλάτιναν (δ).

§. 5. Αὐτοὶ οἱ πρέσβεις ἐπαναγραφέντες ἀπὸ Κωνσταντιναπόλεως, ὁ Θευδέρικος ἀπὸ τὴν ἀρειανικὴν λύσσαν κεντᾶμενος, Γωάννην τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον εἰς Ράβενναν φέρων, ἡ εἰς φυλακὴν κλείσας, μετ' πείναν, καὶ δίψαν, ἡ λοιπαῖς τῆς φυλακῆς δολίφεις ἐθανάτωσε τῇ ιε'. Γελίῳ, κατὰ Παῦλον τὸν διάκονον· ἔτι ἐθανάτωσε Βοέτιον ἐν ἔτει φκζ'. ἡ μετ' ὀλίγον ἡ Σύμμαχον τὸν γαμβρόν τε ἀνδρώπης ἐυγενεῖς, ἡ ὑπατικὰς, ἡ σολισμένους μετ' πᾶν εἶδος ἀρετῆς, ἡ σοφίας (ε) ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Προκόπιον (ζ), ἡ ἄλλους.

§. 6. Τῷ δ'. ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας, Εὐφράσιος ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος κατεχώσθη ἀπὸ τὸν σεισμόν αὐτῆς ἡ ἀπέθανε, ἡ διεδέχθη αὐτὸν Εὐφράμιος ὁ Ἀμίδιος, Κόμης ἀνατολῆς ὧν, ὅσις ζήλον θεῖον κατὰ τῶν ἀποσχιστῶν ἔδειξε.

Εὐφράτης
ὑπαπαντῆς.

§. 7. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῇ τῷ Γεσίῳ (κατὰ τὸν Κεδρηνόν) ἐτυπώθη νὰ ἐορτάζηται ἡ ὑπαπαντῇ, ὅπῃ ἕως τότε δὲν ἐορτάζετο.

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. ἐν ἔτει 523.

(β) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. δ'.

(γ) Γεορ. τῶν Γότθων, βιβλ. δ'. κεφ. λ'. ἡ λβ'.

(δ) Εἰς τὸν βίον τῷ Γεσίῳ.

(ε) Βοέτιος εἰς τῶν λαμπροτέρων συγγραφέων, ἡ ποιητῶν Λατίνων, ὅτος εἰς Ἀθήνας ἐσπείδαζε ἡ εὐδοκίμησεν εἰς τὰς Ἐπιστήμας, μάλλον εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ἐπὶ γράφας εἰς Ρώμην συνειρημένη τῇ Συγκλήτῳ, ἔγινε Πατριῆς, ἡ Ἰππότης· ὅταν ὁ Θευδέρικος εἰσῆλθε νικητὴς εἰς Ρώμην αὐτὸς ἐξ ὀνόματος τῆς Συγκλήτης ἐξεφώρησεν ἕνα πανηγυρικὸν λόγον εἰς τὸν Θευδέρικον. Τῷ φί. ἡ φιλ. ἔγινε πάλιν Ἰππότης, ἀλλὰ τῷ φκγ'. ἐλέγχων τὸν Θευδέρικον διὰ τὴν σκληρότητά τε, ἐγκαλέσθη ὡς συνωμότης τῷ Γεσίῳ κατὰ τῶν Γότθων· ἡ τῇ ἀληθείᾳ εἰς τὸν πρόλογον τῶν περὶ παραμυθίας βιβλίων τε, ὅπῃ εὐρέθη εἰς τὴν Ἀμβροσιακὴν λεγομένην βιβλιοθήκην εἰς Μεδιόλανα, φανερὰ πᾶς ὁ Βοέτιος εἶχε κρυφίως συναναγοφᾶς μετ' τὰς Ἀνατολικὰς, ἡ ἐνόμιζε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πόλιν ἡ Γερμανίαν τῆς Ρώμης ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γότθων, μετ' τὴν βοήθειαν τῶν Ἀνατολικῶν· διὰ προσαγῆς λοιπὸν τῷ Θευδέρικῳ ἐπέμφθη εἰς φυλακὴν εἰς τὴν πόλιν Παυλίαν, σὺν τῷ αὐτῷ γαμβρῷ Συμμάχῳ, ἡ ἄσπερον ἀπὸ ἑξ μηνῶν ἀπεκτεφάληθη. Εὐρισκόμενος εἰς τὴν φυλακὴν συνέγραψε τὰ σωζόμενα πέντε βιβλία περὶ τῆς παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας, τὰ ὅποια συνέγραψεν εἰς παραμυθίαν τῆς φυλακῆς τε· σώζεται ἐτι καὶ ἐγχειρίδιόν τι περὶ δύο φύσεων Χριστοῦ, ἡ ἕτερον περὶ Τριᾶδος.

(ζ) Γεορ. Α'. κεφ. α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τῆς γεγονότος σχίσματος μεταξύ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας,
καὶ Ἀνατολικῆς, καὶ τῆς αὐτῶν ἐνώσεως.

§. 1.

Απὸ τὸν καιρὸν ὅτῃ ἐδόθησαν τῷ Κωνσταντινῶν Εὐπισκόπῳ τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν Νέαν Ρώμην, μετὰ τὸν Εὐπίσκοπον τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, εἰς τὰς οἰκουμενικὰς Συνόδους τὴν ἐν Κωνσταντινῶν ἀπὸ τῆς ἑκκλησίας, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι, παντοτεινὰ τέτων τῶν δύο Εὐπισκόπων συνερίσαι, καὶ φιλονεικίαι ἀνέκυψαν. καὶ τελευταῖον διαρρήξαντες τὸν τῆς Χριστιανικῆς κοινῆς συνδέσμον κατέστησαν τὰς δύο Ἐκκλησίας, μία ἔσται τὸ πρότερον, νὰ διαχωρισθῶσιν ἀνὰ μετὰ αὐτῶν. πρῶτον λοιπὸν σχίσμα εἰς πάντας αἰδητὸν ἔγινεν εἰς αὐτὰς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ζήνωνος, τελειωθέντος τῆ πέμπτου αἰῶνος, ἀρχιερατευόντων ἐν μὲν τῇ Κωνσταντινῶν τῷ Ἀκακίῳ, ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ τῷ Συμπλικίῳ.

§. 2. Πᾶσαν τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς σχίσματος Βαρώνιος ὁ παντοτεινὸς ἐκείνος τῷ Πάπᾳ παράστας, εἰς τὸν Ἀκάκιον τὴν ἀποδίδει, τὸν ὅποιον λέγει εἰς τὰ χρονικά τα τόμῳ ε'. ἐν ἔτει υβ'. (α) νὰ ἐνεωτέρησεν καὶ μετὰ ἀποκρυφον ἐγράψαν, εἰς τὰ τῶν Πατριαρχῶν Ἐκκλησιαστικὰ προτερήματα νὰ ἐπροχώρησεν, καὶ αὐτὸς νὰ ἔγινεν αἰτίος εἰς τὸν Αυτοκράτορα Λέοντα, ὥστε πάντα τὰ δοθέντα εἰς τὰς Ἐκκλησίας προνόμια νὰ τὰ προσβεβαιώσῃ, καὶ τὰ ἀναφθαρτέα νὰ τὰ ἐπικυρώσῃ, ἐλπίσας τοιαυτοτρόπως, τὸν τῆς Κωνσταντινῶν Εὐπίσκοπον, μετὰ τὸν Ρώμης τὸν πρῶτον κατέχειν τόπον. ἀλλ' ὁ Βαρώνιος ἔτι λέγων φεύδει· διότι ὁ Ἀκάκιος εἰς τὰ μὴ ἀνήκοντα αὐτῷ πατριαρχικὰ προνόμια δὲν ἐπροχώρησεν, ἀλλὰ τὰ δοθέντα δίκαια ἀπὸ τὰς ρηθείσας οἰκουμενικὰς συνόδους τῷ τῆς Κωνσταντινῶν Εὐπίσκοπῳ, καὶ ἀπὸ τὰς πρὸ αὐτῆς ἀρχιερατεύσαντας προσληφθέντα ἐναντίον τῶν παναρχιμμάτων, καὶ μηχανημάτων τῶν τῆς Ρώμης Εὐπισκόπων ἀπαραιμείως ἐφύλαττεν, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὰ· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν δυσμενῶς, καὶ ἐχθρῶδως κατὰ τῷ Ἀκακίῳ ἀνδρὸς ὀρθοδόξου οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι ἐφείροντο.

§. 3. Ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Ἀκάκιος κατὰ τὸν Σείδαν αἰδέσιμος, ὡς ἄλλος ἡδεῖς, ὀρφανότροφος δὲ ἔγινεν, καὶ καλῶς τὰ τῶν ὀρφανῶν κυβερνήσας τοῖς πᾶσιν ἐφαίνετο μετὰ χαρὰν· φιλωθεῖς δὲ μετὰ τὸν βασιλέα Λέοντα, ἐχάρη πολὺ ὁ Λέων, καὶ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν τὸν ἔλαβεν, ὅτῃ καὶ κατ' ἰδίαν

Αἰτία τῆς
σχίσματος.

Ἀκάκιος
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

τῷ ἐφανερώσει τὰ ἴδια, καὶ κρυφία τε, καὶ ὅταν ἐσύνεζε τὴν βελὴν, ἤτοι τὰς Ἀρχοντας, ἔκραζε καὶ αὐτὸν, καὶ περὶ πάσης ὑποθέσεως ἀπὸ αὐτὸν ἐποίει ἀρχὴν. Οὗτος ὁ Ἀκάκιος γνωρίσας τὴν σκληρότητα Λέοντος τῷ Μακέδῳ κατὰ τῶν λυπάντων αὐτὸν, καὶ νοήσας καλῶς τὴν γνώμην τε, ὅτι κλίνει μόνον εἰς τὰς ἐπαινῶντας αὐτὸν, ἐπετιθέμετο νὰ ἐπαινῇ πάντα τὰ αὐτῷ ἀποτελέσματα· διὰ τὸ τοιοῦτον εἶχεν εὐπειθῆ πάντοτε, καὶ τὸν θυμὸν τε πάντοτε κατεπραῖνε, καὶ εἰς πολλὰς ὁπῶς ἔσφαλαν ἐπραγματεύετο τὴν σωτηρίαν τῆς, καὶ τῆς ἐσυμπαθῶσεν ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν μεσιτείαν τε, καὶ τῆς εἰς παντοτεινὴν ἐξορίαν ἀποφασισμένης ἡλευθέρωνε, καὶ ἐκάλει εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν, ὅρα τὸν Σαῖδαν. Ἀλλὰ διὰ περισσοτέραν φανέρωσιν τῆς ὑποθέσεως χρεῖα νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα ἔκτε τῷ Εὐαγγελίῳ, καὶ ἄλλων.

Ἰωάννης
Ταλαΐας.

§. 4. Ἰωάννης, Ταλαΐας ἐπωνομαζόμενος, Πρεσβύτερος Ταβερνησιώτης, καὶ οἰκονόμος τῶν σεβασμῶν νὰν τῇ ἀγίᾳ προδρόμῳ, καὶ Βαπτιστῇ Ἰωάννῳ ἦλθεν εἰς τὴν βασιλεύσαν διὰ νὰ μεσιτεύσῃ, ὅτι εἰάν ἀκολυθίσῃ τὸν ἐκεῖσε Ἐπίσκοπον νὰ ἀποδάνῃ (α) νὰ εἶναι ἄδεια εἰς τὰς Ἐπισκόπους, καὶ λοιπὰς κατοίκους τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ προβάλλωσι πρόσδρον, ὅποιον ἤθελαν. Ἀλλ' ἐννοηθὴ ἀπὸ τὸν βασιλέα Ζήνωνα πῶς διὰ τὸν αὐτόν τε ἐπροξένει τὴν Ἐπισκοπὴν, ὅθεν ὠρκίσθη νὰ μὴ ζητήσῃ ποτὲ τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον, καὶ ὅπως ἐπέσχετο εἰς τὴν πατρίδα τε. Θεσπίσας δὲ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν τελευταίαν τῷ Τιμόθεῳ, νὰ γένῃ Ἐπίσκοπος ἐκεῖνος ὅπῃ ὁ κληρὸς, καὶ τὸ καινὸν ἤθελεν εὐρὴ εὐλογον, καὶ ἀποδανῶν μετ' ὀλίγον ὁ Τιμόθεος, ὁ ῥηθεὶς Ἰωάννης, ὅτε τὰς ὁρὰς τε ἐνδυμέμενος, ἀλλὰ καὶ δῶρα προσφέρων ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. καὶ ἐνθὺς ἔδειξε καταφρόνησιν πρὸς τὸν Ἀκάκιον, καὶ ὅτε κατὰ τὴν ἐπικρατήσαν συνήθειαν συγκοινωνητικὰς Ἐπιστολάς, (τὰς ὁποίας καὶ ἐνθρονιαστικὰς καλεῖσιν) ἔπεμψε πρὸς αὐτόν· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Ἀκάκιος ἔχι ἀλόγως κατ' αὐτὸ ἐκινήθη, καὶ παθὼν ἀνδράπινόν τι, ἐγένετο αἰτίος μετὰ τὴν δύναμιν τῷ Ζήνωνι νὰ καθαιρεθῇ ὁ Ἰωάννης, νὰ διωχθῇ, καὶ νὰ γένῃ αὐτ' αὐτῷ Πέτρος ὁ Μογγός, ὁς ὑπεσχέθη μὲ τὸ ἐνωτικόν, ὅπῃ κατ' οἰκονομίαν ἔκαμε νὰ ὑπογράψῃ, καὶ νὰ δώσῃ καὶ συνοδικὰς μετὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς εἰλικρινῆς πίστεως, κατὰ τὸν τύπον τῶ ἐνωτικῷ, πρὸς τε τὸν Ἀκάκιον, τὸν Συμπλίκιον, καὶ τὰς λοιπὰς Πατριάρχας· τὸ ὅποιον γεγονός, Ἰωάννης ὁ Ταλαΐας κατέφυγεν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖσε σκηνοχθεῖς μετ' Ἐπιστολὰς τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας Καλαυδίῳ εἰς Ρώμην ἦλθε, κατηγορῶν πρὸς Συμπλίκιον, τὸν ταύτης Ἐπίσκοπον, Πέτρον τὸν Μογγόν, καὶ τὸν Ἀκάκιον, καὶ λέγων διὰ τὰ δόγματα τῷ Λέοντι, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ ἐξέπεσε τῷ θρόνῳ τα. Πρὸς αὐτὰ λοιπὸν ταρχθεις ὁ Συμπλίκιος, γράφει ἀδημόνῳ πρὸς Ζήνωνα τὸν βασιλέα, καὶ τὸν Ἀκάκιον· ἀντιγράφει δὲ ὁ Ζήνων, ἐγκαλῶν τὸν

(α) Δηλαδὴ τὸν Ἀλεξανδρείας, τὰ λεγόμενα γὰρ ἐκ τῶ Εὐαγγελίου εἰσὶν, ὅρα βιβλ. γ'. κεφ. ιβ'.

τὸν Ἰωάννην ὡς ἐπίσκοπον, καὶ ὅτι δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, καὶ ἔτι δι' ἄλλην ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ· ὁμοίως καὶ ὁ Ἀκάκιος γράφει τῷ Συμπλίκιῳ πῶς καὶ μὴ τὸν Ἰερεὺς καὶ ἐγένεν Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας· ἀντέγραψε πάλιν ὁ Συμπλίκιος τῷ Ἀκακίῳ, ἐγκαλῶν ὅτι συγκοινωνεῖ μετὰ Πέτρον τὸν Μογγὸν χωρὶς τῆς εἰδήσεως τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ, ἔπρεπε γὰρ μετὰ τὴν κοινὴν γνώμην ὅτῃ ἐκαθάρθη, μετὰ τὴν κοινὴν πάλιν γνώμην καὶ ἀνακληθῆ, πρὶν δὲ ἀποκριθῆ εἰς αὐτὰ ὁ Ἀκάκιος ἐτελεύτησεν ὁ Συμπλίκιος.

§. 5. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πέτρος σεραφεῖς εἰς τὸν θρόνον, καὶ ὢν πλάτος, χαριζόμενος τισὶ φίλοις τῷ Διοσκόρῳ, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον φανερώς ἀναθεμάτισε, τὸ ὅποιον μαθὼν ὁ Ἀκάκιος, καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς κακίας ταύτας, ἔπεμψε τινὰς καὶ μάθωσι τὰ περὶ ταύτας, ὁ δὲ Πέτρος παλίμβολος ὢν, καὶ τὰς καιρὸς ἐξαγοραζόμενος, ἀρνήθη πῶς καὶ ἔπραξε τὸ τοιαῦτον, καὶ θέλων καὶ πληροφορήσῃ τὸν Ἀκάκιον, ἔγραψεν Ἐπιστολὴν πρὸς αὐτόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέδετο καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, καὶ ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Ὁ Ἀκάκιος λοιπὸν ἔχων ὡς ἐνέχειρον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐπαίνει τὸν ῥηδέντα Πέτρον ὡς ὀρθόδοξον.

§. 6. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Συμπλίκιῳ, ὁ διάδοχος ταύτης Φίλιξ Γ. τὴν τε διάστροφον πίπτει τῷ Μογγῷ ἀκέρως, καὶ ἐνοχλόμενος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Ταλαίαν περὶ τῶν παρ' αὐτῷ γενομένων, ἔλαβε θερμότερον τὴν ὑπόθεσιν· ὅθεν προσάγει τὸν Ἀκάκιον καὶ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, καὶ καὶ παρασταθῇ εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν θρόνον, καὶ καὶ ἀποκριθῇ εἰς τὰ προβαλλόμενα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην· ὁ δὲ Ἀκάκιος μὴ γινώσκων ἀνωτέρον ταύτῃ τὸν Ῥώμη, ἔδεν ἀπεκριθῇ· διὸ ὁ Ῥώμης ἀκοιμώνητος κηρύξας τὸν Ἀκάκιον, ἔσειλε τὴν κατὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ὁποίαν ὡς ἔδεν λογισάμενος ὁ Ἀκάκιος διέμεινεν εἰς τὴν κοινωσίαν ταύτην Πέτρον, καὶ εἰς ἐξεδένησιν ὡς φαίνεται διὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν θρόνον, καὶ πολλὰ θερμοδετήσας ἐσβυσεν ἀπὸ ταύτης Δίπτυχα τὸ ὄνομα τῷ Φίλικῳ· ἀπὸ τότε λοιπὸν ὁ Ῥωμαϊκὸς θρόνος μετὰ φανερόν σχίσμα ἀπεχωρίθη τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει θρόνῳ, τὸ ὅποιον σχίσμα εἰς τὰς διαδόχους ἑκατέρωθεν μερὲς, διέμεινεν εἰς πολλὰς χρόνας· ἀναγνώδι Θεόδωρον τὸν ἀναγνώστην. (α)

§. 7. Τελευτήσαντος ταύτης Ἀκακίῳ, διεδέχθη τὸν θρόνον Φλαυίτας, ὅστις μετὰ μῆνας τεσσάρων ἐτελεύτησεν καὶ ἐδιαδέχθη ἀπὸ Εὐφύμιον ἀνδραγαθὸν, καὶ περιφανέστατον, καὶ ἐπιμελέστατον τῆς τε ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὡς ἐπαίνει αὐτὸν ὁ Νικηφόρος (β). Οὗτος ἔδεν τῶν συμβαλλόντων πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἡδὴ πρὸ ὀλίγου ἀρδείτης εἰρήνης ταύτης, καὶ κοινωσίας ἔφησε· διότι δεξάμενος τὰς συνοδικὰς Ἐπιστολάς Πέτρον τὰς πρὸς Φλαυίταν γνωσμένας· καὶ εὐρών τὸ κατὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι πεπραγμένον ἀνάθεμα, αὐτῷ μὲν τὸ ὄνομα ὡς ἀρετικῷ ἀπὸ ταύτης Δίπτυχα ἐξήλειψε·

I 3

τὸ

Φίλιξ γ.
Ῥώμης Ἐπίσκοπος
καλεῖ πρὸς
ἑαυτὸν τὸν
Ἀκάκιον, καὶ
δὲν ὑπακούει.

Σχίσμα
ἀληθές
τῶν δύο
Ἐκκλησιῶν.

Εὐφύμιος
Κωνσταντινουπόλεως
ματαίως
κοπία διὰ
τὴν ἐνωσιν.

(α) Βιβλ. β'. (β) Βιβλ. ιε'. κ.φ. ιη'.

τὸ δὲ ὄνομα τῷ Φήλικος εἰς αὐτὰ ἀντέγραφεν ὡς ὀρθόδοξα, τὸ ὅποιον ἐσβύθη ὡς εἰρήνη, ἀπὸ τὸν Ἀκάκιον· προσέτι καὶ συγκοινωνητικὰς Ἐπιστολάς ἐπεμψε πρὸς τὸν Φήλικα, καὶ μετὰ αὐτὰς ὁμολογίαν πληρεσάτην τῆς πίσεως, καὶ διὰ τὰ εἰπῶ συστόμως, παρέστησεν αὐτὸν ἀδελφὴν τῆς πίσεως καθαρώτατον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τῷ Ἀκακίῳ ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα δὲν ἐσβύσε, τὸν ὅποιον ὡς ὀρθόδοξον ἐγίνωσκε, καὶ ἡπατήθη ἀπὸ Πέτρον τὸν Μογγόν, ἔτι καὶ ὡς εὐαρεσῶν τῷ λαῷ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀνατολικοῖς, ἀνάξιος κοινωνίας ἀπὸ τὸν Φήλικα ἐκρίθη.

§. 8. Μετὰ τὴν τελευταίαν τῷ Φήλικος Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐπροχειρίσθη ὁ Γελάσιος, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ Εὐφύμιος ὡς ὅλος δι' ὅλην ἐκδοτος διὰ τὴν εἰρήνην, καὶ ὁμόνοιαν, κοινωνητικὰς περιεσχέσας καὶ τὴν ὁμολογίαν εὐληκρινῶς πίσεως ἐπεμψεν Ἐπιστολάς, ἀλλ' ἅτε ἀπὸ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας εἰσηκόσθη εἰπόντος, εἰάν πρότερον ὁ Εὐφύμιος δὲν σβέσῃ τὸ ὄνομα τῷ Ἀκακίῳ ἀπὸ τὰ δίπτυχα, δὲν θέλει συγκοινωνῆσαι· τῷ ὅποιον τὴν ζήτησιν ἀδικον νομίσας ὁ Εὐφύμιος δὲν ἐμιμήθη τὸν Γελάσιον, ἀλλ' ἐδοκίμαξε μετὰ Ἐπιστολάς, ἂν εἶναι δυνατόν μένοντος ἐν ταῖς διπτύχοις τῷ ὀνόματι τῷ Ἀκακίῳ, νὰ κάμῃ συγκοινωνῶν τὸν Γελάσιον, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην ἐγίνοντο.

§. 9. Καταρεθεὶς δὲ ὁ Εὐφύμιος ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἀναστάσιον προχειρίζεται διάδοχος αὐτῷ ὁ Μακεδόσιος, ὅστις διὰ Φήσου τῷ ὑπὸ Θεοδορίῳ σαλδέντος τῷ Ἀναστασίῳ, ἐκίτη τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνωσιν, καὶ ἂν δὲν ἐδυνήθη, καθὼς λέγει ὁ Θεόδωρος (α), ὅμως πολλὰ ἐκοπίασε, καὶ περὶ δογματῶν ὀρθῶν ἐφρόντισεν· ἔπειτα καὶ τέττε ὑπὸ τῷ Αὐτοκράτορι ἐξοριζόμενος, τίθεται αὐτ' αὐτὰ εἰς τὸν θρόνον Τιμόθεος ὁ αἰρετικός, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐμπαιχθέντες οἱ ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ Βιτκλιανόν, ἀπὸ ἐσύκωσε τὸν Ἀναστάσιον διὰ τὸν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀδυσμον διωγμὸν, Ἐπίσκοποι περίπτε τὲς σ'. σύναδον ἐν Ἡρακλείᾳ ποιῆσαι, ἐδὲν ἐκατόρωσαν.

§. 10. Ἐν τῷ μεταξύ τελευτήσαντος τῷ Γελασίῳ, διαδέχεται τὴν τῶν Ρωμαίων Ἐπισκοπὴν ὁ Ἀναστάσιος, καὶ μετὰ αὐτὸν ὁ Σύμμαχος· ὅστις πέμψας γράμματα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν συμβελεύει διὰ τὴν ὁμόνοιαν, καὶ εἰρήνην, διὰ τὴν ὅποιαν ἔλεγε πῶς πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὰ δίπτυχα τὸ τῷ Ἀκακίῳ ὄνομα· ἡ δὲ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπεκρίθη, ὅτι τὴν μὲν εἰρήνην θέλει, τὸ δὲ ὄνομα τῷ Ἀκακίῳ ἀπὸ τὰ ἱερὰ Δίπτυχα νὰ τὸ ἐξαλείψῃ δὲν θέλει, ὅθεν ἀπὸ τὸν Σύμμαχον δὲν ἐδέχθη ὁ Σίλβανος διάκονος.

§. 11. Μετὰ τὸν Σύμμαχον ἀνέβη εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ὁ Ὁρμίσδας, ὅστις μετὰ τὸν Ἀναστάσιον τὸν Αὐτοκράτορα περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἔρχι ἀπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ἐκοινολόγησεν· ὅμως πάλιν

λιν

(α) Εἰς τὸ β'. βιβλίον.

λιν εἰς μάτην, διότι ὁ Οὐρίσδας ἤθελεν ὁμοίως μετὰ τὰς πρὸ αὐτοῦ, καὶ μὴ συναριθμῆται ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Καθολικῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφάνη εὐλογον τῷ Ἀναστασίῳ.

§. 12. Ἀποθανὼν δὲ αἰφνιδίως ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἀπὸ ἀσραποτελέκι, δέχεται τὰ σκήπτρα ὁ Γεσίσιος, ὅστις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας τῆς ἁλλοῦ δὲν ἐπόθει περισσώτερον παρέξ τὴν εἰρήνην, καὶ ἐνωσιν τῶν χωριζέντων Ἐκκλησιῶν. ὅθεν δι' αὐτὴν τὴν ἐνωσιν Ἐπιστολὰς καὶ μεσιτείας πρὸς τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον Οὐρίσδαν ἔπεμψεν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὅ,τε Ἰωάννης ὁ τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης, καὶ Γεσινιανὸς ὁ Κόμης, ὁπῶ μετὰ τὸν Γεσίσιον ἐβασίλευσε. τὰς ὁποίας λαβὼν ὁ Οὐρίσδας, πρέσβεις εἰς Κωνσταντινὴν ἐπέμψεν ὁπῶ ἐκόμιζον Ἐπιστολὰς πρὸς τε τὸν Αὐτοκράτορα, Εὐφημίαν τὴν Αὐγύσαν, Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην, πρὸς τὸν Γεσινιανόν, καὶ πρὸς ἄλλας, μετὰ τὰς ὁποίας Ἐπιστολὰς ἐζήτηι παντοδαύτοις τρόποις νὰ σβεδαῶσιν ἀπὸ τὰ Ἱερά διπτυχα τὰ ὀνόματα Ἀκακίου, καὶ πάντων τῶν κοινωνησάντων σὺν αὐτοῖς.

§. 13. Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν, ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμπορευθέντων Ἐπισκόπων ἰδόντες τὰς Ῥώμης Ἐπισκόπους τότεν δι' ἰσχυροῦς μένους, καὶ ἰσχυρογνώμονας ὄντας, καὶ ἀμεταθέτας τῷ προβληθέντος ζητήματος, ἀπὸ τὸν πόθον τῆς Χριστιανικῆς εἰρήνης, καὶ τῆς κοινῆς ἀταραχίας, τὴν τῷ Οὐρίσδᾳ θέλυσιν ἀγκαλὰ καὶ παρόλογον ἐπλήρωσαν, καὶ λαβόντες τὸ βιβλίον τῷ Οὐρίσδᾳ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποδίκας ἀναθέματι ἔγραψε Νεσόριον, Εὐτυχὴν, Διόσκορον, Τιμόθεον τὸν Αἰλαρόν, Πέτρον Ἀλεξανδρείας, Ἀκάκιον, καὶ ὅσας ἄλλας ὁπῶ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτῶν μέχρι τέλους διέμειναν, ὑπέγραψαν εἰς αὐτὸ, σπεδάζοντες πρὸς τέτοις νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὰ διπτυχα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ ὀνόματα Ἀκακίου, Εὐφραΐτα, Εὐφημίου, Μακεδονίου, Τιμοθέου, καὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Ζήνωνος, καὶ Ἀναστασίας.

§. 14. Τοιοῦτοτρόπως τὸ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ῥώμης, καὶ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τινῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Δαρδανίας, καὶ τῆς Ἰλλυρικῆς, σχίσμα τελευταῖον ἀφῆρέθη, ὁπῶ ἐπεκράτησε χρόνος λς'. ἀπὸ τῆς υπὸ. ἕως τῆς φιθ'. αἱ δὲ λοιπαὶ Ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἀδίκαια ζητήματα τῆς Ῥώμης μὴ συγκατανεύσασαι, τὸ τῷ Ἀκακίῳ ὄνομα, καὶ μάλιστα τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ Εὐφημίᾳ, καὶ Μακεδονίᾳ ἀνδρῶν ἀγίων ἀνεξάλειπτα ἐν τοῖς ἱεροῖς πίναξι διεφύλαξαν, καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ σχίσμα διέμειναν ἀπὸ τὴν ἀκλινῇ αὐθάδειαν τῷ Οὐρίσδᾳ, τὸ ὁποῖον τέλος μετὰ τὸν θάνατον τῷ Οὐρίσδᾳ παντελῶς ἀφῆρέθη. διότι ἐδὲ ἔχρας αὐτῷ εἰς τὰ ὑπερινα ἐπεκράτησε. φαίνεται δὲ παρὰ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ δὲ Δόμνινῳ (α), πῶς ἀληθινὸν εἶναι, ὅτι Ἰωάννης διάδοχος τῷ Οὐρίσδᾳ, μετὰ τὴν φρόνησίν τε, καὶ μετριότητά, πᾶσαν αἰτίαν τῷ σχίσματι νὰ ἀφῆρεσε,

Τέλος τῆς
σχίσματος.

σε, ἡ τα τῶν πρὸ αὐτῶ ἀρχιερατευτάντων σχίσματα νὰ ἐξῆλειψε, συγκοινωνήσας ἐντελῶς μὲ πᾶσαν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, σωζομένης μόνον τῆς ὁμονοίας εἰς τὴν καθολικὴν πίσιν, χωρὶς ἄλλην προσιδεμένην περίσσειν περὶ τῆ μὴ συγκοινωνεῖν τοῖς συγκοινωνήσασιν τοῖς αἰρετικοῖς, ἡχὶ δὲ εἰς τὴν αὐτῶν αἵρεσιν· ταῦτα ἀρκετὰ εἰσὶ διὰ τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολῆς, ἡ Δύσεως, περὶ ἧ διαλαμβάνουσιν Εὐάγγελος (α), Νικηφόρος (β), Λαβράτος (γ), ἡ Μάρκος Ἀντωνῖνος δὲ Δόμνις. (δ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς ἐγερθείσης Φιλονεικίας ἐκ τῆ ζητήματος, πότερον εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος πέπονθεν.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας Ῥαβίνα τῆ βασιλείας προεβλήθη μεταξὺ μοναχῶν τῆς Σκυδίας ὅπῃ κρυφίως τὴν τῆ Εὐτυχῆς αἵρεσιν ἔδωλπον, ἡ διακόνος τινὸς Οὐίκτωρος καλαμένα τὸ τοιαῦτον· πότερον, εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον πρέπει νὰ προσεδῇ τὸ ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος σαυρωθῆναι, τὸν Χριστὸν, ἢ ἕ ; Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι ἐν Κωνσταντινπόλει διάγοντες, ἔμπροσθεν τῶν πρέσβων τῆ Παπᾶ, ὡς Νεστοριανὸν τὸν Οὐίκτωρα διίσχυρίζοντα νὰ ἀποδείξωσιν· ὁ δὲ Οὐίκτωρ ἔλεγε, τῆτο νὰ ὁμολογῇται ἀπὸ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἐκεῖνοι ἀντέλεγον αὐτῷ νὰ μὴν ἀρχῇ τὸ παρά τῆς συνόδου ῥηδὲν, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσεδῇ ἔτι τὸ ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος σαυρωθῆναι· εἰς αὐτὰς οἱ πρέσβεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἐφανερῶδη, εἶπον, ὅτι ἐκεῖνος ὅπῃ θέλει νὰ νομίζεται ὡς Καθολικός, ἐξάπαντος ἀρκεῖ αὐτῷ χωρὶς τινος προδότης τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ ὁμολογῇ· οἱ δὲ μοναχοὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον μὴ ἐρέξαντες, πρὸς Πάπαν τὸν Οἰκιστὰν κατὰ τὴν τῶν πρέσβων ἀπόφασιν προσεκλήθησαν, οἵτινες παραγενόμενοι, τοιαύτην ἀπόφασιν ἔλαβον παρ' αὐτῆ, ὡς ἡ ἀπὸ τὰς πρέσβεις, δηλαδὴ πῶς δὲν χρειάζεται ἡ προδότης ἐκείνη, ἡ νὰ προσέχωσιν εἰς τὰς ἀπάτας, αἵτινες ὑποκάτω αὐτῆς τῆς προδότης δύνανται λανθανόντως νὰ ὑποκρυπτοῦνται, ὅθεν ἡ οἱ πιστοὶ νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ αὐτὴν.

§. 2.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'. ἡ λοιπά. (β) Βιβλ. ις'. κεφ. ι'. ἡ λοιπά. (γ) Ἐν τῷ Βενεδικτῷ κεφ. κς'. ἡ ιη'. (δ) Περὶ Ἐκκλησ. κοινότη. βιβλ. ζ'. κεφ. ι'. ἀπὸ ἀριθ. 135. ἕως 165.

§. 2. Αὐτὴν τὴν διάλυσιν τῆ Ορμίσδα, καὶ τὸν διαρισμὸν τῆ ζητήματος, διὰ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, εἰς τὸ ὑπερον οἱ Νεστοριανοὶ ἐρεψαν· ὁμοίως καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτῶν Ἀκοιμήται μοναχοὶ ὅπῃ ἦσαν εἰς Κωνσταντινὸν πόλιν, οἵτινες ἔλεγον, ἂν δὲν ἔπαθεν εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἔπεται ὅτι ἥτε εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ ἐγενήθη, ἥτε ἡ Μαρία πρέπον εἶναι καὶ λέγεται Θεοτόκος. Εἰς αὐτὰς τὰς αἰρετικὰς ἐναντιῶτο ὁ Αὐτοκράτωρ Γεσινιανός, Ἐπιφάνιος ὁ Κωνσταντιναπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ οἱ λοιποὶ Ὁρθόδοξοι, προσβεβαίοντες ὁσίως, καὶ ἀγίως λέγεσθαι ἓνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος πεπονθέναι ἐν σαρκί, ἐκ τῆ ἐναντίας δὲ, ἀδέμιτον ἔλεγον εἶναι, καὶ λέγῃσι τὴν Μαρίαν μὴ εἶναι Θεοτόκον.

§. 3. Οἱ δὲ Νεστοριανοὶ ἰξέυροντες πῶς καὶ ἀποβάλληται ἀπὸ τὸν Ορμίσδαν ἐκεῖνη ἡ τῶν ἐναντιῶν αὐτῇ ῥήσις, ἔπεμψαν εἰς Ρώμην πρέσβεις πρὸς Γεωργίον τὸν Πάπαν τὸν τῆ Ορμίσδα διάδοχον, διὰ καὶ μὴν δεχθῇ τὸ καθάπαξ ἐκροταλιθὲν ῥητὸν ἀπὸ τὸν πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατευσαντα· τῷτο μαθὼν ὁ Αὐτοκράτωρ πρέσβεις καὶ αὐτὸς πρὸς Γεωργίον ἐπεμψε· φθάσαντες λοιπὸν καὶ οἱ δύο μερῶν πρέσβεις, μετὰ προσοχατικὴν καὶ ἐπιμελῆ ἐξέτασιν ἀπὸ τὴν ἐν Ρώμῃ συναδρουσείσαν σύνοδον, ἡ μὲν τῶν Νεστοριανῶν δόξα ἀνεδράπη, ἡ δὲ τῆς πίστεως ὁμολογία τῇ Γεσινιανῷ, καὶ τῶν ὁμοδόξων προσεβεβαίωθη. Τῷτ' αὐτὸ καὶ ἐν ὑψέροις ἐγένεν ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινὸν πόλει Β'. ἡτοι Ε'. Οἰκαμένη συνόδῳ, τῆς ὁποίας ὁ ἱ. ἀναθεματισμὸς ἔχει ἕτως. „Εάν τις ἐχ ὁμολογεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν „Χριστὸν τὸν σαυρωθέντα ἐν σαρκί, Θεὸν εἶναι ἀληθῆ, καὶ Κύριον τῆς δόξης, καὶ ἓνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ τῶν ἀνακυφάντων αἰρετικῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Ἐξω ἀπὸ τὰς ἐκτεδείσας ἀνωτέρω αἵρέσεις τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Μανιχαίων, τῶν Νεστοριανῶν, καὶ τῶν Εὐτυχιανῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις τὴν Ἐκκλησίαν διετάραξαν προσέτι, μάλιστα ἐπὶ τῇ Γαλίᾳ, ἡ τῇ Σευήρῳ αἵρεσις, καὶ Γαλιανὰ τῇ Ἀλικαρνασέως, ὁμοίως καὶ τῶν Θεμισιανῶν, ἡτοι τῶν Ἀγνοητῶν.

§. 2. Σευήρος, περὶ ἧ ἀνωτέρω εἴρηται κεφαλ. α'. ἀριθ. ζ'. ἐγκρατὴς τῷ θρόνῳ τῆς Ἀντιοχείας γενόμενος, τὴν Ἀγίαν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, καὶ τὸν

Σευήρος
αἰρετικός.

τὸν τῷ Λέοντος τόμον, ἡ ἀπομνημονεύματα καθ' ἡμέραν ἐχλέουζέ τε, ἡ ἀναδέματι ὑπέβαλε· τὰς δὲ ὁρθόδοξας μοναχὰς μάλιστα τὰς μὴ βελομένης συμφωνῆσαι αὐτῷ παντοίοις τρόποις κατέτρεχεν· ὅθεν ἡ οἱ τῆς ἐν Γερουσιόμοις Συνόδου πατέρες δὲν ὤκνευσαν εἰς τὴν Συνδικὴν αὐτῶν Ἐπιστολὴν δικαίως νὰ τὸν καλέσωσι βδέλυγμα τῆς Ἐρημώσεως, τέρας φθοροποιῶν, ἡ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια· ὅρα τὸν Βαράνιον (α), ἡ εἰς τὸ ἱκετικὸν βιβλίον τῷ κλήρῳ, ἡ τῶν μοναχῶν τῆς Ἀντιοχείας, τὸ προσενεχθὲν τῇ ἐν Κωνσταντιναπόλει συνόδῳ, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἐγκλήματα τέτα τῷ κακίῳ θρησκείᾳ, διεξοδικῶς ἐκτίθενται.

§. 3. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῷ Αυτοκράτορος Γαζίνῳ τῷ Θρακῷ, κοινῶς κατεκρίθη ἀπὸ τὴν ἐν Κωνσταντιναπόλει σύνοδον αὐτὸς ὁ Σευήρος, τὸν ὁποῖον ἐπρόσβαλεν ὁ βασιλεὺς νὰ θανατωθῇ, ἡ κατ' ἄλλας, νὰ πιασθῇ, ἡ νὰ κοπῇ ἡ βλάσφημος τῆ γλώσσα· τῷτο μαθὼν αὐτὸς ἡ φυγὼν ὑπῆγεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ὅπερ πρότερον ἀπ' αὐτὸν κατέφυγε ἡ Γελιανὸς ὁ Ἀλικαρνασεὺς Ἐπίσκοπος, ἐξωθεὶς τῷ θρόνῳ ἡ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Γαζίνῳ, ὅτι τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἀποβαλὼν κατεφρόνησεν· ἦν δὲ ἡ Ἀλεξανδρείας τότε Ἐπίσκοπος, Τιμόθεος ὁ Εὐτυχιανὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ οἱ δύο προσεδέχθησαν, ὡς ἀνεμόστρομβος ἐνσταίψαντες, εἰς τὴν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνοησίαν, ἡ πάντα τὰ αὐτῆς μέρη συγχίσαντες.

§. 4. Ταραχαὶ λοιπὸν, ἡ σχίσματα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τῆς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἡγέρθησαν, ὡς ὁ Λιβερᾶτος διάκονος ἐν τῷ Βρευιάρῳ ἐκτίθησι λέγων (β) Τιμόθεον ἐκινήθη εἰς τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησίαν ζήτημα περὶ φθαρτῶ, ἡ ἀφθαρτῶ, τοιαυτοτρόπως· μοναχὸς τις ἡρώτησε τὸν Σευήρον, τί πρέπει νὰ λέγῃται τὸ σῶμα τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, φθαρτὸν, ἡ ἀφθαρτὸν; ὅσις ἀπεκρίθη τῷ μοναχῷ, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες φθαρτὸν νὰ τὸ εἶπον· τῷτο ἀκούσαντες τινὲς τῶν Ἀλεξανδρέων ἡρώτησαν τὸν Γελιανόν

Γελιανὸς
Ἀλικαρνα-
σεὺς αἰρε-
τικός.

Σχίσμα ἐν
Ἀλεξαν-
δρείᾳ.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ρι' α' μ' ς. 15. ἕως 18.

(β) Λιβερ. Βρευιάρ. κεφ. 19. Sub isto Timotheo, de corruptibili & incorruptibili apud istam Ecclesiam quaestio mota est hoc modo. Requisiuit qui am monachus Severum, cujusmodi oppoteret dicere corpus Domini nostri Jesu Christi, corruptibile an incorruptibile. Ille respondit ei, SS. Patres corruptibile illud dixisse. Hoc audientes quidam Alexandrinorum, cum requisissent Julianum in alio loco sedentem, quid & ipse diceret de eadem quaestione: ille dixit SS. Patres contraria dixere. Horum itaque singuli statuere responsum, volentes, scripserunt libros adversus alterutrum, qui venientes in multitudinem civitatis, Ecclesiam illam diviserunt, & alios quidem secerunt corrupticolas appellari, alios, nimirum incorruptibilis assertiones, Phantasiastas, Timotheus vero magis sententiam Severi secutus est.

Huic cum diceret Themistius diaconus ejus si Corpus Christi corruptibile est, debemus eum dicere, & aliqua ignorasse, sicut de Lazaro: hoc Timotheus negavit dicendum, a cujus communione Themistius desciscens, Schisma fecit, & ab ipso dicti sunt in Aegypto Themistiasii.

νόν εἰς ἕτερον τόπον καθήμενον, τί καὶ αὐτὸς δοῦναι περὶ τῶν τοιούτων ζητημάτων· πρὸς τὰς ὁποίας εἶπε, τὸ ἐναντίον νὰ λέγωσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες, πῶς νὰ εἶναι, δηλαδή ἄφθαρτον· Ἐκαστος λοιπὸν βεβαίως νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἰδίαν γνώμην, καὶ ἀποκριθῇ, βιβλία δὲ εἰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἔγραψε, τὰ ὁποῖα διαδοθέντα εἰς τὸ πλῆθος τῆς λαοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην ἐξέσχισαν, καὶ ἄλλως μὲν ἐκάλεν φθαρτολάτραι, καὶ ἄλλως, τὰς δοξάζονταί, δηλαδή τὸν ἄφθαρτον, Φαντασιαστές. Τῷ δὲ Τιμοθέῳ, ὅτε ἤκολυθε τὴν γνώμην τῆς Σευήρας εἶπεν ὁ διάκονός τις Θεμισίος, ἐὰν τὸ σῶμα τῆς Χριστῆς εἶναι φθαρτὸν, χρεώσασθαι νὰ λέγωμεν αὐτὸν πῶς νὰ τὸν ἐλάνθασαν καὶ μερικά, ὥσπερ περὶ τῆς Λαζάρου, τῷτο ἠρνήθη ὁ Τιμόθεος νὰ λέγηται· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Θεμισίος ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν αὐτῆς, σχίσμα ἐποίησεν, ὅθεν καὶ οἱ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Θεμισιανοὶ ἐκλήθησαν.

§. 5. Πρὸς περισσοτέραν δὲ δήλωσιν τῆς φιλονεικίας τούτων τῶν αἰρετικῶν, πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔγινε περὶ τῆς σώματος τῆς Χριστῆς, θεωρημένον ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἐκκενώσεως, ἢν εἰς ἐκείνην τὴν γαστρίν δηλαδή ἦν φθαρτὸν, ταῦτασι τῶντι ἦν ὑποκείμενον εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, πέναν, δίψαν, πληγὰς, καὶ ἀπολήθως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον ὑπέκειτο· τῷτο πρότερος ὁ Σευήρος ὁμολόγησεν, ἔτι δὲ ὡς φαίνεται εἰπὼν, πῶς ἐξ ἀνάγκης τὸ σῶμα τῆς Χριστῆς παρόμοια μὲν τὰ ἡμέτερα, τὰ πάθη ἐκείνα νὰ ὑπέμεινεν· Ὑστερον δὲ ὁ Ἰβλιανὸς τὸ ἐναντίον διίσχυρίζετο, λέγων τὸ σῶμα τῆς Χριστῆς, ἔτι κατ' ἀλήθειαν ἦν ἐνεχόμενον τοῖς πάθεσιν, ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀλλὰ τὰ πάθη αὐτὰ νὰ ἐφάνησαν ἐξεικαστά, καὶ φαντασά. Οἱ τῆς Σευήρας ὁπαδοί, ἀπὸ τῆς ἐναντίας ἐκλήθησαν Σευηριανῖται, καὶ Σευηρίται, καθὼς καὶ Φθαρτολάτραι, καὶ Σκηνολάτραι, ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ τῆς Ἰβλιανῆς ὁπαδοὶ ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς Σευηριανῆς Ἰβλιανισαί, Ἀφθαρτοδοκίται, Φαντασιασαί, καὶ Μανιχαῖοι.

§. 6. Ἡ τῶν Ἀφθαρτοδοκικῶν αἵρεσις περισσότερον ὑπερίσχυσε, διότι πολλοὶ διεφθάρησαν μολυνθέντες ἀπ' αὐτὴν, ἢ μόνον Ἀρχόντες, καὶ Ἀξιωματικοὶ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν πρωτεύοντας Ἀρχιερεῖς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀρετῇ περιφώνων μοναχῶν, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰβηριανὸς, μάστιγος εἶναι ὁ Νικηφόρος (α), συμφώνως μὲν αὐτὸν λέγουσι διὰ τὴν πτώσιν εἰς τῷτο τῆς Ἰβηριανῆς πάντες οἱ Συγγραφεῖς Ἑλληνεῖς τε καὶ Ῥωμαῖοι, ὡς ὁ Βαρώνιος (β), ὁ Εὐάγριος (γ), ὅστις προαδέττει, τὸ καλούμενον πρὸς Ῥωμαίων Ἰνδικτον γράφει, „ ἐν ᾧ ἄφθαρτον τὸ σῶμα τῆς Κυρίου ἐκλήθη, καὶ τῶν φυσικῶν, καὶ ἀδιαβλήτων παθῶν ἀνεπίδεκτον, ἔτι λέγων τὸν Κύριον πρὸ τῶν πάθεων φανεῖν. ὥσπερ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔφαγε, μηδεμίαν τροπὴν ἢ ἀλλοίωσιν „ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐν μήτρᾳ διαπλάσεως, μηδὲ ἐν τοῖς ἐκαστοῖς, καὶ φυσικοῖς

Κ 2

,, πᾶ-

(α) Βιβλ. ιζ', κεφ. κθ'. καὶ βιβλ. ιη', κεφ. με'.

(β) Χρον. ἐν ἑτῇ φηγ'. ἀριθ. 1.

(γ) Βιβλ. δ', κεφ. λδ'.

Φθαρτο-
λάτραι.
Φαντασια-
σαί.Θεμισι-
ανῶν.Σευηριαν-
ισαί.

Σευηρίται.

Φθαρτο-
λάτραι.Σκηνολάτ-
ραι.

Ἰβλιανισαί.

Ἀφθαρτο-
δοκίται.Φαντασια-
σαί.

Μανιχαῖοι.

Ἰβηριανὸς
ἀφθαρτοδο-
κίτης.

„ πᾶσι, μὴδὲ μετὰ τὴν Ἀνάσσειν τῇ Παναγίᾳ σώματος δεξαμένη οἷς
 συναινῇ τὰς ἐκαστῇ ἱερέας παρηνάγκαζεν. “ Οἱ δὲ πλείονες ἐναντιό-
 μενοι εἰς αὐτὰ, καὶ ἀποδύσκων ἐ Γβσινιανός, τὸ Ἰνδικτον, ἤτοι τὸ διάταγμα
 δὲν ἐδημοσιεύθη, δηλαδὴ δὲν ἐπολιτεύθη.

§. 7. Ο δὲ Νικηφόρος (α) ἀπολογούμενος διὰ τὸν Γεσιμανὸν λέγει, ἔχῃ βαρύτερον νὰ ἐρευνήσῃ τὸ δόγμα, ἀλλὰ μὲ τὸν λόγον μόνον αὐτὸν τῷ φαρ-
τῷ δηλαδὴ σημασίας δεινοπαθήσας, ἐκεῖνο περὶ Χριστοῦ, μὲ τῷ ὁποίῳ τὸ
ἔρωτα διεφλέγεται νὰ λάβῃ μὴ θελήσας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀφ' ὧν τὸ σώ-
μα αὐτῷ εἶπε· διότι οἰκειότερον εἰς τιμὴν τῷ Κυριακῷ σώματος τῆτο ἐνό-
μιζε, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπολογίαν καλεῖ αὐτὸν ὁ Βαρώνιος, ὁ δυσμενέσας
ἐχθρὸς τῷ Γεσιμανῷ, μωρὸν, καὶ ἀναίδετον, ἀλλὰ τῆτο εἶναι ὕβρις· διότι δὲν
ἐμποδίζει κανένα πρᾶγμα τὸ νὰ ἐμβάπτηται, καὶ νὰ κλινῇ τινὰς εἰς αἵρετι-
κὴν γνώμην, ἔχῃ δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὸ ἔχῃ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην ὑπερ-
βολικὴν, καὶ παραπίπτει εἰς ἀκανόνισμα σφαλματα, ὅτῃ πταίει εἰς αὐτὸ τὸ
ἴσον τῶν φωνῶν, καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ζήλον, καθὼς αὐτὸς ὁ Βαρώνιος, ὡς
ἀληθμονῶν, ὁμολογεῖ ἔτις. ἡ ὑπῆρξαν τῷ Γεσιμανῷ ἀπειρῶ ὄντι τῶν ἱερῶν
γραμμάτων τὰ πρὸς πλάνην δέλγητρα, τὸ εὐσχημον αὐτῷ τῷ ὀνόμα-
τος, τατέσιν αὐτῇ ἢ περὶ τῆς ἀφ' ὧν σημασίας γνώμῃ, ὡς ἀξιώτερον νομίσαι
ἀφ' ὧν προσβεβαιῶσαι τὸ τῷ Κυρίῳ σώμα δηλαδὴ, ἢ περὶ τῶν πάντων ἀ-
ποφύνασθαι τοῖς ἐπαράτοις αἵρετικοῖς τοῖς φαρτολάτραις συναπαριστη-
θῆναι, ἔτω πάντως τηλικῶτον πρᾶγμα τῷ τῆς φωνῆς ἤχῳ ὀρίζων ἀφ' ὧν
νωσ (β).

Α' γνωρίζεται.

§. 8. Τελευταῖον ἀπὸ Θεμισίου τῶ διακότῃ ἐπωνομάσθησαν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θεμισιανοὶ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, οἵτινες καὶ Ἀγνητῆται ἐλέγοντο ἀπὸ τοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον δι᾽σχυρίζοντο.

Διαφορα
ἐξαι περ
αὐτῶν.

§. 9. Ὅποιον δὲ ἦν τὸ δόγμα τῶν Ἀγνοητῶν, τρανῶς δὲν φαίνεται· διότι οἱ Συγγραφεῖς δὲν συμφωνοῦσι περὶ τούτου· τινὲς ἀπὸ αὐτῶν λέγουσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἀγνοῆται ἔλεγον, πῶς ἢ τῷ Χριστῷ Θεοῦ δὲν ἐκατάλαβε τὰ μέλλοντα, ὡς Ἰσίδωρος Ἰσπαλῆνσιος (γ) καὶ οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ ὁ Γρατιανός (δ) οἱ Μαγδεμβουργικοὶ συγγραφεῖς (ε), Ὁσίανδρος (ζ) καὶ Βενδελίνος (η) ἕτεροι λέγουσι, πῶς οἱ Ἀγνοῆται νὰ διάταξαν τὸν Θεὸν Λόγον πάντα εἰδέναι, τὴν δὲ ἀνθρωπότητα κατὰ τὴν ἐνώφευσαν αὐτῇ ὑπαρξιν, πολλὰ νὰ ἠγνόησεν, ὡς ὁ Σχολαστικὸς Λεόντιος παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (θ),

(α) Εισβλ. 12. κ.ε.φ. 14.

(6) *Ἐπειδὴ ἐπεὶ φησὶν ἁγίου.* Fucrunt nescienti sacras literas ad errorem illecebræ ipsius nominis pulchritudo, nempe ipsa de incorruptibilitate sententia, ut dignius putaret asserere incorruptibile, quam contrarium affirmando inter detestabiles nominis hæreticos corrupticolas numerari; ita plane rem tantam sonoris definiens imprudenter sicut . . . καὶ τὰ ἑξῆς.

(γ) Βιβλ. κ. τὸν Εἰρηολ. κεφ. ε'. (δ) Ε' τῷ Θεοσίμ. καὶ σὺ κδ' ζητήμ.
 κεφ. λς'. (ε) Ἐκατοτ. ς'. κεφ. ε'. σελ. 158. (ς) Ἐκατοτ. ς'. βιβλ. δ. κεφ.
 18. (η) Μελέτ. Θεολογ. νζ'. τμήμ. λβ'. (θ) Ε' τει ρλε. ἀριθ. 87.

ὁ Νικηφόρος (α), τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ ὁ Βελλαρεμίνος (β), ὁ Βασκαετζ (γ), καὶ ἄλλοι· ὁ Χερνίτης γράφει (δ), πῶς ἔλεγον οἱ Ἀγνοῦται, ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπινὴν φύσιν, νὰ μὴν ἔξευρε πάντα ἐν δόξῃ, ἀλλὰ πολλὰ νὰ τὸν ἐλάνθανον, καθὼς ὁ Γεραλδος λέγει (ε) τὰς Ἀγνοήτας ἀπλῶς, καὶ ἀνευ τινὸς διαιρέσεως, ἦτοι χωρὶς διαίρεσιν τῆς θείας, καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁμοίως καὶ τῆς ὑπερυψώσεως, καὶ ἐκκενώσεως νὰ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Χριστὸν ἄγνοιαν διὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, τὴν ὁποίαν γνώμην φαίνεται καὶ ὁ Γκαλτέριος Γησιίτης νὰ διεκδικῇ, ὅταν ἀπλῶς λέγει (ζ) Θεμισίς τῷ Ἀρχηγῷ τῶν Ἀγνοητῶν γνώμη νὰ εἶναι, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς κρίσεως νὰ ἄγνοῦται, καὶ νὰ μὴν ἰξεύρηται ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

§. 10. Αἱ ῥηθεῖσαι γνώμαι, μᾶς φαίνεται ἐυκόλως νὰ συμφωνήσωσιν ἂν εἰπῶμεν τὰς Ἀγνοήτας, καὶ μάλιστα τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Θεμισίον, ὡς ἐκ τῆ Βαρωνίς (η) καὶ τῆ Λιβεράτα φανερεῖται (θ), ἰδίως εἰς τὴν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπότητα τὴν ἄγνοιαν νὰ ἀπέδωκεν· ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ Ἀγνοῦται ἦσαν ὁμᾶ καὶ Εὐτυχανοὶ πιστεύοντες τὴν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν θείαν αὐτῆ φύσιν ἀπολελύσθαι· ἡ ἄγνοια αὐτῇ, τὴν ὁποίαν ἔτοι ἀπέδιδον τῷ Χριστῷ, εἰς τὴν θείαν τῆ φύσιν νὰ εὐρίσκετο ὁμολόγησιν· καὶ ἐπομένως ἐδογματίζον τὸν Χριστὸν ἀπλῶς νὰ μὴν ἐκατάλαβε μερικὰ, καὶ πάντα νὰ μὴ τὰ ἔξευρε.

§. 11. Τάτας τὰς Ἀγνοήτας ἐπὶ Ἰασηνιανῷ τῷ βασιλέως ἀντεστάθῃ ὁ Θεοδοσίος, καθὼς καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆ κληθέντες Θεοδοσιανοὶ, περὶ ὧν εἰς τὸν οἰκείον τόπον ῥηθῆσεται· ἀνεσκεύασαν δὲ ἐγγράφως αὐτὰς Εὐλόγιος Ἀλέξανδρείας Ἐπίσκοπος, Γρηγόριος Ρώμης ὁ ἐπωνομασθεὶς μέγας· Περί αὐτῶν τῶν Ἀγνοητῶν, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν ῥηθέντων αἱρετικῶν ἀνάγνωσι τὸν Εὐάγγελιον (ι) τὸν Νικηφόρον (κ) καὶ τὸν Λιβεράταν (λ).

Τίνας κατ' αὐτῶν ἔγραψαν.

(α) Ἐκκλησι. Γ509. βιβλ. ιη'. κεφ. ι'. (β) Βιβλ. δ'. περὶ Χριστοῦ κεφ. α'. (γ) Τόμ. α'. ἐν τῇ τρίτῃ τῇ Θωμᾷ διαλέξ. νά. κεφ. α'. (δ) Περί τῶν ἐν Χριστῷ δύο φύσεων κεφ. κδ'. (ε) Ἐν τῇ Εὐαγγ. ἀρμον. κεφ. εἰς α'. (ζ) Χρονικ. πύκν. τμήμ. 5'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Κεφ. ιθ'.

(ι) Βιβλ. γ'. κεφ. λγ'. καὶ βιβλ. δ'. κεφ. δ'.

(κ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. κθ'. καὶ βιβλ. ιη'. κεφ. μδ'. καὶ ν'.

(λ) Κεφ. ιθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις συγκροτηθεῖσων Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπισημότεροι ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀναστασίας τε, καὶ Γεωργίου συνεκροτήθησαν αὗται, ἔξ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Συμμάχου, ἢ ἐν Ἀγιάδῃ, ἢ ἐν Ἀυρηλίᾳ α. ἢ ἐν Παυλινσίᾳ, ἢ ἐν Σιδωνί ψευδοσύνodos, ἢ Ταρρακοννησίᾳ, ἢ Γερμανδοσίᾳ, ἢ ἐν Κωνσταντινπόλει, ἢ ἐν Γεροσολύμοις, ἢ ἐν Τύρῳ, ἢ Γλερδηνσίᾳ, ἢ Ουαλεντινῇ, καὶ ἡ γ'. Ἀρελατηνσίᾳ, περὶ ὧν κατὰ τάξιν ρηθῆσεται.

Ἐξ συνόδων
ἐν Ρώμῃ.

§. 2. Αἱ ἔξ ἐν Ρώμῃ ἐκείναι σύνοδοι, καθὼς κοινῶς ἐπαριθμῶνται, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ δ'. νικητρία καλεῖται, ἀπὸ τῆς νικητρίᾳ τοῦ τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Πέτρου, διὰ προσαγωγῆς τοῦ Θεοδορείου βασιλέως τῆς Ἰταλίας συνήχθησαν ἐπὶ Συμμάχου τοῦ Πάπα, εἰς τελείαν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐγερθέντος σχίσματος μεταξύ Λαυρεντίου, καὶ Συμμάχου ὡς εἶρηται ἡ α. συνήχθη ὡς λέγουσι, τῷ υψθ'. ἡ δευτέρα τῷ φ'. ἡ τρίτη τῷ ρθ'. ἡ δ'. τῷ φβ'. ἡ ε. καὶ ζ. τῷ φγ'. εἰς αὐτάς τὰς συνόδους ἡ ἐκλογὴ τοῦ Συμμάχου ἐβεβαιώθη, καὶ αἱ τῶν ἐναντίων φιλονεικίαι διελύθησαν· τὰ πρακτικὰ πασῶν αὐτῶν τῶν συνόδων εὐρίσκονται εἰς τὸν β'. τόμον τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ' (α) καὶ παρὰ τῷ Οἰσίνδρῳ (β), ὅρα καὶ τὸν Κοριόλανον (γ).

Σύνοδος Ἀ
γιάδης.

§. 3. Ἡ ἐν Ἀγιάδῃ τῆς Ναρβωννησίᾳ Γαλλίας σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ Ἀλαρίχου τοῦ βασιλέως τῶν Οὐίσιγόττων, εἰς τὴν ὁποίαν συνήλθον Ἐπίσκοποι λέ. ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φς'. καὶ ἔκρινον περὶ μαθήσεως, καὶ χειροτονίας τῶν τε κληρικῶν, καὶ ἀρχιερέων, καὶ περὶ ἄλλων ὅπῃ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν· πρὸ πάντων, κλίναντες οἱ Ἐπίσκοποι ἐπαρακάλεσαν τὸν Θεὸν διὰ τὸν Βασιλέα Ἀλαρίχον, ἂν καὶ ἀρειανός, ὥστε αὐτὸς ὅπῃ τὰς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ συναχθῶσι, διὰ νὰ διαφυλαχθῇ ἐν υγιείᾳ, καὶ νὰ μεγαλυνθῇ ἡ βασιλεία τε, καὶ μετὰ δικαιοσύνην, καὶ δύναμιν νὰ διοικηθῇ, καὶ νὰ φυλαχθῇ. Ὑπερον συνέταξαν κανόνας οἱ α. διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὡς ἀπὸ ἀντιφάρμακα δύναται πᾶς τις νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποίας ἀρρώστιας, τότε αἱ Ἐκκλησίαι ἐκείναι ἡρώσων. σώζονται

(α) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. θ'. σελ. 244. Ἐκδόσ. Βασιλ. ἀρχιδ'.

(β) Ἐκατοντ. 5'. βιβλ. α'. κεφ. ια'. ιε'. ιθ'. καὶ κ'.

(γ) Σελ. 415. ἕως 418. τῆς ἀνωτέρας ἐκδόσεως.

ται οἱ κανόνες αὐτοὶ ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν Συνόδων, εἰς τὴν σύνοφιν τῆ Κοριολάνου (α), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ, ὅς ἐστι μόνον μ'. διηγείται (β).

§. 4. Ἡ ἐν Αὐρηλία α. ὁμοίως ἐν Γαλλίᾳ συνηθροίσθη διὰ προσαγωγῆς Κλοδοβαχίου τῆ βασιλείας τῶν Φράγκων ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, καθ' ὃν χρόνον πολεμήσας τὸν Ἀλάρικον κατετράπησεν, ἕτας ὄντος φζ'. ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύνοδον ἐξετέθησαν κανόνες λά. εἰς ἀνανέωσιν τῆ Ἐκκλησιαστικῆ μαθήματος, τὰς ὁποίας ἀνάγνωσι εἰς τὸν β'. τόμον τῶν συνόδων, εἰς τὰς Μαγδεβ. ἐκκτοντ. (γ) καὶ μέρος αὐτῶν παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ), καὶ Κοριολάνῳ (ε).

§. 5. Ἡ ἐν Παυνησίᾳ κατηγγέλθη ἀπὸ τὸν Σιγισμύνδον τὸν βασιλέα τῆς Βουργουνδίας ἐν ἔτει φθ'. μετ' τὴν σπαδὴν Ἀλάγμου Αὐτοῦ τῆ Οὐιέννης Ἐπισκόπου, ὅτ' ὀλίγον πρότερον εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἀρειανικὴν κακοπισίαν εἰς τὴν καθολικὴν πίσιν. σκοπὸς δὲ αὐτῇ ἦν διὰ τῆς κατηγγελλείσεως συνόδε νὰ καθαρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρειανικὴν βλάβην τὴν ὑποκειμένην αὐτῷ διοίκησιν, καὶ τὴν καταπεσῶσαν Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν νὰ ἀνανεώσῃ, καὶ νὰ ἀνεγείρῃ, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε μετ' τὰς ἐκτεθέντας, ἀπὸ αὐτῇ τὴν σύνοδον μ'. κανόνας, ὅθεν διαφέροντας ἀπὸ τὰς τῆς ἐν Ἀγάθῃ Συνόδου. Σάβονται εἰς τὸν β'. τόμον τῶν Συνόδων (ζ).

§. 6. Ἡ ἐν Σιδωνί τῆς Παλαιστίνης ψευδοσύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ Ἀναστασίου τῆ Αὐτοκράτορος, ἐν ἔτει φιβ'. κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, καὶ Φλαυιανῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, καὶ Ἡλίου τῆ Γερουσιολύμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι π'. πάντες αἰρετικοί· μεταξύ τῶν ὁποίων πρῶτος ἦν Σωτήριχος Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ Ζενείας, ὃς καὶ Φιλόξενος, ὁ τῆς Γεραπόλεως Ἐπίσκοπος· ἀπὸ αὐτῶν τὰς κατακεκριμένους κατεκρίθη ἡ ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος, Φλαυιανὸς τε, καὶ Ἡλίας ὁμοίως ἤδεσαν διωχθῆ ἀπὸ τὸν θρόνον τας, εἰς τὴν μετ' παρακαλεστικὰ γράμματα δὲν ἡμέρωναν τὸν Αὐτοκράτορα. ὅτινες εἰς ὀλίγον καιρὸν μετ' τὰς τῶν ἐναντίων διαβολὰς, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον μὴ συμφωνήσαντες παρομοίως μετ' εὐείας νὰ κατακρίνωσιν ἡναγκάσθησαν, νὰ μετατοπίσωσιν, ὡς ὁ Νικηφόρος διηγείται (η). τί δὲ ἔγινε περὶ τῆ Φλαυιανῆ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ τὸ β'. σύνοδον, θέλεις εὖρεαι πράξει εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι γεγραμμένα αὐτὰ ἐκ τῆ βίβ. τῆς ὁσίας πατρὸς ἡμῶν Σάββα. καὶ λαβόντες τὴν ἐξουσίαν ὅτ' ἤδεσαν, καὶ δόντες ἱκανὰ χρήματα τῷ τῆς Ἀντιοχείας δήμῳ, καὶ παντοίοις τρόποις δλίψαντες τὸν Φλαυιανὸν, καὶ σχεδὸν ἀποπνίξαντες, καὶ παρακινήσαντες νὰ ἀναδεματίσῃ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, καὶ αὐτῷ διώξαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν, τὸν κατεδίκαναν μετ' ἐξουσίαν. τὸ ὅποιον μαδῶν ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη καταπολλὰ, καὶ Σευήρον τὸν ἑξαρχὸν τῶν Ἀκεφάλων ἀπέστειλε διὰ ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας.

§. 7.

(α) Σελ. 419. ἕως 428. (β) Σελ. 132. τῆς ἐν Λοσανίῳ ἐκδόσεως, ἀρχαία. (γ) Εἰς ὃν αὐτὸν τόπον σελ. 244. (δ) Σελ. 176. (ε) Σελ. 429. (ζ) Αὐτὴ ἡ σύνοδος συνηθροίσθη ἐκτὶ τῷ φθ'. ἀλλὰ τῷ φζ'. (η) Βιβλ. ις'. κεφ. λβ'.

Γαβριήλ-
ωνοςία.

§. 7. Η Γαβριήλ-ωνοςία ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἐγένετο ἀπὸ ἰ. πατέρας, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ φιλ'. ἥτις συνετάξατο κανόνας γ'. ἐν οἷς τὰ ὠφέλιμα ἐδογματίσαν διὰ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἀναγνῶδι αὐτὰς εἰς τὸν β'. τόμον τῶν συνόδων, ὀλίγην δὲ ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖ αὐτῶν ὁ Καρατζᾶς (α), καὶ ὁ Κοριόλανος (β).

Γερωνδηςία

§. 8. Η Γερωνδηςία ὁμοίως ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ συνήχθη ἐν ἔτει φιλ'. ἀπὸ ἑπτὰ μόνον Ἐπισκόπων, οἵτινες ἐξέδεντο κανόνας δέκα εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μᾶθημα ἀνήκοντας, τὰς ὁποίας ἀναγνῶδι εἰς τὸν β'. τόμον τῶν Συνόδων. καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβουργικοῖς Ἐκατοντ. (γ), παρὰ τῷ Οὐσιάνδρῳ (δ), καὶ τῷ Κοριόλανῳ (ε) ἀπὸ αὐτὰς δὲ τινὰς ἐκτίθησιν καὶ ὁ Καρατζᾶς (ζ).

Κωνσταντι-
νιπόλεως.

§. 9. Η ἐν Κωνσταντινιπόλει Σύνοδος συνεκλήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς αὐτοκρατορίας τῷ Γεσίμῳ, ἐν ἔτει φιλ'. πατριαρχέοντος Γεωργίου τῷ Καππαδόκῳ, διὰ τὴν αἰτίαν Σευήρου τῷ Ἀντοχείας Ἐπισκόπου, διότι ὁ Κλῆρος αὐτῆς, καὶ οἱ μοναχοὶ ἤφεραν εἰς τὴν σύνοδον βιβλίον δευτικόν, μετὰ τὸ ὅποιον ἔλεγον νὰ εἶναι ὁ Σευήρος ὑπεύθυνος εἰς πολλὰ ἐγκλήματα, καὶ ἐζήτην ὅτι δι' αὐτὰ νὰ δώσῃ ἡ σύνοδος τὴν μέλαιναν ψήφον, ἥτοι νὰ τὸν καταδικάσωσι. πρὸς τέτοις οἱ τῆς Κωνσταντινιπόλεως ἀρχιεπίσκοποι παραστήσαντες ἱκετικὸν χαρτίον ἐδέοντο, ὅπως τὰ ὀνόματα τῶν Ευφημίου, Μακεδονίου, ὁπῶς ἀρχιερέτευσαν εἰς Κωνσταντινέπολιν, τὰς ὁποίας ἀδίκως ἐξώρισεν ὁ Ἀναστάσιος, νὰ γραφῶσιν εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα, καὶ τὰς τέσσαρας Οἰκουμενικὰς συνόδους, τὴν ἐν Νικαίᾳ δηλαδή, τὴν ἐν Κωνσταντινιπόλει, τὴν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι νὰ βεβαιώσωσι, καὶ Σευήρον τὸν αἱρετικὸν νὰ καταδικάσωσι, καὶ τελευτήσῃ τὰς ἐξοριζόμενους διὰ τὴν καθολικὴν πίσιν νὰ ἀνακαλέσωσιν. αὐτὰ τὰ δευτικὰ χαρτὰ ἐντελῆ σώζονται παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (η).

§. 10. Δοθέντες λοιπὸν, καὶ ἀναγνωσθέντες αὐτοὶ οἱ Λίβελλοι εἰς τὴν σύνοδον, οἱ πατέρες ὡς δίκαιον, τὰ τῶν Ευφημίου, Μακεδονίου, καὶ Λέοντος τῷ Πάπῳ ὀνόματα νὰ γραφῶσιν εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα, καὶ οἱ ἐξοριζόμενοι νὰ ἀνακαλεσθῶσι, καὶ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι εἰς τὸ αὐτὸ σέβας νὰ εἶναι ἔκρινον τὰς δὲ ρηθείσας κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι βλασφημίας, ἀναδεμάτισαν, καὶ τέλος τὸν Σευήρον καθεῖλον μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια. „ διὰ τὸ
„ τὸν Σευήρον, καὶ ἡμεῖς δικαίως αἰδῶ ἀναδέματι ὑποβάλλομεν, πάσης τι-
„ μῆς, ἀξίας, ὀνόματος, καὶ πράξεως, Χριστιανῶ ἢ Γερατικῶ ἀρμοζέσης, ἢ
„ ἀρμοζέειν ἐδελείσης ὑπερῶντες, καὶ γυμνὸν τῆς θείας κοινωνίας κατὰ τῆς
„ Ἐκκλησιαστικῆς κανόνας τάττοντες, ὅ μόνον ὡς περ βλάσφημον, ἀλλὰ καὶ
„ ὡς περ συκοφάντην, καὶ πάσας τὰς ἁγίας Συνόδους ὑβρίζοντα τῷ ἀναδέ-
„ ματι ὑποτεδείκαμεν· ὅρα τὴν πρὸς Γεωργίου τὸν Κωνσταντινιπόλεως Ἐπί-
„

κο-

(α) Σελ. 166. (β) Σελ. 430. ὅπως μόνον δέκα κανόνας ἀναφέρει. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 434. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, περ. κη'. (ε) Σελ. 432. ἕως 434. (ζ) Σελ. 177. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 249, ἕως 253.

κοπον ἀναφορὰν ὑπὸ Ἐπισκόπων ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (α) καὶ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

§. 11. Τῶν τελευτήσαντων εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινὸν σύνοδον, Ἰωάννης ὁ Ἐπίσκοπος ἐβεβαίωσε διὰ πάντα τὰς Ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς, καὶ μάλιστα Ἰωάννην Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπον. ὅθεν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν σύνοδοι ἐγίναν, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὰ τῆς ἐν Κωνσταντινὸν συνόδου διατάγματα ἐβεβαιώθησαν.

§. 12. Τῶν τῶν συνόδων περιφανέστεραι ἐξάδησαν ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἡ ἐν Τύρῳ τῷ αὐτῷ ἔτει, δηλαδὴ τῷ φθ. συναδρουοῦνται (γ).

§. 13. Ἡ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ Ἱλκερδηνσίᾳ συναδρουοῦνται, ἐγίνε τῷ φθ. εἰς τὴν ὁποίαν συνήλθον Ἐπίσκοποι μόνον ὀκτώ· καὶ κανόνας ἐξέδωκαν ἰσ. ὠφελίμως εἰς τὴν Χριστιανικὴν παιδείαν, τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τῷ β. τόμῳ τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (δ) τῷ Καρατζᾷ (ε) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (ζ).

§. 14. Ἡ Οὐαλεντιανὴ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ συνηβροῖσθαι ἀπὸ Ἐπισκόπων μόνον ἐξ, τῶν ὁποίων σώζονται κανόνες ἐξ ἐν τῷ β. τόμῳ τῶν Συνόδων, καὶ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (1).

§. 15. Ἡ Ἀρελατηνσία γ. καθὼς λογίζεται ὁ Βαρωνίος, ἐν τῇ προδήκῃ ἐν ἔτει φθγ., καὶ ὁ Κοριόλανος, συνήχθη τῷ φθδ. ἥτις διέταξε περὶ Ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, περὶ χειροτονίας τῶν ὑπηρετῶν, καὶ διακόνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δι' ἄλλα παρόμοια, καὶ ὡς ὁ Κοριόλανος θέλει (2), προσεκύρωσε καὶ τὴν τῇ Ρηγινσίᾳ Φαύστῃ Ἐπισκόπῳ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἠδέλησε Λέκινδον τὸν πρεσβύτερον νὰ τὸν τραβίσῃ ἀπὸ τῶν προοριστῶν αἵρεσιν· οἱ κανόνες αὐτῆς τῆς συνόδου σώζονται ἐν τῷ β. τῶν συνόδων, παρὰ τῷ Καρατζᾷ (1) καὶ Κοριολάνῳ (κ).

Ἱεροσολύμων, καὶ Τύρῳ.
Ἱλκερδηνσία.

Οὐαλεντιανή.

Ἀρελατηνσία.

ΚΕΦΑ'

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 250. ὅπε ὑπογεγραμμένοι εἰσὶν ἐχὶ μ'. ἀλλὰ μ'.

(β) Χρον. ἐν ἔτει φθγ. ἀριθ. 13.

(γ) Εἰς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις ἦσαν Ἐπίσκοποι λγ'.

(δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 239.

(ε) Σελ. 172. (ζ) Σελ. 436. ὅπε μόνον ἰδ. κανόνες εἰσὶ.

(η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Σελ. 439. (ι) Σελ. 141.

(κ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι ιγ'. καὶ Πρεσβύτεροι δ'. ἐν ὀνόματι τῶν αὐτῶν Ἐπισκόπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι ἐν
τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων ἔλαμψαν ἄνδρες εἰς μὲν τὴν Αὐτοκρατορίαν, εἰς δὲ τὴν Δύσιν Φεργέντιος Φερβάνδος ὁ διάκονος, Ἀλκιμος ὁ Αὐτὸς, Ἐνώδιος, Βοέτιος, καὶ ἄλλοι.

Ἀνδρέας
Καισα-
ρείας.

§. 2. Ἀνδρέας ὁ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐλογυμώτατος, καὶ πολυμαθέςτατος· ἔγραψε σχόλια εἰς τὴν Ἰωάννη ἀποκάλυψιν, ἀπὸ τὰ ὅποια Ἀρέδας ὁ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Ἐπίσκοπος τὴν αὐτὴ σύνοψιν εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν πεποίηκε.

Σάββας
μοναχός.

§. 3. Σάββας μοναχὸς πολὺ διαλάμψας εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἀνὴρ ἀγιώτατος, ὅστις δις ὡς πρεσβυς εἰς Κωνσταντινῆσιν ἐπέμφθη, παρακαλεθεὶς ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῇ ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχεύοντος· τὸ πρῶτον ἀπὸ Ἡλίου πρὸς Ἀναστάσιον τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ τὴν τὸν ἡμερώσῃ ὅτῃ ἦτον κατὰ πολλὰ ἀγριωμένος κατ' αὐτῇ· τὸ β. πρὸς Ἰβσινιανὸν παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν εἰς μεγάλην τιμὴν, τὸν ὁποῖον δυσωπήσας ὑπὲρ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, ἔδωκε πολλὰ θεσπίσματα εἰς τὰς καθολικὰς, καθὼς τὸν ἡνάγκασεν ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν· φθάσας δὲ εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς κατὰ Χριστὸν ἡλικίας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν ἐν ἔτει φλβ. ζήσας ὁσίων, καὶ ἀγίων ἔτη 140.

Βασίλειος
Εἰρηνοπό-
λεως.

§. 4. Βασίλειος ὁ Εἰρηνοπόλεως τῆς Κιλικίας Ἐπίσκοπος, κατὰ τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν ἄσκησιν μετὰ τὸν ὁμώνυμον Βασίλειον Καισαρείας ὁμοιάζοντα· ἔγραψε κατ' Ἀρχελάου Πρεσβύτερου Κολωνείας, ὅρα τὸν Σεῖδαν, ἡκμασεν ἐπὶ Ἀναστασίῳ.

Φεργέν-
τιος Ἀφροσ.

§. 5. Φεργέντιος Ἀφροσ ἐκ Καρχηδόνης, ὅστις πρῶτον μοναχὸς ἐχρημάτισεν, ἔπειτα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ρύσπης Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς ἀγιότητα διαβεβημένος, καὶ εἰς σοφίαν, καὶ Ρωμαϊκὴν γλαφυρότητα, γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἡγωνισθὴ, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν εἰς Σαρδῶ τὴν νῆσον σὺν τοῖς Ἐπισκόποις ἐξωρίσθη ἀπὸ Τρασιμῆνδον τὸν βασιλέα τῶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ Βανδύλων, πρὸς τὸν ὁποῖον τρία βιβλία συνεγράψεν· ἔξεδωκεν ἔτι καὶ πολλὰς ἐπιστολάς περὶ ἀτόπου λόγου, περὶ αἵρέσεως Ἀρειανῆς, καὶ Πελαγιανῆς. ὡσαύτως περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, περὶ τῆς Ἐνσάρκου οἰκονομίας, πε-

περὶ προορισμῶ, ἡ τελευταῖον περὶ πίσεως πρὸς Πέτρον τὸν διάκονον, ἐτελεύτησεν ἐν ἑτὶ φκδ'. (α).

§. 6. Μαθητὴς αὐτῆ ἐχρημάτισε Φαλγέντιος ὁ Φερράνδος τῆς Καρχιδόνος Ἐκκλησίας διάκονος, ἀνὴρ ὁσιώτατος, ἡ πεπαιδευμένος, ὅστις ἄφησε πολλὰ τεύχη ἐπωφελῆ ἡ πλήρη ἀπὸ ἀγγλίνων, ἡ φρόνησιν, εἰς Ῥωμαϊκὴν διάλεκτον· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῆ τὸν Τριδέμιον (β).

§. 7. Ἀλκιμος Ἀΐτιος, ἡ ἡ ἐναλλάξ, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Οὐιέννης ἀνὴρ ὁσιος, ἡ πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν γράφην ἱερὰν τε ἡ ἀνδρώπινον, με κάδε δύναμιν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἡγωνιστῶν τῶν τότε ευρισκομένων, ὅπῃ ἐκυρίευσαν ἡ μόνον τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλὰ ἡ τὴν Γαλλίαν, τῆς Ἰσπανίας, ἡ Ἰταλίας τὸ μεγαλύτερον μέρος· Ἐπέσρεψεν εἰς τὴν καθολικὴν πίσιν Σιγισμῶνδον τὸν βασιλέα τῶν Βουργουνδιῶν, ὅπῃ ἦτον ἀρειανὸς πρότερον· ἐξ βιβλία εἰχων συνέταξε, ἡ ἐννέα Ἐπιστολάς, ἡ πολλὰς ὁμιλίας (γ) ὅρα τὸν Τριδέμιον (δ), ἡ Ἀντώνιον τὸν Ποσειῦνον (ε) ἡ ἄλλας.

§. 8. Ἐννόδιος, τὸν ὁποῖον τινὲς ἀμαθῶς Εὐόδιον καλῶσι, πρῶτον διάκονος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Τικίν, τὴν ὁποίαν πόλιν οἱ μεταγενέστεροι Παππῖαν καλῶσι, ἡ ὕστερον Ἐπίσκοπος· ὅτος ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς Ἀναστάσιον τὸν Ἀυτοκράτορα ἀπὸ τὸν Οὐρσίανδον τὸν Πάπαν διὰ τὴν αἰτίαν τῆ Ἀκακί, καθὼς διηγεῖται Παῦλος ὁ διάκονος· ἔγραψε κατὰ τῶν διαβαλόντων τὴν ἐπὶ Συμμάχου δ'. σύνοδον βιβλίον πανηγυρικόν, Ἰσوریαν τῶν ἀγίων, περὶ τῆς καθολικῆς πίσεως, ἡ ἄλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται βιβλία ιβ'. τῶν Ἐπιστολῶν, ὁμιλίας λ'. ἡ ὁ ῥηθεὶς πανηγυρικὸς λόγος Θεουδερίχου τῷ τῶν Γότθων βασιλεῖ.

§. 9. Βοέτιος ἐπονομαζόμενος Μάνλιος Τορκονάτος Σευερίνος, Ῥωμαῖος Πατρίκιος, ἡ Ὑπάτος, εἰς φιλοσοφίαν, εὐφράδειαν, ἡ πᾶσαν ἐπισημὴν πεπαιδευμένος, καθὼς ἡ εἰς τὴν θεολογίαν, ἡ ὁσιότητα· ἤκμασεν ἐπὶ Θεουδερίχου βασιλεύει τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφρονέυθη, σὺν τῷ

L 2

γαμ-

(α) Τὰ γεγραμμένα βιβλία παρὰ τῷ Φαλγέντιῳ ταῦτα εἰσὶν. Περὶ χάριτος Θεοῦ, ἡ αὐτεξουσίας. Ἀποκρίσεων βιβλία ἑπτὰ, δι' ὧν ἀπεκρίθη Φαύστω Ἐπισκόπῳ Ῥηγίῳ Γαλλίῳ, τῷ ὑπερασπιστῇ τῆς τῶν Πελαγιανῶν αἵρέσεως. Κατὰ αἱρετικῶν· περὶ Ἀγίας Τριάδος, πρὸς Φήλικα. Βιβλίον κανόνος ἀληθῆς πίσεως· περὶ τῆς μυσηρῆς τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρὸς Μόνιμον περὶ προορισμῶ, ἡ ἐτέρων ζητημάτων βιβλίον ἀλληλομαχίας, ἐν ᾧ περὶ πίσεως διαλέγεται μετὰ τὸν Βασιλέα Τρασανῶνδον· ἡ ἕτερα πολλὰ, ἡ ὁμιλίας, μάλιστα περὶ Γεννήσεως Χριστοῦ, ἡ ἑορτῆς Στεφάνου τῆς πρωτομάρτυρος, ἡ ὁ Οὐάριον τὸν Ἀυγουστοδιονήσιον, ἡ τὸν Βικέντιον. Ἐτελεύτησε τῷ ξ'. τῆς ἡλικίας τε, ἐπισκοπεύσας χρόνος κ'.

(β) Σελ. 35. μέρος β'. Ἐκδόσις. Ἀυγὺς. Οὐινδελ. ἀφλξ'.

(γ) Οὗτος ἔγραψε βιβλία ζ'. περὶ ἀρχῆς κόσμου γ'. περὶ προπατορικῆς ἀμαρτήματος βιβλίον ἐν· περὶ γνώμης Θεοῦ βιβλίον ἐν· περὶ κατακλυσμῶ βιβλίον ἐν· περὶ διαβάσεως τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης βιβλίον ἐν, ἡ βιβλίον ἐν διαφόρων ὁμιλιῶν, ἐχρημάτισεν ἐπὶ Ζήνωνος, ἡ Ἀναστασίας.

(δ) Σελ. 42.

(ε) Προπαρσ. ἱερ. τόμ. α'. σελ. 28. ἐκδ. Κολων. αχλ'.

Φαλγέντιος Φερράνδος.

Ἀλκιμος Ἀΐτιος.

Ἐννόδιος.

Βοέτιος.

Κασσιόδω-
ρος.Βίργιδα.
Γενόβερα.

γαμβρῶ αὐτῷ Συμμάχῳ (α) περὶ ὧν ὅρα τὸν Προκόπιον (β) καὶ ἄλλας·
Εἴγραφε περὶ παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας, περὶ Τριάδος, καὶ ἄλλα, ἀνάγνω-
σιν τὸν Τριδέμιον (γ) τὸν Ποσεινόν (δ) τὸν Βελλαρμίνον (ε), καὶ ἄλλας.

§. 10. Μάγνος Αὐρηλίος ὁ Κασσιόδωρος γεννηθεὶς εἰς Ραβένναν ἀπὸ
γονεῖς ευγενεῖς, ὅσις διὰ τὸ περιφανὲς τῆς διδασκαλίας ταῖς ἐγίνε διδάσκα-
λος Θεουδέρχῃ τῷ βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὅποιον τιμηθεὶς μετὰ ὅλα τὰ ἀξιώ-
ματα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἤδη πλήρης τιμῶν, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ παρ'
αὐτῷ οἰκοδομηθὲν κοινόβιον, τὸ ὅποιον Βιβαρήνσιον, ἢ Κασελήνσιον ἐκά-
λεσεν, ὅπου διάγων τὴν ἐν ἡσυχίᾳ ἐξαίρετον ζωὴν, ἔγραφε πολλὰ, ὡς τὸ
χρονικὸν ταῖς ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως Θεουδέρχῃ τῷ Βασιλέως, τὴν τριμ-
μερῇ Ἰστορίαν ἐκ τῷ Σωκράτους, Θεοδώρητῃ, καὶ Σωζομένῃ (ζ) εἰς τὰς ψαλ-
μάς, εἰς τὸ ἄσμα Ἀσμάτων, καὶ μάλιστα σύνοφιν τῆς Γραφῆς.

§. 11. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰς τὰς περιφανεῖς ἀνδρας, λέγουσι νὰ διέπρεψαν
ὑπὲρ τὰς ἄλλας καὶ δύο παρθένοι, ἢ ἐκ Σκοτίας Βίργιδα, ἣτις ἐτελεύτη-
σεν εἰς Βερνίαν ἐν ἔτει φκ᾿. καὶ ἡ ἀπὸ Παρισίως Γενόβερα, ἣτις ἐτελεύτη-
σεν ἐν ἔτει φκβ'. καθὼς Σιγύμπερτος ὁ Γεμβλακήνσιος ἱστορεῖ (η).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ Ἰασηνιανῆ τῇ μεγάλῃ Αὐτοκράτορος καὶ τῶν γενο-
μένων ὑπ' αὐτῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Ἰασηνιανὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
527.Περσικὸς
πόλεμος.

Μετὰ τὸν θάνατον τῇ Ἰασηνῇ μετὰ μῆνας τέσσαρας τῆς ἀναρρήσεως τῇ
ἀνεψίᾳ τῇ, αὐτάρχῃς μόνος κατέστη ὁ αὐτὸς ἀνεψιὸς τῇ Ἰασηνιανῇ
ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως φκζ'. ἐτῶν μδ'. ἢ με. ἀνὴρ ἐχὼ μόνον ἰσχυ-
ρώτατος, ἀλλὰ καὶ Χριστιανικώτατος, ὅσις τὴν βασιλείαν ὡς νεκρὸν ἦσαν ἀ-
νέστησε, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν πολιτείαν πολλὰ ἀδενισμένην ἀνόρθωσε· πο-
λέμους περιφανεστάτους, καὶ μεγάλας ποιῶν, πρῶτον τὸν Περσικόν, εἰς τὸν
ὅποιον στρατηγῶντος τῇ Βελισσαρίῃ τῇ Πέρσας, καὶ τὸν Χοσρόην, ὅπῃ ἐ-
ξήλθον ἀπὸ τὰ ὄριά της, κατέστησε, νὰ μὴν προχωρήσωσιν, ἀλλ' εἰς τὰ
ἴδια νὰ ἐπιστρέψωσιν· ὅθεν ἐπὶ τέτοις ἐξήσε καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰς σή-
λην,

(α) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (ε) σελ. 66. (β) Γοτθ. Α'. κεφ. Α'. (γ) Σελ. 43.
(δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 230. (ε) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει φκῃ. (ζ)
Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (β) σελ. 51. Τόμ. Α'. τῆς παρέρσης Ἰστορίας. (η) Χρον. ὅπου
φαίνεται ὅτι ἡ Βίργιδα ἐτελεύτησε τῇ φκῃ. καὶ ἡ Γενόβερα τῇ φκβ'.

λον, ἡ ἦν ἰσορρισμένος ἔφιππος, ἔχων τὴν δεξιὰν κατὰ ἀνατολὰς ἐκτετα-
μένην, ὡς νὰ ἐσημαίνε πῶς ἕως ἐκεῖ νὰ σταθῶσιν οἱ Πέρσαι, ἡ νὰ μὴ προ-
χωρήσωσιν εἰς τὰ ὄρια τῶν Ῥωμαίων· εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἐκράτει μίαν
σφαῖραν, ὅπῃ εἶχεν εἰς αὐτὴν ἐμπηγμένον τὸν Σταυρὸν, σημαίνων διὰ τῆς
εἰς τὸν σταυρὸν πίσεως, πῶς νὰ ἐκυρίευσεν τὴν Οἰκαμένην. β. τὸν Οὐαν-
δαλικὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ὀρμήσας κατὰ Βελισσαρία Γελίμερος, ὁ τῆς Καρ-
χυδόνης βασιλεὺς, ἡ νικηθεὶς ἐξέπεσεν ἀπ' αὐτὴν, ἡ ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἡ
πᾶσαν τὴν Λιβύαν ἐκυρίευσεν ὁ Βελισσάριος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φλδ'. ἡ
τὰ ὑπέταξεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, ὅπῃ τὰ εἶχαν κυριεύσει χρό-
νος ἐννενηκονταπέντε οἱ Οὐανδῆλοι· ἐπίασε δὲ ζωντανὸν ἡ τὸν Γελίμερον μὲ τὴν
γυναικα τῆ, ἡ τὰ τέκνα τῆ. ἡ γ'. τὸν Γοτθικὸν ὅπῃ ἐπεκράτησε χρό-
νος. ιη'. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς Βελισσάριος σέλεται παρὰ τῷ Βασιλεὺς
διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν τε Ῥώμην, ἡ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, ὅπῃ ἐκυρίευσεν
ἀπὸ τὰς Γότθας, τῶν ὁποίων ἡγεμὼν ἦν Θεοδότος· ἄρχισε λοιπὸν αὐ-
τὸς ὁ πόλεμος μὲ τὰ καλὰ προμαντεύματα τῷ Βελισσαρίῳ, ἡ ἔλαβε τέ-
λος εὐτυχέστατον μὲ τὰ στρατηγήματα τῷ Ναρσῇ, ὅσις ἂν ἡ ἦτον εὐνό-
χος, ὅμως ἦν ἀνδρείος, ἡ στρατηγικώτατος. ἡγωνίσθη εἰς αὐτὸν τὸν πόλε-
μον ὁ Βελισσάριος κατὰ τῷ Οὐιττίγιδος, ἡ Τωτίλα τῶν Γοτθικῶν βα-
σιλέων, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ μὲν Οὐιττίγις κρατηθεὶς ζωντανὸς ἐφέρθη εἰς τὸν
Γεσινιανόν, ὁ δὲ Τωτίλας ἀφ' ἧ διαφόρος, ἡ παντοδαπῶς ἐπολέμησε,
ἡ ὑπέταξε τὴν Ῥώμην ἅπαξ, ἡ δις, ἐφρονέυθη τότε τελευταῖον μαχομένου
μὲ τὰς πολέμιας· ὁ δὲ Ναρσῆς ἀφ' ἧ ἐσκοτώθη ὁ Τεΐας ὁ ἔσχατος Ῥῆς
τῶν Γότθων εἰς τὸν συγκροτηθέντα πόλεμον, ἡ ἀφ' ἧ ἐδίωξε τὰς Γότθας
ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, σωτὴρ, ἡ ἐλευθερωτὴς αὐτῆς ἐφάνη ἐν ἔτει
φνγ'.

Οὐανδαλι-
κός.

Γοτθικός.

Νόμιμα
Γεσινιανῶ.Κώδις Γε-
σινιανῶ.

§. 2. Οὐ μόνον δὲ τὴν φροντίδα τῶν πολέμων εἶχεν ὁ βασιλεὺς, ἀλ-
λὰ βλέπων τὰ παλαιὰ νόμιμα διεσπαρμένα εἰς πολλὰ βιβλία, δι' ἐπιμε-
λείας τῷ Τριβωνιανῷ, τὸν ὁποῖον ἡ εἰς φύσεως δεξιότης, ἡ εἰς φιλοχρη-
ματίαν πολλὴν φημίσει, ἡ ἄλλων περιφανῶν νομικῶν, ἐπρόσβαξε νὰ συνα-
θροίσωσιν αὐτὰ εἰς ὀλίγα βιβλία, ἡ νὰ κατασφωδῶσι μὲ καλλιτέραν τῶ-
ξιν· Εἰς τὸ β'. ἔτος λοιπὸν τῆς Αὐτοκρατορίας τῆ, πᾶσαι τὰς τῶν πρὸ αὐ-
τῷ Αὐτοκρατόρων διατάγαι, εἰς τρεῖς κώδικας περιεχομέναις τῷ Γρηγοριανῷ,
Εὐμογενιανῷ, ἡ Θεοδοσιανῷ, εἰς ἓνα κώδικα νὰ συναφθῶσι, ἡ νὰ ἐνωθῶσιν
ἐπρόσβαξε· τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα Γεσινιανίου τῷ ἐπομένῳ ἔτει νὰ
ὀνομάζηται ἀποφάσισε, ἡ ἐδημοσίευσεν τοῖς πᾶσι, συνάφας, ἡ ἐνώσας μὲ
τὰς νόμους τῷ Θαλαλαίῳ, τῷ Ανατολίῳ, ἡ τῷ Ἰσιδώρῳ, ἡ ἄλλο δωδεκάδελ-
τον, ἡ τὸν ἐτελείωσεν. Ὑστερον δὲ εἰς τὸ δ'. ἔτος, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Ῥω-
μαϊκὸν νόμιμον, ἡ ἀπὸ τὰ γραφέντα ἀπὸ ἑξακκυσῶν νομικῶν, τὰς νόμους νὰ
ἐκβάλωσι, ἡ εἰς ν'. βιβλία νὰ τὰς διατάξωσιν ἐπρόσβαξε, τὰ ὅποια Δίγυ-
σα, ἡ Πανδέκτας ἐκάλεσεν, ὡς πάντων τῶν νόμων δεκτικά. πρὶν δὲ δια-
φημιθῶσιν αὐτὰ, συνετίθη ἡ ἡ εἰσαγωγή τῶν νόμων, ἡται τὰ Ἰνστιτῦτα,

ἡ ἔπειτα ὁμῶς μετὰ τὰς Πανδέκτας φανερὰ ἐξεδόθησαν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ φλγ'. τῷ ζ'. δὲ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῆς, ὅσα οἰκοδομήματα εἰς τὴν Οἰκὸμένην ἠγέρθησαν, εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἰδῇ τινὰς παρὰ τῷ Προκόπιῳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν ἐκδοθέντα κώδικα, χρόνος πολλὰς ἔζησε, διάφοροι διατάξεις μετὰ Ἑλληνικὴν διάλεκτον διὰ προσαγωγῆς τῆς ἐγίνον, τὰς ὁποίας ἄλλαι μὲν ἀπὸ τῆς πρότερον νόμου ἐβεβαίωσεν, ἄλλαι δὲ συντομοτέραις ἐδιόρθωσε, ἡ ἔπειδὴ αὐταὶ ἦσαν ὑπεριναὶ ἀπὸ τὸν Κώδικα, Νεκραὶ ὀνομάζονται. ἔχων δὲ γυναῖκα Θεοδώραν φιλάργυρον, ἀκόλαστον, ἡ Εὐτυχιανὴν εἰς τὴν αἵρεσιν, κατ' ὀλίγον ἀπὸ αὐτὴν ἀναγκασόμενος νὰ ἔχῃ ἀναικτὰ τὰ ἅτα τὰ εἰς διαβολὰς, ἡ νὰ εἶναι ὀξύς πρὸς τιμωρίαν, ἡ ἐξοδισμὸς τῆ βασιλικῆς πλάτῃ ἐσσεύετο εἰς τὰς κακίας, ὧν κατ' ἄλλον τρόπον ἄριστος Αὐτοκράτωρ, ὡς λέγουσιν οἱ Συγγραφεῖς. ζήσασα δὲ ἡ βασιλὶς Θεοδώρα χρόνος κδ'. ἡ μῆνας τρεῖς, ἡ ἀδενήσασα ἐτελεύτησε.

§. 3. Ὁ δὲ Βαρώνιος μ' ὅλον ὁπῶς ἦτον ἐχθρὸς τῇ Γεσινιανῇ, νομίζει ὅμως ἐν ἔτει φλε. (α) ὅτι ἂν ὁ Γεσινιανὸς δὲν εἶχε σύζυγον τὴν Θεοδώραν, ἀλλὰ καθολικὴν τῆς κλίνης τῆς κοινωνόν, ἡ τῆς αυτοκρατορίας, ἡδυνάστευον ὁ εὐτυχέστατος πάντων, ἡ καλλίτερος ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆς Αὐτοκρατορίας ἐθνικῆς τε, ἡ Χριστιανικῆς, ἡ νὰ μὴν παραβάλληται μετὰ τινὰ ἀπὸ αὐτῆς. Εἰς δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς τῆς ἐπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφθαρτοδοκῶν ὡς εἴρηται, οἵτινες λέγουσι πῶς ὁ Κύριος δὲν ἔλαβε φθαρτὴν σάρκα, ἀλλ' ἀφθαρτον ἅμα τῇ προσλήψει, ἡ ὅπως ἐκατάπειθε πάντας νὰ πιστεύωσιν. ὁ δὲ Πατριάρχης Εὐδόξιος, ὁπῶς ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸ, ἐξωρίσθη ἀπὸ αὐτοῦ, εἰς Ἀμάσειαν, προχειρισθέντος ἀντ' αὐτῆς Γεωργίου τῆς ἀπὸ σχολαστικῶν. Ἀπέθανε δὲ μετ' αὐτὴν τὴν αἵρεσιν ὁ Γεσινιανὸς, εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν, βασιλεύσας χρόνος λη. μῆνας ζ' ἡμέρας ιγ'. ἀφείλετο τὴν βασιλείαν τῷ ἀνεψιῷ αὐτῆς Γεσινίῳ ἔζησε δὲ χρόνος πγ'. ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ τὸν Προκόπιον (β), Ἀγαθίαν τὸν σχολαστικόν, ὁπῶς γράφει εἰς βιβλία πέντε περὶ τῆς αυτοκρατορίας, ἡ τῆς πράξεως τῆς Γεσινιανῆς. τὸν Εὐάγγριον (γ) τὸν Ζωναρᾶν (δ), τὸν Κεδρηνόν (ε) τὸν Νικηφόρον (ζ) ἡ τῆς λοιπῆς, ἐκ δὲ τῶν Πατρίων Παῦλον τὸν διάκονον (η) Ὀττώνα τὸν Φρισιγγήνσιον (θ), Πομπόνιον Λαίτιον (ι) Κισπινιανόν (κ) Ἐγνάτιον (λ) Ὀκτάυιον δὲ Στράδα (μ) ἡ ἄλλαι.

§. 4. Τὴν κατάστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν εἰρήνῃ, ἡ βασιλεῖα γαλήνῃ ἐφύλαξεν, ἂν ἡ ἄλλοτε ἄλλως ἐσύγχισαν αὐτὴν οἱ Εὐτυχιανοὶ (τῶν ὁποίων προσάτης ἦν Θεοδώρα ἡ βασιλὶς) οἱ

Σα-

Θάνατος
Γεσινιανῆς.Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας
κατάστασις.

- (α) Α' εἰδ. 67. (β) Γεωγ. Περσ. Οὐανδ. Α'. (γ) Βιβλ. δ'. κεφ. λθ'. ἡ μὲν.
(δ) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 48. (ε) Σελ. 289. ἕως 306. (ζ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. ζ'. ἡ λοι-
πά. (η) Βιβλ. ις'. σελ. 104. ἕως 110. (θ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. δ'. (ι) Περ-
ληψ. Ρωμαί. Γεωγ. βιβλ. β'. (κ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρατόρων. (λ) Περὶ
Ρωμαί. ἡγεμ. βιβλ. β'. (μ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρατόρων.

Σαμαρίται, οἱ Ἰουδαῖοι, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῆσεται, καὶ οἱ περὶ τῶν τῶ
Ὀριγένει σφαλμάτων, καὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ἀμφισβητῆντες.

§. 5. Ὡς ὁ Γρηγοριανὸς Θεοσεβὴς, καὶ εὐλαβὴς τὸν τρόπον, καὶ λαβὼν
μὲν τὰς δύο χεῖρας τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, μὲν ὅλον ὅπως καθ' ἡμέραν ἡ
Θεοδώρα τὸν ἀλλοίωσεν, πολλὰ δὲ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ἰνδικτα, καὶ προγράμμα-
τα δεσπίας ἐξέδετο, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐν ὑστέροις ἐσεῖλε καὶ πρὸς Ἰωάννην
τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον διδασκαλίαν, καὶ ἐκδοσιν ἀκριβῆ τῆς ἀμωμότητος, καὶ ὀρ-
θοδόξου πίστεως τῶν Χριστιανῶν περιέχουσαν, ἀνάγνωδι αὐτὸ κείμενον ἐν βι-
βλίῳ ἢ τῇ Γραικορωμαϊκῇ νομίμῃ, καὶ διωγμὸν κατὰ Ἑλλήνων, καὶ πάσης αἰ-
ρέσεως ἐκίνησεν· εὐρὺν δὲ πολλὰς ἀπὸ τῶν ἀρχόντων ὅπως εἶχον τὴν αἵρεσιν
τῶν Ἀρειανῶν, διημέυσας, δηλαδὴ αὐθεντικά διορίσας νὰ εἶναι τὰ ὑπάρχον-
τα αὐτῶν, καὶ τιμωρήσας, φόβον πολὺν ἐπροξένησε, δεσπίζων πῶς μόνον
Ὀρθόδοξοι νὰ πολιτεύωνται, Σεβήρον τὸν Αἵρεσιάρχην καταδικάσας ἀναθέ-
ματι αὐτὸν καθυπέβαλε· Θεοδοσίον τὸν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντίμον τὸν Κων-
σταντινουπόλεως τὰς Ἐπισκόπους, ὅπως ἦτον εἰς τὴν αἵρεσιν τῇ Εὐτυχῆς ἐδώ-
ξεν ἀπὸ τῶν θρόνων τῆς, τὰς δὲ τέσσαρας Οἰκουμενικὰς συνόδους, τὴν ἐν Νι-
καίᾳ, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι εἰς
τὰ ἱερὰ δίπτυχα, ὅπως πρότερον δὲν ἦσαν γεγραμμένοι, ἐπρόσβαξε νὰ γραφ-
θῶσι, καὶ νὰ κυρτῶνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον μαρτυροῦσιν Εὐά-
γγιος (α), Νικηφόρος (β), καὶ ἐν συνελεύσει β'. τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει
β'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου τόμῳ β'. τῶν Συνόδων. Ἐκκλησίας προσέτι πολλὰς
εἰς τιμὴν τῇ Θεῷ ἀνῆγειρεν, εἰς τὰς ὁποίας ἀξιεπαίνως μεγαλιτέρας, καὶ
καλλιτέρας εἶναι ἢ περικαλῆς τῆς Ἀγίας Σοφίας, εἰς τὸν Υἱὸν τῇ Θεῷ, καὶ
αἰδίου σοφίαν τῇ Πατρὶ ἀφιερωθεῖσα, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Εὐά-
γγιος (γ)· ὁμοίως παραδίδων καὶ τροπάριον νὰ ψάλληται εἰς αὐτὴν ὅπως ἐμε-
λωδήθη ἀπὸ αὐτὸν, ὡς λέγει ὁ Κεδρηνός (δ). Ὁ κονογενὴς Υἱός, καὶ Λό-
γος τῇ Θεῷ κτ'. τοῖστον κτήριον τῆς Ἀγίας Σοφίας οἰκοδομήσας βέβαια εἰς
Κωνσταντινέπολιν μεγάλον, καὶ πολὺ, καὶ ὡς ἕδεν ἄλλο τοῖστον, καὶ ὅπως νὰ
μὴν παραβάλληται μὲν τὰ ἄλλα τῇ κόσμῳ πράγματα· ἔδωκε καὶ τὰς λοι-
πὰς Ἐκκλησίας τῶν Αἰρετικῶν τοῖς ὀρθοδόξοις (χωρὶς τῶν ἔξω κατοικούντων
Ἀρειανῶν), καὶ τύπον περὶ τῶν Ἐπισκόπων, οἰκονόμων, ὁφρανοτρόφων, καὶ
ξενοδόχων· καὶ ὅταν ἀποδάνῃ μονασιερχακὸς καλόγηρος, ὅσα μὲν εἶχε χρή-
ματα, ἢ πράγματα πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ μοναστήριον νὰ τὰ κληρονομῶσιν οἱ
συγγενεῖς τε, καὶ ὅσα ἀπόκτησεν ὑστερον εἰς τὸ μοναστήριον νὰ μὴν ἔχωσιν
ἐξουσίαν νὰ τὰ λαμβάνωσιν οἱ συγγενεῖς τε, ἀλλὰ νὰ μένωσιν εἰς τὸ μοναστή-
ριον· ὅρα τὸν Κεδρηνόν (ε) καὶ διὰ νὰ εἰπῶμεν ἐν συντομίᾳ, καθεστὶ λαμ-
πρὸν ὅπως εἶναι εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ δεσπίσματα, τῶν ὁποίων Ἐκδικον, καὶ
φύλακα ἔχῃ ἀπαξ αὐτὸς αὐτὸν καλεῖ, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ καὶ νὰ ἐμφαν-
ωθῇ.

Διατάγμα-
τα Γρηγορι-
ανῆ διὰ τὴν
ὀρθοδοξίαν.

Γρηγοριανὸς
κτίζει τὸν
Ναὸν τῆς
Ἀγίας
Σοφίας.

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. α'.

(β) Βιβλ. ιζ'. κεφ. ι'.

(γ) Βιβλ. δ'. κεφ. λβ'.

(δ)

Σελ. 293.

(ε) Σελ. 290.

δῆ, ἡ μὲ τιμωρίας νὰ ἐκ δικηδῇ· ὁδὲν ἐγένινεν, ὥς οἱ Ἐπίσκοποι τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἀρχίσωσι ἡ νὰ συνάγωσι τὰς πολιτικὰς νόμας, ἡ νὰ τὰς συνάπτωσι μὲ τὰς κανόνας, τὰς ὁποῖας νομοκάνονας, ἡ νομοκανόνια ὀνόμασαν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας πρῶτος ὁ συνταξάμενος λέγεται νὰ εἶναι Γωάννης ὁ σχολαστικός, ὅστις ἐπατριάρχευσεν ἀφ' ἧς ἐξωρίσθη ὁ Εὐτύχιος, ὡς εἴρηται· διαίρεσας τὰς κανόνας εἰς τίτλους γ'. τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Βατικανὴν βιβλιοθήκην, ὡς μαρτυρεῖ Νικόλαος ὁ Ἀλκαμάνος ἐν τοῖς συμειώμασι τῆς ἀπορρήτου Γεωργίας τῆ Προκοπίου. ὕστερον Νομοκάνονα ἐγράψεν ὁ Φώτιος ὡς ρηθῆσεται· αὐτὸς ὁ Γεωργιανὸς ἡ κατὰ τῶν ἀρρενομανῶν πολλὰ αὐστηρὰ ἐφέρετο, ἡ πολλὰς Ἀρχοντας, ἡ ἀρχιερεῖς δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐτιμώρησε σκληρῶς, ἀπακόπτων τὸ αἰδοῖον τας· ἡ ἐρωτῶν αὐτόν τις, διατί ἄτω τιμωρεῖ τὰς ἀρρενόφθορας, εἶπεν· εἰ δὲ ἡ ἦσαν ἱερόσυλοι δὲν ἤδελα κόψῃ τὴν χειρὰ τας· ὅρα τὸν Κεδρηνὸν (α). Ομοίως ἀνοικοδομήσας ἡ τὴν Ἀντιόχου πόλιν τὴν μεγάλην ὅπῃ ἐπέσεν ἀπὸ φοβερῆς σεισμῆς ἐκ Σεμελίων, ἡ μόνον τὰ ἐν αὐτῇ κτισθέντα, ἀλλὰ ἡ τὰ τείχη, τῆς ὁποῖας εἰς τὸν κρημνισμόν ἀπὸ τὸν β'. σεισμόν ἀπέθανον χιλιάδες τέσσαρες, ἡ ὀκτακόσιοι ἐβδομήκοντα ἄνδρες, Θεόπολιν ὀνόμασεν αὐτήν.

Ἀντιόχεια
ὀνομάζεται
Θεόπολιν.

Προνόμια
τῆ Ἀρχι-
δῶν παρὰ
Γεωργιανῶν
δοθέντα.

§. 6. Ὁ αὐτὸς Γεωργιανὸς ἡ Ἀρχίδα τὴν πατρίδα τα, ἐτίμησε μὲ πολλὰ ἄλλα, ἡ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὄνομα, ἡ πρῶτην Γεωργιανὴν ὀνόμασε, ἡ νὰ εἶναι πάντοτε Ἀυτοκέφαλος προσέταξεν, ὡς ἐκ τῆς ρλ'. Γεωργιαν. νεαρῶς δηλῶται· ὅπῃ ἡ λέγει, „τὸν δὲ Μακαριώτατον Ἐπίσκοπον τῆς πρώτης Γεωργιανῆς τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἔχειν αἰεὶ ὑφ' αὐτὸν τὸν τῆς Ἐπισκόπου τῶν Ἐπαρχιῶν Δακίης Μεδιτερανίας, ἡ Δακίης Ρίπινσίας Πραιβαλείας, ἡ Καρδανείας, ἡ Μυσίας τῆς ἀνωτέρω, ἡ παρ' αὐτῇ τέττας χειροτονεῖσθαι· αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῆς δικταίας Συνόδου χειροτονεῖσθαι, ἡ ἐν αὐταῖς ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ Ἐπαρχίαις τὸν τόπον ἐπέχειν τῇ Ἀποστολικῇ θρόνῳ, κατὰ τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τῇ Ἀγίᾳ Πάπᾳ Βιγιλίας· τὸ αὐτὸ δίκαιον ἡ τῷ Ἐπισκόπῳ Καρχηδόνης τῆς Ἀφρικῆς δεδωκαμεν, ἐξ ἧς πατὴρ ὁ Θεὸς ταύτης ἡμῖν ἀποκατέστησε. Ταύτης τῆς Ἀρχίδος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Βελγαρίας καλεῖται ἀπὸ τῶν Βελγάρων προσηγορίας λαβέσθης ὅπῃ εἰς αὐτὴν μετέπειτα ἐσύστησαν τὸ βασιλείον τας, τὰς ὁποῖας εἶναι ἡ ὕστερον ὁ βασιλεὺς Βασίλειος ὁ Βελγαροκτόνος μὲ πολλὰς μάχαις ἠφάνισε, ἡ ἐξωλόθρευσε, ἡ ἀπ' ἐκεῖ τὰς ἀπομειναντας ἐξώρισεν ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἰστρον κατὰ Μυσίᾳ· τὸ δὲ ὄνομα ὡς ἄλλο τι μνημεῖον ἐκείνων ἀπέμεινε τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὡς ὁ Γρηγοριὸς ἰσορεῖ (β).

§. 7. Τῷ ιε. τῆς τῇ Γεωργιανῆς ἀρχῆς, ἡ Ὑπαπαντὴ τῇ Κυρίᾳ ἡμῶν κατὰ τὸν Θεοφάνην (γ) ἔλαβεν ἀρχὴν νὰ ἐκτελεῖται εἰς τὸ Βυζάντιον τῇ β'. τῇ Φεβρουαρίᾳ μηνός, ὅπῃ πρότερον ἐγένετο τῇ ιδ'. τῇ αὐτῇ μηνός, ὡς Γεώργιος Ἀμαρτωλὸς λέγει (δ).

§. 8.

(α) Σελ. 291. (β) Νικηφ. Γεηγ. σελ. 12. ἐκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'. (γ) Χρον. σελ. 150. ἐκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'. (δ) Τὸ χρονικὸν τῇ αὐτῇ Γεωργίᾳ δὲν εἶναι ἐκδοσθέν, 100,

§. 8. Τῷ δὲ 18. ἔτει τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένε κατὰ τὸν Θεοφάνη (α) καὶ Κεδρηὸν (β) σεισμός μέγας εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ διαστροφή περὶ τῆς Ἀγίας Πάσχα, καὶ ἔκαμεν ὁ λαὸς τὴν ἀποκρεῶσιμον μηνὶ Φεβρουαρίῳ δ'. ὁ δὲ βασιλεὺς προσέταξεν ἄλλην ἐβδομάδα νὰ πωληθῶσι κρέατα, καὶ πάντες οἱ κρεωπόλοι ἐσφάξαν, καὶ προέβηκαν, ἀλλ' ἔδει ἡγόρασεν ἕτε ἔφαγε· τὸ δὲ πᾶσχα ἐγένε κατὰς ἐπρόταξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ εὗρέθη ὁ λαὸς νηστεύων Ἐβδομάδα περιττήν.

§. 9. Τῷ αὐτῷ ἔτει Σαρμαρεῖται, καὶ Ἰθαῖοι οἱ ἐν Παλαιστίνῃ, βασιλεῖα ἔκλεξαν, καὶ ἔσφαλ Ἰταλιανόν τινα, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν κινήσαντες ἄρματα, μάστιγα κατὰ τῶν οἰκάντων εἰς Νεάπολιν, ἐποίησαν ἄρπαγὰς, καὶ φόνες, καὶ ἐμπρησμούς τῶν ἱερῶν· πρὸς τὰς ὁποίας πέμψας ὁ Ἰταλιανὸς στρατιώτας πάντας ἡφάνισε, καὶ τὸν Ἰταλιανὸν μετ' ἄλλας πολλὰς ἀπεκεφάλισε. Καὶ τελευταῖον ἐπειδὴ ἡγέρθησαν κακαὶ φιλονεκίαι, καὶ ἔριδες διὰ τὰ δόγματα τὰ δυσσεβῆ τῆ παράφρονος Ὀριγένους, καὶ τῶν τριῶν ὡς ἔχουσι συνήθειαν νὰ λέγωσι, κεφαλαίων συνέδριά τινα κατήγγειλε, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ε'. Οἰκουμένην Σύνοδον νὰ συγκροτηθῇ ἐπρόταξεν, ἀπὸ τὰς ὁποίας διελύθη ἡ φιλονεκία ἐκείνη, καὶ τὰ Ὀριγένους ληρώδη δόγματα ὁμῶς καὶ τὰ τρία κεφάλαια κατεκρίθησαν, ὡς κατωτέρω ρηθῇσεται.

§. 10. Ἐπὶ τοῖς χρόνοις τῆς Ἰταλιανῆς διαβάς τὸν 7ον ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γρέτης λεγόμενος, καὶ ἔλθων εἰς Κωνσταντινῆσιν μετ' ὁν λαόν τε, ἐζήτησεν ἀπὸ τῶν Ἰταλιανῶν, καὶ ἐγέναν πάντες Χριστιανοί, καὶ μετέβαλον τὴν γνώμην τῆς εἰς τὸ ἡμερώτερον. αὐτοὶ λοιπὸν οἱ Ἑλλῆρες ἐπάνω εἰς τὸν

Διαστροφή
περὶ τῆς
Πάσχα.

Ἀποστασία
τῶν Ἰθαίων.
καὶ
ὁλεθρὸς
αὐτῶν.

Γρέτης
Ἑλλήνων
Βασιλεὺς
γίνεται
Χριστιανός.

νον, εἰ μὴ περικυπαὶ ἔσθην κἀκείθεν· πόθεν ἀνέγνωσεν ὁ συγγραφεὺς ὅτι λέγει ἔτις ὁ Ἀμαρτωλὸς ἀγνοῶ, ἐγὼ ἐρευνῶν εἰς τὴν Βασιλικὴν βιβλιοθήκην τῆς Βιέννης ἐπέτυχον ἕνα χειρόγραφον παλαιότατον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται ὁ Γεώργιος λέγων, ὅτι πρότερον ἐωρετάζετο τῇ 18. Αὐτὸ τὸ χειρόγραφον ἐστὶν εἰς μεμβράνην, διορθωμένως γεγραμμένον, καὶ εἰς χαρακτῆρα παλαιόν· Εὐρίσκεται μετὰ τῶν χειρογράφων τῶν Ἑλληνικῶν Ἱστορικῶν, πολιτικο-Ἐκκλησιαστικῶν Κώδ. 40. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ χειρόγραφον, κεφ. νη. φύλ. 240. σελ. α'. σειρ. α'. ἀναγινώσκω τάδε. „Μετά δὲ Ἰσίδωρον ἐβασίλευσεν Ἰταλιανὸς ὁ μέγας, ἔτη 18. ὃς καὶ ἀνακαίνισας τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν Σοφίαν εἰς κάλως, καὶ μέγεθος· πρότερον κτισθεῖσαν ὑπὸ Κωνσταντίνου υἱὸς Κωνσταντίνου τῆς μεγάλης, παρέδωκε καὶ τροπάριον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψάλλεσθαι· ἔν τ' ἀρχῇ. ὁ μοναχὸς υἱὸς ἡ λόγος τῆς Θεᾶς· ἐφ' ἧς ἡ Ἀντιόχεια Θεοπόλις ἤρξατο ἀναγορεύεσθαι. Καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ ἔλαβεν ἀρχὴν ἐορτάζεσθαι, ἥτις ἐκ ἐξ ἑνὸς ἀνέκδοτος ταύτης Δεσποτικῆς ἐορτῆς· ὁ γὰρ τοι θεὸς χρυσόμομος, ἔτω λέγει· ἐν ἑξ ἡμέραις ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτοῦ πάντα, καθὼς γέγραπται· τῇ δὲ ἐβδόμῃ κατέπαυσε· διὸ καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὁ τῆς Θεᾶς λόγος ζητῆσαι τὸ ἀπολωλὸς εὐδοκίᾳς καὶ ἐνανθρωπήσας, τὸν αὐτὸν τρόπον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς κοσμοποιίας τὰς ἐορτάς παρέδωκεν, ἡμῖν τῆς αὐτῆς οἰκονομίας.“ Εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ἐπαρτιμετ' τὰς δεσποτικὰς ἐορτάς τοιαυτοτρόπως „πρώτη ἡ Γέννησις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστοῦ. β'. ἡ Ἐπιφάνιος ἡμέρα. γ'. τὸ πάθος. δ'. ἡ Ἀνάστασις. ε'. ἡ Ἀνάληψις. ς'. ἡ κάθοδος τῆς Ἀγίας Πνεύματος. ζ'. ἡ ἐορτὴ τῶν δικαίων εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

(α) Χρον. σελ. 151.

(β) Σελ. 296.

Τομ. II.

M

Α' βασιγχοί,
 & οί κατοικούντες πρὸς
 τὸν Τάναϊν
 γίνονται
 Χριστιανοί.
 Α' ξερμιτῶν
 βασιλεὺς
 γίνεταί
 Χριστιανός.
 Βασιλεὺς Γ-
 ταλίας.
 Α' ταλαρί-
 χος.

Θευδάτος.

Ο' σίτιγιν.

Γλδιδάδος.

Τοτίλας.

Τείας.

τὸν Ἰστρον ποταμὸν παλαιότερον εκατοίκων, ἀνάγνωδι τὸν Προκόπιον (α) ὡ-
 σάτως & οἱ Α' βασιγχοί εἰς τὰς αὐτὰς χρόνας ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν,
 & οἱ κατοικούντες πρὸς τὸν Τάναϊν παρεκάλουν τὸν βασιλέα νὰ πέμψῃ αὐ-
 τοῖς Ἐπίσκοπον, ὁμοίως & ὁ βασιλεὺς τῶν Α' ξερμιτῶν ἐπέμψεν πρὸς Γαβρινα-
 νὸν διὰ νὰ τῇ εἰλῇ Ἐπισκόπος & κληρικός, & ἐπίστευσεν ὅλη ἡ χώρα
 τα· πρὸς τούτοις & ἕτεροι πολλοὶ τὰ δόγματα τῶν Χριστιανῶν ἐδέχθησαν. ὁ-
 ρα τὸν Εὐάγγριον (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ), & ἄλλας.

§. 11. Καθ' ὃν χρόνον ὁ Γαβριανὸς τὴν Ἀνατολὴν ᾤριζεν, εἰς τὴν Δύ-
 σιν, μάλιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν, βασιλεῖς μὲν ἦσαν τῶν Γότθων, Α' ταλαρίχος
 ὁ υἱὸς τῆ ῤηθέντος Θευδέριχου, & τῆς Αμαλασάνδης, ὅσις βασιλεύσας χρό-
 νος ὀκτώ, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν, κυβερνᾷσα τὸ βασίλειον ἡ μήτηρ τα, ἣτις ἐκ-
 λινε περισσότερον εἰς τὸ ἀρρενωπὸν, ἀπέθανεν ὁ Α' ταλαρίχος ἐν ἔτει φλδ'.
 τῇ ὁποίᾳ ἡ μήτηρ Θευδάτον τὸν τῆ Θευδέριχα ἀνεψιὸν βασιλέα τῶν ἑσπε-
 ρίων ἀνέδειξεν, ὅσις λαβὼν τὴν ἐξουσίαν, & ἀξιοτήτας τὰς πληροφορίας ὁ-
 πᾶ εἰς αὐτὴν ἔδωκε, & ἀχάριστος φανείας εἰς τὴν ἐνεργεσίαν, τὴν ἐξώρισε,
 & σφαιλίσας αὐτὴν εἰς φυλακὴν, τέλος ἀστεβῶς ἐθανάτωσεν αὐτὴν· διὰ τὴν
 ὁποίαν αἰτίαν τῷ ἐπομένῳ ἔτει ὁ Γαβριανὸς πόλεμον κατὰ τῶν Γότθων ἤ-
 γειρεν, ὡς ὁ Προκόπιος ἱστορεῖ ἐν τοῖς Γότθικοις (δ). Τὸν δὲ Θευδάτον μι-
 σήσαντες οἱ Γότθοι διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν τα, τὸν ἐφόνευσαν ἐν ἔτει φλς'.
 κηρύξαιτες αὐτ' αὐτῇ βασιλέα τὸν Ο' σίτιγιν, ἄνδρα πολεμικώτατον, ὅσις
 πιαστὴς ὑπὸ τῆ Βελισσαρίου εἰς Κωνσταντινέπολιν ἐφέρθη· αὐτ' αὐτῇ δὲ
 προχειρίζεται ἀπὸ τὰς Γότθας ὁ Γλδιδάδος, ὅσις φονευσθεὶς ἀπὸ Ο' σίλων
 τὸν Γότθον τῷ αὐτῷ ἔτει τῷ φμ'. τὸν Α' ταλαρίχον βασιλέα αἰφνιδίως
 οἱ Ρογοὶ ἀνείπον, ἦται ἀναγορεύσαν, (αὐτοὶ δὲ οἱ Ρογοὶ ἦν ἔθνος Γότ-
 θικόν) τὸν ὁποῖον δολίως φονεύσαντες, ἀφ' ἧ ἔζησε μῆνας πέντε, ἔμεινεν
 ἡ ἐξουσία εἰς τὸν Τοτίλαν, ὅσις ἦν ἀνεψιὸς τῆ Γλδιδάδος, & ἦν φρόνιμος,
 δραστήριος, & εἰς μεγάλην ὑπόληψιν παρὰ τοῖς Γότθοις, & νικήσας τὰς Ρω-
 μαῖας ἐφάνευσεν τέλος πάντων ἀπὸ τὸν Ναρσῆ· τῇ ὁποίᾳ μετὰ πέντε μῆνας
 φονευθέντος ἀναγορεύεται τῷ ἐπομένῳ ἔτει βασιλεὺς ἑσχατος τῶν Γότθων
 ὁ Τείας, ἄνθρωπος καλός, & τεχνικός εἰς τὰ πολεμικά, & τῷ αὐτῷ ἔ-
 τει ὁμῶ μετ' αὐτὸν Τείαν ἐτελείωσε & τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τῶν Γότθων βα-
 σίλειον, ὁπᾶ ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆ Ο' δοάκρου ἔτη ος'. ἀπὸ δὲ τῆς
 Βαρονησίης ἔτη ξα'.

§. 12. Α' φ' ὁ κατέσχευε τὸν βίον ὁ Θευδέριχος ἐν ἔτει φκζ'. ἔμει-
 νε τὸ κράτος τῶν Γότθων, & Ἰταλιωτῶν εἰς τὴν θυγατέρα τα Αμαλα-
 σάνδαν, & τὸν υἱὸν αὐτῆς Α' ταλαρίχον, ὁρφανὸν τῆ πατρὸς γενόμενον, &
 ἔτι παιδίον τρεφόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς τα. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Α' ταλαρίχος

πε-

(α) Γοτθ. Α'. βιβλ. Β'. κεφ. ιδ'. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. ιδ'. κ'. κβ'. & κγ'. (γ) Σελ.
 290. & 295: ὅπου φαίνεται & τὸ ὄνομα αὐτῆς βασιλίσσης, Α' δαδ. (δ) Γοτθ. Α'.
 βιβλ. Α'. κεφ. δ'. & ε'.

πεσών εις κακά ἦδη, ἢ εἰς μέδην ὅπῃ δὲν εἶχεν ὄρον, ἐμαράνθη ἢ ἀπέθανε τῷ φλβ'. Ζήσας ἔτη ὀκτώ εἰς τὴν ἐξουσίαν· τῷ ὁποίῳ ἡ μήτηρ Ἀμαλασένδα Θευδάτον τὸν ἀνεψιὸν τῷ πατρὸς αὐτῆς Θευδέρῳ ἐποίησε βυσιλέα ὡς εἴρηται.

§. 13. Ἐπίσκοποι δὲ τῆς Ρώμης ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς αὐταρχίας τῶ Γεσινιανῷ, Φήλιξ δ'. Βονιφάτιος β'. Γεωάννης β'. Ἀγαπητὸς, Διβέριος, Βιγίλιος, Πελάγιος α'. Τῆς δὲ Κωνσταντιναπόλεως Ἐπιφάνιος, Ἀνθιμος ὁ Τραπεζάντος, Μηνᾶς, ἢ Εὐτύχιος (α').

§. 14. Εἰς δὲ τὴν Λυβίαν ἐπὶ ταῖς τοῖς χρόνοις Βανδύλων βασιλείαις ἐχρημάτισαν Γλδέρνχος, ὅσις διαβαλθεὶς ἀπὸ τὸν Γελίμερα ἐθανατώθη ἀπὸ τῆς Βανδύλης σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ, βασιλεύσας χρόνους ἑπτὰ, ἢ ἀντ' αὐτῷ ἔγινε βασιλεὺς ὁ Γελίμερος, ὅσις τελευταῖον νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Βελισσάριον, ἢ πιαθεὶς, εἰς Κωνσταντινᾶπολιν ἐφέρθη μετὰ τὰ κόρη. μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν ῥηδόντων βασιλέων Γότθων τε, ἢ Βανδύλων, ἢ τῶ Γεσινιανῷ, μέγας ἢ δυνατὸς πόλεμος εἰς τε τὴν Λιβύαν, ἢ τὴν Ἰταλίαν ἐγένετο, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη. Συνάγεται ἄρα ἀπὸ αὐτὰ νὰ σοχαθῇ τινὰς τὴν κατὰ τέρας τῶν χρόνων κατάστασιν τῆς Εκκλησίας ἀθλιωτάτην εἰς ἐκείνας τὰς τόπας, ποτὲ μὲν κυριεύοντες οἱ Ἀρειανοὶ κρατιῶνται, ποτὲ δὲ οἱ Καθολικοὶ ἐνίκαν, ἢ ἐκέρσενον, κτ'.

§. 15. Πρὸς ταῖς τοῖς Γαλλίας πόλεμος ἦν μετὰ τῶν Φράγκων, ἢ τῶν Βεργυνδίων· τῶν Φράγκων βασιλεῖς ἦσαν Θευδίβαρτος, ὅσις ἀποθανὼν ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θευδίβαλδος· τελευταῖον ἡ ἐξουσία τῶν Βεργυνδίων ἐξωθέντος τῷ Γαδομάλῳ ἀπὸ τῆς Φράγκας τελείως ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἔσβεσεν ἐν ἔτει φλβ'· μετὰ ταῦτα δὲ ἐμφύλιος πόλεμος ἠγέρθη μετὰ τῶν υἱῶν Κλοδοβαῖς βασιλέως τῶν Φράγκων.

§. 16. Καὶ τελευταῖον εἰς Ἰσπανίαν Βασιλεῖς ἐχρημάτισαν τῶν Οὐισιγότθων, ἢ Βεσγότθων Ἀμαλάρικος, ἢ ὡς ἄλλοι αὐτὸν καλεῖσιν Ἀταλάρικος, Θεῦδης, Θεοδεδύσιχος, Ἀγίλας, ἢ Ἀθανάγιλδος· ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀμαλάρικος συνεζεύχθη μετὰ γυναῖκα Χλυσίλδα τὴν θυγατέρα τῷ βασιλεῶς Κλοδοβαῖς, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ τῆς καθολικῆς πίστεως ἀμετάτρεπτον ἐκαταφρόνει ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἀρειανὸς ὢν τὴν αἵρεσιν· τὸ ὁποῖον μαζὺν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Γλοδόβερτος, πόλεμον κατ' αὐτῷ ἤγειρεν, εἰς τὸν ὁποῖον νικηθεὶς ὁ Ἀμαλάρικος, ἢ φυγὼν ἐφρονεύθη φεύγων ἀπὸ τῆς οἰκείας τε, ἢ δέχεται τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἰσπανίας ὁ Θεῦδος, ὅσις ἀδιάκοπον ἐφύλαττεν

M 2

αυ.

Ἐπίσκοποι
Ρώμης.
Κωνσταντι-
ναπόλεως.

Βασιλεῖς
Βανδύλων.
Γλδέρνχος.
Γελίμερος.

Πόλεμος
μεταξὺ
Φράγκων
ἢ Βεργυν-
δίων εἰς
τὰς Γαλ-
λίαις.

Βασιλεῖς
Οὐισιγότ-
θων.
Ἀμαλάρ-
ικος.
Θεῦδης,
Θεοδεδύσι-
χος, Ἀγί-
λας, Ἀθα-
νάγιλδος.

(α) Μετὰ τὸν Τιμόθεον ἔγινε Γεωάννης β'. ὅσις μείνας εἰς τὸν θρόνον ἔτη δύο, ἢ μῆνας δέκα, ἐτελεύτησε τῷ φλ'. ἢ ἔγινε Ἐπιφάνιος, ἀρχιερατεύσας ἔτη ιε'. μῆνας γ'. ἢ ἡμέρας τινὰς, ἐτελεύτησε τῷ φλβ'. ἢ ἔγινε Ἀνθιμος ὁ αἰρετικὸς, ἀλλὰ μόνον χρόνον ἑτα, ἢ μῆνας δέκα μείνας εἰς τὸν θρόνον, ἔγινε Μηνᾶς, τῷ ὁποίῳ θανόντος ἀφ' οὗ ἀρχιερά-
τευσε χρόνους ιε'. ἢ μῆνας γ'. ἔγινε Εὐτύχιος, ὅσις μείνας εἰς τὸν θρόνον ἔτη ιβ'. μῆ-
νας δ'. ἢ ἡμέρας ιγ'. ἐφορίθη εἰς Ἀμάσειον παρὰ Γεσινιανῷ.

Θεόδωρος.

Θεόπισμα
Γεσινανῶ
περί τῆς
ἐκλογῆς τῆ
Ρώμης Ε-
πισκόπου.

αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συμπεραίνομεν πῶς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τόπας
νὰ μὴν ἦτον καλὴ ἢ κατὰστασις τῆς Ἐκκλησίας.

§. 17. Πρὸς τέτοις πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι, διατάχθη παρὰ Γεσιναν-
νῶ ἡ ἐκλογὴ τῆς Ρώμης νὰ εἶναι ἄκυρος, καὶ ἀνίσχυρος, εἰς πρότερον δὲν
προσδοκιομένη, καὶ προσκυρωθῇ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα· πῶς καὶ διατὶ τὸτο
ἔγινε, καλωτάτα Οὐάφριος Παννείνιος ἐν τῇ πρὸς Πελάγιον τὸν Πλάτινα
προσημειώσκει μὲ αὐτὰ τὰ ἐξελληνισθέντα λόγια γράφει· „Γότθων ἐκ πά-
„ σης τῆς Ἰταλίας διὰ Ναρσὴ τῷ Πατρικίῳ ἐξελασθέντων, καὶ τῆς πόλεως
„ Ρώμης ἡδὴ μέρος τῆς Ανατολικῆς αυτοκρατορίας γεγενεῖας, ἐπὶ Γεσινανῶ
„ τῷ Αὐτοκράτορι, κακὸν γε ἔδος ἐν ταῖς τῶν Ἐπισκόπων ἀρχαιρεσίαις ἀ-
„ νεφυρὴ τοιαύτου πεφυκός. ὡς τελευτήσαντος τῷ Πάπᾳ, νέαν μὲν ἐκλογὴν
„ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔδος παραχρῆμα ὑπὸ τῷ κλήρῳ, τῆς Συγκλήτης, καὶ τῷ
„ Ρωμαϊκῷ δήμῳ γίνεσθαι· τὸν δὲ ἐκλεχθέντα ὑποψήφιον Ρώμης μὴ
„ δύνασθαι ὑπὸ Ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι, μήτε μὴν ἐπὶ τῷ θρόνῳ ἀνάγε-
„ σθαι, εἰς μὴ πρότερον ἢ αὐτῇ ἐκλογῇ ὑπὸ τῷ Κωνσταντινουπόλεως Αὐ-
„ τοκράτορι προσβεβαιωθῇ, καὶ ἔγγραφος ἀδεία αὐτῷ δοθῇ, ὥστε δύνασθαι
„ χειροτονηθῆναι καὶ τῷ Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ ἀφιερωθῆναι, καὶ τατοῦ τὸν τρέ-
„ πον τὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης δικαιοδοσίαν μετὰ τῷτο ἐπέχειν. ἢν τινὲς ἀδείαν
„ ὑπὲρ τῷ λαβεῖν ἀνάγκη ἦν τῷ ἐκλεχθέντι ποσότητα χρημάτων διορισμέ-
„ νην πέμψαι τῷ Αὐτοκράτορι· Ταύτης δὲ ἐγκρατὴς γενόμενος αὐτὸς ἐν ὕσε-
„ ραῖς ἐχειροτονεῖτο, καὶ τὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχιερωσύνης ἀπετελεῖ. αὐτὸ δὲ
„ διέταξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὡς καὶ ἄλλῃ αἰτίαν, ὡς πολλοὶ νομίζουσιν, εἰμὴ ἵνα
„ ἔχῃ ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα περὶ τῶν περιστατικῶν τῷ νέῳ Ἐπισκόπῳ, ὃ
„ ἡ δεσποτεία λαβῆσα ἀρχὴν εἰς τόσον δύναται νὰ προχωρήσῃ, ὥστε λειπόντων
„ Αὐτοκρατόρων, ἀπὸ τινὰ ἀρχιερέα σασιῶδῃ, καὶ διμεγέρετῃ, ἢ ἐχθρῷ ὄντος
„ τῷ Αὐτοκράτορι, ἀποστατήσασαν τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν Ανα-
„ τολικὴν Αὐτοκρατορίαν διὰ τινὰ αἰτίαν, νὰ ἤθελε παραδοθῇ εἰς τὰς πλησιο-
„ χώρας Βαρβάρων· μέχρι τῶδε ὁ Οὐάφριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ τῆ ἐν Ρώμῃ διττῆς Σχίσματος, τῆ μὲν μεταξὺ
Βουιφατίε Β. καὶ τῆ Διοσκόρε, τῆ δὲ μετα-
ξὺ Σιλβερίε, καὶ Βιγιλίε.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας Γεσινανῶ τῷ Αὐτοκράτορι ἢ τῷ Χριστῷ Ἐκκλησία ὑπὸ τε
τῶν σχισμάτων, φιλονεικίων, καὶ αἵρετικῶν βαρέως ἠνωχλήθη, καὶ ἐν
ΜΕΝ

μὲν τῇ Ρώμῃ δύο σχίσματα μεταξύ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς ἐγέναντο, τὸ μὲν μεταξύ Βονιφάτιου Β' καὶ τοῦ Διόσκορου. τὸ δὲ καὶ χειρότερον μεταξύ Σιλβερίου, καὶ Βιγιλίου, διὰ τὰ ὅποια ἄς εἰπώμεν ὀλίγα τινα.

§. 2. Τὸ μεταξύ Βονιφάτιου Β' καὶ τοῦ Διόσκορου συνετελέσθη ἐν ἔτει φλ'. διότι ἀφ' οὗ ἀπέθανε Φήλιξ Γ'. εἰς μὲν τὴν τῇ Γαλιεῖ Βασιλικὴν χειροτονεῖται Πάπας ὁ Βονιφάτιος Β'. εἰς δὲ τὴν Κωνσταντιανὴν ἐναντίον τάτῃ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους τῶν κληρικῶν προχειρίζεται ὁ Διόσκορος· ἡ αἰτία τάτῃ τοῦ σχίσματος ἀπὸ τῆς περισσοτέρας ἀμφιβάλλεται, ὁ δὲ Βωρόνιος ἐν ἔτει φλ'. νομίζει νὰ εἶναι αὕτη ἡ αἰτία. διίσχυρίζομενος Ἀταλάριχος ὁ βασιλεὺς νὰ ἐκλέξῃ Πάπαν τὸν Βονιφάτιον, τινες τὰ κλήρα συνήνεσαν, ἄλλοι δὲ ἐναντιωθέντες, ἐψήφισαν ἕτερον. ἀποθανὼν δὲ ταχέως ὁ Διόσκορος τὸ σχίσμα τῷτο μὲ αὐτὸν ἐτελείωσε.

Αἰτία τῆς
πρώτης σχίσ-
ματος.

§. 3. Τὸ δὲ ἄλλα σχίσμα ὅπῃ ἐγένετο μεταξύ Σιλβερίου, καὶ Βιγιλίου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης ἐν ἔτει φλγ'. ἦν χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ὅπῃ πρὸ ὀλίγου εἰπομεν, ἐπροξενήθη δὲ τῷτο ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας.

§. 4. Ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος τῶν Βανδύλων κατελύθη, ἐξάλθη ἀπὸ τὸν βασιλεῖα ὁ Βελισσάριος εἰς Ρώμην, τὰ ὅποια μαζὴν ὁ Θεοδότος ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων, Ἀγαπητὸν τὸν Ἀρχιερέα Ρώμης ἄνδρα θεσπέσιον, πέμπει πρὸς τὸν βασιλεῖα διὰ πρεσβείαν, ὅς τις φθάσας εἰς Βυζάντιον, καὶ παρρησιασθεὶς τῷ Γαβριανῷ, πρῶτον περὶ Θεῶ, καὶ τῆς εἰς αὐτὸν πίσεως διαλεγεται, ὕψερρον τὴν εἰς τὸν θρόνον τῆς Νέας Ρώμης Ἀνθίμου ἀναγωγὴν ἐγκληματικὴν ἐφάνερωσεν, ὅτι ἄχ' κανονικῶς ἀπὸ Τραπεζέοντα, ὅπῃ κεῖται εἰς τὸν Πολεμωνιακὸν Πόντον μητρόπολιν, εἰς Κωνσταντινέπολιν μετεφέρθη, καὶ ὅτι τῆς κακοδοξίας τῷ Σευήρῳ μετέχει. Ἀκράσας δὲ ὁ Ἀγαπητὸς πολλὰς φοβερύμας ἀπὸ τὸν βασιλεῖα, ὡς ὁ Ζωναρὸς ἱστορεῖ (α), τελευταῖον συνηγορῶν τὴν ἀλήθειαν, καὶ εὐλαβηθεὶς τὸν ἱερώτατον Πάπαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεφώτισεν, ὥστε ὁ μὲν Ἀνθίμος νὰ ἔνυγῃ ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινέπολεως, καὶ νὰ ἐξωσθῇ, ὅπῃ μόνον χρόνον ἕνα εὐρίσκετο εἰς τὸν θρόνον (β), καὶ νὰ ἀναβῇ ὁ Μηνᾶς ὅπῃ ἦν ἄνθρωπος εὐσεβέστατος· αὐτὸ δὲ πολλὰ πικρὰ ἐτάραξε τὴν βασιλισσαν Θεοδώραν, ἐπειδὴ ἦν ἐκ τῶ μέρους τῷ Ἀνθίμου, καὶ διὰ μέσσω αὐτῆς εἶχεν ἄξιωθῇ τὴν καθέδραν. ἀποθανὼν δὲ ὁ Ἀγαπητὸς εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἐκλέγεται ἀντ' αὐτοῦ ὁ Σιλβέριος, ὅς τις μὴ θέλων νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην τῆς Θεοδώρας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῷ Ἀνθίμῳ εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινέπολεως θρόνον, ἔσυρεν ἐπάνω τε τὴν ἔχθραν τῆς· ὁ δὲ καλέσασα Βιγίλιον τὸν τῷ Ἀγαπητῷ διάκονον προσβεβαίον αὐτὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον νὰ ποιήσῃ, καὶ νὰ τὸν πλατῇσῃ ἂν τῆς ὑποσχέσῃ, ἂφ'

Αἰτία τῆς
δευτέρας
σχίσματος.

M 3

(α) Βιβλ. ιδ'. σελ. 52. ὅπως λέγει, ὅτι τε μὴ κανονικῶς ἐκ Τραπεζέοντος, ἢ τῶν εἰς τὸν Πολεμωνιακὸν πόντον κειμένων πόλεων τυγχάνει μητρόπολις αὐτῆς.

(β) Οἷον σελ. 91. τὴν ὑπόθεσιν. (α)

ἡ γένη Πάπας τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ κατακρίνῃ, ἡ Ἀντιμον πάλιν νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, ἡ δὲ διὰ γραμμάτων δοθέντων τῷ τε Θεοδοσίῳ, τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας, ἡ Σευήρῳ, τὴν πίσιν αὐτῶν νὰ βεβαιώσῃ· πάσας αὐτάς τὰς περιστάσεις δεξάμενος, ὁ Βιγίλιος, ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν ἐπεθύμει τὸν Θρόνον τῆς Ρώμης, ὡμολόγησε νὰ τὰς τελειώσῃ· ὅθεν πέμπεται πρὸς τὸν Βελισσάριον ὅπῃ κατεγίνετο τότε εἰς Ἰταλίαν διὰ τῆς πολέμου, διὰ νὰ φανερώσῃ αὐτῷ ὅσα ἐφάνησαν εὐλογα εἰς τὴν Θεοδώραν, ὥστε νὰ σπαδάσῃ παντοίῳ τρόπῳ νὰ διώξῃ τὸν Σιλβέριον.

Λιβέριος ἐ-
ξορίζεται
εἰς Πατά-
ρα.

§. 5. Ὁ Βελισσάριος λοιπὸν δεξάμενος τὴν προσαγὴν τῆς Αὐγῆς, καθὼς ἐπροσάχθη ἡ ἀκασίως τε ἐποίησεν ἵνα κατηγορηθῇ ὁ Σιλβέριος, ὡς συμπνεύσας, ἡ συναινέσας μὲ τῆς Γότθας κατ' αὐτῆς, ἡ ὑπόψιαν προδοσίας πῶς ἔχει εἰς αὐτὸν, τῆτον μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετοικίξει κατὰ τὸν Εὐάγριον (α), κατ' ἄλλας δὲ εἰς Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, τὸν δὲ Βιγίλιον Ρώμης Ἐπίσκοπον καταστάνει, ὡς ἡ ὁ Προκόπιος ἱστορεῖ, ὑποψίας δὲ ἡ
„ εἰς Σιλβέριον τῆς πόλεως Ἀρχιερέα γεγεννημένης, ὡς δὴ προδοσίαν ἐπὶ
„ Γότθοις πράσσειν, αὐτὸν μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπεμψεν αὐτίκα, ὕστερον δὲ
„ Ἀρχιερέα ὀλίγῳ ὕστερον Βιγίλιον ὄνομα κατεστήσατο (β).

§. 6. Ἐπίσκοπος λοιπὸν Ρώμης γενόμενος ὁ Βιγίλιος, θέλων νὰ τε-
λειώσῃ ὅσα ὑπεσχέθη εἰς τὴν Αὐγῆν, διὰ μέσεσσι Ἀντωνίνης τῆς Συζύγου
Βελισσαρίου ἐπιστολάς πρὸς τῆς προῤῥηθέντας αἰρετικὰς ἐπέμψεν, εἰς τὰς ὁ-
ποίας φανερά ἐλέγε τὴν πίσιν ὅπῃ βασιῶτε Θεὸ συναιρόντος, ἡ ἐβασθεσάτε,
νὰ τὴν βασιῆτε σημειῶ. ἑδὲς λοιπὸν νὰ ἰξεύρῃ ὅσα σὰς γράφω, ἀλλὰ μά-
λιστα ὡς ὑποπτον εἰς αὐτὰ μὲ τὴν σοφίαν σας ἐμπρὸς εἰς τὰς ἄλλας νὰ μὲ
νομίζετε, ἵνα ευκολώτερα κατορθώσω τὰ ὅσα ἀρχισα. ἡ μετ' ὀλίγον ἔ-
δωκε τέτοιαν ὁμολογίαν τῆς πίσεώς τε, ἀχλὶ δύο φύσεις εἰς τὸν Χριστὸν ὁμο-
λογῶμεν, ἀλλ' ἐκ δύο φύσεων νὰ εἶναι εἰς σύνθετος, εἰς Χριστὸς, εἰς Κύ-
ριος, τὰς δὲ τὰ ἐναντία λέγοντας νὰ καθυποβάλλῃ τῷ ἀναδέματι. Ταῦτα
γράφων Βιγίλιος αἰρετικὸς ὢν ἐν τῷ κρυπτῷ, διεμεινεν ἐν τῷ θρόνῳ, ὡς λε-
γει ὁ Διβέρατος, ὅς τις σωσὰς ἐκείνας τὰς ἐπιστολάς τε ἀναφέρει (α).

Ζήλος τῷ
Ἐπισκόπῳ
Πατάρων.

§. 7. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Πατάρων, ὅπῃ ἐξωρίσθη ὁ Σιλβέριος, ὡς εἴπο-
μεν, εἰς τὴν ἀνοσιότητα ἡ ἀτοπίαν αὐτῆς τῆς ὑποδέσεως δεινοπαθήσας, ἡ
συνταραχθεὶς ἦλθεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, δεινολογούμενος, ἡ ἀδημονῶν διὰ
τὴν ἀδικὸν κατὰίρεσιν τῶ τοιαῦτα Ἐπισκόπῳ, ἡ πρὸς τὴν κρίσιν τῷ Θεῷ, μὲ
ἄφοβον καρδίαν ἐγκάλει αὐτὸν. Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν ἄγει εἰς Ρώμην τὸν
Σιλ-

(α) Βιβλ. 8. κεφ. 18.

(β) Γοτθ. Α'. κεφ. κ'. ὅπῃ ἔτος ἀναγινώσκω „Τποψίας δὲ εἰς Σιλβέριον γεγε-
νημένης, ὡς δὴ προδοσίαν εἰς Γότθους πράσσειν, αὐτὸν μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπεμψεν αὐ-
τίκα ἕτερον δὲ ἀρχιερέα ὀλίγῳ ὕστερον, Βιγίλιον ὄνομα, κατεστήσατο.

(γ) Εἰν τῷ Βρενίαρ. κεφ. κβ'.

Διβέριος
εἰς Ρωμὴν
ἀγεται.Εξορίζεται
εἰς νήσον
Παλμά-
ρια, ὅτε
τελευτᾷ.

Σιλβέριον, καὶ περὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὅπῃ ἐλέγοντο πῶς νὰ ἐγράψουν εἰς τὰς Γότθας κατὰ τῆ Βελισσάριου προσάξει νὰ γένῃ κρίσις. Τὶ τὸ μετέπειτα; ὁ Σιλβέριος φέρεται εἰς Ἰταλίαν, ὅπῃ τὸν ἐβόηθει ἡ Θεοδώρα καταλῶς διὰ μέσθ τῆ Πελαγίας, ἀπὸ τῆ ὁποῖα τὸν ἐρχομὸν φοβήθει ὁ Βιγίλιος, παρηκάλεσε τὸν Βελισσάριον, νὰ τῇ παραδώσῃ τὸν Σιλβέριον, διότι ἄλλῶς δὲν δύναται νὰ τελέσῃ ὅσα ὑποσχέθη. Παραδοθεὶς λοιπὸν ὁ Σιλβέριος εἰς δύο ὑπηρετάς τῆ Βιγιλίας ἀπάγεται εἰς τὴν νήσον τὴν Παλαρμίαν, ὅπῃ μὲ ταιλαιπωρίας, πείναν, καὶ ἄλλας ὁμοίας θλίψεις πολλὰ ταιλαιπωρηθεὶς ἐτελεύτησεν ἐν ἑτὶ φθ. καθὼς αὐτὰ διεξοδικῶς ἴσχυται ὁ τῶν χρόνων ἐκείνων συγγραφεὺς Διβεράτος ὁ Διάκονος (α). Ἀνάγνωθι περὶ τῶν τῶν Εὐάγγριον (β), τὸν Ρηγίωνα (γ), τὸν Μαριανὸν Σκότον (δ), Σιγίβερτον τὸν Γεμβλακίνσιον (ε), Ὁδωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (ς), καὶ Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπάληνσιον (η), οἵτινες διὰ βραχέων τῆς ὑποθέσεως ἄπτονται.

§. 8. Ὅσω μυστῶν, καὶ ἀνόσιον αὐτὸ τὸ σχίσμα ἐκαταστάθη ὁ Βαρώνιος περιγράφει, ὅς μετὰ τὸ καλέσαι τὸν Βιγίλιον λύκον, κλέπτην, καὶ ληστὴν, ψευδοεπίσκοπον, καὶ τελευταῖον ἀντίχριστον, προσβήσιν, ὑπερέχει ἡ τοιαύτη ἀνομία (τῆ Βιγιλίας δηλαδὴ) πᾶν τοῖστον ὁ πρότερον διεπράχθη, ὑπεξίσταται ταύτῃ ἡ τῆ Νοβάτη δυσσέβεια, ἡ τῆ Οὐρσικίνε ισχυρογνωμοσύνη, ἡ τῆ Λαυρεντία πρόληψις, καὶ τελευταῖον πάντων τῶν ἄλλων, σχισματάρχων, ἡ ἀλαζονεία, ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνόσιος ῥαδιουργία, ἐπεὶ περ ἔδει, ὥσπερ ἄλλοι τοσαύτῃ ἀφροσύνῃ εἰς ζῶντος Ἀρχιερέως θρόνον ἐφῆλτο, καὶ ὀλίγων παρεντεθειμένων. . . . ἔδεν φησι μέχρι τῆ δε σχίσμα ὑπῆρξεν, ἐξ ἧς εἰς τοσαύτην αἰσχύνῃν κατέλθοι ἂν αὐτὴ ἡ τῆ Ἀρχιερέως ἀγία μεγαλειότης. εἰς ἄλλο δὲ μέρος γράφει, ταύτης τῆς αἰτίας χαλεπωτέρῃ εὐρεθῆναι ἑδαμῶς, ὅτε κίνδυνος προδηλώτερος, ὑφ' ᾧ ἂν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ὑπαχθεῖν (θ).

ΚΕΦΑ'.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. ιδ'. (γ) Εἰς τὸ χρόν. ἐπὶ Τι-
τιανῷ ἐν ἑτὶ φθδ'. (δ) Χρόν. βιβλ. β'. ἡλικία 5'. ἐτὶ φθδ'. καὶ φθγ'. (ε) Χρόν.
ἐν ἑτὶ φθδ'. καὶ φθδ'. (ς) Χρόν. βιβλ. ε'. κεφ. 5'. (η) Ἰστορ. τῶν Γότθων βιβλ. ια'.
κεφ. κα'.

(θ) Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὁλοκλήρως οἱ λόγοι τῆ Βαρωνίς, ἐπεὶ δὲν ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς πᾶρεξ μέρος: Ausus enim semel cathedram erigere contra cathedram, et vivente Pastore legitimo, nulla nisi secularis hominis auctoritate absque iudicii ulla forma sententia condemnato, sedere Pontifex: quoniam alio nomine, quam lupus gregem invadens, fur et latro non per ostium, sed aliunde in ovile ovium conscendens, Pseudoepiscopus contra legitimum Episcopum stans, et denique Antichristus contra Christum jure potuit appellari? Superat ejusmodi scelus quodlibet id genus antea perpetratum; cedit huic Novati impietas, pertinacia Ursicini, Laurentii presumptio, ac denique aliorum omnium schismaticorum autistitum superbia, arrogantia, utque facinorosa temeritas: siquidem nemo, sicut ille, tanta impudentia in viventis Pontificis sedem insiliit, ut talibus per-

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἑρίδος τῆς περὶ τε τῶν Φρενοβλαβῶν παρατροπῶν τοῦ Ὀριγένης, καὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων.

§. 1.

Εξ ἀπὸ τὰ ρηθέντα σχίσματα, ἡγέρθη ἐν ἔτει φηλ'. ἑρὶς ἄχλ' ὀλίγη περὶ τῶν σφαλμάτων, καὶ παρατροπῶν τῶ Ὀριγένης, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν φιλονεικίαν ἐφύτρωσεν ἄλλη ἡ περὶ τῶν τριῶν, ὡς συνηθίζουσι νὰ ἐνομάζωσι κεφαλαίων· διότι μοναχοὶ τινες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην κεφαλαιὰ τινὰ ἐκ τῶν τῶ Ὀριγένης βιβλίων ἐξαχθέντα, καὶ ἐυγαλθέντα, εἰς τὸν Πελάγιον τὸν διάκονον τῆ Ρωμαϊκῆς θρόνου, ὅπῃ ἐπέμφθη εἰς Παλαιστίνην, ὅθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν ἤρχετο, τὰ ἐπρόσφεραν εἰς τὴν ὁδὸν, παρακινῶντες αὐτὸν ὅταν συνομιλήσῃ μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα, νὰ κατορθώσῃ ὥστε ὁμῶς μετὰ τὸν Ὀριγένην, καὶ αὐτὰ τὰ δυσσεβῆ αὐτῶ κεφαλαιὰ νὰ κατακριθῶσιν· ὁ δὲ Πελάγιος μνησικακῶν Θεόδωρον Ἀσείδαν λεγόμενον, τὸν Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας δηλαδὴ Ἐπίσκοπον, ὡς ὑπερασπιστὴν τῶ Ὀριγένης, καὶ νομίσας νὰ εὖρε καιρὸν ἀρμόδιον, ἵνα εὐκόλως λυπήσῃ τὸν Θεόδωρον, ἐπαρακάλεσεν ὁμῶς μετὰ Μηνῆαν τὸν Κωνσταντιναπόλεως Ἐπίσκοπον, τὸν Αὐτοκράτορα, ὥστε τὸν Ὀριγένην μετὰ τὰ κεφαλαιὰ τε, ὅπῃ ἀπὸ τὰ συγγράμματά τε ἐξευγάληθσαν ὡς κακόδοξα νὰ καταδικασθῶσιν· ἐσυγκατάνευσε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ συναθροισθέντων τῶν ἐν Κωνσταντιναπόλει ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, καὶ ἐξεταθείσα ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ ὀρθῶς, ἐπρόσχευε νὰ ὑπογραφθῶσι πάντες εἰς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῶ Ὀριγένης, καὶ τῶν ἀλλοκότων αὐτῶ δοξῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μόνον οἱ παρόντες, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ παρόντες Ἐπίσκοποι τοῖς ἐποιοῖς ἐπέμφθη τὸ γράμμα ὑπέγραψαν, ὡς Βιγίλιος Ρώμης, Ζωΐλος ὁ Ἀλεξανδρείας, Εὐφραιμῖος Ἀντιοχείας, καὶ Πέτρος ὁ Γεροσολύμων, κα-

θώς,

perfidiae premiffis ante ambulatoribus sacrilegiis cum occupavit, tantoque periculo ex pactis conventis cum haereticis obtinuerit; cum ejusmodi improbo facto janua aperta videri potuiffet, per quam in Romanam Ecclesiam (pro scelus) heros cum haereticis se imitterent, atque cuncta Apostolica dogmata pessumdarent. Nullum astenus schisma extitit ex quo in tantam ignominiam inducta fit ipsa Pontificis sacrosancta Majestas, cum dato laico homini absque concilio, ulloque Sacerdotum ascensu damnare primae sedis Antifistitem, vique pellere, spoliatusque sacerdotalibus indumentis procul ejicere in exilium, et restitutum licet sententia Imperatoris, nihilominus in insulam relegare, morique cogere. Βαρών. χρον. ἐτει φηλ. ἀριθ. 8.

θώς ὁ Λιβεράτος διηγείται (α). Τὸ γραμματεῖον ταύτης τῆς κατακρίσεως, πρῶτος πάντων ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν μεταγραφέντα Κώδικα Ἀντωνίᾳ τῇ Ἀυγενίᾳ, ὅπῃ ἐπέμφθη εἰς Ρώμην πρὸς Καρδινάλιον Ἀντώνιον τὸν Καράφαν, ὁ Βαρώνιος, τόμῳ ζ'. τῶν Χρονικῶν τε, ὅπερ καὶ ἀναγινώσκειται (β).

§. 2. Αὐτὴ ἡ τῇ Ὀριγένει γεγενηῖα κατάκρισις, πολλὰ ἐλύπησε Θεόδωρον τὸν Καισαρείας Ἐπίσκοπον, ὅπῃ ἦτον ὑπέρμαχος διάπυρος τῇ καταδικαζέντῳ Ὀριγένει, καὶ τῇ Πελαγίᾳ ἀντίπαλος· ὅθεν καὶ ἔτος πρὸς ἐκδίκησιν ἴσως, τὴν καταδικὴν ἐσκευασήσατο, ἥτοι ἐποίησε μὲ δόλῳ τῇ Θεοδώρῳ, Μοφβεσίᾳ ποτὲ Ἐπισκόπῳ, ὅπῃ συνέγραψε τεύχη πολλὰ κατὰ τῇ Ὀριγένει, τοιστοτρόπως· γράφας ποτὲ ὁ Αυτοκράτωρ κατὰ τῶν ἀκεφάλων, ὅπῃ ἐμολύνθησαν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Εὐτυχιανῶν, αὐτὸς ὡς γνώριμος τῇ βασιλείᾳ, καὶ πιστὸς καὶ ἀγαπητὸς κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον, ἠνάγκασεν αὐτὸν, ὅτι εὐκόλως οἱ Ἀκέφαλοι νὰ συγκοινωνήσωσι μὲ τὰς Καθολικὰς, καὶ νὰ δεχθῶσι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰ μόνον αὐτὴ ἡ δυσκολία ἀρτῇ ἀπὸ τοῦ μέσου, ἡ ὁποία εἶναι αὐτή. Ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος ἴβαν τὸν Ἐδεσηνόν, καὶ Θεοδώρητον Κύρη ὑπεδέξατο, ἐκείνον μὲν ὅπῃ ἔγραψεν Ἐπιστολὴν πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην, διὰ μέσε τῆς ὁποίας αὐτὸς τὸν μὲν Κύριλλον ἠλεγχε, τὸν δὲ Μοφβεσίᾳ Θεόδωρον, Νεσοριανόν φανερόν ὄντα, καταπολλὰ ἐπῆναι· αὐτὸς δὲ ἔγκεντρον σύγγραμμα ἐκδέδωκε χαριζόμενος τῷ Νεσορίῳ κατὰ τῶν ιβ'. τῇ Κυρίλλῳ ἀναθεματισμῶν· εἰ μὴ λοιπὸν ὁ ἐπαινεθεὶς Θεόδωρος εἰς τὴν τῇ Ἰβᾶ Ἐπιστολῇ, καὶ μετὰ θάνατον προσέτι τῷ ἀναθέματι καθυποβληθῇ ὁμῶς μὲ τὴν Ἐπιστολὴν τῇ Ἰβᾶ, καὶ μὲ τὰ σύγγραφα ὑπὸ τῇ Θεοδωρήτῃ κατὰ τῇ Κυρίλλῳ, ἥτε ἑνωσις, καὶ ἡ εἰρήνη θέλει γένῃ.

§. 3. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν ὡς θερμὸς ἐραστὴς τῆς εἰρήνης, τὰ σύγγραμματα τῇ Μοφβεσίᾳ Θεοδώρῳ, τὴν τῇ Ἰβᾶ πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην Ἐπιστολὴν, καὶ τὰς τῇ Θεοδωρήτῃ κατηγορίας κατὰ τῶν ιβ'. ἀναθεματισμῶν τῇ Κυρίλλῳ, καὶ τὰ τρία κεφάλαια ἐπρόσβαξε νὰ θεωρηθῶσιν ἀπὸ πεπαιδευμένοις, καὶ εὐλαβεῖς ἀνδράσιν εἰς τὴν σύναξιν αὐτῶν· τὸ ὁποῖον γενόμενον ἐγνωρίσθησαν αὐτὰ, μὲ τὴν Ἐπιστολὴν μὲν ἀπὸ αἱρέσεις, καὶ βλασφημίας πλήρη, μὲ τὴν ἄλλην δὲ διὰ τὴν τῇ Νεσορίᾳ συμβουλίαν ὑπόπτος· ὅθεν ἀρχισεν ὁ Ἀυτοκράτωρ νὰ δίδῃ κατ' αὐτῶν τὴν μέλαιναν ψῆφον, δηλαδὴ νὰ τὰ καταδικάζῃ· ἀλλ' ὁμως δὲν ἐσυμφώνησαν πάντες μὲ αὐτὸν εἰς αὐτὰ· διότι τινὲς τῶν Ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα οἱ Δυτικοὶ, ἐναντιώοντο πολὺ, νομίζοντες τὴν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου ἀνθεντίαν, αὐτῶν τῶν τριῶν κεφαλαίων κατακριθέντων νὰ λυμαίνεται, διατῆτο προσκαλεῖται ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐκ Ρώμης τὸν Βιγίλιον νὰ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅσις ἔλθων, ἔγι-

(α) Ἐν τῷ Βρενῳαρ. κειμ. κγ'.

(β) Ἐν ἑτῇ φλῇ. ἀριθ. λδ'.

ἔγινε σύνοδος, καὶ διὰ τὴν κατάγνωσιν τῶν τριῶν κεφαλαίων πάλιν ἀναφέρθη, εἰς τὴν ὁποίαν κατάγνωσιν μὴ συμφωνῶν ὁ Βιγίλιος, ἀλλ' ἀναβάλων τὸν καιρὸν, τελευταῖον κατελογχθεὶς, καὶ ἐπιτιμηθεὶς ὑπέγραψε, προσβεβαιωθεὶς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ὥς μὴδέποτε δι' αὐτὴν τὴν φιλονεικίαν φανερὰ νὰ κηρύττῃται, ἀλλὰ νὰ σιωπηθῇ ἕως νὰ γένη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

§. 4. Τῶτο δὲ ἰδόντες οἱ διάκονοι τῷ Βιγίλιῳ Ρωσικός τε, καὶ Σεβασιανός οἱ ἐν Κωνσταντινπόλει παρ' αὐτῷ διάγοντες, καὶ ψελλαντες ἐπιστολάς πρὸς Ἐπισκόπους διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἐμνησθάν εἰς αὐτάς, ὅτι ὁ Βιγίλιος πρὸς ἐξιδένησιν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου νὰ κατέκρινε τὰ τρία κεφάλαια ἅπ' αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς, καθὼς καὶ ὁ Βαρώνιος μαρτυρεῖ ἐν ἔτει φημί (α). Πᾶσα ἡ Οἰκουμενὴ ἐταράχθη, καὶ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία συνεταρβύθη, καὶ πολυσχεδῶς διεχωρίσθη· διότι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῷ Βιγίλιῳ τελείως διεχωρίσθησαν, ἕτεροι δὲ πρὸς καιρὸν ἐμάκρυναν ἀπ' αὐτὸν, ἕως ἢ νὰ δηλωθῇ φανερώτερον αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἄλλας πρὸς ἀκριβεστέραν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐπιστολάς, καὶ μηνυτάς εἰς Κωνσταντινὴ πόλιν ἀπέστειλαν· ἀλλὰ καὶ τινὲς πρὸς τάτοις, μάλιστα εἰς Ἀφρικὴν ἀρχίσταν νὰ κινῶσι τὸν κάλαμον· ἔτι λοιπὸν καθὼς λέγει ὁ Βαρώνιος ἐν τῷ ρηθέντι τόπῳ „ με μεγάλην βλάβην τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πανταχῶς „ φιλονεικίαι καὶ χωρισμοὶ, καὶ λογομαχίαι, ἐρίθειαι, καὶ διαφωνίαι ὁμῶς ἡγέρθησαν, μαχόμενοι μεταξὺ αὐτῶν, καὶ καθ' αὐτάς οἱ ὁρδόδοξοι μετὰ κακὸν „ σχίσμα, ὅπῃ ἀπ' ἀλλήλων διεσχίσθησαν, καὶ ἐπιάνοντο εἰς τὸν ἄλλον „ ἐναντιόμενοι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκατονταετηρὴς δυσπραγία „ γεσάτη καὶ ἀθλία ἠκολούθησε.

§. 5. Εἰς αὐτὰ δὲ ὁ Γεσινιανός Σύνοδον κατήγγειλεν ἐν ἔτει φημί νὰ συγκροτηθῇ εἰς τὴν τῆς Κιλικίας Μοφθεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν γενομένης ἀκριβὲς διερευνήσεως, καὶ ἐξετάσεως περὶ Θεοδώρου, τῷ ποτὲ ταύτης Ἐπισκόπου, κατεφωράθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ νὰ μὴ ᾔτον γεγραμμένον εἰς τὰ ἱερά διπτυχα, ἀλλ' ἀντὶς αὐτοῦ, τὸ τῷ Κυρίῳ ὄνομα νὰ ᾔτον γεγραμμένον. τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἰδὼν ὁ Αὐτοκράτωρ τὰς εἰσεις, καὶ διαχωρίσεις, ὅπῃ ἤυξαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν τῷ Βιγίλιῳ σιωπῇ, μεγαλήτερος κίνδυνος νὰ ἐπικηται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διάταγμα κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων νὰ γένη ἐπρόσθε· τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ Βιγίλιος, καὶ φοβηθεὶς ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν οἰκείων Δυτικῶν, καὶ φοβόμενος, μήπως αὐτὸν παραβλέψαντες, ὅπῃ με δόλον, καὶ σκευωρίας ἤρπασε τὸν θρόνον, ἄλλον Πάπαν ἐκλέξει, μεταβαλὼν τὴν πρώτην τὴν γνώμην, προσέταξε, καὶ παρήγγειλε τοῖς Ἐπισκόποις, καὶ τῷ κλήρῳ τῆς Κωνσταντινπόλεως νὰ μὴ ὑπακένσωσι τῷ διατάγματι τῷ Γεσινιανῷ, εἰς δὲ τὰς παραβάτας τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ παιδεύαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐφοβέριζεν· ὁ δὲ Μηγὰς συμφωνῶν μετὰ τὸν βασιλέα, ο

Βι-

Βιγίλιος εἰς τοσαύτην ἀνοησίαν, ὑπερηφανευόμενος, ἦλθεν, ὥς ἀπεχώρισε τὸν Μηνᾶν ἀπὸ τὴν κοινωσίαν τῶ μῆνας τέσσαρας, ὁμοίως ἔ οὖν Μηνᾶς ἀκοινώητον ἐποίησε τὸν Βιγίλιον διὰ μῆνας τέσσαρας. διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Αὐτοκράτωρ δεινῶς κατὰ τῷ Βιγίλιῳ ἐκινήθη, ἔ ἠγέρθη μέγας θόρυβος τοιαυτοτρόπως· ὥς ὁ Βιγίλιος ἀπὸ τὸν Πλακιδιανὸν δόμον εἰς τὸν ναὸν τῷ ἁγίῳ Πέτρῳ, ἔ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι ναὸν τῆς ἁγίας Εὐφημίας πέραν τῆς θαλάσσης διέφυγεν, ὥς ὁ αὐτὸς Βιγίλιος διαμαρτύρεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων κειμένη.

§. 6. Τάτως τῆς θόρυβος βαληθεῖς ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τῆς ἡσυχάσῃ τὴν ε'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἔ μὲ ὅλον ὅπῃ ἐναντιώμετο ὁ Βιγίλιος κατήγγειλεν εἰς Κωνσταντινῶπολιν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φηγ'. ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ τρία κεφάλαια κατεδικάσθησαν ὁμῶς μετὰ τὸν Ωριγένην, ἔ τὰ αὐτὰ δυσσεβῆ δόγματα, καθὼς κατὰ πλάτος ρηθῆσεται κατωτέρω· ὁ δὲ Βιγίλιος εἰς τὸ συνοδικὸν δόγμα μὴ θελήσας νὰ ὑπογράψῃ, ὁμῶς μετὰ ἄλλους ἐναντίας, εἰς ἐξορίαν πέμπεται, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάλιν ἀνεκλήθη ὕστερον, ἔ ὑπέγραψε, ἔ ἐβεβαίωσεν ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ ἐφάνησαν εὐλογα εἰς τὴν σύνοδον, διεπιμελείας τῷ Ναρσῇ, ἔ ἐπιστρέφον εἰς Ρώμην νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον τῶ, ταλαιπωρηθεῖς ἀπὸ τῆς πόνος τῆς λιδιάσεως κακῶς ἐτελεύτησεν.

§. 7. Αὐτῷ ἔτε ἔτις ὁ θόρυβος ἔπαυσε, διότι πολλοὶ τῶν Δυτικῶν Ἐπισκόπων εἰς τὴν ἰδίαν προτέραν γνώμην διέμειναν, οἵτινες ἔ τὸν Πελάγιον τὸν διάδοχον τῷ Βιγίλιῳ ὅπῃ ἐβεβαίωσε ἔ αὐτὸς τὴν ε'. σύνοδον, φανερώς ἀπέφευγαν, ὅς διὰ νὰ ἐγείρῃ ἀπὸ τὸ μέσον τὸ σχίσμα, μετὰ ἐπιστάς ἐυγνωμόνως ἐναδέεται αὐτὸς νὰ μὴ ἀντιλέγῃσι τὴν σύνοδον, ἀλλ' ὅλη τῇ ψυχῇ νὰ τὴν δεχθῶσιν. ἔδεν ὁμῶς κατορθῶν μετὰ τῆς νουθεσίας τῶ, ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῷ Ναρσῇ, διὰ νὰ περιμαζώξῃ τῆς ἐναντίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὲς μὲν πρὸς τὴν ὀρθοτέραν ἔσρεφον γνώμην, ἄλλοι δὲ ὥς ὁ Ἀκυλῆας Ἐπίσκοπος ἔ οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶ, δι' ἐντελῆς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὸ σχίσμα διέμειναν. ἔ τοσαῦτον περὶ τῆς διασήμες ἐκείνης φιλονεικίας τῆς περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων, ἔ τῆς ἐκείνης γενομένης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεγάλης διαξέσεως. περὶ ὧν ἴδε τὸν Εὐνάγειον (α), τὸν Νικηφόρον (β), ἔ ἐκ τῶν Λατίνων τὸν Λιβεράτον (γ), ἔ τὰ πρακτικὰ τῆς οἰκουμενικῆς πέμπτῃς συνόδου.

N 2

ΚΕΦΑ'.

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. λη'. κεφ. κδ'.

(β) Βιβλ. ιζ'. κεφ. κς'. ἔ κζ'.

(γ) Εἰς τῷ Βενέταρ.

Ο' Βιγίλιος ἀκοινώητον ποιεῖ τὸν Μηνᾶν. Ο' μοῖως ὁ Μηνᾶς ἀκοινώητον ποιεῖ τὸν Βιγίλιον.

Γεσινανὸς καταγγέλει τὴν ε'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον.

Θάνατος Βιγίλιου.

Τὸ σχίσμα δὲν παύει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις αἰρετικῶν Ἀνδρέα,
Θεοδοσίου, Γαϊανῆ, Γαϊώβη, καὶ Γωάννη
τῷ Φιλοπόνῳ.

§. 1.

Ἀνδρέας
αἰρετικός.

Πρέπει πρὸς τέτοις νὰ εἰπῶμεν καὶ περὶ τῶν αἰρετικῶν, ὅπῃ ἦσαν εἰς αὐ-
τὰς τὰς χρόνους, ἀπὸ τῶν ὁποίων πρῶτος εἶναι Ἀνδρέας ὁ Τραπεζέντος
Ἐπίσκοπος, ὅστις μετὰ τὴν σπυδρὴν Θεοδώρου τῆς βασιλίσσης εἰς τὸν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως ἀνέρχεται θρόνον, μετὰ τὸν Ἐπιφάνιον, ἐξώθεν μὲν φαινόμε-
νος καθολικός, ἐξώθεν δὲ ὡς ἐν δέρματι λύκῳ Εὐτυχιανός, τῷ ὁποίῳ τὴν
αἵρεσιν φανεράν ἐποίησεν Ἀγαπητός ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, διὰ τὴν ὁποί-
αν τέλος ἐξώθη ἀπὸ τὸν θρόνον. μὴ θελήσας δὲ εἰς τὴν ἀμώμητον πῖσιν
νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπὸ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον ἐν ἑται-
ρίᾳ καθήρεθι, καὶ ἀκολούθως ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα ἐξωστράκωθη, καὶ ἐ-
διώχθη.

Θεοδοσίος.

§. 2. Θεοδοσίος, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν
Τιμόθεον, (τῷ ὁποίῳ λογογράφος ἦν,) μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπερασπί-
σεως τῆς Αὐγέρας Θεοδώρας, καὶ τῶν κληρικῶν, ἦν Εὐτυχιανός, καὶ ἐκ
τῆς αἵρεσεως τῶν Φθαρτολάτρων, τῷ ὁποίῳ διωχθέντος, οἱ μοναχοὶ, καὶ ὁ λαὸς
ὅπῃ δὲν ἐσυγκατένευσαν εἰς τὴν χειροτονίαν αὐτῷ τῷ Θεοδοσίῳ, εἰς τὸν τῆς
Ἀλεξανδρείας θρόνον ἀνεβίβασαν (ὡς ὁ Λιβεράτος ἰσορεῖ (α)) τὸν Γαϊανόν,
τότε Ἀρχιεπίσκοπον ὄντα, ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφθαρτοδοκῶν, πρότερον
δὲ Ἀρχιδιάκονον τῷ Τιμόθεῳ, κατὰ τὸν Λεόντιον. λοιπὸν λαβὼν τὴν Ἐπισ-
κοπὴν ὁ Γαϊανὸς ἐξάβη ἡμέρας ργ'. καὶ ὕστερον ἐαλθεῖς ὁ Ναρσῆς ἀπὸ τὴν
Θεοδώραν, καὶ φέρων τὸν Θεοδοσίον ἔδωκε πάλιν τὸν θρόνον εἰς αὐτὸν, ἐ-
ξορίζοντας τὸν Γαϊανόν, εἰς τὸν ὁποῖον διέμεινε χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας τέσ-
σερας· ἀπόντος λοιπὸν, ὁ λαὸς πολλὰ ἠγωνίσθη, καὶ εἰς πολλὰς ἡμέρας διὰ
τὸν Γαϊανόν μ' ὅλον ὅπῃ ἦτον ἐξόριστος, μαχόμενοι μετὰ τὰς στρατιώ-
τας τῷ Ναρσῇ, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη πολλοὶ ἐσκοτώθησαν· αἱ δὲ
γυναικες ὅ, τι εὗρισκαν ἐμπροσθεν αὐτῶν τὸ ἔρριπταν μετὰ βίαν κατὰ τῶν
στρατιωτῶν ἀπὸ τὰ ἀνωτερικὰ μέρη τῶν οἰκῶν τῶν· ὁ δὲ Ναρσῆς διὰ πυρὸς
ἐνίκησε τέλος πάντων, ἐκείνο ὅπῃ δὲν ἐδύνετο διὰ σιδήρα, καὶ ἀπὸ τότε εἰς
τῷ-

Γαϊανός.

(α) κ.φ. κ'.

Γαϊανῖται.
Θεοδοσι-
ανοί.

τώρα ὡς λέγει ὁ Διβέρατος (α), διεμοιράσθη ἡ πόλις ἐκείνη ἀπὸ αὐτὸ τοῦ σχίσματος, ὥστε ἄλλοι ἐκαλεῖντο Γαϊανῖται καὶ ἄλλοι Θεοδοσιανοί, δηλαδὴ φαντασιασταί, καὶ φαρτολάτραι. Τελευταῖον ὁ Θεοδόσιος ἀγανακτήσας, καὶ ἀδημονήσας εἰς αὐτὰς τὰς κασιασμούς ὅτε δι' αὐτὸν ἐγίνοντο, ἀφείκε τὸν θρόνον εἰς Κωνσταντινέπολιν ἦλθεν, ὅπου πάλιν κινήματος ζητήματος, πότερον ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος ἠγνόει τὴν ὥραν τῆς ἐσχάτης κρίσεως· ὁ Θεοδόσιος Σεβηριανὸς ὢν ἀπαρνεῖτο, οἱ δὲ Ἀγνοῦνται αὐτὸ τῷτο ὠμολόγησαν· ὅθεν διχόνοια μεταξὺ τῶν Θεοδοσιανῶν καὶ Ἀγνοητῶν ἠγέρθη. καὶ οἱ μὲν Θεοδοσιανοὶ Ἐπίσκοπον τὸν σύμφωνον ὄντα αὐτοῖς ἐκλεξαν, ὁμοίως καὶ οἱ Γαϊανῖται. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἔδιδε καλὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, πῶς μέλλει ὁ Θεοδόσιος νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος, μὴ ὅλον ὅτε ἐπαρκαλέσθη ἀπὸ τὴν Θεοδώραν, ἀποφεύγων, ἐξωρίσθη.

§. 3. Γάκωβος, ὁ διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆ πτωχείαν, Ζάνζαλος ἐπικληθεὶς, ἦν Σύρος τὸ γένος, μελύνων αὐτὸ, ὡς εἶδε ἄλλος· διότι αὐτὸς μεταξὺ τῶν Σύρων τὴν τῇ Εὐτυχῆς αἵρεσιν πολὺ διέσπειρεν, ὅθεν μεγάλη διχοστασία εἰς αὐτὰς ἐφύτρωσεν· Ἐπειδὴ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν εἰς τὴν ὁρδὴν πίσει Συνοδῖται, καὶ Μελοδῖται προσωνομάσθησαν, ὡς ὁ παδοίτης τεταρτῆς Συνόδος, καὶ τῇ Αὐτοκράτορος· οἱ δὲ ἐκ τῆ Γακώβε, εἰς καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ὀνόματα ἐγινωρίζοντο, ὅμως κοινώτερον Γακωβῖται ἐκαλεῖντο, ἀπὸ τὸν Γάκωβον, τὸν ὅποιον λέγει ὁ Νικηφόρος πῶς νὰ ἐγινεν ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀρμενίων αἵρέσεως, τὴν ὁποίαν ὅλων τῶν αἱρέσεων εὐρὴν ἐξέδραν πρεπόντως νὰ λέγηται γραφεῖ, καὶ διεξοδικῶς ἐκτίθησι (β).

§. 4. Τελευταῖον Γωάννης ὁ φιλόπονος, περίφημος εἰς ἐκείνας τὰς χρόνας γραμματικὸς, αὐθαδέστερον διαλεχθεὶς περὶ τῆς τῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς τῶν δύο φύσεων ἐνώσεως ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει τῇ Θεᾷ λόγῳ, τῇ μὲν τρεῖς Θεοὺς ὁμολογήσας τὴν τῶν Τριθεϊτῶν αἵρεσιν εἰσηγήνοχε, τῇ δὲ προσέτι τὰς δύο τῇ Χριστῷ φύσεις εἰς μίαν συγχέων, εἰς τὴν τῇ Εὐτυχῆς αἵρεσιν ἐξώκειλε, πρόδρομος τῶν Μονοφυσιτῶν γενόμενος, τῶν ὁποίων ἡ αἵρεσις πολὺ ὑψηλοτέρα, καὶ ἀκριβεστέρα νὰ ἐχηρημάτισεν, ἔτι δὲ ἄλλο, εἰμὴ διατὶ ἀρχηγός, καὶ ὑπερασπιστὴς ἔλαβεν ἀνδρας σοφῆς, καὶ μάλιστα Γωάννην τὸν φιλόπονον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικηφόρος (γ) ὅρα περὶ τῶν ἡθύντων αἱρετικῶν τὸν Διβεράτον (δ) τὸν Εὐάγριον (ε), καὶ τὸν Νικηφόρον (ζ).

Γάκωβος
Ζάνζαλος.Συνοδῖται.
Μελοδῖται.

Γακωβῖται.

Γωάννης
Φιλόπονος.(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
μζ. καὶ λοιπ.

(β) Βιβλ. ιη'. κεφ. κγ'.

(δ) Κεφ. κ'.

(ε) Βιβλ. δ'. κεφ. ια'.

(γ) Βιβλ. ιη'. κεφ. με'.

(ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν ἐπὶ Γαβριανῶ συγκροτηθεῖσων συνόδων, μάλιστα
δὲ περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει ἑ. Οἰκουμενικῆς
συνόδου.

§. 1.¹

Επὶ Γαβριανῶ τῷ Αυτοκράτορος πολλαὶ σύνοδοι ἔγιναν, ὡς ἡ Ἀραυσικα-
νὴ Β'. ἡ Βασινηνσιὰ Β'. λεγομένη, ἡ ἐν Ρώμῃ α. καὶ β'. ἐπὶ Βονιφα-
τίῳ τῷ Πάπῃ, ἡ Τωλιτανὴ Β'. ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γωάννῃ Β'. ἡ ἐν Κωνσταντι-
νπόλει κατ' Ἀνδρίαν, ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἡ ἐν Ἀυρηλίῳ Β'. καὶ Γ'. ἡ Ἀυερ-
νησιὰ, ἡ Ἀυρηλιανὴ δ'. ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων,
ἡ ἐν Μοφασείᾳ, ἡ ἐν Ἀυρηλίῳ, ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει Β'. ἦτοι ἡ ἑ. Οἰκ-
μενικὴ, ἡ ἐν Παρισίοις, καὶ τελευταῖον ἡ ἐν Βρακάροις Α'. περὶ ὧν ἐν συ-
νόφει ἐρῶμεν.

Αραυσικα-
νὴ Β'.

§. 2. Ἡ Ἀραυσικανὴ Β'. σύνοδος συνηθροίσθη ἐν ἔτει φκδ'. κατὰ τὸν
Πεταύριον, καὶ Βόσσιον, καὶ ἄλλας ἀνδρας ἐν σοφίᾳ διαβοήτας· διότι οἱ συγ-
γραφεῖς δὲν συμφωνῶσι μεταξὺ αὐτῶν, διὰ τὸν χρόνον αὐτῆς τῆς συνόδου·
αὕτη συνηθροίσθη κατὰ τῶν Πελαγιανῶν, καὶ Ἡμιπελαγιανῶν, τῶν ὁποίων
τὸ κακόδοξον, καὶ διεσραμμένον δόγμα ἀποκηρύξαντες τὴν τῆς χάριτος ἀνάγ-
κην περιφανῶς ἐδογματίσαν, ὥσάν ὅτε συνήλθον εἰς αὐτὴν Πατέρες, (α),
ἐξέδετο δὲ κανόνας κα'. ἐκ τῶ Ἀυγασίνου λαβόντες τὰ περισσότερα, οἵτι-
νες κανόνες καὶ ἀξιόλογοι κρίνονται, καὶ ὠφέλιμοι νὰ ἀναγιγνώσκωνται παρὰ
πάντων, κείμενοι ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, ἔτι καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (β),
τῷ Κοριολάνῳ (γ), τοῖς Μαγδεμβερ. Ἑκατοντ. (δ), τῷ Οἰσιάνδρῳ (ε), καὶ
ἐν ἄλλοις.

Βασινην-
σιὰ Β'.

§. 3. Ἡ Βασινηνσιὰ Β'. λεγομένη τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη ἐν τῇ Νε-
βερνηνσίᾳ Γαλλίᾳ, ἣτις ἔξω ἀπὸ τὰ διαταχθέντα περὶ τῶν πρεσβυτέρων
ἐδέσπισε, προσέτι ὅτι κατὰ μίμησιν τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ Ἱταλικῶν Ἐκκλη-
σιῶν, τὸ Κύριε ἐλέησον, συχνότερον νὰ λέγεται ἐν κατανύξει, καὶ εὐλα-
βεῖα εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς πάσας τὰς λειτουργίας νὰ ψάλληται τὸ ἁ-
γίος, ἁγίος, ἁγίος· καὶ διὰ τὴν τῶν αἱρετικῶν κακοπισίαν μετὰ τὸ εἰπεῖν
δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι νὰ προσέδιδωνται, καὶ ἐκεῖνα τὰ λό-
για,

(α) Ἐξαιρῆς ὁ τόπος· εἰς τὰς τόμους ὅμως τῶν συνόδων φαίνονται αἱ υπογρα-
φαὶ Ἐπισκόπων ιδ'. καὶ ἑτέρων ἐνδόξων ἀνδρῶν ἡ'.

(β) Σελ. 141. τῆς ἀνω ρηθείσεως ἐνδόσεως. (γ) Σελ. 442. ἕως 447. (δ) Ἐ-
κατοντ. ἡ'. κεφ. δ'. (ε) Ἐκατοντ. ε'. βιβλ. β'. κεφ. λα'.

για, ἡ νῦν, ἡ αἰ, ἡ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν · ὅρα ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, ἡ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ. (α)

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. Σύνοδος ἀπὸ τὸν Βονιφάτιον συνηθροίσθη ἐν τῇ Βασιλικῇ τῇ Ἀγίᾳ Πέτρῳ, ἐν ἔτει φλ. ἔχθι δι' ἄλλο, εἰμὴ δέλων ὁ Βονιφάτιος νὰ ἐκλέξῃ διάδοχόν τε τὸν Βιγίλιον · ἀλλὰ τῷτο ἐπειδὴ παρὰ τὰς κανόνας ἐγινε, ἡ μάλισα Ἀταλαρίχῃ τῇ τῶν Γότθων βασιλέως περὶ τῆς ἐδὲν γινώσκων, διότι τότε οἱ βασιλεῖς τῶν Γότθων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τῆς Ρώμης Ἀρχιερέων εἶχον τὰ πρωτεῖα, ἐνδὺς δ' Βονιφάτιος εἰς τὴν ἄλλην σύνοδον, τὴν προτέραν ἐκλογὴν διέλυσε, ἡ ἐξήλειψε. (β)

§. 5. Ἡ ἐν Τωλήτῳ τῆς Ἰσπανίας β'. σύνοδος συνηθροίσθη ἐν ἔτει φλά. τῷ ε'. τῆς Ἀμαλαρίχῃ βασιλείας, ἡ τέσσαρας κανόνας περὶ τῶν κληρικῶν συνέταξε, ἡ ἕνα τὰ τῶν συγγενῶν συνοικέσια ἐμποδίζοντα · αὐτοὶ οἱ κανόνες ἀναγνώσκονται ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμ. ἑκατοντ. (γ), παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ), ἡ τῷ Κοριολάνῳ. (ε)

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γεωργίου τῷ β'. ἐν ἔτει φλδ'. ἦτις τὴν μὲν τῶν ἀκοιμητῶν γνώμην ἀνέτρεψε, τὴν δὲ τῶν Ὁρθόδοξων ὅτ' ἀπεφάτισαν ὁσίως νὰ λέγῃται ἕνα ἐκ τῆς ἁγίας Τριάδος παρόντα ἐν σαρκὶ ἐκράτυνεν, ὡς ἡ ἀνωτέρω περὶ τῆς ἐρρέθη κεφ. ε'. ἀριθ. 3.

§. 7. Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τῇ Ἀνδίμῳ συνηθροίσθη ἀπὸ τὸν Γρηγοριανόν ἐν ἔτει φλς'. ἐν τῷ διπτικῷ μονασιρῷ ὅτ' ἦτον ποτὲ περιφαιέσας · εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσχαθίσαν οἱ πατέρες νὰ δοκιμάσωσιν, ἂν ὁ Ἀνδριμος δέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ὁρθὴν πίσιν · ὅθεν ζελλόμενοι πολλοὶ νὰ τὸν καλέσωσιν εἰς τὴν σύνοδον, δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ ζητῶν σπήλαια, τρύπας, ἡ γωνίας νὰ χωθῇ, δὲν ἐφανέρωσεν αὐτοῖς σημεῖον μετανοίας, διὰ τῷτο κοινῇ ψήφῳ ἐκάθισαν αὐτὸν, τὸν Σευήρον, ἡ Πέτρον Ἀπαμείας Ἐπίσκοπον, ἡ Ζωῶραν τὸν Πρεσβύτερον, ἡ τὰς συνοπαδὰς, ἡς ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ μίαν ἐκδοθεῖσαν ἰδίαν νομοθεσίαν ἐξωστράκισε, ἡ ἐδίωξεν. τὰ πρακτικὰ αὐτῆς τῆς συνόδου σώζονται τόμῳ β'. τῶν συνόδων.

§. 8. Μηνᾶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐνδὺς ἐπεμψε τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου Πέτρῳ τῷ Γεροσολύμων, ὅς τις λαβὼν αὐτὰ σύνοδον Ἐπισκόπων με. ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει συνηθροίσεν, ἦτις μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου, τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἔφερε κατὰ Ἀνδίμῳ, ἡ τῶν σὺν αὐτῷ κατακριθέντων.

§. 9.

(α) Σελ. 448.

(β) Ὅθεν φαίνεται πῶς δύο συνόδους συνηθροίσεν ὁ Βονιφάτιος τῷ φλά. ἡ ἔχθι τῷ φλ. Εἰς τὴν πρώτην ἐκλέξε διάδοχόν τε, ἀλλὰ τῷτο ἡ ἔξω τῶν κανόνων, ἡ περὶ πλείον ἐδεμίαν εἶδον ὁ τῶν Γότθων βασιλεὺς, διὸ συνηθροίσε πάλιν σύνοδον ἡ αὐτὰ ἀπέδειξε τὰ πραχθέντα παρὰ αὐτῷ εἰς τὴν α'. σύνοδον.

(γ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. ε', σελ. 254.

(δ) Σελ. 145.

(ε) Σελ. 451.

Α' υρηλίας
Β'

§. 9. Τῷ αὐτῷ ἔτει (α), συνεκροτήθη ἡ ἐν Α' υρηλίας Β'. σύνοδος ἀπὸ Ἐπισκόπων λ'. (β) ὅπῃ ἐξεδώκαν κανόνας κβ'. περὶ τῶν κληρικῶν, περὶ συνοικεσίων, καὶ περὶ ἄλλων ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας ἐυρήσεις ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (γ), παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ), τῷ Ο'σιάνδρῳ (ε), καὶ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ. (ζ)

Α' υρηλίας
Γ'

§. 11. Ἡ ἐν Α' υρηλίας Γ'. συνηθροίσθη ἐν ἔτει φμ'. ἦτις τὰ παλαιὰ δόγματα βεβαιώσασα, ἐπρόδεσεν εἰς αὐτὰ νέα τινά, καθὼς ἀπῆλθεν οἱ καιροί, καὶ αἱ περιστάσεις· αὐτῆς τῆς συνόδου σώζονται κανόνες· λζ'. (η) ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (θ) ὁμοίως καὶ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῆς Ο'σιάνδρου (ι), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (κ)· αὐτῶν δὲ τῶν κανόνων ὁ Κοριολάνος μόνον κς'. ἐπαριθμεῖ. (λ)

Α' κσι δανι-
κή.

§. 11. Ἡ ἐν τῇ Α' κσι δανικῇ Γαλλίᾳ (μ), εἰς τὴν ὁποίαν συνηλθον Ἐπίσκοποι ιε'. περιφανεῖς, καὶ ἀγιώτατοι, καὶ τὰ πρὸς ἀνδράσιν τῆς Εκκλησιαστικῆς μαθήματος ἐξάπαντος κανόνες ις'. συνέταξαν, ὅς ἐυρήσεις ἐν τῷ β'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ν) καὶ παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ, (ξ) ὁ δὲ Καρατζᾷς (ο), καὶ ὁ Κοριολάνος (π), ὅχι πάντας, ἀλλὰ τινὰς αὐτῶν ἐξέδεντο.

Α' υρηλίας
Δ'

§. 12. Ἡ ἐν Α' υρηλίας Δ'. ὁμοίως διὰ τὴν Εκκλησιαστικὴν κατάστασιν συνηθροίσθη, ἐν ἔτει ὡς νομίζεται φμ'. (ρ)· καὶ κανόνες ἐξέβητο λη'. ὅπῃ σώζονται ἐν τῷ β'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (σ) παρὰ Ο'σιάνδρῳ (τ), Καρατζᾷ (υ), καὶ Κοριολάνῳ. (φ)

Κωνσταντι-
νουπόλεως

§. 13. Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ἔγινεν ἐν ἔτει φμζ'. (χ) ἦτις κατέκρινε τὰ τρεῖς κεφάλαια· τῷ δὲ Βιγιλίῳ ὅπῃ ὑπέγραψεν εἰς τὴν κατάγνωσιν αὐτῶν, παρήγγειλεν ὁ βασιλεὺς σιωπὴν νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὰ δύο μέρη περὶ ταύτης τῆς φιλονεικίας τῶν τριῶν κεφαλαίων, ἕως ἢ νὰ γένη Οἰκουμενικὴ σύνοδος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

Μομφε-
σίας.

§. 14. Ἡ ἐν Μομφεσίας τῆς Κιλικίας σύνοδος συνηθροίσθη ἀπὸ ἐννέα Ἐπισκόπων ἐν ἔτει φν'. τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ ἐσυγκρίθησαν μὲ τὴν ε'. συνέλευσιν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ε'. Οἰκουμενικῆς συνόδου· ὅρα ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, εἰς τὸν ὁποῖον προσέτι σώζονται αἱ Ἐπιστολαὶ τῶν τῶν

(α) Ἐτεροὶ λέγουσι πῶς συνηθροίσθη τῷ φηγ'. (β) Μόνον κς'. Ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν ἰδιοχείρως, καὶ ε'. πρεσβύτεροι ἐξ ὀνόματος τῶν Ἐπισκόπων τῆς. (γ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 284. (δ) Σελ. 191. (ε) Ἐκατοντ. ε'. βιβλ. β'. κεφ. ια'. ὅπερ μόνον καὶ κανόνα ἐυρήσκει. (ζ) Σελ. 455. (η) Μόνον κανόνες λγ'. (θ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 286. ἕως 290. (ι) Ἐκατοντ. ε'. βιβλ. β'. κεφ. ιδ'. ὅπερ μόνον λβ'. κανόνες εἰσὶν. (κ) Σελ. 192. (λ) σελ. 455. ἕως 460. (μ) αὕτη συνήχθη εἰς τὴν Εκκλησίαν τῆς Α' κσι δανικῆς ἐν τῇ Α' κσι δανικῇ Γαλλίᾳ. (ν) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 290. (ξ) Ἐκατοντ. ε'. βιβλ. β'. κεφ. ια'. (ρ) Σελ. 198. (σ) Σελ. 461. καὶ μόνον κανόνες ὀκτώ ἔχει. (τ) Οὐκ ἐν τῷ φμ'. ἀλλ' ἐν τῷ φμα'. ἢ τῷ φμα'. ἢ τῷ φμε'. (υ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 292. ὅπερ μόνον λζ'. κανόνες εἰσὶν. (φ) Ἐκατοντ. ε'. βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'. (χ) Σελ. 199. (ψ) Σελ. 452. ἕως 466. (ζ) Οὐκ ἐν τῷ φμζ'. ἀλλ' ἐν τῷ φνζ'.

τῶν Ἐπισκόπων τῆς Κιλικίας · προσέτι τὸν Γεσινιανόν, καὶ Βιγίλιον τὸν Πάπαν · μετὰ τὰ ὅποια μαρτύρονται τὸ τῷ Θεοδώρῳ ὄνομα νὰ μὴ εἶναι εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς τὸ τῷ Κυρίλλῳ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς τὰς ὁποίας πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅπως ἔγραφαν · τῇ μαρτυρίᾳ τῶν κληρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ταύτης τῆς πόλεως κατοίκων συμφώνων, προσέτι αὐτὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔχομεν ἱερὰ δίπτυχα, μάρτυς ὁ Θεὸς εὐρομεν · τῆς γὰρ ἁγίας μνήμης τῶν Ἀρχιερέων κτ'. ἀνάγνωσι ταύταις τὰς Ἐπιστολάς κειμένας ἐν τῇ βιβλίῳ συνελεύσει.

§. 15. Ἡ ἐν Ἀυγλίᾳ ε'. ἐν ἔτει φνβ'. συνήθροισθη (α), καὶ ἦλθον Ἐπίσκοποι πεντήκοντα, τῆς ὁποίας εἶναι κανόνες κγ'. ἐξ ὧν ὁ α'. τὴν τῷ Εὐτυχῆς, καὶ Νεστορίῳ αἵρεσιν καταδικάζει, ἀπὸ δὲ τὰς λοιπὰς κανόνας τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μάθημα κρατύνεσθαι · σώζονται αὐτοὶ ἐν τόμῳ β'. τῆς συνόδου, ὁμοίως παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (β) παρὰ Ὀσιάνδρῳ (γ), Κοριολάω (δ), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ, ὅσις μόνον ιβ'. ἐπαριθμεῖ (ε).

§. 16. Ἡ ἐν Κωνσταντιναπόλει β'. ἦτοι ἡ ε'. Οἰκουμενικὴ σύνοδος κατηγγέλθη ἀπὸ Γεσινιανόν τὸν Ἀυτοκράτορα, καὶ συνεκροτήθη ἐν ἔτει φνγ'. πρὸς διατίτησιν τῆς ἀμφισβητήσεως τῶν τριῶν κεφαλαίων, καὶ συνηλθον Ἀγιοὶ Πατέρες ρξε'. μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν Εὐτύχιος Κωνσταντιναπόλεως, Ἀπολιναρίου Ἀλεξανδρείας, Δομνίνου Ἀντιοχείας, καὶ ἀντὶς Εὐσολίῃ Γεροσολύμων, ἦλθον Στέφανος ὁ Ραφίας, Γρηγόριος ὁ Τιβεριάδος, καὶ Δαμιανὸς ὁ Σωζιτανῆς Ἐπίσκοποι · ὁ δὲ Ρώμης Ἐπίσκοπος Βιγίλιος, μὲν ὅλον ὅπῃ ἦτον εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ πολλὰκις ἐκαλέσθη εἰς τὴν σύνοδον ἀπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰς Ἐπισκόπους, δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ συνεδριάσῃ, ὡς ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Συνόδου συνελεύσει β'. καὶ ἡ δηλαῖται, ἄλλοτε μὲν ἀδένειαν προφασίζόμενος, καὶ ἄλλοτε ὑποσχόμενος νὰ ἔλθῃ, δὲν ἦλθε · τὸ δὲ αἴτιον ἦν, ὅτι μὴ ἐλπίζων προτίμησιν ὑπεροχῆς, παρηγεῖτο τὴν παροσίαν τῆς.

§. 17. Πράξεις, ἥτε συνελεύσεις αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅκτω ἔγιναν · ἐν τῇ πρώτῃ συνελεύσει τῇ πρὸ τεσσαρῶν Νόνων Μαΐου, ὁ τῷ Ἀυτοκράτορος Γεσινιανῷ σαλθεὶς εἰς τὴν σύνοδον τύπος διὰ Θεοδώρητον Σιλενταρίου, ἀνεγνώσθη, ἀρχόμενος ὅτω · σπεδῇ μὲν γέγονεν αἰεὶ κτ'. ἔπειτα ἀναγνώσθαι καὶ αἱ δύο Ἐπιστολαὶ τῷ Εὐτυχίῳ, καὶ Βιγίλιῳ, ἐπέμψθησαν σχεδὸν εἴκοσι Ἐπίσκοποι, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν τρεῖς Πατριάρχαι ὁ Εὐτύχιος Κπ. Ἀπολιναρίου Ἀλεξ. καὶ Δομνίνος Ἀντιοχ. νὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν σύνοδον τὸν Βιγίλιον, οἵτινες ἐπιστρέψαντες ἀνήγγειλαν, ὅτι ὁ Βιγί-

Αὐγλίας
Ε'.

Κωνσταντι-
ναπόλεως
Οἰκουμενικῇ
Ε'.

Βιγίλιος δὲν
θέλει νὰ συ-
νεδριάσῃ εἰς
τὴν Σύνο-
δον.

Συνέλευσις
Α'.

(α) Οὐχὶ τῷ φνβ'. ἀλλὰ τῷ φνδ'. καὶ ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι μὴ. πρεσβύτεροι 6. ἀρχιεπίσκοποι 5. διάκονοι γ'. ἡγούμενοι β'. πάντες εἰς ὄνομα τῶν Ἐπισκόπων τριῶν. καὶ κανόνας ἐξέδωκαν κδ'. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 295. (γ) Ἐκατοντ. 5. βιβλ. γ'. κεφ. 6. (δ) Σελ. 469. ἕως 474. (ε) Σελ. 208.

Συνέλευσις
Β.

γίλιος διὰ τὴν ἀδένειαν ὅπῃ προβάλλει τῷ σώματι, ἄλλο δὲν εἶπεν, εἰ μὴ ἄκριον θέλει φανερώσει τὴν γνώμην τε δι' αὐτὴν τὴν σύνοδον.

§. 18. Ἐν τῇ β' συνέλευσει, τῇ πρὸ ὀκτῶ ἰδῶν μαίε, οἱ αὐτοὶ πάλιν Ἐπίσκοποι ἐξάλθυσαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν Βιγίλιον, καὶ ἀνέφερον τῇ Συνόδῳ πῶς αὐτὸς εἰς τὴν σύνοδον δὲν ἔρχεται, ἐπειδὴ ἀπὸ μὲν τὰς Ἀνατολικὰς Ἐπισκόπους εἶναι πολλοὶ, ἀπὸ δὲ τὰς Δυτικὰς ὀλίγοι· τὴν δὲ γνώμην τε περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ὅσον τ' ὀγλιγωρότερον ἐπεμψε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Τότε μὲ τὰς Ἐπισκόπους συνεξάλθυσαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἄνδρες τινὲς μεγαλοπρεπέστατοι, διὰ νὰ ἀναγκάσωσι τὸν Βιγίλιον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν σύνοδον, καὶ αὐτὸς εἶπε, πῶς ἐκεῖνα ὅπῃ πολλὰκις τόσον μὲ τὴν φωνήν, ὅσον καὶ μὲ τὰ γράμματα κατέκρινε τρία κεφάλαια, ταῦτα πάλιν προσέτι καταδικάζει· Ἐπιστρέψαντες λοιπὸν ὅτοι διηγήθησαν, πῶς ὁ Βιγίλιος νὰ ἐζήτησε διορίαν εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ τὴν γνώμην τε περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτων, τὰς Ἐπισκόπους ὅπῃ ἦλθον εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, καὶ δὲν εἶχον ἔτι παρασθῆ εἰς τὴν σύνοδον, ἐκάλεσαν, οἵτινες ἓνα μὲν διὰ ἄλλας αἰτίας, ἄλλο δὲ ὅτι ὁ Πάπας δὲν εἶναι εἰς τὴν Σύνοδον, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθωσι.

Συνέλευσις
Γ.

§. 19. Εἰς τὴν γ'. συνέλευσιν τὴν πρὸ ἑπτὰ ἰδῶν μαίε, μετὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν τῆς πίσεως ὁμολογίαν, διορίζεται περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων, τετέσι διὰ Θεόδωρον τὸν Μοφβεςίας, καὶ τὰ συγγράμματά τε, διὰ τὸν Ἰβαν περὶ τῆς Ἐπιστολῆς τε πρὸς Μάριν τὸν Πέρσιν, καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τῷ Θεοδώρῳ γεγραφέντα κατὰ τῷ Κυρίλλῳ εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου συνέλευσιν ἰδικῶς ἐλάλησαν.

Συνέλευσις
Δ.

§. 20. Εἰς τὴν δ'. συνέλευσιν τὴν πρὸ τεσσάρων ἰδῶν μαίε ἀνεγνώσθησαν αἱ φρικταὶ βλασφημίαι Θεοδώρου τῷ Μοφβεςίας, ὅπῃ περιέχονται εἰς τὰ συγγράμματά τε, αἱ ὅποιαι τοῖς ἡσάν, λέγουσιν οἱ πατέρες εἰς τὴν ὀγδόην συνέλευσιν, ὥς νὰ ἐδαύμασαν εἰς αὐτὰς τὴν ἀνοχὴν τῷ Θεῷ, ὅτι μὲ πῦρ ἀκατάσχετον δὲν ἐκάη ἡ γλῶσσα τε, καὶ ὁ νῆς τε, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξῆλθον τοιαῦται βλασφημίαι. ἀνεγνώσθη προσέτι αὐτὰ τῷ Θεοδώρῳ τὸ δυσσεβὲς σύμβολον, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, περὶ ᾧ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἶπον οἱ πατέρες, αὐτὸ τὸ σύμβολον ὁ σατανᾶς ἐσύνδεσε,

Συνέλευσις
Ε.

§. 21. Εἰς τὴν ε'. συνέλευσιν τὴν πρὸ τριῶν ἰδῶν μαίε, φερθέντα εἰς τὸ μέσον τὰ ὑπὸ τῶν πατέρων συνταχθέντα κατὰ τῷ Θεοδώρῳ, καὶ οἱ κατ' αὐτὰ δεσποδέντες νόμοι τῶν βασιλέων ἀνεγνώσθησαν, ὁμοίως ὕψερρον ἀνεγνώσαν καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Μοφβεςίᾳ γενομένης συνόδου, μὲ τὰ ὅποια τρανῶς, καὶ φανερῶς ἐδηλώθη τὸ τῷ Θεοδώρῳ ὄνομα νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα, καὶ ἀντ' αὐτὰ νὰ ἐτέθη τὸ τῷ Κυρίλλῳ· ἐπὶ τέτοις μετέβησαν ἐκ τῷ Θεοδώρῳ εἰς τὰ ὑπὸ Θεοδώρῳ συγγραφέντα κατὰ τῷ Κυρίλλῳ· τὰ ὅποια ἀναγνώσθησαν, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον μὲ ἐπαίνας ἐξεψαν, ὅτι ἄλλῶς αὐτὸν δὲν ἐδέχθησαν, ἀνίσως πρότερον δὲν ἠθέλει ἀναθεματίσῃ τὸν Νεστόριον, καὶ τὰς βλασφημίας τε.

§. 22.

§. 22. Εἰς τὴν ζ'. συνέλευσιν τὴν πρὸ ιδ'. καλανδῶν Γενίων ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ τῆ Γ' βα, ἣτις σώζεται εἰς τὸν β'. τόμον τῶν συνόδων, καὶ αἰρετικὴ ἀνεκκλήσθη, ἐπειδὴ περιεῖχε τὰς τῆ Θεοδώρου, καὶ Νεστορίου τῶν αἰρετικῶν βλασφημίας, καὶ τὴν ὑπερασπισιν αὐτῶν, διδασκάλας αὐτὰς ἑαυτῆς προσγράφων ὁ Γ' βα, ὡς λέγουσιν οἱ πατέρες συνέλεύσει ἡ Ἀπεδείχθη προσέτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, ὅτι οἱ συνελθόντες ἐν αὐτῇ πατέρες δὲν ἐδέχθησαν τὸν Γ' βα, πρὶν εἰπῆ ἀνάδεμα τῷ Νεστορίῳ, καὶ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐν Χαλκηδόνι πίστεως, καὶ εἰς τὸν τόμον τῆ Λέοντος· διὰ μέσα τῶ ὁποῖο ὁ Νεστόριος, καὶ Εὐτυχὴς κατεδικάσθησαν, τὰ δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆ Γ' βα, ὡς Νεστοριανισμῷ γέμοντα, δὲν ἐδέχθησαν ἀπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου.

§. 23. Εἰς τὴν ζ'. συνέλευσιν τὴν πρὸ ἑπτά καλανδῶν Γενίων, σαλθεῖς ἀπὸ τὸν βασιλέα, Κωνσταντῖνος ὁ τῆ Ἀγίας Παλατίου Κοιτίστωρ, ἦτοι Ταμιεύχος ἔφερεν εἰς τὴν σύνοδον τὰς ἐπιστολάς τῆ Βιγιλίης, ὅπῃ ἔγραψε πρὸς Ρ' ἑσίκον, καὶ Σεβαστιανὸν τὸς διακόνους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὁμοίως καὶ πρὸς Οὐαλεντιανὸν τὸν Τομέων τῆς Σκυθίας Ἐπίσκοπον, καὶ Αὐρηλιανὸν τὸν Ἀρελάτις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δύναται πᾶς τις νὰ ἰδῇ τὸν Βιγίλιον πρότερον ὅπῃ κατέκρινε τὰ τρία κεφάλαια, ὕστερον δοκιμάζοντα νὰ τὰ διεκδικῇ. Ἀναγνωσθεῖσαι λοιπὸν αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ, καὶ τὰ πρακτικὰ προσέτι τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου, καὶ ὁμῶς σαλθέντα ὑπὸ τῆ Ἀυτοκράτορος, ἐφανερώθη ὅτι οἱ Νεστοριανοὶ δι' αὐτὸν τὸν Θεόδωρον, ὡς οἰκεῖον τῆς διηγωνίζοντο, καὶ τὴν εἰκόνα εἰς ἀμαξαν βαλμένην μετ' ἰδρύμβου, καὶ ὡδὰς ψαλμῶν εἰς τὴν πόλιν τῆ Κύρου πανηγυρικῶς, καὶ περιχαρῶς ἔμβασαν.

§. 24. Καὶ τελευταῖον εἰς τὴν η'. συνέλευσιν τὴν πρὸ τεσσάρων Νόων Γενίων ἀνεγνώσθη ἡ ἀπόφασις κατὰ Θεοδώρου τῆ Μοφβεσίας, καὶ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων τῆς τῆ Γ' βα ἐπιστολῆς δηλαδὴ, καὶ τῶν κατὰ τῆ Κυρίλλου ὑπὸ τῆ Θεοδωρίτη συγγραφέντων, ὅτως ἔχουσα· „ Κατακρίνομεν δὲ, καὶ „ ἀναθεματίζομεν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅπασιν αἰρετικοῖς τοῖς κατακριθεῖσι καὶ „ ἀναθεματισθεῖσι, παρὰ τῶν εἰρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων, καὶ ἀπὸ „ τῆς ἁγίας, καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ Θεοδώρου τὸν „ λεγόμενον Μοφβεσίας Ἐπίσκοπον, καὶ τὰ ἀσεβῆ αὐτῶ συγγράμματα, καὶ „ τὰ ἀσεβῶς συγγραφέντα παρὰ Θεοδωρίτη κατὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως, „ καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων τῆ ἐν ἁγίᾳ Κυρίλλου, καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀγί- „ ας πρώτης συνόδου, καὶ ὅσα ὑπὲρ συνηγορίας Θεοδώρου, καὶ Νεστορίου αὐτῶ „ γέγραπται, καὶ πρὸς τούτοις ἀναθεματίζομεν καὶ τὴν ἀσεβῆ ἐπιστολὴν τὴν „ λεγομένην παρὰ Γ' βα γεγράφει πρὸς Μάριον τὸν Πέρσην. Μετὰ ταῦτα „ ἐξέδετο δεκατέσσαρα κεφάλαια περὶ τῆς ὁρθῆς, καὶ ἀμωμήτης πίστεως, ἦτοι „ ἀναθεματισμὸς κατὰ τῆ Νεστορίου, Εὐτυχῆς, καὶ τῶν λοιπῶν αἰρέσεων, κα- „ θῶς καὶ κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων, προσβεβαιώσαντες αὐτὰ πάντα καθ' „ εἰς ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων μετ' ἰδίαν τῇ ὑπογραφῇ, τῶς ὁποίας, ὅςτις βῆ-

λεται, ἡ ἀναγνώσις ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν Συνόδων, ἡ παρὰ τοῖς Μαγδεμ-
βερ. Ἐκατοντ. (α'), τῷ Καρατζᾷ (β'), ἡ τῷ Κοριολάνῳ (γ').

§. 25. Εἰς τὸν ια'. ἀναθεματισμὸν ὅμῃ μὲ τὰς λοιπὰς αἰρετικὰς ἀναθε-
ματίζεται ὁ Ὀριγένης, ἡ τὰ ἄλλόκοτα αὐτῷ συγγράμματα, εἴτις, φα-
,, σὶν οἱ πατέρες, μὴ ἀναθεματίζει, Ἀρείον, Εὐνόμιον, Μακεδόنيον, Ἀπο-
,, λινάριον, Νεστόριον, Εὐτυχέα, ἡ Ὀριγένην μετὰ τῶν ἁσεβῶν αὐτῶν συγ-
,, γραμμάτων, ἡ τὰς ἄλλας πάντας αἰρετικὰς, τὰς κατακριτέας, ἡ ἀνα-
,, θεματιστέας ὑπὸ τῆς ἁγίας καθολικῆς, ἡ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ
,, τῶν προσηρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων, ἡ τὰς τὰ ὅμοια τῶν προει-
,, ρημένων αἰρετικῶν φρονήσαντας, ἡ φρονῶντας, ἡ μέχρι τέλους τῆ οἰκείας ἁ-
,, σεβείας ἐμμείναντας· ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

§. 26. Αὐτῆς τῆς συνόδου τὴν περίληψιν μὲ ὀλίγα λόγια ἐκτίθησιν
ὁ Εὐάγγελιος (δ) λέγων ἔτως. ἐρωτῶν ὁ Γαβριηλὶς τὴν συναδρουσθεῖσαν
σύνοδον, τί λέγετε διὰ τὸν Θεόδωρον, ἡ διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ ὁ Θεόδωρος
κατὰ Κυρίλλου, ἡ τῶν ιβ'. κεφαλαίων εἶπε, ἡ τῆς λεγομένης ἐπιστολῆς
Γ' βα τῆς πρὸς Μάριν τὸν Πέρσιν, ἀνεγνώσθησαν πολλαὶ ῥήσεις Θεο-
δώρου, ἡ Θεοδώρου, δειχθέντος δὲ, ὡς ἡ πάλαι ὁ Θεόδωρος κατεκρίθη, καὶ
ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα ἐξαλείφθη, ἡ ὅτι μετὰ θάνατον πρέπει νὰ κατακρί-
νῶνται οἱ αἰρετικοὶ, Θεόδωρον μὲν ἀναθεματίζουσι, ἡ τὰ εἰρημένα Θεοδώ-
ρου κατὰ τῶν δώδεκα κεφαλαίων Κυρίλλου, ἡ τῆς ὁρθῆς πίστεως, ἡ τὴν ἐπιστο-
λὴν Γ' βα τὴν πρὸς Μάριν τὸν Πέρσιν, λέγοντες τοιαῦτα λόγια· τῷ με-
γάλῳ Θεῷ, ἡ σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ κατὰ τὴν ἐν Εὐαγγελίοις πα-
ραβολὴν· ἡ τόσα περὶ τῆς ἑ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ
δὲν σώζονται Ἑλληνικὰ, εἰμὶ τμήματα τινά.

Παρισίων.

§. 27. Ἡ ἐν Παρισίοις Σύνοδος συνήθροισθη ἐν ἔτει φξ'. (ε) δι' αἰτίαν
τοιαύτην· καθ' ὃν χρόνον εἰς τὴν Γαλλίαν μεταξὺ τῶν αὐταδέλφων Γιλδε-
βέρτου, ἡ Κλοδαρίου τῶν βασιλέων τῶν Φράγκων, ὁ ἐμφύλιος ἡγήρθη πό-
λεμος, οἱ ἀπ' αὐτὰς ὄντες τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ὀφίγια, τὰ ὅποια δὲν ἐδύνον-
το νὰ λάβωσιν ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου, ἐλάμβανον ἀπὸ τῆς βασιλείας· συναδ-
ρουσθέντες λοιπὸν εἰς αὐτὴν Ἐπίσκοποι ιε'. κανόνες ἐννέα ἐξέδυντο, κειμέ-
νες ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, ἡ παρὰ τοῖς Μαγδεμβεργ. Ἐκατοντ. (ζ). τῷ
Καρατζᾷ (η), ἡ τῷ Κοριολάνῳ (θ).

Βρακάρων
Α'.

§. 28. Ἡ ἐν Βρακάροις πρώτη σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει φξγ'. αὐτὴ
πρὸ πάντων τῶν ἄλλων τὴν τῶν Πρισκυλλιανιστῶν αἵρεσιν κατέκρινεν ἐν
κεφαλαίοις ιζ'. ἐπὶ τέτοις, ἐν ἄλλοις κβ'. κεφαλαίοις τὰ χρησιμεύοντα εἰς
τὴν

(α) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 259. ἕως 282. (β) Σελ. 182. (γ) Σελ.
478, ἕως 482. (δ) Βιβλ. δ'. κεφ. λη'. (ε) Οὐχὶ τῷ φξ', ἀλλὰ τῷ φνξ'.
(ζ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 306. (η) Σελ. 207. ὅπου εὐρίσκονται μόνον κανόνες ζ'.
(θ) Σελ. 478. ἕως 485.

τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν ἐξέδωκε· τὰ ὁποῖα σώζονται ἐν τῷ β΄ τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Καρκατζᾷ (α), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ, καὶ ὁσιότητι.

§. 1.

Ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις διέπρεψαν ἄνδρες ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ, Γεώργιος ὁ Συγγραφεὺς τῆς Κλίμακος, Ἀγαθίας ὁ σχολαστικός, Ζαχαρίας ὁ σχολαστικός, Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, καὶ ἄλλοι, περὶ ὧν ὅρα τὸν Εὐάγγελιον, αἶον Βαρισανέφριος ὁ Αἰγύπτιος, Συμεὼν ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν Διονύσιος ὁ ἐπονομαζόμενος ὁξύγονος, ἦτοι μικρός, Βενέδικτος ὁ Μοναχός, Ἀράτωρ, Λιβέρατος, Γενίλιος, Πριμάσιος, Μέδαρδος, Οὐίκτωρ, καὶ Μαρκέλλινος ὁ Γαλλικός.

§. 2. Γεώργιος ὁ σχολαστικός ἄββας τῆ Σινᾶ ὄρος, ὅσις κοινῶς συγγραφεὺς τῆς κλίμακος λέγεται, ἦν ἐκ Παλαιστίνης (γ) δεκαεξὶ δὲ χρόνων ὧν, ἀνέβη εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ σάδιον τῆς ἡσυχίας, ὅσας ὄνομα τὸ χωρίον ἦν, ἐλθὼν ἔμεινε τεσσαράκοντα χρόνους μετὰ πύρον ἔρωτα, καὶ περὶ τῆς θείας ἀγάπης πάντοτε πυρπολούμενος, ὅτε συνέγραψε τὴν κλίμακα, συνθέσας λόγους διδασκῆς, καὶ πλήρεις χρηστότητος κλίμακα δὲ ὠνόμασε τὴν βίβλον διὰ τὴν κατὰ τάξιν τῶν ἀρετῶν ἀνάβασιν, ὁμοίως καὶ ἕτερα συγγράμματα ἀφείλε, ἀνεπάνυστο ἐν Κυρίῳ.

Γεώργιος
ὁ τῆς Κλί-
μακος Συγ-
γραφεὺς.

§. 3. Ἀγαθίας σχολαστικός, ἦν ἀπὸ τὴν Μυρίνης τὴν κατὰ Λυδίαν, ἔγραψε τὴν μετὰ Προκόπιον τὸν Καισαρεῖα Ἰστορίαν, τὰ κατὰ Βελισσάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ Διβύᾳ πράξεις, τῆς κατὰ Ναρσὴν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τὰ ἐν Λαζική, καὶ Βυζαντίῳ· συνέταξε δὲ καὶ ἄλλα βιβλία ἑμμετρά τε, καὶ λογογραφικά, τὰτε καλέμενα δαφνικά, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει εἰς τὰ προοίμια τῆς Ἰστορίας· καὶ τοίνυν πεποιήται μοι ἐν ἑξαμέτροις βραχέα ἅττα ποιήματα, ἃ δὴ δαφνικά ἐπωνόμασαι, μύθοις τισὶ πεποικιλμένα ἔρωτικῶς, καὶ τῶν τοιούτων ἀνάπλεα γοητευμάτων· καὶ τὸν κύκλον τῶν νέων Ε-

Ἀγαθίας
Σχολαστι-
κός.

(α) Σελ. 209. (β) Σελ. 483. ἕως 489.

(γ) Ὡς ἀντὶ Παλαιστίνης, ἦσαν σημανταὶ διαφοραὶ, καὶ ὁ τόπος ἦν ἐλλειπής, ὁ δὲ ἐφάνη μοι εὐλογον εἶναι προσθέσω τὸ ἐκ Παλαιστίνης, ἐπειδὴ καὶ συμφωνεῖ μετὰ τὸ νόημα.

Ζαχαρίας
Σχολασ-
τικός.

πιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον ἐπισυνῆξεν, ἀπὸ τῆς κατὰ καιρὸν ποιητῆς· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶ τὸν Σαῖδαν, ἐστὶ δὲ καὶ τὸ προοίμιον τῆς αὐτῆς Ἱστορίας.

§. 4. Ζαχαρίας ὁ σχολαστικός Χριστιανός, ὁ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Μιτυλήνης γενόμενος, ἔγραψε διάλεξιν κατὰ Πρόκλα Λυκίῃ τῷ Μαθηματικῷ, ὅτι ὁ συναΐδιος τῷ Θεῷ ὁ κόσμος, ἀλλὰ διημέρῳ αὐτῷ τυγχάνει, ὁ ἀπ' ἀρχῆς χρονικῆς ἀρχάμενος, καὶ φεῖρεται ὅταν παραστατῇ τῷ διημερῳίσαντι τῷ μεταποιῆσαι, καὶ ἔδεν ἐκ τῆς ἀγαθότητος τῷ Θεῷ βλάπτεται λόγος· Ἐξ ὧν συνάγεται μὴ Θεὸν εἶναι τὸν κόσμον, ἀλλὰ Θεὸς διημέρῳ· ἐτυπώθη μετὰ τῆς φιλοκαλίας τῷ Ὀριγένης, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων.

Αναστάσιος
Συναΐτης.

§. 5. Ἀναστάσιος ὁ Συναΐτης ἀπὸ τῆς μοναχῆς τῆς ἐν τῷ Συναίῳ ὄρει ἀσκῶντας εἰς τὸν τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀνέβη, ἀνθρώπος ὡς ὁ Εὐάγριος μαρτυρεῖ τὰ μὲν δεῖα πολλὰ λόγιος, ἀκριβὲς δὲ τὰς τρόπας, καὶ εἰς τὴν δίκαιαν, ὥστε καὶ εἰς τὰ πολλὰ ψιλὰ, καὶ μικρὰ, νὰ σοχάζεται νὰ μὴν σφάλῃ, καὶ νὰ μὴν εὐγὴ τελείως ἀπὸ τὸ εὐσαδὲς, καὶ βέβαιον, καὶ πολλῷ μᾶλλον εἰς τὰ καίρια, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὅπῃ ἀναφέρονται τῷ Θεῷ· τὸσον δὲ τὸ ἦθος ἦτον κατασημένος, ὥστε μήτε εἰς τὸ ευκολοτίμητον, καὶ ευκολοαντάμωτον νὰ ἦτον ευκολόσυρτος εἰς ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν ἦσαν πρέποντα, ὅτε πάλιν μὲ τὸ αὐσιγρὸν καὶ πολλὰ δυσκολοπλησίαζον, νὰ μὴν ἦτον εἰς τὰ πρέποντα ἐνεργός· εἰς μὲν τὰ ἄξια λοιπόν, καὶ σπευδῶς ἐτοιμα εἶχε τὰ ὡτά τε, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν ἐλεύθερος καὶ πολυλόγος, εὐδυβόλως, καὶ ὁρδῶς διαλύων τὰς ἀπορίας, καὶ πληροφορῶν αὐτὰς· εἰς δὲ τὰ πάρεργα καὶ ἀνωφελῆ, τὰ μὲν ὡτά τε τελείως εἶχε σφαιλισμένα, τὴν δὲ γλῶσσαν τὴν ἐκράτει χαλινός, ὡς καὶ ὁ λόγος τε, μὲ λόγον νὰ ῥυθμίζεται, καὶ ἡ σιωπὴ τε νὰ χρηματίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸν λόγον. Αὐτὰ γράφει ὁ Εὐάγριος (α)· ἐσάλθη δὲ εἰς ἐξορίαν ἀπὸ Ἰαβίνον, τὸν διάδοχον τῷ Ἰαβινανῷ. Τελευταῖον ἀπὸ Μαυρίκιον τὸν Αὐτοκράτορα ἀνακληθεὶς ἐβάλθη εἰς τὸν θρόνον τε, ὑπερὸν ἀπὸ εἴκοσι τρεῖς χρόνους· ὅρα τὸν Εὐάγριον· ἔγραφε ἀπ' αὐτὸν καὶ συντακτικὸς λόγος πρὸς τὰς Ἀντιοχείας, καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, καὶ περὶ τῆς μὴ μνησικαχεῖν, καὶ τὰς προκοιμηθέντας ἀδελφούς, καὶ τὸ βιβλίον τὸ ὁδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα· ὅρα Ἀντώνιον τὸν Ποσσεῦνον (β), καὶ τὸν Βελλαρμῖνον. (γ)

Διονύσιος ὁ
μικρός.

§. 6. Διονύσιος μοναχὸς ὁ ὀνομασθεὶς ὁξύγονος, ἦτοι μικρὸς, Σκύθης τὸ γένος, ἐγένετο δὲ Ἀββάς εἰς Ράμην, ἀνθρώπος (κατὰ τὸν Κασσιόδωρον τὸν φίλον τε (δ)) πολλὰ ἐξησκημένος εἰς δύο διαλέκτους, λατινικὴν, καὶ Ἑλληνικὴν, καὶ τὰς δεῖας Γραφὰς μὲ τασάντην φιλομάθειαν, καὶ δεξιότητα τῷ νοῷ

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. 5. κεφ. κδ'.

(β) Προπαρσ. Γερ. Τόμ. Α'. Σελ. 69. Κολωνίας ἐκδ. αχγ'. (γ) Περὶ Ἐκκλ. συγγρ. ἐν ἐτει 544. (δ) Διατ. Σειων Γραφ. κεφ. κγ'. ὅρα Τόμ. Β'. τῶν συγγρμ. σελ. 552. Ἐκδ. Ροτομαγ. αχρ'.

νοός· σπουδάσας, ὥς διὰ κάθε ρητόν τῆς Θεῆς Γραφῆς ὅπῃ ἐρωτᾷτο εἶχεν ἑτοιμον χωρὶς ἀργοπορίαν τὴν πρέπεν, καὶ ἀρμοδίαν ἀπόκρισιν. ἦν δὲ ἐν αὐτῷ ἠνωμένη μετὰ τὴν σοφίαν ἢ ἀπλότης ἢ πολλή, μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἢ ταπεινώσεις, μετὰ τὴν εὐφράδειαν ἢ ὀλιγολογία, ὥς εἰς πάντα ἦν ἄριστος. αὐτὸς πρῶτος ἐν ἔτει φλβ'. διέταξε τὴν χριστιανικὴν Ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰς τε χρόνους ἀπαριθμῶμεν, καὶ ἔχι ὡς πρότερον ἀπὸ τὰς ὀλυμπιάδας, τῶν ὑπατιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν Αυτοκρατόρων τῷ Αὐγέστῳ, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ, ὅθεν ἀπ' αὐτῶ ἐκλήθη Ἐποχὴ Διονυσιακή· προσέτι συναθροίσας τὰς ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐκτεθέντας κανόνας, μετέφρασεν εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· μετέφρασε δὲ καὶ ἄλλα τινά· ὅρα τὸν Ποσσευῖνον. (α)

§. 7. Βενέδικτος ὁ τῶν ἐν τῇ δύσει μοναχῶν πατὴρ, πατρίδα μὲν ἔσχε Νερσίαν τὴν ἐν Οὐμβρία τῆς Ἰταλίας κειμένην, ἐν ἔτει δὲ ἀπὸ Χριστῇ φκβ'. ἀφείς τὴν Σερβλακηνσίαν ἀναχωρήσιν, εἰς τὸ Κάσσιον ὄρος τῆς Καμπανίας ἀνέβη, καὶ ἐκεῖ κτίσας κοινόβιον, καὶ τάγμα διατάξας μοναχῶν, τὸ ὁποῖον Βενεδικτιῶν καλεῖται, πρῶτος ἐν τῇ δύσει τὴν μοναχικὴν διαγωγὴν ἤφερε καὶ ἐδείξεν· ὅθεν πρεπόντως ἀπὸ τὸν Τριθέμιον, (β) καὶ ἄλλας προσαγορεύεται καθηγητής, καὶ πρῶτος τῶν ἐν δύσει μοναχῶν· ἐξέδωκε κανόνα ἢ τύπον περιεχόμενον ἐν κεφ. ογ'. τὸν ὁποῖον γράφει Ρ' αὐτολφος ὁ Σπινιανὸς περὶ τῆς ἀρχῆς τῶ μοναδικῷ βίῳ. Τῷ τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτιῶν, εἰς ἓνα κανόνα δι' ἐτῶν υ'. καὶ εἰς ἓνα τύπον, καὶ εἰς τὰ αὐτὰ ἡδὴ εἰς πᾶσαν τὴν Δύσιν μόνον εὐρίσκετο, καὶ ἦν εἰς τιμὴν. Τῷ δὲ δεκάτῳ αἰῶνι ἀπὸ τῆς Ἑνσάρκῃ Οἰκονομίας εἰς πολλὰ ξεχωριστὰ τάγματα διμοιράσθη, τῶν Κληνιακηνσίων, τῶν Καμαλδανηνσίων, τῶν Βαλισεμβρηνσίων, τῶν Γραυδιμοντηνσίων, τῶν Κισερτηνσίων, τῶν Σελβεσρηνσίων, ἦτοι τῶν τεταπεινωμένων, τῶν Κελαινῶν, καὶ ἄλλων· διότι δὲν εἶναι εὐκόλον κατὰ τὸν Βαρώνιον (γ) νὰ καταμετρήσῃ τινὰς ὅσα τάγματα μοναχῶν διαφόρων τάξεων, ἐκ τῶ Βενεδίκτου προέβησαν, ἦτοι προῦλδον, τὰ ὁποῖα μ' ὅλον ὅπῃ διαφόρως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ κατὰ τὸ παντοδαπὸν περίβλημα νομίζονται, διέταχθησαν ὁμῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βενέδικτον, καὶ ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐξῆλθον δοξάζονται. Εἰς τὴν ἐτελεύτησεν ὁ Βενέδικτος ἐν ἔτει φμβ'. ἢ φμγ'. ἐτῶν ξβ'. τὸν βίον τε ἔγραψεν ὁ μέγας Γρηγόριος, οἱ τὰ Κασσιονίσια χρονικά συντάξαντες Γεωάννης Τριθέμιος, Βονιφάτιος ὁ Σιμονέτας, ὁ Βαγιανός, Ἀγγελος ὁ Σαγγρινός, καὶ ἕτεροι ὡς παρὰ τῷ Ποσσευῖνῳ ἔξеси τῷ δέλοντι νὰ ἰδῇ (δ). Ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῇ ιδ'. τῷ μαρτίῃ, ὅρα τὸ μνηολόγιον.

§. 8. Ἀράτωρ, ὃν τινες Ἀράτον καλεῖσιν, ὑποδιάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐχρημάτισε· ποιητὴς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον περιβόητος, ἡ κατὰ

Βενέδικτος
μοναχός.

Τάγμα τῶν
Βενεδικτι-
ῶν.

Τάγματα
διάφορα ἐκ
τῶν Βενε-
δικτιῶν.

Ἀράτωρ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 474. (β) Περί Ἐκκλησ. Συνογραφ. σελ. 43.
ἐκδοσ. Αὐγέστ. Οὐινδελ. 1537. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 529. ἀριθ. 14. (δ) Εἰς τὸν
αὐτὸν τόπον σελ. 205.

τὰ τὸν Πρεμηνίσιον Ρηγινὸν Δαυμάσιος, (α) τὰς ὑπὸ τῷ Δεῖς Λεκάτῃ Ἀπο-
σόλῃ συγγραφείσας τῶν Ἀποσόλων πράξεις, εἰς γλυκύτατα ἔπη συνέθε-
το, τὰ ὅποια Βιγιλίῳ τῷ Πάπα προσήνεγκε.

Λιβέρατος.

§. 9. Λιβέρατος ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς ἐν Καρχηδόνι Ἐκκλησίας Βρευϊά-
ριον, ἦτοι ἐπιτομὴν συνήθροισεν ἀξιόλογον δι' αἰτίαν τῶν Νεσοριανῶν, ἃ
Εὐτυχιανῶν, συνερανίστατο δὲ τὸτο, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐκ τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἱστορίας ὅπῃ ὕπερον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φράσιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν
μετεγλωτίσθη, ἃ ἀπὸ τὰ ἐν ταῖς Συνόδοις πραχθέντα, ἢ ἃ τῶν Ἐπι-
σκόπων, τῶν Ἀγίων Πατέρων, κεῖται τὸ Βρευϊάριον ἐν τόμῳ β'. τῶν συνό-
δων.

Γενίλιος, ἃ
Πριμάσιος.

§. 10. Γενίλιος, ἃ Πριμάσιος Ἐπίσκοποι ἃ οἱ δύο ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑ-
πῆρξαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν, δύο βιβλία περὶ τῶν μερῶν τῷ Δεῖς νόμῳ πρὸς τὸν
Πριμάσιον ἔγραψεν. ἄτος δὲ εἰς τὰς τῷ Παύλῳ Ἐπισκόπῳ, ἃ εἰς τὴν ἀπα-
κάλυψιν ἐκδέδωκεν ὑπομνήματα ἃ ἐυκαταφρόνητα, καθὼς λέγει ὁ Βελαρ-
μίνος. (β) ὁ Πριμάσιος ἐνηγκαλίστατο τὴν διδασκαλίαν τῷ Δουγκλίνῳ, ἢ
δὲ παρῶν ἃ εἰς τὴν ε'. Οἰκουμένην Σύνοδον, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν δευ-
τέραν μελέτην αὐτῆς. (γ)

Προκόπιος
Καίσαρεως.

§. 11. Προκόπιος Καίσαρεως γεννηθεὶς ἐν Καίσαρειᾳ τῆς Παλαιστίνης ὑ-
πογραφεὺς ἐχρημάτισε Βελισαρίῳ, ἃ ὁπαδὸς τῷ εἰς πάντας τὰς ἀκολα-
θήσαντας πολέμας Βελισαρίῳ ὅπῃ εἰς Ῥώμην, ἃ Λιβύαν ἔγιναν μὲ τὰς
Πέρσας, ἃ Βανδίλῃς, ἃ Γότθῃς, κατὰ τὴν προσαγὴν τῷ Ἰερσινιανῷ ὁ-
μοίως ἐξέδωκε ἃ ἕτερον βιβλίον, τὰ καλέμενα ἀνέκδοτα τῶν αὐτῶν πράξεων
φόντος, ἃ κομωδίας Ἰερσινιανῷ τῷ βασιλέως περιέχον, ἃ τῆς γυναικὸς τῷ
Θεοδώρῳ, ἃ ἃ αὐτῷ τῷ Βελισαρίῳ, ἃ τῆς γυναικὸς τῷ, ἀνάγνωσι τὸν
Σείδαν.

Μέδαρδος.

§. 12. Μέδαρδος πρῶτον μὲν ὑπῆρξεν Ἐπίσκοπος Νοηϊοδήνη, ὕπερον
ἃ Τορνάκῃ πάλεων τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Κλοδοβαῖν τῷ βασιλέως τῶν Φράγ-
κων. λέγουσι πῶς αὐτὸς πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε, τὰ ὅποια ὄρα παρὰ
τῷ δὲ Νατάλιβῳ (δ).

Οὐκτωρ
Καπίης.

§. 13. Οὐκτωρ ὁ Καπίης Ἐπίσκοπος ἀνὴρ εἰς παιδείαν, ἃ ἀγιότη-
τα περίφημος, ἔγραψε περὶ κύκλου τῷ Πάσχῃ, πρὸς ἀνατροπὴν τῷ Βικτο-
ριανῷ κύκλῳ, ὡς Ἀδων ὁ Οὐιενήσιος μαρτυρεῖ (ε).

Μαρκελλῖος.

§. 14. Μαρκελλῖος ὁ Ἰλλυρικὸς Κόμης, ἃ Καρχελλάριος τῷ Ἰερσινια-
νῷ, Πατρικίᾳ ὄντος ἔτι τότε, χρονικὴν συνέταξεν ἀπὸ Οὐάλεντος μέχρι
τῷ φλδ'. περιέγραψε προσέτι τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἃ τὰ Ἱεροσόλυμα ἐν
βί-

(α) Χρον. ἐπὶ Ἰερσινιανῷ. ἔτι 459.

(β) Περί Ἐκκλησ. συγγραφ. ἔτι 545. (γ) Τὰ δύο βιβλία, τῷ Γενίλιῳ ἐν
κῆματι διαλόγου, εἶναι μία εἰσαγωγή εἰς τὴν Γερὰν Γραφήν. (δ) Εἰς τὸν κατά-
λογον τῶν ἀγίων. (ε) Χρον. μεταξὺ τῷ ρκζ'. ἃ φξδ'. ἔτος σελ. 182. ἐκδόσ. Παρι-
σίαν 1561. σφίεται ἔτι τῷ αὐτῷ Οὐκτωρὸς πρόλογος εἰς τὴν ἀερσίαν τῷ δ'. Εὐαγ-
γελίσαν τῷ Ἀμρσίῳ.

βιβλίοις τέσσαρσιν ὡς παρὰ τῷ Κατισδώρῳ ἐν τῷ περὶ θείων ἀναγνώσεων φαίνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ Γεσίνου τοῦ νεωτέρου, καὶ Τιβερίου τοῦ Β'. τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Γεσίνος Β'. ὁ νεώτερος, ἦν μὲν ἀνεψιὸς τῷ Γεσινιανῷ ἐκ τῆς Οὐγγιλαντίας ἀδελφῆς, Γαλλυριῆς δὲ τὸ γένος, ὅστις πρὸ τῆς βασιλείας Κεροπολάτης ἐτιμήθη· ἐφόρεσε τὴν Ἀλεργίδα ἐν ἑταί φῆς. καὶ ἦν κατὰ τὴν φύσιν εἰς πάντα δεξιὸς, καὶ ἐπιτήδειος, καὶ τὴν γνώμην μεγαλόφυχος περὶ τὰς ἀρχάς τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ πρώτην προσαγὴν δίδει ἑδῆνα τῶν δογμάτων τῆς πίσεως νὰ καινοτομηταί. ὧν δὲ εὐσεβῆς, τὰς ναὺς ὅπῃ οἰκοδομήθησαν ἀπὸ τὸν Γεσινιανὸν ἐσόλιζε, καὶ πολλὰς ἄλλας ὠκοδόμησε. τὴν δ' αὐτὴ σύζυγον Σοφίαν, Αὐγᾶσαν ἔσεψεν Γεσίνης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν Πατριάρχης Κωνσταντιναπόλεως· εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα, καὶ τὸν λιμένα τῶν Σοφιανῶν ὠκοδόμησε, καὶ βασιλεία πρὸ τῆς πόλεως Σοφiana δι' ἐκείνην, καὶ τὸν τόπον, καὶ αὐτὰ κατωνόμασεν, ὕψερρον δὲ ἐκδεδητημένος ὧν τὴν ζωὴν, καὶ εἰς τρυφὰς καὶ ὑδονὰς ἀτόπης πεσὼν, ξένων χρημάτων ἐρασιῆς ἐγενεν, ὥστε δι' ἄδυσμα κέρδι νὰ πωλῇ πάντα τὰ ἀξιώματα, ἕτε τὸν Θεὸν εὐλαβόμενος εἰς τὰ Γερατικά ἀξιώματα, τὰ ὅποια εἰς τὰς τυχόντας ἐπέλει, καὶ αὐτὰ φανερώς ἐποίει· ἐχάλασε τὴν φιλίαν μὲ τὰς Ἀβάραις, καὶ Πέρσαις, διὰ τῆτο καὶ πάλιν μέσον Περσῶν, καὶ Ρωμαίων, ἡγέρθη πόλεμος, καὶ ποτὲ μὲν νικήσαντες οἱ Ρωμαῖοι, ποτὲ δὲ οἱ Πέρσαι, καὶ πολλὴν χώραν Ρωμαϊκὴν κατατρέξαντες, καὶ εἰς τὰ ὅρια αὐτῶν προχωρήσαντες, καὶ πολλὰ κέρση ἀρπάσαντες, πάλιν ἀγάπην μὲ τὸν Οὐρμίσδαν τὸν βασιλέα Περσῶν ἐποίησεν. Ἀπὸ δὲ τὴν δι' αὐτὰ τὰ συμβάντα λύπην τε, εἰς φρενιτικὴν νόσον πεσὼν, καὶ ποδαλγὸς ὧν, καὶ ἀκολάθως ὑπὸς μὴν ἀποκτῶν, διὰ συμβαλῆς Σοφίας τῆς γυναικὸς τε, Τιβερίον τὸν Κόμητα τὸν ἐξαβιτῶν υἱοδετήσας, Καίσαρα ἀνηγόρευσε· ἡσυχάσας δὲ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν, ἐπροσχάλεσε τὸν Πατριάρχην Εὐτύχιον, τὴν Σύγκλητον, καὶ τὸν κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ βασιλέα ἀνηγόρευσε τὸν Τιβερίον ἐν ἑταί φοή. τοιαῦτα λέγων μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, τὰ ὅποια

Γεσίνος νεώτερος Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 565.

Χαρακτὴρ αὐτοῦ.

Ἀναγορεύει Καίσαρα, καὶ Αὐτοκράτορα τὸν Τιβερίον.

Τιβέριος Β.
Αυτοκρά-
τωρ. από
Χ. Γ.
576.

ὅποια πᾶσαν παλαιάν, ἡ νέαν ἱστορίαν ὑπερβαίνει, ὡς λέγει ὁ Εὐάγριος (α) Εἰ βασιλεύσει λοιπὸν Γεζίνος ὁ νέος καθ' ἑαυτὸν μὲν χρόνος δώδεκα, ἡ ἡμισυ, μετ' τὸν Τιβέριον δὲ χρόνος τρεῖς ἡ μῆνας ἑνδεκα, τὰ δὲ ὅλα ἔτη δεκάεξ ἡ μῆνας ἑνέα ἡμισυ, ὡς ὁ Εὐάγριος ὁ σύγχρονος αὐτῷ ἱστορεῖ ἐν κεφ. κγ'. τῇ ε'. βιβλία, ἐν ᾧ ἐπαγγέλεται τὰς χρόνους μετὰ πᾶσαν ἀκριβείαν νὰ ἔγραφεν (β). Ἀνάγνωθι περὶ αὐτῷ τὸν Εὐάγριον (γ) τὸν Κεδρηνὸν (δ), τὸν Ζωναρὰν (ε), τὸν Νικηφόρον (ζ), ἡ ἐκ τῶν Λατίνων Παύλον τὸν διάκονον (η), ἡ Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (θ).

§. 2. Τιβέριος Β. ὁ Κωνσταντῖνος, τὸ γένος ἦν Θράξ, ὅσις ἐκλεχθεὶς ἀπὸ τὸν Γεζίνον συγκοινωνὸς τῆς βασιλείας, ἡ ἀπὸ Εὐτύχιον τὸν Πατριάρχην σεφδεῖς, τὴν ἰδίαν σύζυγον Ἀναστασίαν Αὐγᾶσαν ἀνηγόρευσεν, ἣτις ἐγέννησεν αὐτῷ δύο θυγατέρας Χαριτῶ, ἡ Κωνσταντίαν· ἦν δὲ μεγαλόσωμος ἡ διαπρεπέστατος πλέον παρὰ νὰ ἤθελε τις τὸν ἐξεικάσῃ, ἔχι μόνον ἀπὸ βασιλεῖς, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ πάντας ἀνθρώπων· κατὰ τὸ εἶδος, ἡ ψυχὴν ἡμερος, ἡ φιλάνθρωπος, εὐδύς μετ' τὸ βλέμμα πάντας δεξιόμενος, πλεῖστον νομίζων τὸ νὰ βοηθῇ πάντας εἰς κυβερνησὶν τῆς, ἔχι μόνον διὰ τὴν χρεῖαν τῆς, ἀλλὰ ἡ περισσώτερον· διότι δὲν ἐσοχάζετο πῶς εἶχον ἀνάγκην οἱ δεόμενοι νὰ λάβωσι βοήθειας, ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅτ' ἔπρεπε νὰ χαρίζῃ ἕνας βασιλεὺς Ρωμαίων· τὰ δὲ χρήματα ὅτ' ἐδίδοντο ἀπὸ δάκρυα τὰ ἐνόμιζε κίβδηλα. Ἄφητε λοιπὸν τὴν δασμολογίαν εἰς τὰς ὑποφύρας ἐνός τελείῃ χρόνῳ, ἡ τὰς περιστάσεις τῆς, τὰς ὁποίας ὁ Αἰδαλμάνης ἐβλάψε μετὰ ἐπικείμενα σудоσίματα, ἔχι κατὰ τὸ μέτρον τῆς βλάβης, ἀλλὰ ἡ περισσώτερον, ἡ ὑπέρτερον ἡλευθέρωσεν· ἀφῆδησαν δὲ ἡ εἰς τὰς Ἀρχοντας αἱ ἄδεσμοι δόσεις, τὰς ὁποίας πρότερον οἱ βασιλεῖς ἐπώλυν εἰς τὰς ὑπηκίαις, ἡ δι' αὐτὰ ἡ διατάξεις ἔγραψε, τὸ μέλον κατασφαλισάμενος, δηλαδὴ προξενῶν ἀσφάλειαν εἰς τὸ μέλον, καθὼς ὁ Εὐάγριος ἱστορεῖ (ι). Εὐτυχῇ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν ἐποίησεν, ὅτ' ἦτον Στρατηγὸς Γεζινιανός, ἡ Μαυρίκιος, λαβὼν ὀπίσω ὅσα εἶχον λάβῃ οἱ Πέρσαι ἀπὸ τῆς Ρωμαίας,

ἡ

(α) Εὐκλῆς. Γεορ. βιβλ. ε'. κεφ. ιγ'.

(β) Εἰν πρώτοις ὁ Εὐάγριος δὲν λέγει πῶς ὁ Γεζίνος ἐβασιλεύσει μόνος ἔτη δώδεκα, ἡ ἡμισυ, ἀλλὰ ἔτη δώδεκα, πρὸς μῆσι δέκα, ἡ ἡμισυ, ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῇ ἀντιγραφείῳ. δεύτερον διαφορὰ μεγάλη τῶν συγγραφέων περὶ τῆς. διότι Γεζίνος Βικλαρηνσίος λέγει ἔτη ἑνδεκα, ὁ Κεδρηνὸς ιγ'. πρὸς μῆσι τισι. ὁ Βαρώνιος, ἡ τὸ Ἀλέξανδ. Χρον. ἔτη δώδεκα, ἡ μῆνας ὀκτώ, ἡ ἄλλοι ἁπλῶς· Διονύσιος ὁ Πέταγος ὁ ἀκριβέστερος ἐρευνητὴς τῆς χρονολογίας λέγει πῶς ἐβασιλεύσει ἔτη ιγ'. τὰ πάντα, μετ' ἑξαμηνίων μηνῶν τινῶν, ὅθεν κατ' αὐτὸν ἐβασιλεύσει μόνος ἔτη ὀκτώ, μῆνας ἑνέα, ἡ ἡμισυ, μετ' τὸν Τιβέριον ἔτη δ'. ἡ μῆνα σχεδόν. ἴδε, ἡ τὰς κάτωθεν σημειωθέντας συγγραφείς.

(γ) Βιβλ. ε'. κεφ. κγ'. (δ) Σελ. 306. ἔως 310. (ε) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 55.

(ζ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. λγ'. ἡ λοιπά. (η) Συμμάκ. Γεορ. βιβλ. ις'. σελ. 110. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (θ) Χρον. ἐπὶ Γεζίνῳ σελ. 154. ἐκδ. Ἀργεντοράτῃ ἐν ἔτει 1554. (ι) Βιβλ. ε'. κεφ. α'. δ'. ἡ ια'.

ἡ πολλὰς Ἐκκλησίας, ξενοδοχεῖα, ἡ γυροκομεῖα ἀνακαινίστητε. Τέλος πίπτωντας εἰς ἐκτικὴν διάθεσιν, ἡ εἰς τὸ Τριβανάλιον κομισθεὶς βασιλεὺς, ἐκεῖ τὸν Μαυρίκιον (εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀρετὴ τε διέλαμψεν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ) τὸν γαμβρὸν τε, ὅπῃ εἶχε τὴν θυγατέρα τε Κωνσταντίαν, νύ ἀναρρήθη βασιλεὺς εὖρεν εὐλογον, ἐπιστρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὰ βασίλεια παρέδωκε τὸ πνεῦμα, συμβασιλεύσας μὲ τὸν Γεζίνον χρόνος γ'. ἡ μῆνας ια'. ἡ μόνος βασιλεύσας χρόνος ιδ'. ὅρα τὸν Εὐάγριον (α) τὸν Ζωναρᾶν (β) τὸν Κεδρηνὸν (γ), τὸν Νικηφόρον (δ), Παῦλον τὸν διάκονον (ε), Οἶωνα τὸν Φρισιγίνσιον (ς), Πομπόνην Λαΐτον (η), Κασπινιανὸν (θ), Ἐγνάτιον (ι), Οἰκταύσιον δὲ Στραῦδα (κ) ἡ ἄλλαι.

§. 3. Ἐπὶ αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων Πατριάρχαι τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας ἔγενεν Ἰωάννης ὁ δ'. ἐν ἔτει φξξ'. Ὑσερον ὁ Εὐλόγιος ἐν ἔτει φοξ' (λ). Τῆς δὲ Ἀντιοχείας Γρηγόριος ὁ μοναχὸς ἐν ἔτει φό. (μ) Γεροσολύμων Ἰωάννης δ'. ἐν ἔτει φοη. (ν) Τῆς δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἀνέλαβε πάλιν τὸν

Επίσκοποι
Ἀλεξαν-
δρείας.
Ἀντιοχείας
Γεροσολύ-
μων.

P 2

(α) Βιβλ. ε'. κεφ. ιγ'. ιδ'. κγ'. ὅπε λέγει πῶς ἐβασίλευσεν ἐτη δ'. μόνος τε, ἔτι ιδ'. ἡ ὀρθῶς, ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῆ ἀντιγραφείως.

(β) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 57. (γ) Σελ. 310. ἡ 311. (δ) Βιβλ. ιη'. κεφ. α'. (ε) Συμμίκ. Γεορ. βιβλ. ιζ'. σελ. 112. τῆς αὐτῆς ἐκδόσ. (ς) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ε'. ἡ ε'. (η) Συνοψ. Ρωμ. Γεορ. βιβλ. β'. (θ) Εἰς τὸν βίον αὐτῆς. (ι) Βιβλ. β'. τῶν Ρωμ. Αὐτοκ. (κ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρ. σελ. 264. ἐκδόσ. Φραγκφορ-
τίς ἐν ἔτει 1616. ὅπε ἐνεήσεις ἡ τὴν χρονολογίαν πολὺ διαφέρουσιν.

(λ) Ο' Συγγραφεὺς φθάνει μὲ τὴν χρονολογίαν τῶν προέδρων Ἀλεξανδρείας ἕως Ἰωάννην Β'. ἡ Γ'. ἡ ὡς ἀρχεται ἀπὸ Ἰωάννην Δ'. εἰς ἀναπλήρωσιν δὲ λέγομεν, ὅτι μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Β'. ἡ Γ', ἔγινε Διόσκορος Β'. αἰρετικὸς, ἡ ἔμεινεν εἰς τὸν θρόνον ἐτη δύο, ἡ μῆνας δ'. ἡ ε'. ἡ μετ' αὐτὸν Τιμόθεος αἰρετικὸς, τῆ ὁποῖα θανόντος τῷ ιη'. ἔτει τῆς Ἐπισκοπῆς τε, γίνονται ἐν ταυτῷ δύο αἰρετικοί, Γαϊανὸς, ἡ Θεοδόσιος, οἵτινες μῆνας μόνον ὀλίγους τὸν θρόνον κρατήσαντες διακονοῦνται, ἡ γίνονται Παῦλος ὁ θεοδόξος, ὅσις ἔμεινεν ἐπὶ θρόνῳ ἐτη δύο, ἡ μετ' αὐτὸν Ζώιλος, ἡ ὕστερον γίνονται Ἀπολλινάριος τῷ φκξ'. ὅσις ἀρχιερατεύσας ἐτη ιδ'. ἐτελεύτησε τῷ φξξ. ἡ μετ' αὐτὸν γίνονται Ἐλπίδιος Γαϊανίτης, ἡ Πέτρος Θεοδοσιανὸς διὰ δύο χρόνους, ὕστερον Ἰωάννης, ἡ Δαμιανὸς Θεοδοσιανὸς, ὅσις ἔμεινεν ἐτη λζ'. ζήσας ἕως τὰς χς'. Ὁρθόδοξον δὲ γίνονται ἐγκρατὴς τῷ θρόνῳ Ἰωάννης Δ'. ὅσις διὰ ἐτη ἑνδεκα ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἐτελεύτησε τῷ φοξ'. ἡ τῷ ἐπομένῳ ἔτει γίνονται ὁ Εὐλόγιος.

(μ) Ἐως Σενήης ἀναφέρει μόνον ὁ Συγγραφεὺς, τῆ ὁποῖα ὕστερον ἀπὸ χρόνους ε'. ἡ μῆνας τινὰς τῆ ἐκδοφᾶν τὴν γλώσσαν διὰ προσαγῆς τῷ Αὐτοκράτορι Ἀναστάσι, ἡ ἀναβιβάζεται Παῦλος Β'. τῷ φιδ'. ἡ τῷ φκδ'. παραιτεῖ τὸν θρόνον, ἡ γίνονται Εὐφράσιος, τῆ ὁποῖα ἀποθανόντος εἰς τὸν σεισμόν τῆς Ἀντιοχείας τῷ φκς'. γίνονται Εὐφραΐμιος τῷ φκξ'. τῆ ὁποῖα ἀρχιερατεύσας ἐτη ιη'. ἔγινε Δόμνος Γ'. ὅσις ἐτελεύτησε τῷ φξξ. ἡ γίνονται Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, τῆ ὁποῖα ἀδίκως ἐξωθέντος τῷ θρόνῳ γίνονται Γενογόριος μοναχός.

(ν) Ἐως Πέτερον Α'. φθάνει ὁ συγγραφεὺς τῆ χρηματίσαντος Ἀρχιερέως Γεροσολύμων τῷ φλ'. ἡ μετὰ ἐτη ιζ'. τῆς ἀρχιερωσύνης τε τελευτήσαντος ἔγινε Μακάριος τῷ φμ'. τῆ ὁποῖα μετὰ ἐτη τρία ἐξωθέντος τῷ θρόνῳ, ἀνέχθη ὁ Εὐδόχιος, τῆ ὁποῖα θανόντος τῷ φπ'. ἀναβιβάζεται πάλιν ὁ Μακάριος, ἡ μετὰ χρόνους δ'. γίνονται ὁ Ἰωάννης Δ'.

Κωνσταντι-
νυπόλεως.

Κατάσας
τῆς ἀνατο-
λικῆς ἐκκλη-
σίας ἐπὶ Γε-
ρίου.

τὸν θρόνον ὁ Εὐτύχιος ἐν ἔτει φος'. ἢ μετ' αὐτὸν Γεώργιος ὁ Νησευτής.
ἐν ἔτει φπ'. (α).

§. 4. Περί τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τῆς Γερίου, ἢ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας κατάσας, καλῶτα ἦτον, διότι ἐχίμονον αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ τὸς ἐξο-
ρίσας Ἐπισκόπους παρ' Γερίου, ἀνεκάλεσε, μετὰ τῶν ὁποίων ἦν ἢ ὁ
Εὐτύχιος Κωνσταντινυπόλεως, ὁπὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σχολαστικῆς Γεώρ-
γιου εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν πάλιν ἀνέβη θρόνον, ἀλλ' ἔτι ἢ μετὰ τὸν πρόγραμμα
ἐγράφη εἰς τὸς ἀπανταχῇ Χριστιανὲς θέρμῳ συμβουλευὼν πάντας εἰς
τὴν καθολικὴν πίσιν, ἢ εἰς μίαν ἢ τὴν αὐτὴν πίσιν νὰ συντρέχωσι, ἢ ἐμ-
ποδίζων αὐτὰς νὰ μὴ νεωτερίζωσι. Τὸ δὲ πρόγραμμα περιείχεν αὐτὰ ὅσα
ἦσαν βέβαια ἀναγνώσεως ἄξια, τὰ ὅποια ἐξ ὁλοκλήρου διηγείται ὁ Εὐά-
γγιος (β), ἢ ὁ Νικηφόρος (γ). ἐν πρώτοις σημειώσεως ἄξια εἰσὶν τὰ τε-
λευταία αὐτῶν ῥήματα, τὰ ὅποια ἔτι εἰς.

„ Τῶν ὁρῶν τοῖνον δογμάτων, τῶν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων παρα-
„ δεδομένων ἡμῖν κηρυττομένων, προτρέπομεν Ὑμᾶς ἀπαντας εἰς μίαν καὶ
„ τὴν αὐτὴν Καθολικὴν, ἢ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν συντρέχειν· μᾶλλον δὲ
„ παρακαλεῖμεν· ἢ γὰρ ὁκνήσῃμεν καὶ ἐν ὑπεροχῇ βασιλείας εἶμεν,
„ τοιούτοις χρῆσασθαι ῥήματι, ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀπάντων ὁμοφροσύ-
„ νης τε, ἢ ἐνώσεως, ἐκ τῆς μίαν ἀπάντων δοξολογίαν ἀναπέμπεσθαι τῷ
„ μεγάλῳ Θεῷ, ἢ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

§. 5. Ἐπεμψε δὲ ἢ Ἀββᾶν τὸν φώτειον τὸν πρόγονον Βελισσαρίου,
δίδων αὐτῷ πᾶσαν ἐξουσίαν, ἵνα ἐξηγέσῃ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου,
ἢ Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὸν Κεδρηόν (δ). Ἐπὶ τέττα ἐτυπώθη νὰ φάλλη-
ται τῇ Μεγάλῃ πέμπτῃ, τῷ δαίμνῳ σα τῇ Μουσικῇ. ὁμοίως ἐτυπώθη
νὰ φάλληται καὶ ὁ Χερβικός ὕμνος κατὰ τὸν αὐτὸν Κεδρηόν (ε).

§. 6.

(α) Ἔως Τιμοθέου τῆς αἰρετικῆς φθάνει ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὸν ὅποιον γίνε-
ται Γεώργιος Β'. τῶ ὁποῖο ἔτη β'. ἢ μῆνας ι', ἀρχιερατεύσαντος, ἢ τελευτήσαντος τῷ
φπ'. γίνεται Ἐπιφάνιος, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν ἔτη ιε'. μῆνας γ'. ἢ ἡμέρας
τινάς, ἢ τελευτήσαντος τῷ φπ'. γίνεται Ἀνδριανὸς αἰρετικὸς ἢ τυραννήσας χρόνον ἕνα
ἢ μῆνας ι'. συνοδικῶς ἐξώθη, ἢ ἐγίνετο Μηνάς, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν ἔτη
ιε'. μῆνας γ'. ἢ ἐτελεύτησε τῷ κε'. Αὐγέστη, τῷ φπ'. ἢ λαμβάνει τὸν θρόνον Εὐτύ-
χιος, ὅστις ὑπερὶν ἀπὸ χρόνος ιβ'. μῆνας δ'. ἢ ἡμέρας ιγ'. ἐξορίζεται εἰς Ἀμάσειαν
παρὰ Γερίου, ἢ γίνεται Γεώργιος Γ'. μῆνας εἰς τὸν θρόνον ἔτη ια'. ἢ μῆνας τινάς, ἢ
μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτῶ τῷ φος'. Αὐγέστη λα. ἀναλαμβάνει πάλιν τῷ αὐτῷ ἔτει, τῇ
ιγ'. Ὀκτωβ. Ἰνδικτ. ΙΑ'. τὸν θρόνον ὁ Εὐτύχιος, ἢ ἀρχιερατεύσας ἔτη δ'. μῆνας
γ'. ἢ ἡμέρας τινάς, ἐβδωμηκονταετῆς ἀπέλασεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τῇ γ'. Ἀπρίλ. τῷ
φπβ'. κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἐορτάζεται· ἢ γίνεται Γεώργιος Δ'. ἢτοι ὁ Νησευτής
μετὰ ἐξ ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως τῷ Εὐτυχίῳ.

(β) Βιβλ. ε'. κεφ. δ'.

(γ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. λε'.

(δ) Σελ. 306. γραμ. 48.

(ε) Σελ. 308. γραμ. 41.

Τὸ δαίμνῳ
σα τῇ μου-
σικῇ, ἢ ὁ Χε-
ρβικός ὕμ-
νος πότε ἀρ-
χῆσε νὰ
φάλληται.

§. 6. Τῷ ἡ. ἔτει τῆς αὐτῆς βασιλείας οἱ τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, ὅπῃ ὕψηρον Περσαρμενία ὠνομάζετο, Χριστιανοί, κακῶς πάσχοντες ἀπὸ τὸν Χοσρόην τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν, τῷ ὁποίῳ ὑπέκειντο, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίσιν, ἔγραψαν κρυφίως τῷ Ἰβασίνῳ παρακαλᾶντες νὰ γένωσιν ὑπὲρ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε ἐλευθέρως νὰ πράττωσι τὰς εἰς Θεὸν δοξολογίας, καὶ νὰ μὴ ἐποδίζωνται ἀπὸ τινά. Οἱ δὲ Ἰβασίνος ἀποδεξάμενος τὴν δέησίν τας, καὶ τάσων αὐτοῖς καὶ τινὰ διὰ βοήθειαν, καὶ μετ' ὅρα βεβαιώσας αὐτὰς, σφάζουσι μὲν οἱ Ἀρμένιοι τὰς ἰδίαις Ἀρχοντας, ὑποτάσσονται δὲ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων. Οἱ δὲ Χοσρόης ἐγκαλῶν τὸν Ἰβασίνον, τὸν ἀπέπεμψε λέγων αὐτῷ πῶς ἀσυκώδῃ πλέον ἡ εἰρήνη, καὶ πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπορρίψῃ Χριστιανὸς εἰς καιρὸν πολέμου ὅπῃ προστρέχουσιν εἰς Χριστιανούς. αὐτὰ ὁμῶς ἀποκρινόμενος δὲν ἐτοιμάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλὰ μὲ τὴν συνειδησμένην τὴν ξεφάντωσιν ἦν πάντα δεύτερα ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆ τιθέμενος. διὸ ὁ Χοσρόης πέμφας κατὰ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν τὸν Ἀδαλμάνην ὅπῃ εἶχεν ἀξιόλογον κράτευμα, παντοίοις τρόποις μὲ αὐτὸ τὸ κράτευμα ἐζημίωκε τὰ πράγματα τῶν Ῥωμαίων, κατακαίων, φονεύων, ἔδεν μέτριον ἐνοσῶν, ἢ ποιῶν, ἐλάμβανε κάστρα, καὶ πόλεις πολλὰς, καὶ γυμνῶν τὰς Ἐκκλησίας ὅπῃ ἦσαν εἰς Νίσιβιν, καὶ Ἀπάρειαν, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις· καὶ ἄλλας μὲν Χριστιανὸς ἐσφάξεν, ἄλλας δὲ ζῶντας ἐπίασε, κατὰ δὲ διηγείται ὁ Εὐάγριος (α).

§. 7. Ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ προσέτι, τῷ Τιβερίῳ βασιλεύοντος εἰς τὸ τρίτον ἔτος, ἐγένετο σεισμός, καὶ ἄλλα τινὰ ἀξιόλογα εἶπε τὴν Θεόπολιν Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς τὴν βασιλεύσαν, τὰς ὁποίας καὶ τὰς δύο ἐτάραξε, καὶ εἰς πολλὰς συγχύσεις ἤφερεν Ἀνατολίου τις μικρὸς, καὶ ἐχθρὸς. περὶ ὧν ὅρα τὸν Εὐάγριον (β) καὶ τὸν Νικηφόρον (γ).

§. 8. Ἐν δὲ τῇ Δύσει, μάλιστα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, μεγάλη μεταβολὴ πραγμάτων ἠκολούθησε, τὴν ὁποίαν αἱ φανέσαι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν θεοσημεῖαι προσήμεινον, καὶ αἱ πυρώδεις παρατάξεις ὅπῃ ἐφαίνοντο εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἡ πλημμύρα ἡ ἀσυνήθιστος τῇ Τιβερίδος ποταμῷ. διὰ τὸ Ναρσῆς ἐξαλείψας ἐξ ὁλοκλήρου τὸ τῶν Γότθων βασίλειον, ὡς Ἀνθύπατος ἐκυβέρνηεν τὴν Ἰταλίαν, ὅστις ὡς Τύραννος ἀπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ, τὰς φθορήσαντας αὐτὸν ὅπῃ εὐτύχησε, διαβάλεται εἰς τὸν Ἰβασινανόν, τῷ ὁποίῳ ἔγραψαν, ὁμοίως καὶ τῇ συζύγῳ αὐτῇ, κάλλιον ἡμῖν τοῖς Γότθοις δαλέναι, ἢ τοῖς Ἑλλησι, σὲ μὲν ἐξασιάζει Ναρσῆς ὁ Εὐνέχος, ἡμᾶς δὲ ταλαιπωρεῖ μὲ τὴν δολίαν, ἢ ἐλευθέρωσον λοιπὸν ἡμᾶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἢ βέβαια τὴν πόλιν, καὶ ἡμᾶς τὰς ἰδίας θέλομεν προδώσει. Εἰς αὐτὰ πιεσέας ὁ Ἰβασινανὸς τὸν μὲν Ναρσῆν ἐγύμνωσε τῆς ἐξασίας, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Λογγίνῳ, καὶ

Χριστιανοὶ
Περσίας κα-
κῶς πάσχου-
σιν ἀπὸ τὸν
Χοσρόην.

Σεισμός
Ἀντιοχείας
καὶ Κωνσταν-
τινῆ πόλεως.

Ναρσῆς
διαβάλεται
ὡς Τύραν-
νος.

(α) Ἐκκλησι. Γεωρ. βιβλ. ε'. κεφ. 9'.

(β) Βιβλ. ε'. κεφ. 13'.

(γ) Ἐκκλησι. Γεωρ. βιβλ. 13'. κεφ. 8'.

αὐτὸν ἀντ' ἐκείνου Ἐπαρχὸν ἐπέμψεν. αὐτὴν δὲ τὴν ἀτιμίαν τῇ Ναρσῇ, ἡ Αὐγῆσα Σοφία με ὑβριστικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐπέμψεν τοῖς Ῥωμαίοις, εἰς τὸ πλεόν ἠύξητε λέγεται, θέλω βάλλει τὸν Εὐνέχον εἰς τὸν γυναικωνίτην, διὰ τὴν γνέσθαι με τὰς δούλας, νὰ ὑφαίνῃ πανί, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ λιναρὶς ὑπηρετήματα, τὰ ὁποία ἀνήκεσιν εἰς τὰς εὐνέχας. Παρακινήσεις δὲ καὶ συγχυθεῖς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὑβριστικὰς ἐπιστολάς ὁ Ναρσῆς, ἀντέγραψε τῇ βασιλίσσῃ, θέλω ἀρχίσει νὰ ὑφάνω πανί, τὸ ὁποῖον ἔτε αὐτὴ ἐν ὄσῳ ζῇ, ἔτε ὁ ἀνὴρ της θέλει δυνηθῇ νὰ τὸ καταλύσῃ, καὶ εὐδὺς ἐρχόμενος εἰς Νεάπολιν ἐκάλεσε τὰς Λογγιβάρδας ὅπως ἐγνώρισεν πρότερον εἰς τὸν Γότθικόν πόλεμον, ἀπὸ τὴν Παννονίαν· αὐτὸς δὲ ὁ Ναρσῆς ἦν εὐνέχος, καὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων θησαυροφυλάξ, ὁμῶς ὅξυς καὶ πολλὰ δραστήριος, παρὰ κατὰ τὸν εὐνέχον.

Λογγιβάρ-
δοι κυριεύ-
σι τὴν Ἰτα-
λίαν.

Ῥαβέννης ἐ-
ξαρχία πότε
ἔλαβε τέ-
λος.

Ῥώμης Ἐ-
πίσκοποι-

§. 9. Οἱ Λογγιβάρδοι λοιπὸν ὁδηγὸν ἔχοντες τὸν Ἀλβοῖνον τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἔρχονται εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φεξή. καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐκυρίευσαν, ἔξω ἀπὸ τὴν Ῥώμην, τὴν Ῥαβένναν, καὶ ἄλλας τινας παραθαλασσίας πόλεις, τὰς ὁποίας ὁ Αὐτοκράτωρ ἐναντίον τῆς τῶν Λογγιβάρδων καταδρομῆς περιέσωσε, διὰ μέσσω τῇ Λογγίνῃ Πατρικίᾳ τῇ ἐν Ῥαβέννῃ πρώτῃ ἐξάρχῃ, καὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῇ ἐξαρχίᾳ διαδόχων μέχρι σχεδὸν τῇ ψν'. ἔτι, καθ' ὃν χρόνον Εἰσαλφος, ὁ τῶν Λογγιβάρδων βασιλεὺς με ἄρματα τὴν Ῥαβένναν ἔλαβε, καὶ τὴν Ἐξαρχίαν αὐτῆς ἐξήλειψεν, ὅπως εἶχεν ἐπικρατήτει χρόνος ποῦ. βασιλεύσας δὲ ὁ Ἀλβοῖνος εἰς τὴν Ἰταλίαν χρόνος τρεῖς, καὶ μῆνας ἕξ, καὶ θανάτωθεὶς τελευταῖον δι' ἐπιβαλῆς, καὶ ἐνέδρας τῆς γυναικὸς τα, διεδέξατο αὐτὸν ὁ Κλεφῆς· σφαγῆς δὲ καὶ αὐτὸς τῷ β'. ἔτει τῆς βασιλείας τα, μεσοβασιλείᾳ χρόνων ι'. ἐχρημάτισε, καθ' ἣν ἀπὸ τριάκοντα ἡγεμένους μέχρι τῶν χρόνων Μαυρικίᾳ τῇ Αὐτοκράτορος, ἡ Ἰταλία ἔχῃ χωρὶς μεγάλην (ὡς ἐν τοιαύτῃ πολυκοιρανίᾳ εἴωθε γίνεσθαι) τῶν κρατῶντων διχόνοιαν διοικεῖτο. Εἰς αὐτὰς δὲ τὰς χρόνας Ῥώμης Ἐπίσκοποι ἐγένοντο Γεώργιος γ'. Βενέδικτος ὁ Βόνοςος τῷ φονί. καὶ Πελάγιος ὁ β'. ἐν ἔτει φονί (α).

§. 9. Τῶν αὐτῶν γενομένων, ἡ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις εἰς ὅσῃν ταραχὴν, καὶ σύγχυσιν κατὰ τέρας τὰς χρόνας ἦτον, εὐκόλως δύναται πᾶς τις νὰ καταλάβῃ, καὶ νὰ συμπεράνῃ μάλιστα ἀπὸ τὸν Προκόπιον, ὅπως ἰσορεῖ περὶ τῶν Λογγιβάρδων, ὅτι καθ' ὃν καιρὸν αὐτοὶ συνηγωνίζοντο μετὰ τὸν Ναρσῆν κατὰ τῶν Γότθων, τοσαύτην ἀσέβειαν, καὶ ἀνοσιότητα ἔδειξαν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἱερὰς ναεὶς μοιχεύει, καὶ ἀσέλγῃαν γυναικῶν δυνασικῶς ποιοῦν· ὁπότεν δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῇ Κλεφῇ τὴν Ἰταλίαν οἱ ἡγεμόνες αὐτῆς δειμοιράδῃσαν, περισσότερον αἱ Ἐκκλησίαι ἀθλιώτατα ταλαιπωρηθεῖσαι ἐκακώθησαν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος

(α) Γεώργιος Γ. ἀρχιεράτευσει ἔτη ιγ'. ὁ Βενέδικτος ἔτη ε'. καὶ Πελάγιος ἔτη ιβ'. μῆνας ε. ε.

ὁ διάκονος (α). δια τῶν (λέγει ἐκεῖνος) τῶν ἡγεμόνων τῶν Λογγιβάρδων τῷ ζ'. ἔτει ἀπὸ τῆς εἰσελεύσεως τῆς Ἀλβόιν, καὶ παντὸς τῶ ἔθνους κηρύττειν αἱ Ἐκκλησίαι, καὶ σφαγέντες οἱ ἱερεῖς, κηρύττειν αἱ χῶραι, καὶ ἐξαλειφθεὶς ὁ λαὸς ὅπῃ εἶχεν αὐξήσει ὡς ὁ σίτος, χωρὶς τὰς ἐπαρχίας ὅπῃ ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὸν Ἀλβόιν, ἡ Ἰταλία κατὰ τὸ μεγαλήτερον μέρος κυριεύθησα τοῖς Λογγιβάρδοις ὑπήκοος ἔγινεν· ὅρα περὶ τῶν Ἀλβέρτον Ἀβᾶν τὸν Σταδηνσίον (β) Μαριανὸν τὸν Σκότον (γ), Σιγύβετον τὸν Γεμβλακηνσίον (δ) Οὔωνα τὸν Φρεισιγγηνσίον (ε), Ἀββᾶν τὸν Οὐσπεργηνσίον (ζ), καὶ Πλάτιναν (η).

§. 10. Μόλις ἡμερωτέρα ὑπῆρξεν ἡ τῆς ἐν Γαλλίαις Ἐκκλησίας κατάστασις· διότι ἔτι μόνον ὅτι ἦν ὑπήκοος εἰς τὰς τέσσαρας υἱὰς τῆς Κλοταρίας, Σιγιβέρτω δηλαδὴ, Χιλπερίκῳ, Γεντροάμῳ, καὶ Χαριβέρτῳ, εἰς τὰς ὁποίας ἐσυνδιαμοιράσθη τότε ἡ Γαλλία εἰς τέσσαρα μέρη, καὶ πόλεμοι ἐμφύλιοι εἰς αὐτὰς ἤρχοντο, ἀλλ' ὅτι τινὲς τῶν Λογγιβάρδων ἡγεμόνων, τὰς ὁποίας ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁρμήσαντες εἰς τὰς Γαλλίας, ἔτι μόνον πολλὴν λεηλασίαν ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τὸς φόνους ἐν τοῖς Βαργυνδίοις, ὥς ὁ ἀριθμὸς τῶν φονευθέντων ἀμέτρητος ἐστίν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (θ). Ἐν τούτοις δὲ μόνον ἐν καλὸν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἡ Γαλλία ἀπῆλυσεν, ὅτι Ἰουδαῖοι πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες, εἰς τὴν πίσιν τῆς Χριστοῦ ἀπὸ Ἑβριαν τὸν Ἐπίσκοπον Ἀβερηνῶν ἐπιστρέψαντες, πανοικί ἐβαπτίσθησαν.

§. 11. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὰς τέσσαρας χρόνας βασιλεῖς τῶν Βεσιγύττων, ἡ Βεσιγύττων ἦσαν ὁ Ἀθανάγιλλος, Λιπέλβας, καὶ Λευβίγιλλος, ἐξ ὧν ὁ ἐσχάτος Ἀρειανὸς ὡς σκληρώτατος ἐδίωξε τὴν Καθολικὴν μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥς τὸν υἱὸν αὐτοῦ προσέτι Εὐμινίχιλλον ἐπειδὴ ἡγάπησε τὴν καθολικὴν πίσιν, διὰ παρακινήσεως τῆς ἰδίας γυναίκος, ἐφόνευσεν. Ἀνάγνωθι περὶ τὰς τῆς διωγμῶς Γρηγόριον τὸν Τερράνηνσιον ἐν τῇ τῶν Φράγκων Ἱστορίᾳ (ι), καὶ Ἰσίδωρον ἐν τῇ τῶν Γόττων Χρονικῇ (κ).

§. 12. Εἰς τὴν Βρεττανίαν, οἱ Βόρειοι Πίκται Χριστιανοὶ ἔγιναν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φξ'. διὰ συνεργείας Κολυμβανῆ μοναχοῦ τῶ ἀγιωτάτου ὅςτις ἐρχόμενος ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ὁβερνίαν, καὶ τὸν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις λόγον τῆς Θεοῦ κηρύξας, αὐτὰς ἐδίδαξε.

Κατάστασις
τῆς ἐν Γαλ-
λίᾳ Ἐκκλη-
σίας.

Ἰουδαῖοι
πολλοὶ ἐν
Γαλλίᾳ
βαπτίζονται

Βασιλεῖς
τῶν Γόττων
ἐν Ἰσπανίᾳ.

Πίκται ἔθ-
νος τῆς Βρε-
τανίας ἐγι-
νον Χριστι-
ανοί.

ΚΕΦΑ'.

(α) Περί τῶν πρᾶξ. Λογγιβ. βιβλ. β'. κεφ. λβ'. (β) Ἐν τῷ χρονικ. ἔτει φξ'.
(γ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5'. ἔτει φλε. καὶ φνγ'. (δ) Χρον. ἔτει φσ'. (ε) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ε'. (ζ) Ἰστορ. Γότθ. βιβλ. η'. κεφ. 19. (η) ἐν Ἰωάννῃ Γ'.
(θ) Περί τῶν πρᾶξ. Λογγιβ. βιβλ. γ'. κεφ. α'. καὶ γ'. (ι) Βιβλ. ε'. κεφ. λη'.
(κ) Σελ. 172. ἐκδ. Ἀμβέρως Ἰαχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Περὶ τῆς σχίσματος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς
διαφωνίας τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ Ἐκκλησιῶν
περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

§. 1.

Σχίσμα
τῶν τῆς Γ-
ερμανίας Ἐ-
πισκόπων.

Ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς τῆς Γερμανίας βασιλείας, οἱ τῆς Γερμανίας Ἐπί-
σκοποι εἰς τὴν ψευδῶς διαδοθεῖσαν φήμην πεισθέντες, ὡς δηλαδὴ ἡ
ε'. Οἰκουμενικὴ σύνοδος νὰ ἑσφαλε κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου διὰ τὴν
τῶν τριῶν κεφαλαίων ἀποκήρυξιν, καὶ συμφωνήσαντες μεταξὺ αὐτῶν διεσχί-
σθησαν ἀπ' αὐτὴν τὴν σύνοδον, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, οἱ τινες καὶ
πάσας τὰς συμφορὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἰταλία κατ' ἐκείνης τῆς καιρῆς ἀδ-
ελφίως, καὶ ἐλεεινῶς ἐταλαιπωρεῖτο διὰ τὴν τῆς ε'. συνόδου ἀποδοχὴν νὰ συ-
νέβησαν ἔλεγον· εἰς τὸτο λοιπὸν τὸ σχίσμα διέμεινον μέχρι τῶν χρό-
νων Γρηγορίου τοῦ Ῥώμης Ἐπισκόπου, ἦτοι μέχρι τοῦ τέλους τῆς ε'. ἑκατον-
ταετηρίδος.

Διαφωνία
περὶ τοῦ
Πάσχα με-
ταξὺ τῶν
τῆς Ἰσπα-
νίας, καὶ Γαλ-
λίας Ἐκ-
κλησιῶν.

§. 2. Περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς τῆς Γερμανίας βασιλείας, αἱ τῆς Ἰσπανίας, καὶ
Γαλλίας Ἐκκλησίαι περὶ τοῦ χρόνου τῆς τοῦ σωτηρίου πάσχα ἑορτῆς συμφώ-
νως μὴ φθεγγόμεναι ἀπ' ἀλλήλων διεσχίσθησαν· καθ' ὅτι ἐκεῖναι μὲν τὴν
ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τῇ. ιβ'. Ἀπριλίου Καλανδῶν ἐώρταζον· αὗται δὲ τῇ
ιδ'. τῶν Μαΐων Καλανδῶν, ὡς μαρτυρεῖ Σιγνίβερτος ὁ Γεμβλακήνσιος (α),
καὶ Γρηγόριος Τερωνήνσιος βιβλ. ε'. κεφ. ιγ'. παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

ΚΕΦΑ-

(α) Χρον. ἔτει, 709. (β) 709. ζ. πῶν χρόν. ἔτει 709. ἀριθ. 12. ἀπ' οὗ
Γρηγόριος ἔχει τὴν κεφ. ιγ'. ἀπὸ τῶν Φράγκων 709. ἰνδόσ. Παρισίων 1561.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Περὶ τῶν συγκροτηθεῖσων συνόδων ἐπὶ Γαλιᾶ, καὶ Τιβερίᾳ
τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 1.

Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας Γαλιᾶ, καὶ Τιβερίᾳ, εἰς μὲν τὴν Ἀνατολικὴν
Ἐκκλησίαν ἑδεμία τοπικὴ διάστιμος σύνοδος συνεκροτήθη· εἰς δὲ τὴν
Δύσιν πολλαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ περιφανέστεραι εἶναι αὐταί· ἡ Σαντο-
νηνσία, ἡ Λακηνσία Α'. ἡ Τερωνηνσία Β'. ἡ Λαγδανική Α'. ἡ Βρακαρηνσία Β'.
ἡ Λακηνσία Β'. ἡ Καβιλονηνσία Α'. ἡ Ματισκονηνσία Α'. καὶ ἡ Βρεννακην-
σία.

§. 2. Ἡ Σαντονηνσία σύνοδος συνεκροτήθη ἐν τῇ Γαλιᾷ ὑπὸ Λεον-
τίου τοῦ Βαρδεγάλων Ἐπισκόπου ἐν ἔτει φξζ'. (α), εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τῶν
Σαντόνων Ἐπίσκοπος Ἡμέριος διὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας τοῦ Κλοταρίου
χωρὶς τῆς τοῦ κλήρου, καὶ τῶν τῆς ἐπαρχίας Ἐπισκόπων ἐκλογῆς, καὶ συναι-
νέσεως, ἔλαβε τὸν θρόνον, καὶ διὰ τοῦτο καθιέρωται τὸτο μαθὼν ἐκ τοῦ Να-
γενίου, ἡτοι τοῦ μηνυτοῦ πρεσβυτέρου, Χαρίβροτος ὁ υἱὸς τοῦ Κλοταρίου, ὡς
ἐκδικητὴς τῆς πατρικῆς ὕβρεως, αὐτὸν μὲν τὸν Ἡμέριον δυνασικῶς πάλιν ἡ-
φερεν εἰς τὸν θρόνον τα, τὸν δὲ Λεόντιον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους,
ὅπερ αὐτὸν ἀπέβαλον, ἐζημίωσε μὲ χρήματα, τὸν δὲ μηνυτὴν πρεσβύτε-
ρον, ἐπρόσβαξε νὰ ἐξορίσθῃ βαλμένος εἰς ἄμαξαν πλήρη ἀκανθῶν.

Σύνοδος
Σαντονην-
σία.

§. 3. Ἡ πρώτη Λακηνσία σύνοδος κατηγγέλθη ἀπὸ Θεοδόμου τὸν
βασιλέα τῶν Σαβίων, καὶ συνεκροτήθη ἐν τῇ Γαλικίᾳ ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ
φξζ'. πρὸς βεβαίωσιν τῆς καθολικῆς πίστεως, καὶ διάλυσιν τῶν Ἐκκλησιασι-
κῶν ἀμφιβολιῶν· ἀπ' αὐτὴν τὴν σύνοδον, εἰς Μητρόπολιν ἐτιμήθη ἡ ἐν
τῇ Γαλικίᾳ Λακηνσία Ἐκκλησία, ἣτις πρότερον ὑπέκειτο τῷ Βρακάριον
Ἐπισκόπῳ, καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς διωρίσθησαν διὰ νὰ μὴν μένῃ εἰς τὸ ἐ-
ξῆς φιλονεικία τις περὶ ὁρίων.

Λακηνσία
Α'.

§. 4. Ἡ Β' Τερωνική σύνοδος ἐγένετο ἐν ἔτει φξ. (β) μετὰ τὴν συγκα-
τάνευσιν τοῦ βασιλέως Χαρίβεργα, ἐν τῇ τῶν Τερωνίων βασιλικῇ τοῦ Α'-
γίου Μαρτίνου τοῦ ποτὲ Ἐπισκόπου αὐτῶν, ὅπερ συνεκροτήθησαν Ἐπίσκοποι
ὀκτώ, μετὰ τὰς ὁποίας ἦν καὶ ὁ τῶν Παρισίων Γερμανός. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ συ-

Τερωνική
Β'.

16-

(α) Αὕτη συνήχθη τῷ φξγ' ἢ τῷ φξδ'.

(β) Οὐχὶ τῷ φξ. ἔτει, ἀλλὰ τῷ φξζ'· συνήχθη αὕτη ἡ σύνοδος.

νεδρίαι τάτα, ἣν ἡ παράβλεψις τῶν ἱερῶν κανόνων, ἀπὸ αὐθαδείαν τινῶν τολμηρῶν· πρὸς βεβαίωσιν λοιπὸν αὐτῶν τῶν κανόνων, ἄλλως κανόνας ἐξέδετο τριάκοντα παρὰ δύο (α) ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ, τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἑκατοτ. (β) καὶ ἐν ἐπιτομῇ τῶ Ὀσιάνδρου (γ), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

Λαυδανική
Α'.

§. 5. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον συνηθροίσθη ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ἡ Λαυδανική Α'. σύνοδος (ζ), συνελθόντων Ἐπισκόπων ιδ'. μετὰ τὴν προσαγὴν Γαντράμνα τῷ βασιλέως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καληρέθησαν Σαλώνιος ὁ Ἐβρεδάνος Ἐπίσκοπος, καὶ Σαγιττάριος ὁ Βαπίγγος Ἐπίσκοπος, διὰ τὰς ἀτόπας αὐτῶν ἀνομίας· ἀλλ' αὐτοὶ ἐπικαλέμενοι τὸν Πάπαν Γεώργιον, ἐπανελάβον δι' αὐτὰ τὰς θρόνους τῶν· ἔξω ἀπὸ αὐτὰ, κανόνας ε'. συνετάξαντο, μετὰ τὰς ὁποίας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην συμβεβέβηκε. Κεῖνται ἅτοι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων· τὰς περιλήψεις αὐτῶν εὐρήσεις παρὰ τῷ Ὀσιάνδρῳ (η) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (θ).

Βρακάρων
Β'.

§. 6. Ἡ ἐν Βρακάριος Β'. συνηθροίσθη ἐν ἔτει ἀπὸ φοβ'. ἀπὸ Ἀριμίρον τὸν ἐν τῇ Γαλλίᾳ βασιλέα τῶν Σαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ συνελθόντες ιβ'. Ἐπίσκοποι κανόνας ι'. ἐξέδωκαν, ἀνήκοντας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, τὰς ὁποίας ὅρα εἰς τὸν β'. τόμον τῶν συνόδων παρὰ τῷ Καρατζᾷ (ι), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (κ).

Λακηνσία
Β'.

§. 7. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐγένετο ἡ Λακηνσία Β'. σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν Μαρτίνος ὁ τῶν Βρακάρων Ἐπίσκοπος τὴν σύναξιν καὶ διόρθωσιν τῶν Ἀνατολικῶν κανόνων ἐφίλοπόνησε, τὴν ὁποίαν ὡς γράφουσιν, ὅτι καὶ τὴν ἐπέμψεν τῷ βασιλεὶ τῶν Σαίων.

Καμβιλονησία
Α'.

§. 8. Ἡ Καμβιλονησία Α'. σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει φοδ'. ἡ ὡς ἕτεροι θέλουν τῷ φοβ'. ἐν τῇ Γαλλίᾳ, διὰ τὸν Σαλώνιον καὶ Σαγιττάριον, τὰς ἀνωτέρω ρηθέντας Ἐπισκόπους· διότι αὐτοὶ ἀποκαταστάσαντες εἰς τὰς αὐτῶν θρόνους δὲν ἔπαυσαν, ἀλλὰ περισσώτερα τῶν προτέρων ἁμαρτημάτων ἐποίησαν· ὅθεν ἐρευνήσασα τὰς πράξεις αὐτῶν, ἐφωράθησαν μοιχοὶ τε, καὶ ἀνθρωποκτόνοι, διὰ τὰς ὁποίας αἰτίας ἀπογυμνώσασα αὐτὰς πάσης ἱερατικῆς ἀξίας, ἐκλείσεν εἰς φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν φυγὴν ἐλυτρώθησαν.

Ματισκώνη
Α'.

§. 9. Ἡ ἐν Ματισκώνῃ Α'. ὁμοίως ἐν ταῖς Γαλλίαις συνεκροτήθη ἐν ἔτει φπβ'. (λ) καταγγελθεῖσα ὑπὸ Γαντράμνα τῷ βασιλέως πρὸς ἀνακαίνισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡθῶν, καὶ συζολὴν τῆς αὐθαδείας τῶν Γαλαίων· αὕτη ἡ σύνοδος ἐξέδετο καὶ κανόνας ιδ'. κείμενος ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων καὶ

(α) Μόνον καὶ σωζονται. (β) Ἑκατοτ. 5. κεφ. 9. σελ. 306. (γ) Ἑκατοτ. 5. βιβλ. γ'. (δ) Σελ. 247. (ε) Σελ. 489. ἕως 496. (ζ) Τῷ φεζ'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Σελ. 496. (ι) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (κ) Σελ. 497. ἕως 500. (λ) Τῷ φπα. καὶ ἐστὶ τῷ φπβ'. ἐν ἡ παρεῖσαν Ἐπίσκοποι καὶ.

ἡ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἑκατοντ (α), τῷ Οἰσιάνδρῳ (β), τῷ Καρατζῶ (γ),
ἡ τῷ Κοριολάνῳ (δ).

§. 10. Τελευταῖον ἡ ἐν Βρεννίκῳ σύνοδος, ἀπὸ Χιλπερίκον τὸν βασι-
λέα τῆς Γαλλίας συνηθροίσθη, ἐν ἔτει φπγ'. (ε) δι' αἰτίαν Γρηγορίου τῆ Τε-
ρωνικῆς Ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον Λεύδατος ὁ Τερωνικός Ἐπαρχος ἐπισφα-
λῶς διέβαλεν, ὥσπερ εἰρηκότα, τὴν βασίλισσαν Φρεδέγευνδιν νὰ συμμίγην-
ται αἰσχρῶς μὲ Βερδεράμνον Βερδεγάλλων Ἐπίσκοπον. Εἰς αὐτὰ τὰ προ-
βληθέντα εἰς τὴν σύνοδον ἐναντιόμενος ὁ Γρηγόριος, ἡ οἱ μάρτυρες μεταβα-
λόντες τὴν μαρτυρίαν τας, ἐπειδὴ ἐφωράθησαν ψευδῶς λαλήσαντες, ἡ
Σύνοδος αὐτῶν ἀπέδειξε τὸν Γρηγόριον.

Βρεννίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέττας τῆς χρόνος
ἐν ὁσιότητι, ἡ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Ὡς φῶτ᾽ αἰνα κατὰ τέττας τῆς χρόνος ἀνέτειλαν ἀπὸ μὲν τὴν ἀνατολὴν
Γρηγόριος ὁ Ἀντιοχείας, ἀπὸ δὲ τὴν Δύσιν Βενάντιος ὁ Φορτηνά-
τος, Ἀβᾶς ὁ Κολυμβανός, Γερμανός ὁ Παρισίων Ἐπίσκοπος, Μαρτίνος
ὁ Βρακάρων Ἐπίσκοπος, Μαρτίνος ὁ Γαλλικίας, ἡ Γρηγόριος ὁ Τερωνίων,
οἵτινες μὲ τὰς διδασκαλίαις τας, ὡς δι' ἀκτίνων τὰ ἐσπέρια ἔδην ἐφώ-
τισαν.

§. 2. Γρηγόριος ὁ μετὰ τὸν Ἀναστάσιον, ὅπῃ ἐξεβλήθη τῇ θρόνῳ ὑπὸ
Γεσίνῃ, ἀνελθὼν εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Θεσπύλεως, τῇ ὑποῖα ἡ
δόξα μεγάλη ἦν εἰς ποιητικά, ἀπὸ πρώτῃν ἡλικίαν εἰς τὰς μοναδικὰς ἀγῶ-
νας καταγινόμενος, ἡ τόσον ἀνδρείως, ἡ καρτερικῶς ἀγωνιοῦσε, ὥς ἐγγλή-
γορα ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπροχώρησεν εἰς τὰς ὑψηλὰς βαθμούς, ἐξάδῃ ἡ-
γούμενος εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Βυζαντιῶν, ὅπῃ τὴν λιτὴν ἡ ἀκτῆμονα ἐπρό-
κρινε διαγωγὴν. διὰ προσαγῆς δὲ τῇ Γεσίῃ, ἡ τῇ Σινᾷ ὅρας ἐκείθεν πρὸς

Γρηγόριος.

Q 2

τὴν

(α) Ἑκατοντ. 5'. κεφ. 9'. σελ. 319, ἕως 322.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(γ) Σελ. 219. ὅπῃ σώζονται κανόνες μόνον ιβ'.

(δ) Σελ. 501.

(ε) Οὐχὶ τῷ φπγ'. ἀλλὰ τῷ φκ'. συνηχθῇ αὐτὴ ἡ σύνοδος.

τὴν Ἀρχιερωσύνην ἐκαλέσθη (α), ἣν δὲ τὴν γνώμην, ἢ ἀρετὴν ψυχῆς κατὰ πάντα ἐξαίρετος, καὶ ὡς με πολλὰς ἐπαύτας τὸν περιγράφει ὁ Εὐαγγέλιος (β). Ποιμάντας λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν χρόνους κγ'. ἢ πολλὰ ἀγωνιάσας ἀπέθανεν ἐπὶ Μαυρικίᾳ τῇ βασιλείᾳ· ὅρα τὸν Εὐαγγέλιον (γ).

Βενάντιος.

§. 3. Βενάντιος Ὁνώριος Κλημεντιανὸς ὁ Φορτανάτος, Ἰταλὸς τὸ γένος, ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῇ ἐν τῇ Γαλλίᾳ Πικταυίᾳ, ἀδελφὸς τῶν κατ' ἐκείναις τῷ χρόνῳ ποιητῶν δευτέρου, ὡς Παῦλος ὁ διάκονος μαρτυρεῖ (δ), τῷ τοιοῦτον ἰδίῳ μαρτυροῦσι ἢ οἱ εἰσὶν τα, μετὰ τὰς ὁποίας γλαφυρῶς περιέγραψε τὰς βίαις τῇ Ἀγίᾳ Μαρτίνῳ, Γλαριᾷ τῇ Γερμανῷ, τῇ Μεδάρδῳ, τῇ Ρ' αδεγάνδονος, ἢ ἄλλων, τὰ ὁποία σώζονται ὁμῶς μετὰ τὰ λοιπὰ τα συγγράμματα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων τόμῳ β'. ἢ τόμῳ η'. τῆς δευτέρας ἐκδόσεως ἐν Παρισίοις. τὸν κατάλογον αὐτῶν ἐυρήσεις παρὰ τῷ Τριδεμίῳ (ε), ἢ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ζ) ὁμοίως ἢ παρὰ τῷ Ποσειδίῳ (η). Ἐτελεύτησεν ἐν Πικταυίῳ, ὅπου ἔτάφη· Ἐπίταφιον λόγον αὐτῷ ἐποίησε Παῦλος ὁ διάκονος, ὅστις κεῖται παρὰ τῷ αὐτῷ (θ).

Κολομβανός.

§. 4. Ὁ Κολομβανός, Γερμανὸς ἦν τὸ γένος, Ἀββᾶς ἀγιώτατος, ἢ περιβόητος μάλιστα κατὰ τὸτο, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν ἐν Βρετανίᾳ Πίκτων εἰς τὴν πίσιν τῇ Χριστῷ ἐπέστρεψε, τὸν ὁποῖον Ἀββᾶν ἢ πρεσβύτερον καλεῖ ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ Σιγύβερος ὁ Γεμβλακήνσιος (ι) ἢ διδάσκαλον τῶν Σκότων, ἢ τῶν Πίκτων. ἀπέθανεν ἔτος ἐπὶ Μαυρικίᾳ τῇ Αυτοκράτορος, ἀφ' οὗ εἰς τὰς ὑστερίνας πολλὰ ὑπομνήματα ἀγιότητος· τινὲς δὲ λέγουσι νὰ ἀπέθανεν εἰς τὸν καιρὸν τῇ Ἡρακλεῖ (κ).

Γερμανός.

§. 5. Γερμανός ὁ Παρισίων Ἐπίσκοπος, πατρίδα μὲν εἶχε τὸ Ἀυγασθάνον. Ἀββᾶς δὲ ἦν πρὶν ἀναβῆναι εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς θρόνον, εἰς τὸ μοναστήριον εὐρισκόμενος τῇ Ἀγίᾳ Συμφωριανῇ, ἐπαινεῖται δὲ διὰ τὴν τῇ βίᾳ

(α) Οὐχ ὁλόκληρον τὰ λόγια τῇ Εὐαγγελίᾳ, ὅθεν ἢ ἐκείνους τὸ νόημα φαίνεται, διότι ὁ Εὐαγγέλιος βιβλ. ε'. κεφ. 5'. λέγει· κελύμματα δὲ Γεσῆν, ἢ τῇ Σινᾷ ὅμως, (δηλ. λατρεῖς ἡγούμενος ἔγενε), ἢ ὡς μεγίστοις ἐμπέπτωκε κινδύνοις, πολιορκίαν ὑποστὰς ὑπὸ τῶν Σικνητῶν Ἀράβων· εἰρηνεύσαι δ' ἐν αὐτῷ ὅμως μέγιστα τῷ τόπῳ καταπραξάμενος, ἐκείθεν... ἢ τῇ.

(β) Βιβλ. ε'. κεφ. 5'. (γ) Βιβλ. ε'. κεφ. 5'. ἢ βιβλ. 5'. κεφ. ἐσχάτω. (δ) Περὶ τῶν Πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. β'. κεφ. 19'. (ε) Σελ. 47. (ζ) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. 1. σελ. 379. (η) Πρῶτα Γερ. τόμ. Β'. σελ. 518. ἐκδοσ. Κολων. 1608. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ι) Εἰς τῇ φησὶ.

(κ) Περιβόητος ἦν ἔτος ὁ Ἀγιὸς διὰ τὴν μάθησιν ἢ ἀγιότητα· πλατησμένος ὡν πολλοῖς χάρισμασι σώματος ψυχῆς. ὅστις φοβόμενος τὰς ἐνέδρας τῶν ἰδίων εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τῇ Βαγγίᾳ, ὅθεν ἀπέρασεν εἰς Γαλλίαν τῷ φησὶ. ὡν ἔπειν λ'. ὅπου ἔγενε τύπος τῆς μοναδικῆς πολιτείας· ἀνταρμένων δὲ τῶν αὐτῷ μαθητῶν, εὗρεν ἐρημὸν τινα εὐρόχωρον, ἢ ἐπέστησε τὸ ἡγούμενον τῇ Λεξεβίλ, ἢ τὸ μοναστήριον τῇ Φονταίν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡλεγχε Βενεχίλδην τὴν σύζυγον τῇ Θεοδώρῳ, διὰ τὰς ἀταξίας τῆς, ἐξωρίσθη ἐκεῖθεν, ἢ ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδεβέρτε, ὅπου πολλὰς ἐστρεψεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. ἀλλὰ τότε νικηθέντος παρὰ τῇ Θεοδώρῳ, ὁ Κολομβανὸς ἀπέρασεν εἰς Ἰταλίαν, ἢ ἐσύνησε τὸ μοναστήριον τῇ Βοβίᾳ, ὅπου ἢ ἐτελεύτησε τῇ κα. Νοεμβ. τῷ χριστῷ.

βία ὁσιότητα, τὸ ὑψηλὸν τῆς διδασκαλίας, καὶ τὴν εἰς τὰς πτωχὰς ἐλευθεριότητα· ἀνεπάυστο ἐν Κύρῳ, ὧν ἑτῶν ὀγδοήκοντα, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τῷ ἐν Παρισίοις Ἀγία Οὐικεντία (α).

§. 6. Γρηγόριος ὁ Τερωνῶν Ἐπίσκοπος, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ἀρμενίαν, προγόνους δὲ εὐγενεῖς· διέλαμψε δὲ ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι· ἔγραψε βιβλία δέκα περὶ τῆς Ἱστορίας τῶν Φράγκων, μέχρι τῶν χρόνων τῶν βιβλίων δύο περὶ δόξης τῶν ὁμολογητῶν, ἐν περὶ τῆς δόξης τῶν μαρτύρων, ἐν περὶ τῶν θαυμάτων τῷ Ἀγίῳ Ἰβλιανῷ, τέσσαρα περὶ τῷ Ἀγίῳ Μαρτίνῳ, καὶ τὰ λοιπά. ὅρα τὸν Σιγγίβεργον (β), τὸν Τριδέμιον (γ), καὶ ἄλλους· ἀπέθανεν ἐπὶ Μαυρικία ἐν ἑτῇ φησὶ. καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Τερωνικῇ Ἐκκλησίᾳ (δ).

Γρηγόριος
Τερωνῶν.

§. 7. Μαρτίνος ὁ τῆς Γαλλικῆς Ἐπίσκοπος, ἐγεννήθη εἰς Παννονίαν, καὶ τὴν γυμνασίαν ἐποίησεν εἰς τὰ γράμματα, ὥστε νὰ μὴν ἐφαίνετο ἕτερος δεύτερος, ἥτω κηρύττεται. ποιμάνας δὲ τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον χρόνους λ'. ἀπέθανεν ἐπὶ Τιβερίᾳ τῷ Αυτοκράτορι.

Μαρτίνος
Γαλλικῆς.

§. 8. Μαρτίνος ὁ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βρακάρων Ἐπίσκοπος, διέπρεψεν ἐν ἀγιότητι, καὶ πρόεδρος ἐχρημάσισε τῆς ἐν Βρακάρῳ Β'. συνόδου· συναθροισιν τῶν παλαιῶν κανόνων ἐποίησε, καὶ ἄλλα συνέταξε τέτυχη, τὰ ὅποια σώζονται ἐν τῷ ἐ. τόμῳ τῆς τῶν Πατέρων Βιβλιοθήκης. λέγουσι τινὲς πῶς αὐτὸς νὰ ἔσρεψε τὰς ἐν Γαλλίᾳ Σιήβας ἀπὸ τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν τῶν Χριστιανῶν.

Μαρτίνος
Βρακάρων.

§. 9. Ἀγαθίας ὁ Ἱεροιογράφος, ἔγραψε τὰ παρὰ Βελισσαρίῳ πραχθέντα (ε).

Ἀγαθίας.

§. 10. Ἰβλιανὸς ἀντικέσορ Κωνσταντῖνα, ἔγραψε ποίημα ἡγῶν ἐρημνείαν εἰς τὰς Νεαράς τῷ Ἰβσίνᾳ.

Ἰβλιανός.

§. 11. Κόριππος Ἀφρικανός, γραμματικὸς, ἔγραψε ποίημα πανηγυρικὸν πρὸς Ἰβσῖνον τὸν Β'.

Κόριππος.

(α) Εἰς τὸν ὅποιον ναὸν αὐτὸς ἐσύσθη μοναστήριον, ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα ὁ ναὸς τῷ ἀγ. Γερμανῷ δὲ Πράτῃ. σώζεται τῷ αὐτῷ μία ἐπιστολὴ κομψῶς γεγραμμένη πρὸς τὴν βασίλισσαν Βρυνεχίλδην. ἐτελεύτησε τῷ φος. μαίε κη'.

(β) Χρον. ἑτῇ φοβ'. καὶ φηγ'. (γ) Σελ. 47. ὅπου λέγει πῶς συνέγραψε βιβλ. ἐν περὶ ἀγίων δοξολογίας. βιβλ. δύο περὶ βίαι ὁμολογητῶν τινῶν. βιβλίον ἐν περὶ θαυμάτων, Ἰβλιανῷ μάρτυρος, βιβλ. δ'. περὶ θαυμάτων τῷ Ἀγίῳ Μαρτίνῳ, ἐπιτομῆς τῆς Ἐκκλησ. ἱστορ. βιβλ. ἐν. Χρονικῶν Ἐκκλησ. ἱστορ. βιβλ. δύο.

(δ) Οὗτος ἔγραψε τὰ ἰ. βιβλία τῆς Ἱστορίας, ἣτις ἀγχαλὰ καὶ πλήρης ψεύδους, ἐπεὶ δὲ εὐκολόπιστος ἦν ὁ Γρηγόριος, ὅμως ὁ διακριτικὸς ἀναγνώστης δύναται νὰ λάβῃ πολὺ ὄφελος.

(ε) Οὗτος ἦν ἐκ Μυρίνης, τὸ δικανικὸν μετερχόμενος ἐπάγγελμα εἰς Σμύρνην.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Θ'.

Περὶ Μαυρίκιου τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενο-
μένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μαυρίκιος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
584

Χαρακτὴρ
αὐτοῦ.

Μαυρίκιος ὁ Βασιλεὺς τὸ μὲν γένος ἦν Καππαδόκης, τὴν δὲ ἀρετὴν καὶ τὴν
ἐν τοῖς πολέμοις ἐπιστήμην ἰσορεῖται ὡς ἕδεις ἄλλος νὰ εἶχε τὰ δευτε-
ρεῖα τε· διὸ ἀπὸ Τιβερίου τὸν πενδερόν τε ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Καίσα-
ρος, καὶ τελευτήσας ὁ Τιβέριος, ἐπέφθη αὐτὸς ὁ Μαυρίκιος ἀπὸ τὸν Πα-
τριαρχὴν Ἰωάννην τὸν Νηψευτὴν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει φθ'. ὦν
ἑτῶν μγ'. Εἰς τὰς ὑπογραφὰς ἐγράφετο Μαυρίκιος ὁ καὶ Τιβέριος· ὦν δὲ
πολλὰ θεοσεβείας, πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τὰς πρώτας χρόνους τῆς βασιλείας τε ἔ-
δειξεν. ἔκλεξε δὲ καὶ τὸν υἱόν τε Θεοδοσίον Αὐγουστον τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστά-
σεως τῆς Κυρίας ἡμῶν, ἰε'. ἔσση τοῦ Ἀπριλίου. Ὁ δὲν καὶ ἀξίεπαῖνος, καὶ εὐ-
τυχὴς ἠθέληεν εἶναι πάντοτε, ἀνδρὸς τὸν ἐντροπιάζεν ἡ φιλαργυρία, ἣτις καὶ
τέλος τὸν ἠφάνισεν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται. Τῆτον Εὐάγριος ὁ σύγ-
χρονος αὐτῷ ἄνω κηρύττει. „Ἐσπάρδακε δὲ λοιπὸν ἔκ ἐν τῷ σώματι μό-
„νω, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ περιβαλέσθαι τὴν ἀλαργίαν, καὶ τὸν σέ-
„φανον, μόνος γὰρ τῶν πρώην βασιλέων ἑαυτὸν βεβασίλευκε· καὶ Αὐτο-
„κράτωρ ὄντως γενόμενος, τὴν μὲν ὀχλοκρατείαν τῶν πατρῶν ἐκ τῆς οἰ-
„κείας ἐξηκολύθησε ψυχῆς· Ἀριστοκρατείαν δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ λογισμοῖς
„κατασησάμενος, ζῶν ἀρετῆς ἀγαλμα ἑαυτὸν παρέσχετο πρὸς μίμησιν
„ἐκπαιδεύων τὸ ὑπῆκοον.“ (α) πολέμους εὐτυχεῖς κατὰ τῶν Περσῶν,
καὶ Ἀβάρων, ἦτοι τῶν Οὐννων, διὰ Φιλιππικῆς τῆς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Βασιλέως
Γορδίου γαμβρῆς, καὶ Κομεντιόλου συνετέλεσε, καὶ ἐκατέρωθον, μόνῃ δὲ ἡ φι-
λαργυρία αὐτὸν ἠφάνισε· διότι εἰς τὸν Ἀβαρακὸν πόλεμον, Χασγάνος ὁ τῶν
Ἀβάρων βασιλεὺς νικήσας Κομεντιόλον τὸν Στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων, ἐπία-
σε δώδεκα χιλιάδας Χριστιανῶν αἰχμαλώτων· ὕπερον βιαζόμενος νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ εἰς τὸν τόπον τε, ἐφάνερωσε πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ὅτι νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ
διὰ δώδεκα χιλιάδας φλωρία· ὁ βασιλεὺς δὲ δὲν ἐσέρξε· καὶ ὁ Χασγάνος
ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὰ ἡμισυ τῶν χρημάτων, καὶ αὐτὸς ἔτε τόσον δὲν ἐσέρξεν
ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν τε· διὰ τῆτο ἀδυσμῆσας ὁ βάρβαρος πάντας ἀπε-
κεφάλισεν· αὐτῆς ὅμως τῆς ἀσπλαγχνίας τὴν τιμωρίαν ὕπερον ὁ Μαυρίκιος
τὴν ἐπλήρωσε· διότι ὦν στρατηγὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πέτρου, καὶ διαβὰς τὸν
1^{ον} σρον

(α) Βιβλ. 5. κεφ. α'.

Ἦσαν μὲ τὸ κράτευσμά τε, ὅπῃ τὸ ἔσειλεν ἐκεῖ διὰ νὰ κερδίῃ τὰ ἔξοδα τῆς ζωοτροφίας τας· αὐτὸ δὲ ἦν οἰκονομώμενον διὰ φιλαργυρίαν, ὥστε καρσέυοντες ἐκεῖ οἱ στρατιῶται νὰ τρέφονται, καὶ αὐτὸς νὰ κερδίῃ τὸ σιτηρέσιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπροξένισεν ἀποστασίαν εἰς τὸ κράτευσμα· διὰ τῆτο παρευδὺς βασιλεὺς ἀπὸ τῆς στρατιώτης ὁ Φωκᾶς ἀνηγορεύθη, ὡν τότε ἐκατόνταρχος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Ἐβδόμον, ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐπέφθη, καὶ ἔβαλε τὸν βασιλικὸν Στέφανον, καὶ ἐμβὰς εἰς τὰ βασίλεια ἀνηγόρευσε ἐνδὺς Αὐγάξαν καὶ τὴν γυναῖκα τε Λεοντίαν, τὸν δὲ Μαυρίκιον φέρωντάς τὸν εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι τῇ Εὐτροπίᾳ λιμένα, πρῶτον μὲν ἐμπροσθεν τε κατέκοψαν τὰ τέκνα τε μὲ τὴν προσαγὴν τῇ Φωκᾷ, ὁ δὲ Μαυρίκιος δίκαιος εἰ Κύριε, καὶ ἐνδὺς αἰκρίσεις σε ἐφώναζεν, ὅταν ἔκοπταν τὰς υἱὰς τε, ἀνδρείως ὑποφερὼν τὴν συμφορὰν τε, μάλιστα ἔδειξε τὴν ἀνδρείαν εἰς τὸ βρέφος, τῇ ἔτι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς, ἣτις κρύψασα αὐτὸ διὰ νὰ μὴν ἀπωλεσθῇ τὸ βρέφος τῇ Μαυρίκιᾳ, ἔδωκε τὸ ἴδιον, ὁ Μαυρίκιος ὁμῶς ἐζήτησε καὶ ἤφεραν τὸ ἰδικόν τε ἵνα κοπῇ, καὶ τὰτε γενομένα ἐδέχθη καὶ αὐτὸς τὸ σφάγιον, ὡν ἑτῶν ξγ'. βασιλεύσας χρόνος εἴκοσι, ἢ δεκαεπτὰ κατ' ἄλλως. ἀπ' ἐλεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν Κεδρηνὸν (α), δὲ ἐλειψαν ἀπὸ τὴν Ῥωμανίαν δυσυχήματα πολυποίκιλα, καὶ φρικτὰ, ὥστε ὅταν ὁ Ἡράκλειος ἐβασίλευσε, καὶ ἐποίησεν ἐξέτασιν κατ' ἀκρίβειαν τῶν στρατιωτικῶν τάξεων, ἀπὸ πᾶν τὸ πλῆθος ὅπῃ ἀριθμῶντο εἰς πολλὰς χιλιάδας, καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸν καιρὸν τῇ Μαυρίκιᾳ, εἰς τὴν τυραννίδα τῇ Φωκᾷ, νὰ μὴ εὐρεν εἰμὴ δύο στρατιώτας, ἕτως οἱ αὐτὸν βασιλεῖα ἐκλέξαντες ἐξωλοθρέυσθησαν ἀπὸ αὐτῶν. ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Εὐάγγελιον (β), τὸν Ζωνάρην (γ), τὸν Κεδρηνὸν (δ), τὸν Νικηφόρον (ε), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (ς), Ὁδῶνα τὸν Φρισιγγήνσιον (η), Πομπόνιον Δαίτον (θ), Κασπινιανόν (ι), Εὐνάτιον (κ), Οὐκταύιον δὲ Στράδα (λ) καὶ ἄλλως.

§. 2. Καθὼς λοιπὸν ὁ Μαυρίκιος ἦν εὐσεβὲς βασιλεὺς, καὶ ὀρθόδοξος, ἔγωγε καὶ τὰ τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας βασιλεύοντος αὐτοῦ, ἦσαν ἐξαιρέτως κυβερνημένα, ὥς φανερόν γίνεται καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τῇ Ἐπισκόπῃ Ῥώμης Γρηγορίᾳ τῇ Α'. τῇ ἐπωγομαδέντος Μάγνα, τὰ ὁποῖα ὁ Βαρώνιος ἐκ τῇ

Κατάστασις
τῆς ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας ἐπὶ
Μαυρίκιᾳ.

(α) Σελ. 318. (β) Βιβλ. 5'. κεφ. α'. (γ) Χρον. Βιβλ. 18'. Σελ. 58.

(δ) Σελ. 311. ἕως 319.

(ε) Βιβλ. 17'. κεφ. η'.

(ς) Συμμικ. Ἱστορ. βιβλ. 13'. σελ. 113. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.

(η) Βιβλ. 1. κεφ. ζ'.

(θ) Συνοψ. Ῥώμ. Ἱστορ. βιβλ. β'.

(ι) Εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.

(κ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκ. βιβλ. β'.

(λ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκ. σελ. 266.

τῇ ζ'. βιβλίῳ αὐτῇ, ἐπιστολῆς μζ'. γράφει (α), Χάριτας τῷ παντοδυνά-
 ,, μῳ Θεῷ ἀδιαλείπτως ἀποδοτέον, καὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς τῆ εὐσεβείας, καὶ
 ,, Χριστιανικωτάτῃ Κυρίῳ ἡμῶν Αὐτοκράτορος, καὶ τῆς Γαλινοτάτης αὐτῇ
 ,, συζύγῃ, καὶ τῆς προσφιλεστάτης γυναικὸς αὐτῆς αἰ προσβευτέον, ἐφ' ᾧ
 ,, τὰ τῶν ἀρετικῶν σόματα κατασιγᾶ, εἰ γὰρ (β) καὶ αἱ σφῶν καρδίαι
 ,, εἰς μανίαν διέσπραμμένῃς ἀιοδήσεως ζέουσιν, οἱ καθολικοὶ μὲν ταιγε ἐν τοῖς
 ,, χρόνοις τῇ Αὐτοκράτορος λαλῆσαι ἢ προλαμβάνονσι περὶ ὧν αἰδοῦνται
 ,, διέσπραμμένων.

Ἐπίσκοποι
 Ἀντιοχείας
 Γεροσολύ-
 μων.
 Κωνσταντι-
 νουπόλεως.

Κατάσσεις
 τῆς Δυτικῆς
 Ἐκκλησίας,
 εἰς Ἰταλίαν.

§. 3. Ἐπὶ τῇ τῇ Αὐτοκράτορος Πατριάρχῃ ἐγέναν τῆς μὲν Ἀντι-
 χείας πάλιν Ἀναστάσιος ὁ Συναΐτης ἐν ἔτει 593 (γ), καὶ ἐν ἔτει 599. ἐγι-
 νεν Ἀναστάσιος ὁ β'. τῶν Γεροσολύμων, ὁ Ἀμῶν ἐν ἔτει 594. (δ) τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως ὁ Κυριακός (ε). τῆς δὲ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ διαφόροις
 Βασιλεῦσιν ἦσιν, διάφορος ἦν καὶ ἡ αὐτῆς κατάστασις.

§. 4. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ἰταλίαν, ὅπου Ῥώμης Ἐπίσκοποι ἐγέναν κατ'
 ἐκείνας τὰς χρόνας Πελάγιος ὁ β'. καὶ Γρηγόριος Α'. ἦτοι ὁ Μάγνος ἐν ἔ-
 τει 590. (ζ), ἐξάρχοντι δὲ Σμάραγδος, καὶ Ῥωμανός, καὶ Καλλίνικος οἱ Πα-
 τρῆκιοι, οἱ Λαγγιβάρδοι, τῶν ὁποίων βασιλεῖς ἐσάλθησαν Βλάβιος ὁ Ἀΐδα-
 ρις, καὶ Ἀγίλφος, εἰς δύναμιν μεγάλην φθάσαντες, τὴν τῶν Ἐξάρχων ἀν-
 τικειμένην αὐτοῖς δύναμιν, ὡς τὸ μηδὲν ἐνόμιζον, διὰ τὰς ὁποίας ἐκ ὀλίγων
 ἐνοχληθεῖς ὁ Μαυρίκιος ἀπὸ τε τὰς Ἐπιστολὰς τῇ Πελαγίῃ, καὶ ἀπὸ τὰ
 κλαυσίματα τῶν Ῥωμαίων, πέμψας ἢ μετρίαν ποσότητα χρημάτων εἰς τὸν
 Χιλλδέβεργτον τὸν βασιλέα τῶν Γαλλῶν, ἐπαρκαίνει αὐτὸν νὰ ἐγείρῃ πό-
 λεμον κατὰ τῶν Λογγιβάρδων. ὁ δὲ Χιλλδέβεργτας τὰ μὲν χρήματα ἔλαβε,
 πρὸς δὲ τὸν πόλεμον ἀμελῶσεν. ὅθεν πρέσβεις ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτὸν ἔ-
 πεμψε διὰ νὰ τὸν ἐνθυμίσωσι τὴν ὑπόσχεσίν τε, ὅτις συμβουλευθεῖς, καὶ νο-
 υθετηθεῖς, τελευταῖον ἀρχισεν νὰ ἐτοιμάζῃ ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Λογγι-
 βάρδων, ἥτις ὅθεν ὄφελος προξενῶσα ματαιόπονος ἀπέβη μετὰ τὴν ἀσυμφω-
 νίαν

(α) Χρον. ἔτει φπς'. Α' ριθ. 22. (β) Εἰς τὸ πρωτότυπον εἶχεν, αἱ γὰρ,
 ἀλλ' ὅτε συμφωνοῦν μετὰ τὸν Βαρώνιον, ὅτε μετὰ τὸ νόημα, διὸ ἀντὶ τῆς αἱ γὰρ, ἐπροσ-
 θέσαμεν εἰ γὰρ, ὁ γὰρ Βαρώνιος ἔτω λέγει, „ Omnipotenti Deo gratiæ sine cel-
 ,, satione exsolvendæ sunt, & pro vita piissimi, & christianissimi Domini nostri
 ,, Imperatoris, & tranquillissimi ejus conjuge, & mansuetissima sobole semper o-
 ,, randum est, quorum temporibus hæreticorum ora conticescunt, quia etiam coram
 ,, corda infania perversi sensus ebulliunt, catholici tamen Imperatoris tempore,
 ,, prava que sentiunt, eloqui non præsumunt.

(γ) Οὗτος ἐξωθεῖς τὰ θρόνον τῷ ρο', ἐξανάλαβε πάλιν τὸν θρόνον τῷ φηβ'. ἡ
 φηβ'. (δ) καλλίων τῷ φηβ'. (ε) Μετὰ τὸν Νησευτὴν Ἰωάννην, ὅπου ἀρχιερά-
 τευσεν ἔτη ιγ'. μῆνας ε'. καὶ ἐτελεύτησε τῷ φηβ'. τῇ β'. Σεπτ. ἐγένον ὁ Κυριακός ὅστις
 ἀρχιερατεύσεν ἔτη ἑνδεκά.

(ζ) Ἐως τὸν Πελάγιον Α'. φθάνει ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὴν τελευτὴν τῇ ὁποίᾳ
 ἐγένον Ἰωάννης Γ'. ἀρχιερατεύσαντος τῆς ἔτη ιγ'. καὶ μῆνας γ'. γίνεσθαι Βενέδικτο
 Α'. ὅστις ἀρχιερατεύσας ἔτη ε'. καὶ ἡμέρας ὀλίγας ἔλαβε τὴν διαδοχὴν Πελάγιος Β'.
 εἰς ἀποθαιῶν τῷ ιγ'. ἔτει τῆς ἀρχιερωσύνης τε γίνεσθαι Γρηγόριος Α'. ὁ Μέγας.

οὐκ ἔστιν τῶν Δυτικῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἐξαίφνης οἱ Λογγιβάρδοι τὰ ἐμπροσθεν αὐτῶν εὐρισκόμενα κερσέοντες, καὶ λεηλατῶντες ὤδεμια ἀπὸ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεις ἐμείνεν ὑποκειμένη εἰς τὸν Μαυρίκιον, εἰ μὴ ἡ Ρώμη, καὶ ἡ Ραβέννα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς μετὰ τὰς ἐφόδους, καὶ κατακλίματα τῆς τὰς ἐκέρσευσιν ἡ μικρῶς ὅθεν πρὸς παύσιν αὐτῶν καὶ λυτρώσιν τῶν αἰχμαλωτισθέντων, τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸν Γρηγόριον, καὶ τὰς ἄλλας Ἐπισκόπους ἐπαλάττησαν.

§. 5. Αὐξήσιν δὲ τὰ κακὰ ἐκεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐποίησε καὶ ἡ φοικτὴ τῶν ὑδάτων πλημμύρα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὁ κατακλυσμὸς, τὸν ὁποῖον τέτοιον πολὺν λέγουσι νὰ ἔγινεν, ὅπῃ ἄλλος παρόμοιος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῷ Νῶε, νὰ μὴν ἠκολάθησεν, ὡς ὁ Ρηγίνων (α) ἰσορεῖ, καὶ ὅν ὁ ποταμὸς Τίβερις ἄνω τῶν τειχῶν τῆς Ρώμης νὰ ἔτρεχε, καὶ ἀπὸ τὸ τρέξιμον τῇ ποταμῷ δράκων πολλὰ μεγάλους μετὰ πολὺ πλῆθος ὀφιδίων διὰ μέσθ τῆς πόλεως ἕως τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ σέλι ἐκατέβησαν· μαρτυρεῖ δὲ τῆτο Μαρκὸς ὁ Σκότος (β) καὶ ἐπομένως ἀπὸ τὴν σῆψιν τῶν φοφισμένων ζώων, καὶ ἡν βρώμαν, λοιμὸς ἦτοι πάθος λεγόμενον Βαβωνικὸν ἐν ὑστέροις εἰς τῆς ἀνέπας ἐπέπεσε, καὶ πολλὰς διέφθειρε· καὶ πρῶτον αὐτῶν τὸν Πελάγιον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ προχειρισθεὶς Γρηγόριος μετὰ τὰ μορφὴν λιτανείαν τὴν θείαν ὅρην νὰ ἐξίλεώσωσι, καὶ νὰ πρᾶνῶσιν παρήγγειλεν.

§. 6. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δεινὰ ὀλοφυρομένη καὶ σενάστα Ἐκκλησία τῇ Θεῷ, ὅχι ὀλίγον ἠυφράνθη, καὶ ἔγινε περιχαρὴς εἰς τὴν ἐκτροφὴν πρὸς τὴν καθολικὴν πίσιν τῇ Ἀγιῇ τῶν Λογγιβάρδων βασιλεῖς, ὅπῃ ἀπὸ τὸν ἀρειανισμὸν ἐπέσρεφεν αὐτὸν Θεοδωλὴνδαν ἢ τῇ Αὐδάρως βασιλέως χήρα, καὶ τὸν ἔλαβε δι' ἄνδρα τῆς, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (γ).

§. 7. Τῷ δὲ ἐσχάτῳ ἔτει αὐτῇ τῇ κίωνος τῇ ε'. οἱ Ἀβάρεις, καὶ οἱ Σλαβῆνοι φθορὰν πάλιν ἐκ ὀλίγων ἐποίησαν εἰς τὴν Γαλλίαν. διότι λαβόντες αὐτοὶ τὸν Ἰλλυρικόν, τὴν τε Ἰσθμὴν καὶ τὸν πόρον τῇ Γαλίᾳ διαδράμντες, καὶ καρτευσάντες μετὰ σφαγὰς, καὶ πυρκαϊὰς πάντα ἐκεῖνα τὰ μέρη ἠφάνισαν· φανερόν λοιπὸν εἶναι ἐκ τῶν ῥημάτων πῶς ἡ κατάστασις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησίας εἰς τὰς χρόνας τῇ Μαυρικίᾳ νὰ ἐσάδη ἀδελωτάτη.

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας ἐκράτει Ρηχκάρδος υἱὸς Λεβιγίλδαν, ὅστις διὰ μέσθ Λεάνδραν τῇ Ἐπισκόπῃ τῆς πόλεως, τὴν συμβελὴν τῇ ὁποῖα πάντοτε ἤκεν, ἐπέσρεφεν ἀπὸ τὴν Ἀρειανικὴν αἵρεσιν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἰσπανίαν.

Κατακλυσμὸς Ρώμης καὶ λοιμοί.

Ἐπιστροφή Ἀγιῶν βασιλέως τῶν Λογγιβάρδων.

Ἀβάρεις, καὶ Σλαβῆνοι κερσέουσι μέρος τῆς Ἰταλίας.

Ρηχκάρδος Ἰσπανίας βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός.

(α) Χρον. ἐπὶ Μαυρικίᾳ ἐν ἔτει φθ'. (β) Χρον. βιβλ. β'. ἡλκ. ε'. τῷ θ'. ἔτει τῆς τῇ Μαυρικίᾳ Αυτοκρατορίας, ἔτει Χρυσῆ φγα. (γ) Περί τῶν Πραχ. Λογγιβ.

πανίαν κατὰ μικρὸν φέρων εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, τὸν Ἀρειανισμὸν παρήρσιεν εἰς τὴν Τωλιτανὴν σύνοδον ἐξήλειψε, περὶ ἧς Σιγμβέρτος Γεμβλακηνσίος (α) γράφει. „ Ρήχχαρίδος ὁ τῶν Βισιγόττων βασιλεὺς ἐν τῇ Συνοδῷ „ τῇ ἐν Τωλιτῶν τῆς Ἰσπανίας συναδρουσθείσης. Ἐπισκόπων συνελθόντων „ ξέ. τῆς Ἀρειανικῆς αἵρεσις. ἀποκηρυχθείσης, καὶ τῷ ἀναδέματι ὑπο- „ βληθείσης, ἐαυτὸν σὺν παντὶ τῶ τῶν ὑποκλιόντων ἔδωκε τῇ καθολικῇ „ πίσει προσεγράφη. Αὕτη δὲ ἡ σύνοδος, ὡς κατωτέρω φηδίσεται, συνε- „ κροτήθη τῷ φηδ. ἔθεν πληθυνομένης τοιαυτοτρόπως τῆς καθολικῆς πίσεως, καθολικὸς προπόντως ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου ὁ Ρήχχαρίδος ἐπωνομάσθη, καὶ „ ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρὸν ἀλληλοδιαδόχως ἕως τῆ νῦν, οἱ τῆς Ἰσπανίας βα- „ σιλεῖς ταύτην κρατῶσι τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ ἐπωνομάζονται δηλαδὴ καθο- „ λικοί.

Αγγλοσά-
ξονες γίνον-
ται Χριστι-
ανοί.

§. 9. Εἰς τὴν Βρετανίαν προσέτι κατὰ τάτας τὰς χρόνας προσήντι ἔχι ολίγη ἔγινεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοσάξονες ὅπᾳ ἑκατοίκαν εἰς τὸ Νότιον μέρος αὐτῆς τῆ νησίου, ἀφέντες τὸν Ἰουανισμόν ἐδέχθησαν τὴν καθολικὴν πίσιν, κατηχιζέμεντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὸν Αὐγουστίνον, Μέλιτον, Ἰωάννην, καὶ ἄλλας μοναχούς, πεμφθέντες παρὰ Γρηγορίου Μάγνου Ἐπισκόπου Ρώμης ἐν ἔτει ἀποκρισθέντες. ὡς ἰσορῶσιν Ἀδων ὁ Βιεννήσιος (β), Ρήγινων (γ), Ἐρμὸς ὁ Κόντρακτος (δ), Μαρριανὸς Σκότος (ε), Σιγμβέρτος ὁ Γεμβλακηνσίος (ζ), Ἀββάς ὁ Οὐρσπεργήσιος (η), καὶ ὁ Πλάτινας (θ).

Κατάσας
τῆς ἐν Γαλ-
λίᾳ Ἐκκλη-
σίας.

§. 10. Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἦσαν ἔτι μεταξὺ τῶν ἀνταδελφῶν βασιλέων, ἐνὸς μόνου αὐτῶν ἀποθανόντος ἐν ἔτει φηγ. ἡ, φηδ. τῇ ὁποῖα διάδοχος εἰς τὴν ἐκείνην ἔγινε Χιλδέβετος ὁ τῇ Σιγμβέρτῳ υἱός, ὅστις συγκροτήσας πολέμους κατὰ τῇ Κλοταρίᾳ τῇ Β'. καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τῆς Φρεδεγύνδης, καὶ ἀποθανὼν ἀπὸ δηλητηρίου φάρμακον, ἀφῆκε διδόχου ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς υἱὸς αὐτῆς Θεοδέβετον, καὶ Θεοδώριχον, οἵτινες κολληθέντες τὰ ἴχνη τῆ πατρὸς τῆς, συχνὸν ἐπεκράτησαν τὸν ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ πατρὸς κινηθέντα πόλεμον κατὰ τῇ Κλοταρίᾳ, ἀναγκαζόμενοι εἰς τῇ ἀπὸ τὴν μάμμην τῆς Θεοκνεχλίδαν, καὶ νικήσαντες αὐτὸν πολὺ διάστημα καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῆς τὸν ἐβίασαν. ἔξω ἀπὸ αὐτὰς τῆς συχνῆς πολέμου ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐξαίφνης ἀπὸ πυρκαϊᾶν, τὴν ὁποῖαν γυνήτις μάντις πρὸ τριῶν ἡμερῶν προεῖπε, πυρποληθεῖσα, καὶ κατακαῖσα διεφθάρη, καὶ ολίγον μέρος αὐτῆς ἀβλαβὲς ἔμεινεν, ἐν ἔτει 588.

Πυρκαϊὰ
Παρισίων.

§. 11.

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηγ.

(β) Χρον. ἐν ἔτει μετὰ φηγ. καὶ χδ'. σελ. 189. ἔκδοσ. Παρισίων 1561.

(γ) Χρον. ἐπὶ Μαυριμῆς ἐν ἔτει φηγ.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει φηγ.

(ε) Χρον. ἐν ἔτει χ.

(ζ) Χρον. ἐν ἔτει φηγ. καὶ χγ.

ἔκδοσ. (θ) ἐν Γρηγορίῳ Α'.

(η) Χρον. ἐπὶ Μαυριμῆς σελ. 157. Ἀργ.

§. 11. Εν δὲ τῷ φηγ. ἀποστασία καὶ θόρυβος ἐν τῷ ἐν Πικτάυοις μοναζηρίῳ ἠγέρθη, ἀπὸ τὰς θυγατέρας Κροδόλδαις τῇ Χαριπέρτε, καὶ Βασινῆς τῇ Χιλπερίκῃ τῶν βασιλέων, διότι ἀγαπήσασαι τὸν μοναχὸν βίον, εἰς τὴν Ρ' οὐδεγάνδαν τὴν ὀσιωτάτην μοναχὴν νὰ εἶναι ἀφιερωμένοι ἔταξαν, τῆς ὁποίας ἀποθανέσης, ἐκείναι εἰς τὴν σκληροτέραν διαγωγὴν ἀδημονήσασαι, καὶ ἐξελεῖσθαι ἀπὸ τοῦ κοινόβιον, εἰς πολὺν καιρὸν χωρὶς τιμωρίαν ἀσέμνως ἔζην, τόσον, ὥστε καθ' ὁμοίον τρόπον νὰ ἐτάραξαν ὃ μόνον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν, μόλις δὲ αὐτὰ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἡσύχασαν διὰ μέσθ' τῆς ἐξουσίας Χαντράμ, καὶ Χιλδοβέρτε τῶν βασιλέων, καὶ τῶν δύο συναθροισθεῖσων περὶ τὰς συνόδων· ἔνκολον λοιπὸν εἶναι νὰ ἐννοήσῃ πᾶς τις εἰς αὐτὰς τὰς ταραχὰς τὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν, νὰ μὴ ἦτον ἀτάραχος καὶ ἡσυχός.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλίαν, ἐπὶ τῆς Αυτοκρατορίας τῇ Μαυρικίᾳ ἀνεφάνη ψευδοπροφήτης τις λέγων ἑαυτὸν εἶναι Χριστός, καθὼς Σιγύβερος ὁ Γερμανοβλαχηνσίος λέγει (α). Κόπτων τις ἐν Γαλίᾳ, ξύλα εἰς τὸ δάσος, τόσον ἡνοχλήθη ἀπὸ τὰς μύας, ὥστε δύο χρόνους ἔγινεν ἐκστατικός, καὶ ἔξω φρενῶν· ὑπερον φορέσας σχῆμα ἱεροπρεπές, ψευδοπροφήτην ἑαυτὸν ἐδείκνυε, μετὰ ταῦτα μάγον, καὶ ἀφ' ὃ ἰάτρευσεν ἀρρώστους, ἔλεγε πῶς εἶναι ὁ Χριστός, καὶ ὡς Χριστός νὰ προσκυνῆται ἐπρόσαζεν· οἱ δὲ μὴ θέλοντες αὐτὸν προσκυνῆσαι, καθὼς καὶ ὁ λοιπὸς λαός, (διότι πολλὰς ἔσυρεν ὀπίσω τοῦ) ἐχθρικῶς, καὶ παθητικῶς τὰς ἡγγίζεν· ὅςτις θανατωθεὶς τέλος πάντων ἀπὸ ἐνα πηλὸν, διεσκορπίσθησαν οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ. Γρηγόριος δὲ ὁ Τρωῆς Ἐπίσκοπος βιβλ. β'. κεφ. κ'. ἰσορεῖ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β) πῶς νὰ περιετρυγύριζε μίαν γυναῖκα, ὡς ἀδελφὴν τοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκάλει Μαρίαν, καὶ ἐπέκεινα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἱερεῖς, νὰ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν.

Στάσις ἐν
τῷ μοναζη-
ρίῳ τῶν
Πικταύων.

Ψευδοπρο-
φήτης ἐν
τῇ Γαλίᾳ.

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηγ'.

(β) Χρον. ἐν ἔτει φηγ'. ἀριθ. 86. καὶ 87. ὅπου δὲν λέγει πῶς εἰς τὸ β'. βιβλ. ἰσορεῖ ὁ Γρηγόριος, ἀλλ' εἰς τὸ δέκατον, καὶ ὁρθῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Περὶ τῆς Φιλονεικίας Πελαγία Β'. καὶ Γρηγορίου Α'. ἡτοι-
τῆ Μάγνε τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, διὰ τὸν
Τίτλον καθ' ὃν ὁ τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως Ἀρχιεπίσκοπος Οἰκουμενι-
κὸς γράφεται.

§. 1.

Κωνσταντι-
νουπόλεως
Ἀρχιεπί-
σκοπος πότε
ἀννομάσθη
Οἰκουμενι-
κός.

Εως λοιπὸν αὐτὸν τὸν χρόνον, οἱ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοποι
ἐχθρῶδώς ἐφέροντο πρὸς τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον, διὰ τὰ
δοθέντα αὐτῷ πρεσβεΐα τῆς τιμῆς παρὰ τῶν συνόδων, διὰ τὰ ὁποῖα συνε-
ριζόμενοι ὡς τάχα εἰς αὐτὰς μόνες ἀνήκσι, καὶ ἀρμόζουσιν, ἤδελον αὐτοὶ νὰ
τὰ ἔχωσιν· ἀπ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον, καὶ ἑτέραν μεγαλιτέραν φιλονεικίαν
ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰς ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης Γεώργιος, ὁ ἐπνο-
μαζόμενος Νησευτής, ὅστις ἰδὼν τὴν μὲν νέαν Ρώμην ὅπερ ἤκμαζε, καὶ θρό-
νον τῆς Αυτοκρατορίας εἶσαν, τὴν δὲ παλαιὰν καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὴν πρῶ-
την ἀξίαν ὅπερ ὀλιγόσεν, εἰς μίαν συγκροτηθεῖσαν σύνοδον κατὰ τὸ
φπς' ἔτος ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τὴν αἰτίαν τῆς Ἀντιοχείας Γρηγορίου,
τὸν ἀποδοθέντα ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆς ἀρχιερατεύσαντας τίτλον, ταῖς τῆς
Οἰκουμενικῆς Πατριάρχης ἐπιγράφεται, βεβαιώσας ἐθέσπισεν, ἂν καὶ ἔχι μὲ
ἐκεῖνον τὸν σκοπὸν Οἰκουμενικὸν ἑαυτὸν ἀνόμασε, καθὼς οἱ ἐπ' αὐτῆς Ἀρ-
χιερεῖς τῆς Ρώμης Πελάγιος Β'. καὶ Γρηγόριος Α'. ἡτοὶ ὁ Μάγνης τῶτον ἐ-
νόμιζαν· ἀναμφίβολον ὅμως εἶναι, ὥςτε διὰ μέσσω αὐτῆς τῆς ἀσυνήθους τίτλου
νὰ ἐσπῆδαξεν ὁ Νησευτής νὰ δείξῃ ἀνώτερον ἀπὸ τῆς ἄλλης Πατριάρχης τὸν
τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

§. 2. Ὅτι δὲ καὶ πρότερον ἀπὸ τὸν Γεώργιον τὸν Νησευτὴν ἐλέγετο ὁ
Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης Οἰκουμενικός, φανερὸν εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπιστο-
λὴν Θεοδοσίου τῆς νέας τὴν πρὸς τὸν θείον Χρυσόστομον, ὅπου Οἰκουμενικὸν δι-
δάσκαλον καλεῖ αὐτόν· διότι τὸ διδασκαλικὸν ἀξίωμα συζητικὴ διαφορά
τῆς Ἀρχιερωσύνης εἶναι, ὡς ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον τῷ Παύλῳ, καὶ τῇ ἀλη-
θείᾳ δοκεῖ, ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπὶ Γεωργίου τῆς Καππαδόκης ἐν
Κωνσταντινουπόλει γενομένης συνόδου ἐν ἑταί φησιν. εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται οἱ
Ἀντιοχεῖς νὰ ἔγραφαν ἑτῷ, τῷ ὁσιωτάτῳ καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Γεωρ-
γίῳ, ἀξίως παρὰ κληρικῶν, καὶ μοναχῶν τῆς ἀποστολικῆς θρόνου, τῆς Ἀντιο-
χείας καὶ τῷ ἀγιωτάτῳ καὶ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Γεωργίῳ, ἡ ἐνδημῶσα κα-
τὰ τὴν φιλόχριστον ταύτην κτ. καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν προσέτι τῆς ἐπὶ
Μη-

Μηνᾶ ἐν Κωνσταντινπόλει συνόδα, ἐν ἔτει φλς'. γενομένης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν παρὼν καὶ ἡ συνοδία τῶ Μακαριωτάτου Πάπα Ρώμης, καὶ ἀπὸ τῶ νόμης, καὶ δεσπίσματα τῶ ἐν Βασιλεῦσιν αἰοδῆμα Γεσινιανῶ, εἰς τὰς τῆς Κωνσταντινπόλεως Πατριαρχίας Ἐπιφάνιον δηλαδὴ, Ἀνθιμον, καὶ Μηνᾶν Οἰκουμενικὸς ἐπιγράφει, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν.

§. 3. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς μὴ προσκυρωθέντα ὑπὸ συνοδῶν, ἴσως ἂν τοσούτον ἐτάρακτον τὰς Ρώμης Ἐπισκόπους, ὅταν δὲ τὰ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδον πραχθέντα ἔμαθε Πελάγιος ὁ Β'. ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ Ἐπισκοπικὸν θρόνον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὕπερον ἢ ἄλλωσις αὐτῆς παρὰ τῶν Οὐανδήλων ἐπὶ λεπτῶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, μίτε ἐκρέμετο, ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν εἰς πάντας τὰς Ἐπισκόπους ὅπως ἤλθον εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδον, διὰ τὴν παράνομον, ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε κλήσιν Γεωργίου τῶ Κωνσταντινπόλεως Ἐπισκόπου, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐπιστολῆς ταύτην τὴν σύνοδον ἀκυρόν τε καὶ ἀνίσχυρον νὰ εἶναι καταγγέλει, ὡς ἔξω τῆς τῶ Ἀποστολικῶ θρόνου ἀνδετίας συναθροισθεῖσαν, καὶ συνδεδειγμένον τι, καὶ συνόδιον αὐτὴν ὀνομάζει, ἀκοινωνησίαν φοβερίζει τῷ Γεωργίῳ, εἰς τὸν σφάλμα τὸ δὲν διορθώσῃ. περὶ δὲ τῶ τίτλου τῶ, Οἰκουμενικὸς νὰ λέγεται ὁ Κωνσταντινπόλεως, ὅπως ὑπεστημεν, ὁμοίως τῇ τῶ Οἰκουμενικῶ ὀνόματι, ὅπερ ἀδεμίτως ἑαυτῷ ἰδιοποιήσατο μὴ θέλητε προσέχειν, . . . ἂν γὰρ τῶν Πατριαρχῶν ἐχρήσατο ποτὲ ταύτῃ τῇ τοσούτον, ἐξαγίζω προσωμῖα, ἐπεὶ ἐάν ὁ ἄκρος (ἄλλως εἶναι) Πατριάρχης οἰκουμενικὸς λέγεται, τὸ τῶν Πατριαρχῶν ὄνομα ἐν τοῖς λοιποῖς ἀναίρεται, μὴ γένοιτο τῶτο, μὴ γένοιτο ἐν τῇ διανοίᾳ παντός ὁτιοῦν πιστῶ, τὸ ἐθέλειν τινὰ ἑαυτῷ προσαρπάσαι τῶτο, ἐξ ἧς φανεῖν ἂν τὴν τιμὴν τῶν ἑαυτῶ ἀδελφῶν ὁπωστὴν παραμεινόμενος. διὰ ταῦτα ἡ ὑμετέρα ἀγάπη ἔδενά ἔλεπτε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν Οἰκουμενικὸν ὀνομάζει, ἵνα μὴ τὸ ὑμῖν αὐτοῖς ὀφειλόμενον ὑποσεύλῃ, τιμὴν τὴν ἐκ ὀφειλομένην ἐτέρῳ τινὶ προσφέρωσα. ἐπεὶ τὰς λόγους ταύτας τῆς ἀποφάσεως τῶ ἐπιφέρει, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκεῖνος ὅπως λέγει· τὸν Γεωργίον . . . τῶτον τὸν τίτλον ἰδιοποιήσαντον ἑαυτῷ πειράσασθαι τὰ κατὰ τὴν προσγράψαι, καὶ τὰ μὴ μόνῃ κεφαλῇ ἐφαρμόττοντα, δηλαδὴ τῷ Χριστῷ, καὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶ κομπασιῶ λόγους τὰ τῶ αὐτῷ Χριστῷ μέλη ἐπιχειρήσασθαι ἑαυτῷ ὑποτάξαι. Τῶτο δὲ προῆλθεν ἐκ τῶ πειρασμοῦ τῶ τῇ αὐτῇ ὑπερηφανίᾳ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον πειράσαντος (καὶ ὀλίγων παρεντεθειμένων) προσέθισιν· συνεργῶντος τῶ Θεῷ πάσαις δυνάμεσι σπενδασέον, καὶ προνοητέον, ἵνα μὴ ἐν τῷ δηλητηρίῳ ἐνὸς λόγους τὰ ἐν τῷ σώματι τῶ Χριστοῦ ζῶντα μέλη θανατωθῶσιν· εἰ γὰρ ἀφεθείη τῶτο ἐπ' ἀδείας παρασύρεσθαι, ἡ τιμὴ πάντων τῶν Πατριαρχῶν ἐκ ἐπιγινώσκειται. ὅρα ταύτην ἐπιστολὴν τόμω β'. τῶν Συνόδων, (α) καὶ μέρος ταύτης ἐν τῷ τῶ Γρατιανῶ δεσπίσματι (β').

R 3

§. 4.

(α) Ἐπιστ. πρὸς Γεωργ. Κπ. Τόμ. Γ. σελ. 900. τῆς τῶν Συν. συλλ. παρὰ Γεωργίου Μάνσι, ἐκδ. Φλωρεν. αψξγ'. (β) Μέγ. Α'. διαμ. 48. σελ. 482. ἐκδ. Λεσγδὸνς ἀθην.

Συμβολή
Μαυρικίας
πρὸς Γρη-
γόριον τὸν
Μέγαν.

Α' πόκεις
τῆ Γρηγο-
ρίας.

Γρηγόριος
γράφει πρὸς
Γεώργιον ἰ-
κετικῶς.

§. 4. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Πελαγίας προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος Ρώ-
μης Γρηγόριος ὁ μέγας, ἔπειτα φησὶ τὸν ὁποῖον νῆθετε ὁ Μαυρικίας ὁ Αὐ-
τοκράτωρ συναινῶν μετὰ τὸν Γεώργιον τὸν Νησευτὴν, ὅπως ἦτον εἰς τὰς χρό-
νας τῆ Γρηγορίας, καὶ ἀμετάβλητον φυλάττων τὸν τίτλον, καὶ ἔχει καὶ νῦν
φυλάττει τὴν πρὸς Γεώργιον εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν· πρὸς τὸν ὁποῖον Μαυρικίον
ἀντιγράφας ὁ Γρηγόριος ἐζήτησε, καὶ διακέλευε τὸν τόπον τῆς πληγῆς,
καὶ τὸν ἐναντιόμενον ἀδελφῇ (τὸν Γεώργιον ὑπονοῶν) μετὰ τὸν δεσμόν τῆς
σεβαστῆς Αυτοκρατορίας καὶ περισφίξῃ, διότι τὰς εὐσεβεῖς νόμους, τὰς αἰδεσι-
μας συνόδους, μάλιστα αὐτὰς τὰς τῆ Κυρίως ἡμῶν Γησῆ Χριστῶ ἐντολάς, με-
τ' ἐφεύρεσιν λέξεως τινὸς ὑπερηφάνου, καὶ Παπατικῆς συνταράσσει· ἐπὶ ταῖς
τῆ Γεωργίας ὑπερηφανίαν ψέξας, καὶ ἀπώλειαν αὐτῷ καταρῶντάς τον ἐπι-
φωνεῖ, ὡς χρόνος, ὡς ἡβη· καὶ προσέειπεν, μὴ γένοιτο ἐν ταῖς καρδίαις τῶν
Χριστιανῶν τῆτο τὸ ὄνομα τῆς βλασφημίας, διὰ μέσση τῶ ὅποιον πάντων τῶν
ἱερῶν ἡ τιμὴ ἐξαλείφεται, ἐν ὅσῳ ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐν ἀκωλύτως οἰκειώνεται.
καὶ ὑπερὸν ἀπὸ τινὰ λόγια βεβαίῳ, πῶς ἐδέποτε οἱ Ρωμαῖοι Ἀρχιερεῖς
αὐτὴν τὴν μοναδικὴν τῆ Οἰκουμένης προνομίαν καὶ ἔλαβον, καὶ καὶ οἰκειώθησαν,
ἵνα ἡθέλησαν καὶ τὸ μεταχειρισθῶσι, μήπως δοθὲν αὐτὰ εἰς ἕτερον τινὰ
ὡς ἴδιον, ἡδελον ὑπερηφάνῃ πάντες οἱ ἱερεῖς τὴν ὀφειλομένην τιμὴν τῆς.

§. 5. Ὁ αὐτὸς Γρηγόριος ὁμοίως πέμπων πρὸς αὐτὸν τὸν Γεώργιον
ἐπιστολὰς ἐπαρακάλει, ἐδέετο, καὶ μετὰ ὅσην γλυκύτητα ἐδύνετο, ὡς ὁ αὐ-
τὸς Γρηγόριος μαρτυρεῖ, ἐξαναπαράκαλει διὰ καὶ μὴν ὀνομάζεται μετὰ αὐτὴν
τὴν ἀνόητον, καὶ ὑπερήφανον ὀνομασίαν· τῆ δὲ Μαυρικίας πάλιν ἐναντιούμενη,
αὐτὸς ὁ Γρηγόριος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μετὰ ἐπιστολὰς πάλιν ἀποκρίνεται λέγων ἡ-
τως „ Εἰς τὴν τεταρτηκότῳ φημι, ὅτι ὅσισθ' ἐαυτὸν οἰκουμηνικὸν ἱερέα κα-
„ λεί, ἡ καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖ, ἐν τῇ ἐπαύσει αὐτῆς, προτρέχει τῆ Ἀντι-
„ χρίστου, ἀλαζονεύμενος γὰρ ἐαυτὸν προτίθησι τῶν λοιπῶν ὁμοίως ἔ-
„ γραψε πρὸς Εὐλόγιον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἀναστάσιον τὸν Ἀντιοχείας
Πατριάρχην διὰ καὶ ἐμποδίσωσι μετὰ κοινὴν προθυμίαν τὴν ἐπαύσειν τῆ Γεωργίας,
καὶ πρὸς τὸν Σαλιανὸν ἐτι τὸν διάκονόν τε τὸν διατρέβοντα εἰς Κωνσταν-
τινὴν πόλιν ἐπρόσταξεν, ὅτι πλέον καὶ μὴν ὑπηρετήσῃ τὸν Γεώργιον εἰς τὰς ἱε-
ρεργίας τῶν εὐχαριστίων ἡμερῶν, ἕως ἢ καὶ ἀφήσῃ τὸν τίτλον τῆ Οἰκου-
μένης.

§. 6. Ἀλλὰ διὰ καὶ μὴν νομίση τις τὸν Γρηγόριον, ὅτι τὸν τίτλον
ὅπως ἔλεγε πῶς ἀρπαικτικῶς ἔλαβεν ὁ Γεώργιος, τῆτον τάχα καὶ ἡθέλει
αὐτὸς καὶ ἰδιοποιεῖν, ἥς ἀκρίβη τῆς λόγου τῆ ἐκ τῆς πρὸς Εὐλόγιον τὸν
Ἀλεξανδρείας Πατριάρχην ἐπιστολῆς, ἥτις ἐστὶ λ'. τῆ ζ'. βιβλίας „ Ἰδὲ
„ εἰς τὸν πρόλογον τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, λέγει, ἦν πρὸς ἐμὲ αὐτὸν τὸν
„ ἀπαγορεύσαντα ἐρρυθμίσαι, τὸ τῆς ἀλαζονικῆς κλήσεως πρόσχημα τῆς
„ Οἰκουμένης πάπαν ὁμολογῆσαι ἐντυπώσαι πεφροντίκατε, ὅπερ αἰτῶ ἡ
„ γλυκυτάτη μοι ὑμετέρα ἀγιότης προσωτέρω μὴ ποιείτω, ἐπεὶ περ ἀφ'
„ ὑμῶν ὑφελκεῖται, ὅπερ ἐτέρῳ μᾶλλον, ἢ περ ὁ λόγος ἐξαιτεῖ, ἐγὼ
„ γὰρ

„ γὰρ ἂ ῥήμασι ζητῶ εὐοδῆσθαι, ἀλλ' ἤδεσι, ἅτε τιμὴν ὑπολαμβάνω
 „ εἶναι, καθ' ἣν γινώσκω τὰς ἀδελφάς μου τῆς σφῶν τιμῆς ἐλαττωσθαι, ἐμὴ τιμὴ
 „ ἐστίν, οἰκουμενικὴ τῆς ἐκκλησίας, ἐμὴ τιμὴ ἐστίν ἡ τῶν ἀδελφῶν μου σεραῖσχύς.
 „ τότε ἐγὼ ἀληθῶς τετιμημένος εἰμὶ, ὅτε ἡ ἀφελομένη τιμὴ ἐκάσῃ ὁποῖον ὁ-
 „ μολογεῖται. εἰ γὰρ ἡ ὑμετέρα ἀγιότης Οἰκουμενικὸν Πάπαν ἐμὲ λέγει, ἀρ-
 „ νεῖται ἑαυτὸν εἶναι τῆτο, ὅτι ἐμὲ Οἰκουμενικὸν ὁμολογεῖ· ἀλλὰ μὴ γε-
 „ νοῖτο τῆτο, ἀπορρίπτέσθωσαν τὰ ῥήματα τὰ τὴν ματαιότητα ἐμφυ-
 „ σῶντα, καὶ τὴν ἀγάπην τιτρώσκοντα. Αὐτὰ ὁ Γρηγόριος, τὰ ὅποια κα-
 „ τὰ λέξιν τῶ τῷ Γρατιανῷ Θεσπίσματι παρενεβλήθη, ἔγραψεν (α).

§. 7. Ἰωάννης δὲ τῷ νηνευτῷ ἀναπαυσάμενος ἐκ κυρίῳ, διαδέχεται τὸν
 ἐν Κωνσταντινῇ πόλει πατριαρχικὸν θρόνον ὁ Κυριακός, τὰ ὅποια τὰς ἐπισκο-
 λὰς ὅπῃ ὀνομάζονται κοινωνητικαί, καὶ ἐκκλησιαστικαί, μετὰ τὰς ὁποίας ἐκήρυττε
 τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐδέξατο μὲν ὁ Γρηγόριος, ὅπως μὴ τὸ τῆς ἐπαρ-
 χίας σφάλμα τὸ ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως Ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸ νὰ ἤθελεν
 ἐγερθῇ ἐναντίον σχεδὸν πάντων τῶν ἱερωμένων (καθὼς αὐτὸς λέγει ἐν
 τῇ πρὸς Εὐλόγιον ἐπιστολῇ, καὶ Ἀναστάσιον, κειμένη εἰς τόμον γ'. τῶν συ-
 νόδων) διχόνοιαν τῆς πίστεως, καὶ φιλονεικίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνόη-
 τα, καὶ ὁμόνοιαν προξενήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὸν τῷ Οἰκουμενικῷ τίτλῳ ὅπῃ ὁ
 Ἰωάννης εἶχε λάβῃ, καὶ αὐτὸς ὁ Κυριακός ἰδιοποιεῖτο, αὐξηρῶς ἀπὸ τὸν
 Γρηγόριον κατετίθει, γράψαντα αὐτῷ, ὅτι εἰς τὴν μετὰ αὐ-
 τῷ εἰρήνην, πρέπον εἶναι νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν τίτλον ἐκεῖνον· εἰς δὲ τὸν ἀπο-
 κρισιάριον Σαβινιανόν, ἐν Κωνσταντινῇ πόλει εὐρισκόμενον, ὃς αὐτὸς Γρηγό-
 ριος ἐπρόσβαξε μετὰ γράμματα, ὅτι πλέον συλλειτουργὸς μετὰ τὸν Κυριακόν
 κατὰ τὸ σύνθημα νὰ μὴν γένῃ, εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀφίσῃ τὸ Οἰκου-
 μενικός. ὁ δὲ Κυριακός τελείως δὲν ἐσυμφώνησεν εἰς τὰ ἀρεσκόμενα τῷ
 Γρηγόριῳ, ὅςτις ἕως εἰς τὰς χρόνας Φωκά τῷ Τυράννῳ ἐζησεν, ἀλλ'
 ἔτε πάντες οἱ ὑπερινοὶ ἀπὸ αὐτὸν. διότι αὐτοὶ ἰξεύροντες καλὰ τὰς Ῥώμης
 Ἐπισκόπους πῶς μετὰ φιλονεικίαν ἐναντιώνοντο, καὶ ὅτι ἤθελον νὰ προσάξωσι
 καὶ τὰς ἄλλας Πατριαρχίας, μεταχειριζόμενοι σιωπὴν, διὰ τὸ συγκαταβατι-
 κώτερον, ἐκεῖνος μὲν ἄφιναν νὰ λέγωσι τὰ ἰδικά των, αὐτοὶ δὲ ἐποίουν τὰ
 πρέποντα, καὶ ἀρμόζοντα, διότι ἐχὶ δι' ἄλλην αἰτίαν παλαιότερον οἱ θεοὶ
 πατέρες ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώ-
 μης, ἀλλὰ μετὰ τὸ νὰ ἐβασίλευε τότε ἐκείνη ἡ πόλις, κατὰ τὸν ὅποιον
 σκοπὸν παρόμοιον κοινόμενοι οἱ ῥν'. Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι τὰ ἴσα πρεσ-
 βεία τῷ τῆς νέας Ῥώμης θρόνῳ ἐχάρισαν, εὐλόγως κρίναντες τῇ βασιλείᾳ καὶ
 συγκλήτῳ τιμηθεῖσαν πόλιν, καὶ τῶν ἴσων ἀπολάμβαναν πρεσβείων τῇ πρεσ-
 βυτέρᾳ βασιλίδι Ῥώμῃ, καὶ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ὡς ἐκείνην μεγαλύνεσθαι
 πράγμασιν, ὅπῃ εἶναι δευτέρα μετὰ αὐτήν.

Κυριακός
 Κωνσταντινῆς
 πόλεως τὸ
 αὐτὸ φρονεῖ
 διὰ τὸν τίτ-
 λον.

ΚΕΦΑ'.

(α) Ἐπισ. Γρηγ. βιβλ. ζ'. ἐπισ. κ'. σελ. 105. τόμ. Ι. τῆς ἀνωτέρω ἐκδόσεως, τῷ
 Μάνσι. Γρατιανῷ Θεσπίσιν, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

Περὶ τῶν ἐπὶ Μαυρικίᾳ συγκροτηθεῖσων Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Μαυρικίᾳ ἔγινον αἱ ἐπισιμότεραι αὐταί. ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει, ἡ ἐν Λαγδάνῳ β'. ἡ ἐν Ματισκῶνῃ β'. ἡ ἐν Τωλήτῳ γ'. ἡ ἐν Ναρβωνησίᾳ, ἡ Γοσκαλῆνσίᾳ, ἡ ἐν Ἀντισιδώρῳ, ἡ ἐν Πικτάνοις, καὶ ἡ Μετηνσίᾳ.

Σύνεδρος
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

§. 2. Ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος συνεθροίσθη ἐν φψ'. δι' αἰτίαν Γρηγορίου τῆ Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, ὅστις κατὰ τὸν Εὐάγριον (α), ἐκατηγορήθη διὰ αἰμομιξίαν, καὶ μοιχείαν, ὅτι τάχα νὰ ἤμαρτεν μετὰ τὴν ἀδελφὴν τε, ἣτις ἦν ὑπανδρευμένη βασιλέα, καὶ σύνοδον ἐπεκαλέσθη εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεταδείσθη τῆς ὑποθέσεώς τε, μόλις ὕψερρον ἀπὸ πολλῆς κόπης ἐνίκησε, καὶ ἐφάνη ἀθῶος, ὥστε ὁ κατήγορος τιμωρηθεὶς μετὰ νεύρα, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν περιτρυγυριθεὶς, ἐξωρίσθη. αὕτη εἶναι ἐκείνη ἡ σύνοδος, διὰ μέσσω τῆς ὁποίας ὁ Νησευτὴς τὸν τῆ Οἰκουμενικῆς τίτλον νὰ ἀποδίδωται τοῖς ἐν Κωνσταντινπόλει πατριαρχεύουσιν ἐκύρωσεν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφαλαίῳ, τῆς ὁποίας σύνοδος τὰ πρακτικὰ ἀνίσχυρά τε, καὶ ἄκυρά νὰ κρίνονται, πλὴν τῶν διαπραχθέντων περὶ Γρηγορίου τῆ Ἀντιοχείας, κατήγγειλε Πελάγιος ὁ β'. καὶ Γρηγόριος ὁ διάδοχος αὐτοῦ, καθὼς φανεροῦται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Πελαγίᾳ τῆς πρὸς τὸς Ἐπισκόπους ταύτης τῆς Συνόδου ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Γρηγορίου πρὸς Γεωργίον, καὶ Εὐσέβιον τὸν Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπον, κειμένης ἐν τόμῳ γ'. τῶν Συνόδων.

Ἐν Λαγδάνῳ
β'.

§. 3. Ἡ ἐν Λαγδάνῳ β'. σύνοδος ἔγινεν ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας φψ'. ἐπὶ Γεντράμνῳ τῆ βασιλείας, ἣτις ἐξέδετο κανόνας ἐξ, διὰ μέσσω τῶν ὁποίων τὰ ἀνήκοντα τῇ Ἐκκλησιαστικῇ καταστάσει ἐκράτυνε· σώζονται αὐτοὶ οἱ κανόνες ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Οὐσιάνῳ (β) ἐν οἷς ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι ἡ. καὶ δέκα ἄλλων Ἐπισκόπων τοποτηρηταί (γ).

Ἐν Ματισκῶνῃ
β'.

§. 4. Ἡ ἐν Ματισκῶνῃ β'. κατήγγελλθη ἀπὸ Γεντράμνον τὸν βασιλέα, συναθροισθεῖσα ἐν ταῖς Γαλλίαις κατὰ τὸ φψ'. ἔτος, ἣτις τὴν Ἐκ-
κλη-

(α) Βιβλ. ζ'. κεφ. ζ'.

(β) Ἐκατοστ. ζ'. βιβλ. β'. κεφ. ιη'. ὅπερ μόνον πέντε κανόνες εἰσὶν.

(γ) Οὐχὶ δέκα, ἀλλὰ δώδεκα τοποτηρητῶν σώζονται καὶ ὑπογεγραφαί.

κλησιαστικὴν διδασκαλίαν ὅπῃ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῶν Ἐπισκόπων, τὴν ἀνόρθωσε με κανόνας αὐτῆς εἴκοσι (α). κεῖνται αὐτοὶ ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβουργικῶς ἑκατοντ. (β), ὁμοίως ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῆ Ὀσιάνδρου (γ), τῆ Καρατζᾶ (δ) καὶ τῆ Κοριολάνα (ε).

§. 5. Ἡ ἐν Τωλήτῳ Γ'. καθολικὴ σύνοδος τῆς Ἰσπανίας πάσης ἀπὸ Ρ'εχκάρεδον τὸν βασιλέα τῶν Βεσγύτθων κατηγγέλθη ἐν ἔτει φπδ'. διότι ἐπειδὴ πρότερον αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ πολλοὶ ὑπήκοοί τε ἀπορίψαντες τὴν Ἀρειανὴν αἵρεσιν, ἐδέχθησαν τὴν καθολικὴν πίσιν, ὁ βασιλεὺς θέλων νὰ κρατῇ καὶ νὰ βεβαιώσῃ πάντα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν, καὶ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, καὶ μάθησιν, αὐτὴν τὴν μεγάλην σύνοδον συνεκρότησεν ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Γαλιάν, εἰσπυχόμενοι σχεδὸν ὁ Ἐπίσκοποι. Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν χαιρετῶν τὴν σύνοδον ὁ βασιλεὺς, καθρωτάτην ὁμολογίαν τῆς πίσεως τε ἐξέδωκε, καθ' ἣν ἐδόξαζε δηλαδὴ τὰς συνόδους τὴν ἐν Νικαίᾳ, τὴν ἐν Χαλκηδόνι, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ἐν Ἐφέσῳ καὶ πάσας τὰς λοιπὰς συνόδους ὅπῃ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίσεως δὲν εἶχον διαφορὰν ἀπὸ τὰς ῥηθείσας τέσσαρας συνόδους, καθὼς αὐτὸς ἔλεγεν· ἔπειτα γενεμένη ἐπιφωνήματος, οἱ Ἐπίσκοποι τὴν αὐτὴν τῆ βασιλείας πίσιν ὁμολόγησαν, κατακρίνοντας τὰς αἵρέσεις τῆ Ἀρείου, τῆ Νεστορίου, τῆ Μακεδονίου, τῆ Εὐτυχῆς, καὶ τῶν λοιπῶν αἱρετικῶν· τῶτον τὸν τρόπον εἰπόντες, ἔσωσαν κατακεκριμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ ὅσα διὰ μέσῃ τῆς καθολικῆς αὐτῆς πίσεως κατεκρίθησαν, καὶ δεκτὰ ἔσωσαν ἐν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ ὅσα διὰ μέσῃ αὐτῆς τῆς πίσεως ἀποδέχονται, βασιλεύοντος τῆ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐπὶ τέτοις κανόνας κγ'. συνετάξαντο τῇ Ἐκκλησιαστικῇ διατάξει ἀνήκοντας, οἵτινες σώζονται ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων (ζ) ἐν τοῖς Μαγδεμβ. ἑκατοντ. (η) ἐν τῇ συνόψει τῆ Καρατζᾶ, (θ) καὶ τῆ Κοριολάνα (ι).

§. 6. Ἡ Καρβωνησιὰ σύνοδος ἐν ἔτει φπδ'. συνηθροίσθη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Ναρβωνησιᾶς Ἐπαρχίας ὀκτώ, οἵτινες κανόνας ιγ'. ἐξέθεντο, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως, τὰς ὁποίας ζητεῖ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (κ).

§. 7. Ἡ ἐν Ἰσπαλνσιᾷ σύνοδος ἐγένετο κατὰ τὸ φη'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ ε'. τῆς Βασιλείας τῆ Ρ'ηχκαρήδου, καὶ συνηθροίσθησαν ἐν τῇ Ἰσπαλνσιᾷ τῆς Ἰσπανίας Ἐπίσκοποι ὀκτώ, καὶ ὀλίγα διετάξαντο περὶ Ἐκκλησια-

Ε' ἐν Τωλή-
τῳ Γ'.

Η' ἐν Να-
ρβωνησιᾷ.

Η' ἐν Ἰσ-
παλνσιᾷ.

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι μγ'. καὶ τοποθετηταὶ κ'. Ἐπισκόπων, καὶ ἕτεροι δύο Ἐπίσκοποι χωρὶς ἐπαρχίαν. (β) ἑκατοντ. ε'. κεφ. θ'. σελ. 379. (γ) ἑκατοντ. ε'. βιβλ. δ'. κεφ. ιδ'. (δ) Σελ. 221. (ε) Σελ. 504, ἕως 507. (ζ) Μόνον κβ'. κανόνες σώζονται. (η) ἑκατοντ. ε', κεφ. θ'. σελ. 310, ἕως 320. (θ) σελ. 213. (ι) Σελ. 508, ἕως 514. (κ) Σελ. 515. ὅπου σώζονται μόνον κανόνες ιγ'. καὶ εἰς τὰς τῶν συνόδων σώζονται ιε'.

Η' ἐν Ἀν-
τισιδάω.Η' ἐν Πικ-
ταύοις.Η' ἐν Με-
τηνσίᾳ.

σιαστικῆς διδασκαλίας, τὰ ὅποια κείνται ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων (α), παρὰ τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ. (β), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (γ).

§. 8. Η' ἐν Ἀντισιδάω πόλει τῆς Γαλλίας σύνοδος, συνήχθη ἐν ἔτει φη'. ἀπὸ τὰς τῆς διοικήσεως Ἐπισκόπου (δ), οἵτινες κανόνες μετ' συνετά-
ξαντο ὅπως ἀρμόζουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, καὶ εἰς τὴν διατή-
ρησιν τῆς μοναχικῆς διαγωγῆς, ἀναγινώσκονται οὗτοι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ
γ'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ. (ε), παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ
(ζ), τῷ Καρατζᾷ (η), καὶ τῷ Κοριοιάνῳ (θ).

§. 9. Η' ἐν Πικταύοις σύνοδος, ἐγένετο ἐν ἔτει φηγ'. διὰ προσαγωγῆς τῶν
βασιλέων τῆς Γαλλίας Γεντράμν, καὶ Χιλδεβέρτα, δι' αἰτίαν τῆς Κροδέλ-
δης, καὶ Βασινῆς, ὧν ἀνεμνήσθημεν ἀνωτέρω, ἡτις τὴν κατηγορηθεῖσαν
ἡγούμενην ὑπ' αὐτῶν, τῆς Κροδέλδης δηλαδή, καὶ Βασινῆς ἀδελφὴν ἀπέδειξε.
τὰς δὲ κατηγορίας ἀφορισμῶς καθυπέβαλεν (ι).

§. 10. Ἐν τῇ Μετηνσίᾳ συνήδω, τῇ ἐν ἔτει φηδ'. συναθροισθεῖσα, Αἰ-
γίδιος μὲν ὁ Ρ' ἡμῶν Ἐπίσκοπος φωραθεὶς ὑπέυθυνος εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς
κατοσιώσεως, καθήρεθη, καὶ ἐξωρίσθη· αἱ δὲ ἀφωρισθεῖσαι μοναχαὶ ἀπὸ τὴν
ἀνωτέρω σύνοδον μετανοήσασαι εἰς ἐκεῖνα ὅπως ἔσφαλαν, καὶ αἱ δύο πάλιν
τῆς κοινωνίας ἔτυχον, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν Βασινὴ ἔσπεφεν εἰς τὸ μονα-
χήριον, ἡ δὲ Κροδέλδη εἰς τὴν κώμην τοῦ Βάδδωνος ἀνεχώρησε (κ).

ΚΕΦΑ'

(α) Τρεῖς κανόνες σώζονται αὐτῆς τῆς συνόδου.

(β) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. θ'. σελ. 309.

(γ) Σελ. 212.

(δ) Οὗτοι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν μετ' εἰς Ἐπίσκοπος, ἑπτὰ ἡγούμενοι, λδ' πρεσβύτε-
ροι, καὶ διάκονοι τρεῖς τόπον ἔχοντες τῶν ἰδίων πρεσβυτέρων.

(ε) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. Θ'. σελ. 138.

(ζ) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. α'. κεφ. λα'.

(η) Σελ. 225. ὅπου μόνον μετ' κανόνες σώζονται.

(θ) Σελ. 516, ἕως 518.

(ι) Τόσον αὐτῇ, ὅσον καὶ ἡ κατωτέρω σύνοδος συνήχθησαν τῷ φη'. ἔτει.

(κ) Εἰς τὸν παρόντα αἶωνα συνήχθησαν καὶ ἕτεροι σύνοδοι, ὧν αἱ ἐπιστημότεραι εἰσὶν
αἰκάτωθεν. Η' ἐν Ρώμῃ τῷ φ'. ἔτει δευτέρᾳ ἐπαριθμημένῃ ἐπὶ Συμμάχῳ, ἐν ἡ ρε'. Ἐ-
πίσκοποι ἀδύωσαν τὸν Σύμμαχον ἀπὸ τῆς ἀνομίας, διὰ τὴν ὅποian ἐγκατέλειπε. τῷ ἐ-
πομένῳ ἔτει καὶ τρίτῃ συνήχθη εἰς Ρώμην σύνοδος περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως. Τῷ
φηδ'. ἡ ρε'. σύνοδος εἰς Βυζάντιον τῆς Ἀφρικῆς διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ νέας Ἐπισκόπους,
εἰς τὸν καιρὸν τῆς κινήσεως διωγμῶ κατὰ Θρασυμένους. Τῷ ρε'. σύνοδος συνήχθη εἰς Ἀγιά-
θην Ἐπισκόπων λε'. καὶ κανόνες οὗ. ἐξεδόσαν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας. Τῷ ρε'.
σύνοδος συνήχθη Ἐπισκόπων λβ'. εἰς Ἀντιόχειαν. Τῷ φηδ'. εἰς Ἀντιόχειαν σύνοδος
Εὐτυχιανῶν, καὶ ἐδόξαν τὸν Φλαυιανόν, καὶ ἀντεκατέστησαν τὸν Σευήρον. Τῷ αὐτῷ
ἔτει εἰς Κωνσταντινὸν ὁ Τιμόθεος συνήθεοις σύνοδον κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδὸν συνό-
δου. Τῷ ρε'. Γ' αὐτοῖς Ἐπίσκοποι τεσσαράκοντα συναθροισθέντες ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς
Ἐλλάδος, καὶ προσέθεντο τῷ Ρώμης. Τῷ φηδ'. εἰς Ρώμην ἐπὶ Ο'σμύδα, ἵνα ἐξα-
λειφθῶσιν ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα τὰ ὀνόματα Ἀκινθίου, Εὐφημίου, καὶ Μανκεδονίου, τῶν
προέ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέτταρς τῆς χρόνου
ἐν ἀγιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Μαυρικίης διέπρεφαν ἐν τῇ τῷ Χριστῷ Ἐκ-
κλησίᾳ, κατὰ τε ἀγιότητα, καὶ διδασκαλίαν, Γεώργιος ὁ Νηψευ-
τῆς, Θεόδωρος ὁ Συκεώτης, Ευάγριος ὁ Σχολαστικός, Θεοφά-
νης

S 2

προέδρων Κωνσταντινουπόλεως. Τῷ φιδ'. συνήχθη ἡ Βρεταννικὴ σύνοδος κατὰ τῆς αἰρέ-
σεως τῶν Πελαγονιῶν. Τῷ φκ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν παρ' Ἐπιφανίῃ τῇ ταύτης Ἐ-
πισκόπῳ. Τῷ αὐτῷ ἔτει οἱ ἐξοριδέντες παρὰ Θερασμένους εἰς Σαρδηνίαν συνήθροισαν
σύνοδον περὶ τῆς τῷ Θεῷ Χάριτος, καὶ τῶ ἀνθρωπίνῳ Αὐτεξέσει. Τῷ φκδ'. εἰς Βα-
λεντίαν Ἐπισκόπων 5. καὶ Ἀρχidiaκόνες Ἐκκλησίᾳ Μακεδόνες Ἐπισκόποι. Τῷ φλά.
εἰς Λάρισσαν τοπικὴ σύνοδος, περὶ ἐκλογῆς Στεφάνου Ἐπισκόπου Λαρίσης. Τῷ αὐτῷ
ἔτει συνήχθη εἰς Κωνσταντινέπολιν εἰς καθάρσει τῶ ἀνω ρηθέντος Στεφάνου. Τῷ
φλς'. συνέδριον Θηβηνέσιον, ἐξ ἧ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ σχίσμα τῶν Ἀρμενίων. ἐν αὐτῇ
τῶν Ἀρμενίων Ἐκκλησία διεχωρίσθη ἀπὸ τὴν καθολικὴν, κατεκρίθη ἡ ἐν Χαλκηδόνι
σύνοδος, διωρίσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως, καὶ Ἐπιφανείας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν,
δηλαδὴ τῇ 5. τῷ Γανναρίῳ καὶ ἐκυρώθη ἡ προδήκη τῇ, ὁ Σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, εἰς
τὸ Τρισάγιον, καὶ ἀπηγορεύθη τοῖς Ἀρμενίοις εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ἱεροσόλυ-
μα. Τῷ φμ'. εἰς Βακινῶνα σύνοδος συνήχθη, καὶ κανόνας ἐξέδωκεν ἰ. περὶ Ἐκκλησια-
στικῆς εὐταξίας. Τῷ φμγ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν ἐπὶ Μητρὰ κατὰ τῶν Ὁρεινέσιον.
Τῷ φμδ'. ἡ φν'. συνήχθη ἡ Ἀρμενικὴ τῆς Γαλιλίας σύνοδος, Ἐπισκόπων ἰ. καὶ κανόνας
19. ἐξέδωκεν, ὅς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ε'. σύνοδον τῆς Ἀρμενίας. Τῷ φμδ'. συνήχθη ἡ
Γαλλικὴ σύνοδος περὶ τῶν τριῶν Κεφαλαίων. Τῷ φν'. εἰς Ἀφρικὴν περὶ τῆς αὐτῆς
ὑποθέσεως. Τῷ φνγ'. εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ Ἀκυλῆϊαν, ἡ μὲν εἰς ἐπικύρωσιν, ἡ δὲ εἰς
ἀκύρωσιν τῆς ε'. Οὐκρινικῆς συνόδου. Τῷ φνδ'. συνήχθη ἡ Ἀριελατησιᾶ ε'. Ἐπισκό-
πων 12. Πρεσβυτέρων 3. Ἀρχidiaκόνων 2. καὶ Διακόνων 2. ἐπ' ὀνόματι τῶν κρίσεων
Ἐπισκόπων, καὶ κανόνας 7. ἐξέδωκεν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας. Τῷ φνδ'. Παρι-
σίων Β'. διὰ προσευχῆς Χιλδεβέρτου βασιλέως, περὶ Σαφραάκων Ἐπισκόπων, καὶ συνήλ-
θον Ἐπισκοποι 12. Τῷ φξέ. συνήχθη εἰς Κωνσταντινέπολιν σύνοδος αἰρετικῆ τῶν Ἀφ-
ραετιδοκητῶν, καὶ κατ' αὐτῶν συνήχθη τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀντιόχειαν. Τῷ φπά. ἡ
φπβ'. συνήχθη ἡ ἐν Τωλήτῳ Ἀρείανων σύνοδος παρὰ Λεοντίου, καὶ τὴν παλαιὰν αἰ-
ρεσιν τῶν Ἀναβαπτιστῶν ἐδίωξε, μετὰ νέαν προδήκην αἵρεσιν, λέγουσα, οἱ ἐν τῇ
Ρωμαϊκῇ θεσηκέας πρὸς τὴν ἡμετέραν καθολικὴν (ἀρειανικὴν δηλαδὴ) πίσιν προσεχό-
μενοι μὴ βαπτίζεσθαι, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἐπίσεως τῶν χειρῶν ἀπολείψασθαι, καὶ
δόξαν πατρὶ δι' οὐκ, ἐν ἀγιῷ πνεύματι δότωσαν. Τῷ φψ'. ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. ἐπὶ Γε-
γορείῃ εἰς ἑκὼσιν τῶν Σχισματικῶν. Τῷ φψα'. συνήχθη ἡ ψευδοσύνοδος Ἰσρικὴ, ἥτε
Εὐετικὴ, ἡ Γραδηνσιᾶ, παρὰ σχισματικῶν Ἐπισκόπων, περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων.
Τῷ φψβ'. εἰς Καισαρεύσιν Ἐπισκόπων ἰ. καὶ δύο διακόνων ἐν ὀνόματι τῶν ἰδίων Ἐ-
πισ-

πισ-

νης ὁ Νικαίας Ἐπίσκοπος, Ἡσύχιος ὁ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας, Γρηγόριος ὁ Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος, καὶ Αὐγυστίνος ὁ τῶν Ἀγγλῶν Ἐπίσκοπος.

Ἰωάννης
Νησευτής.

§. 2. Ἰωάννης ὁ Νησευτής ἐν Κωνσταντινπόλει, χαράκτης πρώην χρηματίσας, ἀνὴρ εὐσεβὴς, φιλόξενος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, ὅς τις διὰ τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς τε, καὶ τὴν πρὸς Θεὸν ὁσιότητα (πρὸς τὰς αἰετὶς μονὰς μεταστάντος τῷ Εὐτυχίῳ, ὅπῃ ἐσόλισε τὸν θρόνον τῆς Βυζαντίδος τέσσαρας χρόνους τὸ δεύτερον) προεχειρίσθη ἀκασίως Πατριάρχης Κωνσταντιναπόλεως, διάκονος ὢν τότε τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἄσκησιν δὲ ἄκραν, καὶ βίον σεμνὸν ὁ ἱερώτατος διὰ πάσης ἀρετῆς μέχρι τέλους διαπεράσας, καὶ πολλὰ θαύματα τελέσας, καὶ ἰάματα, ἀφείλε τὸν βίον πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς μετέβη, σολίσας τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον χρόνους δέκα τρεῖς, καὶ περισσότερον (α).

Θεόδωρος
Συκεώτης.

§. 3. Θεόδωρος ὁ Συκεώτης, Ἀρχιμανδρίτης ὢν, εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς ἐν Γαλατία Ἀνασσασιπόλεως προεχειρίσθη ἀκασίως, ὅς τις πολλὰς καταφωτίζων μὲ τὴν ἀγιότητά τε, καὶ διδασκαλίαν, μετέβη ἐκ τῷ τῆδε τῷ βίῳ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐπὶ Ἡρακλείᾳ τῷ Αὐτοκράτορος.

Εὐάγγελος
Σχολαστικός.

§. 4. Εὐάγγελος ὁ Σχολαστικός ἐκ Κωνσταντιναπόλεως, ἱστορίαν Ἐκκλησιαστικὴν συνέγραψεν εἰς ἑξ βιβλία, ἀρχόμενος ὅθεν τὴν ἱστορίαν Σωκράτης, Θεοδώρητος, καὶ Σωζόμενος ἀφισαν, ὡς ὁ αὐτὸς εἰς τὸ α'. κεφάλαιον τῶ πρώτῳ τόμῳ λέγει. ἄρξομαι δὲ τῆς θείας ἡγαμένης ῥοπῆς, ὅθεν οἱ λελεγμένοι μοι τὴν ἱστορίαν ἀπέλιπον, καὶ μέχρι τῶ δωδεκάτου χρόνου τῆς βασιλείας Μαυρικίου ἔγραψε, καὶ ἐδιηγῆθη, ταῖς εἰς μέχρι τῶ φηζ'. ἔσας ἀπὸ Χριστοῦ, τῷ αὐτῷ μαρτυρῶντος αὐτῷ εἰς τὸ ἔσχατον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας ὅσα λέγει. ἐνταῦθα μοι τὰ τῆς ἱστορίας πεπάνουθω, Μαυρικίᾳ, Τιβερίᾳ δωδεκάτον ἔτος τὴν Ρωμαίων βασιλείαν κυβερνῶντος, τῶν ἐξῆς τοῖς βελομένοις ἐκλέγειν τε, καὶ γράφειν καταλιμπανομένων, εἰδέτι παρῶπται, ἢ ἐκ ἀκριβῶς ἀνείληπται, μηδεὶς ἡμᾶς γραφέτω μέμφεως, ἐννοῶν ὡς πεπλανημένην ἱστορίαν συνελέξαμεν, τὴν τῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν πραγματευσάμενος, δι' ἧς καὶ τῶν τηλικύτων πόνων ἀνεχόμεθα. Ἐπενοήθη ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἄλλο τεῦχος, ἀναφορὰς, ἐπιστολάς, ψιφίσματα, λό-

Ἐπισκόπων, καὶ κανόνας ἐξέδοτο δ'. τῷ φηδ'. συνήχθη ἡ Καβιλονησιᾶ, περὶ τῆς Εὐταξίας τῶν ἀπολεσθίων, εἰς τὸ μοναχικὸν τῷ Ἀγρίῳ Μαρκελλῷ. Τῷ φηδ'. ἡ φηδ'. ἢ ἐν Ρώμῃ Β'. ἐπὶ Γρηγορίου περὶ Ἰωάννου πρεσβυτέρου Καλκηδόνης. Τῷ φηζ'. σύνοδος Περσική ἢ Σελευκείας, εἰς κατάκρισιν τῆς πλάνης τινῶν μοναχῶν. Τῷ φηζ'. εἰς Τάλητον Ἐπισκόπων ιγ'. καὶ κανόνας ἐξέδοτο δύο. Τῷ φηδ'. σύνοδος ἐν Ὁσκη τῆς Ἰσπανίας, καὶ δύο κανόνας ἐξέθετο. Τῷ φηδ'. εἰς Βαρκηῶνα Ἐπισκόπων ιβ'. καὶ ἐξέδοτο τέσσαρας κανόνας.

(α) Οὗτος τόσον πτωχὸς διὰ τὰς πολλὰς ἐλεημοσύνας ἦν, ὅπῃ ὅταν ἀπέθανε δὲν τῷ εὐρέθῃ εἰρήνῃ παλαιόρασον, καὶ μία κλινὴ, τὴν ὅποιαν ἔλαβε Μαυρίκιος ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἀνεπάνετο ἔταν ἔποιε μετάνοιαν.

λόγας, ἡ διαλέξεις, ἡ ἑτέρα τινὰ περιέχον. τῶτον ὁ Βαρώνιος (α) πρῶτον ὁρθόδοξον ἱστορικὸν καλεῖ ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἀπὸ αὐτῶν ἀναγινώσκονται.

§. 5. Θεοφάνης ὁ Νικαίας Ἐπίσκοπος συμφωνίαν τῆς καινῆς, ἡ παλαιᾶς Διαθήκης, ἐξέδωκε, ἡ πολλὰ κατὰ Ἰουδαίων συνέταξε.

§. 6. Ἡσύχιος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας πρεσβύτερος, εἶτα ἡ Ἐπίσκοπος ταύτης, ἔγραψεν εἰς τὴν θείαν γραφὴν, ἡ εἰς τὸ Λευιτικόν.

§. 7. Γρηγόριος ὁ Α'. τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος, μέγας ἐπωνυμαθεὶς διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς τὰ μεγαλεῖον, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ρώμην, διάκονος δὲ ὢν τῆς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίας, εἰς τὸν τῆς Ρώμης Ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀνέβη (τελευτήσαντος Πελαγία τῷ β').) ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φη'. καταστολίσας αὐτὸν ἰδ'. χρόνος μετὰ πᾶσαν ἀρετὴν, ἡ ἀγιότητα κατὰ τὸν Πλάτιναν (β) ἔγραψε βιβλία λθ'. ἡθικῆς ἐκθέσεως, εἰς τὸ τῷ Γάβ βιβλίον, περὶ τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία, εἰς τὴν πρώτην τῶν βασιλείων, εἰς τὸ ἄσμα, εἰς τὸν Γεζεκιήλ, ἡ σχεδὸν εἰς πᾶσαν τὴν λοιπὴν Γραφὴν, ὁμιλίας εἰς τὰ Εὐαγγέλια, διαλόγων βιβλία δ'. Ἐπιστολῶν βιβλία ιβ'. ὅρα περὶ αὐτῶν τὰς Μαγδεμβερ. ἐκατονταετ (γ), τὸν Ποσειδώνιον (δ), τὸν Βελλαρμίνιον (ε), ἡ ἄλλας. τινὰ ἀπὸ τὰ συγγράμματα τα μετηνέχθησαν ἐν ὑμέροις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὑπὸ τῷ Πάπα Ζαχαρία. ὅρα περὶ αὐτῶν ἡ τὸ μνηολόγιον Μαρτίου ιβ'.

§. 8. Τῶτον ὁ Πλάτινας εἰς τὸν βίον τα λέγει, πῶς νὰ ἀπέρυσσε τοιαύτην ζωὴν εἰς ἀγιότητα, ἀρετὴν, ἡ διδασκαλίαν, ὥστε ὅπῃ ἡδεῖς τῶν διδόντων τα ὁμοίως τα ἔγινεν. ἑτεροὶ δὲ λέγουσι πῶς αὐτὸς ἐχρημάτισεν ὁ ἑσχατος τῶν ἀγαθῶν, ἡ καλῶν Ἐπισκόπων, ἡ τοσαύτην ταπεινώσιν εἶχεν, ὅπῃ πρῶτος αὐτὸς ἔγραψε τὸν τίτλον τα ἐναντίον Γωάννη τῷ Μησευτῇ, ὅπῃ ἐπέγραψεν ἑαυτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. ὁ δὲ τῶν δόλων τῷ Θεῷ, καδῶς οἱ παλαιοὶ λέγουσι, τὴν ὁποίαν ἐπιγραφὴν μὲ ὅλον ὅπῃ ἀπαράτρεπτον φυλάττεσι πάντες οἱ μετ' αὐτὸν Ἐπίσκοποι Ρώμης, ἡδεῖς ὁμοῦς τῇ ἀληθείᾳ τοιαύτης ἦν. Ἐπὶ τῷ τῷ Γρηγορίᾳ ἄρχισεν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἡ συνήθεια τῷ ῥαντίζειν τὸς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, ἀντὶ τῷ βαπτίζειν, ἐναντίον τῆς Ἐντολῆς τῷ Χριστῷ· διότι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον λέγει, βαπτίσαστε αὐτοὺς, ἡ ἔχι ῥαντίσατε, ἐὰν ἡ μετ' αὐτὸ τὸ ῥάντισμα τὸ βάπτισμα

Θεοφάνης
Νικαίας.

Ἡσύχιος
Ἱεροσολύμων.

Γρηγόριος
Μεγας.

Τίτλος Γρηγορίου, ἡ τῶν Πάπιδων.

Ῥάντισμα
ἀντιβάπτισμα
ποτέ ἀρχή.

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηδ'. ἀριθ. 3. (β) Εἰς τὸν βίον τα. (γ) Ἐκατον. 5. κεφ. 1. πελ. 362. (δ) Γερ. προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 657. (ε) Ἐκκλησ. Συγγραφ. ἔτει χ'. ὅπῃ τοιοτοτρόπως ἐπαριθμεῖ τὰς ββλὰς τῷ Γρηγορίᾳ ἡθικῆς ἐκθέσεως, εἰς τὸ τῷ Γάβ βιβλίον λθ'. βιβλία, περὶ ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία βιβλίον ἐν, διάλογ. συν τῷ Πέτρῳ βιβλ. δ'. εἰς τὸ ἄσμα βιβλία β'. ἐκθέσεως εἰς τὸν Γεζεκιήλ ὁμιλίας κβ'. εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὁμιλίας μ'. ἐκθέσειν εἰς τὸς ψαλμοὺς, εἰς τὸ Α'. τῶν βασιλείων βιβλία 5'. ἐπιστολῶν βιβλία ιβ'. ἡ ἄλλα.

Α' υγιεινός
Α' πόσος
Α' γγλίας.

να τελειῇται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Κυπριανὸς διδάσκει Ἐπιστολὴν α'. Ἐτελεύτησεν ἔτος ὁ Γρηγόριος τῷ β'. τῆς τῆ Φωκᾶ Τυραννίδος, δηλαδὴ τῷ χδ'.

§. 9. Α' υγιεινός ὁ ἤγεμενος τῷ φροντιστηρίῳ, τῷ ἐπ' ὀνόματι, τῷ Ἀγίῳ Γρηγορίῳ τιμωμένῳ, ἀπὸ Γρηγόριον τὸν Ρώμης σαλδὺς εἰς Βρεταννίαν μετὰ τὸν Μίλητον, Γωάννην, καὶ ἄλλας μοναχὰς, εἰς τὴν πῖσιν τῷ Χοιρῷ ἔφερε τὰς Ἀγγλοσάξονας, καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἰδλβετον, διὰ ἑπωνυμίας Ἀγγλῶν Ἀπιστολὸς. Ὑπερον Ἐπίσκοπος ἐγένετο Δαροβερνίς, ἦτοι Κανταβρίας, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ἐν τῷ β'. ἔτει τῆς τῆ Φωκᾶ Τυραννίδος (α).

ΣΤ'.

(α) Ἐχευμάτισαν καὶ ἕτεροι ὅσοι, καὶ ἐνάετοι, ὧν εἰς ἐστὶ Κητισηγνὸς Ἐλέιος, γεννηθεὶς ἐν Ταμῆτης, θυγατὸς Λωτῆ βασιλέως Πικτῶν, καὶ πατρὸς ἀγνώστου· ἐδιδάχθη παρὰ τῷ σοφίᾳ Σερβανῶ Σκώτῃ, ὕπερον ψηφιδεὶς Ἐπίσκοπος Ἐλγίτης, ἐδίδαξε τὸ Ἐυαγγέλιον, καὶ ἔξερεφεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πῖσιν πολλὰ γένη, ὡς τὰς Καληδωνίαν, Ἀθάλας, Οῤῥῆας, καὶ τὰς κατοικοῦντας εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη τῆς Ἀλβανίας· κατεδίωξε τὰς Πελαγονίαν ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς, ἐπεμψεν πολλὰς μαθητάς τε εἰς τὰς νῆσους τῶν Οὐγκάδων, Νορβεγίαν, καὶ Γουλανδίαν διὰ τὰ κηρύξασθαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς Σκωτικῆς θάλασσαν, ὅπου ὑπῆρξεν ἵνα διδάξῃ, ἐκαθίστατο τὴν γῆν διὰ τὰ ἀπορύγη τὴν ὀκνησίαν. Ἐγραψεν ὁμιλίαν τινὰς, καὶ ἕτερα· ἠκμασεν ἐπὶ Γερμανίᾳ, καὶ ἐτελεύτησε καθὼς λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς τῷ βίῳ τῷ, ὧν ἐτῶν 185.

Δαβὶδ Ἀρμάνιος, ὃς ἐν νεαρῇ ηλικίᾳ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν ἐδόθη, ὅθεν καὶ Ἐπίσκοπος ἐχευμάτισεν Ἀρμόνης, (πόλις ἐστὶ κειμένη ἀπέναντι τῆς Μάνας νήσου), ἔγραψε βιβλία δύο κατὰ Πελαγονίαν, καὶ συνοδικῶν ὁμιλιῶν βιβλίον ἓν. Οὗτος ἐξήγεε τὴν ὁδοδοξίαν, καὶ ἀπέβαλε τὴν τῶν Πελαγονιῶν αἵρεσιν, ὅπερ ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας.

Γωάννης Γότθος, ἐν νεαρῇ ηλικίᾳ ἀνεδράφη εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπου ἐμαθητεύθη τὰ Ἑλληνικά, καὶ Λατινικά μαθήματα, ὕπερον ἐχευμάτισεν Ἐπίσκοπος Γερωντίας. Οὗτος ἐξωρίθη παρὰ Λευεγίλδου, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε τὰ συναίνεση τοῖς Ἀρειανοῖς· ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζονται, κανὼν μοναχῶν, Χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Γερωνίᾳ τῶν ἐτῶς τῶν ὁγδὼς ἔτους τῷ Μαυρικίῳ, καὶ δ' τῷ Ρήχακῳ, ὡφέλιμοι ἐπὶ ἱστορίαν συνεγράφη.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας,
εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα.

§. 1.

Καθὼς εἰς τὰς παρελθόντας αἰῶνας ὠμιλήσαμεν διὰ τὴν διδασκαλίαν, εὐταξίαν, καὶ ἡθικὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἔτω καὶ νῦν ἃς εἰπῶμεν ὀλίγα τινα, καὶ πρῶτον διὰ τὴν διδασκαλίαν.

§. 2. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐξηγήθη μετὰ πάν-
σαν ἀκρίβειαν καὶ, ἀλλ' ὅμως ἐκινήθησαν πολλὰ ζητήματα ἀνωφελῆ, καὶ ἀ-
τιδανὰ, ἐξηγῶντες τὰ μυστήρια διὰ μέσση τῆς διαλεκτικῆς τέχνης, καὶ οὐκ τῆς
σιωπῆς, ὅπῃ σχεδὸν ὁσιωδῶς ἀναγκαῖα εἰσὶν εἰς τὰ μυστήρια. Οἱ τῆς Ἀ-
νατολῆς, καὶ Δύσεως Ἐπίσκοποι διεσχίσθησαν μετὰ αὐτῶν ἐρευνῶντες, ἂν
ἀναμάρτητον εἰσὶν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τῆς Τριάδος ἔπαυσε, καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας
τῶν τριῶν κεφαλαίων. Τοιαῦτα ζητήματα ἐτάραξαν, καὶ ἐσύγχυσαν διὰ
πολὺν καιρὸν τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ζητήματα περὶ τῆς θείας
χάριτος, ἔλαβον τέλος εἰς τὴν Δύσιν διὰ μέσση τῆς ἐν Ἀρκαυσίῳ Συνόδου, κοινότερον
Ὁράγγου, ὃς πρὸς τὸ τί ἐστὶ ψυχὴ, καὶ πῶς ἔλαβεν ἀρχὴν πάντες ἐσυμφώνουν. Εἰς
αὐτὸν τὸν αἰῶνα κοινῶς ἀπὸ πάντων τὴν Ἐκκλησίαν ἐκυρώθη ἡ πρὸς τὰς Ἀ-
γίας, καὶ λείψανα αὐτῶν εὐλάβει, καὶ προσκύνησις· μάλιστα ὑπερέβησαν τὰ
ὅρια οἱ Χριστιανοὶ εὐλαβεῖα φερόμενοι, ἀγαπῶντες κάλλιον νὰ σφάλλωσιν
ὥς πρὸς τὸ πολὺ, παρὲς πρὸς τὸ ὀλίγον. Ζημιώδης ἡ ὑπερβολή, ζημιω-
δεστέρα ὅμως ἡ ἑλλειψίς. ἀλλ' ἃς εἰπῶμεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν Εὐταξίαν.

Διδασκα-
λία.

§. 3. Μόλον ὅπῃ αἱ Σύνοδοι δὲν ἔλειπαν νὰ κυρώνωσι τοὺς παλαιὰς νόμους
τὰς ἀνήκοντας εἰς τὴν εὐταξίαν, ὅμως ἐφυγράνθη αὐτὴ, καὶ ἐξέπεσεν, ἢ
διὰ νὰ εἰπῶ κάλλιον ἐγλυκάνθη ἐκείνη ἡ αὐστηρότης τῶν πρώτων αἰώνων.
ἔγινον πολλοὶ κανόνες ἀνήκοντες εἰς τὴν χειροτονίαν, διορίζοντες καταλεπ-
τῶς τί εἶναι χρειάζμενον διὰ νὰ χειροτονηθῇ τις εἰς ὅποιονδήποτε Ἐκκλη-
σιαστικὸν τάγμα. Τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας αὐξαναν ἀπὸ τὸ ἓνα μέ-
ρος, ἀλλ' ἐσμίκρυναν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. διότι ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶχον τὴν φρον-
τιδα τῶν χρημάτων, ἀντὶ νὰ τὰ κυβερνώσιν, ὡς ἴδια τῶν πτωχῶν, τὰ ἰδιο-
ποιῶντο, καὶ τὰ ἐφθειρον ἀσώτως· ὁδὲν αἱ σύνοδοι πολλὰς κανόνας περὶ
τοιαύτης ὑποδέσεως ἐξέδωκαν, ἐπειδὴ ἕως τότε ἑδεμία σύνοδος εἶχε περὶ
τέττε ἀποφασίσει. Εἰς τὴν Δύσιν ἀρχισεν νὰ γίνεταί νόμος ἡ συνήθεια νὰ
πλη-

Εὐταξία.

πληρώνηται τὸ δέκατον εἰς τὰς πρεσβυτέρας. Οἱ Ἐπίσκοποι ἔτι ἐκλέγοντο ἀπὸ τῆς κληρικῆς, καὶ λαϊκῆς, καὶ πολλὰκις χαρίζομενοι τοῖς βασιλεῦσιν ἐκλεγον τινὰς ἀμαθείς, καὶ ἀδοκίμους· ἐδιωρίσθη εἰς τὴν Δύτιν νὰ συνάζονται κατ' ἔτος σύνοδοι κατ' ἐπαρχίαν, ἵνα τὰ τῆς εὐταξίας, καὶ ἑτέρα ἀνήκοντα διορθώσωσιν. Ἡ τῆς Ρώμης Ἐκκλησία ἐταράχθη ἀπὸ τρία σχίσματα τῶν ἀντιπάπιδων, ὁμοίως καὶ αἱ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἀντιοχείας Ἐκκλησίαι ἐμιάνθησαν ἀπὸ αἰρετικῶν, καὶ κενοδόξων Ἐπισκόπων. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἄρχισαν αἱ δύο Ἐκκλησίαι Ἀνατολικὴ τε, καὶ Δυτικὴ νὰ διασχίζωνται. ὅθεν ἂν ὁ τίτλος τῆ Οἰκουμενικῆς Πατριάρχης, ὅπως ἔλαβεν Ἰωάννης ὁ Νησευτὴς, ἐγένετο πρώτη αἰτία, ὡς φάνηται τῇ ζημιωδεστάτῃ τέττῃ σχίσματος, ἄμποτες ἕτος ὁ ἅγιος Πατὴρ ἀντὶ νὰ ἀναβῇ, μᾶλλον νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἀξίαν, καὶ ἀντὶ νὰ ὀνομάζεται Οἰκουμενικὸς πατὴρ, καὶ ἄλλιον Οἰκουμενικὸς δῆλος· ἢ νὰ εἰπῶ ὀρθώτερον, καθὼς ὁ Ἰωάννης βεβλόμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀνομον, καὶ βίαιον ἀνύψωσιν τῶν προέδρων τῆς Ρώμης, ἐπενόησε τοιοῦτον μέσον, δηλαδὴ νὰ λέγῃται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὄνομα κενὸν ἀξίας, καὶ ἐξουσίας, ἕτω καὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι βεβλόμενοι νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ὑπεροχίαν τῇ Κωνσταντινουπόλει θρόνον, ὡς ἐλάμβανον ὅσα ὀγκώδη ὀνόματα ἤδελον, καὶ ἄχι νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς παρὰ τῶν συνόδων δοθείσης αὐτοῖς πρωτοκαθεδρίας, καὶ νὰ θελήσωσι νὰ γένωσιν ἀνώτεροι, καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, με τοσαύτην ζημίαν τῶν προβάτων τῆς ἐνεμπιστευθείσης αὐτοῖς Χριστιανικῆς ποιμένης, ἀλλὰ πάντες ἐξέκλιναν, πάντες ἠχρειώθησαν, κατὰ τὸν Προφήτην.

Ἡ Ἱδική.

Ἡ Ἱδικὴ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὰς διδασκάλας ἢ αὐτὴ τῶν πρώτων αἰώνων, ἢ ἐκ σώματος εἰς τὰς θείας ναὺς, ἢ διὰ γραφῶν διὰ μέσση τῶν πνευματικῶν καὶ ἀσκητικῶν βιβλίων. Μεταξὺ ἐκείνων ὅπως ἠγνώσθησαν πλέον τῶν ἄλλων εἰς τὴν σερέωσιν τῆς ἀμωμῆτης Ἱδικῆς τῇ Εὐαγγελίᾳ, δύο εἰσὶν οἱ ἐπεναιτώτεροι, Γρηγόριος Α'. ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, μετὰ τὸν Δυτικῶν, καὶ Ἰωάννης ὁ Κλίμαξ μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.
ΑΪΩΝ Ζ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Φωκᾶ, καὶ Ἡρακλείου τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενο-
μένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Φωκᾶς Τυραννοφθόντος τῆ Μαυρικίᾳ μετὰ ὅλῃς τῆ οἰκῆς τῆς, ἔγινεν Αὐτοκράτωρ ἐν
ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας χβ'. ἡ τῆ ἀνδρωπίνης γένους
φθορᾶ, Φωκᾶς ὁ ἀλιτῆριος, ὅστις μὴ χορτάσας εἰς τὸν ἀφα-
νισμόν τῆ Μαυρικίᾳ, καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, ἐθανάτωσεν ἔτι Πέτρον τὸν ἀ-
δελφὸν αὐτοῦ, καὶ Γρηγόριον τὸν ἀνεψιὸν τῆς. λέγεται δὲ καὶ ὁ υἱὸς τῆς
Θεοδύσιος νὰ ἐπιάδῃ ἀπὸ τὸν Χοσρόην ὅπως ὑπῆγεν ἐκεῖ, καὶ φέρωντάς
τον τῷ Φωκᾶ τὸν ἐθανάτωσε, καὶ τὴν βασίλισσαν Κωνσταντίαν, καὶ τὰς
τρεῖς θυγατέρας τῆς, καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν τῆ Μαυρικίᾳ· πρὸς τοῦτοίς

Φωκᾶς Τυ-
ραννος Αὐ-
τοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
602.

Ηράκλειος,
νικᾷ τὸν
Φωκᾶν.

Τέλος θλι-
βερόν τῷ
Φωκᾶ.

Επίσκοποι
Ἀλεξαν-
δρείας.

Γεροσολύ-
μων.
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Ηράκλειος
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
610.

ἡ Γερμανὸν τὸν πενθερόν τῃ Θεοδοσίᾳ, ἡ τὴν θυγατέρα τὴν ἑδανάτωσεν. ἄν-
θρωπος ὢν γυναικομανής, ἡ ἀκόλαστος, μέθυστος, σκληρὸς, αἰμοχαρής,
ὅπως ἐχαίρετο εἰς τὰς φόνους. ὅθεν ἡ ἐμισεῖτο παρὰ πάντων ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις αὐτῇ πάντα ἐπερίσσευε τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά, ἐγίνετο ἡ καρπῶν ἀ-
φορία, ἡ ζώων φθορά ἀπὸ βαρυτάτης χειμῶνας (α). τελευταῖον συμφω-
νήσαντες Κρίττος ὁ Πατριάρχης, ὁ γαμβρός τε ἐπὶ Δομεντία τῇ θυγατρὶ τῇ
Ηράκλειᾳ, (ὃν Ηράκλειαν ἕτεροι καλεῖσι) τῇ Πατρικίᾳ στρατηγῆτος εἰς
τὴν Λιβύαν, ἡ Ἀφρικὴν, ἡ Φώτιον, ἡ Φωτιῶν εἰς τῶν ἐπιφανῶν ὑπάρ-
χων, τῇ ὁποίᾳ τὴν γυναῖκα ὁ τύραννος μετὰ βίαν ἐμοίχευεν, Ηράκλειος ὁ
τῇ Ηράκλειᾳ υἱὸς ἤδη πρότερον ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἀναγορευθεὶς, πλέων μετὰ
μέγαν φόβον, ἡ πλήθος στρατιωτῶν ἤλθεν εἰς Κωνσταντινῆσιν. ἀρράβας
δὲ εἰς τὸν λιμένα τῶν Σοφίων, ἡ πολέμια γενομένη, ὑπερίσχυσε ὁ Η-
ράκλειος, διότι ἐβουλόμην ἡ ἀπὸ τὸν Πρίσκον, ὅπως ἦν τότε Ἐπαρχος.
ὁ δὲ ῥηθεὶς Φώτιος μετὰ πλήθος στρατιωτῶν καταλαβὼν τὰ βασίλεια, ἐκα-
τέβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Τύραννον, ἡ ἐκδύσας αὐτὸν τὴν πορφύραν, τὸν
ἐνδύσε μαύρα ῥέχα, ἡ δεμένον παρέσχετο τῷ Ηράκλειῳ, ὅστις ἐπρόσβαξε
πρῶτον μὲν νὰ κόψωσι τὰς χεῖρας, τὰς πόδας, τὰς ὠμους, ἡ τὰ αἰδοῖα τε
διὰ τὴν ἀσέλγειάν τε, ἡ ὅτι πολλῶν γυναικας ἐντροπίασεν, ὕστερον δὲ
τὴν κεφαλὴν, ἡ τὸ λοιπὸν σῶμα νὰ κάψωσιν εἰς τὴν τῇ βοῆς ἀγορᾷ,
ὅπως ἦν κάμινος, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ χάλκωμα κατεσκευασμένον, ἡ σχῆμα
βοῆς ἔχοντα, ἐκ Περγᾶμα ἐκεῖ φερόμενα, ὅθεν ἡ ὁ τόπος τὴν ὀνομασίαν
ἔλαβεν, ἐν ἔτει τῆς αὐτῆς τυραννίδος ὀγδόῳ· σὺν αὐτῷ ἐδανατώθησαν ἡ
οἱ ἀδελφοὶ τε, ἡ οἱ λοιποὶ οἰκειοκῶντες.

§. 2. Ἐπὶ τῇ τῇ Αὐτοκράτορος Πατριάρχαι ἐγίναν τῶν μὲν Ἀλε-
ξανδρέων, Θεοδοσίος ὁ Σχρίβας ἐν ἔτει 605. μετὰ τὸν ὁποῖον Ἰωάννης ὁ Ἐ-
λεήμων ἐν ἔτει 610. Τῶν δὲ ἐν Γερουσίᾳ Ἰσαΐκος ἡ Ζαχαρίας ἐν ἔτει
610. Τῶν ἐν Κωνσταντινῇ Θωμᾶς ὁ διάκονος ἐν ἔτει 607. Μετὰ
τὸν ὁποῖον Σέργιος ἐν ἔτει 610. τῇ ιη'. Ἀπριλίου τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ,
μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πύρρος ἐν ἔτει 639.

§. 3. Εἰς τὰς ἡμέρας τῇ Φωκᾷ, μοναχὸς τις ἅγιος πρὸς Θεὸν διαδι-
καζόμενος ἔλεγε· Κύριε, διατὶ τοῖτον παράνομον βασίλεια δέδωκας τοῖς
Χριστιανοῖς; ἡ ἐξῆλθε φωνὴ ἀοράτως, ὅτι χειρότερον ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἦν,
διὰ τὴν κακίαν τῶν νῦν κατοικούντων τὴν πόλιν.

§. 4. Ηράκλειος λοιπὸν ὁ τῇ Ηράκλειᾳ στρατηγῇ Ἀφρικῆς υἱὸς, ὡς
εἴρηται, ἀρχισεν νὰ ἐξασιάζῃ ἐν ἔτει χι'. τὸν ὀκτώμβριον μῆνα, ἡ σεφ-
τεῖς, ὑπὸ Σεργίῳ τῇ Πατριάρχῃ, ἡ εὐδύς Εὐδοκίαν τὴν μηνιῆν, τὴν ὁ-
ποίαν πρότερον Φαβίαν ὀνόμαζον σέφεται, κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν,
ἡ

(α) Ἐκ τῇ Κεδρηνῇ, ὅθεν φαίνεται νὰ ἔλαβεν ὁ συγγραφεὺς ἐπικροθεσάμεν τὸ,
ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῇ πάντα ἐπερίσσευε τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά· ἡ τῷ ὅτι ὁρᾷτο
τὸ νόημα γέννη.

ἡ βασιλεία, ἡ νυμφίος, ἔγιναν, τῆς ὁποίας θανάτου τῷ δ'. ἔπειτα τῆς βασιλείας τα, ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς εἰς γυναῖκα παρὰ νόμῳ Μαρτίαν τὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Μαρίας ἀνεψίαν, ἡ πατρὸς Μαρτίνου κόρη, τὴν ὁποίαν, καὶ Αὐγύστην ἀνηγόρευσε· γίνεται ἔν αὐτῷ ἐκ μὲν τῆς Αὐγύστης Εὐδοκίας θυγατρὸς Ἐπιφανίας, ἔπειτα υἱὸς ἐγεννήθη ὁ νεώτερος Ἡράκλειος, ὅστις ἡ νεὸς Κωνσταντῖνος ἐκλήθη, ἐπειδὴ δυνάμει ἦν, Καῖσαρ προχειρίζεις παρ' αὐτῇ τῷ χιγ'. ἔπειτα, ἡ συμβασιλεύσας με' αὐτὸν χρόνος κη'. ἀπὸ δὲ τὴν Μαρτίναν Φάβιος ἐγεννήθη, ὅστις ἡ Ἡρακλεωνᾶς ὠνομάσθη, ἡ Θεοδοσία· ἡ θεία δίκη δὲ ξεδικεῖ τὸν ἄνομον, ἡ τῇ μὲν μεγάλῃ τα υἱᾷ ἐπιάσθη ὁ λαϊκὸς τε, εἰς τρόπον ὅτι ἕτε εἰς τὸ ἓνα μέρος, ἕτε εἰς τὸ ἄλλο ἐδύνετο νὰ κλίνη, τῇ δὲ νεωτέρῃ υἱᾷ ἐβλάβη ἡ ἀκασκὴ αἰσθησις, ἡ ἦν κωφὸς τέλειος, ὡς Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης Ἰσαρεῖ, πολέμους συνεκρότησε με' τὰς Ἀβάρους, ἡ Πέρσας, οἵτινες ἠφάνισαν, ἡ ἐκάρτευσαν τὰ τῶν Ρωμαίων. ἔλαβε ἡ τὸ Τίμιον Εὐλὸν ἀπὸ τῆς Πέρσας, τὰ ὁποῖον αὐτοῖς πρότερον ἀπὸ Γεροτόλυμα με' πολλὴν αἰχμαλωτησίαν ἤφερον εἰς Περσίαν, ἡ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν, ἡ πάντας τὰς ἐν Περσίᾳ αἰχμαλώτας ἠλευθέρωσε, ἡ τῷ ζ'. ἔπειτα ἔσχευεν εἰς τὰ βασίλεια με' πολλὴν εὐφημίαν, ἡ κρότον, ἡ χαρὰν ὑποδεχθεῖς, ἡ λαμπρότητα ἀπὸ τε τὴν Γερμανίαν, ἡ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Πρὸς τέτοις ἀπὸ τὸν Σέργιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον, ἡ ἄλλας μοναδικότητας εἰς τὴν αἵρεσιν, ἡ αὐτὸς ὁ Ἡράκλειος πλανηθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν τῶν μοναδικῶν αἵρεσιν, πολὺ δὲ ἦν δεδομένος εἰς τὴν Ἀστρολογίαν. Τελευταῖον πεσὼν εἰς ἀρρώστιαν ὕδρωπικὴν, τῇ ὁποίᾳ τὸ αἶμα ἐρεφόμενον, ἔπεμπε τὸ ὄνυξ ἐπάνω, ἡ ἂν δὲν ἔβαναν ἔμπροσθεν τα σάνδι, τὸ ἄρος ἐπῆδα εἰς τὸ πρόσωπόν τε, πάθος ὁπῶ ἀπέκτεσε, διὰ τὴν παρὰ νόμον τα μίξιν με' τὴν ἀνεψίαν τα, ἀπέθανε τῇ ια'. τῇ μαρτίᾳ, βασιλεύσας χρόνος λα'. Περὶ αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων διαλαμβάνοντι Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης (α), Θεοφάνης (β), Ζωναρᾶς (γ), Κεδρηνὸς (δ), Νικηφόρος Κάλλις (ε), ἡ ἐκ τῶν Λατίνων Παῦλος ὁ διάκονος (ζ), Οὐδων ὁ Φριτιγγήσιος (η), Παμπόνιος Λαῖτος (θ), Κασπινιανὸς (ι), Εὐνάτιος (κ), Οὐάσιος δὲ Στράδα (λ) ἡ ἄλλοι.

Ἡράκλειος
πίπτει εἰς
τὴν αἵρεσιν
τῶν Μονο-
θελητῶν.

Θάνατος
αὐτοῦ.

Τ 2

§. 2.

62. (α) Σελ. 1. ἕως 15. ἔκδοσ. Ἐκτ. αψκδ'. (β) Σελ. 193. ἕως 225. (γ) Σελ. 319. ἕως 336. (δ) Βιβλ. ιη' κεφ. μ'. μγ' νε'. ἡ νε'.
(ε) Γεωρ. Συμεῖν, βιβλ. ιζ'. ἡ ιη'. σελ. 122. ἕως 134.
(η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. η'. ἡ θ'.
(θ) Συνοψ. τῆς Ρώμ. Γεωρ. βιβλ. β'.
(ι) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρ.
(κ) Εἰς τὰς βίβας τῶν τῆς Ρώμης Ἡγεμόνων βιβλ. β'.
(λ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρ. σελ. 268.

Επίσκοποι
Α'λεξαν-
δρείας.
Κωνσταντι-
νουπόλεως.
Γερουσιολύ-
μων.

Κατάσσεις
τῆς ἀνατο-
λῆς.

Καταδρο-
μαὶ τῶν
Περσῶν.

Ε'πανάστα-
σις τῶν Ε'-
βραίων εἰς
Α'ντιόχειαν

Σκληρότης
Φωκᾶ εἰς
Κωνσταντι-
νούπολιν.

§. 5. Πατριάρχαι ἐπ' αὐτῇ γεγονόσι τῆς μὲν Α'λεξανδρείων, Γεωργίου ὁ Α' ἢ Πέτρος ὁ Γ'. (α) τῆς δὲ Κωνσταντινουπόλεως Πύρρος ἐν ἔτει χλθ'. (β). Τῇ δὲ Ζαχαρίᾳ, μετὰ τὸ ἐλθεῖν ἐν Παλαιστίνῃ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωτίας, τελευτήσαντος, ὁ ἅγιος Μόδεσος ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς μονῆς τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας ὁπᾶ ἔκτισε τὴν Ἀγίαν Ἀναστασίαν, ἢ τὴν Ἀγίαν Βηθλεὲμ, ἐπεὶ δὴ ἦσαν κεκαυμένα ἀπὸ τῆς Πέρσας, ἐχειροτόνηθη Ἐπίσκοπος.

§. 6. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐπὶ τῶν τῶν Αυτοκρατόρων ἔχθρῳ μόνον ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἀβλῶς εἶχεν, ἀλλὰ ἢ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ· διότι ἐὰν ἢ ὁ Φωκᾶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας, πρέσβεις περὶ εἰρήνης πρὸς Χοσρόην ἀπέστειλεν, ἐκεῖνος ὁμως τὴν τυραννικὴν αὐτῆς σκληρότητα ἀποσβε-
φόμενος, δὲν ἐδέχθη, ἀλλὰ θέλων νὰ ἐκδικήσῃ, τὸν φόνον τῆς Μαυρικίου ὡς φίλου τῆς πόλεμον πάλιν ἐκήρυξεν, ὅσις διὰ πολὺν καιρὸν ἐπεκράτησε, ἢ πολλὰ δάκρυα ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν αυτοκρατορίαν· διότι οἱ Πέρσαι εἰσπερχόμενοι εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ ὅρια, εἰς ὀλίγον καιρὸν τὴν Συρίαν, ἢ Παλαιστίνην, ἢ Φοινίκην ὑπέταξαν, ἢ κατέδραμον τὴν Ἀρμενίαν, Καππαδοκίαν, ἢ Παφλαγονίαν, ἢ Γαλατίαν, ἢ μέχρι Χαλκηδόνος τῆς ἀντίπεραν Κωνσταντινουπόλεως προσχώρησαν, πάντα κερσεύοντες. Εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην οἱ Ἀῖβανοὶ τὴν Θράκην ἐκέρσευσαν, ὧν ἀμέριμος ὁ Φωκᾶς, καὶ γεμίζων τὴν ἀχόρταστον αὐτῆς ψυχὴν ἀπὸ τὰ κακά, καὶ ἀπάστια κακουργήματα, ἢ ἀκολασίας τῆς, ἢ τὰ βασιλικά αἵματα ὡς διηγεῖται ὁ Νικηφόρος (γ).

§. 7. Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀποσατήσαντες οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τῶν Χριστιανῶν, πολλὰς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἐφόνευσαν, ἢ αὐτὸν τὸν Πατριάρχην τῆς πόλεως Ἀναστάσιον τὸν μέγαν, ἢ κατέκαυσαν τὸ σῶμα τῆς εἰς τὴν ἀγορὰν, κόπτοντες πρότερον τὰ αἰδοῖα τῆς, ἢ εἰς τὸ σῶμα ἐμβαλόντες, διὰ περισσοτέραν αἰσχύνην, ἢ καταφρόνησιν· τὸ ὅποιον μαδῶν ὁ Φωκᾶς, Βάνοσον Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς, ἢ Κοπανᾶν στρατηλάτην ἐπεμφε κατ' αὐτῶν, οἵτινες πορευθέντες, ἄλλας μὲν ἐφόνευσαν, ἄλλων δὲ ἐκβάλαν τὰς ἀρμὰς, ἢ ἐδίωξαν αὐτὰς ἀπὸ τὴν πόλιν.

§. 8. Εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Τύραννος Φωκᾶς τρέχων εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ἢ ἰδὼν τινὰς περιγελῶντας αὐτόν, πολλὰς μὲν ἐθανάτωσεν, ἄλλας δὲ ἀκροτηρίασε, ἢ ἄλλας ἐπνίξεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ πολλὰς ἄλλας παρῆδωκε τῷ Ἐπαρχῷ, διὰ νὰ τῆς παιδεύσῃ, οἵτινες ἐφυλακώθησαν εἰς τὸ Πραιτώριον· τὸ δὲ πλῆθος συμφωνήσαντες ἔκαυσαν τὸν πραιτώριον, περὶ

(α) Μεταξὺ Γεωργίου Α' ἢ Πέτρου Γ'. ἐξημέτισε Γεώργιος ε'. αἰρετικός. εἰς τόπον τῶ ὁποῖοις, ἀρχιερατεύσαντος ἐτῆ ε'. γίνεσθαι Βενιαμὶν Γακωβίτης, ἢ εἰς τόπον τῆς Γεωργίας ὁ Πέτρος, ὕστερον Ἀγάθων, Γεώργιος, Γεῶν, Συμεὼν πάντες αἰρετικοί.
(β) Παραδρομή, διότι ἀνωτέρω λέγει πως ὁ Πύρρος ἐγενε τῷ χλθ'. ἢ ὀρθότερον, ὁ γὰρ περὶ αὐτῆς Σέργιος ἐτελεύτησε τῷ χλθ'.

(γ) Βιβλ. ἡ. κεφ. μγ'.

περὶ ὧν ὄρα τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνᾶν (β), τὸν Νικηφόρον (γ), καὶ Παῦλον τὸν διάκονον (δ).

§. 9. Τῷ δὲ Φωκᾷ θανατωθέντος, ἄρχησεν ὁ Ἡράκλειος νὰ διορθώ-
νῃ τὴν τῶν Ρωμαίων Αυτοκρατορίαν ὅπως οἱ Πέρσαι κατέτρεχον τὴν Α-
νατολήν· σοχαζόμενος δὲ τὰς στρατιωτικὰς καταλόγους, πολλὰ ὀλίγους εὔ-
ρε, διότι οἱ ἄριστοι, καὶ ἔμπειροι στρατιῶται εἶχον ἀφανισθεῖ εἰς τὰς πολέ-
μους· οἱ δὲ τῷ Χοσρόῃ Πέρσαι ἀκράτητα φερόμενοι εἰς τὸ β'. ἔτος τῷ Ἡ-
ρακλεῖ, παρέλαβον Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ πολλὰς μυριάδας αἰχ-
μαλώτισαν. ἔπειτα εἰς τὸ γ'. ἔτος ἔλαβον τὴν Δαμασκόν, καὶ τέλος τὰ
Γερσοόλυμα μετὰ πολυορκίαν, εἰς τὰς ὁποίας καιρὸς ἄπειρον πλήθος Χριστι-
ανῶν ἐφονεύθη, μυριάδες ὡς λέγουσι τινὲς δ'. καὶ διὰ χειρῶν τῶν Ἰβδαίων οἱ
περισσότεροι ἐθανατώνοντο· διότι ἀγοράζοντες αὐτὰς εὐθιᾶ, τὰς ἐφόνευαν.
τὸν δὲ Πατριάρχην τῆς Ἀγίας πόλεως Γερουσαλήμ, καὶ τὰ Τίμια Ζύλα
τῷ Σταυρῷ, ὡς ἐξαίρετα κέρση μετὰ πολλὴν αἰχμαλωσίαν λαβόντες τὰ ἡ-
φεραν εἰς Περσίαν, ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας χιδ'. ὡς οἱ ἀνωθεν ῥη-
θέντες ἱστορικοὶ λέγουσι. Παραγενόμενοι δὲ αὐτοὶ οἱ Ἰσμαηλῖται μίαν ἐβδο-
μάδα πρὶν κυριευθῇ ἡ Γερουσαλήμ, εἰς τὴν χώραν τῷ Ἀββᾷ Σάββα, πάν-
τα τὰ ἱερὰ σκευὴ διάρπασαν, καὶ τὰς καταλειφθέντας ἀγίας Πατέρας πάν-
τας μελιχρὸν κατέκοψαν, ὡς ὁ Ἅγιος Ἀντίοχος γράφει πρὸς τὸν Εὐ-
στάθιον.

Οἱ ἑσθροὶ
Χριστιανῶν
παρὰ τῶν
Ἰβδαίων.

§. 10. Τῷ ἐπομένῳ δὲ ἔτει τῷ χιε'. παρέλαβον οἱ Πέρσαι τὴν Αἴ-
γυπτον, Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Λιβύαν, τὴν δὲ Καρχηδόνα μὴ δυνηθέντες νὰ
κυριεύσωσι τὴν ἀφίσαν, καὶ ἀνεχώρησαν. ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν τὰς συμφο-
ρὰς φοβηθεὶς ὁ Ἡράκλειος, ἐπεμψε πρέσβεις πρὸς τὸν Χοσρόην λέγον-
τες αὐτῷ, νὰ χορτάσῃ τέλος πάντων ἀπὸ τὴν γενομένην φθορὰν τῶν
ἀνθρώπων, καὶ παρακαλῶντες νὰ εἰρηνεύσῃ, μετὰ ταξίματα ἐτησίων χαρισ-
μάτων, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τὴν πρεσβείαν, ὁ Ἡράκλειος πάλιν ἄλ-
λην πρεσβείαν πέμπει παρακκλῶν αὐτὸν νὰ εἰρηνεύσῃ· ὁ δὲ Πέρσης ὑπε-
ρηφάνως καὶ βλασφημῶς ἀπεκρίθη, πῶς δὲν δέλει λυπηθεῖ τὰς Χριστιανὰς,
αἱ δὲν ἀρνηθῶσι τὸν ἐσαυρωμένον, καὶ προσκυνήσωσι τῷ Ἡλίῳ, ὃν Μίθραν
καλεῖσι.

Ἡράκλειος
ζητεῖ εἰρή-
νην δις ἀπὸ
τῶν Πέρσας
ἀλλὰ μα-
ταίως.

§. 11. Λοιπὸν ὁ Ἡράκλειος φιλιωθεὶς μετὰ Χαγᾶνον ὅπως ἐκάρσεν τὴν
Θράκην, εὐτυχῶς ἀρματώθη κατὰ τῷ Χοσρόῃ, καὶ συχνῶς πολεμῶν μετὰ
τὰς ἀρχιστρατήγους τε, δηλαδὴ μετὰ τὸν Σάββαρον, καὶ ἄλλους, ἐνίκησεν αὐ-
τὸς, καὶ τὰ στρατεύματά τε κατέκοψε, καὶ ἠφάνισεν· ὕστερον ἐρχόμενος εἰς
τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Περσίας τὰς τε πόλεις ἐκρήμνιζε, καὶ τὰς ναεὶς τῷ
Πυρὸς, μετὰ αὐτὸ τὸ τιμώμενον παρ' αὐτῶν, κατέκαιεν. Ὁ δὲ Χοσρόης

Τ 3

κα-

(α) Σελ. 65. (β) Σελ. 319.

(γ) Βιβλ. ιη'. κεφ. μγ'.

(δ) Γεωγ. βιβλ. ιζ'. σελ. 123.

Συρόης διά
δοχος τῆ
Κοσρέη φι-
λιώσεται με-
τὸν Ἡρά-
κλειον.

Τὰ τίμια
Εὐλα ἐλευ-
θερωμένα
ἀπὸ τῆς
Πέρσας ἀ-
φύονται εἰς
Γερουσαλήμ.

Προνόμιον
τῆς Ρώμης
παρὰ Φω-
κᾶ.

Πάνθεον
Ρώμης εἰς
Ναὸν θεῶν
ἀφιερᾶται.

Ἐξαρχοὶ
Ἰταλίας.
Βασιλεῖς
Λογγυβάρ-
δων.
Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι.

καταφυγῶν εἰς Κτησιφῶντα ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀδένειαν, καὶ ἔχων πολ-
λὰς υἱάς, ἄφησε τὸν μεγαλύτερον, καὶ τὸν ἐκαταφρόνησε, τὸν Συρόην δι-
λαδῆ, βυλόμενος νὰ ἀφήσῃ διάδοχον τὸν μικρότερον Μερδασῶν· τὸτο δὲ
μαθὼν ὁ Συρόης, κατέπεισε πολλὰς Σατράπας, καὶ πολέμῳ μετὰ τὸν πατέ-
ρα τῆ, καὶ νικήσας αὐτὸν τὸν ἔδεσε, καὶ πολλὰ ἀτιμάσας, ἐφάνευσεν ἔμ-
προσθεν τῷ Μερδασῶν, ὅμῃ καὶ τὰ ἄλλα τὰ παῖδιά, ὑπερον μετὰ τὸ τόξον
ἐθανάτωσε καὶ αὐτόν. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκυρίευσεν ὁ Συρόης τὴν βασιλείαν τῶν
Περσῶν, καὶ ἐφιλιώθη μετὰ τὸν Ἡράκλειον, πάντας τὰς ἐν τῇ Περσίᾳ αἰχ-
μαλώτας ἠλευθέρωσε, καὶ τὰ τίμια Εὐλα τῷ Σταυρῷ ἔδωκεν αὐτῷ, ὅμῃ
καὶ τὸν Πατριάρχην Γερουσαλήμ Ζαχαρίαν. Ὁ δὲ Ἡράκλειος γενομένης
τῆς εἰρήνης ἐσσεφεν εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν. Τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἐρχόμενος
εἰς Γερουσαλήμ, τὰ τίμια Εὐλα σφαλισμένα ὡς ἐπάρτησαν μείναντα, εἰς
Μόδεςον τὸν Ἀρχιερέα, καὶ εἰς τὸν κλῆρον δεικνύων ἄφησεν αὐτοῖς. Ἐν ἔτει
χλᾶ. ἐκ τῆ Αἰθρήβη, χώρα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, οἱ
Σαρακηνοὶ ἐφάνησαν, καὶ πλησιάζοντες ἐκάρσευσαν τὰ πλησίον χωρία.

§. 12. Μ' ὅλον δὲ ὅπῃ ὁ Περσικὸς ὕτος πόλεμος, ἐχὶ χωρὶς μεγάλης
βλάβης τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐγένεν, ὀλίγος ὅμως εἶναι παραβαλ-
λόμενος μετὰ τὸν πόλεμον, ὅπῃ ἀπὸ τὰ ἀσεβῆ δόγματα τῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις ἀναφανέντων ἐκ τῆς Ἀραβίας Μωάμεδ, καὶ Μοναδελιτῶν αἰρετικῶν,
περὶ ὧν καδ' ἐξῆς κατὰ πλάτος φέλομεν εἰπῆ.

§. 13. Ἐν τῇ Δύσει, μάλιστα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οἱ τῆς Ρώμης Ἀρχιε-
ρεῖς ἀρχισαν νὰ ὑπερηφανένωνται κατὰ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινῆ
πόλεως, ἐν ὧσιν Βονιφάτιος Γ'. ἐπέτυχεν παρὰ τῷ Φωκᾷ, τὸ νὰ λέγη-
ται ὁ ἐν Ρώμῃ θρόνος Ἀρχιερατικὸς πρῶτος, καὶ κεφαλὴ παστῶν τῶν Ἐκ-
κλησιῶν. ἀπὸ αὐτὸν τὸν Φωκᾶν Βονιφάτιος Δ'. ὁ διάδοχος τῷ Γ'. ὅπῃ
ἔλαβε τὸ ἐν Ρώμῃ ποτὲ Πάνθεον ἱερὸν, εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένης Μαρίας,
καὶ πάντων τῶν ἁγίων Μαρτύρων ἐορταστικῶς ἀφιερῶσατο πρὸς τὰς Νοεμβρίας
Καλάνδας, καδ' ἦν ἡμέραν διατάξατο νὰ ἐκτελῆται ἡ ἐορτὴ πάντων τῶν
μαρτύρων, ἣν ὑπερον εἰς τιμὴν πάντων τῶν ἁγίων μετέβαλον, ὡς ὁ Γεμελα-
κῆσιος Σιγύμπερτος λέγει (α).

§. 14. Ἐξαρχοὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τέτας τὰς χρόνους ἦσαν, Σμάραγ-
δος, Αὐδης, Γωάννης, Δεμίγιος, Ἐλευθέριος, καὶ Ἰσαάκιος· βασιλεῖς δὲ
τῶν Λογγυβάρδων, Ἀγίδολφος, Ἀδαλόαλδος, Ἀριόβαλδος, καὶ Ροδαρις,
τῶν ὁποίων οἱ δύο ὑπεροι ἦσαν Ἀρειανοί· Ἐπίσκοποι δὲ Ρώμης ἐγέναν Σα-
βινιανὸς, Βονιφάτιος Γ'. καὶ Δ'. Δεσδεδίτος, Βονιφάτιος Ε'. Οὐώριος, Σαβι-
ρῖνος, καὶ Γωάννης ὁ Δ'. (β)

§. 15.

(α) Χρον. ἐν ἔτει χθ'. (β) Ὁ Σαβινιανὸς ἀρχιεράτευσε μῆνας ὀκτώ, ὁ Βονι-
φάτιος Γ' μῆνας ἐννέα, ὁ δὲ Βονιφάτιος ἔτη ὀκτώ, καὶ μῆνας ἑξ, ὁ Δεσδεδίτος ἔτη δύο,
καὶ μῆνας ὀκτώ, Βονιφάτιος Ε' ἔτη ὀκτώ, ὁ Οὐώριος ἔτη ιγ'. ὁ Σαβιρῖνος μῆνας ἐννέα,
καὶ ἡμέρας ὀλίγας, καὶ Γωάννης Δ' ἔτη δύο, καὶ μῆνας δύο.

§. 15. Ο Σμάραγδος ἰδὼν μικρὰς τὰς δυνάμεις τε, ἀπὸ τῆς Λογγιβάρδας, φιλιώνεται μὲ τὸν Ἀγίδελφον· Ἰωάννης δὲ ὁ Λεμίγιος ἑξαρχος ὑπὸ τῆ Φωκᾷ κατασφάει, γυναικῶν πληθός, καὶ Εὐνέχων, σὺν αὐτῷ ἤφερε, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὑπερὸν Ἰωάννης Κομφινός, ὁ τῆς Νεαπόλεως στρατηγὸς ὅτῃ ἀποσάτησε· κατὰ τῇ ὁποίᾳ σφαλαίς ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον ὁ Ἐλευθέριος, δεξιῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τὰς ἐν Νεαπόλει σασιάζοντας συνάσειλε, φονευθέντος τῇ ἡγεμόνος αὐτῶν Ἰωάννη· ὑπερὸν φιλιώδεις μὲ τῆς Λογγιβάρδας, τῶν ὁποίων ὁ βασιλεὺς Ἀδαλόαλδος ἦτον εἰς τὴν πρόβλεψιν τότε τῆς μητρὸς αὐτῆ Θεουδελήνδας ἑνδεκα χρόνων, βασιλέα τῆς Ἰταλίας ἑαυτὸν ὀνομάζει· φέρων δὲ σφάτευμα εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφόνευσεν ἀπὸ τὰς στρατιώτας τε, καὶ ἐσάλθη ἡ κεφαλὴ τε εἰς Κωνσταντινέπολιν πρὸς τὸν Ἡράκλειον, ὅς τις αὐτῇ αὐτῇ προχειρίζεται τὸν Ἰσαάκιον. Ἐλθὼν δὲ ὅτος, τὴν γενομένην συνθήκην μετὰ τῶν Λογγιβάρδων ἐκράτυνε, καὶ ἐσερέωσε βεβαίων αὐτὴν ἔτι διὰ δέκα χρόνας· ἀπὸ τὰ ὁποῖα φανερεῖται πῶς ἡ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησίας κατάστασις κατὰ τῆτον τὸν χρόνον νῦν ἦτον ἀτάραχος.

§. 16. Ἀπὸ Ἀδαλόαλδου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆ Θεουδελήνδας ἡ τῆ Θεᾶ Ἐκκλησία μεγάλην ὠφελίαν ἔλαβε, διότι αὐτὸς ὁ Ἀδαλόαλδος μὲ τὰς ὠφελίμας τῆς μητρὸς τε δέσεις, καὶ μόνον τὴν καθολικὴν πίσιν ἐμεγάλυνεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς κτήσεις, καὶ ἀφιερώματα τῇ τῇ Χριστῇ Ἐκκλησίᾳ ἐχώρησε, καὶ τὰς δλιβομένους καὶ καταφρονημένους Ἐπισκόπους, εἰς τὴν πρέπσαν τιμὴν, καὶ ἀξίαν ἀπεκατάστησεν, ὡς Παῦλος ὁ διάκονος λέγει (α). Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῇ Ῥοδάρεως σχεδὸν εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς δεσποτείας τε δύο μόνον Ἐπίσκοποι ἦσαν, ὁ εἰς μὲν καθολικός, ὁ δὲ Ἀρειανός, εἰς τὴν Τικηνήσιαν ὁμοίως πόλιν μέχρι νῦν, λέγει Παῦλος ὁ διάκονος, φανερώνεται, ὅτι ὁ Ἀρειανὸς Ἐπίσκοπος παρὰ τῇ Βασιλικῇ τῇ Ἀγίᾳ Εὐσεβίᾳ ἀυλιζόμενος, τὸ βαπτιστήριον εἶχεν (β).

§. 17. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ Θεοδέβερος, καὶ Θεοδώριος ἀδελφοί, καὶ υἱοὶ τῇ Χιλδεβέρτῃ πρὸς τε ἄλλους, καὶ κατὰ τῇ Κλοτάρῃ τῇ Β'. καὶ συχνῶς, καὶ διεξοδικὰς πολέμους ἐποίησαν, ἕως ἃ νικηθεὶς ὁ Θεοδώριος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τῇ Θεοδέβερον, καὶ τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἀποθανὼν, καὶ ἡ Βενεχιλδὼ ἔτι ἡ μάμμη τῆς, ἣτις ἐγένινεν αἰτίος αὐτῶν τῶν ἐμφυλίων πολέμων, τιμωρθεῖσα πρότερον ἀπὸ τὸν Κλοτάρῃ μὲ ἄτιμον θάνατον ἀπέθανε, καὶ ἔλαβαν τὴν ἐξουσίαν Κλοτάρῃος καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ Δαγόβερος, κατ' ὃν χρόνον εἰς ἡσυχίαν καὶ καλὴν κατάστασιν τὰ τῶν Φράγκων πράγματα ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Κλοδόβαϊον ἕως αὐτὸν τὸν καιρὸν διαμοιραδὲν πολυσιδῶς τὸ βασιλείον τῶν Φράγκων εἰς υἱὰς, καὶ υἱῶν υἱὸς ἄνω κάτω, καὶ τεταραγμένως
ἐκυ-

Ἀδαλόαλδος μεγαλύνει τὴν Ἐκκλησίαν.

Πόλεμος ἐν Γαλλίᾳ Θεοδέβερος καὶ Θεοδώριος.

(α) Περὶ τῶν πραγμ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. β'. κεφ. μγ'.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. μδ'.

Δαγρόβετος
Γαλλίας
Βασιλεὺς
βιάζει τὰς
Γαλλίας ἵνα
γίνωσι Χρι-
στianoί.
Βασιλεὺς
τῶν Βεργότ-
των.
Σισέβετος
βιάζει τὰς
Γαλλίας ἵνα
γίνωσι Χρι-
στianoί.

ἐκυβερνεῖτο, καθὼς λέγει Οἶδων ὁ Φρισιγγήνσιος (α) ὁ Δαγρόβετος μετὰ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς τε, μόνος βασιλεύων, τὰς Γαλλίας ὅπῃ ἑκατοί-
κον εἰς τὴν Γαλλίαν ἐβίασε νὰ λάβωσι τὰ ἱερὰ τῶν Χριστιανῶν, παρακινήσει εἰς
τὸτο ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον, τὸ αὐτὸ ποιήσας ἔξ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνατολήν,
καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Φρισιγγήνσιος (β).

§. 18. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν τῶν Βεργόττων βασιλεῖς ἐχορημάτισαν Λυδ-
βας Β'. Γανδέμαρος Σισέβητος, Ρήχκαριδος Β'. Σκιντίλας, Σισένανδος, καὶ
Χιντίλας· ὁ Σισέβητος, τόσω διὰ συμβαλῶν, ὅσω διὰ βίας ἤφερε τὰς
Γαλλίας εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ, τῶ ὁποῖα τὴν ὑπερινὴν γνώμην ἢ μετὰ ταῦ-
τα συγκρατηθεῖσα ἐν Τολήτῳ δ'. σύνοδος ἀπεδοκίμασεν ἐν κεφ. νς'. λέγον-
τινὲς νὰ ἐβαπτίσθωσαν τότε μυριάδες Γαλλῶν δ'. Ἀδων ὁ ἐκ Βιέννης ἐν τῷ
Χρονικῷ (γ) γράφει, μερικοὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς Γαλλίας νὰ ἐφυγον κρυφίως,
ἔξ νὰ ἦλθον πρὸς τὰς Φράγκας, συμμὰ εἰς τὰς ὁποῖας νὰ ἔπεσαν εἰς τὴν
αὐτὴν κυβείαν τῆ κλήρα, φανερόν γίνεται ἀπὸ τὰ ρηθέντα ἀνωτέρω περὶ τῆ
Δαγροβέρτα.

Ἡ Ἀγγλία
πίπτει πάλ-
ιν εἰς τὴν
εἰδωλολατ-
ρείαν.

§. 19. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποθανὼν ὁ Γιδλβέρτος πρῶτος βασιλεὺς
τῶν Ἀγγλῶν, λαμβάνει τὴν ἐξουσίαν ὁ νόθος υἱὸς τε Εἰαδέβαλδος, ὅστις
ἀπομακρυνθεὶς τελείως ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίσιν, ἤφερε τὴν παλαιὰν εἰ-
δωλολατρείαν, ἔξ με τὸν ἄνομον γάμον τῆς μητρὸς τε αὐτὸν ἐμίανεν. ὡ-
σάντως τελευτήσας τότε Σαβίρητος ὁ τῶν Οὔσσαξόνων ἐν τῇ Βρεταννίᾳ
Χριστιανὸς βασιλεὺς, τρεῖς υἱὸς ἄφησε τῆς παλαιᾶς δεισιδαιμονίας περιποι-
μένως, εἰς τῶν ὁποῶν τὸν καιρὸν ἢ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ Ἐκκλησία κακοπαθῶ-
σα, Μελιττός τε ἔξ Ἰσῶς ἐβιάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς Γαλλίαν· ἔπει-
τα δὲ ἀνελπίστως τὴν τῶν Χριστιανῶν πίσιν ὁ Εἰαδέβαλδος ἀγκαλιθεὶς, ἔ-
σπερώς πισεύσας, ἀνακληθέντες πάλιν εἰς Ἀγγλίαν, ἐβοήθησαν τὴν κατα-
πεσθῶσαν Ἐκκλησίαν, με σωτηριώδεις βοηθείας.

Στρέφει
πάλιν εἰς
τὴν Χριστι-
ανικὴν πίσιν.

§. 20. Ἐπὶ τῶτοις Εἰδίνος ὁ τῶν Βορείων Ἀγγλῶν βασιλεὺς, λαβὼν
εἰς γυναῖκα Ἰδελβέργην τὴν θυγατέρα Ἰδελβέρτα Χριστιανὴν ἄσαν, εἰς τὴν
Χριστιανικὴν πίσιν διὰ μέσθ τῆ Παυλίνα ἦλθεν· ἔπειτα νικηθεὶς ἀπὸ τὰς δύο
βασιλεῖς τῆς Βρεταννίας, ἐφρονεύθη με ὅλον τὸ σράτευμα, τὸ δὲ βασίλειόν τε
διεμοιράσθησαν οἱ συγγενεῖς τε Οἶδων, Οὔριχος, ἔξ Εἰάνφριδος, οἵτινες
εὐθύς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ ἠρνήθησαν, ἀλλ' ὕπερον ἐφρονεύθησαν ἀπὸ Καρ-
δέλλον τῶν Βερτόνων βασιλέα, τῶ ὁποῖα φρονευθέντος μετ' ὀλίγον εἰς τὸν
πόλεμον, τὸ τῆ Εἰδίνος βασίλειον ἔλαβεν Οὔσβαλδος ὁ τῆς Χριστιανικῆς
πίσεως μέγας βοηθός, ἔξ επαυξητῆς θερμότητος.

Εἰδίνος ὁ
τῶν βορείων
Ἀγγλῶν
βασιλεὺς
γίνεται
Χριστιανός.

ΚΕΦΑ'.

(α) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. θ'.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(γ) Ἡλκ. 5'. εἰς χδ'. σελ. 190.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ τῆ δοθέντος ὑπὸ τῆ Φωκᾶ πρωτείας τῇ Ρωμαιοῖν
Εκκλησίᾳ.

§. 1.

Μὲ τῖνα τρόπον διηγωνίσθησαν Πελάγιοι ὁ Β' καὶ Γρηγόριος ὁ Α'. οἱ τῆς Ρώμης Ἐπίσκοποι, ζῶντος τῆ Μαυρικίᾳ, περὶ τῆ τίτλη καθ' ὃν, ὁ Κωνσταντινιπόλεως θρόνος Οἰκουμενικὸς λέγεται, ἀνωτέρω ἐρρέθη. βασιλευδέντος δὲ τῆ Μαυρικίᾳ, καὶ τῆ ἀλιτηρίᾳ Φωκᾶ Αυτοκράτορος ἀναγορευθέντος, Γρηγόριος Α'. ὁ καὶ μέγας λεγόμενος, συγχαίρων αὐτῷ, ἐπιστολὴν ἐπεμψε πλήρη κολακείων, διὰ τῆς ὁποίας ἠλπίζε νὰ βλάβῃ τὸν ἀντίζηλόν τε, ἀλλ' ἠπατήθη, μᾶλλον καὶ ἐντροπιάθη, ἔλεγε δὲ ἡ ἐπιστολὴ ὕτως· „ Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ὃς κατὰ τὸ γεγραμμένον, μεταβάλλει χρόνος, καὶ μετακομίζει βασιλεία·..... ἐνίοτε μὲν ὁ Εὐσπλαγχνος Θεὸς πολλῶν λυπημένων τὰς αὐτῶν καρδίας προσέλετο παραμυθία ἀναδάλλειν, ἕνα πρὸς τὸν τῆς διοικήσεως κολοφῶνα προάγων, τὸν διὰ τῶν ἐν τοσούτων τῆς αὐτῆς Εὐσπλαγχνίας ἐν ταῖς τῶν πάντων διανοαῖς τὴν τῆς ἀγαλλιᾶσεως αὐτῆς χάριν ἐπιχέοντα. ἀφ' ἧς δαφιλείας τῆς ἀγαλλιᾶσεως ἰσχυρίζεσθαι ἡμᾶς θάττον πιστεύομεν, οἵτινες ἐν τῇ χρηστότητι τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος, ἐπὶ τὸ Αυτοκρατορικὸν ὄψος ἀνελεῖσθαι, χαίρομεν. εὐφραίνεσθωσαν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ, καὶ διὰ τὰς ὑμετέρας ἐπιεικεῖς πράξεις συμπάσης τῆς πολιτείας τὸ πλῆθος τὸ μέχρη τῆ νῦν σφοδρῶς καταβεβλημένον παιδρυνέσθω. ἀνάγνωδι τούτην τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ ια'. βιβλίῳ τῶν Ἐπιστολῶν τῆ Γρηγορίου λς'. ἦσαν τῇ τάξει· ταύτη δὲ καὶ ἡ μδ'. συνάπτεται, ἡ πρὸς Λεοντίαν τὴν Αὐγασαν σαλθεῖσα (α).

Ἐπιστολὴ
Γρηγορίου
πρὸς Φω-
κάν.

§. 2. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἐν τῷ μεταξύ ἀποθανών, προχειρίζεται εἰς τὸν τῆς Ρώμης θρόνον ὁ Σαβινιανός, ὅστις ἔξ μόνον μῆνας προσῆς, ἀπέθανε, καὶ διαδέχεται παρὰ Βονιφατίου Γ'. βλέπων δὲ αὐτὸς τελευταῖον τὸν Φωκᾶν ἐχθρικῶς φερόμενον πρὸς Κυριακὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινιπόλεως, ἐπειδὴ ἤλεγχε τὴν σκληρότητα αὐτῆς, καὶ ἀπανδρωπίαν, καὶ φοβόμενος μήπως

(α) Η' μὲν λς'. ἀριθμεῖται λη'. ἡ δὲ μδ'. ἀριθμεῖται μς'. ἐν τόμῳ Γ'. τῆς συνάξ. τῶν Συνόδων, παρὰ Γεωργίου Δομινίκου Μάνου. ἐκδ. Φλωρεντίας αψξδ'.

Πότε ἐδόθη
τὸ πρωτότυπον
παρὰ τῷ
Φωκᾷ.

πως ἡ Ἰταλία ἀπὸ τοῦ μίσους τῶν κακεργημάτων τε ἀποσῇ ἀπ' αὐτὸν, με-
δεήσεις, καὶ κολακείας ἐπέτυχεν ἀπ' αὐτὸν τὸν Φωκᾶν, τὸ νὰ εἶναι ἡ ἐν
Ρώμῃ Ἐκκλησία κεφαλὴ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν ἔτει χς'. αὐτὸς ὁ
Φωκᾶς λέγει Παῦλος ὁ διάκονος (α), παρακαλῶντος τῷ Πάπα Βονιφάτιῳ,
„ διατάξατο τὸν θρόνον τῆς Ρωμαϊκῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κε-
„ φαλή νὰ εἶναι πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινῇ πόλει Ἐκ-
„ κλησία πρώτην ἑαυτὴν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἔγραψε. Τὰ αὐτὰ λέ-
„ γαν Ἀδων ὁ ἐκ Οὐιέννης ἐν τῷ χρονικῷ (β), Ρηγίνων ὁ Πρεμινένσιος (γ),
Ἑρμανδὸς ὁ Κόντρακτος (δ), Μαριανδὸς Σκότος (ε), Σιγίβερτος ὁ Γεμβλα-
κηνσιος (ς). ὁ δὲ Πλάτινας ἐν τῷ Γ'. Βονιφάτιῳ προσδέττει, πῶς ὁ
Βονιφάτιος ἔλαβε τὸτο τὸ προνόμιον μετὰ πολλὴν σπαδὴν, καὶ ἀγῶνα, καὶ ἄλ-
λοι πολλοὶ, καὶ ἔτω βασιλεύοντος τῷ Φωκᾷ, ἀρχισε νὰ ἀγριώσῃ τὸ κε-
φάλι τε εἰς τὴν Δύσιν ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος· περὶ τὰτα ὁμοῦς τῷ δοθέν-
τος τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῷ Φωκᾷ διατάγματος, ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκ-
κλησία ἐναντιῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τῷ ψευδοπροφῆτῃ Μωάμεθ, καὶ τῆς αὐτοῦ αἰ-
ρέσεως.

§. 1.

Μωάμεθ
ψευδοπρο-
φήτης.

Η γεμονεύοντος τῷ Ἡρακλεῖ, ἀνεφάνη εἰς τὴν ἀνατολὴν ὁ διαβεβοη-
μένος εἰς ὅλον τὸν κόσμον Μωάμεθ, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ φξ'.
ἔτος εἰς τὴν πόλιν τῆς Εὐρώης Ἀραβίας, Μεκκῆς, ἔχι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐρυ-
θρὰν θάλασσαν, καὶ ὦν Καμήλοβοσκὸς τῆς πλεσίας κυρίας τε Καδιγῆς, ἐ-
γινε καὶ ἄνδρας τῆς, μετὰ μαγείας καταπείσας αὐτήν. Ἐρχόμενος δὲ εἰς Πα-
λαισίνην, ἐσυνανασρέφετο μετὰ Ἰουδαίους, καὶ Χριστιανούς, καὶ ἐλαμβάνεν ἀπ' αὐ-
τῶν γραφικὰ τινα, τέλος ἀπὸ διαφόρων αἰρέσεων, πλάττων ἓνα χάος τε-
ρατώδες συνέσκησε.

§. 2. Ἐχων δὲ δαιμόνιον ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄφριζε, διὸ ἐλυ-
πεῖτο ἡ κυρία τε, καὶ γυνὴ τε· βλέπων δὲ αὐτὸς τὴν γυναῖκα τε ἔτω
πι-

- (α) Περὶ τῶν προχθ. τοῖς Λογγυβ. βιβλ. δ'. κεφ. λζ.
(β) Ἡλκ. σ'. ἐτει χδ'. σελ. 190.
(γ) Χρον. ἐπὶ Φωκᾷ ἐν ἔτει φλή.
(δ) Χρον. ἐν ἔτει χή.
(ε) Χρον. ἐν ἔτει χή.
(ς) Χρον. ἐν ἔτει χς'.

πικραίνεσθαι, ἔλεγεν εἰς αὐτὴν διδασκῶν ἀπὸ τὸν Σέργιον, ὅτι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἔρχεται Οὐρανόθεν πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν διδάσκει θεῖα τινὰ, καὶ ἀπόκρυφα, καὶ ὡς μὴ ὑποφέρω τὴν θεωρίαν τῶ Ἀγγέλου ποιεῖ τοιαῦτα σχήματα, πίπτων κατὰ γῆς ὡς δαιμονιζόμενος· καὶ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἄτως εἶχεν, ἐμαρτύρει καὶ ὁ ῥηθεὶς Σέργιος μοναχός, ὅτῃ εἰς τὴν κακίαν ἦν χειρότερος, καὶ ὅτῃ διὰ τὴν κακοπίσαντε ἐδιώχθη ἀπὸ τοῦ Βυζάντιον, καὶ ἦτον ἐκεῖ ἐξόριστος· ὅστις θέλων νὰ πληροφορήσῃ τὴν γυναῖκα, ἔλεγεν αὐτῇ, ὅτι ὡς ἀληθῶς εἰς ὅλας τὰς προφῆτας αὐτὸς ὁ Γαβριὴλ πέμπεται· αὐτὴ δὲ πεισυστα εἰς τὰ λόγια τῶ ψευδοαββᾶ φίλου, καὶ ῥίψασα τὸ ὄνειδος, μᾶλλον δὲ καυχώμενη ὅτῃ συνοικεῖ μετὰ προφήτην, τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐξέδωκε, καὶ εἶπεν εἰς τὰς ὁμοφύλους αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐξῆλθεν ὁ λόγος εἰς τὰς ἀνδρας, καὶ ἄτως ὄνομα προφῆτε παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις ὁ συχαμμερός ἐκεῖνος ἀπέκτησε, καθὼς ὁ Κεδρηνὸς γράφει (α), Ζωναρᾶς (β), Παῦλος ὁ Διάκονος (γ) Σιγύβερος ὁ Γεμβλακηνσίος (δ), Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπερ. ἐν τοῖς χρόνοις τῶ Ἡρακλείου (ε), καὶ ἄλλοι πολλοί.

Σέργιος
μοναχὸς
συγγενὸς
τῷ Μωά-
μεθ.

§. 3. Κατ' ἀρχὰς δὲ κρυφίως τὴν διδασκαλίαν τε διέσπειρε, καὶ ὅλγως μόνον ἀπὸ τὰς φίλων τε, καὶ οἰκείας τε ἀπέκτησεν ὁπαδός· ἐν ἔτει δὲ τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲν φανερὰ αὐτὴν κηρύξας ἐν τῇ πατρίδι αὐτῇ Μεκκέ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν τῶ τόπῳ ἐκείνῳ, ὅτῃ τὰς μηχανὰς τῶ πονηρῶ αὐτῷ ἐκατάλαβε προσαχθεὶς νὰ φύγῃ, πρὸς Μεδινὴ πόλιν, τῆς Ἀραβίας μετὰ τὰς οἰκείας τε ἔφυγεν· ἀπὸ δὲ τὴν διὰ Σερσικίαν αὐτῇ φυγὴν οἱ Μωαμεθδανοὶ ἄρχισαν τὴν ἐποχὴν τῶν χρόνων αὐτῶν, ἣτις Χιτζερὲτ κοινῶς λέγεται· ἐγένετο δὲ αὐτὴ ἡ φυγὴ τῷ Μωάμεθ ἐν τῷ ἔτει τῷ Ἡρακλείου, τῆς δὲ ἐνσάρκα οικονομίας τῷ χιζ. τῇ ις. Ἰσλὴ μὲν ἡμέρᾳ παρασκευῇ.

Φυγὴ τῷ
Μωάμεθ.

Χιτζερὲτ
Μωαμεθδαν-
ῶν.

§. 4. Διατρίψας δὲ μερικὸν καιρὸν εἰς Μεδινὴν, καὶ πολλὰς Ἀραβας μετὰ τὸ δηλητήριον τῆς διδασκαλίας τε βιάσας, θανάσης δὲ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, καὶ κληρονόμος γενόμενος τῆς περιουσίας τῆς, πολλὰ εἰς τὴν δύναμιν ἠυξήθη, καὶ φύλαρχος, καὶ διδάσκαλος, καὶ νομοθέτης τῶν Ἰσλαμικῶν ἐκρημάτισεν· ἄλλας μὲν ἀπατῶν μετὰ λόγους, καὶ ἄλλας, ὅσοι δηλαδὴ δὲν ἤθελον νὰ καταπειδῶσι, φοβερίζων μετὰ σπαθί, καὶ βιάζων αὐτὰς, νὰ ὑποταχθῶσι· διότι πολὺ καὶ ἀρκετὸν ὑπήκουον ἐσυνάθρουν, ἐπειδὴ ἐκτρατεύοντο κατὰ Περσῶν εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶ Ἡρακλείου πολλοὶ Σαρακηνοὶ, οἵτινες μὴ λαμβάνοντες τὰς μισθὰς αὐτῶν, ἀλλ' ὑβριδόντες ἀπεσάτησαν ἀπὸ τὸν Ἡρακλεῖον, καὶ ἦλθον εἰς τὸν Μωάμεθ, τὸν ὁποῖον ἐκλεξαν διὰ στρατηγὸν τῆς, καὶ διὰ μέσων τῶν ἀρμάτων τὴν δεισιδαιμονίαν τε εἰς πολὺ ἐξάπλωσεν, ὡς διηγεῖται Σιγύβερος ὁ Γεμβλακηνσίος (ζ).

Ὁ Μωάμεθ
κηρύττει τὴν
θερησίαν
τε.

Σαρακηνοὶ
προσέρχονται
πρὸς τὸν
Μωάμεθ

U 2

§. 5.

(α) Σελ. 333. (β) Σελ. 66. (γ) Γεωγ. βιβλ. ιη'. σελ. 131. (δ) Χρον.
'ν ἔτει χλς'. (ε) Σελ. 159. (ζ) Χρον. ἐν ἔτει χλς'.

Α' βυβλίκερ
διαδοχῶς τε
Μωάμεθ.

Ε' βρατοι τὸν
πιτεύωσι
διὰ τὸν Με-
σίαν.

Κερῶν τὴ
ἑστῇ.

Κεφάλαια
τῆς Κεραῖν,
ἢ Ἀλκοραῖν.

§. 5. Προσῆλθεν ὁ Μωάμεθ ἀπὸ τὴν Αἰθιοπὸν ἐρχόμενος (ὡς ὁ Νικηφόρος ὁ Πέτρος, καὶ ὁ Ζωναρᾶς λέγει (α)), εἰς τὸν βασιλέα Ἡράκλειον ζιτῶν τόπον εἰς κατοίκησιν, καὶ ἔλαβεν, ἀπατήσας δὲ ὅλον τὸ γένος, καὶ ὑποτάξας αὐτὸ, κατέδραμε τὴν τε Συρίαν, καὶ ἐκέρσευσε, καὶ ἀπὸ τὰς Ῥωμαϊκᾶς, πολλὰς χώρας ἐκυρίευσε, πρῶτον διάδοχον αὐτῷ προχειρισάμενος τὸν Ἀββαέκερ τὸν ἐπωνομαζόμενον δίκαιον· ὁ Κεδρηνὸς Ἰσορεῖ (β), ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρυσίας αὐτῷ οἱ πεπλανημένοι Ἑβραῖοι ἐνόμισαν αὐτὸν νὰ εἶναι ὁ προσδοκώμενος παρ' αὐτοῖς Μεσίας, ὥστε καὶ μερικοὶ γεροντότεροι αὐτῶν, δέκα τὸν ἀριθμὸν, προσῆλθον εἰς αὐτὸν καὶ ἐδέχθησαν τὴν θρησκείαν τε, καὶ συνευρίσκοντο με' αὐτὸν ἕως τῆς σφαγῆς τε· ἀλλὰ βλέποντες τὸν νὰ τρώγῃ κρέας καμῖλη, ἐγνώρισαν, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὅπῃ ἐπρόσμενον.

§. 6. Α' Ξ' ὅτε θανυμαζὸν εἶναι ὁ Μωάμεθ νὰ πλανήσῃ χυδαίων πληθὺς με' τὴν διδασκαλίαν τῆ, διότι αὐτὴ εἶναι χαρποιαὶ με' τὸν διάστροφον λόγον, καὶ εὐάρετος εἰς ἐκείνας ὅπῃ εἶναι δοσμένοι εἰς τὰς ἡδονὰς· περιέχεται δὲ ὅλη εἰς τὸν Καρᾶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνακεφαλαίωσις εἶναι αὐτὴ. α'. ἐν μόνον πρόσωπον νὰ εἶναι εἰς τὴν θεότητα, ποιητὴν θρανῶ καὶ γῆς, ἀνταποδοτὴν μὲν τῶν ἀγαθῶν, ἐκδικητὴν δὲ τῶν πονηρῶν· β'. τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ μὴν εἶναι θεός, ὅτε υἱὸς Θεοῦ, ἀλλὰ προφήτης μέγας ὅπῃ ἐσυλλήφθη ἀπὸ θεῖον ἐμφύσημα χωρὶς πατέρα, καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ παρθένον· αὐτὸς δὲ νὰ μὴν ἐσαυρώθῃ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶ ἕτερος νὰ ἐσαυρώθῃ, καὶ αὐτὸς νὰ ἀνεληφθῇ εἰς Οὐρανὸς, ὁπόθεν περὶ τὰ τέλη τῶν αἰώνων θέλει ἔλθει διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸν Μωάμεθ. γ'. τὸν Μωάμεθ νὰ εἶναι ὁ μέγιστος προφήτης ἀπεσαλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δείξῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. δ'. τὸ Καρᾶν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν παρὰ τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριὴλ νὰ ἐφέρθῃ εἰς τὸν Μωάμεθ εἰς πόλιν Μεκκὴ, ἢ Μεδιμένε, ἐχθὶ δὲ ἄλλο, ἀλλ' ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ Χριστιανοὶ τὰς θείας γραφάς, καὶ τὸν τῷ Θεῷ νόμον ἐνόθευσαν. ε'. παραδείσος πῶς θέλει εἶναι ὑπερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὅπῃ νὰ ἀναβλύξῃ ποταμὸς καλλίσας, γεμάτος ἀπὸ καρπὸς γλυκεῖς, καὶ ἀπὸ γυναῖκας ὡραιότατας, καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος ἡδονῶν, τὰς ὁποίας θέλουν ἀπολαύσει ὅσοι ἢ ἐχθρὸν θανατώσῃσιν, ἢ ἀπὸ ἐχθρὸς θανατωθῶσι. ς'. ἀπὸ οἶνον, καὶ ἀσπιδίας νὰ ἀπέχῃσι τελείως. ζ'. ὁμοίως πρέπει νὰ ἀπέχῃσιν ἀπὸ τῶ νὰ φάγῃσι θνησιμαῖα, αἷμα, χοιρήσια κρέατα, εἰδωλόθυτα, πνικτὰ, τὰ φονευμένα ἀπὸ ξύλα, ἀπὸ τὰ πνιχθέντα ἀπὸ κέρατα, καὶ ἀπὸ ζῶον ὅπῃ εἶναι γεγεννημένον ἀπὸ διάφορα εἶδη. η'. κοινὴν νηστειάν ὅλον τὸν Ἀραμαζᾶν μῆνα νὰ ἔχῃσι, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκατέβη τὸ Ἀλκορᾶν· με' τῆτον δὲ τὸν τρόπον, ὥστε τὰς νύκτας τῇ μηνὸς τάττε νὰ ἡμπορῶσιν ἀπροκριματίως νὰ κοιμῶνται με' γυναῖκας, ὅσοι θέλουν,

(α) Σελ. 65.-

(B) $\Sigma \varepsilon \lambda$, 332.

ἢ ἕως τὸ πρῶτ' νὰ τρώγῃσι, ἢ νὰ πίνωσιν· ἀπὸ δὲ τὸ πρῶτ' ἕως ἐσπέρας νὰ μὴν συνισιᾶζονται, ἕτε νὰ τρώγῃσιν, ἢ νὰ πίνωσιν. Ζ'. νὰ εἶναι ἔννομος ἡ πολυγαμία εἰς αὐτάς, δηλαδὴ ἓνας νὰ ἔχῃ ὁμῶς πολλὰς γυναῖκας, ὁμοίως ἢ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ αὐτάς. Ι. ἀπρεπον νὰ εἶναι εἰς αὐτάς νὰ λαμβάνωσιν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα τῆς, ἢ θυγατέρα, ἢ ἀδελφὴν, ἢ θείαν, ἢ ἀνεψιάν· ια. τὰς πόρνας, ἢ μοιχὰς νὰ δέρνονται· ιβ'. τὸν κλέπτην ἀνδρα, ἢ τὴν γυναῖκα νὰ ζημιώνεται τὸ χερί τῆ μετὰ τὸ κόψιμον. ιγ'. νὰ μὴν μεταχειρίζονται τόκους, ἢ εἴτι ἄλλο εἶναι παρόμοιον με αὐτάς.

§. 7. Κατέσχευε τὸν βίον τῆ ἔτος ὁ μάγος, ἢ ἀλιτήριος ἐν ἔτει Χλβ'. τῶ ὁποῖο τὸ πτώμα εἰς τὴν Μεδιμνὲ τῆς Ἀραβίας ἐτάφη, τὴν ὁποῖαν περιτρογυρίζουσιν οἱ Μωαμεθδανοὶ με πολλὴν εὐλάβειαν, ὡς περ ἢ τὴν Μεκκὲ εἰς τὴν ὁποῖαν εἶναι τὸ περιβόητον προσκυνητᾶριον ὁ Κιαμπές, ἢ συχνάκις ὑπάγουσιν ἐκεῖ χάριν εὐλαβείας, ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν μὲν ἐγεννήθη ὁ Μωάμεθ, εἰς ἐκείνην δὲ ἐτάφη ὡς εἴρηται. τὰς διαδόχους αὐτῆς ἐν τῇ ἀρχῇ Χαλίφας Ἀραβισί ἐκάλεον, ὡς ἐπιτρόπους, ἢ τὸν τόπον αὐτῆ βασιλεύοντας· αὕτη ἡ τῶν Χαλίφων ἡγεμονία (τῆς ὁποίας ὁ θρόνος ἔμεινε μερικὸν καιρὸν ἢ εἰς Δαμασκὸν, εἰτα ἢ εἰς Βαγδάδ) ἐπεκράτησεν ἐπέκεινα τῶ μὲν. ἔτις τῇ Κυρία, καδ' ὃν χρόνον φονευθέντος τῆ τελευταίας Χαλίφης Μωσατζῆ ὑπὸ Ἀλάχῃ τῆ Τατάρῃ, τῇ ἢ τὸ Βαγδάδ καρσεύσαντος, καὶ κυριεύσαντος, ἐτελείωσε ἢ ἡ ἡγεμονία, ἢ ἀρχισεν ὀλίγον ὕψερρον ἢ τῶν Τυρκῶν Ὁθωμανικῇ Αυτοκρατορίᾳ, φοβερά φανεῖσα.

§. 8. Οἱ τὴν διδασκαλίαν τῇ Μωάμεθ ἀκολουθῶντες Μωσουλμάνοι ὀνομάζονται, τῆτέσιν εἰλικρινόπισοι· Ἐγραψαν κατὰ τῇ Μωάμεθ Γωάννης ὁ Καντακαζινός, ὁ χρηματίσας πρῶτον εἰς Κωνσταντινέπολιν Ἀυτοκράτωρ, ὕψερρον μοναχός, ἢ ἐκ τῶν Λατίνων Ριχάρδος μοναχός Δομινικανός, Νικόλαος δὲ Κάζα, Γωάννης Λαδοβίκος Βίβες, Μαρσίλιος Φικινός περὶ Χριστιανικῆς θρησκείας κεφ. ιβ'. Γρότιος περὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν βιβλ. τελευταίῳ, ὁ Ἀχαδάνιος ἐν τῇ πίσει, ἢ τοῖς νόμοις τῇ Μωάμεθ, ἢ ἄλλοι πολλοί.

§. 9. Μετὰ τὸν θάνατον τῇ Μωάμεθ, διαδέχεται τὴν ἀρχὴν, ὁ Ἀββεκερ, ἢ ἡγεμονεύσας χρόνος δύο ἡμισυ, ἐτελεύτησε.

§. 10. Τῶτον διαδέχεται ὁ Οὐμαρος, ὅστις ὑπέταξεν εἰς τὴν ἑβραϊαν τῶν Σαρακηνῶν τὴν μὲν Δαμασκὸν, διὰ τῇ Ἀβὲ Ἀβιρά, τὴν δὲ Αἴγυπτον διὰ Οὐμέρεω τῇ ὑἱῇ Ἐλάτζ, ἢ τῇ Ἀτζ Φαχάν, τὴν Περσίαν διὰ τῇ Ἀβδιλᾷ ὑἱῇ τῇ Γεδίλ· Ἐσράτευσε δὲ ὁ αὐτός Οὐμαρος ἢ κατὰ τῆς Παλαιστίνης, ἢ πολιρκῶν διὰ δύο χρόνους, παρέλαβε ἢ τὴν ἀγίαν πόλιν Γερουσαλήμ, πατριαρχεύσαντος τῇ Σωφρονίῳ, ὅστις ἔλαβεν εἰδῆσιν ἀσφαλέςατον πάσης τῆς Παλαιστίνης, ἢ ἰδὼν αὐτὸν τὸν Οὐμαρον εἶπε· τῶτο εἶναι ἐπ' ἑλῃ.

Θάνατος
Μωάμεθ.

Χαλίφας τῆς
ἑβ.

Ὁπαδοὶ τῇ
Μωάμεθ.

Τίνες κατ'
αὐτῇ ἔγραψαν.

Ἀββεκερ
διάδοχος
Μωάμεθ.
Οὐμαρὸς ὑ-
ποτάσσει ἢ
τὴν Γερουσα-
λήμ.

ἀληθείας τὸ βδελύγμα τῆς ἐρημώσεως· ἀνάγνωσι τὸν Θεοφάνην (α), ἡ ἔμβας ἐξήτει τὸν ναὸν τῶν Ἰσρααίων, ὃν ἠκοδόμησεν ὁ Σολομὼν, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ προσκυνητῆριον, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδιοποιήσῃ, τὸν δὲ τάφον τῆς Κυρίας ἄφησε τοῖς Χριστιανοῖς· διότι ὁ Ἡράκλειος ἀφείλκε τὴν Συρίαν, εἰς ἀπελπισίαν ἐυρισκόμενος περὶ αὐτῆς, ἡ λαβὼν τὰ τίμια εὐχὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑπῆγεν εἰς Καππαδοκίαν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Κεδρηνὸς (β), ὁμοίως ἡ ἄλλαι πολλὰς πόλεις, ἡ χώρας ἔλαβε, ἡ ἀπογραφὴν ἐποίησε πάσης τῆς ὑποταχθείσης Οἰκουμένης ἀπὸ αὐτῶν τῶν τε ἀνθρώπων, τῶν κτηνῶν, ἡ τῶν δένδρων· ὥρισε δὲ αὐτὸς χρόνος δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἵρέσεως.

§. 1.

Α'θανάσιος
Γαλλιανῶν
πατριάρχης

Η τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσις ἄρχισεν ἐν ἔτει χξδ'. καὶ ἐν χρόνῳ ἐρχόμενος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ἱερὰ πόλιν, Α'θανάσιος ὁ τῶν Γαλιανῶν καθολικὸς, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι Πατριάρχην ὠνόμαζον, ὑπῆγε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅς τις διαλεγόμενος μετ' αὐτὸν τὸν Α'θανάσιον, αἰτίαν, καὶ κατηγορίαν προσήπτεν αὐτῷ, πῶς δὲν δέχεται τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἅτε δύο ἐν τῷ Χριστῷ φύσεις ὁμολογεῖ ἡνωμένας, ἡ τὸν εἶπεν· ὅτι ἂν δεχθῇ τὴν σύνοδον, ἡ δύο φύσεις ἀσυγχύτως ἡνωμένας ἐπὶ τῷ Χριστῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν ὁμολογήσῃ, νὰ τὸν συναριθμήσῃ τοῖς ὀρθοδόξοις, ἡ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας· ὁ δὲ Α'θανάσιος ὢν δεινὸς ἡ πλήρης πονηρίας, διὰ νὰ μὴν ἀποτύχῃ τὴν βασιλικὴν ὑπόσχεσιν, τὴν τε σύνοδον τὴν ἐν Χαλκηδόνι ὑπάλως ἐδέξατο, ἡ δύο φύσεις ἐπὶ Χριστῷ νὰ λέγῃ ἡνωμένας ἔσερξε· διὰ δὲ τὰ θελήματα, ἡ ἐνεργείας ἡρώτα εἶναι διττὰ εἶναι πρέπον νὰ λέγῃ, ἡ ἐνιαῖα τε, ἡ μοναδικά· ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ μετὰ τὸ καιρὸν, ἡ παράδοξον αὐτῷ ἐρώτημα συγχυθεὶς, γράφει περὶ

(α) Σελ. 224. ὅθεν ῥηδότερον ἀναπληρῆται τὸ νόημα, Σωφρόνιος δὲ ὁ Ἱεροσολύμων Ἀρχιερεὺς λόγον ἔλαβε πάσης Παλαιστίνης ἀσφαλέςατον, (δηλαδὴ ἐβεβαιώθη ὁ Σωφρόνιος ἀπὸ τὸν Οὐμαρον πῶς ἡ Παλαιστίνη δὲν θέλει πειραχθεῖ, ἀλλὰ θέλει μένει ἀσφαλὴς). Εἰσελθὼν δὲ ὁ Οὐμαρος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τριχίνοις ἐκ καμήλων ἐνδόμασιν ἡμφιεσμένοις ἐρρηπωμένοις, ὑπόκρισιν τε σατανικὴν ἐνδεικνύμενος, τὸν ναὸν ἐξήγησε τῶν Ἰσρααίων ἰδεῖν, ὃν ἠκοδόμησε Σολομὼν. προσκυνητῆριον αὐτὸν ποιῆσαι τῆς αὐτῆς βλασφημίας. Τότεν ἰδὼν Σωφρόνιος εἶπε, κτ'.

(β) Σελ. 336.

οὐ τὰτε τῷ ζητήματι πρὸς τὸν Κωνσταντιναπόλεως Σέργιον, ὅς τις παλαιότερον πρεσβεύων τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, μίαν φυσικὴν θέλησιν, καὶ μίαν ἐνέργειαν πῶς πρέπει νὰ δογματίζωσιν ἐπὶ Χριστῷ, ἔγραψε τῷ βασιλεῖ· ἀλλὰ καὶ Κύρον τὸν Φάσιδος, ἡ ὡς ἄλλοι λέγουσι τὸν Ἀλεξανδρείας εὗρεν ὁμογνώμονα μὲ τὸν Σέργιον. μὲ αὐτὰς πλανηθεὶς καὶ ὁ ἴδιος Ἡράκλειος, καὶ καταπειθεὶς γίνεται ὁμόφωνος εἰς τὴν δόξαν αὐτὴν, καὶ ποτίζεται ἀνατροπὴν θολερὰν ἀπὸ αὐτὰς τῶν μονοθελητῶν.

§. 2. Οἱ προεσσότεροι τῶν Μονοθελητῶν, καὶ μεγαλύτεροι προσάται ἔξω ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον, καὶ τὸν ἐκγονα αὐτοῦ Κωνσταντὰ ἐχρημάτισαν Σέργιος, Παῦλος, Πύρρος, καὶ Πέτρος οἱ Κωνσταντιναπόλεως Ἐπίσκοποι, Κύρος ὁπὲ μετὰ τὸν Γεώργιον προεχειρίσθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, καὶ Μακάριος Ἀντιοχείας, καθὼς ἐκ τῆς α'. καὶ η'. πράξεως τῆς ἐκτῆς Οἰκουμενικῆς συνόδου φανερεῖται· ἀλλ' εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἀνδρείως ἐναντιεῖτο Σωφρόνιος Γεροσολύμων Πατριάρχης. Τελευταῖον ἐν ἔτει χλθ'. ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειος, ἡ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὁ Σέργιος, πρόγραμμα (τὸ ὁποῖον ἐκδεσις καλεῖται) προέδετο, μήτε ἐνιαίαν ἐνέργειαν, μήτε διττὴν ἐν Χριστῷ δογματίζεσθαι, μίαν δὲ θέλησιν ὁμολογεῖσθαι. Ἀναγινώσκεται αὕτη ἡ ἐκδεσις παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (α). ὁμοίως συνάγεται καὶ ἐκ τῆς πρὸς Οὐάριον ἐπιστολῆς τῷ Σεργίῳ, ἀναγνωθεῖσθαι ἐν τῇ ζ'. Οἰκουμενικῇ συνόδῳ, πρᾶξι β'.

§. 3. Περί τῶν δόγματων τῶν Μονοθελητῶν διάφοροι κρίσεις εἰσὶ τῶν διδασκάλων· ἀνίσως δὲ ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν ἐκδεσιν, καὶ τὴν τῷ Ἀντιοχείας Μακαρίῳ ὁμολογίαν, τὴν ἐν πράξει η'. τῆς ζ'. συνόδου κειμένην γένῃ κρίσις, φανερόν θέλει εἶναι, πῶς νὰ δέχωνται αὐτοὶ ἐν τῷ Χριστῷ δύο τελείας, καὶ ἀσυγχύτους φύσεις, προσέτι καὶ μετὰ τὴν ἐνωσιν, ἐναντίον τῷ Ἀπολιναρίῳ, καὶ Εὐτυχῆ, καὶ καθὲ φύσεως, δηλαδὴ τῆς μιᾶς, καὶ τῆς ἄλλης διηρημέναις ιδιότητας, καὶ νὰ ὁμολογῶσιν ἐπὶ τὸν Χριστὸν, ὅτι ἔλαβε σάρκα ἀληθινὴν ἐμφυχωμένην μὲ ψυχὴν λογικὴν νοερὰν, καὶ διὰ ταῦτα νὰ μὴ δύνανται, (εἰάν δὲν εἶναι παντελῶς παράφρονες) τὴν τῆς λογικῆς ὁρέξεως, ἥτοι θελήσεως δύναμιν, καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ἐνεργείας ἐν τῷ Χριστῷ νὰ τὰς ἀρνηθῶσιν. Οὔταν λοιπὸν αὐτοὶ μίαν ἐν τῷ Χριστῷ θέλησιν, καὶ μίαν ἐνέργειαν διατάττονται, διὰ τῆς θελήσεως, καὶ ἐνεργείας, φαίνονται νὰ ἐνωσῶσι τὴν τῆς θελήσεως ἐνεργητικὴν δύναμιν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὡς ἐκ πρώτης κινήσεως αἱ τῶν μελῶν κινήσεις, καὶ πράξεις ἐξήρτηνται, ἥτοι νὰ εἶναι κρεμάμεναι, ὡς πρῶτος ἀπὸ ὅλης (καθὼς αὐτὸς λέγει) ὁρᾷ νὰ ὑπέλαβε, καὶ νὰ ἐνόησεν. ὁ Γαβριὴλ Βασκαέζ (β) λέγει τὴν Μονοθελητῶν πλάνην αὕτη νὰ ἐξά-
ζη.

Προσάται
τῶν Μονο-
θελητῶν.

Ἐκδεσις τῆς
Ἡρακλείου.

Κρίσις πε-
ρὶ τῶν δόγ-
ματων τῶν
Μονοθελη-
τῶν.

(α) Χρον. ἐν ἔτει χλθ'. ἀριθ. 9.

(β) Ἐν τῷ α'. τῷ Θωμᾷ μέρος περὶ τῆς Ἑνσάρκα Οἰκονομίας, διαλέξει ε'. κεφ. ε'. ἀριθ. 37. καὶ διαλέξει α'. κεφ. α'. ἀριθ. 2.

Ἡ ἐν τῷ Χριστῷ νὰ εἶναι μόνον δύναμις τῆς θείας θελήσεως, καὶ ἔχι τῆς ἀνθρωπίνης, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν νεῦσιν τὰ καταδεέστερά μέρη πρὸς τὰς ἰδίας τῶν καὶ οἰκείας πράξεις, καὶ ἐργασίας κινῶνται εἰς τὴν κίνησιν τῆς θείας θελήσεως, ὅπως εἶναι ἀντὶς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀνθρωπίνη δὲ ἀδεμία νὰ ἦτον ἡ κίνησις, ὡς εἰς ἡμᾶς τὰ μέλη πρὸς τὰς αὐτῶν πράξεις, καὶ ὅπως ἐκείνην τὴν ἐναιάαν δύναμιν τῆς θελήσεως ἐν τῷ Χριστῷ, κατ' ἣν ἔλεγον νὰ κινῶνται τὰ μέλη εἰς τὰς πράξεις τῶν μίαν αὐτοὶ θέλῃσιν, καὶ μίαν μόνην ἐνεργείαν, καὶ αὐτὴν θεανδρικήν νὰ τὴν ὀνομάσωσιν. Ἐντεῦθεν Μακάριος ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὁ ὅσον ὑπέρμαχος τῶν Μονοθελητῶν, ὥς ἀπὸ τῆς πολλῆς νὰ ἐνέμιζετο αὐτὸς πρῶτος αἴτιος τῆς πλάνης αὐτῆς, ὅταν εἰς τὴν ἑκτὴν Σύνοδον ἠθέλησε φανερώς νὰ δώσῃ τὴν γνώμην ταύτην, ὅπως ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς αὐτῆς συνόδου λέγει, „ καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, ὥσπερ τὸ ἡμέτερον σῶμα ἐυδύνεται, καὶ διακοσμεῖται, καὶ συντάττεται ὑπὸ τῆς νοσεως, καὶ λογικῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ὅτω καὶ ἐν τῷ Κυρίῳ Χριστῷ ὅλη ἡ τῶ ἀνθρώπου αὐτῆς διοίκησις, ὑπὸ τῆς θεότητος τῆ αὐτῆς λόγῳ αἰεὶ, καὶ ἐν πᾶσι θεοκίνητος ἦν.

§. 4. Ἐκ τῆ ἐναντίας δὲ εἰς τὴν θεωρήσωμεν τὰ τῶν ὀρθοδόξων πατέρων ἐπιχειρήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἑκτὴν σύνοδον καταπολεμήσιν τὴν τῶν Μονοθελητῶν φρενοβλαβείαν, δὲν ἠμποροῦμεν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ κρίνωμεν, εἰ μὴ μόνον πῶς αὐτοὶ οἱ Μονοθεληταὶ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν ἐν τῷ Χριστῷ νὰ ἀπαρῶνται· διότι τῶν Πατέρων τὰ ἐπιχειρήματα πρὸς τὸτο μόνον ἀποβλέπουσιν, διὰ νὰ ἀποδείξωσι πῶς νὰ δίδεται ἐν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπίνη θέλησις· τὸν δὲ Βασκανεζ, τὸν καυχώμενον ὡς χολοφῶνα τῶν σότων Πατέρων, μὴ ὀρθῶς κατελιφέναι τὴν τῶν ἀντικειμένων αὐτοῖς διανοίαν, καὶ ὅτω μετὰ μορμολύκια νὰ συναγωνίζηται, δὲν εἶναι πεισytὸν· ὡς εἰπάμεν λοιπὸν πῶς φαίνεται, ὁ μὲν Μακάριος, καὶ ὅσοι ἐδιάλεξαν νὰ δείξωσιν ἑαυτοὺς βαθυτέρως, καὶ ἀγχινεστέως ὅτω νὰ ἐνόησαν, ὡς καὶ ὁ Βασκανεζ θέλει, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι Μονοθεληταὶ μὴ νομίσαντες ὀρθῶς τὴν παράξενον ἐκείνην γνώμην, τελείως νὰ ἀρνήθησαν τὴν ἐν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπίνην θέλησιν.

§. 5. Μετὰ τὴν Μονοθελήτας δὲ σύμφων, καὶ ὁμογνώμων ἔγινεν ὁ Ὁνῶριος Ρώμης, καδῶς φανερεῖται ἀπὸ τὴν πρὸς Σέργιον ἐπιστολὴν ταύτην, ἥτις παρῆρσις εἰς τὴν 5. σύνοδον ἀνεγνώσθη ἐν πράξει 18. καὶ 19. καὶ κατεκρίθη μετὰ τὸν γραφέντα αὐτὴν Ὁνῶριον, ἐπειδὴ ἐφωράθη αὐτὸς ἀπὸ τὰ γραφέντα πρὸς Σέργιον, πῶς εἰς ὅλην τὴν γνώμην ταύτην νὰ ἠκολούθησε, καὶ νὰ ἐβεβαίωσε τὰ ἀσεβῆ δόγματα, καδῶς δηλῶσι τὰ τῶν Πατέρων ῥήματα. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Κωνσταντίνου τῷ Πωγωνάτῃ πρὸς τὰς Δυτικές, ἥτις κεῖται ἐν πράξει 11. τῆς 5. συνόδου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν Λεόντος Β'. τῷ Ἐπισκόπῳ Ρώμης πρὸς Κωνσταντῖνον, ὅπως σώζεται εἰς τόμον γ'. τῶν συνόδων, ὅπου λέγεται πῶς ὁ Ὁνῶριος ἐδοκίμασε τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἔχι μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀποστολικῆς

κα-

Ὁνῶριος
Ρώμης φαί-
νεται Μονο-
θελητής.

παραδόσεως νὰ καθαρύνῃ, ἀλλὰ μὲ βέβηλον προδοσίαν νὰ πολεμᾷ νὰ κατατρέφῃ τὴν ἀκηλίδωτον πίσιν, ὁμοίως ὁ Οὐάριος τῷ ἀναδέματι ὑποβάλλεται· καὶ ἐκ τῆς ζ΄. πράξεως τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει Δ΄. ἤτοι τῆς ζ΄. Οἰκουμενικῆς συνόδου, κατ' ἣν αὐτὸς ὁ β. Ἀδριανὸς Πάπας λέγει, Τῷ „Οὐωρίῳ μετὰ θάνατον ἐρρέθη ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν ἀνάδεμα ὅτι ἐπὶ „αἰρέσεως ἐκατηγορήθη· „Τὸτο τὸ ἴδιον ὁμολογῶσι καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Μελχιὸρ ὁ Κάνος (α), καὶ ὁ Σάνδερος (β), ματαίως ἐναντιομένη τῇ Βαρωνίᾳ (γ), τῇ Βελλακρίνῃ (δ), Οὐαφρίᾳ τῇ Παννίνῃ (ε), τῇ Κοριολάνῃ (ζ), τῇ Ποσεινῇ (η), καὶ ἄλλων.

§. 6. Πολλὰ ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Μονοθελῆται, μάλιστα ἐπὶ Κώνσταντος τῇ ἐκγόνῃ τῇ Ἡρακλεῖ, τοῖς ὁποίοις ἀντεστάθησαν ὑπὲρ τὰς ἄλλας Σωφρόνιος ὁ Γεροσολύμων, Μάξιμος ὁ Κωνσταντινπολίτης Ἀββᾶς· κατεκρίθησαν οἱ Μονοθελῆται ἐν τῇ ζ΄. Οἰκουμενικῇ συνόδῳ, διὰ τὰς ὁποίας συνεκροτήθη, ὑπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ συνόδου τῆς ἐπὶ Θεοδώρῃ, Μαρτίνῃ α΄. καὶ Ἀγάθωνος, ὁμοίως ὑπὸ τῆς ζ΄. Οἰκουμενικῆς συνόδου, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Φλωρεντίας.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν Ε΄.

Περὶ τῇ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ γενομένῃ Σχίσματος, διὰ τὴν μίαν καὶ τρίτην κατάδυσιν, ἐν τῷ βαπτίσματι.

§. 1.

Κατὰ τέρας τὰς χρόνας ἀνέκυψε σχίσμα εἰς τὴν Ἰσπανίαν περὶ τῶν τριῶν, καὶ τῆς μίας καταδύσεως ἐν τῷ Βαπτίσματι, ἐπεὶ δὲ ἄλλοι μὲν, μετ' ἑνὴν κατάδυσιν εἰς τὸ θεῖον λυτρὸν ἐβάπτιζον, ἄλλοι δὲ μετ' ἑτρεῖς, τὸ ὁποῖον σχίσμα εἰς τόσον ἐπροχώρησεν, ὥστε τὸ ἓνα μέρος, νὰ ἐκφραυλίζῃ τῇ ἑτέρῃ τὸ βάπτισμα, καὶ νὰ τὸ ὀνομάζῃ ἀνίσχυρον. Περὶ ταύτης δὲ

τῆς

(α) Βιβλ. ζ΄. κεφ. τελευταίῳ. τῶν Θεολ. τόπ.

(β) περὶ τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησ. Μοναρ. βιβλ. ζ΄. σελ. 418, καὶ 420. ἐκδ. Λοσαν. 1571.

(γ) Χρον. εἰσι χπα. ἀμδ. 3.

(δ) Βιβλ. δ΄. κεφ. β΄. περὶ τῆς Ρώμας. Ἀρχιεπ.

(ε) Ἐν τῇ πρὸς Πλάτιναν ὑποσημειώσει Οὐωρίῳ Α΄.

(ζ) Ἐν τῇ συνόδῳ. τῶν Συνόδ. σελ. 578.

(η) Γερ. προπαρ. Τόμ. Α΄. σελ. 767.

τῆς διαφωνίας ἐρωτῆσαι Γρηγόριον ὁ μέγας ἀπὸ Λέανδρον τὸν Ἐπίσκοπον, ὅπως ἀπεκρίθη, „ Περὶ τῆς τριττῆς καταδύσεως τῆ βαπτίσματος, ἂν ἂν ἡ ληθέσθον δύναται τις νὰ εἰπῇ, εἰμὴ ἐκεῖνο ὅπῃ ὑμῖν ἐφάνη εὐλογον· ὅτι εἰς μίαν πίσιν ἂν βλάπτει ἢ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας διάφορος συνήθεια. ἡμεῖς δὲ ὅπῃ τρεῖς ἐν τῷ βαπτίσματι καταδύομεν, τὸ τῆς τριμῆρας ταφῆς μυστήριον σημειῶμεν, ὡς καὶ ὅσον ἐν ὅσῳ τὸ βρέφος τρεῖς ἐκ τῶν ὑδάτων εὐγύνωμεν, τὴν τριμῆρον ἀνάστασιν ὑποτυπῶμεν· εἰ δὲ τις τυχὸν νομίσαι νὰ γίνηται αὐτὸ δι' ἄκρον σέβας τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅτε πρὸς αὐτὸ ἐναντιωνεταί τι, τὸν βαπτίζομενον ἀπαξ ἐν τοῖς ὕδασι νὰ καταδύομεν· ὅτι ἐφ' ὅσον ἐν τρισὶν ὑποστάσει μία ὁσία ἐστίν, ἡ δὲ μὴ μεμπτὸν δύναται εἶναι, τὸ βρέφος ἐν τῷ βαπτίσματι, ἢ τρεῖς, ἢ ἀπαξ καταδύειν τῷ ὕδατι· διότι εἰς τὰς τρεῖς καταδύσεις ἢ τῶν προσώπων τρεῖς, ἢ ἐν τῇ μιᾷ τῆς Θεότητος ἐνιαῖον δύναται νὰ σημαίνηται· ἀλλ' ἐπειδὴ ἕως τῶν ἡμῶν ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς τὸ βρέφος ἐν τῷ βαπτίσματι τρεῖς κατεδύετο, νὰ ποιῇτε τῶτο δὲν νομίζω, ὅπως μὴ ἐν ὅσῳ τὰς καταδύσεις ἐπαριθμῶσι, τὴν Θεότητα διαιρῶσι· ἢ ἐν ὅσῳ ὑπερέποιον ποιῶσι τὴν ἡμετέραν συνήθειαν ἑαυτὰς πεποιθέναι καυχῶνται. Τὰ ὅμοια λόγια κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ὑπὸ τῷ Γρηγόρι βιβλίῳ α'. τῷ Ρ' ἐγγίστην ἐπισ. με'. (α) ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ Θεσπίσματι τῷ Γρατιανῷ (β).

Οἰσμός
τῆς ἐν Τω-
λήτῳ Δ'.
Συνόδου, πε-
ρὶ ταύτης
τῆς φιλονει-
κίας.

§. 2. Αὕτη ἡ φιλονεικία, ἢ ἀμφισβήτησις ἐξεωρήθη ἀπὸ τὴν ἐν Τωλήτῳ δ. σύνοδον, ἢ τελευταίον διωρίσθη διὰ νὰ λείψῃ τὸ σκάνδαλον, ἢ διὰ τὴν τῆς αἰρετικῆς δόγματος χρῆσιν, εἰς μίαν καταδύσιν νὰ γίνηται τὸ βάπτισμα, διὰ νὰ μὴ φανῶσιν ὅσοι ἐνεργῶσιν αὐτὸ εἰς τρεῖς καταδύσεις τῇ τῶν αἰρετικῶν διαβεβαίωσει νὰ συγκατατίθενται, ἐν ὅσῳ τῷ αὐτῶν ἔδει ἔπονται· ἢ ἵνα μὴ τυχὸν εἰς κανένα ἀμφισβητήσιμον ἢ τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσματος διὰ τὴν μίαν καταδύσιν, ἐπρόδεσαν οἱ τῆς συνόδου ταύτης πατέρες, ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ βαπτίσματι σημαίνεται ὁ θάνατος, ἢ ἡ Ἀνάστασις τῷ Χριστῷ. διότι ἢ ἐν τοῖς ὕδασι καταδύσεις, ὡσανεὶ εἶναι ἢ εἰς τὸν ἄδην κατάβασις, ἢ πάλιν ἢ ἐκ τῶν ὑδάτων ἀνάδυσις, ἢ ἀνάστασις εἶναι, ὁμοίως ἐν αὐτῷ δεικνύνται τὸ ἐνιαῖον τῆς Θεότητος, ἢ τὸ τριττὸν τῶν προσώπων. Τὸ μὲν ἐνιαῖον ἐν ὅσῳ ἀπαξ καταδύομεν, τὸ δὲ τριττὸν ἐν ὅσῳ βαπτίζομεν εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ, ἢ τῷ Υἱῷ, ἢ τῇ Ἁγίᾳ Πνεύματι.

Καινοτο-
μία εἰς τὸ
βάπτισμα.

§. 3. Ἀλλ' αὐτὰ μὲν ἔτσι καινοτομῶντες λέγουσιν· ἐλέγχονται δὲ εἰς πολλὰ φανερώς, ὡς παραβάται τῶν ἐντολῶν τῷ Χριστῷ, ἢ τῶν Ἀποστολικῶν ἢ πατρικῶν παραδόσεων, διότι ὁ Χριστὸς ἀποστείλας τὰς μαθητάς αὐτοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον, ἐνετείλατο αὐτοῖς βαπτίζειν τὰς πιστεύοντας, ἢ ἕχθ' ῥαντίζειν, ἀπὸ τὰ ὅποια παρέ-
λα.

(α) Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἱστορίαν τῶν συνόδων τῷ Μάνσι, αὕτη ἡ ἐπιστολὴ με', ἐστὶ τὸ πρῶτον βιβλ. Τόμ. θ'. (β) Περὶ καθιερώσεως διαίρεσις Δ'. κανόνι, περὶ τῶν ἀπαξ, ἢ τρεῖς ἐν τῷ βαπτίσματι καταδύσιν, σελ. 1963. ἐκδ. Λαοδικαῖα 1553.

Πώς γίνε-
ται τὸ
Βάπτισμα.

λαβεν ἡ Ἐκκλησία μετ' τρεῖς καταδύσεις, καὶ τρεῖς ἀναδύσεις εἰς τὸ βάπτισμα νὰ μεταχειρίζεται. κατὰ τὸν τὸν τρόπον, λαβὼν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ Γερεὺς τὴν κεφαλὴν τῷ βαπτιζομένῳ, καὶ καταδύσας εἰς τὸ ὕδωρ ἀπαξ ἀναβαῖν. βαπτίζεται ὁ δῦλος τῷ Θεῷ ὁδεῖν, εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἶτα καταδύει πάλιν λέγων, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ πάλιν ἀναδύει, καὶ τρίτον καταδύει λέγων, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ ὅτως ἀνάγει τὸν τετελεσμένον μετὰ τὸ δευτέρον βάπτισμα, ὁμῶς μὲν καὶ διὰ τῆς ἁγίας Τριάδος αὐτὸν ἀναπλάττει, καὶ τελειῶν, καὶ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἀνακηρύττει, ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι, ἅμα δὲ διὰ τῶν τριῶν καταδύσεων τε, καὶ ἀναδύσεων τὴν τριήμερον ταφὴν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αἰνιττόμενος τῷ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος, ὡς ὁ Θεσσαλονίκης Συμεὼν γράφει (α).

§. 4. Ὅτι μὲν αὕτη ἡ συνήθεια παλαιότατη εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν φανερώς δείχνεται ἐκ τῆς γ'. κανόνος τῶν Ἀποστόλων, ὅστις διορίζεται διὰ τριῶν μὲν καταδύσεων νὰ γίνεσθαι ἡ μνήσις τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματος, δηλαδὴ εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἀπαξ δὲ βαπτίζειν διὰ τὸ ἐνιαῖον τῆς Θεότητος, καὶ τὸ τρίτον τῶν ὑποστάσεων, ἢ διὰ τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ θάνατον τῷ Χριστῷ, καὶ τὴν τριήμερον τότε ἀνάστασιν, ἐκεῖνος ὁμῶς ὅπῃ βαπτίζει μετὰ μιάν καταδύσιν εἰς τὸν θάνατον τῷ Κυρίῳ, νὰ καθαιρῇται λέγει ὁ κανὼν, ὡς ἔξω τῆς διδασχῆς τῷ Κυρίῳ ποιῶν, καὶ προφανῶς ἁσεβῶν. καὶ ὁ μέγας Βασίλειος (β). Εὐλογῶμεν δὲ τὸ ὕδωρ τῷ βαπτίσματος, καὶ τὸ ἔλαιον τῆς Χρίσεως, καὶ προσέτι αὐτὸν τὸν βαπτιζόμενον ἀπὸ τινα ἑγγραφα, καὶ ἐκ τῆς ἀποσεστωμένην καὶ μουσικὴν παράδοσιν κτ'. τὸ δὲ τρεῖς βαπτίζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, τετέστι διὰ τριῶν καταδύσεων πόθεν, ὅρα καὶ ἄλλες.

Τὸ βάπτισμα ἐν τρεῖς καταδύσεσι γίνεσθαι παλαιότατη συνήθεια.

X 2

ΚΕΦΑ-

(α) Ἐπειδὴ διαφέρει τρόπῳ τινὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τῶν Συμεῶν, ἰδὲ προσέτι ποτε τὰ αὐτὰ λόγια τῷ Συμεῶν, πρὸς περισσώτερον δὴλωσιν. Λαβόμενος γὰρ αὐτὸς (τῷ βαπτιζομένῳ δηλαδὴ) ὁ Γεράρχης, ἢ ὁ Γερεὺς τῆς κεφαλῆς, ἐν ἡ ταῖς αἰδητήρια πάντα, καὶ τὸ ἡγεμονικὸν ἐνεργεῖ, καὶ καταδύσας ἀπαξ, ἀναβαῖν. Βαπτίζεται ὁ δῦλος τῷ Θεῷ ὁδεῖν, εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ. Καὶ εὐθὺς ἀναδύει τῷ. Εἶτα καταδύει πάλιν λέγων, καὶ τῷ Υἱῷ. Καὶ πάλιν ἀναδύει. Καὶ ἐκ τρίτου καταδύσας, φησὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ ὅτως ἀνάγει τὸν τετελεσμένον τῷ δευτέρῳ βαπτίσματι. Ἄμα μὲν καὶ διὰ τῆς ἁγίας Τριάδος αὐτὸν ἀναπλάττει καὶ τελειῶν, καὶ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἀνακηρύττει ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι, εἰς τὸ ὄνομα λέγων, ὁ δὲ ὅλος τὸ μοναδικὸν τῆς Θεότητος, εἶτα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὅπερ ἡ ὁμολογία ἐστὶ τῶν τριῶν θείων ἀδιακρίτων καὶ ἀσυσχῶτων προσώπων, ἅμα δὲ διὰ τῶν τριῶν καταδύσεων τε καὶ ἀναδύσεων, τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασιν αἰνιττόμενος τῷ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος. Συμ. Θεσσαλ. περὶ ἱερῶν τελετῶν κεφ. ξγ'. σελ. 83. γραφ. 1. ἐκδ. Γραφ. αχπγ'.

(α) Κεφ. κγ'. περὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι πρὸς Ἀμφιλόχιον.

§. 5. Ἐν τῇ ιβ'. συνελεύσει, εἰς τῶν ἀκεφάλων Ἐπίσκοπος Σύρος ὕπερον ἀπὸ μερικῆς διαπληκτισμῆς τῶν Πατέρων ἀποκηρυχθεῖσης τῆς αἰρέσεως, τὴν περὶ τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων καθολικὴν πίσιν, εἰς τὴν ὁποίαν πρότερον ἐναντιώμετο ὡμολόγησεν. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἦν παρὼν ὁ Ἰσπάλεως Ἐπίσκοπος Ρισδώρος, περὶ ᾧ κατωτέρω ρηθῆσεται.

§. 6. Ἡ Ῥεμηνσία σύνοδος περὶ τὸ χλ'. ἔτος συνιθροῖσθαι ἐν τῇ Γαλλίᾳ (α), ἣτις περὶ Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ἐδογματίσεν, ὅρα τὸν Κοριόλανον. (β).

§. 7. Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύνοδος συνιθροῖσθαι ἐν ἔτει χλγ'. ὑπὸ Κύρη τῷ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπίσκοπῳ τῷ τῶν Μονοθελητῶν προσπαθισῶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ προσχήματι ὅτι δύναται ὅλως τὰς αἰρετικὰς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ νὰ τὰς συνάψῃ μετὰ τὰς καθολικὰς, ἀνίσως καὶ σωπηθῶσιν αἰ φωναὶ τῶν δύο ἐνεργειῶν, καὶ μόνον τῆς Θεανδρικῆς Θελήσεως, καὶ ἐνεργείας μνήμη νὰ γίνεταί, διάταγμα ὀνόματι ἱκανοποιήσεως ἐκδέδωκε, καθ' ὃ, κρυφίως ἢ τῶν Μονοθελητῶν δόξα διεσπάρη. Αὕτη ἡ ἱκανοποίησις εἶναι ἐν ιγ'. πράξει τῆς ζ'. συνόδου, ἐννέα κεφάλαια περιέχουσα, τῶν ὁποίων τὸ ζ'. κεφάλαιον φαίνεται νὰ προσίδηται τοῖς Μονοθεληταῖς· εἰς αὐτὴν ὕπερον τὴν ἱκανοποίησιν ἐναντιῶσθαι Σωφρόνιος ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Σέργιον, πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου ἐξάλθισαν, ἐκήτησε διὰ νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐν τῷ ζ'. κεφαλαίῳ περὶ τῆς μιᾶς Θεανδρικῆς ἐνεργείας.

§. 8. Ἡ ἐν Τωλήτῳ δ'. σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ Σισενάνδου τῷ βασιλεῶς τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἔτει χλγ'. ἐν τῇ Βασιλικῇ τῆς Ἀγίας Μαρτυρῆς Λεοκαδίας, συνελθόντες Ἐπίσκοποι ἔκτε τῆς Ἰσπανίας, καὶ τῆς Ναυβονηνσίας Γαλλίας, ἣτις τότε ὑπέκειτο τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰσπανίας, ξβ'. (γ), μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ ἄνω ρηθεὶς Ρισδώρος ὁ τῆς Ἰσπανίας Ἐπίσκοπος, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, οἵτινες κανόνας οὐκ ἐξέδωκαν, ἀπὸ τὰς ὁποῖαις τινὰς μὲν πρὸς βεβαίωσιν τῆς καθολικῆς πίστεως, τινὰς δὲ πρὸς ἀνόρθωσιν, καὶ σερέωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας. κείνται ἅτοι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (δ), ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῷ Οἰσιάνδρῳ (ε), ἐν τῇ συνόφει τῷ Καρατζᾷ (ς), καὶ τῷ Κοριόλανῳ (η).

X 3

§. 9.

Ῥεμην.

Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἡ ἐν Τωλήτῳ Δ'.

(α) Αὕτη ἡ σύνοδος συνήχθη τῷ χκδ'. καὶ ἐχὶ τῷ χλ'. σώζονται αὐτῆς κανόνες καὶ εἰς αὐτὴν ὑπέγραψαν περισσότεροι ἀπὸ μ'. Ἐπίσκοποι.

(β) Σελ. 528.

(γ) Οὐχὶ μόνον αὐτοὶ οἱ ξβ'. ὑπέγραψαν, ἀλλὰ καὶ Πρεσβύτεροι δ'. καὶ Ἀρχidiaκονοὶ γ'. εἰς ὄνομα τῶν ἰδίων Ἐπισκόπων. (δ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. 9. σελ. 150, ἕως 162.

(ε) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. β'. κεφ. ιγ'.

(ς) Σελ. 232. ὅπου μόνον κανόνες ξη'. φαίνονται.

(η) Σελ. 531, ἕως 541. ὅπου μόνον κανόνες ξη'. φαίνονται.

§. 9. Η' ἐν Γεροσολύμοις σύνοδος συνηθροίσθη ἐν ἔτει χλϛ'. ὑπὸ Σωφρονίῳ τῷ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος, ὅσις μετὰ τὸς ὑπ' αὐτὸν Ἀρχιερεῖς συνοδικῶς ἀποδείξας τὰς μίαν λέγοντας δέλησιν, καὶ ἐνεργεῖαν ἐπὶ τῶν δύο φύσεων τῷ Χριστῷ, μίαν ἀντικρυς καὶ φύσιν κηρύττειν, σύμφηφον ἔχων ἐπὶ τῷ τῷ Ἰωάννῃ Ρώμης Ἐπίσκοπον, τὸ τῶν Μονοθελητῶν δόγμα ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ Σεργίῳ τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλε. Τὸ ὅποῖον ἀκέσας Ἡράκλειος ἡσυχύσθη, καὶ καταλύσαι μὲν τὰ οἰκεία δὲν ἤθελε, καὶ πάλιν τὸν ὀνειδισμόν μὴ ὑποφέρειν, πρόγραμμα ἐξέδετο περιέχον μῆτε μίαν, μῆτε δύο ἐνεργείας ὁμολογεῖν ἐν Χριστῷ ὁ ἀνόητος, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη.

Η' ἐν Τω-
λήτῳ Ε'.

§. 10. Η' ἐν Τωλήτῳ ε'. σύνοδος κατηγγέλθη ἐν ἔτει χλς'. ὑπὸ Χιντιλιανῷ τῷ βασιλέως τῶν Ἰσπανῶν, καὶ κανόνας δ'. ἐξέδετο, τὰς μὲν ὑπὲρ τῆς τῷ βασιλέως σωτηρίας, καὶ τῇ βασιλείᾳ σεραρώσεως, τὰς δὲ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως (α). ἀναγινώσκονται ἔτσι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (β), Ο'σιάνδρῳ (γ), Καρατζᾷ (δ), καὶ Κοριολάνῳ (ε).

Η' ἐν Τω-
λήτῳ ζ'.

§. 11. Η' ἐν Τωλήτῳ ζ'. ὑπ' αὐτῇ ὁμοίως τῷ Χιντιλιανῷ βασιλέως κατηγγέλθη ἐν ἔτει χλϛ'. ἡτις ἐξέδετο κανόνας δ'. (2), ἐν μὲν τῷ α', τὴν τῆς πίστεως ὁμολογίαν διαφερόντως ἐκδεδοκίμα, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μάθησιν συμβάλλεται, ὅρα αὐτὰς ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (η), Ο'σιάνδρῳ (θ), Καρατζᾷ (ι), καὶ Κοριολάνῳ (κ).

Η' ἐν Κων-
σταντινουπό-
λει.

§. 12. Η' ἐν Κωνσταντινουπόλει ψευδοσύνοδος συνηθροίσθη ὑπὸ Σεργίου τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει χλδ'. καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐκδῆσιν τῷ Ἡρακλεῖ, περὶ ἧς εἴρηται ἀνωτέρω, ἐβεβαίωσε.

Ε'τεραι κα-
τὰ Μονο-
θελητῶν.

§. 13. Τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει χμ'. διάφοροι σύνοδοι ἔγινον, ὡς ἐν Ρώμῃ, ἐν Νεμιδίᾳ, ἐν Βυζάνκῳ, καὶ ἐν Καρχηδόνι τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ τῷ Ἡρακλεῖ ἐκδῆσις σὺν τῇ τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσι ἀπεδοκιμάσθη, καὶ ἐκαταφρονήθη (λ).

ΚΕΦΑ'.

(α) Τῷ περιγραφῇ εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον Ἐπίσκοποι κβ'. καὶ δύο ἐπίτροποι ἐτέρων δύο Ἐπισκόπων.

(β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. δ'. σελ. 162.

(γ) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. β'. κεφ. β'.

(δ) Σελ. 241. ὅπερ μόνον τρεῖς κανόνες εἰσὶν.

(ε) Σελ. 542. ὅπερ μόνον τρεῖς κανόνες σώζονται.

(ς) Παραδρομὴ βέβαια τῶν ἀντιγραφῶν, ἐπεὶ ἐν δ' αὐτῇ δ' αὐτῇ κανόνες σώζονται. (η) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. δ'. σελ. 192. ἕως 197. (θ) Ἐκατοντ. Ζ' βιβλ. β'. κεφ. β'.

(ι) Σελ. 242. (κ) Σελ. 542, ἕως 545.

(λ) Οὐχὶ πᾶσαι, τῷ αὐτῷ ἔτει, ἥτε αὐταὶ μόνον κατὰ τῆς τῷ Ἡρακλεῖ ἐκδῆσεως· διότι τῷ χμ'. ἐν Ρώμῃ συνηθρὶ παρὰ Συνήγ. Ἐπισκόπων, καὶ τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἐτέ-
ρα

ΚΕΦ ΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων Ἀνδρῶν, ἐπὶ τέτοις τοῖς
Χρόνοις.

§. Γ.

Κατὰ τὰς τῶν χρόνων ἡκμασαν ἄνδρες διαπρεπέστατοι ἐν ἀρετῇ, καὶ
ἀγιότητι. Εὐλόγιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, Ἀναστάσιος ὁ
Πέρσης, Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, Ἀντίοχος Μοναχός, Γεώργιος ὁ Ἐλεή-
μων, Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκά-
της, Γεώργιος Πισίδης, Ἰσίδωρος ὁ Ἰσπάλης Ἐπίσκοπος, Γεώργιος ὁ Σκό-
τος, Ἀμάνδος, καὶ ἄλλοι.

§. 2. Εὐλόγιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς διδασκαλίαν,
καὶ ἀγιότητα περιβόητος, ἔγραψε βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τῆ μεγάλης
Λέοντος ἀγωνίζεται, καὶ ἕτερον κατὰ τῶν Σεβηριανῶν, τῶν Θεοδοσιανῶν,
καὶ τῶν Γαϊανιτῶν, ὁμοίως κατὰ τῶν Ἀγνοητῶν, ὡς ἐν ζ'. Φωτὶς δεικνυσὶν
ὁ Βαρώνιος (α) καὶ ὁ Ποσειδῶν (β), ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει χη'.

§. 3. Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης, πρότερον καλούμενος Μανγυδάτ, μάγος, καὶ
ερασιώτης Περσικός ὢν, Χριστιανὸς ἔγινε, καὶ ἐν Γεραπόλει τὰ κεφάλαια
τῆς πίστεως κεφαλαιώθεν μαθὼν ἐν Ἱεροσολύμοις τὸ βάπτισμα λαμβάνει
Ἀναστάσιος μετωνομασθεὶς. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Σάββα
τὸ τῶν μοναχῶν ἱερὸν σχῆμα ἐνδύεται. ὅπου πᾶσαν ὁδὸν διελθὼν τὴν εἰς
ἀρετὴν φέρασαν, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα παιδεύει, καὶ τὸ ψαλτήριον ἀπο-
σφατίζας, καὶ πολὺν πόδον πρὸς Θεὸν ἔχων, τὴν διὰ μαρτυρίαν, καὶ αἵμα-
τος ἡνυχετο νὰ τύχη τελείωσιν, τὴν ὁποίαν παρὰ τῶν Περσῶν Βασιλέως
τέλος ἐδέξατο, τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας. ὅρα ἐν τῷ μνηολογίῳ τῇ κβ'. τῇ
Γανναρίαν, καὶ ἣν ἡ μνήμη αὐτῆς τελεῖται.

§. 4. Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων πατριάρχης ὅπως πολλὰ κατὰ τῶν
Μονοθελιτῶν ἠγωνίσθη, πατρίδα ἐῖχε τὴν Δαμασκὸν, ἔγραψεν ἐπιστο-
λὴν κατ' αὐτῶν πολυδρόλλητον, κειμένην ἐν πράξει ιβ'. τῆς σ'. συνόδε,
ὁμιλίαν ὁμοίως περὶ τῶν Γενεθλιῶν τῇ Κυρίαν, καὶ ἄλλην περὶ τῶν ἀγώνων

Εὐλόγιος
Ἀλεξαν-
δρείας.Ἀναστάσιος
Πέρσης.Σωφρόνιος
Ἱεροσολύ-
μων.

ἐκ συνήχθη παρὰ Γεωργίου Δ. εἰς Νημιδιάν τῷ χμς'. παρὰ Κολομβανῆ, καὶ τῷ αὐτῷ
ἔτει, παρὰ τῷ αὐτῷ εἰς Μαυριτανίαν συνήχθη. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη ἐν Βυζάντιον πα-
ρὰ Στεφάνου τῆς ταύτης Ἐπισκόπου, καὶ ἑτέρων Ἐπισκόπων μβ'. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Καρ-
χηδόνα ἑτέρα σύνοδος Ἐπισκόπων ξη'.

(α) Χρον. ἐν ἔτει χη'. ἀριθ. 12.

(β) Εἰς τῇ Προπαι. τόμ. Α'. σελ. 526.

Αντίοχος
μοναχός.

τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ τὸ φῶς Γλαρόν μετέστη εἰς τὴν ἀγίῳ ζωὴν ἐν ἔτει χλς'. (α).

§. 5. Αντίοχος ὁ ἐκ Παλαιστίνης μοναχός, καὶ τῆς ἐκ Λαύρας τῆς ἁγίας Σάββα ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι, ὅστις ἐδρήνησεν ὡς ἄλλος Γερεμίας διὰ τὴν αἰχμαλωτιοδεῖσαν ὑπὸ τῶν Περσῶν Γερουσαλήμ, καὶ τὸν ἐμπρησμόν αὐτῆς, καὶ τῆς τῆς ἁγίας Σταυρῆ μεταστάσεως εἰς Περσίαν, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει λόγῳ ρζ'. ἐπὶ Ἡρακλεῖς τῆ βασιλείας· ἔγραψε πρὸς Εὐστάθιον ἡγούμενον μονῆς Ἀτταχίνης πόλεως Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας ἐπιστολὴν, περὶ τῶν ἐκεῖσε ἁγίων πατέρων κεφ. ρλ'. καὶ προσευχὴν ἐξομολογήσεως παντὸς ἐπαίνου κρείττονα, ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Γεώργιος ὁ
Εὐσέμων.

§. 6. Σύγχρονος τῆτος ἔγενεν Γεώργιος ὁ ἐπικληθεὶς ἐλεήμων, διὰ τὸ βοηθεῖν τοῖς δεομένοις πλεσιπάροχα τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· ὅτος Κύπριος μὲν τὸ γένος, ἀρχιεπίσκοπος δὲ Ἀλεξανδρείας προσχειρίσθη διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς πολιτείας τῆς· ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας ζητῶν αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον, καὶ τεθεὶς ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἀγγελικῶς, ὡς ἕνας πυρσὸς ἔλαμψεν εἰς τὴν Οἰκαμένην, πρῶτος ὅπῃ ἐμπόδισεν τὴν ἐν τῷ Τρισαγίῳ ὑμνῷ προδύκην, καὶ πολλὰς χρόνας διαπρέψας εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (β).

Πέτρος Ἀ-
λεξανδρείας.

§. 7. Πέτρος ὁ πεντηκοστὸς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, τὸν ὅποιον λέγουσιν οἱ πλείονες πῶς νὰ ἐσύνδεσε τὸ Ἀλεξανδρινὸν Χρονικόν, ὅπῃ τελειώνει εἰς τὸ κβ'. ἔτος τῆς τῆς Ἡρακλεῖς βασιλείας, τῆς δὲ ἐνσάρκου Οἰκονομίας χιγ'.

§. 8.

(α) Συνέγραψεν ἐπὶ ὡς λέγουσι, καὶ τὸν βίον τῆς Οσίας Μαρίας.

(β) Οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ ἐγεννήθη εἰς Ἀμαθύνδα τῆς Κύπρου μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἡγουμένης τῆς, καὶ τῶν τέκνων τῆς ἀνέβη ἀκυσίως εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον, πρὸς τὸ χι'. ἔτος. Τόσον φιλευσπλαγχνὸς ἦν ὅπῃ ποτὲ δὲν ἀπεγράφη τινὰ ἀπὸ τῆς βελομένης αὐτῷ συνομιλῆσαι. Ἀγαθὰ καὶ τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἦσαν πολλὰ, ἐξ ἧς πτωχότατα, καὶ διὰ ἀνάπαυσίν τῆς δὲν εἶχε πᾶρεξ μίαν κλίνην μετ' ἑνα παλαιὸν κάλυμα μάλλινον. Εἰς τῶν πλεσίων τῆς Ἀλεξανδρείας μαθὼν τῆτος, τῆς ἐπεμψε ἕνα κάλυμα τὸ ὅποτον ἡγόρασε μετὰ πολλὰ ἄσπρα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸ μεταχειρίσθῃ. Τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ ἅγιος ἄνθρωπος τῇ αὐτῇ νυκτί, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ σοχαζόμενος, ὅτι τόσον πτωχὸς ἀποδυσχεύει τῆς κρύβης, καὶ τῆς πείνας. Τὸ πρῶτον ἐπεμψε νὰ τὸ πωλήσῃ, ὁ πλείσιος κατὰ τύχην τὸ ἡγόρασε, καὶ τῆς τὸ ἐπεμψεν ἐκ δευτέρου, ὁ Γεώργιος τὸ ἐπώλησεν ἐκ δευτέρου, καὶ ἐκ τρίτου, λέγων τῷ πλεσίῳ, θέλει ἰδεῖν τις ἀπὸ ἡμᾶς θέλει ὀφληγώτερον κεραιθῇ. Μία τῶν ἡμερῶν προσμείνας ἕως τὸν καιρὸν τῆς γεύματος, καὶ εἰς παρρησιαστικῶς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀνεχώρησε κλαίων. ἐρωτώμενος δὲ ἀπὸ τὸν φίλον τῆς Σωφρόνιον τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ σήμερον δὲν ἐδυνήθη νὰ προσφέρω τίποτες τῷ Χριστῷ διὰ τὰς ἀμαρτίας μου. Εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ οἱ Πέρσαι ἐμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ὅπῃ ἀνιπάνθη τῷ χις'. ἔτων νζ'.

§. 8. Γεώργιος ὁ Πισίδης, διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, Ρεφερεν-
δάριος, καὶ Χαρτοφύλαξ ἔγραψεν εἰς τὴν ἐξαήμερον δι' Ἰάμβων ἑπ-
τρεῖς χιλιάδας εἰς Ἡράκλειον τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλε-
μον, καὶ ἔτι Ἀβαρηνά κατὰ λογάδην, ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα
Ἀναστάσιον, καὶ ἄλλα.

§. 9. Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, ἐγεννήθη μὲν εἰς τὴν Εἰλλάδα, προέ-
στη δὲ τῆς Αἰγύπτου· ἔγραψε βιβλίον ὑπὲρ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τοῦ Μαυ-
ρικῆν, ὁμοίως ἐπιστολάς ἡθικάς, ἀγρικάς, ἐρωτικά καὶ φυσικά ἐμβλήματα,
ὅρα τὸν Βόσιον (α).

§. 10. Ἰσίδωρος ὁ Ἰσπάλεως Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθά-
σας, πολλὰ τεύχη ἐξέδωκεν, εἰς τὰ ὅποια μᾶλλον γεραίρονται βιβλία κ.
τῶν ἐτυμολογιῶν, τὸ χρονικόν, ἡ ἱστορία τῶν Γότθων, τῶν Βανδύλων, καὶ
τῶν Σαβῶν, ὑπομνήματα εἰς πολλὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ ἡ
περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων βίβλος· ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Τριθέ-
μιον περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. (β), ἀπέθανεν ἐν ἔτει χλς'. ἀρχιερατεύ-
σας ἔτη μ'. (γ).

§. 11. Ἰωνᾶς Σκότος, ὁ τῆς Λεξοβηνσίης μονασιεὶς ἀββᾶς, ἔγραψε βίβ-
λιν ἁγίων, διάσημος ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι κατὰ τὸν Τριθέμιον (δ), ὅ-
ρα περὶ αὐτῶν καὶ τὸν Ποσεινόν (ε), καὶ τὸν Βελλαρμῖνον (ζ), ὅς τις ματαίως
αὐτὸν λέγει Ὑβερνόν, καὶ τὸν Βόσιον (η).

§. 12. Ἀμάνδος, ὁ ὑπὸ Δαγοβέρδου τῆ βασιλείας τῶν Γαλλῶν ἐξωρι-
στὴς μὲ τὸ νὰ ἤλεγχε τὰ σφάλματά τε, ἔπειτα δὲ ἀνακληθεὶς, ἐβάπ-
τισε τὸν υἱὸν τοῦ Σιγρήβετον, καὶ ὕστερον Ἐπίσκοπος Οὐλτραϊέκτε γεγο-
νώς, ἐν ἀγιότητι διέλαμψε.

Γεώργιος
Πισίδης.Θεοφύλακ-
τος Σιμοκά
της.Ἰσίδωρος ὁ
Ἰσπάλης.Ἰωνᾶς Σκό-
τος.

Ἀμάνδος.

ΚΕΦΑ'.

(α) Βιβλ. β'. περὶ τῶν Γραικῶν συγγραφ. κεφ. κγ.

(β) Σελ. 48. μέρος β'.

(γ) Κάλλιον δοκεῖ μοι λέ. διότι τῷ χα. ἔγνω διάδοχος τῷ ἀδελφῷ τοῦ Λεονάρδου,
καὶ ἐτελεύτησε τῷ χλς'. ὅθεν συμπάσονται ἔτη λέ.

(δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(ε) Τόμ. Α'. Σελ. 977.

(ζ) Περὶ τῶν Ἐκκλησ. συγγραφ. ἔτει χλ'.

(η) Περὶ τῶν ἰσορ. Λατίν. βιβλ. β'. κεφ. κς'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῆ Δ'. Κωνσταντίνου υἱὸς τῆ Η'ρακλείου, καὶ Η'ρακλεωνῶ, καὶ τῆ Β'. Κωνσταντος τῆ ἐκγόνου τῆ Η'ρακλείου τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
ἐν τοῖς χρόνοις
αὐτῶν.

§. 1.

Κωνσταντίνος Δ'.
Αυτοκράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
641.

Καὶ ὁ Κωνσταντίνος τῆ Η'ρακλείου, διαδέχεται τὴν αὐταρχίαν ἐν ἔτει χμα'. ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντίνος ὁ δ'. ὅστις ἀπὸ ἄλλας μὲν καλεῖται Κωνσταντίνος Η'ρακλείου, ἀπὸ ἄλλας Κωνσταντίνος νέος, τῆς ὁποίας βασιλείας ὀλίγον ἡξιώθη, διότι ὑπερον ἀπὸ τέσσαρας μηνῶν ἀπὸ δηλητηρίου φαρμάκι ἐθανατώθη, ἀπὸ Μαρτίαν τὴν μητρίαν τε, καὶ ἀδελφὴν τε, καὶ ἀπὸ τὸν Πύρρον τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρόεδρον, ἣν δὲ περὶ τὴν πίσιν ὁ Κωνσταντίνος ὀρθόξ, ὅστις εἶχε γυναῖκα Γρηγορίαν θυγατέρα τῆς Πατρικίης Νικήτας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη υἱὸς ὁ Κωνσταντίνος.

Η'ρακλεωνῶς Αὐτοκράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
641.

§. 2. Τότε τῆ Κωνσταντίνου ἔπω τὴν ζωὴν καταλύσαντος, Μαρτίνα ὁμῶς μετὰ τὸν Η'ρακλεωνῶ τὸν υἱὸν τῆς ἔλαβον τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁμῶς μετὰ τὴν μητέρα τε μετὰ μηνῶν ἐξ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, διότι μετὰ τὸ νὰ ἐμισήθη ἡ Μαρτίνα ἀπὸ τὴν Σύγκλητον διὰ τὸν φόνον τῆς Κωνσταντίνου, αὐτὴ μὲν κόπτεται τὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ μύτην ὁ Η'ρακλεωνῶς, ἔτι παῖδιον ὢν ἑτῶν δέκα, καὶ οἱ δύο ἐξορίζονται ὁμοίως καὶ ὁ Πύρρος τῆς Ἐκκλησίας ἐκβάλλεται, καὶ εἰς ἐξορίαν πέμπεται.

Κωνσταντίνος Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ.
642.

§. 3. Εἰς δὲ τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀνάγεται ἀπὸ τὴν σύγκλητον ἐν ἔτει χμβ'. Κωνσταντίνος ἐκγονος Η'ρακλείου, υἱὸς δὲ τῆς Κωνσταντίνου, ὅστις κατὰ μὲν τὰ ἄλλα δὲν ἦτον ἀνεπιτήδειος βασιλεὺς, περὶ δὲ τὸ σέβας ὡμοίαζε μετὰ τὸν Πάππον τε, διότι καὶ αὐτὸς τὴν τῶν Μονοθελητῶν ἐδόξαζεν αἵρεσιν· συστήσας δὲ σόλον κατὰ τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὸ Νεώριον τῆς Λυκίας ὀνομαζόμενον Φόινικα, ἐνικήθη κατὰ κράτος, ὥστε ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ρωμαίων νὰ ἐκοκκίνησεν ἡ θάλασσα, αὐτὸς δὲ φορέσας παλαιὸν ῥέχον, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον ὅπῃ ἔτυχεν ἐκεῖ, μετὰ ὀλίγας τιμὰς ἔφυγε, καὶ διεσώθη εἰς τὸ Βυζάντιον· ἐφόνευσεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὸν ἀδελφόν τε Θεοδοσίον, τὸν ὁποῖον πρῶτον διάκονον εἶχε χειροτονήσῃ, καὶ ἐμισήθη ἀπὸ τῆς πολιτείας διὰ τὸ τῷτο, καὶ δι' ἄλλας ἀτόπως πράξεις τε· ὁ δὲν ἡγέρθη ἀπὸ τὸ
Βυ-

Βυζάντιον, ἡ ὑπῆγεν εἰς Σικελίαν, ἡ ἐκεῖ κατ' ἄμενον ἔξ χρόνου, τελευταῖον ἐπιβαλεὺς ἀπὸ τὰς τριγύρω τε, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἔλκετο εἰς τὸ λατρεὶν τῆς Συρακῆας τὸ λεγόμενον Δάφνη, ἐπνίγη καίρως τὴν κεφαλὴν ἀπὸ Ἀνδρέαν Τρωΐλου μὲ τὸ καδίον ὅπῃ ἔχυνε τὸ ὕδωρ, ἡ ἀπέθανε βασιλεύσας χρόνος εἰκοσιεπτά. ὅρα περὶ τῶν ῥηθέντων αὐτοκρατόρων Νικηφόρον τὸν Κωνσταντινῆπόλεως (α), Θεοφάνην (β), Ζωναρᾶν (γ), Κεδρηνὸν (δ), Παῦλον τὸν διάκονον (ε), ἡ τὰς ἀνωτέρω ῥηθέντας ἱστορικές (ζ).

§. 4. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Πατριάρχαι ἔγιναν τῆς μὲν Κωνσταντινῆπόλεως Παῦλος ὁ Β'. ἐν ἔτει 641. ἐν ἔτει 653. Πέτρος ἡ Θωμᾶς ὁ Β'. ἐν ἔτει 656. (η). Τῆς δὲ Ἀντιοχείας Μακάριος ὁ Μονοθελήτης ἐν ἔτει 650. (θ). Ἐν τούτοις ἀπέθανε Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων, ὁ πῶ λόγῳ ἡ ἔργῳ ἐσόλισε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Κωνσταντῷ ἡ μὲν τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἦτον εἰς δυσυχίαν, διότι ὁ αὐτοκράτωρ ὅλος δι' ὅλα μονοθελήτης ὢν, ἡ κακόδοξος, ἐδίπχυρίζετο δυνατὰ νὰ πλατύνῃ τὴν αἵρεσίν τε ὅθεν εἰς τὰς χηρεύσας Ἐκκλησίας ἀπὸ γνησίας ἀρχιερεῖς μονοθελήτας Ἐπισκόπους κατέσαινε, ἡ ἡγεμόνας ὁμοίως εἰς τὰς πολιτείας ἔπεμπε τῆς αὐτῆς αἵρέσεως. Μαρτῖνον τὸν ἀγιώτατον Πάπαν Ρώμης, ὁ πῶ δὲν ἤθελε νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν αἵρεσίν τε, τὸν ἐξώρισε, Μάξιμον τὸν σοφώτατον, ἡ ἀγιώτατον ἄνδρα, ἡ τὰς μαθητάς τε σκληρότατα ἐτιμώρησε, ἡ ἄλλας πολλὰς ὁρθόδοξας ἐπαίδευσεν, ὅπῃ δὲν ἤθελον νὰ κλίνωσιν εἰς τὸ θέλημά τε. Παρόμοια μὲ τὸν βασιλέα σκληρῶς προσέκειντο τοῖς ὁρθόδοξοις οἱ προσάται αὐτῆς τῆς αἵρέσεως Ἐπίσκοποι, ὡς Πύρρος, Παῦλος, ἡ Πέτρος οἱ τῆς Κωνσταντινῆπόλεως Ἐπίσκοποι, ὁ Ἀλεξανδρείας Κύρος, ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος, ἡ ἄλλοι, καθὼς ὁ Πωγωνάτος

Ἐπίσκοποι
Κωνσταντινῆπόλεως.
Ἀντιοχείας

Ἐκκλησιαστικὴ
κατάστασις
τῆς
Ἀνατολῆς.

Υ 2

τος

(α) Σελ. 179. ἕως 188. ἐκδ. Ἐνστ. κφκδ'.

(β) Σελ. 225. ἕως 233.

(γ) Σελ. 68.

(δ) Σελ. 339. ἕως 344. (ε) Βιβλ. η'. (ζ) Ὁ θάνατος τὸν Φρεισίγ. Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ι. ια'. Σιγρήβ. Γεμβλ. χρον. ετ. χμβ'. χμγ'. χνβ'. χνγ'. χνδ'. χνε'. χξγ'. ἡ χξδ'. Πομπῶν Λαίτων: Συνοψ. Ρωμ. Γεορ. βιβλ. β. ἡ ἄλλες.

(η) Μετὰ τὸν Παῦλον ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν θρόνον Πύρρος, τῷ ὅποιον τελευτήσαντος τῷ χνδ'. γίνεται Πέτρος ὁ αἰρετικός. ὅστις κατὰ τὸν Θεοφάνην δύο ἔτη, ἡ μῆνας δ'. ἡ κατὰ τὸν Ζωναρᾶν ἔτη ιβ'. κρατήσας τὸν θρόνον γίνεται Θωμᾶς ἐν ἔτει χξδ'.

(θ) Μετὰ τὸν Ἀναστάσιον τὸν Β'. τὸν μαρτυρησάντα τῷ χι'. ἡμεῖς χρεῖνται ἡ Ἀντιόχεια ὁρθόδοξον Ἐπισκόπον διὰ κβ'. ἡ κγ. χρόνος, ἕως ἴσως τῷ χλγ'. ὅταν ἐπιπῇ τῷ θρόνῳ Ἀθανάσιος ὁ Μονοφυσίτης, ὕστερον Μακεδόνης ὁ αἰρετικός τῷ χμ'. ὅστις μετὰ διὰ ἔξ χρόνος εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἀπέθανε πρὶν ἀπέλθῃ εἰς Ἀντιόχειαν, μετ' αὐτὸν Γεώργιος, εἰς Κωνσταντινῆπολιν μένας ἔτη πέντε, ὕστερον Μακάριος ὁ μονοθελήτης, ὅστις ἔμεινε εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἕως τῷ χογ'. ἔτις, μετὰ τὸν ὅποιον γίνεται Θεοφάνης.

τος λέγει εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὅπῃ ἔστειλε πρὸς τὰς Δυτικὰς πράξ. ιη'. τῆς ζ'. Συνόδα.

Τύπος Κων-
σταντος.

§. 6. Α' Μ' ἐπειδὴ οἱ Μονοθεληταὶ ἔβλεπαν διὰ τὴν τότε πολλὴν μαρίαν τὰς τὰς ψυχὰς τῶν πολλῶν ὅπῃ ἐχώριζαν ἀπ' αὐτὰς, Παῦλος ὁ Κωνσταντινιανὸς πόλεως κορυφαῖος τῶν Μονοθελητῶν, κατέπεισε τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ τὴν ἐκδόσιν νέον πρόγραμμα, ἥτοι διάταγμα, φανερὸν νὰ γίνεταί σιωπὴ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὴν μίαν, ἢ διττὴν δέλησιν, καὶ ἐνέργειαν, καὶ περὶ τὰτα νὰ μὴ φιλονεικῶσιν, ὅτε νὰ διαλέγωνται. Ἐλπίζων τοιαύτῳ πρὸς νὰ φέρῃ πάντας τὰς Χριστιανὰς εἰς τὴν δόξαν τε, καὶ νὰ εἰρηνεύσωσιν. ἐδημοσιεύθη αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ὑπ' ὀνόματι τῆ τύπῃ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀδων ὁ Οὐιενήνσιος (α), αὐτὸς ὁ τύπος εἶναι ἐν τῷ δ'. σιγητῶ τῆς ἐν Λατεράνῳ συνόδα, ἐπὶ Μαρτίνῃ τῷ Πάπῃ γενομένης τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ὅπῃ σὺν τῇ ἐπικρίσει τῆς συνόδα ἀναγινώσκεται.

Οὐμαρος ὁ
β'. Χαλῖφης
ματαίως
κοπιᾷ εἰς
τὴν ἀνοικο-
δομὴν τῆ
ναῖ.

§. 7. Πρόδες με' αὐτὰ τὰ δεινὰ, καὶ τὴν τῷ Μωάμεδ αἵρεσιν τὴν ἐπὶ τὸ μᾶλλον κατ' ἐκάστην προκόπτουσαν· διότι εἰς τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας τῷ Κωνσταντος, ἀρχήσεν ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Οὐμαρος ὁ β'. χαλῖφης νὰ οἰκοδομῇ τὸν κάλει ναὸν τῷ Σολομωνῶντος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐκτίετο δὲν ἐσέκετο, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, καὶ εἶπον αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ κατέβασε τὸν Σταυρὸν ὅπῃ ἦτον ἀντικρὺ ἐπάνω τῷ ναῷ τῷ ὅρῳ τῶν Ἑλαιοῶν, καὶ ὅπως ἐξάδῃ ἡ οἰκοδομὴ αὐτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν λαβόντες παρ' αὐτῷ ἄδειαν, καὶ τὰς λοιπὰς Σταυροὺς πανταχόθεν κατεβίβασαν οἱ μισόχριστοι Ἰουδαῖοι τε, καὶ Σαρακηνοί.

Οσμάνης
τρίτος Χα-
λῖφης.

§. 8. Τὸν βίον καταστρέψαντος τῷ Οὐμάρῃ ἐν ἔτει χμγ'. τῇ θ'. τῷ Νοεμβρίῳ, χτυπῶντάς τον εἰς τὴν κοιλίαν με' τὸ σπαθὶ Πέρσης τῆς Μαγαρίτης τένομα, τρίτος Χαλῖφης ἦτοι διάδοχος ἐγένεν Οσμάνης ὁ υἱὸς τῷ Φάν, συγγενὴς τῷ Οὐμάρῃ, καὶ ὄρισας χρόνας δέκα, ἐφονεύθη ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας χνέ' διάδοχον ἀφείδ' Ἀλὴν τὸν υἱὸν τῷ Εβιταλίπ· αὐτὸς δὲ τὸν υἱὸν αὐτῷ Χασάνην ἐν ἔτει χξ'. τὸν ὁποῖον γυμνώσας τῆς ἐξουσίας ὁ Μαβίας, αὐτὸς μετ' ἐκείνον προέει χρόνας κδ'.

Α'λῆς δ'.
Χαλῖφης.

Μαβίας δ'.
Χαλῖφης.

Κρημνίζει
τὴν Κωνσταν-
τιανὴν Κύπρον,
καὶ τὸν Κολοσσὸν τῆς
Ρόδου.

§. 9. Αὐτὸς ὁ Μαβίας ἐκυρίευσεν τὴν Κύπρον, καὶ τὴν Ρόδον, καὶ τὴν Ἀραδίαν, τὴν ὁποίαν δυνατὰ πολέμησας, καὶ λαβὼν ἀπετείχετο, καὶ ἔκαυσε, καὶ τὴν νῆσον ἀκατοίκητον ἐκατάσκησε, κατὰ τὸν Κεδρηνόν (β), ὁμοίως εἰς μὲν τὴν Κύπρον ἐκρήμνισε τὴν Κωνσταντιανήν, εἰς δὲ τὴν Ρόδον τὸν περίφημον Κολοσσόν, (τῷ ὁποίῳ τὸ χαλκῶμα ἀγοράσας Ἰουδαῖος Ἑμεσηνός τις πραγματευτής, λέγεται νὰ τὸ ἐκαθάρισεν με' ἐννεακοσίας καμήλας) καὶ κατασκευάσας πολλὰ πλοῖα ἐμελετᾷ νὰ πολέμησῃ τὴν βα-

(α) Χρον. ἡλκ. ζ'. ἔτει χμγ. σελ. 194.

(β) Σελ. 340.

βασίλειαν τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ κρατεύσας εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἄφησεν ἀρχηγὸν τῷ σὺν τὸν Ἀβελαβάρ, μετὸν ὁποῖον ναυμαχήσας ὁ Αὐτοκράτωρ Κώνστας ἐνίκησεν κατὰ κράτος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

§. 10. Εἰς τὴν Ἰταλίαν (ὅπου εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἑξαρχοὶ μὲν ἦσαν κυβερνῶντες, Θεόδωρος ὁ Καλλιόπας, Οὐλύμπιος, καὶ πάλιν ὁ Καλλιόπας, βασιλεῖς δὲ τῶν Λογγιβάρδων Ῥόδαρις, Ῥοδόαλδος, Ἀρίπερτος, καὶ Γριμόαλδος, Ἐπίσκοποι δὲ Ῥώμης Θεόδωρος, Μαρτίνος, Εὐγένιος, καὶ Βιταλιανὸς (α)), πόλεμον ποιήσας Θεόδωρος ὁ Καλλιόπας, μετὰ τῷ Ῥοδόαλδῳ νικᾷται παρ' αὐτῷ. Ὁ δὲ Μαρτίνος Πάπας τὴν τῶν Μοναζελητῶν κατακρίνας αἵρεσιν ἐν συνόδῳ, διὰ προσαγῆς τῷ Κώνσαντος δεδεμένος ἐπεμφθὴ εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἀπὸ Οὐλύμπιον τὸν ἑξαρχόν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Χερσόνησον ἐξωρίσθη, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε· τῷ δὲ ἱ. ἐτεῖ τῆς βασιλείας τῷ Κώνσαντος, ἐθανάτωσε τὸν ἀδελφόν τιν Θεοδόσιον, ὅστις ὦν διάκονος, ὡς εἴρηται, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων μυσηρίων ἐν ἀγίῳ ποτηρίῳ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, κατ' ὕπνον συχνὰ ἐφάνετο εἰς τὸν βασιλέα φορῶν διάκονος σολήν, καὶ δίδων τὸ ποτήριον γεμάτον ἀπὸ αἵμα, καὶ λέγων, ἀδελφεῖ πῖε· ὅθεν συγχιδοῖς μεγάλως διὰ τὴν ἀκατάπαυστον αὐτῷ ὄρασιν, ἐσοχάσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ νὰ μεταφέρῃ τὸ βασιλεῖον εἰς τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην, διότι ἔλεγε πῶς πρέπει νὰ τιμᾷ τις πλέον τὴν μητέρα τε, ἢ τὴν θυγατέρα τε.

§. 11. Ἐρχόμενος λοιπὸν εἰς Ἰταλίαν, διηγωνίσθη πρὸς τὰς Λογγιβάρδας, καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ῥοδόαλδον, ὅστις πρῶτον συγκροτήσας πόλεμον τὴν τε Λακερίαν, καὶ ἄλλας πολλὰς πόλεις τῆς Ἀπυλίας ὅπου ἐκυριεύοντο ἀπὸ τὰς Λογγιβάρδας, τὰς ἐπανάλαβεν, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Ῥοδόαλδον ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην ἐντίμως ὑπὸ Βιταλιανῷ Ἐπισκόπῳ ὑποδεχθεὶς, ὅστις ἐξήλθεν εἰς ἀπάντησίν τε μετὸν λαόν, ἕως εἰς ἕκτον σημεῖον· αὐτὸς δὲ ὡς λαφυραγωγός τις, ἤτοι καρσάρης, ἐμβὰς εἰς τὴν πόλιν ἐπῆρε τὰ χάλκινα αὐτῆς σύσημα λεγόμενα, καὶ ἀπομηνάρια, ὥστε μήτε τὰ κεραμῖδια ἀπὸ χάλκωμα κατασκευασμένα ἐλυπήσθη, πολλῷ μᾶλλον ἐκεῖνα ὅσα ἦσαν ἀπὸ ἀργυρον, μετὰ τὰ ὅποια καὶ τῷ Πανθέῳ ἐγγιγίνεν, ὅσα εἰς ναὸν τῆς ἀειπαρέννης Μαρίας, καὶ τῶν μαρτύρων τότε σχεδὸν μετωνομάσθη, ὡς λέγουσιν οἱ ἄλλοι. Ὁλίγον δὲ καιρὸν εἰς Ῥώμην μέινας ἐδιέβη εἰς Σικελίαν, σήσας τὸν βασιλικὸν θρόνον εἰς τὴν Συρακῆσαν, ὅπου μετὰ τὰς ἀσυνήθιστας φόβας, καὶ δασύματα, τὸ τῷ πλήθει μῖσος εἰς

Υ 3

βλά.

Κατάστασις
τῆς Ἰταλίας.Κώνστας ἐρ-
χεται εἰς
Ἰταλίαν καὶ
πολεμεῖ τὰς
Λογγιβάρ-
δας.Κερσεύει
τὴν Ῥώμην.

(α) Ὁ Θεόδωρος ἀρχιερέτευσεν ἔτη ζ. καὶ μῆνας ἐξ. ὁ Μαρτίνος, ἔτη ε. καὶ μῆνας δ. ὁ Εὐγένιος μῆνας ἡ. καὶ ὁ Βιταλιανὸς ἔτη ιγ. καὶ μῆνας ζ.

Κατάσσεις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

βλάβην τῇ ἐκίνησε, καθὼς μαρτυροῦσι περὶ αὐτῶν πάντων, Ρ'ηγίνων (α), Ε'ρμανὸς Κόντρακτος (β), Μαριανὸς Σκότος (γ), Σιγ'ήβεργτος (δ), Α'β-
βας ὁ Ο'υρσπεργ'ήνσιος (ε), καὶ ὁ Σταδ'ήνσιος (ς).

§. 12. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου βασιλεῖς τῶν Βεργ'ότ'ων ἦσαν Χινδε-
βίνδος, καὶ Ρ'ωζεσενβίνδος, ἡ τῶν Χριστιανῶν θρησκεία μεγάλην αὐξήσιν
ἔλαβε, καθὼς ἐκ διαφόρων συνόδων κατὰ τέτας τὰς χρόνας ἐν Τωλήτῳ
γενομένων φαίνεται. Οὔτε ὀλίγας κόπας, καὶ ἀγῶνας αὐτὴ ἐτράβισεν εἰς
τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου οἱ μεσόγειοι τῶν Ἀγγλῶν μὲ τὸν βασιλέα τῆς Πάν-
δαν ἐδέχθησαν τὴν πίσιν τῇ Χριστῷ, διὰ τὴν ὁποίαν πολλὰ καλῶς ἠγωνίσθη
καὶ ὁ τῶν Νορδ'έμβρων εὐσεβὴς βασιλεὺς Ο'σβρις.

Κατάσσεις
τῆς Γαλ-
λίας.

§. 13. Καὶ τέλος εἰς τὴν Γαλλίαν τελευτήσαντος τῷ Δογοβέρτῳ,
ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κλοδόβαιος ὁ Β'. τῷ ὁποίῳ ἡ πρὸς τὰς πτωχὰς
πλασιότης, καὶ μεταδοτικὴ γνώμη ἐπαινεῖται, καὶ ὑπερον ἀπὸ αὐτὸν Κλοτά-
ριος ὁ Γ'. ὁ τῷ Κλοδοβαίῳ υἱὸς, καὶ Χιλδ'έρικος, ὁ τῷ Κλοταρίῳ ἀδελφός.
Εἰς τὰς χρόνας τῶν τῶν βασιλέων, ὅπου εἰς φαγεπότια, καὶ ξεφαντώ-
σεις ἦτον δεδομένοι, καὶ εἰς ἀκολασίας, ἡ τῷ Βασιλεῖ κυβέρνησις μετέβη
εἰς τὰς ἐν τῷ Παλατίῳ μεγάλας, διὰ μέσσω τῶν ὁποίων πάντα ἐδιοικῶν
το καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς εἶχον μόνον τὸ ὄνομα. καὶ ἀπαξ τῷ ἐνιαυτῷ πε-
ρὶ τὰς τῷ Μαίῳ Καλάνδας ἐφάνοντο εἰς τὸν λαόν, ἡ δὲ τῆς Ἐκκλησίας
κατάσσεις νὰ ἦτον εἰς γαλήνην φαίνεται.

ΚΕΦΑ'.

- (α) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντίνῳ εἰσι φ'ος,
(β) Χρον. εἰσι χξγ'.
(γ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5'. εἰσι χ'ς. καὶ χξ.
(δ) Χρον. εἰσι χξ. καὶ χξθ'.
(ε) Χρον. ἐπὶ Κωνσ. σελ. 162.
(ς) Χρον. ἐν εἰσι χξβ. καὶ χξθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Πύρρου, καὶ τῆς αὐτῆ πολυθρύλλητε διαλέξεως
μετὰ τῷ Μαξίμῳ, περὶ τῷ διαδόχῳ αὐτῷ
Παύλῳ, καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀγ-
γλίας Φιλονεικίας διὰ τὴν ἑορ-
τὴν τοῦ Πάσχα.

§. 1.

Τερασπισαὶ τῶν Μονοθελητῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν Πύρρος, καὶ
Παῦλος οἱ Κωνσταντινῆ πόλεως.

§. 2. Οὗ Πύρρος ἐπέβη τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῆς Κωνσταντινῆ πό-
λεως κατατρέψαντος τὴν ζωὴν τῷ Σεργίῳ, τὰ αὐτὰ μὲ ἐκεῖνον φρονῶν, καὶ
τῷ Σεύρῳ, καὶ Κύρῳ σεβόμενος, καὶ βεβαιῶνων· ὅσις φανείς συνεργὸς τῆς
ἐπιβλήης τῷ Κωνσταντίνῳ μετὰ Μαρτίνῳ, ὅπῃ τὸν ἐπότισε φαρμάκι, καὶ φο-
βηθεὶς ἀφῆκε θεληματικῶς τὸν θρόνον, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀφρικὴν, τῷ ὁποίῳ
τὸν θρόνον διεδέχθη Παῦλος ὁ τῶν Μονοθελητῶν γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ
ὑπερασπιστής.

§. 3. Ἐν τέτοις ὁ Πύρρος διάλεξιν πολυθρύλλητον ἐποίησε μὲ τὸν ἱε-
ρώτατον Μάξιμον τὸν ὁμολογητὴν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, παρόντων τῶν Ἐπισ-
κόπων αὐτῆς, καὶ Γρηγορίου τῷ ἐπάρχῳ, καὶ ἦν τελευταῖον ὁ Πύρρος νι-
κηθεὶς, ὑπεκρίθη, ὅτι νὰ ἀφῆσε τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ἐλθὼν
δὲ εἰς Ῥώμην, καὶ ἀπατηθεὶς παρὰ τῷ τότε Ἐπισκόπῳ Θεοδώρῳ, Λίβελλον πε-
ρὶ πίστεως ἔδωκε, καὶ ἔδεδέχθη. Τὰ περὶ ταύτην τὴν διάλεξιν ἐκτίθησιν ὁ Βα-
ρῳνῖος Ἐλληνιστὴς, καὶ Λατινιστὴς ἐν τῇ προδήκῃ τόμῳ Ζ'. ἐν ᾧ δύναται ὅσις
βέλεται νὰ ἰδῇ (α).

§. 4. Ἐπὶ τέτοις ὁ Πύρρος ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ ἐρχό-
μενος εἰς Ῥάβενναν, ἐφανερῶς μετὰ τρεῖς χρόνους πῶς δὲν ἀφῆσε τὴν αἵ-
ρεσιν ταύτην, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ολυμπίου τῷ Ἐξάρχῳ μὲ τὴν ἐλπίδα διὰ
νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον, ὡς ὁ σκύλος εἰς τὸν ἴδιον ἐμετὸν ἔσρεψε, καὶ
ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν τῷ ἱβ'. ἔτει τῆς βασιλείας τῷ Κωνσταντίνῳ,
θανόντος τῷ ἀνοσίῳ Παύλῳ ἐμβαίνει αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον. μαθὼν δὲ ὁ
Ῥώμης Θεόδωρος, ὅτι πάλιν δοξάζει τὴν αἵρεσιν ὅπῃ εἶχε, καὶ συναθροίσας
τὰς ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπους, κατὰ αἵρεσιν αὐτῷ τελείαν κατεψηφίσαντο, καὶ
ἀνα-

Διάλεξις
Πύρρου, καὶ
Μαξίμου.

Παράνομος
καινοτομία
τῷ Πάπῳ
Θεόδωρῳ.

(α) Εἰς τὴν προδήκην τῷ ἡ'. τόμῳ ἐκδ. Ἐν τῇ. ἔτει αζζ.

Παῦλος
Κωνσταντι-
νουπόλεως
σκληρότα-
τος.

Φιλονεικία
εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν.

ἀναδεμάτισε, γράψας τὴν τῷ ἀναδέματι ἀπόφασιν με' νέον παράδειγμα, ὡς λέγῃσι, χύων ἀπὸ ἄχραντον αἷμα τῷ Χριστῷ εἰς τὸ γραφικὸν μελά-
νι· λοιπὸν ὁ Πύρρος λαβὼν τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ β'. μῆ-
νας μόνον τέσσαρας ἔζησε, κατέσβεψε τὸν βίον, καὶ προσχειρίσθη Πέ-
τρος ὁμόδοχος με' αὐτόν.

§. 5. Παῦλος δὲ ὁ β'. ἐπιβὰς τῷ Θρόνῳ ἐν ἔτει χμγ'. (α), πάντας
τὰς πρὸ αὐτοῦ ὑπερέβη εἰς τὴν σκληρότητα, διότι με' τὴν παρακίνησιν, καὶ
ἄδειαν αὐτῷ ἔγιναν τὰ ὅσα ἔγιναν ὑπὲρ τῶν Μονοθελητῶν τῶν ἐναντίων
τοῖς καθολικοῖς, καὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτὸν ἐσυσκοτάδησαν καὶ τὰ κατὰ τῷ
Μαρτίνῳ Πάπᾳ διαριζήντα ἀπὸ τὸν βασιλέα Κωνσταντα.

§. 6. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν φιλονεικία ἦν μεταξὺ τῶν Σκότων, καὶ Ἀγ-
γλῶν περὶ τῷ χρόνῳ τῆς εορτῆς τῷ Πάσχᾳ· διότι οἱ Σκότοι τὸ Πάσχα
ἐώρταζον τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ τῇ α'. ἀπὸ τὴν ιγ'. τῆς σελήνης μέχρι τῆς
Κυριακῆς ἐμπιπύσῃ· οἱ δὲ Ἀγγλοὶ με' τὰς λοιπὰς Καθολικὰς τῇ ἀπὸ τῆς
ιδ'. τῆς σελήνης μέχρι τῆς κα'. Κυριακῆς ἐντυχάζον· εἰς διαίτησιν λοιπὸν
τοιαύτης φιλονεικίας συνέδριον τι ἔγινεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Ἀββατίσσης
Γλδας, παρόντων δύο βασιλέων τῷ Ὄσβι, καὶ Ἀλφρένδῳ πατρὸς καὶ υἱῷ, ἀπὸ
τὰς ὁποῖας ἐκεῖνος μὲν τοῖς Σκότοις, ἕτος δὲ τοῖς Ἀγγλοῖς ἠκολάθει. Οἱ
τὴν διάλεξιν ποιῶντες, ἐκ μὲν τῷ μέρῳ τῶν Σκότων, ἦν ὁ Κολλμανὸς Ἐπίσ-
κοπος, ἐκ δὲ τῶν Ἀγγλῶν ὁ Βίλβρεκτος πρεσβύτερος. ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν ἡ
διάλεξις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τελευτᾷον ὁ βασιλεὺς Ὄσβις ἐδέχθη τὴν δόξαν
τῶν Ἀγγλῶν, καὶ εἰς αὐτὴν νῦν ἀκολούθῳσιν εἶπε πῶς εἶναι πρέπον, καὶ
πάντες τὸν εὐφήμεσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ Κωνσταντος τοῦ αὐτο-
κράτορος.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπὶ ταῖς τῷ Κωνσταντος συνεκροτήθησαν αὐταί· ἡ ἐν Τωλήτῳ
ζ'. δύο ἐν Ρώμῃ κατὰ τῶν Μονοθελητῶν, ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ. ζ'. 1.
ἡ Κλιπιακηνσία, ἡ Καβιλονηνσία, καὶ ἡ Εμεριτηνσία, ἀποσιωπῶν τὰς ἐν
τῇ Ἀφρικῇ τρεῖς κατὰ τῶν Μονοθελητῶν συναθροισθείσας, τὴν κατὰ τῶν
Μονοθελητῶν Γσπανηνσίαν, καὶ ἄλλας ὁμοίως ἀσήμεας.

§. 2.

(α) Ἀνωτέρω λέγει ὅτι ἐπέβη τῷ θρόνῳ τῷ χμγ'.

§. 2. Σύνοδος Ζ'. ἐν Τωλήτῳ συνηθροίσθη ὑπὸ Χινδεβίνδα τῷ βασι-
λέως τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἔτει χμς'. ἣτις διατάχεται κανόνας ε'. κειμένους ἐν
τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν διηγῶνται οἱ Μαγδεμβ.
Ἑκατον. (α), καὶ Ο'σίανδρος (β), ὁ δὲ Καρτζᾶς (γ), καὶ Κοριόλανος (δ),
τρῆς μόνον τῶν ἀνακεφαλαιῶνται.

§. 3. Ἡ μία τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένων συνόδων συνήχθη ὑπὸ Θεοδώ-
ρα τῷ Ρώμης, ἐν ἔτει χμγ'. ἣτις τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν μετὰ τὸν τύ-
πον τῷ Κωνσταντῷ κατέκρινε, καὶ Παῦλον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκο-
πον, τὸν ὁποῖον πολλάκις πρότερον ἐναθέτησε, καὶ Πύρρον ὁπὺ ἀθετήσας
τὴν αἵρεσιν, μετὰ τὴν παρακίνησιν τῷ ἐξάρχῃ Ολύμπῳ πάλιν ἐπέστρεψεν
εἰς τὸν ἴδιον ἐμετόν, ἀκοινωνήτας ἀπέφηεν (ε).

§. 4. Ἡ δὲ ἄλλη, ἣτοι ἡ Λατερανησὶς ὑπὸ τῷ πρώτῳ Μαρτίνῳ τῷ
Ρώμης συνηθροίσθη, ἐν ἔτει χμδ'. ἣτις ἐπιρρίψασα τὸν τύπον τῷ Κωνσταντῷ,
τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, καὶ τὰς ὑπερασπιστὰς αὐτῆς Κύρον τὸν Ἀλε-
ξανδρείας, Σέργιον, Παῦλον, καὶ Πύρρον Κωνσταντινουπόλεως κατέκρινεν.
Ὁλόκληρα ταύτης τῆς περιφήμου συνόδου τὰ πρακτικὰ σώζονται ἐν τόμῳ
γ'. τῶν συνόδων (ζ), τὴν περίληψιν αὐτῆς μετὰ τὰς κ'. κανόνας, ἣτοι ἀνα-
θεματισμὰς ἐκτεθείκασιν οἱ Μαγδεμβ. Ἑκατον (η), καὶ ὁ Κοριόλανος (θ),
ὁ δὲ Ο'σίανδρος ἐκτίθησι μόνον τὰς κανόνας (ι).

§. 5. Ἡ ἡ ἐν Τωλήτῳ σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῷ βασιλέως τῶν
Ἰσπανῶν Ρώζεσθβίνδα, ἐν ἔτει χνγ'. συνελθόντων Ἐπισκόπων νε'. ἡγε-
μένων ιβ'. καὶ ἐπιτρόπων ι'. λειπόντων Ἀρχιερέων (κ), ἐγέναντο εἰς αὐτὴν
συνεδριάσεις ιβ'. εἰς τὰς ὁποίας τὸ τι ἐπράχθη ὅρα ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνό-
δων, τὰς Μαγδεμβ. Ἑκατον. (λ) καὶ τὸν Κοριόλανον (μ).

§. 6. Ἡ θ'. ἐν Τωλήτῳ Σύνοδος ὑπὸ τῷ αὐτῷ Ρώζεσθβίνδα τῷ βασι-
λέως συνεκλήθη ἐν ἔτει χνδ'. συνελθόντων Ἐπισκόπων ιζ'. (ν), ταύτης
κανόνες σώζονται ιζ'. διαλαμβάνοντες περισσότερον διὰ ὑποθέσεις τῶν Ἐπι-
κό-

Εν Ρώμῃ.

Εν Ρώμῃ,

Ἡ ἐν Τω-
λήτῳ Η'.Ἡ ἐν Τω-
λήτῳ Θ'.

(α) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 179. (β) Ἑκατοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. η'. (γ) Σελ.
249. (δ) Σελ. 545. (ε) Αὕτη ἡ σύνοδος κατέκρινε μόνον τὸν Πύρρον, καὶ ἔχ-
ει τὸν Παῦλον, καὶ τὸν τύπον, ὅρα τὸν Θεοφάνη, τὸν Ἀναστάσιον, καὶ τὰ συνοδικά.

(ζ) Τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου ἀκέραια σώζονται Ἑλληνικῇ, καὶ Λατινικῇ
εἰς τὴν ἀναθήσειν τῶν συνόδων τὴν γενομένην παρὰ Γεώργιον Δομνίκην Μάνσι, Ἀρχιε-
πίσκοπον Λέγκης, ἐν τόμῳ δεκάτῳ σελ. 894. Ἐκδ. Φλωρεντίας ἔτει 1858. ἀπάνη
Ἀντωνίου Τζάττα τῷ ἐκ Βενετίας.

(η) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 170. ἕως 188. (θ) Σελ. 547. ἕως 551. (ι) Ἑκα-
τοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'.

(κ) Παρεῖσαν Ἐπίσκοποι ιβ'. ἡγούμενοι ιβ'. Ἐπίτροποι ι'.
καὶ ἕτεροι ἑνδοξοὶ ἄνδρες ιζ'. (λ) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 208. ἕως 213.

(μ) Σελ. 551. ἕως 555.

(ν) Παρεῖσαν Ἐπίσκοποι ιζ'. ἡγούμενοι ἡ καὶ ἕτεροι ἑνδοξοὶ ἄνδρες δ'.

Η' ἐν Τω-
λήτῳ Ι.

κόπων, καὶ κληρικῶν, κείνται δὲ ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μα-
γδεμ. Ἑκατον. (α), παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ (β), καὶ τῷ Καρατζᾷ (γ).

§. 7. Η' ἰ. ἐν Τωλήτῳ σύνοδος Ἐπισκόπων κ'. μετὰ τὴν προσαγὴν τῇ
αὐτῇ Ρώσσεσβίνδῃ βασιλέως ἔγενεν, ἐν ἔτει χνς'. (δ), ἐδέσπισεν αὐτὴ
κανόνας ε'. ἢ ζ. τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων. τὴν ἀνα-
κεφαλαίωσιν αὐτῆς ἐκτεθείκασιν οἱ Μαγδεμβ. Ἑκατοντ. (ε), Ο'σιάνδρος,
(ζ), ὁ Καρατζᾶς (η), καὶ ὁ Κοριόλανος (θ).

Η' Κλιπια-
κηνσία.

§. 8. Η' Κλιπιακηνσία σύνοδος συνήθροισεν παρὰ Κλοδοβαίᾳ βασι-
λέως τῆς Γαλλίας ἐν ἔτει χξβ'. (ι), εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον σχεδὸν πάν-
τες οἱ τῆς Γαλλίας, Ἐπίσκοποι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἑδὲν ἀξιόλογον
εὐρίσκεται νὰ ἐπράχθῃ, πᾶρεξ τὸ τῇ Διονυσίᾳ μοναστήριον ἀφιερῶσθαι ἀπὸ
τὴν ἐξουσίαν τῶν λαϊκῶν.

Η' Καβιλο-
κηνσία.

§. 9. Ἀπὸ τὸν αὐτὸν βασιλέα συνήθροισεν ἡ Καβιλονηνσία σύνοδος,
ἐν ἔτει χξγ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι μδ'. καὶ κανόνας ιδ'. ἐξέ-
θεντο ὅπως ἀνέκασιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εὐταξίαν, καὶ μάθησιν, κείνται
ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμ. Ἑκατοντ. (κ) ὅρα περὶ αὐτῶν
τὸν Καρατζᾶν (λ), καὶ τὸν Κοριόλανον (μ).

Η' Ἐμερι-
τηνσία.

§. 10. Η' Ἐμεριτηνσία σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῇ Ρώσσεσβίνδῃ βα-
σιλέως ἐν τῇ Λεστανίᾳ, κατὰ τὸ χξς'. ἔτος τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας, συ-
νῆλθον Ἐπίσκοποι ιβ'. καὶ ἐδογματίσαν κανόνας κγ'. πρὸς σερέωσιν τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς καταστάσεως, τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν ἐκτίθεισιν ὁ Κοριό-
λανος (ν).

Κ Ε Φ Α' Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις.

§. 1.

Μάξιμος ὁ
Ὁμολογη-
τής.

Οἱ μάξιμα ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρέφαντες ἐν ἀγιότητι, καὶ διδασ-
καλίᾳ, Μάξιμος εἶναι ὁ Ὁμολογητής, ἀνὴρ φιλόσοφος, καὶ θεολό-
γος, περιφανέστατος, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ τῇ Ἡρακλεΐᾳ αὐλῇ περιεσερέ-
φε-

(α) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. 9'. σελ. 214. (β) Ἑκατοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. ιε'.
(γ) Σελ. 255. (δ) Αὐτὴ ἡ Ι. ἐν Τωλήτῳ σύνοδος συνήχθη ἐκ τῶ χνς'. ἀλλὰ τῷ
χμδ'. ὅπως ἦσαν Ἐπίσκοποι κ'. καὶ ἐπίτροποι ἐτέρων ε'. (ε) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. 9'. σελ.
216. (ζ) Ἑκατοντ. Ζ'. βιβλ. ιγ'. κεφ. ιη'. (η) Σελ. 259. (θ) Σελ. 558.
(ι) Καλὸν δοκεῖ νὰ συνήχθῃ αὐτὴ ἡ σύνοδος τῷ χνθ'. (κ) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ.
198. (λ) Σελ. 260. (μ) Σελ. 560. (ν) Σελ. 562.

φετο· ὁμοίως ὕπερον ὅπῃ ἐκυριεύθη αὐτὴ ἡ αὐλὴ ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, εἰς μοναζήριον, ᾧ ὄνομα ἦν Χρυσόπολις, ἀνεχώρησε, καὶ ἡγεμενέων καιρὸν ἱκανὸν εἰς αὐτὸ, καὶ φοβηθεὶς τὰς ἐπιβλάς, καὶ ἐνέδρας τῶν Μονοθελητῶν, ὡς ἀντικείμενος εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, εἰς Ἀφρικήν, καὶ Ρώμην ὑπῆγεν, ὅπῃ ἠκμαζεν ἡ ὀρθόδοξία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος εἰς Βυζάντιον πολλὰ δεινὰ διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίσιν ἔπαθεν ἀπὸ τῶν μικρῶν Κωνσταντῶν· διότι μετὰ τὰς αἰκισμῶς, καὶ βάσανα ὅπῃ τῷ ἔκαμε, καὶ ἅφ' ἧς ἔκοψε τὴν γλῶτταν τῷ πρόθρῳ, καὶ τὴν δεξιάν τῃ, τὸν ἐξώρισεν, ὅπῃ εἰς τὴν ἀγῶνι μετέστη ζωὴν. ἀνάγνωδι περὶ αὐτὴ καὶ ἐν τῇ καὶ τῇ Γανναρίῃ. ἀφίκεται εἰς ἡμᾶς ὑπομνήματα, καὶ ἀναπτύξεις τῶν θεολογικῶν ῥήσεων πολλὰς, καὶ κεφάλαια περὶ ἀγάπης τετρακόσια. Τόσον δὲ περὶ Θεολογικῆς ἐπιστήμης ἦν ἔμπειρος, ὥστε εἰς τὰς καιρὸς ἐκείνας πάσης Ἐκκλησίας διασφαφείσης, μόνος ἐκεῖνος τῇ συμμαχίᾳ τῷ πνεύματος πρὸς τὸν τῆς Οἰκουμένης πόλεμον ἔμεινεν, ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀγίας εἰς καὶ ζ'. συνάδα τοσῶτον εἶναι δίκαιον καὶ πατὴρ νὰ ὀνομάζεται, καὶ ἡγεμὼν, ὥστε μήτε οἱ ἐναντίοι νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀντιπαρῶσιν εἰς αὐτὰ. σημεῖον δὲ, διότι οἱ περὶ Πύρρον, καὶ Σέργιον, καὶ Οὐάριον, καὶ εἴτινες ἄλλοι τῆς αἵρεσεως προσήκασιν, Μαξιμιανὲς τὰς ὀρθόδοξας ἐκάλεον, ἐπειδὴ ἔβλεπον πάντες πρὸς αὐτὸν, καὶ μήτε ἔλεγον, μήτε ἐνόον ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν ἐφάνετο εὐλογον εἰς αὐτὸν, ὡς ὁ ἱερός Νεῖλος σῶμαίσι λόγῳ εἰς πρὸς Λατίνους.

§. 2. Ἀνδρέας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, ὁ καὶ Γεροσολυμίτης ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐκατάγето ἀπὸ τὴν Δαμσχόν, εἰς τὰς δεκατεσσάρων δὲ χρόνων τῆς ἡλικίας τῷ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν ἐξασκήσας, ἐρχόμενος εἰς Γεροσόλυμα τὸν μοναδικὸν ὑπῆλθε βίον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινῶν πόλει εἰς σύνοδον ἀπὸ τῶν Γεροσολύμων Πατριάρχην Θεόδωρον καλεθεὶς, ἐτι διατελὼν εἰς μονάζοντας, ἀρίστως κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἡγώνισατο, ἔπειτα εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινῶν πόλει κληρὸν τῆς Ἐκκλησίας συγκαταλεχθεὶς, διάκονος, καὶ ὀρφανοτρόφος εἰς αὐτὴν ἔγινε, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ἐπροχειρίθη, πολλὰ συγγράμματα βιωφελῆ ἀφίκεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ, λόγας τε καὶ κανόνας, περισσότερον τεχνικώτερος εἰς τὰς πανηγυρικὰς ὡν λόγους, κατὰ Νικηφόρος Κάλλιστος γράφει ἐν τῷ τῷ μεγάλῳ Κανόνι συναξαρίῳ, ὁμοίως ἐξέδωκε, καὶ λογισκὴν περὶ τῷ Πάσχα.

§. 3. Ἀναστάσιος ὁ Νικαίας Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις ἀπόκρισιν ἔγραψεν εἰς τὰς ἀποκρίσεις τῶν ὀρθοδόξων.

§. 4 Θεόδωρος ὁ πρεσβύτερος Ραϊδῶ, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι περιφανής, πρὸς τὸν ὁποῖον Μάξιμος ὁ ἱερός ἐπιστολὴν ἔγραψε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχασαν, Θεόδωρῳ Πρεσβυτέρῳ Λαύρας τῆς Ραϊδῶ περὶ ὀντότητας, καὶ φύσεως, κατὰ τὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων τῷ δηλῶται· ἔγραψεν αὐτὸς ὁ πατὴρ προπαρασκευῆν τινα, καὶ γυμνασίαν πρὸς ἐκεῖνον ὅπῃ θέλει νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ τρόπος τῆς θείας ἐνανδρωπῆσεως,

Ἀνδρέας
Κρήτης.

Ἀναστάσιος
Νικαίας.

Θεόδωρος
Πρεσβύτερος.

σεως, ἡ Οἰκονομίας, καὶ ὃν ἔγινε, ἡ ποία εἶναι τὰ λεγόμενα παρὰ τῶν τροφίμων τῆς Εκκλησίας εἰς τὰς μὴ ὁρθῶς νοῶντας αὐτὴν. ἐτυπώθη ἐν τῷ α'. τόμῳ τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων.

Εὐάγγελος
Νοβρόμος.

§. 5. Ἐν δὲ τῇ δύσει ἔλαμψαν, Εὐάγγελος ὁ Νοβρόμος Ἐπίσκοπος, πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀπόστολος τῶν Φιλάνδρων ὀνομαζόμενος, ἐξάκρος εἰς ἀγιότητα, ἡ γνώριμος πολλὰ εἰς τὸν βασιλέα Δαγοβέρτον, ἔγραψεν ὁμιλίας καὶ αἵτινες εἶναι εἰς τὸμον β'. τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων· τὸν βίον αὐτῆς συνετάξατο Αὐδοῆνος ὁ σύγχρονος ἡ ὁμοιος αὐτῷ.

Αὐδοῆνος
Ροδομάγος.

§. 6. Αὐτὸς ὁ Αὐδοῆνος ὀνομάζεται ἡ Δάδων, Ἐπίσκοπος χρηματίσας Ροδομάγος, τὸ βιβλίον αὐτῆς περὶ τῆς ἀγίας Φεμιγίης, καὶ σώζεται χειρόγραφον παρὰ τοῖς Ἑλβετοῖς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς μονατηρίας τῆς ἀγίας Γάλλης, λέγουσιν ὁ Ποσειδῶνος (α), ἡ ὁ Βόσσιος (β). ὁ Τριδέμιος καλεῖ αὐτὸν ἄνδρα πεπαιδευμένον εἰς τε τὰς θείας Γραφάς, ἡ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους (γ).

Τριδέμιος.

§. 7. Τριδέμιος, πρότερον Ἀββᾶς ἐχρημάτισεν ἐν τῷ Ἀγαλινισίῳ κοινοβίῳ, ἔπειτα Ἐπίσκοπος Τωλήτης, διαπρέφας ἐν διδασκαλίᾳ, ἡ ἀγιότητι, ἔγραψε περὶ τῆς ἀγίας Τριάδος, περὶ τῆς παρθενίας τῆς Θεοτόκου Μαρίας, ὁμοίως ὕμνος, διαφορὰς λόγους, ἡ βιβλίον περὶ ἐνδόξων ἁγίων, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν πρῶτον τόπον. τὸν βίον αὐτῆς ἔγραψεν ὡς λέγει ὁ Ποσειδῶνος (δ), Μιχαὴλ ὁ Καρτζῆς, ἡ Γερώνυμος Βελαιός (ε).

ΚΕΦΑ'.

(α) Ἐν τῇ προκαρα. ἱερ. Τόμ. Α'. σελ. 133.
κεφ. κς.

(γ) Περί Ἐκκλησ. συγγρ. σελ. 49.

(β) περὶ Γγορ. Λατ. βιβλ. β'.
(δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ.

760.

(ε) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχρημάτισαν ἡ ἕτεροι περιφανεῖς ἐν ἐσιότητι, ἡ παιδείᾳ, ὡς Ἀλύπιος ὁ Κιονίτης, περὶ ὃ ὅρα τὸν Μεταφραστήν. Μάγνος Ἀλτίνος, Ἐπίσκοπος Ὁπτιεργίης, κοινότερον Ὁδέρτζο, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἡρακλείας, ἀνὴρ περιβόητος ἐν ἀγιότητι. ὅστις κατηδαφισμένης τῆς Ὁπτιεργίης παρὰ τῶν Λοσκιβαρδῶν, κατέφυγεν εἰς ἐλᾶδεις τόπους, ἡ ἐκτίσας πόλιν Ἡρακλείαν ὀνομάσας, χαριζόμενος τῷ Αὐτοκράτορι Ἡρακλεῖ, διότι δὲν εἶχε κυριευθεῖ ἐπὶ ὁ Ἡρακλεῖος ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν. ὕστερον ἔγινεν Ἐπίσκοπος ἡ ταύτης τῆς πόλεως, ἡ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἐδιδάχθη διὰ τὸ μεγαλεῖον, ἡ αὐξήσει τῆς Βενετίας πόλεως, παρὰ τῶν Παταβίων κτιθείσης. ἡγεῖρε ναὺς πρὸς τὴν ὑψηλὴν ὄχθην, ἡτοί τινὺς altum, κοινότερον Rialto, ὃν ἡ εἰς τῆτο δὲν συμφωνεῖ ὁ Δάνδελος συγγραφεὺς τῶν ἀρχῶν τῆς Βενετίας. ὅρα τὸν Σαββατικόν, ἡ τὸν Παλμέριον. Καισάριος ἡγεμένος τῆς ἐν Δερῆν κοινοβίου, γεγενημένος εἰς τὰς θείας γραφάς, γλυκὺς εἰς τὸ λέγειν, πεπληστημένος ἀπὸ πολλὰς γνώμας, ἡ ἁγίος κατὰ τὸ ζῆν· ἔγινεν Ἐπίσκοπος Ἀρελάτης, ἡ συνέγραψε περὶ Χάριτος, ἡ αὐτεξουσίας βιβλίον ἐν, ὁμιλιῶν βιβλίον ἐν, ὅρων τῶν τριῶν Ἀρελατηνισίων συνδῶν βιβλία γ'. ἡμαρτε τῷ χθ'. ὅρα τὸν Τριδέμιον. Γυλιανὸς Ἐπίσκοπος Τωλήτης, ἔγραψε βιβλία γ'. κατὰ Γεδαῶν, ἐτελεύτησε τῷ χθ'.

Θεόδωρος μοναχὸς ἐκ Ταρσῆ τῆς Κιλικίας, Ἐπίσκοπος Δερεκένης, κοινότερον Καντοβέρου, ὅπως ἡ σχολεῖα πολλὰ ἐσύνησεν, ἔγραψε Μετανοί. βιβλ. ἐν, τῶν ἀρχαίων
πα-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

Περὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, καὶ τῶν γενομένων ἐπ'
αὐτῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Φονευθέντος εἰς τὸ λατρεῖν τῆς Συρακῆσας τοῦ Κωνσταντίνου, ὡς εἴρηται, τὸ μετ' αὐτῷ στρατιωτικὸν ὄμῃ μετὰ τὰς Συρακῆσας, εὐθὺς Ἀρμένιον τινὰ Μέτιον Ἡμιζήσιον ὄνομα (α), πολλὰ εὐπρεπῆ, καὶ ὠραιώτατον, Ἀυτοκράτορα βιαίως κατέστησαν, τὸ ὁποῖον ἀκῆσας Κωνσταντίνος ὁ Πωγωνάτος, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ τε μετὰ διάδημα σέφας ἀφῆκεν εἰς τὸ Βυζάντιον, μετὰ μέγαν σὺλον ἔφθασεν εἰς Σικελίαν, καὶ λαβὼν τὸν Μέτιον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ ἐδανάτωσεν, ὁμοίως καὶ τὰς φονεύσαντας τὸν πατέρα τοῦ Κωνσταντίνου. λαβὼν δὲ τὰ πατρικῶν σκήπτρον, μόνος αὐτὸς Ἀυτοκράτωρ κατέστη ἐν ἑταίᾳ χεῖρ. καὶ καταστήσας τὰ ἐσπέρια ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινῆσιν, φέρων καὶ τὸ λείψανον τοῦ πατρὸς τοῦ Πωγωνάτου. Πωγωνάτος δὲ ὠνομάσθη ὅτι ὀλιγογενὴς ὢν ὅταν ἀπεδήμησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τοῦ, εἶχε μακρὸν τὸ γένειον ὅταν ἐπέστρεψε. πρὸς τοῖς ἄλλαις ἐδανάτωσε καὶ τὸν Πατρικῶν Γαβριλιανὸν τὸν πατέρα Γερμανὸς τοῦ Πατριάρχου, αὐτὸν δὲ τὸν Γερμανὸν ἐυνέχισεν, ὅπῃ ἦτον πλέον περασμένης ἡλικίας, ἔκοψε δὲ καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Τιβερίου, καὶ Ἡρακλείου τὰς μύτας, ἐπειδὴ εἶπον οἱ στρατιῶται τὰ ἀνατολικὰ δέματα, ὅτι καθὼς εἰς Τριάδα πιεζέομεν, ὕτω καὶ ἀπὸ τῆς τρεῖς πρέπει νὰ βασιλευώμεθα. Πόλεμον μὲν τὰς Σαρακηνὰς ἐπτά χρόνους διὰ ξηρᾶς, καὶ θαλάσσης εὐτυχῶς ἐποίησε. πολέμησας δὲ καὶ μετὰ τὰς Βαλγάρους ἐνίκησεν παρ' αὐτῶν, καὶ βιασθεὶς εἰρηνένει μετὰ συμφωνίαν νὰ τὰς δίδῃ ἐτήσιον δόσιμον. Ὁρδόδοξος δὲ ὢν, ἐσπείδασεν νὰ ἐνώσῃ τὰς Ἐκκλησίας, ὅπῃ ἦσαν χωρισμέναι διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ἀπὸ τῆς χρόνης τῆς βασιλείας Ἡρακλείου τὰ προπάππη τε,

Ζ 3

διό

πατέρων κανόνας βιβλ. ἐν, ὑπομνημάτων βιβλ. ἐν, ἐπιστολῶν βιβλ. ἐν. ἐτελεύτησε τῷ ΧΨ. ἐτῶν πη.

Ἀδελφὸς υἱὸς Χηνδρήδου, καὶ ἀνεψιὸς Γιάσας βασιλέως τῶν Βορείων Σαξόνων, γυμνασιάρχης τοῦ Μαλθενήσις κοινοβίου, κοινότερον Μαλμεσβέρν, καὶ ὕστερον μοναχὸς, ἱερεὺς, καὶ ἡγούμενος ἐχημάτισε. Τόσῳ πεπαιδευμένος εἰς τὰς θείας γραφάς, ὅπῃ ὑπερέβη πάντας τὰς τῆ καιρῶν τε, ἐμπειροὺς εἰς τὴν λατινικὴν, καὶ ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ ποιητὴς ἐξαιρετός· ὕστερον ἐγένετο Ἐπίσκοπος Σχιρεβερνχάσιος, ἐγράφε πολλά, περὶ ὧν ὅρα τὰς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. Γ'. ἐτελεύτησε τῷ Ψθ.

(α) Οὐδεὶς τῶν συγγραφέων καλεῖ αὐτὸν Μέτιον Ἡμιζήσιον, ἀλλὰ πάντες Μιζήσιον τινὰ Ἀρμένιον.

Κωνσταντίνος Πωγωνάτος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 668.

Πόθεν ὠνομάσθη πωγωνάτος.

διὰ τὴν σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἐν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῆς ιγ'. ἐν Κωνσταντι-
νὸπόλει νὰ συναθροισθῇ ἐπρόσβαξε. Βασιλεύσας δὲ χρόνους δεκάεπτά ἀ-
πέθανε, καὶ ἄφησε διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτῆς Γεωργιανόν. ὅρα περὶ αὐτῆς τὸν
Κεδρηνόν (α), τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Ζωναρᾶν (γ), τὸν Νικηφόρον Πα-
τριάρχην (δ), Γλύκαν (ε), λατίνους δὲ Παῦλον τὸν διάκονον (ζ), καὶ Ὀτ-
τωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (η).

§. 2. Βασιλευνόντος τῶ Πωγωνάτῃ, Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντινὸπόλεως
ἔγιναν Γεώργιος ἐν ἔτει 668. καὶ Κωνσταντῖνος ἐν ἔτει 674. Θεόδωρος ἐν ἔ-
τει 680. καὶ ὁ Γεώργιος (θ), τῆς δὲ Ἀντιοχείας Θεοφάνης (ι).

§. 3. Ἡ δὲ τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσις προσέτι τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ
Ἐκκλησίας ἠνόχλει, τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲν διενόεῖτο εὐδύς νὰ κα-
ταβάλλῃ, ἀν δὲν ἐμποδίζετο ἀπὸ τῶν πολέμων, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων
ἐκατόρτησεν, ἔχων συμβουλεύσαν τὴν χεῖρα τῆς Θεᾶς, τὴν Οἰκουμενικὴν σ'.
Σύνοδον ἐν Κωνσταντινὸπόλει συναθροίσας ἐν τῷ ιγ'. ἔτει τῆς βασιλείας τῆς
πορὶ ἡς, ἐν τῷ ἐφεξῆς κεφαλαίῳ ρηθῆσεται. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς τῆς βα-
σιλείας ἠγέρθησαν οἱ Βούλγαροι κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ὅρα περὶ αὐτὴν τὴν
ἀρχὴν τὸν Νικηφόρον (κ), καὶ Θεοφάνην (λ).

§. 4. Ομοίως τὰ τῶν Ῥωμαίων κατέφθειρε καὶ τὸ ἔθνος τῶν Σαρακηνῶν
εἰς τὰς ὁποίας Χαλίφης ἦγον εἰς ἐκεῖνας τὰς χρόνους ὁ Μαβίας, ὅπως ἐποίησε
πολὺν φόνον κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ πόλεις πόλεις, καὶ χώρας αὐτῶν ἔ-
λαβε, τὰ ὁποῖα τελευτήσαντος ἐν ἔτει χνδ'. τῷ δὲ τῆς φυγῆς τῷ Μωά-
μεδ ξ'. ὁ υἱὸς αὐτῆς Γιεζὶδ Χαλίφης γίνεταί, ὅστις ἀφῆκε τὴν ἡγεμονίαν ἐν
τῷ αὐτῷ ἔτει χπα'. ὁ υἱὸς αὐτῆς Αὐδαμελὶχ χαλίφης δ'. ἀπὸ Μωάμεδ
κατέσκη. Τῷ α'. λοιπὸν ἔτει τῆς αὐτοκρατίας Κωνσταντῖνου τῶ Πωγωνάτῃ
ἐρατευσάντες οἱ Σαρακενοὶ κατὰ τῆς Ἀφρικῆς ἠχμαλῶτευσαν ἀνδρώπας
χιλιάδας π'. κατὰ τὸν Κεδρηνόν (μ), ὑπερῆντο δὲ τότε Πατριάρχων, ὅτε
θρόνος τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ πολλοὶ ἕτεροι Ἐπίσ-
κοποι ἠχμαλωτίσθησαν τότε ἀπὸ τῆς Σαρακενῆς. Ορίσας δὲ ὁ Γιεζὶδ
χρόνους γ'. ἀπέθανε, καὶ ἔγινε διάδοχός τῃς α' Μαράμ, καὶ μετὰ μῆνας δ'.
ἀπέθανεν.

§. 5. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν, μάλιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν, (ὅπου ἔξαρχος ἦν
Θεόδωρος ὁ Καλλιόπας, βασιλεῖς τῶν Λογγιβάρδων Γαρίβαλδος, καὶ Περ-
τάριτος, Ἐπίσκοποι Ῥώμης Ἀδεόδατος, Δόμνος, Ἀγάθων, Λέων ὁ β'.
Βε-

Ἀρχιεπί-
σκοποι Κων-
σταντινὸπό-
λεως.

Ἀντιοχείας
Κατάσας
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

Σκληρότης
Μαβιάτῃ
Χαλίφῃ.

Γιεζὶδ Χα-
λίφης.

Αὐδαμελὶχ
Χαλίφης.

Μαράμ.

Κατάσας
τῆς Δυτι-
κῆς Ἐκ-
κλησίας
Ἐπίσκοποι
Ῥώμης.

(α) Σελ. 344. ἕως 347. (β) Σελ. 233. ἕως 239. (γ) Σελ. 70. (δ)
Σελ. 17. ἕως 19. (ε) Χρον. τμη. Δ'. σελ. 215. (ζ) Γεωρ. βιβλ. ιδ'. σελ. 137.
καὶ περὶ τῶν Πραχθ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. λ'. (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ιβ'.
(θ) Γεωργίου ὁ πᾶσις ἀρχιερατεύει ἐτη ε'. καὶ μῆνας δ'. ὁ Κωνσταντῖνος ἐτη β'. καὶ
μῆνας ια' ὁ δὲ Θεόδωρος ἐτη δύο, καὶ ἐξώδῃ τῆς Θεᾶς τῷ χοή. ἢ χοδ'. (ι) Ἰδὲ
τὴν ὑποσημείωσιν (κ) σελ. 171.

(λ) Σελ. 18.

(μ) Σελ. 236.

(ν) Σελ. 344.

Βενέδικτος ὁ Β΄. Γωάννης ὁ Ε΄. (α) δὲν εἶχε τόσον καλῶς ἡ Ἐκκλησία. διότι ἔξω ἀπὸ τῆς κακῆς θανατικῆς, ἦσαν αἱ ἀσυνήθισται βροχαί, αἱ βρονταί, αἱ ἀσραπαί, αἱ κοιναί τῶν Χριστιανῶν περιζήσεις. πρόσθε εἰς αὐτὰ ὁμοίως καὶ ἄλλα παρόμοια, ἐκάρτευσαν οἱ μὲν Σαρακηνοὶ τὴν Σικελίαν, καὶ τὰς Συρακούσας, ἄλλοι δὲ βάρβαροι ἑτέρας τόπας, μὲ τὰ ὅποια ὅλα τὸ μέτρον τῆς, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν ἐσμίχρυναν. Ὅθεν οἱ Δυτικοὶ ρέε. Ἐπίσκοποι πέμφαντες ἐπιστολάς ἀπὸ τὴν ἐν τῇ Ρώμῃ σύνοδον, τὴν ἐπ' Ἀγιάδων συγκροτηθεῖσαν, πρὸς Κωνσταντῖνον Ἡράκλειον, καὶ Τιβέριον τὸς Αὐγένης, ἕτως ἐλεεινολογέοντο, τόμῳ γ'. τῶν συνόδων.

„ Ἐν τοῖς ἡμετέροις κλίμασι τῶν διαφορῶν ἐθνῶν ἡ μακία βράζει, ποτὲ
 „ μὲν καταπονῶντες, ποτὲ δὲ κατατρέχοντες, καὶ ἀρπάζοντες· ὅθεν ὅλος ὁ
 „ βίος ἡμῶν μεριμνῶν ἐστὶ πεπληρωμένος, ὥς τινὰς περικυκλοῖ ἡ ἐθνῶν χεὶρ,
 „ καὶ ἐκ τῆς σωματικῆς καμᾶτος ἡ τροφή ἐστὶ καθότι ἡ παλαιὰ διακράτησις
 „ τῶν Ἐκκλησιῶν, κατ' ὀλίγον ταῖς διαφοραῖς συμφοραῖς ἐκλείψασα ὑπέ-
 „ πεσε, καὶ μόνῃ ἐστὶν ἡμετέρα ὑπόστασις ἡ πίσις ἡμῶν, μεθ' ἧς τὸ ζῆν ἄκρα
 „ ἐστὶ δόξα, δι' ἣν τὸ ἀποθανεῖν κέρδος αἰώνιον ἐστὶν, ὥτινι συζῆν ἄκρα δό-
 „ ξα ἡμῶν ἐστὶν.

§. 6. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰ ὑπὸ Κωνσταντῖνον τῷ Παγωνάτῃ, πῶς νὰ με-
 τεβάλλῃ τι ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῷ Ρώμῃς Ἐπισκόπῳ εἶναι φανερόν
 ἀπὸ τῆς συγγραφῆς τὰς ἱστορίας. διότι Σιγήβεργτος ὁ Γαμβλακηνσίος
 (β), καὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Ποντιφικᾶς βιβλίον ἐν τῷ Ἀγιάδῳ μαρτυ-
 ρῶσι, πῶς Ἀγιάδων ὁ Ρώμῃς νὰ ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον προ-
 σαγῆν τοιαύτην, διὰ μέσσω τῆς ὁποίας ἐπρόσβαξε νὰ μὴν δίδεται πλέον
 εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἡ δόσις τῶν ἀσπρῶν ὅπῃ ἐσυνήθιζον πρότερον νὰ δίδω-
 σιν αὐτῷ διὰ τὴν προχειρίσιν τῷ Ἐπισκόπῳ. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ δόγμα ἐ-
 ξέδετο, νὰ μὴν χειροτονῆται πρότερον ὑποψήφιος Ἐπίσκοπος πρὸ τῆς νὰ
 ἔλθῃ ἡ βασιλικὴ προσαγή. Αὕτη δὲ ἡ διάταξις κεῖται ὁμοίως παρὰ τῷ
 Γρατιανῷ, ἐν τῷ Θεσπίσματι (γ). Ὁ δὲ βιβλιοδηκῆριος Ἀναστάσιος, καὶ
 Πλάτυνας ἐν τῷ β'. Βενεδίκτῳ γράφουσι, μετὰ τὴν δέξιν τῷ Βενεδίκτῳ νὰ
 διέταξεν ὁ βασιλεὺς, ὥς ἐκείνον ὅπῃ ὁ κλῆρος ὅλος, ἡ ὁ Ρωμαϊκὸς
 στρατός, ἐκλέξῃ, τῶτον νὰ γνωρίζωσιν Ἀρχιερεῶς, καὶ νὰ ἔχωσι, χωρὶς νὰ
 προσμένωσι τὴν αυτοκρατορικὴν βεβαίωσιν. Ἀλλ' εἰς ὅσῃν δυσπραλίαν, καὶ
 δυστυχίαν ἐπροχώρησεν αὕτη ἡ καλωσύνη τῷ βασιλεῶς, καὶ πόσον ἀναγ-
 καίως ἦτον εἰς Ρωμαίους ὁ χαλινὸς ἐκεῖνος τῆς Αὐτοκρατορικῆς βεβαίωσεως
 τῷ Ἐπισκόπῳ, ἀρκετὰ μαρτυροῦσι τὰ δύο σχίσματα ὅπῃ ἦσαν σχεδὸν εἰς
 δι-

(α) Ὁ Ἀδεόδατος ἀρχιεράτευσεν ἔτη ε'. καὶ μῆνας ζ'. ὁ Δόμνος ἔτος ε', καὶ μῆ-
 νας ι. ὁ Ἀγιάθων ἔτη δ'. καὶ μῆνας θ'. Λέων Β' ἔτος ε' καὶ μῆνας ε'. Βενέδικτος Β' ἔτος
 ε', καὶ Γωάννης Ε' ἔτος ε' καὶ μῆνας τρεῖς.

(β) Χρον. ἐν ἔτει χκ'. (γ) Μέγ. Α'. διαρ. 63- κανόν. Ἀγιάδων σελ. 321,
 εκδ. Λαγδ. ἀφ' ἑ.

διχορασίαν, τὰ ὅποια εἰς τέσσαρας χρόνους ἀνέκυψαν, ἀφ' ὧν αἱ τῆς Ἐκκλησίας ἐλευθερία ἐδόθη εἰς τὰς Ῥωμαίους ἐν τῇ Ῥώμῃ, περὶ ὧν εἰς τὰς ἐκείνων τόπας θέλομεν εἰπῆ.

§. 7. Γέγονεν πρὸς τὰτοις, ὅτι ἐπὶ τῆς ε'. συνόδου ὁ Ῥώμης Ἀγάθων ἀποκλαιόμενος τὴν τῆς Ῥώμης Ἐκκλησίαν, πρὸς τὰς βασιλεῖς Ῥωμαίων γράφων ἔτω λέγει. „Στέλλομεν τὰς παρόντας συνδέλφους ἡμῶν, καὶ τὸν δεῖνα, „εἴτα ἐπάγει εὐδύς, παρὰ γὰρ ἀνδράποισ ἐν μέσῳ ἐδῶν τυγχάνουσι, καὶ „ἀπὸ τῆ σωματικῆς μόχθου τὴν τροφὴν μετὰ μεγάλης διαγυμῆς πορίζομε- „νοίς, πῶς εἰς τὸ πλήρες δυνήσεται εὐρεθῆναι ἢ τῶν γραφῶν εἰδησις;

§. 8. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον διάταγμα ἐξετέθη, ὥστε ἀπὸ ἐκείνου τὸν καιρὸν ὁ Ῥαβέννης Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον, καὶ ἀπ' αὐτὸν νὰ χειροτονῆται. εἰς τὸν ὅποιον κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν δὲν ἦτον ὑποκείμενος κατὰ τὸν Ἀναστάσιον τὸν βιβλιοθηκῆριον, καὶ τὸ Ποντιφικῆς βιβλίον (α), ὁμοίως κατὰ τὸν Σιγνήβετον τὸν Γεμβλακῆνσιον (β), καὶ τὸν Πλάτιναν ἐν τῷ β'. Λέοντι. Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκῆριος περὶ „ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἔτω λέγει. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς τῷ β'. Λέοντος „διαθέσεως τῆς θείας κελεύσεως τῇ παρὰ τῆς τῷ ἡγεμόνος ἀποκατέστη ἡ „τῆς Ῥαβέννης Ἐκκλησία ὑπὸ τῇ χειροτονίᾳ τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ, ὡς „τελευτήσαντος τῷ ἀρχιεπισκόπῳ, τὸν ὑποψηφιδέντα κατὰ τὴν ἀρχαίαν „συνήθειαν εἰς τὴν πόλιν Ῥώμην ἐρχεσθαι ἐπὶ τῷ χειροτονηθῆναι.

§. 9. Ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἐπὶ Βέμβρα τῷ ἀληθῶς ὀσίῳ, καὶ θεοσεβεστάτῳ τῶν Βεσγύττων βασιλεῶς, καὶ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ Ἐριγγίῳ, ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις ἦτον πολλὰ ἐξαιρετος, καθὼς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν καιρὸν τῷ Χιλδεβέρτῳ, καὶ τῷ Θεοδώρικῳ τῷ πρώτῳ τῶν ἀδελφῶν. ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ὁμοίως πεμφθέντες ἐπὶ τῷ ὑπὸ Βιταλιανῷ τῷ Ῥώμης νέοι διοικηταί, καὶ διδάσκαλοι τὰ τῆς Ἐκκλησίας πολὺ αὐξήσαν, καὶ ἐξήνθησαν.

§. 10. Ἐπὶ τῇ τῷ Κωνσταντίνῳ, τὸ μεταξὺ τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινῇ πόλεως τὸ σχίσμα διὰ Μαρτίνου τῷ Ῥώμης, καὶ Μαξίμου Κωνσταντινῆ πόλεως ἡγέρθη ἀπὸ τοῦ μέσου, γενομένη ἐνώσεως εἰς τὴν ε'. σύνοδον, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν μετὰ ταύτην ἐπὶ τῷ Ῥινόμντῳ, ἡτις καὶ τὰς τῆς ε'. συνόδου κανόνας ἐξέθετο, εἰς τὰς ὁποίας κανόνας φαίνονται κατηγορήματα Ῥωμαϊκὰ, ἅχι εὐκαταφρόνητα, ὡς ὁ γ'. ὁ νβ'. καὶ ὁ ξζ'. κανὼν δηλῶσιν ἀρχὴ λοιπὸν τῶν Ῥωμαϊκῶν μέμφεων ἡ ε'. σύνοδος ἐγένεν.

Ῥαβέννης
Ἐπίσκοποι
ὑποτάσσον-
ται εἰς τὸν
Θρόνον τῆς
Ῥώμης.

Κατάστασις
τῶν Ἐκκλη-
σιῶν Ἰσπα-
νίας, Γαλ-
λίας, καὶ Ἀγ-
λίας.

ΚΕΦΑ'

(α) Ἐν τῷ β'. Λέοντι.

(β) Χρον. ἐν ἐπει. χηδ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῇ Πρωγονάτῃ
συνεκοτηθεσῶν, καὶ μᾶλλον περὶ τῆς ἐν Κωνσταντι-
νυπόλει ζ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

§. 1.

Σύνοδοι βασιλεύοντος τῇ Κωνσταντίνῃ τῇ Πρωγονάτῃ συνεκοτηθήσαν, ἡ ἐν
Τωλήτῳ ΙΑ'. ἡ ἐν Βρακάρῳ Γ'. ἡ ἐν Μεδιολάνῳ, ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Α' γά-
βανος, ἡ ἐν Κωνσταντινυπόλει γ'. ἡτοι ἡ ζ'. Οἰκουμενική, ἡ ἐν Τωλήτῳ ιβ'.
ιγ'. καὶ ιδ'.

§. 2. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ΙΑ'. σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῇ εὐσεβῆς βασιλέως
Βάμβᾳ, ἐν ἔτει χνέ'. (α), συνελθόντων Ἐπισκόπων ιδ'. οἵτινες μετὰ τὴν ἐκδοθεῖ-
σαν λαμπρὰν τῆς πίστεως ὁμολογίαν, ις'. κανόνας, ὃν ἀφορῶσαν εἰς τὰς Ἐπι-
σκόπους μάλισα, ἐδογματίσαν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀξιόλογος ἐστὶν ὁ δ'. πε-
ρὶ τῆς τῶν ἱερέων διχονοίας ἀποφαινόμενος, τίτας ἐυρήταις ἐν τόμῳ γ'. τῶν
συνόδων, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ποιοῦνται οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (β) ὁ
Καρατζᾶς (γ), καὶ ὁ Κοριόλανος (δ).

Ἡ ἐν Τω-
λήτῳ ΙΑ'.

§. 3. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπὶ τῇ αὐτῇ βασιλέως ἐγένετο ἡ ἐν Βρακάρῳ Γ'.
σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαναγερεθείσης τῆς ἐν Νικαίᾳ, ἡ μᾶλλον τῆς ἐν
Κωνσταντινυπόλει συνόδου, κανόνες ἡ'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μαθητείας ἐξετέ-
θησαν, τῶν ὁποίων ὅς τις βέλεται ἄς τῆς ἀναγνώσεως ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων ἀνακεφα-
λαῖνται τέττας οἱ Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ε), Ὁσίανδρος (ζ), ὁ Καρατζᾶς (η),
καὶ ὁ Κοριόλανος (θ).

Ἡ ἐν Βρα-
κάρῳ Γ'.

§. 4. Ἡ ἐν Μεδιολάνῳ συνεβροῖσθαι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Μεδιολάνων
μητροπόλεως Μανσέτε, ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου τῆς Γυνσβίας, ἐν ἔτει χοδ'. ἥτις
τῶν Μονοθελητῶν τὴν αἵρεσιν κατέκρινε, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίσιν ὁμολόγη-
σεν, ἀπὸ αὐτῆς πολλοὶ, ἕνα μὲν διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ὁδοῦ, ἄλλο δὲ διὰ
σωματικὴν ἀσθένειαν, καὶ γῆρας, μὴ δυνάμενοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐν Κωνσταν-
τινυπόλει καταγγελθεῖσαν σύνοδον, ἐπιστολὴν συνοδικὴν ὁμᾶ μετὰ τὴν ἐκδε-
σιν τῆς ὀρθοδόξου αὐτῶν πίστεως πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἐπεμψαν, μαρτυροῦν-
τες ἑαυτοὺς, καὶ λείποντες ὅτι κατακρίνῃσι τὴν αἵρεσιν. κεῖται αὕτη ἡ συνοδι-
κὴ ἐπιστολὴ πᾶρα τῷ Βασιλεῖ (ι), καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ζ'. συνόδου ἐν
τῇ

Ἡ ἐν Με-
διολάνῳ.

(α) Ὁὐχὶ τῷ χνέ' ἀλλὰ τῷ χοδ'. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 217. ἕως 221.
(γ) Σελ. 262. (δ) Σελ. 564. ἕως 569. (ε) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 221. (ζ)
Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. δ'. κεφ. ις'. (η) Σελ. 266. (θ) Σελ. 569. (ι) Χρον. ἐν ἔτει χοδ'. ἀριθ. 2.
Τομ. II. Α α

τῇ ἐκδέσει τῆς πίσεως, ὁμολογῶσι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκ τῶ αἰωνίου πατρὸς
νὰ ἐκπορεύηται.

Η' ἐν Ρώμῃ
μν.

§. 5. Η' ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀγάθωνος συνήχθη ἐν ἔτει χπ'. συνελθόντων
Ἐπισκόπων ρκε'. οἵτινες κατακρίναντες τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, τρεῖς
τοποτηρητὰς Γωάννην τὸν Πόρτε Ἐπίσκοπον, Ἀβδάντιον τὸν Πατέρα Ἐπί-
σκοπον, καὶ Γωάννην τὸν Ρηγία Ἐπίσκοπον ὁμῶς μετ' ἄλλας Κληρικούς, καὶ μονα-
χὸς ἐπεμφαν πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ὅπως εἶχον μαζύ τας, καὶ τὰ πράκ-
τικὰ τῆς συνόδου αὐτῶν, καὶ ὑπογραφὰς ρκε'. ἢ καὶ περισσοτέρας, καὶ δύο ἐπι-
στολάς, ἡτοὶ ἀναφοράς, μίαν μὲν τῷ Ἀγάθωνος, ἄλλην δὲ τῆς συνόδου. κειν-
ται ταῦτα ἐν τόμῳ γ'. τῆς συνόδου, ὅπου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων αὐ-
τῆς τῆς συνόδου ὑπογεγραμμένα ἐν τῇ ὑσέρῃ ἀναφορᾷ εὐρίσκει.

Σύνοδος Οἰ-
κουμενική 5'.
ἐν Κωνσταν-
τινὸς πόλει.

§. 6. Η' ἐν Κωνσταντινὸς πόλει γ'. ἡτοὶ Οἰκουμενική 5'. σύνοδος κατηγ-
γέλθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Πρωγωνάτον, καὶ συνήθροισθη
εἰς αὐτὴν διὰ τῆς αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, κατὰ τὸ χπ'. ἔτος τῆς ἐνσαρ-
κῆ Οἰκονομίας, καὶ ιγ'. τῆς αὐτῆ βασιλείας. ἤλθον λοιπὸν τοποτηρηταὶ
τῷ Ρώμῃ Ἐπίσκοπος Ἀγάθωνος, Θεόδωρος, καὶ Γεώργιος οἱ πρεσβύτεροι,
καὶ Γωάννης ὁ διάκονος, καὶ οἱ ἐκ προσώπων τῆς κατ' αὐτὸν συνόδου ῥηθέντες
ἀνωτέρω Ἐπίσκοποι, ὁμοίως καὶ τοποτηρηταὶ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας Πέτρος
ὁ Πρεσβύτερος μοναχός, τῆς δὲ ἐν Ἱερουσολύμοις Γεώργιος Πρεσβύτερος
μοναχός, καὶ ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος· πρὸς τέτοις Ἐπίσκοποι ἑκατὸν ἐβ-
δομήκοντα, ἀπὸ τὰς ὁποῖς πρόμαχοι τῆς Εὐσεβείας ἦσαν, καὶ ἐπιστημότε-
ροι Γεώργιος Κωνσταντινὸς πόλεως Πατριάρχης, Στέφανος ὁ Πάντης Ἡρα-
κλείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος πολλὰ, καὶ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν τὴν
γραφὴν ἐκμελετήσας, καὶ γινώσκων ἀκριβῶς, καὶ ἀποσφατίσας αὐτὴν, Γωάν-
νης ὁ Ἀθηναίων Ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος πολλὰ, καὶ φιλοσφύμενος ἀπὸ φιλοσο-
φίαν. πράξεις δὲ αὐτῆς τῆς Συνόδου ἐγένον ἐν τῷ Σεκρέτῳ τῷ δεῖς Πα-
λατίῳ, τῷ ἐπιλεγόμενῳ Τρελλῷ, δεκαοκτώ, τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν ὁ-
σον τὸ κατὰ δύναμιν μετ' ὀλίγα λόγια, πρέπει νὰ ἐκδέσωμεν· ἐγένοντο
δὲ αὐταὶ αἱ πράξεις προκαθήμενῃ τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῶς, παρόντων, καὶ
ἀκρόντων, καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων Ἀρχόντων.

Πράξις Α'.

§. 7. Εἰς τὴν α'. πρᾶξιν ὅπου ἐσυγκροτήθη τῇ ζ'. τῷ Νοεμβρίῳ, Ἰν-
δικτιῶνος θ'. οἱ τῷ Ρώμῃ Ἀγάθωνος Πάπα τοποτηρηταὶ, καὶ οἱ ἐκ προ-
σώπων τῆς μετ' αὐτὸν συνόδου δεινολογιθέντες διὰ τὴν εἰσαχθεῖσαν αἵρεσιν
πρὸ χρόνων μς'. ἢ καὶ περισσώτερον ἀπὸ τὰς προσέδους τῆς Κωνσταν-
τινὸς πόλεως Σέργιον, Πύρρον, Πέτρον, Κύρον, καὶ τὰς ἄλλας Μονοθελη-
τας, παρεκάλεσαν τὸν Αὐτοκράτορα νὰ εἰπῶσιν οἱ τὰ μέρες τῆς ἀγιοπάτης
Ἐκκλησίας Κωνσταντινὸς πόλεως, πόθεν ἡ τοιαύτη ἐφευρέθη καινοφρονία.
Ὁ δὲ Μακάριος πρόεδρος τῆς Ἀντιοχείας ὁ Κορυφαῖος τῶν Μονοθελητῶν,
ὁμῶς μετ' Στέφανον τὸν μαθητὴν τε καὶ ἄλλας εἰπὼν, ἀπὸ τὰς Οἰκουμενικὰς
συνόδοις τῶν ἐγκρίτων Πατέρων, καὶ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινὸς πόλεως,
Ἀλεξανδρείας Κύρου, καὶ Ὀνωρίῳ Ρώμῃ, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπρόσβαξε νὰ τὸ
ἀπο-

ἀποδείξῃ αὐτό. φερθέντων λοιπὸν τῶν βιβλίων τῶν πέντε Οἰκουμενικῶν συνόδων, μόνα τὰ ἐν Ἐφέσῳ ἀνεγνώσθη ὑπὸ Στεφάνου Πρεσβυτέρου μοναχῆ τῷ μαθητῇ Μακρίῳ τῇ Ἀντιοχείας, καὶ Σολομώντος νοταρίου τῷ Κωνσταντινουπόλεως Γεωργίῳ, ἡ δὲ λοιπὴ ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἐπομένην μετ' ὀλίγου συνέλευσιν ἐσυμπεράνθη.

§. 8. Εἰς δὲ τὴν Β'. συνέλευσιν τῇ 1. νοεμβρίῳ, ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον Ἀναγνώστην, καὶ νοτάριον Γεωργίῳ τῷ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχῃ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, μετὰ τὰ ὅποια, καὶ μάλιστα διὰ τῆς 1. ἐπιστολῆς Λέοντος τῷ Ρώμῃ (τὴν ὁποίαν σήμερον ὀρθοδοξίας καλεῖσιν ὅπως λέγει, „ἐνεργεῖ ἑκατέρω μορφῇ μετὰ τῆς πατρὸς κοινωνίας, „ὅπερ ἴδιον ἔσχκε, τὸ μὲν λόγῳ κατεργαζομένη τὸτο, ὅπερ ἐστὶ τὸ „σώματος, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν διαλάμπει τοῖς θαύμασι, τὸ δὲ ταῖς ὑβρεσιν ὑποπέπτωκεν) ἐλεγχθεὶς ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος, εἶπεν· ἐγὼ δύο ἐνεργείας εἰ λέγω κτ'. ἐγὼ ἀριθμὸν εἰ λέγω, ἀλλὰ Θεανδρικήν αὐτῇ τὴν ἐνεργείαν, κατὰ τὸν ἅγιον Διονύσιον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐρωτήσας αὐτὸν, πῶς νοεῖ τὴν Θεανδρικήν ἐνεργείαν, δὲν ἠθέλησε νὰ φανερώσῃ τὴν ἔννοιαν ταύτης, εἰπὼν μόνον· ἐγὼ οὐκ ἐπικρίνω. ἐπὶ τέτοις ἀνεγνώσθη καὶ τὸ ἄλλο βιβλίον τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου.

§. 9. Εἰς τὴν Γ'. πράξιν τῇ 17. Νοεμβρίῳ, ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς 1. Συνόδου, τῶν ὁποίων τὸ προοίμιον ἦτον ἕτω· Λόγος τῷ ἐν Ἀγίοις Μηνᾷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς Βιγίλιον τὸν μακκρυώτατον Πάπαν Ρώμῃς, περὶ τῆς ἐν εἶναι, τὸ Χριστὸν θέλημα. Εὐθὺς λοιπὸν ἐγερθέντες οἱ τοποτηρηταὶ τῷ Ρώμῃς Ἀγάθωνος ἐφώνησαν, ἐνοθεύει ἡ παρῶσα βίβλος, μὴ ἀναγνώσθῃ ὁ παρὼν λόγος, διότι εἶναι πλαστός. ἐπειδὴ ὁ Μηνᾶς ἐν τῷ κατ' ἐτεῖ τῆς βασιλείας Ἰβερνιανῆς ἐτελεύτησεν. ἡ δὲ ἀγία 1. σύνοδος ἐν τῷ κζ'. τῆς αὐτῆς βασιλείας συνηθροίσθη, ὅπου ἦτον Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς βασιλίδος πόλεως ὁ Εὐτύχιος κτ'. μὴν ἀναγινωσκόμενα αὐτῇ τῷ ἐπιπλάσθαι λόγῳ, ἀνεγνώσθησαν μόνον αὐτὰ τὰ πρακτικὰ τῆς 1. συνόδου· ἀλλὰ καὶ ἐν ζ'. πράξει αὐτῶν, νὰ ἦτον τὸ πεπλασμένον κακῆργημα ἀπὸ τὸν Βιγίλιον τὸν Ρώμῃς Ἐπίσκοπον ἀπὸ τῆς Μονοθελήτης, φανερὰ ἐγινε γνῶσιν, καὶ τελευταῖον κανένα εἰς αὐτὰς τὰς συνόδους δὲν εὐρέθη σύμφωνον μετὰ τὴν γνώμην τῶν Μονοθελητῶν.

§. 10. Εἰς τὴν Δ'. πράξιν ὅπου ἐγινε τῇ 18. τῷ Νοεμβρίῳ, ἀνεγνώσθησαν αἱ δύο ἐπιστολαὶ ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἕως τέλους, ἡ μία μὲν τῷ Ἀγάθωνος, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει „ἐν καὶ ἐξαίρετον ἔχειν, διὰ παντός τοὺς εὐχόμενός τε, καὶ σπεύδοντες ἵνα μηδὲν παρὰ τὰ κανονικῶς ὀρίσθαι μείωσθαι, μηδὲ ἀλλαγῇ, ἡ προσεδῇ, ἀλλὰ ταῦτα καὶ ῥήμασι, καὶ νομίμασιν ἀπαράτρωτα φυλαχθῶσιν. κτ'. ἡ δὲ ἑτέρα τῆς κατ' αὐτὸν τὸν Ἀγάθωνα ἐν Ρώμῃ συνόδου.

Πράξις Β'.

Πράξις Γ'.

Πράξις Δ'.

§. 11. Εἰς τὴν Ε΄. πρᾶξιν, ὅπῃ ἐγένετο τῇ ιζ΄. τῷ Νοεμβρίῳ (α), ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος βαλλόμενος νὰ βεβαιώσῃ ἀπὸ τὰς πατέρας τὴν αἵρεσιν ταύτην, δύο κωδίκια ἐπέφερε μαρτυρίας συναδριοδείσας ἐκ τῶν πατέρων περιέχοντα, περὶ τοῦ ἐνὸς τοῦ Χριστοῦ θελήματος, καὶ τῆς μιᾶς αὐτῆς ἐνεργείας· τὰ ὅποια ἀναγνωθέντα, ἐπρόσάχθη, εἰς τὴν ἄλλαν μαρτυρίαν νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν μετ' ὀλίγον γενησομένην πρᾶξιν.

Πράξις Σ΄.

§. 12. Εἰς τὴν Σ΄. πρᾶξιν τῇ ιβ΄. τῷ Φεβρουαρίῳ, ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος προσέφερε τὰς λοιπὰς ὅπῃ εἶχε συναγμένας μαρτυρίας εἰς ἓνα κωδικίον, τὰ ὅποια ἀναγνωθέντα, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσαξε νὰ βαλῶσιν αὐτὰ τὰ Κωδίκια· διότι οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα εἶπον, πῶς αἱ προτενεχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μακαρίου μαρτυρίαι τῶν πατέρων νὰ εἶναι περικυκλωμέναι ἀπὸ τὰς ἐναντίας, καὶ ἐξήτησαν νὰ φερῶσιν τὰ αὐθεντικά βιβλία ἀπὸ τοῦ εὐαγέως πατριαρχείου, καὶ νὰ παραβιβάσῃ μετ' αὐτὰ· τὸ δὲ κωδικίον ὅπῃ ἐβασίλευσαν νὰ ἀναγνωθῇ, τὸ ὅποιον περιείχε πολλὰς χρήσεις πατέρων, περὶ τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ βασιλεὺς νὰ γένῃ ἡ τέτων ἀνάγνωσις εἰς ἄλλην ἡμέραν.

Πράξις Ζ΄.

§. 13. Τῇ ιγ΄. τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐγένετο ἡ Ζ΄. πρᾶξις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα ἔφεραν τὸ κωδικίον, ὅπῃ ἦσαν συναγμένα αἱ μαρτυρίαι τῶν πατέρων, μετ' αὐτὰς ὁποίας λαμπρότερον τοῦ Ἑλίου τὰ δύο θελήματα τοῦ Χριστοῦ, καὶ αἱ δύο αὐτῆς ἐνεργεῖαι διεβεβαιώοντο, καὶ αἱ τῶν βεβήλων αἱρετικῶν χρήσεις, ὅπῃ ἐν μόνον θελήματι, καὶ μιᾷ ἐνεργείᾳ ἐδίδασκον, ἀπεβλήθησαν· τὰτο τὸ κωδικίον σφραγιζέν ὁμοίως, ἐπρόσαξεν ὁ βασιλεὺς Γεώργιον τὸν πατριαρχὴν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισκόπους, ὅτι τὰς συναδριοδείσας μαρτυρίας ἀπὸ τοῦ ἐν, καὶ τοῦ ἄλλο μέρους νὰ τὰς παραβιβάσῃ ἀνυπερδέτως μετ' αὐθεντικά τῶν πατέρων ὑπομνήματα.

Πράξις Η΄.

§. 14. Εἰς τὴν Η΄. πρᾶξιν τῇ ζ΄. τῷ Μαρτίῳ, οἱ ἐπίσκοποι εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόσάχθη ἡ σύγκρισις αὐτῆς τῶν μαρτυριῶν, ἀνήγγειλαν, ὅτι αἱ τῶν πατέρων χρήσεις νὰ εὐρέθησαν σύμφωνοι, καὶ ἀπαραχαράκτως νὰ ἐπροσφέρθησαν εἰς τὰς ἀναφορὰς τῶν ἀποκρισιῶν τοῦ Πάπα, καὶ αὐτοὶ ἔτω νὰ πιστεύωσι, καθὼς ἀπὸ τὰς πατέρας εἰς τὰς χροστενεχθεῖσας μαρτυρίας ἐπαρᾶδδῃ. Τότε Θεόδωρος ὁ Μελιτινῆς ἐπίσκοπος Χαρτίον εἰς τὴν σύνοδον ἤφερε περιέχον, ὅτι ἐπειδὴ ὑπὸ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν συνόδων περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θελημάτων, καὶ ἐνεργειῶν ἑδὲν δὲν ἐδιωρίσθη, πρέπει περὶ τούτου νὰ εἶναι σιωπὴ. ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ Θεόδωρος, ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπῃ ὁμῶς μετ' αὐτὸν ἐποίησαν, τὸν ἐπιδιδόντα χάρτην, ἀπεκρίθη Πέτρος ὁ Νικομηδείας, Σολομών κτ'. πάλιν ὁ βασιλεὺς εἶπε, τίς σοὶ ἔδω-

(α) Παραδρομή, διότι ἡ πέμπτη συνέλευσις ἐγένετο τῇ ζ΄. τῷ Δεκεμβρίῳ μηνὶ Ἰνδικτιῶνος ἐνάτης.

ἔδωκεν αὐτὸ τὸ χαρτίον ὅπῃ φέρεις· εἶπεν ὁ Θεόδωρος, ὁ Ἀββᾶς Στέφανος ὁ μαθητὴς τῷ Ἀντιοχείας Μακαρίῳ· οἱ δὲ κατηγορηθέντες Ἐπισκοποὶ, πλὴν τῷ Στεφάνῳ, ἀναστάντες εἶπον, πῶς ὁ Θεόδωρος ψεύδεται· καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὁμολογήσωσι τὴν πίσιν τῆς ἐπὶ ταῖς μετὰ τὴν παρακλήσειν Γεωργίας, εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα τῷ τῇ Βιταλιανῷ Πάπᾳ ὄνομα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπὸ τὸν Θεόδωρον τὸν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μακάριον Ἀντιοχείας ἀπεξῆλθον, νὰ γραφῇ εἰς αὐτά· μετὰ τὴν προσαγὴν τῇ βασιλείᾳ μετὰ χαρὰν πάντων ἡ μικρὰν ἐγράφη τὸ ὄνομά τε. Τάτων γενομένων ἠρώτησαν τὸν Μακάριον, καὶ τὰς Ἐπισκόπους τῆς Συρίας, ἀνσυναινώσι, καὶ συμφωνῶσι εἰς τὰς ἀναφορὰς τῷ Ἀγάθωνος. πάντες πλὴν τῷ Μακαρίῳ ἀπεκρίθησαν ὅτι συμφωνῶσι, καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίσεως τῆς τῆς καθολικῆς παρρησίας ἐκδεδώκατι· ὁ Μακάριος λοιπὸν προσεταγὴν καὶ αὐτὸς νὰ δώσῃ κατὰ μέρος τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεως ταύτης, ὅς τις καὶ ἔδωκε μὲν αὐτὴν, τὰ δὲ δύο θελήματα τὰ φυσικὰ, καὶ τὰς δύο φυσικὰς ἐνεργείας νὰ τὰς ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Χριστὸν τελείως ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει, μήτε ἂν ἔκοπταν τὰ μέλη ταύτης, καὶ τὸν ἔρριπταν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπειτα τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προβληθείσας μαρτυρίας τῶν πατέρων παραβαλόντες, ἦτοι συγκρίναντες μετὰ τὰς ἀκριβέστερας, καὶ ἀνοδεύτους κώδικας, εὗρον αὐτὰς διεφθαρμένας, περικεκομμένας, καὶ εἰς ἀλλότριον νόημα φερόμενας.

§. 15. Εἰς τὴν Θ' πράξιν, ὅπῃ ἔγινε τῇ η'. Μαρτίᾳ, ἀφ' ἧς ἐσυγκρίθησαν, καὶ αἱ ἄλλαι τῷ Μακαρίῳ χρήσεις, καὶ ἐφάνηκαν καὶ αὐταὶ νεοεισδυμένας, ἐξεφώνησαν τὴν καθαιρέσιν τῷ Μακαρίῳ, καὶ τὸ κατ' αὐτῆ ἀνάθεμα, ἣτις φαίνεται ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ἔχουσα ὅτως, ὀρίζομεν τοίνυν, ἡνίκα σαφῶς ἀπεδείχθητε ἐπ' ἀνατροπῇ τῶν θείων δογμάτων σπαδάσαντες. κτ'.

§. 16. Εἰς τὴν Ι' πράξιν, ὅπῃ ἔγινε τῇ ιη'. Μαρτίᾳ τὰς χρήσεις τῷ Ἀγάθωνος, καὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ συνόδου τὰς ἐνεχθείσας ἐκ τῶν πατέρων εἰς τὸ Κώδικιον τὸ ἐσφραγισμένον, συγκρίναντες μετὰ τὰ βιβλία τῷ Εὐαγγέλιῳ Πατριαρχείας, εἰς πάντα συμφώνως, καὶ συσείχως αὐτὰς μετ' ἐκείνα εὗρον. μετέπειτα Πέτρος ὁ Νικομηδείας Ἐπίσκοπος, Θεόδωρος, Σολομών, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης ὅσοι ἐσυμφώνουν μετὰ τὸν Μακάριον, ἀφέντες αὐτὸν, Διβέλλης τῆς καθολικῆς πίσεως μετ' ὅρκου ὁμολόγησαν, καὶ ἔδωκαν.

§. 17. Εἰς τὴν ΙΑ' πράξιν τῇ κ'. Μαρτίᾳ, ἣ τῷ Σωφρονίῳ πρὸς Σέργιον ἐπιστολῇ, ἀνεγνώσθη, ἣτις ἀρχίζει ὅτως· βαβαὶ βαβαὶ παμμακάριε κτ'. κοινῇ φήφω πάντων ἀπειδοκίμαθι, ἀνεγνώσθησαν προσέτι τὰ τῷ Μακαρίῳ, καὶ τὰ τῷ αὐτῷ μαθητῇ συγγράμματα πλήρη ἀπὸ κακοδοξίας, καὶ κατὰ πάντα συμφωνῶντα μετὰ τὰς αἰρετικές. ἀλλ' ἔτι ἔτε τὸ ἡμισυ αὐτῶν ἀναγνωθέντων, ἐκόπη ἡ ἀνάγνωσις, φοβηθέντες μήπως μετὰ τὴν φρίκην τῶν φαύλων, καὶ κακῶν βλασφημιῶν λάβωσιν οἱ ἀχροαταὶ καρμίαν βλάβην. ὥς τόν ὅμως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αἵρέσεως τῶν Μονοθελητῶν, καὶ καταφρόνησιν, ἀν-

Πράξις Θ'.

Πράξις Ι'.

Πράξις
ΙΑ'.

αὐτὰς τὰς βλασφημίας εἰς ἓν μέρος ἐσύναξαν. τελευταῖον δ' Αὐτοκράτωρ εἶπε, καὶ ἐφανερώσεν, ὅτι διὰ τὰς κατεπειγούσας χρεῖας τῆς βασιλείας νὰ μὴν δύναται νὰ εἶναι παρὼν εἰς τὰς μελλούσας συνελεύσεις, ἀντ' αὐτῶ δὲ ἀπέστειλε Κωνσταντῖνον, καὶ Ἀναστάσιον τὸς Πατρικίους, καὶ Πόλυευκτον, καὶ Πέτρον τὸς ἀπὸ Ὑπάτων.

Πρᾶξις ΙΒ΄.

§. 18. Εἰς τὴν ιβ΄. πρᾶξιν τῇ κβ΄. τῷ Μαρτίῳ, χαρτίον τι, καὶ κωδίκια τῷ Καισάρῳ εἰς τὴν σύνοδον ἀνεγνώσθησαν, καὶ εἰς αὐτὰ ἡ τῷ Σεργίῳ ἐπιστολὴ πρὸς Κύρον, καὶ ἄλλη τῷ αὐτῷ πρὸς Ὀνώριον τὸν Πάπαν Ῥώμης, ὁμοίως καὶ αἱ τῷ Ὀνωρίῳ ἐπιστολαὶ πρὸς Σέργιον, τὰς ὁποίας ζητεῖ ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων.

Πρᾶξις ΙΓ΄.

§. 19. Εἰς τὴν ιγ΄. πρᾶξιν τῇ κγ΄. Μαρτίῳ, ἡ κατὰ τῶν Μονοθελητῶν Σεργίῳ, Κύρῳ, Πύρρῳ, Πέτρῳ, Παύλῳ, Ὀνωρίῳ, καὶ Θεοδώρῳ τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Φαράν τῆς τῷ ἀναδέματος καταδίκης ἀπόφασις ἐνυῆκε, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν παρεδόθησαν τῷ πυρί.

Πρᾶξις ΙΔ΄.

§. 20. Εἰς τὴν ιδ΄. πρᾶξιν τῇ ε΄. Ἀπριλίῳ, ἀνεγνώσθησαν τὰ τῷ Μηνᾷ, καὶ Βιγιλίῳ συγγράμματα διὰ τὴν μίαν δέλησιν, τὰ ὅποια ὡς νόθα, καὶ ἄλλότρια ἀπεβάλθησαν ἀπὸ τῶς Πατέρας, καὶ κατεκρίθησαν. οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Κύπρου βιβλίον εἰς ὄνομα Ἀθανασίου ἐπιγεγραμμένον ἔφεραν, εἰς τὸ νῦν ἡ ψυχὴ μα τετάρταται, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀπέδειξαν δύο ἐν τῷ Χριστῷ νὰ εἶναι δέλησεις, καὶ δύο ἐνέργειαι.

Πρᾶξις ΙΕ΄.

§. 21. Εἰς τὴν ιε΄. πρᾶξιν τῇ κδ΄. Ἀπριλίῳ, καλέσασα ἡ σύνοδος τὸ Μονοθελήτην νηπιόφρονα Πολυχρόνιον πρεσβύτερον ὄντα, καὶ μοναχόν, (ὅστις εἰς τοιαύτην πλάνην τῆς αἵρεσέως τε, καὶ νεκρὸς νὰ ἐγείρῃ ἐμεγαλορρήμονησε, καὶ ἐκαυχῆθη, ἡδεῖάν τε λαβὼν ἀπὸ τὴν σύνοδον, εἰς τὴν αὐλαίαν τῷ κοινῷ λατρῷ, τὸ ὁποῖον Ζεύξιππος ἐλέγετο, τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τε ἔβαλεν ἐπάνω εἰς νεκρόν, καὶ πολλὰς ὥρας μέινας, καὶ κρυφιομνησκρίζων, καὶ μὴ ἐγείρων αὐτόν, περισσότερον τὴν βλασφημίαν τῆς αἵρεσέως τε ἐφανερώσας) καὶ παραινέσασα νὰ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, καὶ μὴ δέλησαντα, καθεῖλεν αὐτόν, καὶ ἀναδεμάτισε.

Πρᾶξις Ις΄.

§. 22. Εἰς τὴν ις΄. πρᾶξιν τῇ ε΄. τῷ Αὐγύστῳ μηνός, Κωνσταντῖνος πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ Ἐκκλησίας, μονοθελήτης, ἐμβὰς εἰς τὴν σύνοδον, εἶπε νὰ εὗρεν αὐτὸ τὸ μέσον, εἰς τὸ νὰ ὁμοφρονήσωσιν οἱ Μονοθεληταὶ μετὰ τῶς καθολικῆς, ὥστε ἐπὶ Χριστῷ δύο μὲν ἐνέργειαι νὰ λέγωνται, ἐν δὲ μόνον δέλημα· ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν σύνοδον, εἰάν δέλῃ πλατύτερον τὴν δόξαν τε νὰ φανερώσῃ, εἶπεν ὅτι ὁ Χριστὸς εἰς τὸν καιρὸν τῷ πάθῃ, τὸ ἀνθρώπινον δέλημα συναπεκδύθη μετὰ τὴν σάρκα, καὶ μετὰ τὸ αἷμα· ὁ δὲ ἀναδεματίσθη, καὶ ἐδιώχθη. Ὑστερον εὐφημίας προσφωνηθείσης εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν σύνοδον, ἀναδεματίσθησαν πάντες οἱ Μονοθεληταὶ αἵρετικοί, καὶ κατὰ μέρος ὁ καθ' εἷς.

Πρᾶξις ΙΖ΄.

§. 23. Εἰς τὴν ιζ΄. πρᾶξιν τῇ ια΄. τῷ Σεπτεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ι'. τὸ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δόγμα κοινῶς προανεγνώσθη, καὶ ἐβεβαιώθη, καὶ ἀνε-
κη-

κηρύχθη, ὕπερον ἀφ' ἧ ἐβεβαιώθησαν αἱ πέντε Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει χωρὶς τὴν προσθήκην ἀνεγνώσθη, ἡ ἀγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶπεν, ἡρεκεὶ μὲν εἰς ἐντελὴ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως ἐπίγνωσιν, τε, καὶ βεβαίωσιν τὸ εὐσεβές, καὶ ὁρθόδοξον τῶτα τῆς θείας χάριτος σύμβολον κτ'. οἱ δὲ Μονοθελῆται μὲ τὴν ἀρεσὴν τῆς κατεδικαώθησαν.

§. 21. Εἰς τὴν ιη', πρᾶξιν, ἦτοι τῇ τελευταίᾳ, ὅπῃ ἔγινε τῇ ιε'. τῇ Σεπτεμβρίᾳ, ὁ ὅρος τῆς Πίστεως ὅπῃ εἰς τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν ἀνεκηρύχθη, πρὸς τὸν ἐρχομὸν πάλιν τῷ Αυτοκράτορος ἀνεγνώσθη, καὶ ἐδοκιμάσθη, ἀκολουθήσαντες καὶ εὐφημίσαντες μὲ ἐπιφωνήματα οἱ πατέρες τὸν καθολικὸν Αυτοκράτορα, ἐτελείωσαν μὲ αὐτὰ τελευταῖον τὴν σύνοδον.

§. 25. Οἱ δὲ ἐκτεθεὶς παρὰ τῶν ἐν ταύτῃ συνόδῳ ἁγίων Πατέρων Θεῖος ὅρος πρὸς ῥῆμα ὕτως ἔχει. „Οἱ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ μονογενεὺς Υἱός, τε καὶ Λόγος, ὁ κατὰ πάντα ὁμοῖος ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας γενόμενος ἄνθρωπος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐν Ευαγγελικαῖς διακρυσίως ἐκήρυξε φωναίς· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τῷ κόσμῳ, ὁ ἀκολουθῶν ἔμοι, ἢ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. καὶ πάλιν· εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν. ταύτῃ τοι τῇ Θεολέκτῳ τῆς εἰρήνης διδασκαλίᾳ θεοσώφως ὁ πρῶτος ἡμῶν βασιλεὺς ὁδηγούμενος, ὁ τῆς ὁρθοδοξίας μὲν ὑπερμαρχος, τῆς δὲ κακοδοξίας ἀντίμαχος, τὴν καθ' ἡμᾶς ἁγίαν ταύτην καὶ Οἰκουμενικὴν συναθροίσας ὁμήγουριν, τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν ἡνώσε σύγκοιμα· ὅθεν ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος τὴν ἀπό τινων, καὶ αὐτῶν χρόνων πλάγιον τῆς δυσσεβείας πόρρωθεν ἀπελάσασα, καὶ τῇ τῶν ἐκκρίτων, καὶ ἁγίων Πατέρων ἀπλανῶς εὐθείᾳ τριβῶ κατακολαδήσασα, ταῖς ἀγίαις, καὶ οἰκουμενικαῖς πέντε συνόδοις ἐν ἅπασιν εὐσεβῶς ὁμοφώνησε, φαρμὴν δὲ τῶν τριακοσίων δέκα, καὶ ὀκτῶ ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων μεγάλων ἁγίων Πατέρων, κατὰ τῇ μανιώδεις Ἀρεῖς, καὶ τῇ μετ' αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἑκατὸν πενήντα Θεοφορῶν ἀνδρῶν, κατὰ Μακεδονίᾳ τῷ Πνευματομάχῳ, καὶ Ἀπολιναρίῳ τῷ δυσσεβεῖ· ὁμοίως καὶ τῇ ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρῶτον κατὰ Νεστορίᾳ τῷ Ἰουδαϊόφροτος συνεκκληγεμένῳ διακοσίῳ Θεοπεσίῳ ἀνδρῶν, καὶ τῇ ἐν Χαλκηδόνι τῶν χλ. Θεοπνεύστων πατέρων κατὰ Εὐτυχῆς, καὶ Διοσκόρου τῶν Θεοσυγῶν. Πρὸς ταύταις καὶ τῇ τελευταίᾳ τέτῳν πέμπτῃ ἁγίᾳ συνόδῳ τῶν ἑκατὸν ἐξήκοντα, καὶ πέντε θειοτάτων ἀνδρῶν συναθροισθείσῃ ἐνταῦθα κατὰ Θεοδώρῳ τῷ Μοφθεσίας, Ὀριγένει, Διδύμῳ τε, καὶ Ευαγρίῳ, καὶ τῶν συγγραμμάτων Θεοδώρη-τε, τῶν κατὰ τῶν ιβ'. κεφαλαίων τῷ αἰδίμῳ Κυρίλλῳ, καὶ τῆς λεγομένης Γ' βα ἐπιστολῆς πρὸς Μάριν γεγράφει τὸν Πέρσιν, ἀκαινοτομητὰ μὲν ἐν πᾶσι τὰ τῆς Εὐσεβείας ἀνανεωσαμένη θεσπίσματα, τὰ βέβηλα δὲ τῆς δυσσεβείας ἐκδιώξασα δόγματα· καὶ τὸ παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα, καὶ ὀκτῶ πατέρων ἐκτεθέν, καὶ αὐτὸς παρὰ τῶν ἑκατὸν

,, πεν-

Πρᾶξις ΙΗ'.

Οἱ ὅροι τῆς
Συνόδου.

πεντήκοντα Θεοφρόνως βεβαιωθέν, ὅπερ, καὶ αἱ λοιπαὶ ἁγίαι σύνοδοι
ἐπ' ἀναιρέσει πάσης ψυχροφρόνης αἰρέσεως, ἀσπασίως ἐδέξαντο, καὶ
ἐπεκύρωσαν σύμβολον, καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία, καὶ Οἰκουμενικὴ Θεοπνεύ-
τως ἐπεσφράγισε σύνοδος.

Εἵκοσις τῆς πίσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ
τῇ. Θεοφρόνων ἁγίων Πατέρων.

Πιστεύομεν εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ

Εἵκοσις τῆς πίσεως τῶν ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει ὁν. Θεσπεσίων Πατέρων.

Πιστεύομεν εἰς ἓνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν ἀμήν κτ'. Ἡ
ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶπεν· ἵκει μὲν εἰς ἐντελὴ τῆς ὀρθοδόξου πίσε-
ως ἐπίγνωσίν τε, καὶ βεβαίωσιν τὸ εὐσεβὲς τῆς θείας χάριτος σύμβολον.
Ἄλλ' ἐπεὶ περὶ αὐτῶν ἐπαύσατο ἀρχῇ τῆς κακίας ὁ ἐφευρετικὸς συνεργὸν τὸν ὄφιν
εὐράμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν ἰοβόλον τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει προσαγόμενος θά-
νατον, ἡμεῖς καὶ νῦν ὄργανα πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτῶν βάλῃσιν εὐρηκῶς ἐπιτή-
δεα, Θεόδωρον φάμεν τὸν γενόμενον τῆς Φαράν Ἐπίσκοπον, Σέργιον,
Πύρρον, Παῦλον, Πέτρον τῆς γενομένης προέδρου τῆς βασιλείας ταύτης
τῶν πόλεων, ἔτι δὲ Ὀνώριον τὸν γενόμενον Πάπαν τῆς πρεσβυτέρας
Ῥώμης, Κύρον τὸν Ἀλεξανδρείας ἐπισκοπήσαντα, Μακάριον τε τὸν Ἀν-
τιοχείας προσεχῶς γενόμενον πρόεδρον, καὶ Στέφανον μοναχὸν τὸν τέτα-
τον μαθητὴν, ἐκ ἡργήσε δι' αὐτῶν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι τῆς πλά-
νης ἐπεγείρειν τὰ σκανδαλα, ἐνὸς δελήματος, καὶ μιᾶς ἐνεργείας ἐπὶ
τῶν δύο φύσεων τῶ ἐνὸς τῆς ἁγίας τριάδος Χριστοῦ τῆ ἀληθι-
νῆς θεᾶς ἡμῶν τῷ ὀρθοδόξῳ λαῷ καινοφύως ἐνσπείρας τὴν αἵρεσιν, τῇ Ἀ-
πολιναρίῳ, Σευήρῳ, καὶ Θεμιστῳ τῶν δυσσεβῶν φρενοβλαβεῖ κακοδόξῳ συνά-
δυσαν, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἐνανθρωπήσεως τῶ αὐτῶ ἐνὸς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
τῆ Θεᾶς ἡμῶν ἀνελθὼν διάτνας διληρᾶς ἐπινοίας σπαδάσασαν, ἀτέλειτον
ἐντεῦθεν, καὶ ἀνενέργητον τὴν νοερῶς ἐμψυχωμένην αὐτῶ σάρκα δυσφή-
μως εἰσάγαγαν. Εἰξήγαγε τοίνυν Χριστὸς ὁ Θεὸς τὸν πιστὸν βασιλέα,
τὸν νέον Δαβὶδ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν αὐτῶ εὐρηκῶς· ὃς ἐκ ἔδωκε, κατὰ
τὸ γενοκείμενον, ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶ καὶ τοῖς βλεφάροις αὐτῶ νυσσάγων,
ἕως ὅτε διὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσυλλέκτη ταύτης, καὶ ἱερᾶς ὁμηγύρεως τῶ τῆς ὀρ-
θοδόξου εὐρετέλειον κήρυγμα. κατὰ γὰρ τὴν δόξαν τὸν φωνῇ, ὅτι εἰσὶ δύο,
ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. ἡμεῖς πα-
ρῶντα ἁγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος πιστῶς δεξαμένη, καὶ ὑπταίς χερσὶν
ἀσπασαμένη τὴν τε τῶ ἁγιωτάτῃ καὶ Μακαριωτάτῃ Πάπᾳ πρεσβυτέρῃ Ῥώμης
Ἀγάθωνος γενομένην ἀναφορὰν πρὸς τὸν εὐσεβέστατον καὶ πιστώτατον ἡμῶν βα-
σιλέα Κωνσταντῖνον, τὴν ἀποβαλλομένην ὀνομασίαν τῆς κηρύξανταν, καὶ διδά-
ξαντας, ὡς προδεδήλωται, ἐν δελήματι, καὶ μιᾶν ἐνεργείαν ἐπὶ τῆς ἐνσάρ-
κη οικονομίας Χριστοῦ τῆ ἀληθινῆς Θεᾶς ἡμῶν· ὡσαύτως δὲ προσηκαμένη
καὶ τὴν ἐκτικὴν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἁγιωτάτον Πάπαν ἱερᾶς συνόδου τῶν ῥεέ-

,, θεο-

„ Δεοφίλων Ἐπισκόπων, ἑτέραν συνοδικήν ἀναφορὰν πρὸς τὴν αὐτὴν Δεόσο-
 „ φον γαληνότητα, οἷα τε συμφωνήσας τῇ τε ἀγίᾳ ἐν Χαλκηδόνι συ-
 „ νόδῳ, καὶ τῷ τόμῳ τῶ πανιέρου, καὶ μακαριωτάτης αὐτῆς πρεσβυτέρας
 „ Ρώμης Λέοντος, τῷ ἐκλήντι πρὸς Φλαυιανὸν τὸν ἐν ἀγίοις, ὃν καὶ
 „ σήλην ὀρθοδοξίας ἡ τοιαύτη σύνοδος ἀπακάλεσεν· ἐτι χερσὶν καὶ ταῖς
 „ συνοδικαῖς ἐπιστολαῖς ταῖς γραφείσιν παρὰ μακαρίου Κυρίλλου κατὰ
 „ Νεσορίας τῶ δυτσεβᾶς, πρὸς τὰς τῆς ἀνατολῆς Ἐπισκόπους· ἐπο-
 „ μένη τε ταῖς τε ἀγίαις καὶ Οἰκουμενικαῖς πέντε συνόδοις, καὶ τοῖς ἀ-
 „ γίοις, καὶ ἐκκρίτοις πατράσι, καὶ συμφώνως ὀρίζεσθαι ὁμολογεῖν τὸν Κύ-
 „ ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, τὸν ἕνα τῆς ἀγίας,
 „ ὁμοουσίᾳ καὶ ὁμοαρχικῇ Τριάδος τέλειον ἐν θεότητι, καὶ τέλειον τὸν αὐτὸν
 „ ἐν ἀνθρωπότητι· Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρώπον ἀληθῶς αὐτὸν, ἐκ ψυ-
 „ χῆς λογικῆς, καὶ σώματος· ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ
 „ ὁμοούσιον τὸν αὐτὸν ἡμῶν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα· κατὰ πάντα ὁμοιον
 „ ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας· τὸν πρὸ αἰώνων μὲν ἐκ τῶ πατρὸς γεννηθέντα
 „ κατὰ τὴν θεότητα, ἐπ’ ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι’ ἡμᾶς, καὶ
 „ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ πνεύματος ἀγίου, καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου
 „ τῆς κυρίας, καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα· ἕνα καὶ τὸν αὐ-
 „ τὸν Χριστὸν Κύριον Υἱὸν μονογενῆ ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπ-
 „ τως, ἀχωρίτως, ἀδιαιρέτως γνωριζόμενον, ἑδαιμῆ τῆς τῶν φύσεων δια-
 „ φορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἑνωσιν, σωζομένης δὲ μᾶλλον τῆς ἰδιότητος ἐ-
 „ κατέρας φύσεως, καὶ εἰς ἓν πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν συντρεχέσης.
 „ Ἐκ εἰς δύο πρόσωπα μεριζόμενον, ἢ διαιρέμενον, ἀλλ’ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν
 „ Υἱὸν μονογενῆ Θεῷ λόγον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καθάπερ ἠνωθεν
 „ οἱ προφῆται περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ αὐτὸς ἡμᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξεπαίδευσε, καὶ
 „ τὸ τῶν ἀγίων Πατέρων ἡμῶν παραδέδωκε σύμβολον, καὶ δύο φυσικὰς
 „ θελήσεις, ἡτοι θελήματα ἐν αὐτῷ, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἀδιαιρέτως,
 „ ἀτρέπτως, ἀμερίτως, καὶ ἀσυγχύτως, κατὰ τὴν τῶν ἀγίων Πατέρων διδασ-
 „ καλίαν, ὡσαύτως κηρύττομεν. καὶ δύο μὲν φυσικὰ θελήματα, ἔχον ὑπε-
 „ ραντία δὲ, μὴ γένοιτο, καθὼς οἱ ἀσεβεῖς ἐφισαν αἰρετικοὶ ἀλλ’ ἐπό-
 „ μενον τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ θελημα, καὶ μὴ ἀντιπίπτον, ἢ ἀντιπαλαῖον,
 „ μᾶλλον μὲν ἢ καὶ ὑποτασσόμενον τῷ θεῷ αὐτὸ καὶ παντοδυνεὶ θελήματι.
 „ Ἐδει γὰρ τὸ τῆς σαρκὸς θελημα κινεῖσθαι, ὑποταγῆναι δὲ τῷ θελή-
 „ ματι τῷ θεῷ, κατὰ τὸν πάντοτε Ἀθανάσιον· ὥστε γὰρ ἡ αὐτὴ
 „ σὰρξ, σὰρξ τῆ Θεῷ Λόγου λέγεται, καὶ ἐστίν, ἥτις καὶ τὸ φυσικὸν τῆς
 „ σαρκὸς αὐτὸ θελημα ἴδιον τῷ Θεῷ Λόγῳ λέγεται καὶ ἐστίν, καθάπερ φησιν
 „ αὐτός, ὅτι καταβέβηκα ἐκ τῶ Οὐρανοῦ, ἔχον ἵνα ποιῶ τὸ θελημα τὸ
 „ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θελημα τῶ πέμψαντός με πατρὸς, ἴδιον λέγων θελη-
 „ αὐτὸ τὸ τῆς σαρκὸς, ἐπεὶ καὶ ἡ σὰρξ ἰδίᾳ αὐτῷ γέγονεν. ὃν γὰρ
 „ τρόπον ἡ παναγία καὶ ἁμωμος ἐμφυχωμένη αὐτῇ σὰρξ θεωρεῖται ἔκ
 „ ἀνθρώπου, ἀλλ’ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ὄρῳ τε, καὶ λόγῳ διέμεινεν, ἥτις καὶ τὸ

ΤΟΜ. II.

B b

,, ἀν-

„ ἀνθρώπινον αὐτῷ θέλημα θεωρῶν ἕκ ἀνθρώδῃ, σέσωσαι δὲ μάλλον κα-
 „ τὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον λέγοντα· τὸ γὰρ ἐκεῖν θέλει τῷ κατὰ
 „ τὸν Σωτῆρα νοημένῳ ἡδὲ ὑπεναντίον Θεῷ θεωρῶν ὅλον, δύο δὲ φυσι-
 „ κὰς ἐνεργείας ἀδιαίρετως, ἀτρέπτως, ἀμερίζως, καὶ ἀσυγχύτως ἐν αὐτῷ
 „ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δοξάζομεν, τατέ-
 „ ρι θεῖαν ἐνέργειαν, καὶ ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, κατὰ τὸν Γρηγόριον Λέοντα
 „ τρανέζατα φάσκοντα· ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρω μορφῇ μετὰ τῆς πατρὸς κοινωνίας
 „ ὅπερ ἰδίον ἔσχηκε, τῷ μὲν λόγῳ κατεργαζόμενα τὰτο, ὅπερ ἐστὶ τῷ λό-
 „ γῳ, τῷ δὲ σώματι ἐκτελεῖν τοῖς ὅπερ ἐστὶ τῷ σώματι· ὃ γὰρ δήπερ μίαν δώσο-
 „ μεν φυσικὴν τὴν ἐνέργειαν Θεῷ, καὶ ποιήματος, ἵνα μήτε τὸ ποιῶν
 „ εἰς τὴν θεῖαν ἀναγάγῃμεν ἁσίαν, μήτε μὴν τῆς θείας φύσεως τὸ ἐξαί-
 „ ρητον εἰς τὸν τοῖς γεννητοῖς πρόποντα καταγάγῃμεν τόπον· ἐνὸς γὰρ καὶ
 „ τῷ αὐτῷ τὰτε θαύματα καὶ τὰ πάθη γινώσκουμεν κατ' ἄλλο, καὶ ἄλλο
 „ τῶν ἐξ ὧν ἐστὶ, φύσεων, καὶ ἐν αἷς τὰ εἶναι ἔχει ὡς ὁ Θεοπέσιος
 „ ἔφησε Κύριλλος· πάντοτε γὰρ τὸ ἀσύγχυτον, καὶ ἀδιαίρετον φυλάτ-
 „ τοντες συντόμῳ φωνῇ τὸ πᾶν ἐξαγγέλλομεν· ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος,
 „ μετὰ τὴν σάρκωσιν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν
 „ εἶναι πιστεύοντες, φάμεν δύο αὐτῷ τὰς φύσεις ἐν τῇ μιᾷ αὐτῷ διαλαμ-
 „ πῶσαι ὑποστάσει, ἐν ἣ τὰτε θαύματα, καὶ παθήματα δι' ὅλης αὐτῆς τῆς
 „ οἰκονομικῆς ἀναστροφῆς καὶ κατὰ φαντασίαν, ἀλλ' ἀληθῶς ἐπεδείξατο, τῆς
 „ φυσικῆς ἐν αὐτῇ τῇ μιᾷ ὑποστάσει διαφορᾶς γνωριζομένης τῷ μετὰ
 „ τῆς πατρὸς κοινωνίας ἑκατέραν φύσιν θέλειν τε, καὶ ἐνεργεῖν τὰ ἴδια.
 „ καθ' ὃν δὴ λόγον καὶ δύο φυσικὰ θελήματά τε, καὶ ἐνεργείας δοξάζομεν,
 „ πρὸς σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπινῳ γένει καταβλήτως συντρέχοντα. τῶν
 „ τοίνυν μετὰ πάσης πανταχόθεν ἀκριβείας τε, καὶ ἐμμελείας παρ' ἡμῶν
 „ διατυπωθέντων, ὀρίζομεν ἑτέραν πίσιν μηδενὶ ἐξεῖναι προσφέρειν, ἢ
 „ συγγράφειν, ἢ συντιθέναι, ἢ φρονεῖν, ἢ διδάσκειν ἑτέρως· τὰς δὲ
 „ τολμώντας ἢ συντιθέναι πίσιν ἑτέραν, ἢ προκομίζειν, ἢ διδάσκειν,
 „ ἢ παραδίδόναι ἕτερον σύμβολον τοῖς ἐβέλασιν ἐπιστρέφειν εἰς ἐπίγνωσιν
 „ τῆς ἀληθείας ἐξ Ἑλληνισμῶ, ἢ ἐξ Ἰουδαϊσμῶ, ἢ γὰρ ἐξ αἱρέσεως οἰα-
 „ σάν, ἢ καινοφωνίαν, ἥτοι λέξεως ἐφεύρεσιν, πρὸς ἀνατροπὴν εἰσάγειν
 „ τῶν νυνὶ παρ' ἡμῶν διαρισθέντων, τάτες, εἰ μὲν Ἐπίσκοποι εἴεν, ἢ
 „ κληρικοί, ἄλλοτρίως εἶναι τὰς Ἐπισκόπους τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τὰς κλη-
 „ ρικούς τῷ κλήρῳ. εἰ δὲ μονάζοντες εἴεν, ἢ λαϊκοί, ἀναθεματίζεσθαι
 „ αὐτούς.

§. 26. Αὕτη ἡ Ἀγία σύνοδος ὥρισε, καὶ τὰ ὑπὸ τῷ Σωφρονίῳ τῷ Γε-
 ρουσιόλῳ Πατριάρχῃ γραφέντα πρὸς Σέργιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως πρόε-
 δρον τοῖς πρακτικοῖς ταύτης τῆς συνόδου προσγραφῆναι, ὡς δόξαντα τοῖς
 ὀρθοδόξοις πολλὰ ἐράτμια, δὲν ἐπροσδέχθησαν δὲ ἀπὸ τὸν Σέργιον, ὡς αἰ-
 ρητικὸν ὄντα.

§. 27. Ἡ ἐν Τωλήτῳ δωδεκάτῃ σύνοδος Ἐπισκόπων λε'. (α), ὑπὸ Ἐρβιγίῃ τῷ βασιλέως συνήθροισθη, ἐν ἔτει χπά. διὰ τὴν προσβεβαίωσιν τὸν βασιλέα διὰ τὸ σύμβολον τῆς ἐν Κωνσταντιναπόλει συνόδου, ἣ περὶ τὰς ἀρχαίς ἐπανάληψις γέγονε. Κανόνας ιγ'. ἐξέδωκε κειμένους ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων· τὴν αὐτῶν ἀνακεφαλαίωσιν ὑποσημειῶσιν οἱ Μαγδεμβουργικοὶ Ἑκατοντ. (β), ὁ Οἰσιανδρὸς (γ), ὁ Καρατζᾶς (δ), καὶ ὁ Κοριόλανος (ε).

Σύνοδος ἐν
Τωλήτῳ
ΙΒ'.

§. 28. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ιγ'. σύνοδος Ἐπισκόπων μ'. (ζ), ὑπὸ τῷ αὐτῷ Ἐρβιγίῃ ἐσυναθροίσθη ἐν ἔτει χπγ'. καὶ ἐξέδωκε κανόνας ιγ'. ὧν τὰ περιεχόμενα ὅρα παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (η).

Ἐν Τωλή-
τῳ ΙΓ'.

§. 29. Τελευταῖον, ἡ ἐν Τωλήτῳ ιδ'. Ἐπισκόπων ιζ'. (θ) τῇ κελεύσει τῷ αὐτῷ βασιλέως συνεκροτήθη, ἐν ἔτει χπδ'. καὶ κανόνας ιβ'. ἐξέδωκε, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν προτίθησιν ὁ Κοριόλανος (ι).

Ἐν Τωλή-
τῳ ΙΔ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ Γεσινιανῶ τῷ Β'. ἦτοι τῷ Ρ'ινωτμήτῃ, Λεοντίῃ, καὶ
Τιβερίῃ τῷ Α'ψιμάρῃ τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ
τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῆς Ἐκ-
κλησίας.

§. Ι.

Κωνσταντῖνον τὸν Πωγωνάτον διεδέξατο ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γεσινιανὸς ὁ Β'. ἦτοι ὁ Ρ'ινωτμήτης, ὁ ἔσχατος τῆς φυλῆς τῷ Ἡρακλεῖ, ἐν ἔτει τῆς Ἐνσάρκας Οἰκονομίας χπε'. τῆς δὲ ἡλικίας αὐτοῦ τῷ ις'. ὅστις ἀκράτητος ὢν κατὰ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἀσυλλόγιστος ἐν παντὶ πράγματι, εἰς πολλὰ κακὰ ἔβαλε τὴν βασιλείαν τῶν Ρωμαίων. διότι ἐγείρας ἀπὸ τὸν Λίβανον τὰς Μαρδαίτας, ἀνδρώπας πολεμιστὰς, καὶ βοηθὰς τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν Ἀράβων, πολλῶν συμφορῶν τὴν ὑπ' αὐτὸν δεσποτείαν ἐπλήρωσε, λύσας δὲ καὶ τὰς πρὸς τὰς Βελγάρους, καὶ Ἀράβας φιλίας, καὶ

Bb 2

ποιή-

Γεσινιανὸς
Β'. Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
X. Γ.
685.

(α) Καὶ ἡγεμένων δ'. ἐπιτρόπων ἑτέρων Ἐπισκόπων γ'. καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν ιε'.
(β) Ἑκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 248. (γ) Ἑκατοντ. Ζ'. βιβλ. δ'. κεφ. ιζ'. (δ) Σελ. 299.
(ε) Σελ. 582. ἕως 585. (ζ) Οὐχὶ μ'. Ἐπίσκοποι. ἀλλὰ μὴ. περὶ πλέον παρῆσαν ἡγεμένοι ἢ ἐπίτροποι ἑτέρων Ἐπισκόπων κζ'. καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες κς'.
(η) Σελ. 585. (θ) Ἠγεμένοι ε'. καὶ ἐπίτροποι ἑτέρων Ἐπισκόπων ι.
(ι) Σελ. 587.

Εξορία αὐ-
τε.Λεόντιος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
695.Τιβέριος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
698.

ποιήσας πόλεμον με' αὐτὸς ἐγνώρισεν ἐμπράκτως τὰς καλλιτέρας τε. πρὸς
τέτοις πολλὰ κακὰ ἐγένοντο εἰς τὸ πολίτευμα ἀπὸ ἐκείνας ὅτῃ εἶχον
παρρησίαν εἰς αὐτὸν, ἀπὸ Στέφανον δηλαδὴ τὸν Εὐνέχον, ἢ Θεοδόσιον,
ἢ Θεόδοτον μοναχὸν τὸν πρὶν Εὐκλείσον, τὸν ὁποῖον γενικὸν προεβάλε-
το, ὅθεν μισητός τοῖς πᾶσιν ὁ Γεσινιανὸς ἐφάνη. Ὁ Πατριάρχης λοιπὸν
Λεόντιος, (τὸν ὁποῖον ἀπὸ ὑπόνοιαν πᾶς τάχα ὠρέγετο τὴν βασιλείαν δύο
χρόνους εἶχε σφαιλισμένον, ἢ φυλακωμένον, ἢ ὕπερον τὸν ἐλευθέρωσε,
ἢ στρατιγὸν Εὐλάδος τὸν κατέστησε) παρσήσας Παύλῳ τῷ μοναχῷ Ἀ-
ερολόγῳ, ὅτῃ προεμάντευσεν αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ἔχων συνεργόν, ἢ
Καλλίνικον τὸν Πατριάρχην, ὥρμησε με' τὰς οἰκείας τε κατὰ τὴν Γεσινια-
νῆ, οἵτινες τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἢ κατὰ τὴν Σφενδόνην ἔκοψαν
τὴν μύτην τε, βασιλεύσαντα χρόνους δέκα, ἢ εἰς τὴν Χερσῶνα τὸν ἐξώρι-
σαν, ὅθεν ἐπειδὴ ἐκόπη ἡ μύτη τε, Ρινότμητος ἐπωνομάσθη.

§. 2. Καταβάσας τοις τοτρόπως ὁ Λεόντιος τὸν Γεσινιανόν, ἐκυρίευσεν
τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει χγέ. ὅσις κατὰ τῶν Ἀράβων, ὅτῃ ἢ τὴν Ἀφρι-
κὴν ὑπέταξαν, Ἰωάννην ἑνα τῶν Πατρικίων ἐπεμφεν, ἀνδρα δραχμήριον, με'
ὅλον τὸν σόλον, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ἀφρικὴν πάλιν εἰς τὴν τῶν
Ρωμαίων βασιλείαν, τὸ ὁποῖον ἢ ἐγένεν· αὐτὸς δὲ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν
πόλεμον πρὸς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ ζητήσῃ περισσοτέραν δύναμιν στρατεύ-
ματος, ἢ φθάσας ὁ σόλος εἰς τὴν Κρήτην, οἱ τῷ λαῷ προϊστάμενοι, ἑνα
μεν ἐντρεπόμενοι νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, ἢ νὰ παραχωρήσωσι
αὐτὴν εἰς τὰς πολεμίας, ἄλλο δὲ ἢ φοβέμενοι τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως,
καταπέμψαν τὸν σόλον νὰ ἀποσατήσωσι, ἢ νὰ δυσφημίσωσι μὲν τὸν Λεόν-
τιον, νὰ ἐυφημίσωσι δὲ βασιλικῶς τὸν Ἀψίμαρον, τὸν ὁποῖον εὐθύς ἢ
Τιβέριον μετωνόμασαν, ὅσις ὁμῶς με' τὸν σόλον φθάσας εἰς Βυζάντιον,
τῷ μὲν Λεοντίῳ ἔκοψε τὴν μύτην, ἢ τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ μοναχή-
ριον τῷ Δαλμάτῃ, βασιλεύσαντα μόνον χρόνους τρεῖς, ἐκείνης δὲ ὅτῃ τὸν ἐ-
βοήθησαν τὰς ἐξώρισεν.

§. 3. Αὐτὸς δὲ ὁ Τιβέριος ἐβασίλευσε χρόνους ἑπτὰ, ἕως εἰς τὸ ε'.
ἔτος τῷ ἡ. αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον ὁ Γεσινιανὸς μετὰ τὴν δεκαετὴ ἐξορίαν,
ἐμβὰς τὸ δεύτερον εἰς τὸ βασίλειον ρινότμητος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ὁμῶς με'
τὸν Λεόντιον, ὅτῃ ἐβασίλευσε κατ' ἀρπαγμόν. ὅρα περὶ αὐτῶν τῶν
τριῶν βασιλέων τὸν Κεδρηνὸν (α), τὸν Ζωναράν (β), τὸν Γλύκαν (γ), ἢ
ἐκ τῶν Λατίνων Παύλον τὸν διάκονον (δ), Ὁττώνα τὸν Φρισιγγάνσιον
(ε), ἢ τὰς λοιπὰς συγγραφάς (ζ).

§. 4.

(α) Σελ. 347. ἕως 350. (β) Σελ. 75. ἕως 78. (γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ.
215. (δ) Γεωρ. βιβλ. ΙΘ'. κ'. σελ. 139. ἢ περὶ τῶν πρῶτων τοῖς Λογγυβ. βιβλ. 5'.
κεφ. ια'. ιβ'. ιγ'. (ε) Χρον. βιβλ. 5. κεφ. ιγ'. ἢ ιδ'. (ζ) Ἀδων Οὐίεν. ἡλικ.
5'. ἔτει χψς'. χψς'. ἢ χψς'. σελ. 198. ἕως 263. Ὁττώβ. δὲ γεγά, Κασπιαν. Ε-
γνατ. εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 4. Χαλίφαι τῶν Ἀράβων εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐχρημάτισαν, ὃ ῥηθεῖς ἀνωτέρω Ἀβδαμελίκ, τὸν ὁποῖον Ἀβιμέλεχ ἐλληνικώτερον καλεῖται, ἔξησάσε χρόνας κβ'. ὅσις ἐπίασε τὰς Τυράνους, ἃ ἐθανάτωσεν τὸν υἱὸν Ζυβερ, ἃ διαδοχόν· μετὰ τὸν Ἀβιμέλεχ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὐαβελίδ, ἡ κοινότερον Βελίδ λαβὼν τὴν ἡγεμονίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ ἐν ἔτει χπδ'. εἰς δὲ τὸ ἔτος αὐτῶν πβ'. κατὰ τὸν Σκαλίγηρον.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων, ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατάστασις φαίνεται νὰ εἶχεν εἰρήνην, ἃ εἰς τὰ ἄλλα εὐτυχῆς ἐδύνετο νὰ ὀνομαζῇ διὰ τὴν Πενδέκτην σύνοδον, ὅπῃ ἐν Τρέλλω ὑπὸ τοῦ Γεσινιανῆ ἐσυναθροίσθη, διὰ τὴν ὁποίαν κατωτέρω θέλομεν εἰπῇ.

§. 6. Εἰς τὴν Δύσιν, ἃ μάλιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν (ὅπερ εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐξάρχος μὲν ἦν Γωάννης Πατριάρχης ἐκ τῆς Ἰταλίας, Πλάτινας ἐπονομαζόμενος, ἃ λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ, ὅπῃ ὀνομάζετο Πλάτινα, καθὼς νομίζει Βαρθολομαῖος Πλάτινας ἐν τῷ α'. Κόνωνι τῷ Ἐπισκόπῳ Ρώμης. Βασιλεὺς δὲ τῶν Λογγιβάρδων ὁ Κονίβεργτος, ἃ Ρώμης Ἐπίσκοποι Κόνων, ἃ Σέργιος (α)) δεινὸς πόλεμος ἐσυγκροτήθη μεταξὺ Κονίβεργτ τῶν Λογγιβάρδων βασιλέως, ἃ Ἀλαχέως Τυράννης, τοῦ Γρεδεντινῆ Δακός· διότι ὁ Ἀλαχίς, ὅσις πρότερον κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Κονίβεργτ εἶχεν ἐγερεθῇ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ ἡγέρθη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μεγάλας εὐεργεσίας ἀπήλυσεν, ἀρχήσας νὰ φέρεται ἐναντίον τότε ὅμῃ μὲ τὰς ἄλλας Ζήνων ὁ τῆς ἐν Τικίνῳ Ἐκκλησίας διάκονος μὲ καινὸν παράδειγμα, ἀλλὰ δυστυχῆς συμπεράσμα, ἀρματωμένος ἐφάνη. νικηθεὶς δὲ εἰς τὸν πόλεμον ἐθανατώθη.

§. 7. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ Τύραννος, ὅσις ἃ πρότερον ἐχθροκώτατα κατὰ τῶν Κληρικῶν ἐφέρετο, τόσον μῖσος κατ' αὐτῶν ἔλαβεν, ὥστε νὰ ἐπροσευχῆθη, εἴαν νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον, νὰ γεμίσῃ ἓνα πηγάδι ἀπὸ ὀρχιδία τῶν Κληρικῶν, καθὼς Παῦλος ὁ διάκονος ἰσορεῖ (β), ἀλλ' αὐτοὶ οἱ φοβερισμοὶ μάταιοι ἦσαν, διότι καλεσθεὶς ἀπὸ τὸν Κονίβεργτον ὁ Ἀλαχίς εἰς μονομαχίαν, διὰ νὰ μὴν χαθῇ τόσον πλῆθος στρατιωτῶν, ἃ παραιτησάμενος, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συγκροτηθείσης μάχης ἀπέθανεν· ἀνάγνωθι περὶ τότε τοῦ πολέμου Παῦλον τὸν διάκονον (γ).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεὺς τῶν Βεσγύτδων ἦν Εὐγκῆς, οἱ Γεδαῖοι ταραχὰς ἐκ ὀλίγας ἡγείραν, ἐνωθέντες μὲ τὰς Ἀφρικανὰς Γεδαῖας, ὅπῃ τὰς ἔλαβαν εἰς βοήθειαν εἰς ἀφανισμόν τοῦ βασιλέως, ἃ πάντων τῶν Χριστιανῶν· φανερωθείσης λοιπὸν τῆς συνωμοσίας

Bb 3

αυ-

Καλίφαι
τῶν Ἀρά-
βων.Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.Κατάστασις
τῆς ΔύσεωςΠόλεμος
εἰς Ἰτα-
λίαν.Κατάστασις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

(α) Ο' Κόνων ἀρχιεράτευσεν ἔτος ἐν, ἢ μῆνας δύο, ὁ δὲ Σέργιος ἔτει δεκά-
τέσσαρα ἐχὶ ὁλόκληρα. (β) Περί τῶν Περικλῆ, τοῖς Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. 5.

(γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

αὐτῶν, ὁ βασιλεὺς σύνοδον ἐν Τωλήτῳ συνήθροισε, μετὰ τῆς ὁποίας τὸ δέσπισμα οἱ Γαῖοι ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ γυμνωθέντες, ἐβάλθησαν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, καὶ οἱ μεγαλύτεροι υἱοὶ τῆς ἐπιστατίας τῶν γεννητόρων ἀπεσπάρησαν.

Κατάστας
τῆς Γαλ-
λίας.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλίαν, τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνηει Κλοδοβαῖος ὁ γ'. ὁ υἱὸς τῷ Θεοδώρικῃ, καὶ Χιλδέβετος ὁ δεύτερος ὁ τῷ Κλοδοβαίῳ ἀδελφός, Ἐβροῖνος ὁ μεγαλύτερος Δόμος (α), πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἄκρα δύναμις κατὰ ἀλήθειαν ἦτον, ὡς αἰμοβόρος κατὰ τῶν ἀγίων Ἐπισκόπων, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν Γερατικῶν, καὶ μοναδικῶν τάγματος ἐξηγριώθη, διότι ἐξερχόμενος τῷ μονασιεῖ, εἰς τὸ ὅποιον ἦν κεκλεισμένος ἀπὸ τὸν Θεοδώρικον, καὶ ἀναλαβὼν τὴν προσατίαν τῷ Παλατίῳ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρότερον εὐγίκεν, εἰς ἓνα συνέδριον τὰς Ἐπισκόπους, καὶ ἄλλας ἀγίους ἀνδρας, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν συμβελὴν ἐνόμιζε πῶς νὰ ἐδιώχθῃ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῷ Παλατίῳ, ἄλλας μὲν μετὰ ἐξουρίαν, ἄλλας δὲ μετὰ παιδείας ἐτιμώρησε· δι' αὐτὴν τὴν Τυραννίαν τε ἔτι γράφει Σιγίβετος ὁ Γεμβλακηνσίος ἐν ἔτει χπέ.
„ Θεοδώρικος ὁ βασιλεὺς χάριτι ἀναλαμβάνει τὸν Ἐβροῖνον, καὶ τῇ συμ-
„ βελῇ αὐτῷ σύνοδον Ἐπισκόπων συναθροίζει, κατὰ τὴν πολλὰς μὲν αὐ-
„ τῶν ἐκ τῆς τῷ Ἐβροῖνῳ ἀποφάσεως τῆς Ἐπισκοπῆς ὑσερεῖ· τινὰς δὲ
„ ἄλλας προσέτι ἀμετακλήτῳ ὑπεροχῇ καταδικάζει ὑπὸ τοσαύτῃ δυσ-
„ λώδει τῷ ἐφεσίῳ διωγμῷ ταραχῇ (β), ὁ ἅγιος Λεοδεγάριος πολὺν
„ χρόνον ὑπὸ τῷ Ἐβροῖνῳ αἰκιδεῖς, μετὰ τὴν πείναν, καὶ τὴν τῆς εἰρη-
„ τῆς τιμωρίαν, μετὰ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀφαίρεσιν, μετὰ τὴν τῶν ταρ-
„ σῶν συγκοπήν, μετὰ τὴν τῆς γλώττης, καὶ τῶν χειλέων ἐκτομὴν, τε-
„ λευταῖον συνετέλεσε τὸ μαρτύριον τῇ τῆς κεφαλῆς ἀποτομῇ. Ταῦτα
ἐκείνος. Τῷτον τὸν Ἐβροῖνον ἐκοντάρευσεν ὁ Ἐρμενέφριδος ἀμφὶ τὸ χπή.
ἔτος.

Κατάστας
τῆς Ἀγ-
γλίας.

§. 10. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ τῶν Χριστιανῶν Θρησκεία κατὰ τὴν ἡμέραν, μεγάλῃν αὐξησιν ἐλάμβανε. Παῦλος ὁ διάκονος λέγει (γ). Βασιλεύοντος τῷ ἈΨιμάρῳ Κεδβάλδος (δ), ὁ τῶν Ἀγγλοσαξόνων βασιλεὺς πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιστρέφει, ἦτοι ἐπιστρέφει εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πί-
σιν, ὑπῆγε ταχέως εἰς Ρώμην, καὶ ἐκεῖ ἀπὸ Σέργιον τὸν Πάπαν ἐβαπτίσθη, καὶ Πέτρος μετωτομάθη, καὶ ἔτι ἐνδεδυμμένος ὢν μετὰ τὰ λευκά τῷ βαπτίσματι φορέματι, ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν εἰς τὴν αἰώνιον μετέβη· ἐπεγράφη δὲ καὶ ἐπιτάφιον εἰς τὸν τάφον τε ὅπως εἶ-
ναι

(α) Οἰκονόμος, ὁφθαλμοὶ ἀξιόλογοι μεταξὺ τῶν Φράγκων, λατινιστὶ Major domus ἦτοι μείσε δόμος. (β) Μετὰ τὴν ταραχὴν, ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὁ ἅγιος ἐπὶ Λάμβερτος Τραϊέντῃ Ἐπισκοπῇ ἐξωδίσαι εἰς κοινὸν Σταβελήνσιον τὸν τῆς μοναχικῆς ἡσυχίας ἐπικύει λιμένα, ὅπου ἔτι ἐκτὰ διέτριψεν, ὁ ἅγιος Λεοδεγάριος κτ'. (γ) Περὶ τῶν πραγμ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. ε', κεφ. ιε'. (δ) Ὅστις καλεῖται καὶ Κεδβάλδος, Κεδβάλδ, Κεδβάλδ, οἱ Ἀγγλοὶ καλεῖσιν αὐτὸν Κεδβάλδραδα.

ναι εἰς τὴν βασιλικὴν τῇ Ἀγίᾳ Πέτρῃ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Παῦλος ἐκτί-
θισιν (α).

§. II. Ἐτι εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τέτταρ' τὰς χρόνας, ἔλαμψε τὸ
φῶς τῆς καινῆς διαθήκης, ἦτοι τῇ Εὐαγγελίᾳ, ἐν ᾗ μὲν Κυλιανὸς ἐξ
Ιβερνίας ὁ μοναχὸς εἰς τὰς ἀνατολικὰς Φράγκας, ὁ δὲ Βιλλίφρονδος, ὁ
Βίγβερτος, ὁ Σβίβερτος, ὁ Βιλίβαλδος, καὶ ἄλλοι εἰς τὰς Φρισίας, εἰς
τὰς Ράγας, καὶ εἰς τὰς Σάξονας τὸ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας γάλα ἐνέ-
σαξαν, οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐγέναν' Ἐπίσκοποι, ὁ μὲν Κυλιανὸς, τῶν
Βιττςβεργηνσίων, ὁ δὲ Σβίβερτος τῶν Βεσφάλων, καὶ ὁ Βιλλίφρονδος τῶν
Φρισίων· ὅρα περὶ τέτων Ἀδωνά τὸν Οὐϊεννήσιον (β), Μαριανὸν Σκότον
(γ), Σιγήβερτον τὸν Γερβλακήνσιον (δ), Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπερ. (ε), καὶ
Ἀββᾶν τὸν Σταδηνσίον (ζ).

Γερμανία
δέχεται τὸν
Χριστιανισ-
μόν.

Κ Ε Φ Α' Λ Α Ι Ο Ν Ι Ε.

Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένων δύο σχισμάτων.

§. I.

Βασιλεύοντος τῇ Γαβριλιανῇ δύο ἐν Ρώμῃ ἐγένοντο σχίσματα διὰ τὴν
ἐκλογὴν τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων· ἐν μὲν συνέσει ἐν τῇ τῇ Κόνωνος
ἐκλογῇ, μεταξύ Πέτρου τῇ Ἀρχιεπισβυτέρῃ, καὶ Θεοδώρῃ τῇ Πρεσβυτέρῃ,
ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκείνῳ μὲν ὁ κλῆρος, τῷ δὲ ὁ σρατὸς ἐζητήσε· μὴ
δυνηθέντες δὲ μεταξύ αὐτῶν νὰ συμφωνήσωσι, τρίτον τινὰ Κόνωνα κα-
λέμενον ἐκλέξαντες, εἰς αὐτὸν ἀπεφάσισαν. ἄλλο δὲ σχίσμα, καὶ αὐτὸ
κακόν, ἠγέρθη μετὰ τὸν θάνατον τῇ Κόνωνος, μεταξύ Θεοδώρῃ τῇ Ἀρχι-
πρεσβυτέρῃ, καὶ Πασχάλεως τῇ Ἀρχιδιακόνῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ ἑσχα-
τος ἱερὰ χρήματα προσφέρων τῷ Ἐξάρχῳ, τὴν Ἐπισκοπὴν ἐζήτει, αὐ-
τοῖ δὲ μεταξύ αὐτῶν συνεριζόμενοι, τρίτον τέλος ἐξελέξαντο.

§. 2. Τὸ μὲν πρῶτον λοιπὸν σχίσμα ἂν περιγράφει Ἀναστάσιος ὁ
Βιβλιοθηκᾶριος ἐν τῷ Κόνωνι (η) „ Εἰς τὴν τέττα' λέγει, ἐκλογὴν με-
„ γάλοι ἀγῶνες ἐγέναν', ἐπειδὴ ὁ μὲν κλῆρος εἶχε γνώμην νὰ γένῃ ὁ
„ Ἀρχιεπισβύτερος, ὁ δὲ σρατὸς ἠκολούθει Θεοδώρῳ τὸν Πρεσβύτερον.
„ καὶ

Σχίσμα με-
ταξὺ Πέτρου
Ἀρχιεπισ-
βυτέρῃ, καὶ
Θεοδώρῃ
Πρεσβυτέ-
ρῃ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Χρον. ἡλκ. ζ'. ἔτει χψς.

(γ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλκ. ζ'. ἔτει χψς.

(δ) Χρον. ἔτει χψς. χψδ'. καὶ χψζ.

(ε) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντίνῃ σελ. 163.

(ζ) Χρον. ἐν ἔτει χψς.

(η) Σελ. 32. ἐκ-

δοσ. Ἐντ. κψηθ'.

„ ἡ δὲ μὲν κλήρος ἐνωθεὶς ἐμπρὸς εἰς τὰς πόρτας τῆς βασιλικῆς Κων-
 „ σταντινῆς ἐπρόσμενον, ὁ δὲ στρατὸς συνηδροῖσθαι ὁμοίως ἐν τῇ
 „ βασιλικῇ τῇ Ἀγίᾳ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἡ μὴτε ἐκεῖνος μετὰ τὸν
 „ κλήρον ἐσυμφώνει, μὴτε ὁ κλήρος μετὰ τὸν στρατὸν διὰ τῆς ἀνωρῆδέν-
 „ τας πρεσβυτέρους, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐπειδὴ ἐπέμπετο ἀπολο-
 „ γία, εἰς πολλὸν καιρὸν ἐπεκράτει ἡ ὑπόθεσις, χωρὶς νὰ συμφωνήσωσι
 „ ποτέ. συμβουλευθέντες λοιπὸν οἱ ἱερεῖς ἡ ὁ κλήρος, ἡ ὁλοφύχως εἰ-
 „ σερχόμενοι εἰς τὸ Λατερανικὸν Ἐπισκοπεῖον, ἐκλεξαν, ἡ ἐπώνομασαν
 „ τρίτον πρόσωπον τῇ Κόνωνος διηλαθῇ ἐξαίφνης δὲ πάντες οἱ
 „ Κριταὶ μετὰ τῆς προεσώτας τῇ Στρατῇ, ἐλθόντες εἰς χαιρετισμὸν αὐτῶν,
 „ πάντες ἐφώνησαν, εἰς φήμην αὐτῶν βλέπων δὲ ὁ στρατὸς τὴν φήμιν
 „ τῇ κλήρῳ, ἡ τῇ πλήθους ἐν τῷ θεσπίσματι αὐτῶν ἐκείνων ὅπῃ ὑπέ-
 „ γραφον, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἡ αὐτοὶ ἐκλιναν, ἡ συνέφωνησαν εἰς τὸ
 „ πρόσωπον τῇ προρῆδέντος ἀγίᾳ ἀνδρὸς, ἡ εἰς τὸ θεσπίσμα αὐτῶν με-
 „ ἐυλαβητικὴν διάθεσιν ὑπέγραψαν, ἡ πεμφθέντες ὁμοίως μετὰ κληρικῶν,
 „ ἡ λαϊκῶν πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Θεόδωρον τὸν Ἐξαρχον κατὰ τὴν συνή-
 „ θεϊαν ἐυώδωσαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· αὐτὰ γράφει ὁ Ἀναστάσιος, ὅρα
 „ ἡ τὸν Πλάτιναν προσέτι, ἐν τῷ Κόνωνι.

Σχίσμα με-
 ταξὺ Θεο-
 δώρου Ἀρ-
 χιεπισβυτέ-
 ρου, ἡ Πασ-
 χάλως Ἀρ-
 χidiaκόνου.

§. 3. Διὰ δὲ τὸ ἄλλο σχίσμα ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος ἄνω διαλαμβάνει ἐν
 τῷ Σεργίῳ (α). „ ἀφ' ἧ λέγει, ἀνεπαύθη ἐκ Κυρίου ὁ Κόνων, ἡ κατὰ τὴν συ-
 „ θειαν ὅπῃ ἦτον νὰ γίνεταί ὁ προσάτης τῇ Ἀποστολικῇ θρόνῳ, διαμεριζο-
 „ μένῃ εἰς δύο τῇ Ρωμαϊκῇ λαὸν τῆς πόλεως, τὸ μὲν ἓνα μέρος ἐκλεξε Θε-
 „όδωρον τὸν Ἀρχιεπισβύτερον, τὸ δὲ ἄλλο μέρος Πασχάλιον τὸν Ἀρχι-
 „ διάκονον· ἡ ὁ μὲν Θεόδωρος Ἀρχιεπισβύτερος ὁμῶς μετὰ τὸ πλῆθος συμ-
 „ βουλῶν ἐξελθὼν ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος τῇ Πατριαρχείᾳ, ὁ δὲ
 „ Πασχάλιος τὸ ἐξωτερικὸν μέρος ἀπὸ τὸν εὐκτήριον οἶκον τῇ ἀγίᾳ
 „ Σιλβέστρῳ, ἡ τὴν βασιλικὴν τῇ δόμῃ τῆς Γαλίας, ὅπῃ βλέπει πρὸς τὸν
 „ κάμπον ἐκυρίευσεν, εἰς τὸν ἄλλον μὴ παραχωρῶν, ἀλλὰ σκληρῶς ἐναντιό-
 „ μενοι, διὰ νὰ ὑπερβῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· γενομένης λοιπὸν συμβαλῆς, οἱ
 „ προεσώτεροι τῶν κριτῶν, ἡ τῆς Ρωμαϊκῆς στρατίας, ἡ τὸ περισσότερον
 „ μέρος τῇ κλήρῳ, ἡ μάλιστα τῶν ἱερέων, ὁμοίως ἡ τὸ πλῆθος τῶν πο-
 „ λιτῶν εἰς τὸ ἱερὸν παλάτιον ἤλθον, ἡ μετὰ ἀργοπορίαν κοινολογήσαν-
 „ τες τί πρέπει νὰ γένη, ἡ ποίῳ τρόπῳ, ἡ τῶν ἀλληλομαχομένων
 „ δύο συμφήφων μάχῃ τελειώσῃ, τῇ Θεῷ ἐπινέυσαντες πάντες ὁμῶς
 „ διὰ Σεργίον τὸν τότε ἐυλαβῆ Πρεσβύτερον ὁμοφωνήσαντες τὸν ἡγει-
 „ ραν ἀπὸ τὴν μέσσην τῇ πλήθους, ἡ εἰς τὸ χρηστήριον τῇ μακαρίῳ Καί-
 „ σαρίᾳ μάρτυρος Χριστοῦ, τὸ ὅπῳ εἶναι ἔσω τῇ ρηδέντος ἀγιωτάτα πα-
 „ λατίῳ, τὸν ἐμβασαν, ἡ ἐκείθεν εἰς τὸ Λατερανικὸν Ἐπισκοπεῖον με-
 „ „ πρὸς-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

„ προσφωνήματα ευφημιῶν, ἃ κρότων τὸν συνώδευταν· ἃ μὲν ὅλον ὅπῃ
 „ αἱ τῆ Πατριαρχεῖς πύλαι ἦσαν ἐσωθεν σφραλισμέναι, ὅμως ἐκεῖνοι ὅπῃ
 „ ἐκλεξαν τὸν προῤῥηθέντα εὐλαβέσατον ἄνδρα, καλλίτεροι, ἢ ἀνδρείο-
 „ τεροι ἀπὸ ἐκείνων ὄντες, βιαίως ἀνοίγοντες τὰς πύλας εἰσῆλθον· ἐμ-
 „ βαίνοντας λοιπὸν τῷ Σέργιῳ, ὁ εἰς τῶν ἐκλεχθέντων δύο, δηλαδὴ ὁ
 „ Θεόδωρος ὁ Ἀρχιεπισβύτερος εὐθύς ἠσύχασε, ἢ ἐταπεινώθη, ἢ εἰσερ-
 „ χόμενος τὸν παρονομασθέντα ἁγιώτατον ἐκλελεγμένον ἠσπάσθη· ἀλλὰ
 „ τὸν Πασχάλιον μὲν ἔδεναν τρόπον ἢ σκληρότης τῆς καρδίας δὲν ἄφινε
 „ νὰ κάμῃ αὐτό, ὅμως βιασθεῖς, ἢ συγχυθεῖς δέλων ἢ μὴ δέλων τὸν
 „ ἑαυτὴ δεσπότην, ἢ ἐκλελεγμένον ἐλθὼν ἐχαιρέτησεν· ὅτος ἔτι κρυφίως
 „ δὲν ἔπαυσε νὰ πέμπῃ εἰς Ῥάβενναν συγγενεῖς, ἢ μὲν ὑποσχέσεις χρη-
 „ μάτων, ἢ ἑτέρων δωρεῶν νὰ καταπέσῃ Γωάννην τὸν Πατρίκιον, ἢ Ε-
 „ ξάρχον, τὸν ἐπονομαζόμενον Πλάτινον ὅμῃ μὲν τὰς κριτάς τε χωρὶς νὰ
 „ ἰξεύρῃ τις περὶ τὰτε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην· ὅς τις τόσον κρυφίως
 „ ἦλθεν, ὥς ἕτε ἔν τάγμα τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ νὰ ἐξῆλθεν εἰς προὔ-
 „ πάντησιν τε κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον, παρέξ ὅταν
 „ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν, τότε ἐξῆλθον εἰς προὔπάντησιν· ἐλθὼν δὲ
 „ εἰς τὴν πόλιν, ἢ εὐρὴν πάντας συμφωνῶντας μὲν τὸν ἁγιώτατον Σέρ-
 „ γιον, νὰ ψηφίσῃ ἄλλοι κατ' αὐτὴν δὲν ἠδέλησε, μόνον μισοφορίαν,
 „ ἢ ζημίαν ἔρριπτεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ μακαρίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ ὁ
 „ αὐτὸς ἑξάρχος διὰ τὴν δυσυχίαν τῷ Πασχάλει, ζητήσας παρὰ τῆς
 „ Ἐκκλησίας τὰ ὑποσχεθέντα αὐτῷ τῷ ἑξάρχῳ ὑπὸ τῷ Πασχάλει,
 „ ταῖς λίτραις χρυσῆς ἑκατὸν, κράζων ὁ ἁγιώτατος Σέργιος, ὅτι ἕτε
 „ ὑπέσχετο νὰ δώσῃ, ἕτε ἐδύνετο νὰ δώσῃ· ἢ διὰ νὰ φέρῃ εἰς κατάνυ-
 „ ξιν τὰς ψυχὰς τῶν ὁρόντων, τὰς Κανδάρας (εἶδος ποτηρίου διὰ τὸν οἶ-
 „ νον, ὡς ἡ σκύφος τῷ Ἡρακλεῖ) ἢ τὰ σέμματα τὰ ὅποια ἐμπροσθεν
 „ τῷ δυσιασθίῳ, ἢ τὴν ὁμολογίαν τῷ Μακαρίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ πα-
 „ λαιοῦσαν ἦσαν κρεμασμένα, ἔκαμε νὰ τὰ κατεβάσωσι, ἢ νὰ τὰ δώσω-
 „ σιν ἐνέχειρον· ὅμως ἕτε εἰς αὐτὸ δὲν ἐμαλάχθη ἢ σκληρότης τῷ αὐτῷ
 „ ἑξάρχῳ, ἕως ἢ ἔλαβε τὰς ἑκατὸν, ὡς εἴρηται, τῷ χρυσῷ λίτραις.....
 „ Ὁ δὲ προῤῥηθεὶς Πασχάλιος μετ' ὀλίγον καιρὸν ἢ τῷ ὀφφικίῳ τῆς
 „ Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπερήθη, διὰ τινὰς γοντείας, ἢ μαγίας, εἰς τὰς ὁποίας
 „ ἀπέβλεπεν, ἢ κλήρες, δηλαδὴ λαχνῆς, εἰς τὰς ὁποίας ὁμῇ μὲν ἄλλας
 „ ἐκαταγίνετο, ἐρχομένης ἐπ' αὐτὸν τῆς θείας δίκης, ἢ τῆς τῷ Κορυφαίῳ
 „ τῶν Ἀποστόλων Πέτρῳ, ἢ ἐμβὰς εἰς μοναστήριον μετὰ πέντε χρόνους ἀπὸ
 „ τὴν σκληροκαρδίαν τε ἀμετανόητος ἐτελεύτησεν· ἕως ὧδε γράφει ὁ Ἀ-
 „ ναστάσιος.

σιλεύοντος Κωνσταντίνου τῷ Πωγωνάτῃ, κανόνες εἰς κατάστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὁμοίως μὲ τὰς πρώτας τέσσαρας Οἰκουμενικὰς συνόδους δὲν ἐδέσπισαν διὰ τὸ τοιοῦτον λοιπὸν ἐγένετο αὐτὴ ἡ σύνοδος, εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν δύο ῥηθεισῶν, καὶ κανόνες ἐξέδεντο ρβ'. ἢ κατ' ἄλλας ργ'. τὰς ὁποίας ἀνάγνωσι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις.

§. 6. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον δὲν ἠθέλησε Σέργιος ὁ Πάπας νὰ ὑπογράψῃ, ἐπειδὴ περιεπλέχθησαν εἰς αὐτὴν τρία κεφάλαια ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν, καθὼς Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος λέγει ἐν τῷ Σεργίῳ (α), ἢ ὅτι νὰ εἰπῶμεν ἀληθέστερον, διάφορα κεφάλαια ἐναντία τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ ἦσαν γεγραμμένα, ὡς φανερώτερον ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος λέγει ἐν Γεωργίῳ τῷ Ζ'. (β), διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Γεωργιανὸς σκανδαλισθεὶς, Ζαχαρίαν τὸν πρωτοσπαθῆριον εἰς Ῥώμην ἐπεμφε διὰ νὰ φέρῃ δεδεμένον τὸν Πάπαν Σέργιον εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν, τὸν ὁποῖον οἱ ἐν Ῥαβέννῃ κρατιῶνται ἐφύλαξαν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ θανατωθῇ ὁ Ζαχαρίας, ὅστις ἐπρόσπερξεν εἰς τὸν Σέργιον καὶ ἱκετικῶς συγχώρησιν ἐζήτη, ὡς μαρτυρεῖ ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος ἐν τῷ Σεργίῳ (γ), καὶ Παῦλος ὁ διάκονος (δ). Ἡ αὐτὴ σύνοδος, ξύλον εἶναι πάντοτε, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ καμᾶκι, εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν Λατίνων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατάκαρδα πληττόμενοι ἀπὸ τὰς κανόνας αὐτῆς τῷ ιγ'. δηλαδὴ. τῷ λς'. καὶ τῷ νε'. καὶ ἄλλων, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι, καὶ τινὲς μὲν ἐναντιούμενοι λέγουν πῶς δὲν εἶναι Οἰκουμενικὴ, ὅτε πῶς νὰ ἦσαν παρόντες τοποτηρηταὶ τῷ Πάπα Ῥώμης, ἀλλὰ ψεύδονται φανερώς· διότι ἦσαν παρὼν εἰς αὐτὴν τὴν ἐν Τρέλλῳ τοποτηρηταὶ τῷ Πάπα Ῥώμης, Βασίλειος ὁ τῆς Γορτύνης μητροπόλεως τῆς νήσου Κρήτης, καὶ ὁ Ῥαβέννης Ἐπίσκοπος, ὁμοίως καὶ οἱ τότε ὄντες Λιγυᾶτοι τῷ Πάπα, ὁ Θεσσαλονίκης, ὁ Σαρδανίας, ὁ Ἡρακλείας Θράκης, καὶ ὁ Κορίνθου, ὅρα τὸν Βαλσαμῶνα ἐν τῇ Ἐρμηνείᾳ τῷ πρὸς τὸν βασιλέα Γεωργιανὸν προσφωνήματος. ἀλλ' ὅτε ὑπέφερον οἱ τόσον Ἅγιοι πατέρες νὰ κατηγορηθῶσι μὲ τοιοῦτον προφανὲς ψεύδος, λέγοντες εἰς τὰς κανόνας τὰς, ὥρισεν ἡ Ἁγία αὕτη καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος· Εἰς αὐτὴν ἐγνωρίζοντο διὰ ἑξαρχοὺ Παῦλος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, Πέτρος Ἀλεξανδρείας, Γεώργιος Ἀντιοχείας, Ἀναστάσιος Ἱεροσολύμων, Γεωργιανὸς νέας Ἱερουσαλὴμ καὶ ἄλλοι· τινὲς δὲ ἀνόητοι καλῶσιν αὐτὴν ψευδοσύνοδον, καὶ σφαλερὰν, ὡς ὁ Βαρώνιος (ε), ὁ Κορίδανος (ς), καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ φλυαροῦσι· διότι αὐτὴν ἐβεβαίωσεν ἡ ζ'. σύνοδος, καὶ Ἀδριανὸς ὁ Πάπας. Αὕτη λοιπὸν ἡ Ἁγία σύνοδος ἀποδοκιμάζει τὴν τῷ σαββάτῳ νηλείαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ βασῆσι μὲ τὰς δύο χεῖρας, τὴν τῶν Γερέων ἡναγκασμένην ἀγαμίαν, καὶ ἄλλα πολλὰ δεσπίζει, καὶ τὰ πρεσβεῖα τῆς νέας

Αὕτη ἡ σύνοδος ἀντίκειται τοῖς Λατίνοις.

C c 2

P' a-

(α) Σελ. 33. σειρ. Α'. γραμ. 41. ἐκδ. ἐνστ. αψκθ'.
33. (δ) Περί τῶν πραγμ. Λογιβ. βιβλ. 5'. κεφ ια'.
ἀριθ. 5. καὶ 7. (ς) Σελ. 588.

(β) Σελ. 34. (γ) Σελ.
(ε) Χρον. ἐν ἑτεῖ χψβ'.

Ρώμης ἴσα τῇ πρεσβυτέρᾳ Ρώμῃ, τὰ ὑπὸ τῆς β'. & δ'. τῶν Οἰκουμενικῶν συνόδων δεδομένα πρότερον τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἀναγεοῖ, ὁ δὲν δὲν τὴν ἐδέχθη ὁ Πάπας.

Η' ἐν Τω-
λήτῳ ΙΣ'.

§. 7. Η' ἐν Τωλήτῳ ΙΣ'. σύνοδος κατηγγέλθη ἀπὸ Ἑγκλιᾶν τὸν Βασιλέα, ἐν ἔτει χηγ'. συνελθόντων Ἐπισκόπων ιδ'. (α), οἵτινες καθελόντες Σίσβετον τὸν Τωλήτε Ἀρχιεπίσκοπον, ὅπῃ ἐφωκίδη εἰς τὸ τῆς ἀποστασίας ἔγκλημα, Φήλικά τινα διάδοχον αὐτῷ ἀνέδειξαν, & κανόνες ι'. (β) ἐξέδεντο τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ, & τοῖς ἡδυσιν ἀμύζοντες, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, & ἐρμηνείαν ἐκτίδησιν ὁ Κοριόλανος (γ).

Η' ἐν Τω-
λήτῳ ΙΖ'.

§. 8. Η' ἐν Τωλήτῳ ΙΖ'. σύνοδος ἀπὸ τὸν αὐτὸν βασιλέα ἐσυναβροίσθη, ἐν ἔτει χηδ'. εἰς κατάπαυσιν τῶν Ἰνδαϊκῶν ταραχῶν, οἵτινες ἐλθόντες εἰς δαλείαν, ἀπὸ τὴν περισίαν τες ὑπερήδησαν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, τὴν περίληψιν τῶν τεσσάρων αὐτῆς κανόνων (δ), ὅρα παρὰ τῷ Κοριόλανῳ (ε).

Η' ἐν Α'κυ-
λήτῳ Ψευ-
δοσύνοδος.

§. 9. Η' ἐν Α'κυλήτῳ ψευδοσύνοδος ἐγένεν ἐν ἔτει χηη'. διὰ τὴν ὁποίαν ἡτῶ γράφει Παῦλος ὁ διάκονος (ζ), „ ἐν τῷ τῷ ἔτει, τῷ Τιβερίῳ δη-
„ λαδῇ, σύνοδος εἰς Α'κυλήτῳ ἐγένεν, ἥτις διὰ ἀμάθειαν τῆς πίστεως τὴν
„ Οἰκουμενικὴν ἐ. σύνοδον ἡπίσει νὰ δεχθῇ, εἰς ἧ μὲ τὰς σωτηριώδεις τῶ
„ Μακαρίᾳ Σεργίῳ Πάπᾳ νηθεσίας καταρτιώδεσσα & αὐτὴ σὺν ταῖς λοι-
„ παῖς τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίαις νὰ κατανεύσῃ συνευδόκησε, & ἐσυμφώνησε.
τὰ αὐτὰ σχεδὸν διαλαμβάνει & Σιγῆβετος ὁ Γεμβλακήσιος (η).

ΣΥ'.

(α) Ἐπίσκοποι μόνον ιδ'. παρῆσαν, ἡγούμενοι ἐ. Ἐπίτροποι Ἐπισκόπων γ', & ἔνδο-
ξοι ἄνδρες ιε'. (β) Σώζονται κανόνες ιβ'. (γ) Σελ. 605. ὅπε μόνον δέκα κανόνες
ἀνακεφαλαιοῖ. (δ) Σώζονται ὀκτὼ κανόνες. (ε) Σελ. 607. (ζ) Περί τῶν
πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. ιδ'. (η) Χρον. ἐτει χηη'.

Συνήχθησαν & ἕτεραι σύνοδοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ὡς ἡ ἐν Ρώμῃ Γ'. ἐπὶ
Γρηγορίῳ, & περὶ μοναχῶν ἐθεσπίσατο. ἑτέρα παρὰ τῇ αὐτῇ Γρηγορίῳ τῷ χα'. συ-
νήχθη εἰς Ρώμῃ περὶ Ἀνδρέα μοναχῆ τῷ πλάνῳ, & ψευδογράφῃ τῷ χβ'. εἰς Βύζα-
κοι περὶ Κλημεντίε τῇ ταύτης προέδρῃ τῷ χγ'. συνήχθη ἡ Καβιλονησία, ἐν ἣ ὁ Ἀ-
γίος Λεοδῆριος ὁ τῆς Ουῖνης Ἐπίσκοπος, διὰ παρακινήσεως Βενελχιλδῆς τῆς βα-
σιλίσσης ἀπεβάλθη τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη εἰς Νεμιδιάν περὶ Δοναδῆ τῷ διακόνῳ, &
Παυλίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ τῷ χδ'. συνήχθη εἰς Ἐγαρα τῆς Ταβρακῶνος σύνοδος ἐπὶ Σι-
σεβάδῃ τῷ βασιλέως, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. τῷ χε'. συνήχθη ἡ ἐν Παι-
σίαις ἐ. σύνοδος τῷ λα'. ἐτει τῷ Κλοταρίῳ, ἐν ἣ παρῆσαν Ἐπίσκοποι οδ'. & ἐξέδει-
το κανόνες ιε'. Τῷ χληγ'. εἰς τὸ πεδίον τῆς Ἀφρίας εἰς Ἀργυλίαν περὶ τῆς τοῦ Πάσχα
ἑορτῆς. τῷ χμ'. ἢ χμς'. εἰς Ἀντιόχειαν συνήχθη σύνοδος, ἐν ἣ ἐνικήθη παρὰ Σαλαῖς Ἐ-
πισκόπος ἀρετικὸς τις μονοθελήτης. τῷ χμθ'. συνήχθη ἡ ψευδοσύνοδος Θεσσαλονίκης πα-
ρὰ τῇ ταύτῃ Ἐπισκόπῳ Παύλῳ, τῷ μονοθελήτῃ. Τῷ χξέ'. & χξς'. δύο σύνοδοι συνή-
χθησαν εἰς Κωνσταντινοῦσιν περὶ τῶν ἀγίων Μαξίμου τῷ ἡγούμενῳ. Τῷ χς'. εἰς Ἀντιόχειαν
σύνοδος συνήχθη παρὰ Λεοδεγαρίῳ τῷ ταύτης Ἐπισκόπῳ, & κανόνες ἐξέδεντο, ἐξ
ὧν σώζονται ὁ α'. ε'. ε'. ιδ'. & ιε'. τῷ χςγ'. εἰς Εὐφρόδιον, & κανόνες ε'. ἐξέδωκε περὶ
Ἐκκλησι. καταστάσεως. Συνήχθησαν & ἕτεραι σύνοδοι, τὰς ὁποίας διὰ βραχυλογίαν ἀποσιωπῶ.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ ῆ ς

Διδασκαλίας, εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας,
εἰς τὸν παρόντα ἑβδόμον αἰῶνα.

§. 1.

Διὰ τὴν φυλάξωμεν τὴν τάξιν ὅπως ἕως τῶρα ἐμεταχειρίσθημεν, ἃς εἰ-
πῶμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν διδασκαλίαν, ἡθικὴν, καὶ εὐταξίαν τῆς Ἐκ-
κλησίας, εἰς τὸν παρόντα ἑβδόμον αἰῶνα, καὶ πρῶτον διὰ τὴν διδασκαλίαν.

Διδασκα-
λίᾱ.

§. 2. Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν αἰῶνα τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστό-
λων, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων σφικτὰ ἔχαστα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δὲν ἔ-
λειψε τὴν ἐκπαίδευσιν, καὶ τὴν διαφεντεύσιν ἀπὸ τῶν ἐνέδρας τῶν αἰρετι-
κῶν, μάλιστα τῶν Μονοθελητῶν, οἵτινες ἐτάραττον τὴν γαλήνην τῆς Ἐκ-
κλησίας εἰσάγοντες νέαν διδασκαλίαν περὶ Χριστοῦ διὰ τῶτο πολλὰκις, καὶ
εἰς διαφορὰς τόπους συνήχθησαν οἱ Πατέρες εἰς ἐκπαίδευσιν τῆς ἀληθοῦς διδασ-
καλίας, ἐξαιρέτως εἰς Κωνσταντινῶν, βεβαιώσαντες, καὶ κυρώσαντες κα-
τὰ τῶν Μονοθελητῶν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς θεάνθρωπος, ἔχει μόνον
δύο φύσεις ἔχει ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀχωρίτως, καὶ ἀδιαίρετως, εἰς ἓν
πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν, ἀλλὰ καὶ δύο θελήσεις, καὶ ἐνεργείας. Ἐκ
τῆς προηλθούσης, ὅτι οἱ Πατέρες διὰ ἀσφάλειαν τῶν μεταγενεσέρων ἀρχι-
σαν τὴν συγγραφὴν βίβλων, τακτικῶς τῷ τρόπῳ, Θεολογικὰς, αἰτίνας πε-
ριέχον ὁρθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως χρῆσθαι πᾶς Χριστι-
ανός τὴν πίστιν διὰ τὴν σωτῆρα. δὲν ἔλειψαν ὅμως καὶ γινώμην μερικῶν ἀντικεί-
μεναι τῇ ὁρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τὴν προχωρήσωσιν, ὡς ἡ
περὶ τῆς τῆς ἁγίας Πνεύματος ἐκπορεύσεως σφαλὲρὰ δόξα, ἐν τῇ ἡ. συνό-
δῳ τῇ ἐν Τωλήτῳ τῷ χγγ'. ἐν ἡ ἀνεγνώσθη τὸ σύμβολον τῆς πίστεως με-
τὰ τῆς προσηύχης, ὅμως δὲν εὗρε πολλὰς ὑπερασπιστὰς αὐτῇ ἡ αἵρεσις ἕως
τὸν καιρὸν Καστοῦ, ὡς θέλει ἰδῆμεν εἰς τὸν ὀγδοὺν αἰῶνα. Καὶ ταῦτα ἀρ-
κετὰ περὶ τῆς διδασκαλίας.

Εὐταξία.

§. 3. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔλαβε διὰ
μέσων τῶν κανόνων πολλῶν συνόδων μίαν καλὴν κατάστασιν. μάλιστα δικαίως
ἠθελέ τις εἰπῆ πῶς εἰς τὸν παρόντα, καὶ ἐπόμενον αἰῶνα ἔλαβεν ἡ Ἐκ-
κλησία ἐκείνην τὴν τάξιν ὅπως ἕως τῶρα σώζεται εἰς τὴν Ἀνατολικήν, καὶ
Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Ὅμως εἰς τὴν Δύσιν, οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν πρόεδροι
ἔγιναν ἀγρυπνοὶ εἰς τὸ τὴν ἀνυψήσωσι τὰ ὑπάρχοντα τῶν Ἐκκλησιῶν
μάλιστα οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι, ἐκοπίασαν, καὶ ὑπερμάχησαν διὰ τὴν

πλατίσωσι, καὶ νὰ ἀυξήσωσι τὴν ἐξουσίαν τῆς, καὶ τρόπῳ τινὶ νὰ ὑποτάξωσι τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν, εἰς τὰ θελήματα τῶν. Οἱ μοναχοὶ εἰς τὴν Δύσιν ὑπεράυξησαν, τὰ μοναστήρια ἐπληθύνθησαν, καὶ τὸ γινόμενον εἰς δόξαν Θεοῦ ἐν τῷ φανερῷ, ἐγένετο εἰς δόξαν τῷ Ἐωσφόρῳ ἐν τῷ κρυπτῷ· διότι πολυάριθμοι ὄντες οἱ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ ζητῶσι προνόμια, καὶ ἐξουσίας, καὶ ἀντὶ νὰ καταγίνωνται ἐν τῷ κρυπτῷ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ φανερῷ εἰς ὄφελος τῶ πλησίου, ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐκαταγίνοντο ἐν τῷ κρυπτῷ νὰ ἀυξήσωσι, καὶ νὰ ἐξουσιᾶσιν μετὰ ζήμειαν τῷ πλησίῳ, καὶ ἐν τῷ φανερῷ προσεποιεῖντο. ψευδοευλάβειαν, Χριστιανοὶ ἐν λόγῳ, καὶ Ἐθνικοὶ ἐν ἔργῳ.

§. 4. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἡ τῆς Ἐκκλησίας διακονία ἔλαβε μεγάλην αὐξήσιν· διότι ἠυξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐορτῶν, μάλιστα τῶν Θεομητορικῶν, ἡ ἀκολουθία εἰς τὰς θείας ναεὶς ἐγένετο μετὰ πομπῆς, καὶ ἐπιδείξεως, τὰ λείψανα τῶν ἁγίων καὶ αἱ εἰκόνες ἐπροσκυνᾶντο· Τέλος πάντων ἡ Ἐκκλησία ἔχαιρετο ἄκραν γαλήνην ὡς πρὸς τὴν θείαν λατρείαν.

§. 5. Ἡ Ἡθικὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἦν ἡ αὐτή, ὅθεν περὶ τέταρτον ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν, εἰμὴ πῶς καταγινόμενοι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀμελεῖσαν τὸ ἐσωτερικόν, διὸ ἠναγκάζοντο οἱ πατέρες νὰ ἐκδέττωσι κανόνας εἰς σύστασιν τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς.

Ἡθικῇ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ Η.
ΑΪΩΝ Η.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Γεσινιανῆς, Φιλιππικῆς τῆ Βαρδάνης, Ἀρτεμίας, καὶ
τῆ Γ. Θεοδοσίας τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν
γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς
Χρόνοις αὐτῶν.

§. I.

Γεσινιανὸς Β'. ὁ Πρώτμχος, μετὰ τὴν δεκαετὴ ἑξορίαν, τῇ συ-
νεργείᾳ τῆς Τερβέλεως Ἐξάρχης τῶν Βελγάρων, πρὸς τὸν
ὁποῖον κατέφυγεν, εἰς καιρὸν νυκτὸς ἀπὸ τὸν ὑδραγωγὸν
ἐμβὰς, εἰσῆλθε μέσα εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐκυρίευσεν αὐ-
τὴν ἐν ἔτει ψε'. Τιβέριον δὲ τὸν ΑΨίμαρον, (τῷ ὁποῖο τὸν ἀδελφὸν Ἡρά-
κλειον ὁμῶς με' ἄλλας πολλὰς ἐκρέμασε πλησίον εἰς τὰ τείχη) καὶ Λεόντιον
περιτρογυρίζωντάς τας ὅλην τὴν ἀγορὰν, καὶ δεατρίζωντάς τας εἰς τὸ ἵππο-
δρό-

Γεσινιανὸς
ὁ Πρώτμ-
χος τὸ β'.
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
705.

δρόμιον, ἡ πετόντας εἰς τὰς πόδας τα, τὰς ἐπάτει εἰς τὸν λαιμὸν, ἡ ἐφώναξεν ὁ λαὸς τὸ τῷ Δαβὶδ, ἐπὶ ἀσπίδα, ἡ βασιλίσκον ἐπηβήσῃ, ἡ καταπατήσεις λέοντα, ἡ δράκοντα, ἡ πέμπωντας τὰς ἐν τῷ κυνηγίῳ λεγομέναι, ἐπρόσαξε νὰ τὰς ἀποκεφαλίσωσι· πολὺν δὲ λαὸν ἀπὸ τοῦ δημοτικόν, ἡ στρατιωτικόν ἐθανάτωσεν, ἄλλαι μὲν ἐν τῷ κρυπτῷ, ἡ ἄλλαι ἐν τῷ φανερῷ· ὅθεν ἡ φόβος πολὺς, ἡ μέγας εἶχε πάντας· Καλλίνικον δὲ τὸν Πατριάρχην ὅπῃ ἦτον συνεργὸς μετὰ τὸν Λεόντιον, ὡς εἴρηται, πρότερον τὸν ἐτύφλωσε, ἡ ὕψερν εἰς Ρώμην τὸν ἐξώρισε, ἡ Κύρον τινὰ μοναχὸν ὅπῃ ἦτον ἐγκλειστος εἰς τὸ νησίον τῆς Ἀμάσριδος, πατριάρχην κατέστησε Κωνσταντιναπόλεως, ὡσάν ὅπῃ προεῖπεν αὐτῷ τὴν τῆς δευτέρας Βασιλείας ἀποκατάστασιν· Ἐπὶ τέτοις λύσαις τὰς πρὸς τὰς Βαλγάρους φιλίας ἐσράτευσε κατ' αὐτῶν μετὰ ἵππικόν, ἡ πεζὸν σράτευμα, ἡ μετὰ πολὺν σὺλον, ἡ ὑπήγεν εἰς Ἀγχιάλον, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἀφανισμόν τῶν ἰδικῶν τα στρατευμάτων, ἡ μετὰ τὴν ἐντροπιστικὴν φυγὴν ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὰς τὰ τῆς ἀγνωμοσύνης, ἡ ἀβελίας τα. Τελευταῖον ἐχθρευόμενος τὰς ἐν Χερσῶνι, ἐπειδὴ ὅταν ἦτον ἐκεῖ ἐξωρισμένος, ἡ ἐκατάλαβεν πῶς θέλει νὰ νευτερίσῃ διὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ βασίλειον, ἐμελέτησεν νὰ τὸν θανατώσωσιν, ὅλον τὸν θυμὸν τα ἐκένωσεν εἰς αὐτὰς, πέμψας σὺλον μετὰ σράτευμα πολὺ, ἡ δύο στρατηγὰς, οἵτινες καθὼς ἐπρόσάχθισαν, χωρὶς νὰ τὰς ἐναντιωθῇ τινὰς πάντας σχεδὸν ἐθανάτωσαν, ἡ μόνον τὰ μικρὰ παῖδια ἐλυπήθησαν, ἡ δὲν ἐφόνευταν. ἡ ἔτε ὅτως ἐχόρτασεν ἡ μανία τα, ἀλλὰ ἡ πάλιν ἐπεμψε προσάγων νὰ ἐρημώσωσι τὴν χώραν τα, ἡ τὰς πόλεις αὐτῶν νὰ χαλάσωσι, ἡ νὰ ἐρημώσωσιν. οἱ δὲ Ἀρχόντες μισήσαντες τὴν τόσῃ σκληρότητα, Φιλιππικὸν τὸν Ἀρχοντα τῷ σὺλῳ, βασιλεῖα ἀνηγόρευσαν, ὅσας φθάσας εἰς Κωνσταντιναπόλιν, αὐτὸν μὲν τὸν Ἰβηριανὸν διὰ μέσσω τῷ Ἡλίῳ, τὸν δὲ υἱὸν τα Τιβέριον, διὰ μέσσω τῷ Πατρικίῳ, ἡ Ἰωάννη τῷ Σπαδαρίῳ ἐθανάτωσεν, ἐν ἔτει ζ'. τῆς βασιλείας τα τὸ δεύτερον.

§. 2. Ἐγίνε δὲ ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας Φιλιππικὸς ὁ Βαρδάνης ἐν ἔτει ψι'. ὅσας εἰς μὲν τὸ λέγειν ἐφαίνετο ῥητορικώτατος, ἡ φρόνιμος, εἰς δὲ τὸ πράττειν ἀφρονέστατος πάντων ἦν, ἡ τελείως ἀνεπιτήδειος· διότι ἔχθ' μόνον τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν ἀνεκαίνισεν, ἀλλὰ ἡ τὰς Θησαυρὰς τὰς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Αυτοκράτορας συναθροισθέντας ἀσώτως ἐφθειρεν· ἐπειδὴ λοιπὸν ἔμειναν τὰ πράγματα τῆς βασιλείας χωρὶς κυβερνήτην, οἱ μὲν Βάλγαροι τὴν Θράκην πᾶσαν, οἱ δὲ Σαρακηνοὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐκέρσευσαν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐμισήθη αὐτὸς ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σαλόντες Ρῆφος ὁ τῷ Ψικίῳ πρωτοστρατηγὸς μετὰ ὅσας εἶχεν εἰς τὴν Θράκην, ἡ Θεόδωρος, ἡ ὁρμήσαντες εἰς τὸ παλάτιον ἐπίασαν αὐτὸν εἰς τὸν καιρὸν τῷ μεσημερίῳ μετὰ τὸ συμπόσιον, ἡ φέροντες τὸν εἰς τὸ ἀρματώριον τῶν

Πρα-

Σκληρότης
τῷ Ἰβηριανῷ.Φιλιππικὸς
ὁ Βαρδάνης
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
711.

πρασίμων τὸν ἐτύφλωσαν, βασιλεύσαντα χρόνος δύο, καὶ μῆνας τινάς, αὐτὰ δὲ ἔγιναν τῷ σαββάτῳ τῆς πεντηκοστῆς.

§. 3. Τῇ ἐπερχομένῃ ἡμέρᾳ, τῇ τῆς πεντηκοστῆς δηλαδὴ, συναχθέντες οἱ τῆς Συγκλήτε Βελῆς, καὶ πᾶς ὁ λαὸς Ἀρτέμιον τὸν τῷ Φιλιππικῷ πρωτοασκηρίτῃ ἐψήφισαν βασιλεῖα, ἐν ἔτει ψιγ'. Ἀναστάσιον μετωνόμασαντες, ἦν δὲ ἄτος καὶ σπαδαῖος εἰς μαθήματα, καὶ εἰς κυβέρνησιν πραγμάτων ἐμπειρότατος, καὶ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως προσάτης, ὅστις ἐτοιμάζων σόλον ἐπεμφε κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, κατασχέσαι καὶ διορίσαι Ἀρχόντα τῷ σόλῳ Ἰωάννην τὸν τῆς τῷ Θεῷ μεγάλης Ἐκκλησίας διάκονον, καὶ μέγαν Λογοθέτην. ἄλλ' ἐγερθεῖσης Ἀνταρσίας εἰς τὸν σόλον, καὶ φονευθέντος τῷ Ἰωάννῃ, οἱ στρατιῶται φοβούμενοι τὴν τιμωρίαν, καὶ φθάναντες εἰς Ἀτραμύτιαν, Θεοδοσίον τινα ἐπιστάτην τῶν κοιῶν εἰσοδημάτων, καὶ ἰδιώτην ἄνδρα χωρὶς τὸ δέλιμά τε λαβόντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν Ἀυτοκράτορα, ὅστις εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῷ ἐμβὰς εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπου ὁ Ἀναστάσιος ἐκκσίως παραιτήθη, καὶ ἐνδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, τὸν ἐξώρισεν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας τρεῖς.

§. 4. Θεοδοσίος Γ'. ὁ Ἀτραμυτινὸς ἐπωνομασθεὶς, ἔγινεν Ἀυτοκράτωρ ἐν ἔτει ψιδ'. ἄνθρωπος γνώμης μὲν καλῆς, καὶ βίᾳ σεμνῆς, ὅμως ἦν κατ' ἄλλον τρόπον πολλὰ ἀπλῆς, καὶ διὰ βασιλείᾳ κυβέρνησιν ἄπρακτος, ὅστις μόλις δύο χρόνους βασιλεύσας, παραιτήσε τὴν βασιλείαν εἰς Λέοντα τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ γενόμενος κληρικὸς μετὰ τὸν υἱὸν τε, εἰς μοναστήριον τῆς Ἐφέσου τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς τε ἀπέρασεν· ἀνάγνωδι περὶ τῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων τὸν Κεδρηνόν (α), τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Γλύκαν (γ), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παύλου τὸν διάκονον (δ), Ὁττιῶνα τὸν Φρισιγγ. (ε), καὶ τὰς λοιπὰς (ζ).

§. 5. Ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας εἰς μὲν τὴν Ἀνατολήν, ὅπου χαλῖφης ἦν Βελιδ υἱὸς τῷ Ἀβδουμμελέκ, διάφορος ἦν κατὰ τὴν διάφορον γνώμην τῶν Ἀυτοκρατόρων. ἐπὶ τῷ Ἰεσινιανῷ, ἠδὲν τῆς πίστεως μετεβάλλθη, ἵτε ἔγινε τι μνήμης ἄξιον, παρέξε, ὅτι ὁ Ἰεσινιανὸς πρεσβεῖαν ἔντιμον πρὸς Ἰωάννην τὸν ζ'. Ρώμης Ἐπίσκοπον ἀπέστειλε μετὰ τὰς κανόνας τῆς πενδέκτης συνόδου, εἰς τὸ νὰ συναθροίσῃ σύνοδον, καὶ τὰ μὲν ἀπὸ αὐτὰ ἀρέσκοντα δοκιμάσῃ, τὰ δὲ ἐναντία καταψηφίσῃ· ἄλλ' ὁ Ἰωάννης τελείως μὴ

Ἀρτέμιος ὁ
καὶ Ἀναστά-
σιος Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
X Γ'.
713.

Θεοδοσίος
Γ'. Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
X Γ'.
714.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λῆς.
Πρεσβεῖα
Ἰεσινιανῷ
πρὸς τὸν
Ρώμης
Ἰωάννην.

(α) Σελ. 351. ἕως 355. (β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 78. (γ) Χρον. μέρ.
δ'. σελ. 216. (δ) Συμμίκ. Γεορ. βιβλ. κ'. σελ. 143. ἕως 147. καὶ περὶ τῶν πραγμ.
Λογγιν. βιβλ. ε'. κεφ. λα'. λβ'. λδ'. καὶ λε'.
(ε) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ιδ'. ἕως ιζ'.
(ζ) Ὁ κτ. δὲ στρατὰ Κασπιν. καὶ Ἐγγάτιον εἰς τὰς βίβας αὐτῶν Ἀδων. τὸν Οὐ-
γεν. Χρον. ἡλικ. ε'. ἔτει ψιζ'. σελ. 206. Μαριαν. Σκότου χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. ε'. ἔ-
τει ψζ'. ἕως ψιζ'.

Γεσινιανὸς
ἐφίλησε τὰς
πόδας τῆ
Πάπας Κων-
σαντίνου.

μὴν προσδεχόμενος τὰς κινήσεις τὰς ἐπεμψεν ὀπίσω πρὸς τὸν βασιλέα. ὁ ποδανὼν δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Γεσινιανὸς, ἤφισε διάδοχον τὸν Σισίνιον, ὅστις ζήσας ἔχῃ περισσώτερον ἀπὸ ἑνα χρόνον, Πάπας γίνεται Κωνσαντίνος, τὸν ὁποῖον προσκαλέσας ὁ Γεσινιανὸς εἰς Κωνσαντινῆπολιν, τόσον φιλοφρόνως τὸν ἐδέχθη, ὥστε ἐρχόμενος εἰς Νίκαιαν, ὅπου τότε αὐτὸς ἦν, τὸν προὔπηγνυσε μετ' ὅσην εὐλάβειαν, ὅπως καὶ τὰς πόδας τοῦ ἠδέλησε νὰ φιλήσῃ, καὶ ὡς Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος μαρτυρεῖ ἐν τῷ Κωνσαντίνῳ (α), τὸ δὲ ἐγένετο ἀπὸ τὸν βασιλέα, μετανοῶν διὰ τὰ σφαλθέντα, ὡς φησὶν Ἀδων ὁ Οὐιεννήσιος (β), Παῦλος ὁ διάκονος (γ), Ρηγίνιος (δ), Ερμανὸς ὁ Κόντρακτος (ε), Μαριανὸς ὁ Σκότος (ς), Οὔττων ὁ Φρισιγγήνσιος (η), Ἀββᾶς ὁ Οὐερπεργήνσιος (θ), ὁ Σταδύσιος (ι), καὶ ἄλλοι.

§. 6. Φιλιππικὸς ὁ Βαρδάνης, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τοῦ, τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ ὅπως ἤρμοζεν εἰς τὰς Μονοθεϊτικὰς πρὸς Κωνσαντίνον τὸν Πάπαν ἐπεμψε, καὶ πᾶσαι τὰς γραφαί, ὅπως περιεῖχον τὰς ἐξ Οἰκουμενικῆς συνόδου, ἐπρόσβαξε νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ἀλλ' ὁ Κωνσαντίνος ἀπέβαλεν αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ὡς Παῦλος ὁ διάκονος λέγει (κ), ἐποίησε τὰς Γραφαί εἰς τὴν σοάν τῷ Ἀγίῳ Πέτρῳ, αἵτινες τὰ πραχθέντα τῶν ἐξ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν συνόδων βασθεῖν, ἐπειδὴ καὶ τὰς ἐν τῇ βασιλικῇ πόλει τοιαύτας ζωγραφίας ὁ Φιλιππικὸς ἐπρόσβαξε νὰ ἀφαιρεθῶσι, καὶ διέταξε τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν, μήτε τὸ τῷ Αἰρετικῷ βασιλεῶς ὄνομα, μήτε χάριτας, μήτε σχῆμα τῶν νομισμάτων νὰ δέχεται, ὅθεν ἔτε ἡ εἰκὼν τοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐτέθη, ἔτε τὸ ὄνομά τοῦ εἰς ἱεροτελεσίας τῶν ἐορτῶν ἀνεφέρθη· τὰ ὅμοια ἰσορεῖ Ἀδων ὁ Οὐιεννήσιος (λ), Μαριανὸς Σκότος (μ), καὶ ἄλλοι πρὸς τὰτοις. δὲ εἶναι ἔξω τῶν προκειμένων νὰ εἰπῶμεν καὶ τὰ σημειωθέντα ἀπὸ τὸν Οὐιεννήσιον τὸν Παννῆνιον ἐν τῷ τῷ Πλάτῳ Κωνσαντίνῳ Α'. „ Πρῶτος πάντων τῶν Ῥώμης Ἀρχιερέων, λέγει ἐκεῖνος, εἰς τὸν Φιλιππικὸν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀυτοκράτορα κατὰ πρόσωπον νὰ ἀντισταθῇ φανερά ἀπετόλμησε Κωνσαντίνος ὁ Πάπας, διότι ὁ Ἀυτοκράτωρ εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς Εἰκονομαχίας πεσὼν, τὰς ἁγίας εἰκόνας πανταχῶς νὰ ἀποβαλθῶσι, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ῥώμης ἀρχιερεῖα ἐπρόσβαξε, τὸ ὅποσον ἐκεῖνος ἀνδρικώτατα

(α) Σελ. 35. σειρ. β'. γραμ. 32. (β) Χρον. ἡλικ. 5'. ἔτει 45'. σελ. 203.
(γ) Περὶ τῶν πραχθ. Λογγιβ. 5'. κεφ. λδ'. (δ) Χρον. ἐπὶ Γεσινιανῶν ἔτει χλβ'.
(ε) Χρον. 45'. (ς) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5'. ἔτει 45'. (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. 18.
(θ) Χρον. ἐπὶ Γεσιν. σελ. 165. (ι) Χρον. 45'. (κ) Περὶ τῶν πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. 5'. κεφ. λδ'.
(λ) Χρον. ἡλικ. 5'. ἔτει 45'. σελ. 204. (μ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5'. ἔτει 45'.

τα δὲν ἠδέλγησε νὰ πράξῃ, ἔπειτα προχωρῶν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς κα-
κίας τῆς Φιλιππικῆς, Κύρον τὸν Κωνσταντινὸς πόλεως πατριάρχην ὀρθό-
δοξον νὰ ἐξωρῇ τῆς Ἐκκλησίας ἐπρόσθε, χρόνης ἕξ πατριαρχεύ-
σαντα, καὶ Ἰωάννην ὁμόδοξον αὐτῷ κατέστησε· μετὰ ταῦτα συνέδριον τι
συναθροίσας φανερά τὴν Οἰκουμενικὴν ἔκτιν σύνοδον ἄκυρον ἐποίησε, κα-
θὼς ἔταξε εἰς τὸν ἐν τῇ τῇ Καλλιζράτῃ μονῇ ἔγκλειστον μοναχόν, ὅπῃ τοῦ
εἶπε πῶς θέλει βασιλεύσει, καὶ διὰ μισθὸν τὸν ἐζήτησε νὰ ἀδεύσῃ τὴν
ἐ. σύνοδον.

§. 7. Ἐπὶ δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ, ἢ τῇ Ἀναστασίᾳ Ἀυτοκράτορος, καθὼς
καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῇ Θεοδοσίᾳ πάλιν ἡ Καθολικὴ πίστις ἐπλάτυνθη, καὶ αἱ
εἰκόνες τῶν ἑξ Οἰκουμενικῶν συνόδων ὅπῃ κατέβασεν ὁ Φιλιππικός, ἀνωρ-
θώθησαν, ὡς Ἀδων μαρτυρεῖ (α).

§. 8. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν (ὅπῃ Ἐξαρχοὶ
μὲν ἦσαν Θεοφύλακτος Πατριάρχης, Ἰωάννης ὁ Τισκόπουλος, καὶ Φλάυιος ὁ
σχολαστικός ὁ πατριάρχης, βασιλεῖς δὲ τῶν Λογγυβάρδων Λεϊτπερτος,
Αῤίβερτος, Ραγῆμβερτος, Ἀνσπραῖδος, καὶ Λεϊτπερῖδος· Ρώμης δὲ ἀρ-
χιερεῖς Ἰωάννης ὁ ε. καὶ Ζ'. Σισίνιος, καὶ Κωνσταντῖνος (β); δεινὸς ἡγήσθη
πόλεμος ἐπὶ τῇ Ἰασηνίᾳ εἰς τὰς ἡγεμόνας τῶν Λογγυβάρδων, περὶ τῇ
Βασιλείᾳ ὅπῃ ἡγεμονεύοντο· τολευαῖον ὁ Κενίβερτος, ἔδωκεν ὡς παρακαταλή-
κην τὸν υἱὸν τοῦ ὅπῃ ἦτον ἔτι μικρὸς, Λεϊτπερτον ὀνόματι εἰς τὸν Ἀνσπραῖδον τὸν
ἡγεμόνα· ὁ Ραγῆμβερτος πόλεμον συγκροτήσας μετὰ τὸν Ἀνσπραῖδον, καὶ
Λεϊτπερτον, καὶ νικήσας ἔγινε βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἐβασίλευσε πλέον ἢ
ἀπὸ ἑνὸς χρόνου, ἀφ' οὗ διαδόχον τὸν υἱὸν Αῤίπερτον Β'. ὅστις, εὐγαίνοντες
ἀπὸ τοῦ μέσου ὁ Ροδαῖριτ, ὁ δὲ τῇ Βεργομικῇ, καὶ ὁ Λεϊτπερτος υἱὸς
τῇ Κομβέρτε, μόνος εἰρηνικῶς ἐβασίλευσεν. Αὐτὸς ἀρπάσας τὰς Κοττίας
χώρας ἀπὸ τῆς Λογγυβάρδης, Πατριμῶνιον, ἦτοι Πατρικὴν ἐστὶν τῇ ἐν
Ρώμῃ Ἐκκλησίᾳ ἐχάρισεν· αὐτὴν δὲ τὴν δωρεάν μετὰ χρυσῇ γραμ-
ματῇ διαχαράχθεϊσαν εἰς Ρώμην ἔπεμψεν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διά-
κονος (γ).

§. 9. Εἰς τὰς αὐτὰς χρόνας τῇ Ἰασηνίᾳ, ἀρχιερατεύοντος ἐν Ρώμῃ
τῇ Κωνσταντίνῃ, Φήλιξ ὁ Ραβέννης Ἐπίσκοπος μὴ σέβας νὰ ὑπόκηται εἰς
τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, τόσας ταραχὰς ἡγεῖται, ὥστε νὰ φερῇ εἰς Κων-
σταντινὸς πόλιν ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα, καὶ ἀφ' οὗ ἐτυφλώθη ἐξωρίσθη πρὸς
τάτοις· ἀπὸ δὲ τὰς πολίτας Ραβέννης ὅσοι ἐσυγκαινῶνεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀ-
ποστασίαν, κακῶς ἐτιμωρήθησαν, καθὼς ἐσημείωσεν Ἀναστάσιος ὁ Βιβλίο
Dd 2

Κατάστασις
τῆς Δυτι-
κῆς Ἐκκλη-
σίας
Ἐξαρχοὶ
Ἰταλίας
Βασιλεῖς
Λογγυβάρ-
δων.
Ρώμης Ἀρ-
χιερεῖς.

Φήλιξ Ρα-
βέννης Ἐ-
πίσκοπος
δὲν θέλει
νὰ ὑπόκηται
τῷ Ἐπισκό-
πῳ τῆς Ρώ-
μης.

(α) Χρον. ἡλικ. ε. ἔτει ψβ'. σελ. 206. (β) Ἰωάννης ε. ἀρχιερατεύον ἐν τῇ
δ. καὶ Ἰωάννης Ζ'. ἐτῇ γ'. καὶ μηνὸς θ'. ὁ Σισίνιος ἡμέρας ὀλίγας, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος
ἐτῇ ε'. καὶ μηνὸς ε'.

(γ) Περὶ τῶν περὶ τῆς Λογγυβ. βιβλ. ε. κεφ. κη'.

Κατάσσεις
Ισπανίας.Σαρακηνοὶ
ὑποτάσσον
τὴν Ἰσπανίαν.Δυσανεμία
Β'. τῶν
Γότθων.Κατάσσεις
Γαλλίας.Κατάσσεις
Ισπανίας.

θηκάριος ἐν τῷ Κωνσταντίνῳ (α). Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν τὰς ταραχὰς, καθὼς καὶ τὰς Λογγιβαρδικὰς, εἰς κανένα δὲν εἶναι ἀμφιβολία πῶς νὰ μὴν εἶχεν εἰρηνικὴν κατάστασιν ἡ Ἐκκλησία.

§. 10. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου βασιλεῖς τῶν Βεσγότθων ἦσαν Βιτίτζας, καὶ Ρ'οδέρικος, ἐγένετο μία μεγάλη μεταβολὴ πραγμάτων· διότι καλεσθέντες οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, διὰ παρακινήσεως Ἰβλιανῆ τῆ Κομήτος, ὑπὸ τε τῆ Βιτίτζα καὶ τῆ Φορμάλε, καὶ Ἀρπαλὶς, ὅπου διὰ τὴν τῆ γεννήτορος τυραννίδα ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, καὶ νικῆσαντες Ρ'οδέρικον ὑπέταξαν τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἔβαλαν τέλος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Βεσγότθων, ὅπου ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἶχον, τὸ ὅποιον ἐγένετο ἐν ἔτει ψιβ'. καὶ ψιγ'. βασιλεύοντος τῆ Ἀνασασίς· οἱ δὲ περίλοιποι Γότθοι σήσαντες τὸν θρόνον τῆς ἐν τοῖς Ἀσθέρσις, καὶ Καντάβροις γενομένης ἡγεμόνος τῆ Πελαγίς, τῆς παλαιᾶς ἐπικρατείας ὅσον ἦτον δυνατόν ἐξουσίαζαν ἐγέναν· ὁποῦν ἡ τῶν Γότθων δευτέρα δυναστεία ἀρχίζει, ἥτις ἐστὶν ἡ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσθέρσις, τῶν ὁποίων πρῶτος ἦν ὁ ριθδεὶς Πελάγιος· Εἰς τὴν Ἰσπανίαν λοιπὸν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτον ἀδελιωτάτη ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις.

§. 11. Εἰς τὴν Γαλίαν κατὰ τὸ ὄνομα μόνον ἐβασίλευον Χιλδέβερος, ὁ β'. καὶ Δαγόβερος, ὁ β'. τῇ δὲ ἀληθείᾳ Πιπίνος, ὁ τῷ Παλατίᾳ ἐπαρχος (ἡ καθὼς αὐτὸν ἐκάλεον μεζζων δόμος (β), ἀνὴρ μέγιστος, τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ἐν τοιαύτῃ ἀξίᾳ ὄντι, υἱὸς Κάρολος ὁ Μαρτελλος, ἀπὸ Παλλακίδα τὴν Ἐλπαίδα γεννηθεὶς, ἀνδραποῖς διαβεβρημένος μετὰ τὴν φήμην τῶν πρᾶχθέντων. Εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν βασιλείς τῶν Γαλλῶν, καθὼς καὶ τῆς Ἀγγλίας κανένα ἀξιωματικόν οὐκ εἶναι νὰ ἐγινε δὲν ἀναγινώσκειται· εἶναι ὅμως ἀληθινὸν πῶς αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι νὰ ἦχον ἡσυχίαν εἰς τέτταρες τὰς χρόνας.

ΚΕΦΑ'-

(α) Σελ. 35. σειρ. β'. πρὸς τὸ τέλος.
δόμος.

(β) Λατινιστ Major Domus, μέγας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τέττων τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐν τοῖς χρόνοις τέττων τῶν Αὐτοκρατόρων δὲν ἐσυγκροτήθησαν πολλαὶ, ἀλλὰ μόνον τέσσαρες, ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ'. ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γωάννῃ τῷ ζ'. καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ψευδοσύνοδος, καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ τῷ Ἀρτεμίου.

§. 2. Η' ἐν Τωλήτῳ ἡ'. συνηθροίσθη ἐν ἔτει ψα'. ὑπὸ Βιτίτζα τῷ βασιλεῶς τῶν Βεζγύττων, διὰ τὴν διαδιεταγμένην τῷ βασιλεῖς κατὰ-
σασιν.

Η' ἐν Τω-
λήτῳ ΙΗ'.

§. 3. Η' ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γωάννῃ τῷ ζ'. ἐγένετο ἐν ἔτει ψε'. κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐσάλθησαν ἀπὸ τὸν Γαζινιανὸν κανόνες τῆς Πενθέκτης συνόδου, καὶ δὲν ἐδέχθησαν ἐπὶ τῷ Γωάννῃ Πάπα, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, πάλιν ἐσάλθησαν πρὸς αὐτόν.

Η' ἐν Ρώ-
μῃ.

§. 4. Η' ἐν Κωνσταντινπόλει ψευδοσύνοδος διὰ προσαγῆς Φιλιππικῇ τῷ Βαρδάνῃ κατηγγέλθη ὑπὸ τῷ Μονοδελήτῃ Γωάννῃ τῷ Κωνσταντινπόλεως προέδρῳ, ἐν ἔτει ψιβ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ πλῆθος τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων, μετὰ χεῖρα βασιλικήν, ἢ μάλλον τυραννικὴν βίαν ὅπῃ συνώ-
δυντο πάντες, κατεκρίθη ἡ ζ'. Οἰκουμενικὴ σύνοδος, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς ᾧν Γωάννης πρεσβύτερος Κολωνέας, καὶ Νικόλαος σοφιστής, καὶ ἄλλοι τινὲς ὅπῃ συνετρέχον εἰς τὸ κράτος τῆς ἀσεβείας, καὶ τὸ ὑγιὲς καὶ ὀρθὸν τῆς Ἐκκλησίας δόγμα ἐλυμαίνοντο· διὰ τὴν τοιαύτην σύνοδον πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ὀρθόδοξοι, περισσότερον δὲ ἀπὸ ὅλης Ζήνων ὁ Σινώτης Ἐπίσκοπος ἐσάθη γενναίως, καὶ ἠγωνίσαστο, διὰ καὶ εἰς ἐξορίαν ἐπέμφθη. Τελευταῖον τῆς κακῆς βασιλείας παυσάσης, τὸ ἀνόσιον καὶ παράνομον χειρόγραφον ἠφανίσθη, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἰδικόν της πάλιν ἐπέλαβε εὐλισμόν, ἀπὸ τὴν συναθροισθεῖσαν σύνοδον ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Ἀρτεμίου.

Η' ἐν Κων-
σταντινπό-
λει ψευδο-
σύνοδος.

§. 5. Η' ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Ἀρτεμίου τῷ καὶ Ἀναστασίῳ, σύνοδος, μετὰ τὴν προσαγῆν αὐτῇ συνηθροίσθη ἐν ἔτει ψιδ'. ἡτις Γωάννην τὸν Αἰρετικὸν ὑπὸ Φιλιππικῇ τῷ Βαρδάνῃ γεγονότα Ἐπίσκοπον Κωνσταντινπόλεως νομίμως ἐκάθηρε, καὶ τὸν διαπρέποντα ἐπὶ ὀρθοδοξίᾳ Γερμανὸν προεβίβασεν ἐκ Μητροπόλεως Κυζίκου εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινπόλεως, ὡς μαρτυρεῖ Θεοφάνης (α).

Η' ἐν Κων-
σταντινπό-
λει ἐπὶ Ἀρ-
τεμίου.

Dd 3

ΚΕΦΑ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ Λέοντος Γ. τῷ Γραύρῃ τῷ εἰκονομάχῃ, καὶ τῶν γενο-
μένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λέων Γ.
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
716.

Λέων Γ. ὅστις πρότερον Κόνων ὠνομάζετο, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Γαυ-
ρίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετοικιοθεὶς σπαδάριος ἐτιμήθη ἀπὸ Γεσινιανὸν τοῦ
β. βασιλεύσαντα, καὶ οἰκισθεὶς μετὰ τὸν βασιλέα, ἐπέμφθη ἀπὸ αὐτὸν
πρὸς τοὺς Ἀλάνες, καὶ Ἀλβανὲς ἵνα ἐγείρῃ αὐτοὺς κατὰ τῶν Ἀβασγῶν, ὅ-
πως ἀπεσάτησαν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ῥωμαίων, μόλις δὲ μετὰ ἀργοπορίαν
ἐπιστρέψας, τὸν μὲν Γεσινιανὸν ἀποδαμμένον, τὸν δὲ Φιλίππικόν τυφλόν, τὸν δὲ
Ἀρτέμιον εὗρε βασιλέα, ἀπὸ τὸν ἐπόισεν στρατηγὸς τῶν Ἀνατολικῶν προ-
χειριθεὶς, μετὰ τὴν συνδρομὴν τῶν στρατιωτῶν, ἐγένετο βασιλεὺς, ἐν ἔτει
ψις. Ἐν ἔτει δὲ ψκ'. Κωνσταντῖνον γ. τὸν φηδόντα Κοπρώνιον Καίσαρα
ἐκύρηξε, συμβασιλεύσαντα μετὰ αὐτὸν χρόνος καὶ ἀφ' οὗ οἱ Σαρακηνοὶ
αἱ πολιορκῶντες αὐτὴν τὴν Κωνσταντινῆσιν πόλιν χρόνος τρεῖς ἐνίκησαν, καὶ
κατετροπώθησαν μετὰ θείαν δύναμιν, ἐπέμψεν Παῦλον τὸν στρατηγὸν με-
τὰ δύναμιν κατὰ τοὺς Σεργίᾳ τῷ στρατηγῷ Σικελίας, ὅπως ἀπεσάτησεν εἰς
αὐτήν, καὶ ἐπόησε βασιλέα Γρηγόριόν τινα· ὁ δὲ Παῦλος φθάσας εἰς
Συρακῆσας τοὺς ἐφίνευσεν· Ἠνάγκασε δὲ ὁ Λέων τὰς τε Ἑβραίας, καὶ τοὺς
Μοντανῆς νὰ βαπτίζωνται. Ἐπὶ τέτοις τῷ ι'. ἔτει ἀρχίσας νὰ δεομαχῇ,
καὶ νὰ φέρεται κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων μετὰ λύσσαν, καὶ ἐκάλει τὴν προσ-
κύνησιν αὐτῶν, καὶ τιμὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ διάταγμα γράφας ἐπρόσας
διὰ μέσσω αὐτῷ νὰ κατεβάδωνται αἱ ἅγαι εἰκόνες, καὶ πολλὰς αὐτῶν μέσα
εἰς Κωνσταντινῆσιν πόλιν, ἐχὶ χωρὶς δορυβῆ τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ πύρ τὰς ἐρ-
ρίψεν, ὅθεν καὶ εἰκονομάχος ὠνομάσθη, καὶ τὸν αἰδέμιον Γερμανὸν Πατριάρ-
χην Κωνσταντινῆσιν πόλεως ὅπως τὴν ἐκυβέρνησε δεκαπέντε χρόνος, τὸν ἐρράπι-
σε μετὰ τὸ χερί τε, καὶ ὑπερον τὸν ἐδίδωκε τῷ Πατριάρχῃ, ἐπειδὴ τῷ ἐναν-
τιώετο, καὶ ἤλεγχε τὴν κακοδοξίαν τε· τελευταῖον ἀρρώσθησας ὁ δέι-
λαιος μετὰ δυσσεντερίαν κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεύσας χρόνος κδ'. καὶ ἕως
μῆνας γ'. περὶ αὐτοῦ κατὰ πλάτος διηγείται Ζωναρᾶς (α), Κεδρηνός (β),
Γλυ-

(α) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 78.

(β) Σελ. 355. ἕως 361.

Γλυκᾶς (α), Σειδᾶς, ἡ ἄλλοι· ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλος ὁ διάκονος (β), Ὅττων ὁ Φριστιγγήσιος (γ), ἡ ἑτεροί.

§. 2. Τάτε τῷ δυσσεβεστάτῃ βασιλεύοντι, ὅσα ἡ ὁποῖα κατὰ Χριστιανῶν τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔγιναν, δὲν εἶναι ἔυκολον νὰ τὰ ἐπαριθμήσῃ τις· διότι οἱ Σαρακηνοὶ, τῶν ὁποίων Χαλίφαι ἔγιναν βασιλεύοντες τῷ Λέοντι, Σιλεϊμάν ἐπὶ ἐτη γ'. Οὐμαρος, Γιεζίδ, ἡ Χασγάμ, Ἀρχηγὸν ἔχοντες τὸν Νασαλμάν ἀπὸ τὴν Ἀβυδὸν εἰς τὴν Θράκην μὲ μεγάλον σφέτευμα ἐρχόμενοι, ἡ κατευωδωθέντες τὴν τε Θρακικὴν χώραν ἐκέρσευσαν, ἡ εἰς τὴν βασιλεύσαν πόλιν προσβαλόντες χάνδρια σκάφαντες ἐμπροσθεν εἰς τὰ τεῖχη αὐτῆς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σερραῖς, τρεῖς χρόνους τὴν ἐπολιόρκειν, κατῶς ἡ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Σαλασσῆς, οἱ ὁποῖοι τέλος πάντων ἀπὸ λοιμὸν, λιμὸν, ψύχος, πόλεμον, πολεμικὸν ἡ θείον πῦρ ἠφάνισαν. Ἐσυνέβη δὲ καὶ εἰς τὴν πόλιν νόσος λοιμική, ἡ ἔφθειρε τριάκοντα μυριάδας ἀνθρώπων, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (δ), Ρηγίνων (ε), ἡ ἄλλοι· ὁμοίως ἡ ἄλλα πλεῖστα δεινὰ ἐπὶ τάτῃ συνέβησαν.

§. 3. Τῷ α'. ἔτει τάτῃ ἠνάγκασεν ὁ Οὐμαρος (ὡς ἰσορεῖ ὁ Κεδρηνός (ζ)) τὰς Χριστιανὰς τὴν τῷ Μωάμεθ θρησκείαν νὰ δεχθῶσι, ἡ τὰς πειδομένης αὐτῷ ἀτελεῖς ἐποίῃ, ἦτοι ἀσιδῶτας, ἐκείνους δὲ ὅπῃ δὲν ὑποτάσσοντο ἐθανάτωνεν· ὅθεν ἡ πολλὰς μάρτυρας ἐτέλεσεν· Ἐδέσπισε δὲ ἡ Χριστιανὸς νὰ μὴ μαρτυρῇ κατὰ Σαρακηνῶν· σεισμός τε ἡ ἄλλα δεινὰ ἐπὶ τάτῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν ἔγιναν.

§. 4. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἦν ἡ ἐπομένη εἰκονομαχία, ἥτις ἤγειρε πολλὰς ταραχὰς ἡ μόνον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἀλλὰ ἡ εἰς τὴν Δύσιν, ἡ κίνδυνον ὀλέθριον ὅπῃ ἐκυρίευσεν πᾶσαν τὴν Οἰκομένην, εἰς μὲν τὴν Ἀνατολὴν καταδικαζόμενοι πολλοὶ ἱερεῖς, ἡ λαϊκοὶ, περισσύτερον δὲ οἱ μοναχοὶ θεοσεβέστατοι ἄνδρες, ἀκρίτως παιδευόμενοι, ἡ ἐξοριζόμενοι, ἡ ἀπογυμνόμενοι, ἡ τὰ μέλη τῷ σώματι ἀφαιρέμενοι, ἡ διασκορπιζόμενοι, ἡ ἐρημύμενοι· διότι δὲν εὐχαρισήθησαν οἱ εἰκονομάχοι, μὲ τὴν καταφρόνησιν τῶν συνόδων νὰ ἐγείρωσι τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ ἡ τὴν ζωγραφίαν τῶν σεπτομένων Ἐκκλησιῶν τελείως ἔσβεσαν, ἡ πάλιν τὰ τοῖς θείοις δυσιασιρίοις τῶν σεβασμίων ἡ ἱερῶν τραπεζώσεων συμβολικὰ ἐπενδύματα, ὅπῃ ἦσαν πεποικιλμένα μὲ χρυσόν, ἡ πορφύραν, ῥίπτοντες κάτω, ἡ βαρβαρικῶς ἀφαιρῶντες, τὰ ἔφερον εἰς τὸν οἶκον τῆς. Πρὸς δὲ τέτοις ἡ τὸ πάσης ἀνοσιουργίας πλήρες, νὰ πράξωσι δὲν ἐσυστάλησαν· διότι τὰ τῶν ἁγίων, ἡ ἀοιδίμων μαρτύρων λείψανα, ὅπῃ ἀπὸ τῆς διδασκάλας τῆς Ἐκκλησίας ἐσυγ-

Κατάσας
τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῷ
Λέοντι.
Χαλίφαι
Σαρακηνῶν.

Οὐμαρος
βιάζει τὰς
Χριστιανὰς
νὰ γίνωσι
Μωαμεδανισαί.

Ταραχαὶ
πολλαὶ εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν διὰ
τὴν εἰκονομαχίαν.

(α) Χρον. μέρ. 8. σελ. 217.
Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. μ'. ἡ μδ'.
πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. μζ'.
Σελ. 357.

(β) Συμμία, ἰσορ. βιβλ. κα. ἡ περὶ τῶν πραχθ.
(γ) Χρον. βιβλ. 5. κεφ. ιζ'. (δ) Περὶ τῶν
(ε) Χρον. ἐπὶ Λέοντι ἐν ἔτει χνέ. (ζ)

Διωγμός
Λέοντος
κατά τῶν
Ο'ρθοδόξων.

Κατάσσις
Ιταλίας.

Πετρώναξ
ἀνεκρίνι-
ζει τὸ μονα-
στήριον τὸ
Κασσιαν-
κόν.

Κατάσσις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

ἐσυγκομιόθησαν, καὶ εἰς τίμια κιβώτια σωρηδὸν ἐτέθησαν, ἀπογυμνώσαντες τὰ ἔκαυσαν, καὶ ὅσον τὸ κατ' αὐτὰς ἐσπάσαν ἐκείνας ὅπῃ διὰ τὴν πίσιν ἠγωνίσθησαν νὰ καταπατήσωσι, καὶ νὰ ἀτιμάσωσιν· ὡς ἰσορεῖ Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης αὐτόπτης μάρτυς, ἐν τῷ περὶ συνόδῳ πρὸς Ἀνθιμον.

§. 5. Αὐτὸν τὸν Α'ιδιμον Γερμανόν, ὅπῃ δὲν ἐκαταπέιβετο νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τὴν γνώμην τε, μᾶλλον δὲ καὶ ὅπῃ ἀνδρικώτατα τὸν ἐναντιώνετο, καὶ τὴν κακοδοξίαν τε ἤλεγχε διώκων αὐτὸν, ὡς εἶπομεν, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, προεχίρεισεν Ἀναστάσιον τινὰ ὁμόφρονά αὐτῷ, καὶ κινῶν διωγμὸν βαρύντατον, πολλὰς ὅπῃ ἐναντιώνοντο εἰς τὴν ἐξάγιστον, καὶ μικράν τε γνώμην ἐπαίδευσεν, καὶ ἐμαρτύρησεν. πρὸς δὲ τάτοις καὶ ἕτερον τι ἐποίησεν· τὸν οἶκον, καὶ τὰ βιβλία, -τόντε κατοικῆντα ἐν αὐτῷ Οἰκαμενικὸν διδάσκαλον, καὶ τὰς συνοικῆντας μετ' αὐτὸν δώδεκα μαθητὰς ἐλλογιμὰς, καὶ σοφῆς ἀνδράς κατέκαυσεν, ὡς ἰσορεῖσιν, ὁ, τε Ζωναρᾶς (α), ὁ Κεδρηνὸς (β), καὶ ἄλλοι.

§. 6. Εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν (ὅπῃ ἦσαν ἑξάρχοι ὁ Σχολαστικὸς Πατριάρχης, Παῦλος ὁ Πατρίκιος, καὶ ὁ ἑσχατοῦ τῶν ἑξάρχων Εὐτύχιος, ἐν δὲ τοῖς Λογγιβάρδοις ἐβασίλευεν ὁ Λεῖτπρανδρὸς) Γρηγόριος ὁ Β'. καὶ μετ' αὐτὸν Γρηγόριος Γ'. τόσον ἀντεσάθησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων κατὰ τὸ Αὐτοκράτορος Λέοντος, ὥστε αὐτὸν τε, καὶ τὰς αὐτῷ ὁμόφρονάς ἀναδεμάτισαν συνοδικῶς, καὶ τὰς φόρας ὅπῃ ἕως τότε ἐδίδοντο εἰς τὴν βασιλείαν, εὐρίσκοντες ἔυλογον πρόφασιν, καὶ αἰτίαν τὰς ἐκράτησαν, καὶ δὲν τὰς ἔπεμψαν· διότι αὐτοὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι χάσκοντες εἰς τὰ κοσμικὰ βασίλεια, ἐποίησαν τότε φιλίαν, καὶ ἀγάπην μετὰ τὰς Φράγκας, καὶ ἐγίναν αἰτίοι εἰς αὐτὰς νὰ κυριεύσωσι τὴν Ρώμην, καθὼς ἐφεξῆς ἠδησεται· ὁ δὲν κινήσεις πολέμων μεγάλαι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἤγειραν.

§. 7. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἰταλίαν πρὸς τάτοις βασιλεύοντος τῷ Λέοντος, Πετρώναξ ὅπῃ ἦτον ἀπὸ τὴν Βριξίαν, τὸ Κασσιονικὸν μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ Βενεδίκτῳ, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλὰς χρόνους πρότερον ἀπὸ τὰς Λογγιβάρδας ἐρημώθη, ἀνεκρίνισε, καὶ πολὺ πλῆθος μοναχῶν εἰς αὐτὸ ἐσύναξεν, καθὼς σημειώνει Παῦλος διάκονος (γ), καὶ Σιγύβερος ὁ Γερβλακηνσίος (δ).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὁ νέος ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἀσθέρων Πελάγιος, μεγάλην βλάβην ἐπροξένησεν τοῖς Σαρακηνοῖς, ὅσις ἄφισε διὰ δάχρον εἰς τὴν βασιλείαν τὸν υἱὸν τῷ Φλαβίαν, καὶ μετὰ τῶτον Ἀλφόνσον, ἢ Ἀδελφόνσον τὸν σύντεκνον, -ὅσις ὢν ἐκ τῆς φυλῆς τῷ Ρ'ηκαρέδῃ, τὸν τῷ Καθολικῷ τίτλῳ ὅπῃ ἐδόθη ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐν Τωλήτῳ γ'. σύνοδον αὐτῷ, καὶ εἰς αὐτὸν ὁμοίως αὐτὸς ἰδιοποιήθη, καὶ τοιαῦτα ὀνόματος μέτρον ἄφησεν ἀπὸ τὰ ἅξια ἀποτελέσματα τα.

§. 9.

(α) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84. (β) Σελ. 358. (γ) Περί τῶν πρᾶξ' Λογγιβ. βιβλ. 5'. κεφ. μ'. (δ) Χρον. ἐν ἑτερι ψιζ.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τήν τῆς χρόνους, βασιλεῖς ἦσαν μόνον κατὰ τὸ ὄνομα Χιλπέρικος, καὶ Θεοδώρικος ὁ β'. τὸ δὲ βασιλεῖον ἐκυβέρνηει Κάρολος Μάρτελλος ὁ Παλατῖνος Κόμης, κατὰ τὴν γνώμην, καὶ ἀρέσκειάν τε· ὅς τις τῶν Σαρακηνοῦς ὅπῃ ἐπρόσβαλαν πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν πολλὰ ἀνδρείως τῶς ἐδίωξε, καὶ ἐφονεύθη εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Ἀβδιμαρᾶς. ὅρα περὶ ταύτης τῆς νίκης Παῦλον τὸν διάκονον (α), Ἀνναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκᾶριον ἐν τῷ β'. Γρηγορίῳ (β), τὸν Ρ' ἡγίνωνα (γ), καὶ Μαριανὸν τὸν Σκότον (δ).

§. 10. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἄδεν ἀξιωματικόνουτοῦ νὰ συνέβη φαίνεται, πάρεξ ὅτι ὁ τῶν Βεσσαζόνων βασιλεὺς ἴνας, τὸ βασιλεῖον τε ὑπέταξεν εἰς τὸν Ρ' ὡμης ἀρχιερεῖα εἰς τρόπον ὅτι ὁ πᾶς οἶκος κατ' ἔτος νὰ πληρώνῃ ἀνὰ δηνάριον, τὴν ὁποίαν πληρωμὴν δηνάρον τὰ ἅγια Πέτρε ἐκάλεν.

§. 11. Εἰς τὴν Γερμανίαν Βονιφάτιος (ὅς τις πρότερον Βενίφριδος ἐκαλεῖτο) ὁ Ἀγγλοσάξων πρεσβύτερος, εἶτα Ἐπίσκοπος ὑπὸ Γρηγορίου β'. Ρ' ὡμης Ἐπισκόπου, ἐν, εἰς ψιδ'. σαλθεῖς, τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν πολλὰ ἤυξησε, καὶ πολλὰ ἔδνη τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἰδαισιδαίμονίαν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν πίσιν μετέφερεν, ὅθεν Ἀπόστολος τῶν Γερμανῶν ἐπωνομάσθη. αὐτὸς ὁ β'. Γρηγόριος, λέγει ὁ Ἀναστάσιος ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ, ἐν τῇ Γερμανίᾳ διὰ Βονιφατίου τὰ Ἐπισκόπου τὸν τῆς σωτηρίας λόγον ἐκήρυξε, καὶ τὸ ἔδνος ἐκεῖνο τὸ ἐν σκότει καθήμενον μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶ φωτός εἰς τὸν Χριστὸν ἔσρεφεν (ε). ὁ δὲ Μαριανὸς Σκότος περὶ τῆς λέγει ἕτως, ὁ ἅγιος Βονιφάτιος ὑπὸ τῆ Προέδρου τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου Γρηγορίου, Μογγντίας Μητροπόλεως τῆς Γερμανίας Ἀρχιεπίσκοπος προχειρίζεται, καὶ Λιγάτος Γερμανικὸς τῆς Ρ' ὡμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Φραγκίαν πέμπεται, ὅς τις μετὰ τὴν κήρυξιν τε πολὺν λαὸν τῶν Θαρίγγων, τῶν Ἑσίων, καὶ τῶν Ἀσρασίων ἐπὶ τὴν ὀρθὴν πίσιν, ὅπῃ ἦσαν πολὺν καιρὸν πεπλανημένοι εἰς τὴν ἀπισίαν, ἔσρεψε, καὶ μοναστήρια ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν αὐτὸς πρῶτος διέτάξατο εἰς τὴν Γερμανίαν (ζ).

Κατάστασις
τῆς Γαλ-
λίας.

Κατάστασις
τῆς Ἀγγ-
λίας.
Ἀγγλία
ὑποτάσσεται
εἰς τὸν
Ρ' ὡμης.
Κατάστασις
Γερμανίας.
Πόθεν ἤυ-
ξησεν ἡ Χρι-
στιανικὴ πί-
στις εἰς τὴν
Γερμανίαν.

ΚΕΦΑ'

(α) Περί τῶν περὶ β. βιβλ. 5'. κεφ. 15'. (β) Σελ. 46. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλκ. 5'. εἰς ψιδ'. (ε) Σελ. 36. σελ. β'. γραμ. 18'. (ζ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλκ. 5'. ἐν εἰς ψιδ'.

ΤΟΜ. II.

Ε ε

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῆ πόθεν ὁ Λέων εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἦλθε, καὶ τί
δι' αὐτῆς πέπονθε.

§. 1.

Αἷτια τῆς
εἰκονομα-
χίας τῆς
Λέοντος.

Γορησιν ὁ Θεοφάνης (α), ὁ Ζωναράς (β), ὁ Κεδρηνός (γ), καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Χαλῖφης τῶν Ἀράβων Γεζδ καλέμενος (δ), πρὸ ὀλίγων χρόνων ἔγινε τῆς βασιλείας τῆς Λέοντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθαν δύο Ἑβραῖοι τὸ ἐπιτήδευμα μάγοι ἀπὸ τὴν Λαοδικεῖαν τῆς Φοινίκης, τάσσοντες αὐτῷ πῶς νὰ κρατήσῃ τὴν ἡγεμονίαν τε χρόνος μ'. καὶ ζῶν πολυχρόνιον νὰ ἔχῃ ἀνίσως καὶ ἀποβάλλῃ τὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν σεπτὰ ἐντυπώματα· ὁ δὲ βάρβαρος καταπεισθεὶς δὲν ἡμέλησεν, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ πόλεων τὰς σεπτὰς εἰκόνας ἠφάνισε· πρὶν δὲ τελειώσῃ χρόνος, ἀπέθανε, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ διάδοχος γενόμενος τῆς ἡγεμονίας τὰς ψευδομάντας ἐζήτην νὰ θανατώσῃ, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπρόφθασαν καὶ ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἰσπανίαν κατήντησαν· ὅπερ ἐνωθέντες μετὰ τὸν Κόνωνα, ὅπῃ ἦτον νέος χυδαῖος, προμαντεύουσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων· ἀπ' οὗ δὲ ἔλαβεν ὁ Κόνων τὴν βασιλείαν καὶ ἀπέ-
ρασαν ἐννέα χρόνοι τῆς βασιλείας τε, ἦλθαν πρὸς αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐζήτην νὰ τὰς δώσῃ τὸν μισθὸν τῆς προρρήσεως, ἔχι ἄλλο, εἰμὴ μόνον νὰ ἐγερθῶσιν ἀπὸ παντὲς αἱ ἁγίαι εἰκόνες, μὴν ὦν δὲ αὐτὸς σερεὸς εἰς τὴν πίσιν, ὡς μάταιον, καὶ εὐκόλον πρᾶγμα ἔσερξεν εἰς τῆτο· τὰ αὐτὰ γράφει καὶ Γωάννης ὁ Πρεσβύτερος, καὶ τοποτηρητῆς τῶν ἀνατολικῶν Ἀρχιερέων, τὸν ὁποῖον ἀνάγνωθι ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ζ'. συνόδου, πράξει ε', πρὸς τὸ τέλος.

Τίς ἀεχί-
γος τῶν
Εἰκονομά-
χων.

§. 2. Οἱ δὲ Γερμανὸς λέγει, ὅτι ἑξαρχος, καὶ πρῶτος τῆς εἰκονομαχίας ἔγινε Κωνσταντῖνος ὁ τῆς Νακουλίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐχθρὸς ἐξ ὀνόματος, μετὰ ἀλογίαν δὲ μᾶλλον τὴν φρόνησιν τε φανταζόμενος νὰ φανερώσῃ, ὅστις μετὰ ψιλὴν τῆς γραμμάτος θεωρίαν εἰς τὴν τῶν θεοπνεύτων Γραφῶν ἀνάγνωσιν, χάσκωντας νὰ καινοτομῇ ἔξω ἀπὸ τὰ ἱερῶς ἐκπεφασμένα, καὶ νὰ δογματίσῃ ἀρχισε, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ ἐναντιῶται εἰς τὰς πνευματικὰς παραδόσεις, ἀκολουθῶν καὶ συνδρομητὰς, καὶ συναινέτας ἔχων καὶ ἄλλας

(α) Χρον. Σελ. 267.

(β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84.

(γ) Σελ.

359. (δ) Κατ' ἄλλους δὲ Γεζδ.

λως τὰ ἱερὰ καταλόγῳ κτ'. ἀπὸ αὐτῆς λοιπὸν παρακινήσεις ὁ δυσσεβὴς Λέων, ἐχώρησε κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, καὶ διάταγμα κατ' αὐτῶν δημοσιεύσας τῇ ἱ. χρόνῳ τότε τῆς αὐτῆς τυραννίδος ἀρχίσαντος, ἐνέτει τῆς θείας σαρκώσεως ψκὲ. ἐπαρακίνοι με' αὐτὸ καὶ Γρηγόριον Β'. τὸν Πάπαν νὰ κατεβάσῃ τὰς εἰκόνας εἰς τὴν Δύτιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσπέδατε πολλὰς με' γράμματα ὅτ' ἐδιελάμβαναν πῶς δὲν πρέπει ὁ βασιλεὺς περὶ πίστεως νὰ αποφασίσῃ, καὶ νὰ καινοτομή τὰ ἀρχαῖα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ὅτ' ἀπὸ τῆς ἁγίας Πατέρας ἐδογματίσθησαν, ὡς Θεοφάνης ἰσορεῖ (α), τὸν Λέοντα ἀπὸ τὴν μισοθεῖαν νὰ μεταστήσῃ, καὶ νὰ τὸν μεταποιήσῃ, ὥστε νὰ σέβηται τὰς ἱερὰς εἰκόνας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνετο νὰ τελειώσῃ τίποτε, σύνοδον συναθροίσας ἐν Ρώμῃ, τὴν μὲν τῶν ἱερῶν εἰκόνων χρῆσιν τε καὶ προσκύνησιν ἐκράτουνε, τὸν δὲ Αὐτοκράτορα, καὶ τὰς αὐτῆς ὁμόφρονας ἀναθεμάτισεν ὡς εἴρηται.

§. 3. Οἱ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν Ἀμετάβαλτον ἔχων τὴν γνώμην τα, ἐσφαζέτο νὰ ἀσπυώσῃ ἀπὸ τὸ μέσον τὸν Γρηγόριον, ὅστις ἐπὶ ῥεπῆς, καὶ ἔυκολος ὦν πρὸς ἀποσασίαν, τὰς Ἰταλὰς νὰ ἀποσατήσωσιν ἀπὸ αὐτὸν ἐποίησεν, οἵτινες ἐγεγδέντες κατὰ τε τῇ Ἐξάρχῃ, καὶ τῶν λοιπῶν δακῶν τῇ βασιλείᾳ, ἀπὸ φόνου, καὶ ἀρπαγὰς πάντα μεσὰ ἐποίησαν, ὅρα τὸν Βαρώνιον περὶ ταύτης τῆς ὑποδέσεως (β), τὸν Οἰνῆριον (γ), τὸν Βελλαρμῖνον (δ), καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Παῦλον τὸν διάκονον (ε), καὶ Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκῆριον ἐν τῷ β'. Γρηγορίῳ (ζ).

§. 4. Εἰς τὴν ἐν τῷ κατόρθωμα πολλὰ ευφράνθη ὁ Γρηγόριος Β'. ἐφοβεῖτο δὲ μόνον τὰς τῶν Λογγιβάρδων βασιλεῖς, διότι ὁ Λουίτπρανδος κρατεύσας ἕως εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τόσῃν ξενοχωρίαν κατέστησεν αὐτὸν, ὥστε δεήσει καὶ πολλὰς ἱκεσίας ἐποιεῖ περὶ δυνάμεως· με' αὐτὸν δὲ τὸν Λαίτπρανδον τόσον ἡγχινημένος, καὶ οἰκίῳς ἦν Κάρολος Μάρτελος ὁ ἐν τῇ Γαλλίᾳ Ἐπαρχος, ὥστε νὰ ἐπεμφεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν τα Πιπῖνον, ὅστις κόπτων τὰ μαλῖα κατὰ τὴν συνήθειαν δευτὸς υἱὸς τῷ Λαίτπρανδῷ ἐγένετο, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (η). διανοόμενος λοιπὸν ὁ Γρηγόριος νὰ καταδέλξῃ, ἥτοι νὰ σύρῃ εἰς ἀγάπην τα τὸν Κάρολον, καὶ νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἐπεμφε διὰ Ληγάτου εἰς αὐτὸν τὰς κλεῖς τῇ Ἀγίᾳ Τάφῃ, με' τὰς ἀλύσεις τῇ Πέτρῃ, καὶ ἄλλα πολύτιμα δῶρα, τὴν ὁποίαν μεγαλωρίαν τῇ Πάπᾳ πολλὰ τιμήσας ὁ Κάρολος ἀρμόζουσιν πρεσβείαν πέμψας εἰς Ρώμην, ἐφανέρωσε τῷ Πάπᾳ νὰ ἐλπίζῃ πᾶν καλόν.

Εε 2

§. 9.

(α) Σελ. 296. (β) Χρον. Τόμ. Θ'. ἐπει ψλ. ἀριθ. 6. (γ) Ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι πρὸς Πλάτων ἐν τῷ Α'. Κωνσταντῖνον. (δ) Περὶ τῇ Ρώμῃ. Ἀρχιεπ. βιβλ. ε'. κεφ. η'. Τμήμ. 5'. (ε) Περὶ τῶν Πρωχρ'. Λογγιβ. βιβλ. 5'. κεφ. 15'. (ζ) Σελ. 37. σειρ. β'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 17'.

Γρηγόριος
Γ. φέρεται
ἐναντίον εἰς
τὴν Εἰκονο-
κλάσιν.

Λαίτπραν-
δος πολιορ-
κεῖ τὴν Ρώ-
μην.

§. 5. Εἰς αὐτὰ ἀπέθανε Γρηγόριος Β'. ἡ διάδοχος αὐτῆ γίνεται Γρηγόριος Γ'. ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως ψλᾶ. ὅσις με' ἴσον, ἢ μᾶλλον περισσότερον θυμὸν ἐναντιόμενος τὰς εἰκονοκλάσας, ἢ σύνοδον ἐν Ρώμῃ συγκαταστήσας Ἐπισκόπων μγ'. (α), ἐδογματίσεν, ὅπως εἰάν τις εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντίον τῶν ἱερῶν κανόνων, δηλαδὴ τῷ Κυρίῳ, ἢ Θεῷ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἢ τῆς τεκνύσεως αὐτὸν ἀειπαρθένῳ, ἢ Ἐνδόξῃ Μαρίας, τῶν Μακαρίων Ἀποστόλων, ἢ πάντων τῶν ἁγίων καταδέχῃ, ἢ ἀφανίσῃ, ἢ βεβηλωτῇ, ἢ βλάσφημος γένῃ, νὰ εἶναι ἐκκήρυκτὸς, ἢ ἁλότριος ἀπὸ τῆς σώματος τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ τῆς ἐνότητος, ἢ κοινωνίας πάσης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς γράφει ὁ Βιβλιοθηκᾶριος Ἀναστάσιος ἐν τῷ Γ. Γρηγορίῳ (β).

§. 6. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, Τραταμῆνδος ὁ τῆ Σπαλῆτε Δῆξ, ἐγείρας ὅπλα κατ' αὐτῷ ὁ Λαίτπρανδος διὰ τὴν ἀποσασίν, εἰς Ρώμην πρὸς Γρηγόριον Γ', με' τὸν ὁποῖον ἢ πρότερον ἐφιλιώθη κατέφυγε, τὸν ὁποῖον μὴ θέλωντας νὰ παραδώσῃ ὁ Γρηγόριος, ὁ Λαίτπρανδος κερσέυσαν τὰ περὶ τὴν Ρώμην, ἢ πῆξας χάρακα παρὰ τοῖς τείχεσιν αὐτὴν τὴν πόλιν ἐπολιόρκει, πρὸς τὸν ὁποῖον διαπρέσβευσάμενος ὁ Κάρολος ὁ Μάρτελος, (τῷ ὁποῖᾳ τὴν βοήθειαν ἀνεκαλεῖτο ἱκετικῶς ὁ Γρηγόριος) τὸν ἐβίασε νὰ ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν πόλιν Ρώμην. Ἀναχωρήσαντος λοιπὸν τῷ Λαίτπρανδῳ, ὁ Τραταμῆνδος με' τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων τὴν Σατραπίαν τα ἀνέλαβεν, ἀλλὰ ἢ πάλιν τὰ τῷ Λαίτπρανδῳ προσμένει ὅπλα, ἀπὸ τὰς ὁποίας κινήσεις πολλὰ συνεσείδῃ, ἢ ἐδρούθῃ ἡ Ἰταλία. συνέβη δὲ εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος τὸ ψμά. νὰ ἀποδάνῃ Λέων ὁ Αὐτοκράτωρ, Γρηγόριος Γ. Πάπας, ἢ Κάρολος ὁ Μάρτελος· διεδέξατο δὲ τὸν μὲν Λέοντα ὁ υἱὸς αὐτῷ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, τὸν Γρηγόριον Γ'. ὁ Ζαχαρίας, ἢ Κάρολον ὁ υἱὸς αὐτῷ Πιπίνος, ὅσις ἀπὸ Ἐπαρχος βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἀναγορεύεται συνευδοκιμήσαντος Ζαχαρίου τῷ Πάπα, Χιλδερίκῳ τῷ βασιλεῶς αὐτῶν εἰς μοναστήριον ἐξωσθέντες, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ρηθῆσεται.

ΚΕΦΑ'

(α) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (ζ) σελ. 221.

(β) Σελ. 39. σειρ. α. γραμ. λ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου γενομένων Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς τὰς χρόνας τῆς Λέοντος Ἰσαύρου ἔγιναν, ἐν Ρώμῃ τέσσαρες, δύο δηλαδὴ ἐπὶ Γρηγορίου Β΄. καὶ δύο ἐπὶ Γρηγορίου Γ΄. καὶ μία ἐν τῇ Συρίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων σπαθῇ Ἰωάννῃ τῷ Δαμασκηνῷ.

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ Α΄. συνήθροισθη ἐπὶ Γρηγορίου Β΄. ἐν ἔτει ψκά. (α), μέλιστα κατὰ τῶν ἀθεμίτων γάμων, καὶ κανόνας ἱε. ἐξέβητο τὰς ὁποίας ἀνάγνωσι ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, παρὰ τῷ Οἰσιάνδρῳ (β), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (γ).

Σύνοδος ἐν
Ρώμῃ.

§. 3. Σύνοδος ἡ ἐν Συρίᾳ συναχθεῖσα ἐν ἔτει ψκς. διὰ σπαθῆς Ἰωάννῃ τῷ Δαμασκηνῷ ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Ἐν Συρίᾳ.

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Β΄. ὑπὸ τῷ αὐτῷ Γρηγορίῳ Πάπᾳ ἐσυναθροίσθη ἐν ἔτει ψκς. ἥτις τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων κρατύνασα, Λέοντα τὸν βασιλέα καὶ τὰς λοιπὰς εἰκονομάχας ἀναθεμάτισεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

Ἐν Ρώμῃ
Β΄.

§. 5. Ἡ ἐν Ρώμῃ Γ΄. ὑπὸ Γρηγορίου Γ΄. ἐν ἔτει ψλά. διὰ αἰτίαν Γρηγορίου πρεσβυτέρου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Πάπας εἰς Κωνσταντινῆσιν νὰ ἐγχειρίσῃ τῷ Αυτοκράτορι τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην Ἐπιστολὴν, αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς δὲν τὴν ἔδωκε, καὶ ἀπρακτος ἔσπευεν εἰς Ρώμην. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν σύνοδον ἑτοίμος ἦν ὁ Γρηγόριος νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς καθαιρέσεως κατὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἐξ ἀπαντος ἤθελε κηρύξῃ, ἀνίστως οἱ παρόντες Ἐπίσκοποι δὲν ἐπαρακάλεον νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ὡς διηγεῖται Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος ἐν τῷ Γ΄. Γρηγορίῳ (δ).

Ἐν Ρώμῃ
Γ΄.

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ Δ΄. ὑπὸ αὐτῷ τῷ Γρηγορίῳ Πάπᾳ συνήχθη ἐν ἔτει ψλβ. κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς ἐν κεφ. δ. ἀριθ. 5. εἴρηται (εκ τῶν τῷ Ἀνακασίῳ, μετὰ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ Σιγνήβερος λέγων (ε), „Γρηγόριος Πάπας σύνοδον μγ. Ἐπισκόπων συγκαλεῖται ἐν Ρώμῃ, καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων πρεσβεβαιοῖ, τὰς δὲ τέτων ὑβρίδας καθολικῇ ἀποφάσει ἀναθεματίζει (ς).

Ἐν Ρώμῃ
Δ΄.

Εε 3

§. 7.

(α) Ἐν ἡ παρῆσαν Ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι ἱδ. καὶ διάκονοι δ. (β) Ἐκατοντ. Η΄. βιβλ. α΄. κεφ. η΄. (γ) Σελ. 609. (δ) Σελ. 39. σειρ. α. (ε) Σιγνήβ. Χρον. ψλγ. (ς) Ἀνωτέρω λέγει ὁ συγγραφεὺς πῶς συνήχθη αὕτη ἡ σύνοδος

§. 7. Εἰς τὴν μετάθεσιν τῇ Γερμανῷ τῷ β'. ἔτει τῇ Ἀρτεμῖν, ἡ
Κιτατώρις Μεταθεσίμῃ, τὸ ὑποτεταγμένον ἐκφωνήθη (α). ψήφω, ἡ δοκιμα-
σία τῶν θεοσεβειῶν πρεσβυτέρων, ἡ διακόνων, ἡ πάντος τῆ εὐαγῆς
κλήρης, ἡ τῆς ἱερᾶς συγκλήτης, ἡ τῇ φιλοχρίστῃ λαῷ τῆς Θεοφυλάκτης
ταύτης, ἡ βασιλίδος πόλεως, ἡ δὲ χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ
θεραπεύουσα, ἡ τὰ ἐλλείποντα συμπληρῶσα, μετατίθεται Γερμανὸν τὸν ὁ-
σιώτατον Μητροπολίτην, ἡ πρόεδρον τῆς Κυζίκης Μητροπόλεως, εἰς Ἐπίσ-
κοπον ταύτης τῆς Θεοφυλάκτης, ἡ βασιλίδος πόλεως, ὡς ὁ Θεοφάνης ἱσο-
ρεῖ (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, ἡ ἀγιότη-
τι κατὰ τέτες τῆς Χρόνης.

§. 1.

Ανδρες Ἀγιοί, ἡ ἐν παιδείᾳ διαβεβοημένοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἦσαν
Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινὸς πόλεως Πατριάρχης, Γεωργίου Δαμασκηνός,
Κοσμάς ὁ Μαῖμα Ἐπίσκοπος, Βέδας ὁ Βενεράβιλος, ἡ Βονιφάτιος.

Γερμανὸς
Κωνσταντι-
νόπολεως Πα-
τριάρχης.

§. 2. Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινὸς πόλεως Πατριάρχης πατρίδα μὲν εἶχε
τὴν Κωνσταντινὸν πόλιν, γεννήτορα δὲ Γεωργιανὸν τὸν Πατρίκιον, τὸν ὁποῖον
φονεύσας Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος, ἐνέχισε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γερμα-
νὸν, ἀγκαλὰ ἡ ἦτον περασμένη ἡ ἡλικία, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι συνή-
θεια νὰ εὐχαρίζωνται, ὅσις εἰς ἄκρον γυμνασθεῖς ἐν παντὶ εἶδει μαθήσεως,
ἡ ἀρετῆς, Κυζίκης Ἐπίσκοπος ἐγένινεν, ἔπειτα τῷ ψιδ'. προεβιβάθη εἰς
τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινὸς πόλεως, ἔχῃ ἀπὸ τοῦ Πάπαν
Γρηγόριον β'. ὡς ψευδῶς λέγουσιν οἱ τῇ Πάπα κόλακες, ἀλλ' ἀπὸ τὴν
συναδριοθεῖσαν σύνοδον ἐν Κωνσταντινὸς πόλει ἐπὶ Ἀρτεμῖν, τῇ ἡ Ἀναστα-
σίᾳ· διέπρεψεν εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον, μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, ἡ ἀγιότητα.
ὧν δὲ βοηθός τῶν ὑπὲρ εὐσεβείας δογμάτων, κατ' ἡμέραν ἐδηριομάχει
μὲ τὸν φερώνυμον Λέοντα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐξωστῆς τῇ θρό-
νῳ, ἡ πορευθεῖς εἰς τὸν γονικὸν αὐτοῦ οἶκον τῇ Πλατανῇ ἡτύχασεν, ἀρ-
χιε-

δος τῷ ψιδ'. ἡ δευτέρου, περὶ πλέον λέγει πῶς συνήλθον Ἐπίσκοποι μὲν, ἀλλὰ τό-
πον Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆς, ἡ ὁ Σιγέρβερτος, τῶν ὁποῖων τὴν μαρτυρίαν φέ-
ρει, ὅσον ἡ τὰ συναδικὰ λέγουσι πῶς συνήλθον Ἐπίσκοποι ἐνενήκοντα τρεῖς, ἡ ἔχῃ μὲν.

(α) Ἐλλείποντος ὁ τόπος, ἡ φαίνεται νὰ λέγῃ πῶς ἐγένετο σύνοδος, ἡ κητατικῇ με-
ταθεσίμῃ, δηλαδὴ θέσις περὶ αὐτῆς τῆς μεταθέσεως, τὸ ὑποτεταγμένον κτ'.

(β) Σελ. 256.

Χιερατεύσας χρόνος 18. μῆνας ε'. καὶ ἡμέρας ζ'. ἔγραψε λόγον διηγηματικόν πρὸς Ἀνθιμον τὸν διάκονον, περὶ τῶν μέχρι τῶν χρόνων αὐτῶ γενομένων συνόδων, καὶ ἄλλα τινά.

§. 3. Ἰωάννης ὁ τῷ Μανσῆρ, ὁ ἐκ τῆς πατρίδος μὲν Δαμασκηνὸς ἐπωνομασθεὶς, ἐκ δὲ τῆς τῷ νοῦς γονιμότητος Χρυσορρόας, ἦν γένει περιφανὴς, ἐλθὼν δὲ εἰς ἄκρον πάσης σοφίας θείας, καὶ ἀνθρωπίνης, διδάσκαλος ἀρίστος, βίῳ, καὶ λόγῳ ἀνεδείχθη· μοναχὸς ὢν, καὶ πρεσβύτερος ἔχων μόνον τὴν Συρίαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν Ἀνατολὴν ἐφώτισε μετὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τε, καὶ μετὰ τὰς σοφὰς ἀποδείξεις τῶν Γραφῶν καταπολλὰ ἐσηλίτευσε τὴν δυσσεβῆ αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων. Ἐγραψε βιβλία τρία τῶν παραλήλων, περὶ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως βιβλία δ'. αὐτὸς πρῶτος συνάξας τὰ τῆς Θεολογίας εἰς ἓν σῶμα μετὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἐκεῖνα ὅπως πρότερον εἶχον συνήθειαν νὰ τὰ διαλέγονται χυδαίως, καὶ ἐλευδέρως, εἰς τὸ προχειρότερον συναγμένα ἐκδέδωκε, τὸ ὅποιον ὑπερον ἀπὸ πολὺ ἐποίησε παρὰ Λατίνοις Πέτρος ὁ Λομβαρδὸς, ὡς μαρτυρεῖ Λαυδάτος Βίβλιος ἐν τῷ προλόγῳ αὐτῶν τῶν δ'. βιβλίων, κατὰ τῶν εἰκονοκλασῶν λόγους τρεῖς, τὴν ἰσορίαν Βαρλαάμ, καὶ Γωασαφάτ, καὶ ἄλλα συγγράμματα τῇ Ἐκκλησίᾳ τῷ Θεῷ ἄφησεν· εἰς γῆρας βαδὺ ἐλθὼν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ δ'. τῷ Δεκεμβρίῳ ζήσας χρόνους ἑκατὸν τέσσαρας. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς χρόνους αὐτῶ ἄρχισεν ἀπὸ μερικῆς εἰς τὴν Δύσιν νὰ ψιθυρίζηται τὸ καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ ἐκπορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, αὐτὸς ὁ ἱερώτατος διδάσκαλος φανερὰ ἀπέφηνε τὸ ἐκ τῷ Πατρὸς μὲν λέγομεν, ἐκ δὲ τῷ Υἱῷ καὶ λέγομεν, ἐν τῷ περὶ Τριάδος κεφ. η'. τῶν Θεολογικῶν. Τῷτο δὲ ἔχον ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Θεολογίας, ὡς ὁ αὐτὸς μαρτυρεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Θεολογίας· Ἐρῶ δὲ ἐμὸν μὲν ὡς ἔφην ἑδὲν·
,, τὰ δὲ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν διδασκάλων πεπονημένα εἰς ἓν συλλεξάμενος,
,, ὡς δύναμις συντετμημένον τὸν λόγον ποιήσομαι.

§. 4. Ὁμοίως τῷ Ἰωάννῃ, κατὰ τε τὸν βίον, καὶ τὸν λόγον ἐχρημάτισε Κοσμᾶς ὁ συνανατροφεὶς μετ' αὐτὸν, καὶ μετ' αὐτὸν ἐκπαίδευθεὶς ἀπὸ ἑνὸς Διδασκάλου, ὅστις ὑπερον Μαῖνμα Ἐπίσκοπος ἔγινε, καὶ πολλὰ ἀφῆσας τῇ Ἐκκλησίᾳ μέλη, καὶ συγγράμματα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπάυστα· καὶ οἱ δύο δὲ ἔτοι μελωδοὶ κατασάντες, τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὰ μέλη τῆς ἐσόλισαν· ὅρα περὶ αὐτῆς καὶ τὸ Συναξάριον τῇ 16. τῷ Ἰαννουαρίῳ.

§. 5. Βέδας ὁ ἐπονομαζόμενος Βενεράβιλος, ἦτοι αἰδέσιμος, Ἀγγλοσάξων ἦν ἀπὸ τὴν πόλιν Γρεβίκον, πρεσβύτερος, μοναχὸς χρηματίσας ἐν μοναστηρίῳ τινὶ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀποστόλων Πέτρος, καὶ Παύλος τιμωμένη ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, ὅστις πᾶσαν ἐπιστήμην διαπεράσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσας, περίφημος ἔγινεν, ἀφῆκε πολλὰ συγγράμματα εἰς ὅκτω τόμους περιεχόμενα, ἀπὸ τὰ ὅποια μάλιστα ἐπαινεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἰστορία τῷ ἔθνει τῶν Ἀγγλων, καὶ τὰ ὑπομνήματα, ὅπως εἶναι εἰς πολλὰ βιβλία

Ἰωάννης
Δαμασκηνός.

Κοσμᾶς.

Βέδας Βενεράβιλος.

βλία τῆς παλαιᾶς, καὶ νέας διαθήκης, ἀνεπαύθη εἰς γῆρας βαδύ· ὅρα περὶ αὐτῶ τὸν Βαρώνιον (α), τὸν Τριδέμιον (β), τὸν Πατεβίνον (γ), καὶ τὸν Βελλαρμίνον (δ).

Βονιφάτιος
ὁ καὶ Βένφ-
ριδος.

§. 6. Βονιφάτιος ὁ πρότερον Βένφριδος καλέμενος, ἦν Ἀγγλος τὸ γένος, διὰ τὸν ὁποῖον Ἀλβερτος ὁ Σταδύνσιος Ἀββᾶς ἄτω λέγει (ε),
 „ Ὁ Βονιφάτιος πρῶτος πάντων τὰ νότια τῆς Γερμανίας μέρη, ὅπῃ ἦτον
 „ δασμένα εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, πρὸς τὴν γνῶσιν τῆς θείας, καὶ
 „ Χριστιανικῆς θρησκείας ἤφερον· ἐλέγετο Βένφριδος, τὸ γένος Ἀγγλος,
 „ ἀληθὲς τῷ Χριστῷ φιλόσοφος, ἐπωνομαθεὶς ὕπερον ἐκ τῆς ἀρετῆς Βο-
 „ νιφάτιος· εἰ δὲ καὶ μερικοὶ τῶν συγγραφέων, τὸν Γάλλον ἐν τῇ Ἀλα-
 „ μανίᾳ, ἢ καὶ Ἐμερώνιον ἐν τῇ Βαυαρίᾳ, ἢ Κιλικανὸν ἐν τῇ Φραγκονίᾳ,
 „ ἢ πάντως τὸν Βιλλέβρορδον ἐν τῇ Φρισίᾳ ἄλλας προτέρας τέτα διαβε-
 „ βαῖσιν τὸν λόγον ταῦ Θεῷ πῶς νὰ ἐκήρυξαν, ὅμως αὐτὸς ἀπὸ ὅλης
 „ τῆς ἄλλης, ὡς ὁ Παῦλος ὁ Ἀπόστολος μετὰ τὴν σπαδὴν, καὶ τὸν ἀγῶ-
 „ να τῆς κηρύξεως ἐπροχώρησεν· ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῷ Κοπρωνύμῳ ἐδέχθη
 „ τὸ μαρτυρικὸν τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Κωνσταντίνου ε΄. τοῦ ῥηθέντος κοπρωνύμου, καὶ τοῦ
 υἱοῦ αὐτοῦ Λέοντος Δ΄. τοῦ Πορφυρογεννήτου, καὶ
 τῶν πραχθέντων ἐν τῇ Ἐκ-
 κλησίᾳ.

§. 1.

Κωνσταντίνος
 υἱὸς Κοπρωνύ-
 μου
 Αὐτοκρά-
 τωρ ἀπὸ
 Χ. Γ.
 741.

Κωνσταντίνος ε΄. υἱὸς Λέοντος τῷ Ῥωμῶν διεδέξατο τὴν Ῥωμαίων βασι-
 λείαν μετὰ τὴν πατρικὴν δυσσέβειαν, ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας
 ψμά. ὅστις Κοπρωνύμος ἐπωνομάζετο, ὅτι βαπτιζόμενος ἐν τῇ μεγάλῃ
 Ἐκκλησίᾳ, καὶ καταδύομενος ἐκόπρισε, καὶ Καβαλλῖνος, ὅτι ἐπὶ ταῖς τῶν
 καβάλλων, ἦτοι ἵππων κοπρίαις ἐχάριετο, ὅμως μετὰ πολλὴν ὑπερβολὴν
 ὑπερέβη τὸν πατέρα ταῖς εἰς τὴν κακίαν, διότι ἔρχι μόνον κατὰ τῶν σεπ-
 τῶν εἰκόνων πολλὰ ἐλύττησεν, ἀλλὰ καὶ πάσης ἀσεβείας, καὶ κακίας κυ-
 κῶν τις ἐφάνη. διὸ παρὰ πάντων ἐμιστήθη, καὶ τῷ β΄. ἔτει τῆς βασι-
 λείας

(α) Χρον. ἐν ἔτει ψθ΄. ἀριθ. 14. ἕως 30. (β) Περ. Ἐκκλησ. συγγραφ. σελ. 50. καὶ 51. (γ) Γερ. Προπαρ. Τόμ. Α΄. σελ. 200. (δ) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει χλα. (ε) Χρον. ἐν ἔτει ψνϛ΄.

λείας τε, Ἀρτάβατος δ' γαμβρός αὐτῆ, λείποντος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, με σπεύδῃ τῷ Πατριάρχῃ Ἀναστασίῃ, καὶ μετὰ τὴν εὐνοίαν τῇ πλήθει Ἀυτοκράτωρ ἀναγορεύεται· ἀπ' ἐδῶ ἐμφύλιος πόλεμος δύο χρόνους ἠγέρθη, κατὰ τὸν ὁποῖον τελευταῖον νικηθεὶς ὁ Ἀρτάβατος, ὁμῶς μετὰς δύο τὰ υἱὲς τυφλώνεται, καὶ πάλιν ὁ Κοπρώνυμος τύραννος ἐγκρατὴς, καὶ ἐξουσίας τῆς βασιλείας γίνεται, Καίσαρα τὸν υἱὸν αὐτῆ Λέοντα τὸν δ' ἀναδείξας ἐν ἔτει ψνᾶ. συμβασιλεύσαντα αὐτῷ ἔτη κδ'. Περὶ πλέον διαφορὰς πολέμους κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Σλάβων, καὶ τῶν Βαλγάρων ἠγωνίσθη. Ἀκύλατος δὲ ὢν, τρεῖς γυναῖκας ἔλαβε, καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης, τῆς θυγατρὸς τῆ βασιλείας τῶν Ἀβάρων Χαγάνη, Εἰρήνης τὸνομα, εἶχεν υἱὸν τὸν Λέοντα, τὸν ὁποῖον καὶ βασιλέα ἐξεψεν, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων Χρισοφόρον, Νικηφόρον, καὶ Νικήταν· τῷ Λέοντι δὲ καὶ γυναῖκα ἔδωκεν ἐξ Ἀθηναίων, σέφας αὐτὴν Ἀνυασαν, καλέσας Εἰρήνην, τῷ ὁποίῳ ἄφισε τὴν βασιλείαν, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἐκυβέρνησε χρόνους λδ'. καὶ μῆνας τρεῖς, μετὰ αὐτὰς δὲ συναριθμῶνται καὶ οἱ δύο χρόνοι, τὰς ὁποίας ἐξεσίκεν ὁ Ἀρτάβατος.

§. 2. Ἀρχισε λοιπὸν μόνος να βασιλεύῃ ὁ Λέων, ὁ τότε τῇ Κοπρώνυμῳ υἱὸς ὁ ἐκ τῆς Χαγάνης, ἐν ἔτει ψς'. Πορφυρογέννητος δὲ ὠνομάσθη, καθότι ἔτι παιδίον, καὶ συμμετοχὸς τῆς βασιλείας γεγονώς, ἐνεδύθη τὴν πορφύραν, εἰς τρόπον δηλαδὴ, ὥστε νὰ φαίνεται γεννημένος μετὰ τὴν πορφύραν, τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη υἱὸς ἀπὸ τὴν Εἰρήνην τὴν ἐξ Ἀθηναίων, Κωνσταντῖνος ὁ ζ'. Ἡ γενεὴ κατὰ τῶν Σαρακηνῶν εὐτυχῶς, εἶχεν ὁμῶς καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὰ ἀσέβειαν, εἴαν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπεκρίνετο ὡς εὐσεβὴς, καὶ ἐν τῇ τῷ Πάσχῃ Κυριακῇ τὸν υἱὸν αὐτῆ Κωνσταντῖνον ἐξεψε βασιλέα, κατὰ τὴν αἰτίησιν τῶν Ἀρχόντων, τῷ Πατριάρχῃ Νικήτῃ τὴν κατὰ τὴν συνήθειαν ποιήσαντος εὐχὴν· πέμπτου δὲ ἔτος διαπεράτας τῆς βασιλείας τε, καὶ ἐρασιῆς ὢν τῇ ἐν τῷ Στεφάνῳ Ἀνδρακος, τὸν ὁποῖον ὁ Μαυρίκιος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀφιέρωσε, καὶ αὐτὸν λαβὼν, καὶ ἐπὶ κεφαλῇς δέμενος, εὐθύς ἐκυριεύθη ἀπὸ πυρετὸν σφοδρὸν, καὶ ἐτελεύτησε τῷ ε'. ἔτει τῆς αὐτῆ ἡγεμονίας· ὅρα περὶ τῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων Νικηφόρον τὸν Πατρικίον (α), τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Ζωναρᾶν (γ), τὸν Κεδρηνὸν (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), καὶ ἄλλους· ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (ς), Ὁττωνᾶ τὸν Φρισίγγηνσιον (η), καὶ τὰς λοιπὰς (θ).

§. 3.

(α) Σελ. 30. (β) Σελ. 276. ἕως 304. (γ) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84 (δ) Τομ. Β'. σελ. 362. ἕως 370. (ε) Χρον. μέρ. δ. σελ. 223. (ς) Συμμικ. Γεωρ. βιβλ. κβ'. (η) Χρον. βιβλ. ι. κεφ. 20. (θ) Κεσπιν. Εἰρηάτ. Οὐτάβ. δὲ Στράτα εἰς τὰς βίβας τῶν Ἀυτοκρατόρων.

Κατάσας
τῆς ἐν Ἀνα-
τολῇ Ἐκ-
κλησίας.

§. 3. Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων, ἡ τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας κατάσας πολυάδυνας ἦν, τόσον διὰ τὴν συκνήν εἰκονομαχίαν, ὅσον διὰ τὴν τῆς Ἀρταβασδῆ νεωτεροποιάν, διὰ τὴν σκληρότητα τῶν Σαρακηνῶν, καὶ δι' ἄλλα πολλά κακά, τὸν λοιπὸν δηλαδὴ ὅπῃ, ποτὲ δὲν ἐγένετο ὁμοίος, τὸν λιμὸν, τὰς ἀσυνήθεις χειμῶνας, τὰς ἀνομβρίας, τὰ φοβερά ὁμιχλώδη σκοτὶ, τὰς μεγάλαις σεισμοῖς, καὶ ἄλλαις πολλαῖς θεοσημείας, ἀπὸ τὰ ὅποια παντελῶς δὲν ἐδιορδάνετο ἡ ἀτύνετος ψυχὴ τῆς Λέοντος, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θεομαχίαν, ὥστε καὶ τὰ τῶν Ἀγίων λείψανα νὰ παραδόσθῃ τῷ πυρὶ, καὶ νὰ προσάξῃ τὸ Ἄγιον, ὅτε εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ δίδεται, ὅτε εἰς τινὰ ἀπὸ τὰς εὐαρεσθήσαντας τῷ Θεῷ, ἀλλὰ νὰ λέγεται ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ μαρτυροῦντες Γεώργιος, ἡ Θεόδωρος, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὁμοίως· καὶ πρὸς τούτοις νὰ εἰπῇ ὁ Κυπριανὸς, ὡς ὁ Πατριάρχης Ἀναστάσιος διώμνυται, ἦτοι ὡμνυεν, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἄνθρωπος· φίλος ἐκ τῆς Μαρίας γεννηθεὶς, καὶ ἐπομένως ἐδογματίζε τὴν Θεοτόκον Μαρίαν Χριστοτόκον καλεῖσθαι, ἐὰν ἀπὸ τὸν ἰδικόν τε πατριάρχην δὲν ἐμποδίζετο· καὶ διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν βαρύντατον ἐκίνησεν, ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆς τῆς διωγμῆς ἐν ταῖς χρονικοῖς τῆς Θεοφάνους (α), καὶ Νικηφόρου τοῦ Πατριάρχου (β). ὥστε νὰ μὴ ἀπέμεινε μοναχός, εἰς Κωνσταντινὴ πόλιν, ἢ νὰ μὴ δεατρίζῃ τὰς μοναχάς. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κοπριανὸν Κωνσταντῖνον, πολλὰ παθὼν ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀσκητής, καὶ ἐν ἀδελφταῖς περιβόητος Στέφανος, μὴ πεισθεὶς τὸν τόμον ὅπῃ ὠνόμαζεν ἐκεῖνος νὰ τὸν δεχθῇ, καὶ νὰ τὸν βεβαιώσῃ, σκληρῶς ἐφανεύθη· ὁμοίως Ἀνδρέας ὁ Καλυβίτης, καὶ πολλαὶ χιλιάδες ὀρθοδόξων, καὶ μάλιστα μοναχῶν παρ' αὐτῷ διεφθάρησαν.

Επίσκοποι
Κωνσταντίνης
πόλεως.

Εὐλαβιστὸν τὸν
Λοῦγον Ἀνα-
στασίον Κων-
σταντινῆ πό-
λεως.

§. 4. Εἰς Κωνσταντινὴ πόλιν βασιλευσάντων αὐτῶν, πατριάρχαι μετὰ τὸν Ἀναστάσιον (ὅστις ἐπειδὴ ἐνευσεν εἰς τὴν ἀνάληψιν τοῦ Ἀρταβασδῆ ἐπρόσβαζεν ὁ Κοπριανὸς νὰ δαρθῇ, ὕψερρον νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς ἕνα ὄνον μὴ ὄλον ὅπῃ μετ' ἐπειτα ὡς ὁμόφρονά τε μετὰ τὸ ἄτιμον τριγύρισμα εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν παρεχώρησε νὰ ἔχῃ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀρχιερωσύνην ὅστις, καὶ ἀσεβῶς κρατήσας αὐτὴν χρόνος καὶ μετ' ἐλθεινὸν πάθος λεγόμενον χορδαφός, κατέσρεψε τὸν βίον, καὶ κόπρον ἐξέρασαν ἀπὸ τὸ σῶμα τα, καὶ ὁ μὲν τὴν κόπρον παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῇ πληρώσει ἀξίαν τιμωρίαν, διὰ τὴν κατὰ Θεοῦ τόλμην, καὶ εἰς τὸν διδάσκαλόν τε, ὡς λέγει ὁ Κεδρηνός (γ), ἐγένετο Κωνσταντῖνος Β'. ὁ Σιλαῖα πρότερον Επίσκοπος, ὁμόφρων καὶ αὐτὸς μετὰ τὸν Κοπριανόν, τῇ ὁποίᾳ τὴν κεφαλὴν τελευταῖον ἔκοψε, Νικήτας ὁ Ἐκτομίας, ὅπῃ ὅτε νὰ ἀναγνώσῃ ἐδύνετο, αἵρετικὸς καὶ αὐτός, ὅστις προεδρεύσας τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως χρόνος καὶ ἀπέθανε, καὶ Παῦλος δ'. ὁ Κύπριος ἀναγνώστης ὢν καὶ ὀρθόδοξος, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντι-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Σελ. 30.

(γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

τιναπόλεως ἐν τῷ ε'. ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τῷ Πορφυρογεννήτῃ (α).

§. 5. Χαλίφαι δὲ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἦσαν Βελίτ, ἡ Οὐαλίδ, ἡ Γεζίτ, ὅσις ἀμειψόμενοι χρόνος δ'. ἀπέθανε, ἡ διαδέχεται αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς τῷ Γισά. ἐν ἔτει δὲ ψγ'. ἡ δυναστεία τῶν Χαλιφῶν εἰς ἕτερον γένος κατήντησε, τῷ ὁποίῳ ὁ α'. Ἀμπάξ ἐκαλεῖτο. ἔβρισε δὲ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς Χριστιανοὶ ἦσαν πλεονέκτοι Ἀγαρηνοῖς, ὅπῃ μετεχειρίζοντο τὰς Κώδικας τῶν νοσημάτων (διότι δὲν ἔβρισε ἐκεῖνος νὰ μετρή, ἅτε νὰ γράφῃ ψήφους λεπτάς, τρίτα φημί, ἡ τέταρτα, ἡ ὄγδοα, ἡ δωδέκατα, ἡ τὰ λεπτότερα ἔτι ἀπὸ αὐτῶν) ἡ ἀπὸ φθόνου ἐμποδίσθησαν τότε τὴν μεταχειρίσιν τῶν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀφ' ἑαυτῶν τῶν νὰ τελειώσωσιν αὐτὸ τὸ ἔργον, πάλιν τὴν γραφικὴν τῶν οἰκονομίαν ἐνεχειρίσθησαν.

§. 6. Εἰς Ἀντιόχειαν ὁ τῶν Ἀράβων ἀρχηγὸς Γισάμ καλέμενος, ἔχων ἡγαπημένον μαναχὸν τινὰ Στέφανον ὀνόματι, εἶπε τοῖς Ἀντιοχεύσιν, εἴαν θέλωσιν αὐτὸν, νὰ ἔχωσιν ἄδειαν νὰ τὸν ψηφίσωσι πατριάρχην, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἦν χωρὶς ποιμένα διὰ μ'. χρόνος, ὅτι ἐμπόδιζον οἱ Ἀραβες νὰ μὴ γένωσι Πατριάρχαι. Οἱ Ἀντιοχεῖς λοιπὸν νομίσαντες, ὅτι τῶτο νὰ εἶναι θεοῦ, ἐχειροτόνησαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον Θεοπόλεως. Σανόντος δὲ τῷ Στεφάνῳ, ἐσυγχώρησε Μαμβάμ ὁ τῶν Ἀράβων ἡγεμὼν, μετὰ τὴν δέξιν τῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν Χριστιανῶν, νὰ χειροτονηθῇ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ὁ Θεοφύλακτος πρεσβύτερος Ἐδεσσηνός, ὅσις εἰς ἀγίατητα διαπρέφας ἀνεπάυστα ἐν Κυρίῳ τῷ ι'. ἔτει τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τῷ Κοπρυνύμῳ. Οἱ Βελίτ ὁ τῶν Ἀράβων ἡγεμὼν Πέτρον τὸν Ἀγνώτατον μητροπολίτην τῆς Δαμασκῆς, ὡς ἐλέγχοντα τὴν τῶν Ἀράβων, ἡ Μανχαίων κακονομίαν, κόπτων αὐτῷ τὴν γλῶσσαν ἐξώρισεν εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, ὅπῃ ἡ ἐτελειώθη μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς ὁ Κεδρηνὸς λέγει (β). Τῆς δὲ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχαι ἐγέναν ἐν ἔτει 742. ὁ Κοσμάς (γ), ἡ τῶν Γεροσολύμων Θεόδωρος (δ).

Ff 2

§. 7.

Χαλίφαι
Σαρακενῶν.Ἀντιοχεῖας
Επίσκοπος.Ἀλεξαν-
δρείας.
Γεροσολύ-
μων.

(α) Ἐως Γεωργίου φθάνει ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει πάλιν τὸν θρόνον ὁ Θεόδωρος διὰ χρόνος δύο, ἡ ἐπέκεινα, τῷ ὁποίῳ τελευτήσαντος τῷ χπς. γίνεται ἐγκρατὴς τῷ θρόνῳ Παῦλος Γ', τῷ ὁποίῳ ἀρχιερατεύσαντος ἔτη ε'. ἡ μῆνας ὀκτώ, γίνεται Καθήμενος ὁ ἀκεσοφύλαξ τῶν Βλαχερνῶν, ἡ κρατήσας τὸν θρόνον ἔτη ιβ'. ἐξέρχεται ὑπὸ Γεωργίου, ἡ ἀντ' αὐτῶν γίνεται Κύρος, τῷ ὁποίῳ ἀποθανόντος τῷ ε'. ἔτει τῆς ἀρχιερωσύνης τῷ γίνεται Γεωργίου ε'. ἡ ἔτη τρία μείνας, λαμβάνει τὸν θρόνον Γεωργίου ἔτη ιε'. ἡ μετ' αὐτὸν Ἀναστάσιος ἔτη κδ'. ἡ γίνεται Κωνσταντῖνος Β'. αἰρετικός, ἔτη ιγ'. ἡ μῆνας δ'. ἡ ὑπερὸν Παῦλος Δ'. ἔτη ε'. ἡ μῆνας ὀκτώ.

(β) Σελ. 364. (γ) Ὁ Συγγραφεὺς λέγει πῶς ἐγεννῆται ὁ Κοσμάς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τῷ ψμβ'. ἀλλ' ἡν χηρέυσαι ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ψιβ'. ἔως σχεδὸν τῷ ψνέ., ἐν τῷ μεταξὺ αἰρετικοὶ Γακωβίται ἦσαν Συμεὼν, Ἀλέξανδρος, Κοσμάς, ἡ Θεόδωρος, εἰς τὸν καιρὸν τῷ ὁποίῳ πάλιν ἐλαβεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησία ὁρδόδοξον ποιμένα τὸν Κοσμῶν ἐν ἔτει ψνέ. (δ) Ἐως Μοδῆς φθάνει ὁ Συγγραφεὺς με-

Διάταγμα
Μιχαήλ
Λαχανοδ-
ράκοντος κα-
τὰ τῶν μο-
ναχῶν.

§. 7. Εἰς τὴν Ἐφεσον Μιχαήλ ὁ Λαχανοδράκων ὁ προβληθεὶς στρα-
τηγὸς τῆ Θεάματος τῶν Θρακησιῶν, συνάξας πάντας τὰς μοναχὰς τὰς ἐυ-
ρισκομένας εἰς τὸ θέμα αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· ὅσις θέλει νὰ ὑποτάσσῃ-
ται εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς ἐμέ, ὡς ἐνδυθῇ σολὴν κοσμικὴν, καὶ ὡς λάβῃ
γυναικα ἐνδύς· οἱ δὲ τὰτο μὴν ποῖντες, τυφλάμενοι εἰς Κύπρον θέλει ἐ-
ξωρισθῶσι· καὶ ἐνδύς μετὰ τὸν λόγον, ἐτελείωσεν καὶ τὸ ἔργον, καὶ πολλοὶ
τὸ μαρτύριον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθησαν. Οὗτος ἐπώλησεν τὰ μονα-
στήρια πάντα, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ βιβλία, καὶ ῥῶα, καὶ πάντα τὰ ὑπο-
στατικά αὐτῶν, καὶ τὰς τιμὰς αὐτῶν ἐπρόσφερε τῷ βασιλεῖ· διὰ τὰ ὅποια
ὁ τύραννος ἔγραφεν εὐχαριστῶν αὐτὸν, ὅτι τὸν ἦυρεν ἄνδρα κατὰ τὴν καρ-
δίαν τοῦ, ὅπως ἐτελείωνε τὰς δελήσεις τοῦ. Ἀνάγνωθι περὶ τούτων τὸν Κε-
δρηνόν (α).

Ἐξαρχοὶ Γ-
ταλίας
Βασιλεῖς
Λογγιβάρ-
δων.
Ρώμης Ε-
πίσκοποι.

§. 8. Εἰς τὴν Δύσιν καὶ μάλιστ' Ἰταλίαν, ὅπου ἦν ἑξαρχος ὁ Εὐ-
τύχιος, τῶν δὲ Λογγιβάρδων βασιλεῖς Ἰλδέβρανδος, Ραχίς, Αἰσέλφος,
καὶ Δισιδέριος, καὶ Ρώμης Ἐπίσκοποι Ζαχαρίας, Στέφανος ὁ β'. Στέφα-
νος ὁ Γ'. Παῦλος, Κωνσταντῖνος, Στέφανος ὁ Δ'. καὶ Ἀδριανὸς Α'. (β),
αἱ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μεγάλαι μεταβολαὶ τὴν κατάστασιν τῆς
Ἐκκλησίας ἐκ ὀλίγων διετάραξαν· διότι Αἰσέλφος ὁ τῶν Λογγιβάρδων
βασιλεὺς διαδεχόμενος τὴν τῆ Ἰταλίας Ραχέως, ὅπως εἰσηλθὼν εἰς μο-
ναστήριον, ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, καὶ ὁρμήσας μετὰ δύναμιν πολλὴν κατὰ τὰ ἐ-
ξαρχα Εὐτυχίαν, ὅσις ἔφυγεν εἰς Κωνσταντινῶπλιν, εἰς τὴν ἑξαρχίαν,
ἥτις ὑπὸ τῶν χρόνων Ἰβσίνης τῆ βασιλείας ἀρχήσεν, (διότι αὐτὸς, τελευτή-
σαντος τῆ Ναρσῆς ἔπεμψεν εἰς Ἰταλίαν Λογγίνον τὸν Πατρίκιον ὑπ' ὁ-
νόματι Ἐξάρχου, ἀφ' οὗ μετονομασμένη διέμεινεν ἔτι ρωσ.) τέλος ἔδωκε. ὁ αὐ-
τὸς φόρον ἐζήτησεν, ἥτοι δόσιμον ἀπὸ τὰς τῆς Ρώμης κατοίκων, καὶ πα-
λιορκίαν ἐφόβιζεν αὐτὰς, διὰ τὴν ὁποίαν Στέφανος Β'. πρὸς Πιπίνον υἱὸν
τῆ Καρόλας Μαρτέλλας (τὸν ὅποιον ἐγίνωσκεν ἠγαπημένον, ἢ ἀληθέστερον
εἶπεν χρεὸς χρεωσθέντα τῷ Ρώμης Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ, διὰ τὸ πρὸ ὀλί-
γου κυριευθὲν ὑπ' αὐτῆς βασιλείῳ Φραγκίας μετὰ τὴν συνεργίαν τῆ Πα-
πα Ζαχαρίου) ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐρχόμενος, καὶ ἐντίμως δεχθεὶς, τῆς αὐτῆς
βοηθείας κατὰ τῆ Αἰσέλφου, δακρυὰ χύων ἔλεγε πῶς νὰ χρειάζεται,
τὴν

μετὰ τὸν ὅποιον ἔγιγεν Σωφρόνιος, τῆ ὁποῖα τελευτήσαντος τῷ χλῇ. χηρεύει ἡ Ἐκ-
κλησία διὰ ἔτη κθ'. τῷ δὲ Χξξ'. γίνεταί Γεώργιος, τῆ ὁποῖα θανόντος μετὰ ἔτη
δέκα γίνεταί Θεόδωρος, καὶ μετ' αὐτὸν ἔτη ιδ'. πατριαρχεύσαντα, γίνεταί Ἀναστάσιος
Β'. τῆ ὁποῖα θανόντος τῷ ψς'. γίνεταί Γεώργιος Γ'. τῆ ὁποῖα τελευτήσαντος μετὰ ἔτη
μ'. γίνεταί Γεώργιος Β'. καὶ ὑπερὸν αὐτὸν γίνεταί Θεόδωρος.

(α) Σελ. 369. (β) Ὁ Ζαχαρίας ἀρχιεράτευσεν ἔτη κ'. Στέφανος Β'. ἡμέ-
ρας ἡ. Στέφανος Γ'. ἔτη δ'. καὶ μῆνας ἡ. ὁ Παῦλος ἔτη ι'. καὶ μῆνας δύο· Κωνσταν-
τῖνος ὁ Ἀντιπάπης ἔτος ἐν Στέφανος Δ'. ἔτη δ'. καὶ μῆνας ζ'. καὶ Ἀδριανὸς Α'.
ἔτη κγ'.

τὴν ὁποίαν ὑποσχέθη αὐτῷ ὁ Πιπίνος. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἐν ὧν τὸ κράτευμα προετοιμάζετο, ὁ Στέφανος τὸν Πιπίνον, καὶ τὰς υἱὰς αὐτῶν Κάρολον, καὶ Καρολόμανον βασιλεῖς τῆς Φραγκίας ἔχρισε, καὶ ὄρκον ἀπὸ τὸν Πιπίνον ἐξήτησε διὰ τὰ ὑποσχόμενα· ὅτι εἰν γεννηνικῆς, τὴν τε Ἐξαρχίαν, καὶ τὴν Πεντάπολιν τῷ Μακαρίῳ Πέτρῳ, καὶ τοῖς αὐτῷ διαδόχοις νὰ ἀποδώσῃ αἰδία κτήματα διὰ τὴν ἀφεσὶν τῶν ἁμαρτιῶν τε.

§. 9. Ἐν ἔτει λοιπὸν ψνδ'. ὁ Πιπίνος μὲ τὸ συναδρουδὲν κράτευμα, διαβάς τὰς Ἀλπεὶς συνοπαδὸν ἔχων καὶ Στέφανον, ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ βιάζει τὸν Αἰσέλφον ὅπως ἐκλείδῃ εἰς Τίκινον νὰ ζητήσῃ ἀγύπην, ἣτις καὶ ἐδόθη αὐτῷ μὲ συμφωνίαν ὁμως, νὰ δώσῃ τὴν τε Ἐξαρχίαν, καὶ τὰς πρὸ ὀλίγου κυριευδέντας λοιπὰς τόπας τῷ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖ. Γενομένης ἔτω τῆς εἰρήνης, καὶ τῷ Πιπίνῳ ἐπὶ τὰς Γαλλίας ἐπιστρέψαντος, ὁ Αἰσέλφος ἔμνον τὰ ταχθέντα δὲν ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην περικυκλώσας ἐπολιόρκησεν· ὅθεν Στέφανος Γ'. πάλιν τὴν πίσιν τῷ Πιπίνῳ ἀνακαλεῖ, καὶ πέμψας διὰ θαλάσσης ἐπιστολὰς τοσούτον ἐξ ὀνόματός τε, ὅσον καὶ ἐξ ὀνόματος τῷ Πέτρῳ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς θείας κρίσεως (καθὼς λέγει ὁ Ἀναστάσιος) διαμαρτύρεται, ὅτι ὅσα ἐπιγυγείλατο, καὶ ἔταξε τῷ Μακαρίῳ Πέτρῳ νὰ τὰ δώσῃ. Λαβὼν δὲ ὁ Πιπίνος τὰς ἐπιστολὰς, καὶ πάλιν ἐν ἔτει ψνε'. μὲ δυνατὴν δύναμιν ἔλθων εἰς Ἰταλίαν, ἠνάγκασε καὶ μὴ θέλοντα τὸν Αἰσέλφον νὰ σαθῇ εἰς τὰς πρώτας συμφωνίας· τοιοτρόπως ὁ Πάπας μὲ τὴν ἐξαρχίαν τῆς Ραβέννης, μὲ τὴν Πεντάπολιν, καὶ ἄλλας τόπας, διὰ τὰς ὁποίας πρὸ πολλῆ ἔχασκε, καὶ ἐπεδύμει, ἔλαβε μεγάλην αὐξήσιν, τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν πόλεων ἐκτίθησιν Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκάρχος ἐν τῷ Σεφάνῳ (α), ὅρα καὶ Ἀδωνα τὸν Οὐϊενήνσιον (β), Ρηγίνωνα (γ), Σιγύβετον (δ), Ὀττωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (ε), Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (ς), καὶ τὸν Σταδήνσιον (η).

§. 10. Τῶν ἔτω γενομένων, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀποθανόντος εἰς τὸ κυνήγιον τῷ Αἰσέλφῳ, διεδεξάτο τὴν ἡγεμονίαν ὁ Δισιδέριος, καὶ τὴν θυγατέρα τε διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς τε Βετράδας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάρολος, (ἀλλὰ μετὰ χρόνον ἕνα τὴν ἀπεδίωξε, παρεξυνθεὶς ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Πάπαν), ὅς τις ὑπερον Μάγνος, ἦτοι μέγας ἐπωνομάσθη· μετὰ τὸν θάνατον λοιπὸν τῷ πατρὶ τῷ Πιπίνῳ, αὐτὸς ὁ Κάρολος, καὶ ὁ ἀδελφός τε Καρολόμανος διεμοιράσθησαν τὸ πατρικὸν βασίλειον μεταξὺ αὐτῶν. ἐπειδὴ δὲ ὁ προῤῥηθεὶς Δισιδέριος ἐπάτησε πόλεις τινὰς ὅπως ἦσαν

Ff 3

τῆς

(α) Σελ. 46. 47.
βιβλ. Β'. ἐν ἔτει ψνε'.
κεφ. χς'.
ψνδ'.

(β) Χρον. ἡλια. ς'. ἔτει ψκζ'. σελ. 216.

(δ) Χρον. ἔτει ψνβ'. καὶ ψνε'.

(ς) Χρον. ἐπὶ Πιπίνῳ σελ. 171.

(γ) Χρον.

(ε) Χρον. βιβλ. ε'.

(η) Χρον. ἐν ἔτει

τῆς ἐξαρχίας, καὶ ἐπετίθετο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ρώμην, Ἀδριανὸς ὁ Πάπας ἀπαξ, καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν πρέσβεις πέμψας, τὴν τῷ Καρόλῳ (ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῶ ἀδελφοῦ τοῦ Καρολομάγνου μόνος ἐβασίλευσεν) ἀνεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἐγείρας λοιπὸν ὁ Κάρολος τὸν πρὸς Λογγιβάρδαι πόλεμον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διώξας αὐτοὺς, Παπίαν τὴν πόλιν, ὅπου κλεισμένοι ἦν ὁ Δισιδέριος πολιορκεῖ. ἀργοπορῶσα δὲ ἡ πολιορκία, κατὰ τὴν τῷ Πάσχα ἑορτὴν εἰς Ρώμην ἔρχεται, καὶ ἐντίμως ἀπὸ τὸν Ἀδριανὸν ὑπεδέχθη, καὶ ἀπὸ ἐδῶ εἰς Παπίαν ἐπιστρέφας, καὶ ἀνδρείως αὐτὴν πολεμῶν, τὸν Δισιδέριον ὁμῶς τὸν βασιλέα τῶν Λογγιβάρδων, καὶ πάντας τὰς σὺν αὐτῷ συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ, ὑποτάξας σὺν αὐτῇ καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν ἔτει τῆς τῷ Κυρία σαρκώσεως ψυχῆς τὸν δὲ προῤῥηθέντα Δισιδέριον, καὶ τὴν σύζυγόν τοῦ εἰς τὴν Φραγκίαν ἔπεμψε, καὶ τέλος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Λογγιβάρδων ἤφευγεν, ἔτη σς'. διαμείνας, μετὰ τὸ εἰσελθεῖν αὐτὸς ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς ἰσορεῖ Παῦλος ὁ διάκονος, τέλος καὶ αὐτὸς ποιῶν τῆς ἰσορίας τοῦ ὅπου διαλαμβάνει περὶ τῶν προῤῥηθέντων τοῖς Λογγιβάρδοις.

Κάρολος ἐ-
πικυρεῖ τὰς
παρὰ Πιπί-
νυ δωρεάς
τῷ Πάπᾳ.
Ἀδριανὸς ὁ
Πάπας δι-
δει ἐξουσίαν
τῷ Καρόλῳ
να ἐκλέγῃ
Ρώμης Ἐ-
πίσκοπον.

§. 11. Διάγων δὲ εἰς τὴν Ρώμην ὁ Κάρολος, μετὰ τὰς δεήσεις τῷ Ἀδριανῷ τὴν ὑπὸ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Πιπίνου γενομένην δωρεάν ὃ μόνον ἐβεβαίωσεν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρας ἐπαρχίας προθέττων κατεπλάτισεν, ὡς συμμεῖοι Ἀναστάσιος ἐν τῷ Ἀδριανῷ (α), Ὁ δὲ Ἀδριανὸς Πάπας συνεκρότησε σύνοδον εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἔδωκε τῷ Καρόλῳ, δεσποτεῖαν αὐθαίρετον εἰς αὐτὴν ἔξω ἀπὸ τὴν πατρικίαν ἀξίαν τὸ να ἐκλέγῃ Ρώμης Ἐπίσκοπον, καὶ να διατάττῃ τὸν Ἀποστολικὸν θρόνον, καὶ ἐδέσπισε προσέτι, ὅτι οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι πάσης Ἐπαρχίας να λαμβάνωσιν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἀρχιερατικὸν καβὰδι· μάρτυς εἶναι Σιγνίβεργος (β), καὶ ὁ Γρατιανὸς (γ), ὅστις ἀπὸ μίαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἰστορίαν λέγει να ἔλαβεν αὐτό· μήτε ἀσύμφωνος εἶναι εἰς αὐτὰ Ὁνέφριος ὁ Παννίνιος ἐν τῇ πρὸς Πλάτιναν σημειώσει ἐν Πελαγίῳ τῷ Β'. Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος παρὰ Πλάτινα ἐν Πασχάλῃ τῷ Α'. ἀν καὶ τὸ τῷ Σιγνίβεργῳ πιστὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἀμφίβολον καλεῖ ὁ Βαρώνιος (δ).

Κατάστασις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

§. 12. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν (ὅπου προΐστατο τῶν Ἀσερῶν Ἀλφονσος ὁ Καθολικός, Φροΐλας, Αὐρήλιος, καὶ Σίλων) μετὰ τὴν σπαρὴν μάλιστα τῷ Ἀλφόνσῳ, καὶ τῷ υἱῷ Φροΐλα, τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀύξησιν ἔλαβαν· διότι αὐτοὶ ἀπὸ πολλὰς πόλεις διώξαντες τὰς Σαρακηνὰς ἐγέμισαν αὐτὰς ἀπὸ Χριστιανῶν· ὁμοίως καὶ Κάρολος ὁ Μάγνος ἐκστρεφύσας κατὰ τῆς Ἰσπανίας, ὅπου τῶν Σαρακηνῶν ἀναμεταξύ τὰς διαφορῶντων, ἐκυρίευσεν ἕνα μέρος ἀπὸ αὐτῆς, ἀλλ' αὐτὴ ἡ νίκη ἐμίχθη ἀπὸ τὴν βλάβην ὅπου ἔπα-

(α) Σελ. 58. σειρ. α. (β) Χρον. ἐν ἔτει ψνβ'. (γ) Διαιρ. ξγ'. κανὼν Α'-
δριανὸς, σελ. 321. καὶ κανὼν ἐν συνόδῳ σελ. 322. τῆς ἀνωτέρω ἐκδόσεως.
Χρον. ἐν ἔτει ψδδ'. ἀριθ. 10. (δ)

ἔπαθον οἱ πλησίον τε ἀπὸ τῆς Οὐασκῶνας ἐν τοῖς Πυρηναίοις ὀρεσιν.

Γαλλίας.

Μεταβα-
γή τῆ Βα-
σιλεῖς τῶν
Φράγκων.

§. 13. Εἰς τὴν Γαλλίαν βασιλεὺς μὲν κατὰ τὸ ὄνομα ἦν ὁ Γλδέρικος (τὸν ὁποῖον ἄλλοι μὲν Χιλδέρικον, ἄλλοι Χιλτέρικον καλεῖσι) τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐβασίλευε Πιπῖνος ὁ τῷ Καρόλου Μαρτέλλου υἱὸς τῷ Παλατίᾳ ἑξαρχος, ὅστις ἰδὼν πᾶν τὸ μέγεθος τῆ βασιλείας ἐπάνω τε ἐπικείμενον, καὶ αὐτὸ προσέτι τὸ τῷ βασιλεῶς ὄνομα ἐσπένδατο νὰ λάβῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔλαβε τελευταῖον διὰ συμβαλλῆς Ζαχαρίας τῷ Πάπα, καὶ μετὰ τὴν συναίνεσιν τῶν Ἀρχόντων, μετὰ τὸ νὰ ἐξώσῃ ὁ Γλδέρικος διὰ τὴν αὐτὴ ἀπραγμοσύνην, καὶ ἐξάλθῃ εἰς μοναστήριον· καὶ ἔτω τὸ βασίλειον τῶν Φράγκων, ὅπῃ μέχρι τῆ τότε καίρῳ ἐκυριεύετο ἀπὸ τῆς Μερσβίγγως εἰς νέαν φυλὴν τὴν τῶν Καρολίγγων μετέβη· τίνα δὲ τρόπον ἐγένετο αὐτὸ, καλλίτερα ἀπὸ ὅλης διηγείται Ὅττων ὁ Φρισιγγήνσιος λέγων ἕτως· „ἐπειδὴ οἱ βασιλεῖς τῶν Φράγκων μόνον μετὰ τὸ ὄνομα ἐβασίλευον, οἱ δὲ ὑπαρχοὶ πᾶσαν τὴν τῷ βασιλεῖ κηδεμονίαν ἐκυβέρνην, Πιπῖνος ὁ πᾶ αὐτὴν τὴν ἀξίαν ἔλαβε κατὰ διαδοχὴν, Βάχαρτον τὸν Ἐρβιπόλεως Ἐπίσκοπον, καὶ Φιλβαδὸν τὸν Καπελλάνον τε, πρὸς Ζαχαρίαν τὸν Πάπαν διὰ ἐρώτησιν ἔπεμψεν· ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἀποκριθεὶς εἶπε, καλλίτερον εἶναι, ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχει τὴν κηδεμονίαν ὅλων νὰ λέγηται Ρῆξ, παρά ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχει μόνον τὸ ὄνομα τῷ Ρηγός· Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Γλδέρικος ὅπῃ ἐκατάγετο ἀπὸ τῆς παλαιᾶς βασιλείας Φράγκων (οἵτινες ἀπὸ Μερσβίαν τῇ υἱᾷ τῇ Κλοδία Μερσβίγγιοι ἐλέγοντο) καὶ νὸν ὄνομα βασιλεῶς ἐκράτει· λοιπὸν ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς σαρκώσεως τῷ Κυρίῳ ψνβ. ἐπιστρέψαντες οἱ μνησταὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῷ Πάπα Ζαχαρίας, ὁ Πιπῖνος ἀπὸ τὸν μακάριον Βονιφάτιον, τὸν Μογαντίας Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ἄλλας μεγιστᾶνας τῷ βασιλεῖ εἰς πόλιν τὴν Σαησιόνην βασιλεὺς ἐκλέγεται· τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἀποθανὼν ὁ Ζαχαρίας, Στέφανος προχειρίζεται Πάπας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Πιπῖνος ἐν ἔτει ψνδ. λύεται ἀπὸ τὸν ὄρκον, καθ' ὃν ὑπεσχέθη νὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν βασιλέα τε, μετ' ἄλλας τινὰς ἀπὸ τὸ βασιλείον τῶν Φράγκων ἡγεμόνας, ὁ δὲ Γλδέρικος κηρευθεὶς, καὶ σαλθεὶς εἰς μοναστήριον, χρίεται ὑστερον ὡς βασιλεὺς ἀπὸ αὐτόν. Τελειώωντας τὸ βασίλειον τῶν Μερσβίγγων, ἄρχισε τὸ τῶν Καρολίγγων, ἔπειτα οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ρώμης λαμβάνονσι τὴν τῷ μεταλάττειν βασιλεία ἐξουσίαν. Ταῦτα ὁ Φρισιγγήνσιος (α), ὅρα προσέτι περὶ ταύτης τῆς μεταβολῆς, καὶ τὸν Ἀδωνα (β), τὸν Ρηγίνωνα (γ), Λάμβερτον Σχαφναβεργήνσιον (δ), Μαριανὸν Σκότον (ε), τὸν Σιγύμπερτον (ς), Ἀββᾶν τὸν Οὐρτπεργήνσιον, ἐν τοῖς χρόνοις τῷ Πιπίνῳ, καὶ Καρολομάνῳ (η), καὶ τὸν Σταδηνσίον (θ).

§. 14.

(α) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. κζ'. κη'. 133) Η' λικ. ς'. ἔτει ψκζ. σελ. 214. (γ) Χρον. βιβλ. β'. σελ. ψν. (δ) Χρον. ἐν ἔτει ψμη'. (ε) Βιβλ. β'. ἡλικ. ς'. ἔτει ψν. (ς) Χρον. ἐν ἔτει ψν. (η) Σελ. 169. (θ) Χρον. ἐν ἔτει ψνδ.

Κάρολος
Μάγνος μόνος
βασιλεύς Φραγκίας.

Πόλεμος
μεταξύ Καρόλου
Μάγνου, & Σαξόνων.

§. 14. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Πιπίνης διανομήσθησαν οἱ υἱοὶ αὐτῆς τὸ βασίλειον, ὁ Κάρολος, & ὁ Καρολόμανος, ἀλλ' αὐτὰ τῷ Καρολόμανῳ δυνάμενος, ἐν ἔτει ψα'. μόνος ἐβασίλευσεν ὁ Κάρολος, ἡγεμὼν δυνατὸς, τῶν γραμμάτων, ἐραστὴς, εὐσεβέστατος, ἂν & αἰρετικὸς εἰκονομάχος· ὅστις δι' ὅλα αὐτὰ κατ' ἀξίαν Μάγνος, ἢ μέγας ἐπωνομάθη. ἀνμφίβολον λοιπὸν εἶναι ἀπὸ τὰ ρηθέντα, ὅτι αἱ ἐν Γαλλίᾳ Ἐκκλησίαι ἐν τοῖς χρόνοις τῶν τῶν βασιλέων, καὶ εἶχον ἡσυχον κατάστασιν.

§. 15. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἀρχίσεν ὁ διεξοδικὸς ἐκεῖνος, & συχνὸς πόλεμος ἐν ἔτει λγ'. μεταξύ τῶ Καρόλου τῶ Μάγνου, & τῶν Σαξόνων ἐν ἔτει ψοβ'. & διέμεινε μέχρι τῶ ωδ'. ὅρα περὶ τῶτα τῶ πολέμου τὸν Ἐγίνανθεν ἐν τῷ βίῳ τῶ Μάγνου Καρόλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ τῶν γενομένων δύο σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ τέττες τῆς χρόνος (α).

§. 1.

Σχίσμα με-
ταξύ Θεο-
φυλάκτου &
Παύλου.

Τῶν εἰς αὐτὰς τῆς χρόνος ἐγεγνημένων δύο σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ, τῷ μὲν προτέρῳ ἔκαμε δοκιμὴν ὁ Θεοφυλάκτος Ἀρχιδιάκονος τοσῶτον πρὸ τῶ θανάτου Στεφάνου τῶ Β'. ὅσον & μετ' αὐτὸν τὸν θάνατον τῶ ἐν ἔτει ψνζ'. ἀλλ' ἐπειδὴ ἦν δυνατώτερον τὸ συμβουλεῖν μέρος τὸν Παῦλον διάκονον, Παῦλος ὁ τῷ Στεφάνῳ ἀδελφὸς ἐκλέχθη Πάπας, ἡ δὲ τῷ Θεοφυλάκτῳ ἐστὶς διεσκεδάθη.

Μεταξύ
Κωνσταντίνου
& Φιλίππου.

§. 2. Τὸ δὲ ὕστερον σχίσμα, τὸ μετὰ τὴν τελευταίαν τῷ Παύλῳ ἀναφυῆν πολλὰ χειρότερον ἦν. ἐπειδὴ μὴν ἀποθανόντος ἐτι τῷ Παύλῳ, τότε τῶν ὁ Μεσπεσινὸς Δάξ μετὰ τὴν παρατυχῆσαν δύναμιν ἐμβὰς εἰς τὴν Ρώμην, τὸν αὐτὸν ἀδελφὸν Κωνσταντίνον κατέπαυσε τῆς ἀρχῆς, ὅστις τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐκ λαϊκῆς κληρικὸς ἐγένετο, ὑποδιάκονος δηλαδὴ, διάκονος, πρεσβύτερος, & Ἀρχιερεὺς Ρώμης, & εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον ἐμείνεν ἕνα χρόνον, & ἕνα μῆνα. Εἰς αὐτὰς δὲ τὰς θορύβους ἦσαν ἐκεῖνοι, ὅτι ἀντεφύμισαν Πάπαν Φιλίππον τινὰ πρεσβύτερον, ἀλλὰ τόσον αὐτὸς, ὅσον ὁ Κωνσταντίνος διὰ Χριστοφῶρα τῷ Πριμικληρίᾳ, & Σεργίῳ τῷ δευτεροκληρίᾳ πατρὸς, & υἱὸς βοηθηθέντων ἀπὸ στρατιώταις τῶν Λογγυβάρων ἐξεβλήθη, & Στέφανος Γ'. (τὸν ὁποῖον ἄλλοι Δ'. καλεῖσι) γνήσιος πάπας προχειρίζεται, μήτε

χω-

(α) Τὸ παρὸν κεφάλαιον Ἐλληνιστῶς ἐστὶ παρα τῷ Κλεῖνῳ Εὐγενίῳ, ὑποσημει. (1) σελ. 45. τῶ περὶ τῶν διανομῶν δοκιμῇ Εὐκλ. 1768.

χωρίς βλάβην, ἡ σκληρότητα αὐτὸ ἐτελειώθη· διότι οἱ ὁπαδοὶ τῆ Κων-
σταντίνου, ἄλλαι μὲν διέφθειραν, ἄλλαι δὲ ἀπετύφλωσαν· αὐτὸν δὲ τὸν
Κωνσταντῖνον εἰς ἄλογον ἐν καδέδρα γυναικεῖα καδίσαντες, ἡ ἐκ τῶν πο-
δῶν αὐτῆ ὀλκὰς, ὅπῃ εἶχον ἢ ὀλίγον βάρος κρεμάσαντες εἰς μοναστήριον
Κελλανόβας καλῶμενον, ἐνώπιον πάντων τὸν ἤφεραν, καδῶς λέγει Ἀναστά-
σιος ἐν Στεφάνῳ Γ. (α), εἶτα εἰς τὸ μοναστήριον ἔυγαλαν τὰ ὄμματα
τε, ἡ εἰς τὴν σύνοδον, τὴν ὁποίαν Στέφανος ὁ Πάπας ἐν τῇ Λατεράνῃ
βασιλικῇ συνήθροισε, μετὰ τὸ νὰ ἐφέρδῃ, ἡ νὰ ἀπολογηθῇ, ὅτι μετὰ δυ-
νασίαν Πάπας ἐγένεν, ἕτε εἶναι παράξενον, τὸ ἐκ λαϊκῆς Ἐπίσκοπος ἐ-
ξαίφνης νὰ γίνεταί, πάντες οἱ ἱερεῖς ἐνδύς ὠργίσθησαν κατ' αὐτῆ
ἀπὸ ζήλον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἡ νὰ τιμωρηθῇ ὁ τράχηλός τε
ἐποίησαν, ἡ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀπέριψαν, ὡς ὁ Ἀναστάσιος πάλιν
γράφει (β), προσδέττων ἐτι, ὅτι ὅλα τὰ γραφθέντα αὐτῆ, ἡ τὸ
συνοδικὸν, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν ἐκείνην προσβεβαίωσιν ἐξεδόθη, εἰς τὸ μέ-
σον τῆ πρεσβυτερίᾳ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας τῷ πυρὶ παρεδόθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς
χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπισημότεραι συνεκροτήθησαν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν τῶν Αὐ-
τοκρατόρων αὐταί· ἡ Γερμανικὴ, ἡ ἐπὶ τῇ Βονιφατίᾳ, ἡ ἐν Ρώμῃ
ἐπὶ τῇ Ζαχαρίᾳ, ἡ ἐν Κωνσταντινὸν πόλει ψευδοσύνοδος, ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῇ
γ'. Στεφάνῳ, ἡ ἐν Βορματίᾳ, ἡ ἐν Δαρία πρώτη, ἡ ἐν Βορματίᾳ ἑτέρα,
ἡ ἐν Παδερβόρνῃ Α'. ἡ ἡ ἐν Δαρία Β'.

§. 2. Ἡ Γερμανικὴ σύνοδος ὑπὸ τῇ Βονιφατίᾳ τῇ Α' ἀρχιεπισκόπου
Μογαντίας συνήθροισθη, ἡ ἐν Αὐγύσῃ τῶν Βενδελίνων, ἡ ἐν Ρατισβόνῃ
κατὰ τὸ ψμβ'. ἔτος, ἡτις πολλὰ ἐδογματίσεν ἀνήκοντα εἰς τὴν τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἡ τῶν ἡδῶν μεταρρυθμισιν, τὰ ὁποῖα ὅρα παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (γ),
τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (δ), ἡ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

Γερμανικὴ
σύνοδος.

§. 3.

(α) Σελ. 50. (β) Σελ. 51. (γ) Χρον. ψμβ'. ἀριθ. 22.
τοῦτ. Η'. κεφ. 9'. σελ. 294. ἕως 297. (δ) Ἐκα-

(ε) Σελ. 611.

Κωνσταντι-
νόπολεως
ψευδοσύνο-
δος.

§. 3. Η' ἐν Ρώμῃ σύνοδος ἐπὶ Ζαχαρία συναθροισθεῖσα (α), ἐθέσπισε περὶ ἐνδυμάτων τῶν κληρικῶν, περὶ τῆς κόμης, καὶ ἄλλων παραπλησίων, περὶ ὧν διαλαμβάνουσιν οἱ Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (β), καὶ ὁ Κοριόλανος (γ).

§. 4. Η' ἐν Κωνσταντινὸς πόλει ψευδοσύνοδος τῶν τλή. Ἐπισκόπων, κατηγγέλει ὑπὸ Κωνσταντίνου τῷ Κοπρώνιμου ἐν ἔτει τῆς δευτέρας σαρκώσεως ψνδ'. τῶν ὁποίων προεσώτερος ἦν Θεοδοσίος ὁ Ἐφέσιος, καὶ Πασιλάς ὁ Πέργης, διὰ μέσων τῶν ὁποίων ἐκεῖνα ὅσα ἤθελεν ἐδέσπισεν, ἕθενος τῶν πατριαρχῶν συνευρισκομένων, δηλαδὴ ὅτις δὲν παραδέχεται τὴν κατ' ἡμᾶς ἀγίαν ταύτην ζ'. καὶ Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἀλλ' αὐτὴν ἐνδιαβάλλει κατ' οἰονδήποτε τρόπον, καὶ ἔτι μετὰ πάσης πληροφορίας ἀσπάζεται τὰ κατὰ τὴν τῆς Θεοπνεύστη γραφῆς διδασκαλίαν ὀριζόμενα, ἀνάθεμα ἔστω ἀπὸ Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῶν ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν συνόδων, καὶ ὁμοφώνως ὀρίζομεν ἀπόβλητος νὰ εἶναι, καὶ ἀδοξία, καὶ ἐβδελυγμένη ἐκ τῆς τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησίας πᾶσα εἰκὼν ἐκ παντοίας ὕλης, καὶ χρωματουργικῆς τῶν ζωγράφων κακοτεχνίας πεποιημένη· καὶ πάλιν ὁ τοιμῶν ἀπὸ τῆς παρόντος κατασκευάσαι εἰκόνα, ἢ προσκυνῆσαι, ἢ εἶναι ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἢ ἐν ἰδιωτικῷ οἴκῳ, ἢ κρυφαί, εἰ μὲν Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος ἐστὶ, καὶ αἰρεῖσθαι, εἰ δὲ μονάζων, ἢ λαϊκός, ἀναθεματίζεσθαι, καὶ τοῖς βασιλικαῖς νόμοις ὑπεύθυνος ἔστω, ὡς ἐναντίος τῶν θεῶν προσταγμάτων, καὶ ἐχθρὸς τῶν πατρικῶν δογμάτων. Καὶ τὴν τοιαύτην συνδρομὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ ὁμοφρόνων αὐτῷ, Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ὁ Κοπρώνιος ἐκάλεσε, μετὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐρχόμενος, καὶ εἰς τὸν ἄμβωνα Κωνσταντίνου τινὰ μοναχὸν Ἐπίσκοπον Σιλαίῳ γενόμενον ἀναβιβάσας ἐκεῖ ἐξεφώνησε, Κωνσταντίνου Οἰκουμενικῆς Πατριαρχεῖς πολλὰ τὰ ἔτη· καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἀγορὰν παραγενόμενος ὁ Τύραννος ἔτος μετὰ τὸν Πατριάρχην αὐτόν, καὶ τὰς ὁμογνώμονας αὐτῷ Ἐπισκόπους, ἐνώπιον παντὸς τῶ λαοῦ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνειν ἀπηγόρευσε, εἰδωλολάτραις τὰς ταύτας σεβομέναις καλέσαντες, καὶ ἀναθέματι κατυπέβαλλον τὸν τε αἰδιδίμον Γερμανόν, καὶ τὸν ἐκ Κύπρου Γεώργιον Πατριάρχην τῆς Κωνσταντίνου γενόμενον, καὶ τὸν μέγαν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἀρετῇ Γεώργιον τὸν Δαμασκηνόν, ὡς ἰσορεῖ ὁ Ζωναρᾶς (δ), καὶ ἄλλοι, τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου, σὺν τοῖς ιδ'. ὅροις ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ζ'. πράξει τῆς ἐν Νικαίᾳ β'. συνόδου.

Γαλλίας.

§. 5. Η' ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῷ Πιπίνῳ ἐγένετο ἐν ἔτει ψνδ'. τίνα ἐν ταύτῃ ἐδογματίσθησαν, ὅρα παρὰ τῷ Κοριόλάνῳ (ε).

Γεντιλιακῶ.

§. 6. Η' ἐν Γεντιλιακῷ ψευδοσύνοδος κατηγγέλει ὑπὸ τῷ Πιπίνῳ ἐν ἔτει ψξζ'. τί δὲ εἰς αὐτὴν ἐπράχθη, Ἄδων ὁ ἐκ Οὐιέννης τοιούτοις ῥήμα-

(α) Τῷ ψμγ'.
(δ) Βιβλ. ιε'. σελ. 85.(β) Ἐκατοντ. Η'. κεφ. θ'. σελ. 299.
(ε) Σελ. 615.

(γ) 612.

ῥήμασιν ἐκτίθησιν, ἔγινε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν σύνοδος, ἔτος τῆς τῷ Κυ-
 ρίῳ Σαρκώσεως ψξζ'. καὶ ζήτησις ἐκινήθη μεταξύ Γραικῶν, καὶ Ῥωμαίων
 περὶ τῆς Τριάδος, καὶ πότερον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὥσπερ ἐκπορεύεται
 ἐκ τῷ Πατρὶ, ὅπως ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων
 τῶν ἁγίων, πότερον δεῖ ταύτας πλάττεσθαι, ἢ γράφεσθαι ἐν τῇ Εκ-
 κλησίᾳ (α). Ῥηγίνων δὲ ὁ Πρωμίνσιος, ὅτῳ περὶ ταύτης λέγει· ἐν
 ἔτει τῆς τῷ Κυρίῳ σαρκώσεως ψξζ'. ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἄνω ῥηδεῖσαν κώ-
 μῃν (τὸ Γεντίλιαν ἐνόησε ἐκεῖνο, ὅπῃ κεῖται πλησίον τῶν Παρισίων)
 σύνοδον μεγάλην ἐσχίκε μεταξύ τῶν Ῥωμαίων, καὶ Γραικῶν περὶ τῆς ἁ-
 γίας Τριάδος, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῶν ἁγίων (β). περὶ ταύτης τῆς
 συνόδου διαλαμβάνουσι Σιγύβερος (γ), καὶ ὁ Οὐρσπεργήσιος (δ), οὐδεὶς
 ὁμῶς τί διωρίσθαι ὑποσημειοῖ. ὁθεν ἀμφίβολον τῆτο διαμένει.

§. 7. Ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Στεφάνῳ τῷ Γ'. συνεκροτήθη ἐν τῇ Λατερα-
 νῇ βασιλικῇ, κατὰ τὸ ψξδ'. ἔτος, ἣτις κολαφίσασα τὸν Κωνσταντῖνον ἐ-
 ξέβαλε τῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον αἱ ὑπὸ
 τῷ Στεφάνῳ τελεθεῖσαι χειροτονίαι κατεκρίθησαν, καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτῇ πρά-
 ξει ἀκυροὶ ἐξεφωνήθησαν· ἔξω ἀπὸ ταῦτα, ἐξετέθη καὶ εἰς κανὼν, ὅτι
 μηδεὶς εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ λαϊκὸς νὰ γένῃ Πάπας· τί δὲ ἄλλο ἐπράχθη,
 ὅρα τὸν Ἀναστάσιον ἐν τῷ Κωνσταντίνῳ (ε), τὰς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ζ),
 καὶ τὸν Κοριόλανον (η).

§. 8. Σύνοδος ἡ ἐν Βορματία κατηγγέλθη ὑπὸ τῷ Καρόλῳ Μάγνῳ,
 ἐν ἔτει ψοβ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἐψηφίσθη πόλεμος κατὰ τῶν Σαξόνων,
 ὅρα περὶ ταύτης τὸν Ῥηγίνωνα (θ), καὶ Λάμπερτον τὸ Σχαφναβεργίν-
 σιον (ι).

§. 9. Τὴν ἐν Δαρία Α'. σύνοδον, καὶ τὴν ἐν Βορματία ἑτέραν ὁ Κά-
 ρολος συνήθροισε, τὴν μὲν ἐν ἔτει ψοε'. τὴν δὲ ἐν ἔτει ψοζ'. δέλων πάλ-
 λιν νὰ κινήσῃ πόλεμον κατὰ τῶν Σαξόνων ἐπὶ τῷ δαιτῆσαι πρότερον
 κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς κοινότητος κατὰστατιν.

§. 10. Ἡ ἐν Παδερβόρνῃ Α'. σύνοδος ὑπ' αὐτῷ τῷ Καρόλῳ συνεθροίσ-
 θη ἐν ἔτει ψοζ'. διὰ νὰ ἐπισφαλίσῃ τὰς Σάξονας εἰς τὴν πίσιν. Ἐπειδὴ
 κυριεύσας τὴν Σαξονίαν ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσβαλε πάντας τὰς Σάξονας νὰ
 συναχθῶσιν εἰς ἓνα τόπον Παδερβόρνῃ λεγόμενον, ὅπως συναχθέντες,
 πληρὸν ὀλίγων τινῶν πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν, καὶ ὤμωσαν κατὰ τὴν συνήθειαν.
 ὥστε νὰ ὑπερῶνται τὴν ἐλευθεριότητά τας, καὶ πᾶσαν κληρονομίαν, εἰς δὲν
 φυλάξωσι τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, ὅπῃ ἐδέχθησαν, καὶ τὸ πιστὸν πρὸς τὸν βα-

Gg 2

σι.

(α) Χρον. Η' λη. ζ'. ἔτει χηζ'. σελ. 218.

(β) Χρον. β' βλ. β'. σελ. 767.

(γ) Χρον. ἔτει ψξζ'.

(δ) Χρον. ἐπὶ

Παπῶν σελ. 173.

(ε) Οὐχὶ ἐπὶ Κωνσταντίνῳ, ἀλλ' ἐπὶ Στεφάνῳ Δ'. σελ.

51. (ζ) Ἐκατοντ. Η' κερ. θ'. σελ. 312.

(η) Σελ. 617.

(θ) Σελ. 772.

(ι) Χρον. ἐν ἔτει ψοβ'.

Δερίας Β.

σίλεα, & τὰς υἱὰς τε, ὁμοίως & πρὸς τὰς Φράγκας, καθὼς ἰσορᾷσι Ρ'ηγίνων (α), Σιγίβεργτος (β), & ἄλλοι.

Αλβίνος
Φλάκκος,
ὁ & Αλ-
κκίνος.

§. 11. Ἐν Δερίᾳ Β. σύνοδος πάλιν ὑπ' αὐτῷ τῷ Καρόλῳ συνήθροισθη ἐν ἔτει ψοθ'. διὰ τὸ τῶν Σαξόνων ἀσαδὲς ἐν τῇ πίσει, ὡς ὁ αὐτὸς Ρ'ηγίνων γράφει. „σύνοδον κατέσχευεν ἐν τῇ Δερίᾳ, & μετὰ ταύτην συ-
„νελθὼν εἰς τὴν Σαξωνίαν μέχρι τῆς Λίππας ἐλήλυθεν, οἱ δὲ Σάξονες
„ἀντισηῖται βιασθέντες ἔχ' ὑπερίσχυσαν, ἀνεωχθείσης γὰρ τῆς ὁδοῦ, τὰς
„Βεσφάλας ὑπέταξαν, & πάντας τὰς Σάξονας τὰς πέραν τοῦ Βισάρα δια-
„τρίβοντας ταῦτα ἐκείνος (γ).

Παῦλος ὁ
διάκονος.

§. 12. Πρὸς τῷτοις πρέπει νὰ ἱεύρηται, ὅτι ἤκμασαν εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας παρὰ τοῖς Λατίνοις ἄνδρες ἐν ἀρετῇ διαβεβοημένοι Αλβίνος Φλάκκος, ὅστις & Αλκκίνος λέγεται, Ἀγγλος τὸ γένος μαθητὴς μὲν τοῦ Βέδα, διδάσκαλος δὲ τοῦ Μάγνα Καρόλου, τὸν ὁποῖον ἀρμάριον τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καλεῖ ὁ Βαρόνιος (δ), εἶποι δ' ἄντις αὐτὸν ἀληθέστερον τῶν αἰρέσεων ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ τὸν Τριδέμιον (ε), τὸν Βελλαρμίνον (ζ), & ἄλλους.

§. 13. Ἐπὶ Παῦλος ὁ διάκονος ὁ ἰσοριογράφος Λογγιβάρδος τὸ γένος, ὅστις ἔγραψε βιβλία ἐξ περὶ τῶν πραχθέντων τοῖς Λογγιβάρδοις, καὶ τὴν σύμμικτον ἰσορίαν, ἔχ' πᾶσαν, ἀλλὰ τὸ περισσότερον μέρος, & ἄλλα τινὰ ὅρα περὶ αὐτοῦ τὸν Τριδέμιον (η), τὸν Βελλαρμίνον (θ), & τὸν Ποσσευῖνον (ι).

ΚΕΦΑ-

(α) Χρον. βιβλ. β'. σελ. 777. (β) Χρον. ἐν ἔτει ψοθ'.

(γ) Χρον. βιβλ. β'. σελ. 779. ὅπως ἔτι λέγει „Eodem anno synodum tenuit in Duria, & post in Saxoniam ingressus usque ad Lippam venit. Conati sunt autem Saxones resistere in locum qui dicitur Bucholtz, sed nihil praevaluerunt, aperta autem via Vuestfalos subjugaverunt, & omnes Saxones qui ultra Vuisfaram commorabantur.

(δ) Χρον. ἐτει ψοθ'. ἀριθ. 13. (ε) Περί Ἐκκλησ. Συνοχ. σελ. 52. (ζ) Περί Ἐκκλησ. συνογραφ. ἐτει ω'. (η) Σελ. 53. (θ) Ἐτει ψοθ', (ι) Γερ. Προσ. Τόμ. Β'. σελ. 200.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῆς αἵρέσεως τῶν Παυλικιάνων.

§. 1.

Η τῶν Παυλικιάνων αἵρεσις, ἔλαβεν ἀρχηγὰς, Παῦλον καὶ Ἰωάννην τὰς υἱὰς τῆς ἐκ Σαμωσάτων Καλλιπικῆς, ἣτις ἔπιεν ὅλον τὸν βόρβορον τῆς Μανιχαϊκῆς αἵρέσεως, οἵτινες μιμηθέντες τὴν μητέρα τῆς, ἄκρατον τὸ φάρμακον τῆς ἔπιον, καὶ μετ' προσθήκας αὐξήσαντες τὴν Μανιχαϊκὴν κακοπισίαν τὴν προσωνομίαν εἰς τὰς μαθητάς τῆς μετέδωκαν, βαρβαρικώτερον συνεδέεισαν· διότι ἀντὶ Παυλοϊῶναι, Παυλικιῶναι ἔτοι ὠνομάσθησαν. Μετὰ τὰς ὁποίας ὕψερρον ἀπὸ καιρὸν προασπισαὶ τῆς αἵρέσεως αὐτῶν ἐγιναν, Κωνσταντῖνος ὁ μετονομάσας ἑαυτὸν Σιλαανὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον Συμεὼν, ὁ ἐπικληθεὶς Τίτος, εἴτα Ἀρμένιος Γενέσιος, Τιμόθεος ἐπωνομασθεὶς, καὶ τέταρτος Ἰωσίας, εἰς Ἐπαφροδίτον μεταβαλὼν τὸ ὄνομά τῃ ε'. Ζαχαρίας τὸν ὁποῖον εἶχον μισθωτόν· ε'. ὁ ῥυπαρὸς Βαάνης, καὶ τελευταῖον ὁ Σέργιος ὁ ἐπικληθεὶς Τυχικός. τῶν ὁποίων ἡ μανιώδης φρενοβλαβεία εἰς πολὺν καιρὸν ἐπεκράτησε, μέχρι δηλαδὴ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ ἐπέκεινα.

Ἀρχηγοὶ
τῆς τῶν
Παυλικια-
νῶν αἵρέ-
σεως.

§. 2. Οὗτοι ἔξω ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῆς Μανιχαϊκῆς αἵρέσεως ὅπῃ ἐβασθεύσαν ἀπαράτρεπτα, εἰς τὴν δυσσέβειαν αὐτῶν προσεπινοήσαντες, καὶ ἄλλα μιὰ, καὶ ἄτοπα ἐπρόδεσαν· διότι ἐξ Ἐκκλησίας αὐτοὶ ὡμολόγησαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν μὲν α'. Μακεδονίαν ἐκάλεν, τὴν δὲ β'. Ἀχαΐαν, τὴν γ'. τῶν Φιλιππησίων, ἐφ' οἷς τὴν Λαοδικεῖαν καὶ ε'. τὴν τῶν Ἐφεσίων, καὶ τελευταίαν τῶν Κολασσαέων· θέλοντες μηδὲν ἄδολον, μηδὲ ἀκατήλεuton νὰ ἀφήσωσι, ἥτοι ἀνόθευτον.

§. 3. Κεφάλαια δὲ τῆς αὐτῶν αἵρέσεως, καὶ ἀσεβείας τὰ ἐπιστημότερα ἦσαν, α'. δύο ἀρχαί, ὡς οἱ Μανιχαῖοι ὡμολόγησαν νὰ εἶναι, τὸν μὲν πατέρα Θεὸν Ἐπεράνιον, τὸν δὲ δημιουργὸν Θεὸν τῷ κόσμῳ. β'. τὴν ὑπεράγίαν Θεοτόκον λέγοντες, τὴν ἄνω Γερουσαλὴμ ἐνόνον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγον νὰ εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν. γ'. τὸν Χριστὸν ἔλεγον ἄνωθεν τὸ σῶμα νὰ συγκατέφερε, διὰ δὲ τῆς Παρθένα Μαρίας, ὡς διὰ σωλήνος νὰ διεπέρασε, καὶ αὐτὴ μετὰ τὸν τόκον, ἑτέρας υἱὰς ἐκ τῆς Ἰωσήφ νὰ ἐπαυδοποιήσῃ· δ'. τὴν κοινωμίαν τῆς Τιμῆς Σώματος τῆς Δεσπότης, καὶ Αἵματος ἀποβάλλοντες, καὶ τὰ δεσποτικά ῥήματα τερατολογῶντες ἐκ ἀληθῆ ἄρτον, καὶ οἶνον λέγουσι τὸν Χριστὸν νὰ ἐπρόσφερεν εἰς τὰς μαθητάς κτ'. ε'. τὸν Σταυρὸν δυσφημῶντες ὡς κακῆργων ὄργανον, δὲν πρέπει νὰ προσκυνῆται λέγουσιν, ἀλλ' εἰς Σταυρὸν σχῆμα τὰς χεῖρας ἐκτείναντες. ε'.

Κεφάλαια
τῆς αὐτῆς
αἵρέσεως.

τὰς προφῆτας, καὶ πᾶσαν τὴν παλαιὰν γραφὴν, καὶ τὰς ἄλλας ἀγίας ἀπο-
σφράγιζαντες, ληστὰς καὶ κλέπτας αὐτὰς ὀνομάζοντες, καὶ μάλιστα τὸν ἱερὸν
Πέτρον, ὡς ἀρνιτὴν γενόμενον τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως· ὁμοίως ἀποβάλ-
λασι καὶ διασρεβλῆσι τὰ περισσώτερα τῆς καινῆς διαθήκης· ζ'. τὸ σωτήρι-
ον βάπτισμα διαπτύοντες, σχηματίζονται πῶς τὸ δέχονται, τὰ τῷ Εὐαγ-
γελίῳ ῥήματα βάπτισμα νοῶντες, καὶ γὰρ λέγουσιν, ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν,
ἐγὼ εἰμὶ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν κτ'. ἢ. τὰς πρεσβυτέρους, καὶ τὰς ἱερεῖς τῆς κα-
θολικῆς Ἐκκλησίας ἀποσφράγιζαντες, φάσκοντες, ὅτι τὸ κατὰ Χριστὸν συνέ-
δριον οἱ ἱερεῖς, καὶ πρεσβύτεροι τῷ λαῷ συνεστήσαντο, τὰς δὲ παρ' αὐτοῖς
ιερέων τάξιν ἐπέχοντας, ἔχ' ἱερεῖς, ἀλλὰ συνεκδήμεις, καὶ νοταρίας ἐπωνο-
μάζουσι· θ'. καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὰ ἐαυτῶν καλῶσι συνέδρια. ι. ἡ Ἐκ-
κλησία αὐτῶν γέμει ἀπὸ μiasμὸς ἀρρήτης, καὶ μολύσματα ἀνεπινόητα κτ'.
ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τὴν τῷ Ζυγαδινῷ Πανοπλίαν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ Κωνσταντίνου Ζ'. τοῦ Πορφυρογεννήτου Αυτοκράτορος,
καὶ Εἰρήνης, τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν γενομένων
ἐν αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. ι.

Κωνσταντίνος Πορφυ-
ρογενήτης
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
X. Γ.
780.

Κωνσταντίνος Ζ'. ὁ τῷ δ'. Λέοντος υἱός, εἰς τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας
τὴν βασιλείου ἀρχὴν διεδέξατο, ὅμῃ μὲν τὴν μητέρα τοῦ Εἰρήνης, ἐν
ἔτει ἀπὸ χριστοῦ ψπ'. αφ' ἧς δὲ ἐγένινεν εἴκοσι χρόνων, καὶ ἔβλεπεν ὅτι οἰ-
κονομῶντο πάντα ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ, καὶ Σταυράκιον τὸν Δογοδέτην, ὅπως
εἶχε πᾶσαν ἐξουσίαν, αὐτὸς δὲ μηδενὸς ἀξιούμενος λόγου, ἀδιμονῶσε, καὶ
ἐλυπεῖτο· ὅθεν ἔχων συμβουλὰς τὰς τῷ θέματος τῶν Ἀρμενιανῶν, τὸν
μὲν Σταυράκιον τιμωρῶν ἐξώρισε, τὴν δὲ μητέρα τοῦ μὲν ἀτιμίαν καταβι-
βάσας τῷ θρόνῳ εἰς τὸν ἴδιον οἶκον αὐτῆς, τὸν ὅποιον ὠκοδόμησεν ἐν τοῖς
Ἐλευθερίῳ, ἐπρόσβαξε νὰ κάθεται· αὐτὸς μόνος βασιλεύσας χρόνος ἑπτὰ.
γενόμενος λοιπὸν Αὐτάρχης, Νικηφόρον μὲν τὸν θεῖον τοῦ, καὶ Ἀλέξιον
Πατρίκιον τὸν Μωσηλὲ ἐτύφλωσε· τῇ δὲ Χρικοφόρῳ, καὶ Νικήτῃ τῷ Ἀν-
θίμῳ, καὶ ἄλλων τινῶν τῶν ὄντων εἰς ἀξιώματα τὰς γλώττας ἔκοψε· τὴν
δὲ σύζυγον αὐτῆς Μαρίαν τὴν Ἀρμενίαν, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα,
μὲ

με τὴν παρακίνησιν τῆς μητρὸς τῆς Εἰρήνης, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνους μισήσας, τὴν ἐβίασε νὰ γένῃ καλογραία, καὶ Θεοδότῃν τινὰ Κεβικυλαρίαν ἔλαβεν, Ἀυγέσαν δὲ φασ αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν Πλάτων ὁ τῆς τῆς Σακυδίωνος μονῆς καθηγητῆς, δὲν ὑπέφερε νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τὸν Πατριάρχην Ταράσιον, ἐπειδὴ ἐσυγκοινωνεῖ μετὰ τὸν βασιλέα ὅπως ἔφησε τὴν νόμιμον αὐτῆς γυναικα, καὶ μετὰ ἄλλην ἐσυνάρτη, ἔξω ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς δεσμὰς κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ τὰς ἐπιβλάς τῆς μητρὸς τῆς Εἰρήνης, καὶ τῆς Σταυρακίᾳ πιαθεῖς ἐν τῷ Παλατίῳ κατὰ τὸ ψηφ. ἔτος σκληρότατα ἐτυφλώθη ἀπὸ τὰς συνδρομητὰς τῆς κατ' αὐτὴν ἐπιβλής, ὅπως ἐπάσχησαν ἔτι μόνον νὰ τὸν τυφλώσωσιν, ἀλλὰ νὰ τὸν ὑπερήσωσι καὶ τῆς ζωῆς, βασιλεύσαντος ἔτι ἡ. ὄντος ἐτῶν κζ', τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἀπέθανεν. Ἀπὸ τότε δὲ μόνῃ ἐβασίλευσεν ἡ Εἰρήνη, ἕως τὸ ωβ'. ἔτος, κατὰ τὸν ὁποῖον καιρὸν ὑπερηδεῖσα τὴν βασιλείαν ἀπὸ Νικηφόρον τὸν Γενικόν, καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της, εἰς τὸ νησίον τῆς Λέσβου ἐξωρίσθη, ὅπου ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἀπέθανε, πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος. Ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνόν (β), καὶ ἐκ τῶν Λατίνων τὴν σύμμικτον ἱστορίαν (γ), Ὅττωνα τὸν Φρισίγγ. (δ), καὶ ἄλλους.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ ταῦτα τῆς Αὐτοκράτορος ἔγιναν Παῦλος δ. ὁ Κύπριος, καὶ Ταράσιος ὁ αἰδιμος· αὐτὸς ὁ Παῦλος ἀρβωσήσας, καὶ παραιτήμενος τῆς θρόνου, τῷ δ. ἔτει τῆς ἐκείνης βασιλείας, προσελθῶσα ἡ βασίλισσα Εἰρήνη μετὰ τὸν υἱὸν τῆς ἐμέμφθη αὐτὸν διὰ τὴν ἀναχώρησιν, ὃς δὲ εἶπεν αὐτῇ, ἄμποτες ἔτε ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴν ἐπέβαινον τῷ θρόνῳ, ὅπως τυραννεῖται ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας· καὶ οἱ ἀποσπασθέντες ἐγκριτοὶ παρ' αὐτῆς τῆς βασιλείας τὸν ἡρώτησαν, τί νὰ ἤθελε κατὰ πρόπον νὰ οἰκονομηθῇ, ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν μετὰ καθολικὴν σύνοδον δὲν ἤθελε διορθωθῇ τὸ σφάλμα, καὶ δὲν ἤθελε γένῃ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς σωτηρία· καὶ οἱ συγκλητικοὶ εἶπον, διατί λοιπὸν ἐσὺ ὅταν ἐχειροτονήθῃς, ἐσυμφώνησες νὰ μὴν προσκυνῶνται αἱ ἁγίαι εἰκόνες, αὐτὸς ἀνταπεκρίθη, διὰ τὴν μωρίαν τῶν βασιλέων, καὶ τὴν ἰδικήν σου.

§. 3. Ἀπελθὼν λοιπὸν ὁ Παῦλος εἰς Μοναστήριον, καὶ ἀποκαρεῖς, Πατριάρχης ἐγένετο ἐν ἔτει ψπέ. ὁ αἰδιμος Ταράσιος ἀσηκρήτης ὢν, ὅστις δὲν ἤθελε δεχθῇ πρότερον τὴν προχειρίσιν τῆς Πατριαρχείας, ἂν οἱ βασιλεῖς δὲν τῷ ἐταζαν νὰ συναθροίσωσι σύνοδον Οἰκουμενικὴν, καὶ νὰ ἐνώσωσι τὰς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Ζωναρᾶς (ε), Κεδρηνός (ζ), καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν.

§. 4. Εἰς τὸν καιρὸν τῶν τῶν βασιλέων ἀρχισε πάλιν ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ λόγος τῆς Θεᾶς νὰ πλατύνεται, καὶ πᾶν ἀγαθόν, καὶ σωτήριον νὰ φανε-
νε-

Επίσκοποι
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Ταράσιος.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 90.

(β) Σελ. 370. ἕως 375.

(γ) Βιβλ. κγ'. σελ. 165.

(δ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. κη' καὶ κθ'.

(ε) Βιβλ. ιε'. σελ. 91.

(ζ) Σελ. 371.

νερωήνται, ὡς ὁ Κεδρηνὸς λέγει (α), διότι τὰ δογματιζόμενα κατὰ τῶν σεβασμίων εἰκόνων ὑπὸ Λέοντος τῷ Ἰσαύρῳ, Κωνσταντίνῳ τῷ Κοπρωνύμῳ, καὶ Λέοντος τῷ Πορφυρογεννῆτῃ, καὶ ὑπὸ τῶν ψευδοσυνόδων (προσκυρωθέντα) κατηργήθησαν, διασχιζόμενα ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων, καὶ ἐκυρώθη πάλιν ἐν τῇ β'. τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ, τὰς σεπτὰς εἰκόνας, καὶ προσκυνεῖσθαι, καὶ σέβεσθαι, ὡς πρότερον, καὶ τὰ ἱερὰ ἐκτυπώματα ἐν τοῖς θείοις ναοῖς νὰ ἀνασηλωθῶσιν.

§. 5. Εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τὴν ἐν Κωνσταντινπόλει, φέρεται ἡ Εἰρήνη Αὐγαστὰ τὸ σέμμα τῷ Μαυρικίῳ, τὸ ὁποῖον ἀπ' ἐκεῖ εἶχε λάβῃ ὁ ἄνδρας τῆς, τὸ ἐπρόσφερε μὲ περισσώτερον σολισμόν, καὶ καλῶπισμὸν ἐπικοσμήσασα. ἔφερε δὲ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Λῆμνον καὶ τὸ λείψανον τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας, τὸ ὁποῖον παντοτεινὸν μύρον ἀνέβλυζε, καὶ τὸν πλησίον τῷ ἱπποδρόμῳ ναὸν αὐτῆς περικατήρξατο, ἐκεῖ αὐτὸ κατέθετο.

§. 6. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας σκάπτων τις κατὰ τὸ μακρὸν τεῖχος, τὸ ἐν τῇ Θράκῃ, εὗρεν εἰς ἓνα μνημεῖον πέτρινον ἄνθρωπον νεκρὸν, καὶ γράμματα γλυπτὰ εἰς αὐτὸν ὅπως ἔγραφον· „Ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ γεννηθῇ ἐκ παρθένας, καὶ πιστεύω εἰς αὐτόν· ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνῳ καὶ Εἰρήνῃ τῶν βασιλέων, πάλιν θέλει μὲ ἰδεῖν ἡλίου.“ ὡς ἰσορῶσι Ζωναρᾶς (β), Κεδρηνὸς (γ), καὶ ἄλλοι· οἱ δὲ Σαρακηνοὶ εἰς μεγάλην δύναμιν φθάσαντες κατὰ τὰς τὰς χρόνας, μέχρι τῆς Χρυσεπόλεως τὰς τῆς Ἀνατολῆς χώρας κατέδραμον, καὶ ὁσὶμον νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὰς ἐβίβασαν τὰς Ρωμαῖας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ καθ' ἡμέραν κακῶς ἐπασχε.

Ρώμης Ε'πίσκοποι.

Κάρολος
Μάγνος
κύριος Δύσεως.

Ε'παναγασίς εἰς Ρώμην κατὰ Λέοντος.

§. 7. Ρώμης Ε'πίσκοποι ἐν τέτοις χρόνοις ἐχημάτισαν Ἀδριανὸς ὁ Α'. τῷ θρόνῳ ταύτης ἐπιβὰς ἐν ἔτει ψγ'. καὶ Λέων Γ'. προχειρίζεις ἐν ἔτει ψης. ὅτινες τὰς δωρηθείσας αὐτοῖς πόλεις ἀπὸ τὸν Πιπίνον, καὶ Κάρολον ἐν εἰρήνῃ ἀπελάμβανον. ἄτος δὲ ὁ Κάρολος ὁ ἐπωνομαθεὶς Μαγνος, ἦτοι μέγας, ἐκρίνωθέντος πλέον ἀπὸ τῆς Δύσεως τῷ τῶν Λογγιβάρων Βασιλεῖ, αὐτὴν ἐκυρίευσεν, μεταχειριζόμενος προσέτι τὸν τίτλον Ρηγὸς μὲν τῶν Φράγκων, καὶ Λογγιβάρων, Πατρικὶς δὲ τῶν Ρωμαίων, ὅς τις ἐν ἔτει ψπ'. τὴν τῷ Πάσχα εὐροτήν ἐν Ρώμῃ βασιλικῶς ἐώρτασε, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πιπίνον προσφέρων τῷ Ἀδριανῷ Πάπῃ, νὰ βαπτίσῃ αὐτόν, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίαις, μάλιστα τὴν ἐπ' ὀνόματι τῷ Ἀποστόλου Πέτρῳ τιμωμένην μὲ πολυτελεῖ ἀφιερώματα ἐπλάττειν, εἰτα ἀπ' ἐκεῖ εἰς Γαλλίας ἔστρεψε.

§. 8. Τῷ δὲ Ἀδριανῷ ἀποθανόντι ἐν ἔτει ψης. Λέων Γ'. Πάπας ἐπροχειρίσθη, ὅς τις πρὸς Κάρολον ποιήσας πρεσβεῖαν διὰ τὴν αὐτῇ ἐκλογὴν

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Χρον. βιβλ. ιε' σελ. 90.

(γ) Σελ. 371.

γην, βεβαιότερον αὐτὸν ἐποίησεν εἰς τὴν ἀφ᾽ ἑσιν αὐτῶ, καὶ τὰς κλεῖς τῆς τῷ Πέτρῳ ὁμολογίας πέμψαι αὐτῷ, καὶ τὴν τῆς πόλεως σημεῖαν ὁμῶς μετὰ ἄλλα δῶρα, καὶ θερμῶς ἐπαρακάλει αὐτὸν διὰ τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ῥώμην τινὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶ, διὰ τὴν σηρίξῃ τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν εἰς τὴν πίσιν, καὶ ὑποταγὴν τε. Ἐν δὲ τῷ ψυδ᾽. ἔπει οἱ συγγενεῖς τῷ ἀποθανόντος Ἀδριανῶ, ἐπαρακίνησαν τὸν λαόν, νὰ ἀποστατήσωσι κατὰ τῷ Λέοντος, καὶ εἰς τὴν κοινὴν λιτανείαν, μετὰ τὰ τεχνάσματα Πασχάλεως τῷ Πριμικηρίῳ, καὶ Καμπύλῳ τῷ πρεσβυτέρῳ, λαβόντες τὸν Πάπαν Λέοντα, τὴν τε γλώτταν, καὶ τὰ ὄμματα αὐτῶ ἐβλάψαν, ἀλλ' ἔτι τελείως ἐβλάψαν, λυπηθέντες αὐτὸν ἐκεῖνοι ὅπως παρηγγέλησαν νὰ τὸν τυφλώσωσι, καὶ δὲν ὑπέστησαν τὸ φῶς τε, καὶ μετὰ ἄλλας ὀδυνηρὰς τιμωρίας κατατρυχώσαντες αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἔβαλαν. Ἀπ' ἐκεῖ δὲ μετὰ τὴν σπαδὴν τῷ Ἀλβίνῳ τῷ Καβικελάρῳ, εἰς τὸ Βατικανὸν φέρεται. Προσφύγων δὲ τελευταῖον εἰς τὸν Κάρολον τὸν Ῥῆγα τῶν Φράγκων, ὅπως διέτριβε τότε εἰς Παδερβόρην τῆς Βεσφαλίας, ἐδεινολογεῖτο εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν προσερχθεῖσαν αὐτῷ ἀδικον ὕβριν.

§. 9. Ἀκούσας δὲ ὁ Κάρολος τὰς δεινοπαθείας αὐτῷ τῷ Λέοντος, μετ' ἐπίλεκτον συνοδείαν τὸν ἐπεμψεν εἰς Ῥώμην, ὑποσχεθεὶς αὐτῷ, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ αὐτὸς θέλει ἔλθῃ εἰς Ῥώμην, ὅπως ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν πραχθέντων διαγνώσεται. ἔλθων δὲ εἰς Ῥώμην, καὶ ἐξετάσας τὴν κατηγορίαν τῷ Λέοντος, ἀδῶν εὗρεν αὐτὸν εἰς ὅλα. ὅθεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῶ ἀπεκατέστησεν. ὁ δὲ Λέων εὐχαριστίαν ἀξίαν βαλόμενος νὰ δώσῃ εἰς τὸν Κάρολον δι' αὐτὰ, βασιλέα Ῥωμαίων, ἦτοι Ἀυτοκράτορα, συναινέσαντος τῷ Ῥωμαϊκῷ δήμῳ, εἰς αὐτὴν τὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων τῷ Κυρίῳ, τὸν ἔσεψε, περὶ τὰς ἀρχὰς τῷ αἰ. ἔτος μέσα εἰς τὴν βασιλικὴν τῷ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ, πᾶς ὁ ἐν Ῥώμῃ πιστὸς λαὸς ἔτω κράζων. Καρὸλῳ τῷ Εὐσεβεσάτῳ Αὐγύστῳ θεόθεν σεφθέντι Μάγνῳ Εἰρηνικῷ Αὐτοκράτορι ζωῇ, καὶ νίκῃ. καὶ ἔτις ἀπὸ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ διὰ προτροπῆς Λέοντος Γ'. ἀνηγορεύθη Αὐτοκράτωρ, καὶ Καῖσαρ Κάρολος ὁ Μάγνος ὁμνύων πρότερον νὰ εἶναι εὐπειδῆς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑπέρμαχος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὅποια τιμὰς, καὶ προνόμια παρὰ πάντων ἔλαβεν ὅπως δὲν εἶχε. καὶ ἔτω διασχιθεῖς τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἀρχίσαν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ αἰ. ἔτος ἄλλοι μὲν Αὐτοκράτορες Ῥωμαίων νὰ λέγωνται εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Δύσιν, διότι εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τῷ Αὐγύστῳ ἀδελφὸς ἐβασίλευσεν ἐπ' ὀνόματι Αὐτοκράτορος. Μάγνος δὲ, ἦτοι μέγας ἐκλήθη ἀπὸ τὰς μεγάλας αὐτῶ πράξεις, ὡς εἰρηται. ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ εὐσεβὴς, ἂν καὶ ἀνεγράφη εἰς αἰρέσεις, πεπαιδευμένος καὶ μεγαλόδωρος. καὶ πρὸ πάντων φροντίζων νὰ πληθύνῃ τὸν τῆς πίστεως σπόρον, καὶ τὴν τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν, καὶ ἐπιστῆμῶν μάθησιν. ὅθεν δι' αὐτὰ καὶ πολλὰς πολέμους συνεκρότησε κατὰ δια-

Λέων λαμβάνει πάλιν τὸν θρόνον διὰ μέσου τῷ Καρόλῳ.

Εἰς ἀνταμοιβὴν τὸν εἶπει Αὐτοκράτορα Ῥωμαίων.

Χαρακτὴρ τῷ Καρόλῳ.

φόρων ἔθνων, ἡ πολλὰς συνόδους κατήγγειλε. Ζήσας δὲ ἐν αὐτῷ σγ. ἐν Ἀχρυστογράφῳ πόλει τῆς Γερμανίας τὸν βίον ἐτελείωσε, περὶ τὰς Καλένδας Φεβρουαρίου, πάσχων ἀπὸ συχνῆς πυρετῆς, ὅπῃ ἡ ἐτάφη εἰς τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἀπὸ αὐτὸν βασιλικὴν τῇ Σωτῆρος, βασιλεύσας χρόνους ἰδ. διαλαμβάνονσι περὶ αὐτοῦ ἐκ μὲν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων Ζωναράς (α), Κεδρηνός (β), Μανασῆς (γ), ἡ εἰς ἄλλοι. ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος ἐν τῷ βίῳ Λέοντος (δ), Πλάτινας, ὁ Σιγίβεργτος (ε), ὁ Γράντζιος (ζ), ἡ ἄλλοι. Στεφανώδεις δὲ αὐτὸς ὡς Αὐτοκράτωρ Ρωμαίων, εἰς τὰ ὑποκείμενα αὐτῷ ἔθνη, Φράγκους δηλαδὴ, Σαλόν, Ἀλαμανούς, Σάξονας, Ἀγγλους, Τυργγυνοὺς, Βουργουνδίας, Ρίπαρίας, Βοϊοαρίας, κτ. νόμους ἐξέδωκε μεταρρυθμίσας ἡ ἐκείνους ὅπῃ πρότερον εἶχον, ὁμοίως μετερρύθμισε ἡ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα, ἡ τὰς ἀκολουθίας, ὡς ἐν τοῖς περὶ τῶν Γερμανικῶν ἀρχῶν καθορᾶται.

Ἀρχὴ τῆς
καινοτομίας
περὶ τῆς
ἐκπορεύσεως
τῆς Ἀγίας Πνεύματος, ἡ
ἄλλων.

Λέων Ρώμης γράφει
τῷ Γεροσολύμων
Θωμᾷ ἵνα
πέμψῃ αὐτῷ
σοφῆς
ἀνδρας.

§. 10. Εἰς αὐτὸν τὸν Κάρολον ἠκολούθησαν αἰρετικοὶ τινες ἀπὸ τὴν Φραγκίαν, οἵτινες προεδίδασκον αὐτὸν τὴν περὶ τῆς Ἀγίας Πνεύματος βλασφημίαν, ὅντες ἀπόσπασμα τῶν μαθητῶν τῆς Ἀρείας, ἡ Ἀπολιναρίου, τὰ ἄζυμα, τὴν εἰκονομαχίαν, ἡ τὰ παραπλήσια. Εὐβαίνοντες αὐτοὶ εἰς Ρώμην, ἀρχίσαντες νὰ κατασφύρωσι τὸν Θεῷ λαόν, ἐπακροβύντες εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καρόλου, ἡ λέγοντες ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλὰ ἡ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἡ νὰ δύωσι μὲ ἄζυμα, ἡ ἄλλα πολλὰ ἀνόμια εἰς τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐναντία· διὰ τὰ ὅποια Λέων ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος πολλὰ ἐσυγχύσθη· ὅς τις ἰδὼν αὐτὸς πλανῶντας τὸν τῷ Θεῷ ὁρδόδοξον λαόν, ὑπερημένους τότε τῆς Ρώμης ἀπὸ μαθηματικῆς ἀνδρείας, ἡ τῶν ἐν Κωνσταντινῇ πόλει εἰκονομάχων ὄντων, πέμπει πρὸς τὸν ἐν Γεροσολύμοις Πατριάρχην Θωμᾶν παρακαλῶν νὰ πέμψῃ αὐτῷ ἀνδρας σοφῆς, ἡ θερμῆς εἰς τὰ θεῖα, διὰ νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, φανερώσας αὐτῷ διὰ μέσσω τῶν σαλδέντων, τὰ τῆς καινοφανῆς ταύτης αἵρέσεως· ἡ πῶς ἡ ἀπὸ τίνος ἐφύτρωσαν τὰ κακὰ ταῦτα, ἡ ἀλλόκοτα δόγματα. Οἱ δὲ Πατριάρχης Γεροσολύμων Θωμᾶς, τὰς θεῖας σοφίας, ἡ ἀρετὴ παντοία κεκοσμημένος, ἡ λόγων ἐλευθερία, ἡ παιδέυται σεμνυνομένης ἐκλέξας ἐπεμψεν εἰς Ρώμην ἵνα βοηθήσωσι, ἡ σιγήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν Μιχαὴλ τὸν Σύγγελλον, συνακολουθησάντων ἡ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ Θεοδώρου, ἡ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν, ἡ Γώβ. Οἵτινες ἐρχόμενοι ἡ εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν τὰς τῆς Πατριάρχης ἡ ποιμένος αὐτῶν Θωμᾶ ἐπιστολὰς εἰς τὸν Λέοντα τὸν βασιλέα τῶν ἐξ Ἀρμενίας, ἡ εἰς τὸν ὁμότροπόν τῆς Πατριάρχης Θεόδοτον ἐνεχείρισαν· διότι ἐπαραγγέλλει εἰς αὐτὴς ἡ τῆτο παρὰ τῆς Πατριάρχης Θωμᾶ, κατὰ πάροδον

(α) Βιβλ. ἱε'. σελ. 96. (β) Σελ. 374. (γ) Συν. χρόν. σελ. 76. ἔκδο. ἐνετ. αψκθ'.
(δ) Σελ. 64. (ε) Χρόν. ἔτει ψξθ'. ἡ ωιδ'. (ζ) Βιβλ. α'. τῆς Μητροπ. κερ. ιδ.

δον ὅτω νὰ γένῃ. οἱ δὲ εἰκονομάχοι κατεδίκασαν αὐτὸς ὅπῃ ἤλθον διὰ νὰ ζηρήσωσι τὸν ὁδοδόξον λαὸν τὸν ἐκκλίναντα εἰς τὴν εἰκονομαχίαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ μὲν Σύγγελος Μιχαὴλ ἐν φυλακῇ εἰς Κωνσταντινὸν πόλιν ἀπέθανεν, ὁ δὲ Θεοφάνης, ἡ Θεόδωρος τυφθέντες, ἡ γραφθέντες τὰς ὀφείας ἐξωρίσθησαν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται. ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ οἱ ἐκ τῆς Φραγκίας ἐλθόντες, καταπολὺ τὸν τῷ Θεῷ λαὸν ἐλυμαίνοντο· τελευτήσαν οὐ μακάριος Λέων μαζὼν τὰ κατὰ τῶν ἐξ Ἱεροσολύμων πρέσβων, σύνοδον συνήθροισε, ἡ ἀνοίξας τὸ θησαυροφυλάκιον τῶν θείων Ἀποστόλων εὐγαλεν ἐκεῖθε δύο πλάκας χαλκᾶς, εἰς τὰς ὁποίας γεγραμμένον ἦν μετὰ Ἑλληνικὰ γράμματα τὸ τῆς Πίσεως σύμβολον ἡμῶν, ἡ ταύτας ἐξήσας ἐμπροσθεν τῶν πυλῶν τῇ Ναῷ, ἐπρόσθετο πάντας νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὰ, ἡ ἡ ἄλλως πως ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται.

Λέων ἐκθέ-
τει τὰς δύο
χαλκᾶς
πλάκας.

§. 11. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ βασιλείᾳ τῶν Ἀσθίων Ἀδελφόνσε τῷ Κάσῃ ἡγεμόνος ἀρίστῃ, ἡ τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησία ἦν εἰς καλὴν εὐερίαν· διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς πολέμους συχνὰς ἐγεῖρας κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, πάντοτε νικητὴς ἐφάνη. μετὰ αὐτὴν ἡ Καρόλα τῇ Μάγνῃ φιλίᾳ εἰλικριτοῦς ἐγένετο, ἀκλόνητος διαμείνας, ἡ ἀνταγωνισμένη μετὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίας δωρεάς.

Κατάστασις
τῆς Ἰσπανίας.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλλίαν βασιλεύοντες τῇ Καρόλῃ, αἱ Ἐκκλησίαι εἰς βαθεῖαν γαλήνην ἦσαν, μετὰ τῇ ὁποίᾳ τὴν δαφίλειαν ἡ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Δευκοτίαν τῶν Παρισίων σχολεῖον κοινὸν ὑποδομήθη κατὰ τὸ ψαλμ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπροσκαλέσθησαν ἄνδρες ἐπιστήμονες ἀπὸ τὴν Ρώμην, ἡ ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ μεταδώσωσι, καὶ παραδώσωσι τοῖς νέοις τὰ τῶν μαθημάτων ἐγκύκλια κτ'. Τὸτο δὲ ἐγένετο μετὰ τὴν συμβολὴν τῇ διδασκάλῃ αὐτῇ τῇ Καρόλῃ, Ἀλκίνοῦ Φλάκκ.

Κατάστασις
τῆς Γαλλίας

§. 13. Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ αὐτὸς Κάρολος τὰς ἀπειθεῖς Σάξονας εὐπειθεῖς κατέστησε, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ὁ καταπολεμᾶ ἐναντίος αὐτῷ, Βιτικίνδιος ὁ τῶν Σαξόνων βασιλεὺς, ὅςτις τελευτήσαν νικηθεὶς ἐν ἔτει ψπ'. τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἐβαπτίσθη μετὰ ὅλον τὸν οἶκον. διότι ὁ Κάρολος, ὡς λέγεται, δὲν ἐπολέμησε τόσον ἵνα ὑποτάξῃ τὰς Σάξονας, ὅσον ἵνα τὰς ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν εἰς τὴν πίσιν τῇ Χριστῷ, ὅθεν ἡ πολλὰς Ἐπισκόπους, ἡ διδασκάλους ἐδώρισεν αὐτοῖς· τελευτήσαν ὁ ἐν τῇ Σαξονίᾳ συνεχὴς πόλεμος, ἔπαυσε ἐν ἔτει ωδ'. κατ' ὃν καιρὸν Κάρολος μετοίκησε τὰς Τρανσαλβανιανὰς πάντας μετὰ γυναῖκας, ἡ παιδία εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀνάγνωδι Ἀδωνα τὸν Οὐιενήνσιον (α), Ἀββάν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (β), Ἀββάν τὸν Σταδηνσίον (γ), Ἐρμανὸν τὸν

Κατάστασις
τῆς Γερμανίας.

Βιτικίνδιος
Σαξόνων
Βαπτίζεται

Μετοίκησις
Τρανσαλ-
βανίων εἰς
Γαλλίαν.

Η h 2

(α) Χρον. ἡλικ. 5'. ἔτει ωδ'. σελ. 231.

(β) Χρον. ἐπὶ Καρόλῃ Μάγνῃ σελ.

τὸν Κόντρακτον (α), Λάμβερτον τὸν Σχαφναβαργήνσιον (ε), τὸν Ρ'η-
γίνωνα (γ), Μαρριανόν (δ), τὸν Σιγήβετον (ε), καὶ τὸν Γραντζιον (ζ).

§. 14. Ἐπὶ Καρόλα τῇ Μάγνε τὸ τῷ Χριστῷ εὐρέθη αἷμα, ἐν Μαντῶα
πόλει τῆς Ἰταλίας, ὡς ὁ Λέων Γ'. ὁ τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος κηρύξας τοῖς
ἐν Εὐρώπῃ, τὰς πλείονας αὐτῶν κατέπεισε νὰ πιστεύωσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῆς κινήσεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ Φήλικος τοῦ
Οὐργέλῃς Ἐπισκόπου, πότερον ὁ Χριστὸς κα-
τὰ τὴν σάρκα υἱοποίητος ἐστὶ τοῦ
Θεοῦ.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας τῇ Καρόλα περὶ τὰ ὦ. ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ, ζήτημα εἰς τὴν
Ἰσπανίαν ὑπὸ Φήλικος τῇ Οὐργελιτικῇ Ἐπισκόπῃ, τῇ ἐπὶ τῶν
Πυρρήναιων ὁρῶν ἐπινοήθη, ἀρχίσαντος νὰ διδάσκη, τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν
σάρκα μὴ εἶναι φυσικὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰσπρηγτόν, πρὸ ὁποῖον καινὸν
καὶ ἀσυνείδιστον ὄν, τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἐμετρίως διετάραξεν. Εἰς αὐ-
τὴν τὴν Δύσιν πρῶτος ἀντεστάθῃ Παυλῖνος ὁ Ἀκυληΐας μητροπολίτης ἐν
Συνόδῳ τῇ ἐν Φόρῳ τῇ Γελίε συγκροτηθείσῃ, κατὰ τὸ ψυά. ἔτος ἀπὸ
Χριστοῦ.

§. 2. Τότε δὲ τῇ δόγματος εἰς πολλὰς διασπαρέντος, Κάρολος ὁ
Μάγνος σύνοδον δι' αὐτὸ ἐν Ρατισβώνῃ κατήγγειλε κατὰ τὸ ψυβ'.
ἔτος ἀπὸ τῆς θείας σαρκώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νικηθεὶς ὁ Φήλιξ,
εἰς Ρώμην πέμπεται διὰ μέσσω τῇ Ἀγγελβέρτε πρὸς Ἀδριανὸν τὸν Πά-
παν, εἰς τὸν ὁποῖον παραγενόμενος τὴν δόξαν τῇ ἠδέτησεν, ἀλλὰ μό-
νον μὲ τὸν λόγον, καθὼς Ἀδων ὁ Οὐιενήνσιος λέγει (η), διότι ἐ-
πιστρέψας εἰς τὰ ἴδια, καὶ διερεδισθεὶς ὑπὸ τῇ Ἐλιπάνδῃ τῇ Τωλήτῃ
Ἀρχιεπισκόπῃ, τὴν αὐτὴν γνώμην πάλιν λαβὼν ἐδόξαζε, τῇ ὁποίᾳ τὴν
ἐπιστροφὴν εἰς τὴν προτέραν δόξαν ἰδίως εἰς βιβλία τινὰ Παυλῖνος, καὶ Ἀλ-
καῖνος ὁ τῇ Μάγνε Καρόλα διδάσκαλος κατήλεγξαν.

§. 3.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωδ'. (β) Χρον. ἐν ἔτει ωβ'. (γ) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει
ωδ'. (δ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5'. ἔτει ωδ'. (ε) Χρον. ἐν ἔτει ψηγ'. (ζ)
βιβλ. α. τῆς μητροπ. κεφ. α. (η) Χρον. ἡλικ. 5'. ἔτει ψηγ'. σελ. 224.

§. 3. Κατὰ Ελπιάνδου τῷ ῥηθέντος ὁπαδῷ τῷ Φήλικος δύο βιβλία ἐξέδωκαν Βεάτος ὁ πρεσβύτερος, καὶ Εὐσέριος ὁ Οὐξάμης Ἐπίσκοπος. τελευταῖον διὰ προσαγωγῆς τῷ Καρόλου σύνοδος ἐν Φραγκοφόρτῳ συνηθροίσθη κατὰ τὸ ψηδ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον αὐτὸς τε ὁ Κάρολος, καὶ ὁ Ληγάτος τῷ Πάπα, ὁ Ἀδριανὸς ἐν τῇ πρὸς τὰς Ἐπισκόπους τῆς Γαλλικίας, καὶ τῶν Ἰσπανῶν ἐπιστολῇ, σωζομένη ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὴν τῷ Ελπιάνδου δόξαν, καὶ ἣν ἔλεγε τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν σάρκα θεῶν εἶναι τῷ Θεῷ, καὶ υἱὸν θετὸν, μετὰ σφοδρότητος, καὶ θυμῷ δεινῶς κατεδίκασε, καὶ τὰς λέγοντας τῷτο τῷ ἀναθέματι καθυπέβαλεν. ὁμοίως καὶ αὕτη ἡ σύνοδος Φήλικα, καὶ Ελπιάνδου, καὶ τὰς αὐτῶ ὁμόφρονας βαρέως κατεδίκασεν, ἐὰν τὴν αὐτῶν φρενοβλαβὴ γνώμην δὲν μεταβάλλωσιν, ὡς ἐκ τῶν δοθέντων σακροσελλάβων τῷ Πικυλίῳ ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων κειμένων δηλῆται. ὅρα δὲ αὐτὴν τὴν δόξαν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Φραγκοφορτίῳ συνόδου τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, Ἄδωνα τὸν Οὐνίνσιον (α), Ρηγίνωνα (β), Λάμβερτον τὸν Σχαφναβεργήνσιον (γ), Μαριανὸν τὸν Σκότον (δ), Σιγήμπερτον (ε), καὶ Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (ζ). ταύτην δὲ τὴν τῷ Φήλικος, καὶ Ελπιάνδου δόξαν, τινὲς μὲν τῶν μεταγενεστέρων Θεολόγων διίσχυρίζονται νὰ ἀποδείξωσιν ὡς ἔληθῃ, τινὲς δὲ τελείως ἀποδοκιμάξωσιν. ἀνάγνωδι Λομβάρδον (η), καὶ Θωμᾶν τὸν Ἀκκινάτην (θ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῆς Ἀγίας, καὶ Οἰκουμενικῆς Ζ'. συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συγκροτηθείσης.

§. 1.

Η' Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Ζ'. σύνοδος ὑπὸ Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτῆς μητρὸς συνήχθη ἐν τῇ Νικαέῳ λαμπρᾷ Μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν Ἐπαρχίας, κατὰ τὸ ψπζ'. ἔτος ἀπὸ τῆς Κυρίως σαρκώσεως κατὰ
Hh 3 τῆς

(α) Ἡλκ. ζ'. ἔτει ψκζ'. σελ. 224.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει ωδ'.

(γ) Χρον. ἔτει ψηδ'.

(δ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλκ. ζ'. ἔτει ψηδ'.

(ε) Χρον. ἐν ἔτει ψηγ'. (ζ) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντίνου σελ. 187. (η)

Βιβλ. γ'. τῶν γνωμῶν διαιρέσει α'. σελ. 270. ἐκδ. Λοσανίς ἔτει 1552.

(θ) μαρ. γ'. ζητήμ. κγ'. ἀρθ. δ'. καὶ τὰ τέττα σχολαστικά ὑπομνήματα ἐν πρώτοις Βα. σκεῖς ἐν τῷ γ'. τῷ Θωμᾷ.

τῆς δυσσεβῆς αἵρέσεως τῶν Χριστιανοκατηγόρων, τῶν τὸς λατρεύοντας ἐν ζῶντι, καὶ ἀληθινῶ Θεῷ ἐν Τριάδι ὁμοσίου μετὰ τῆς οἰκτιρίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἰς Ἑλληνικὴν εἰκαιομυδίαν, καὶ κακοπισίαν ὁμοιωσάντων, καὶ ἐκείνους ὅπως προσκυνᾶσι, καὶ σέβονται τὰς σεπτὰς εἰκονογραφίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἀρχαίντε Θεοτόκου, τῶν τε τιμίων αὐτῶ ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων εἰδωλολάτραις καλόντων, τὰς τε σεπτὰς εἰκόνες ἀποξενόντων, κατατρεχίζοντες, καὶ καίοντες, ἔτι καὶ τὰ τίμια λείψανα τῶν Ἀγίων κατακαίοντες. κατὰ τῶν λοιπὸν συνεληλυθόσι Πατέρες τέττα. ἀπὸ τῶν ὁποῖας οἱ πρόκριτοι ἦσαν Ταράσιος ὁ Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης, Ἀδριανὸς ὁ Ρώμης Πάπας δι' οἰκείων ἀποκρισιῶν Πέτρος, καὶ Πέτρος τῶν Πρεσβυτέρων ἐνεργῶν, καὶ οἱ τῶν λοιπῶν τριῶν Πατριαρχῶν τόποτηρηταὶ Ἰωάννης, καὶ Θωμᾶς Πρεσβύτεροι, καὶ μοναχοί. διότι αὐτοὶ δὲν ἐδυνήθησαν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν επικρατούντων νὰ ἔλθωσι, κατὰ τὴν πρὸς Ταράσιον ἐπιστολῇ αὐτῶν δηλεῖται. τὰ πρὸ τῆς συνόδου γεγονότα ἀνάγνωθι ἐν τῇ συντόμῳ συγγραφῇ τῇ δηλωτικῇ τῶν πραχθέντων, κειμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς ταύτης τῆς συνόδου περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν.

Πράξις Α'.

§. 2. Πράξεις λοιπὸν αὐτῆς τῆς Συνόδου ὁκτὼ ἐγέναν, ὡς ἐν τῷ γ'. τόμῳ τῶν συνόδων φαίνεται. καὶ κανόνας κβ'. ἐν τῇ α'. πράξει τῇ πρὸ ὁκτὼ Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων γενομένη, ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐπαινύμενης Σοφίας, Ἰνδικτιῶνος ια'. ἀφ' ἧς ἐπροοίμιασεν ὁ Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης Ταράσιος, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν τῆς Σικελίας νήσου Ἐπισκόπων, πρὸς ἑναρξιν τῶν μελλόντων ζητεῖσθαι κεφαλαίων, ἀνεγνώσθη ἡ σάκρα τῶν βασιλέων Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης, εἰσερχόμενοι καὶ εἰκονομάχοι Ἐπίσκοποι, ἐξ ὧν πρῶτος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν προσετέθη εἰς τὴν σύνοδον Βασίλειος Ἀγκύρας Ἐπίσκοπος, τὴν ὁρδόδοξον ὁμολογήσας πίσιν, ἔπειτα Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Μύρων, Θεοδόσιος ὁ τοῦ Ἀμορίου Ἐπίσκοπος. ἐπὶ τέτοις καὶ διάφοροι ἄλλοι Ἐπίσκοποι προσελθόντες, καὶ διαφόρων κανόνων τῶν συνόδων τε, καὶ ἐγκρίτων Πατέρων ἀναγνωσθέντων, λιβέλης τῆς ὁμολογίας αὐτῶν ἔδωκαν, τῶν ὁποίων τὸ δέξιμον εἰς ἄλλην συνέλευσιν ἐσυμπεράναν.

Πράξις Β'.

§. 3. Εἰς τὴν Β'. Πράξιν τὴν πρὸ ἑξ Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων αἱ τῆς Ἀδριανῆ τοῦ Ρώμης Ἐπισκόπου δύο ἐπιστολαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μία μὲν πρὸς τὰς βασιλεῖς, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸν Κωνσταντιναπόλεως Ταράσιον ἀνεγνώσθησαν, τὰς ὁποίας ἐδέχθη ὁμοφώνως ἡ σύνοδος.

Πράξις Γ'.

§. 4. Εἰς τὴν Γ'. Πράξιν τὴν πρὸ τεσσάρων Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων εἰς τὸς προσελθόντας Ἐπισκόπους ἔδωκεν ἡ σύνοδος τὰς καθεδρας, ὕψερρον ἀνέγνωσε καὶ τὰ σαλδέντα πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, τὰ ὅποια ἡ σύνοδος ἀποδεξαμένη, τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε τὸς ἐκείνοις τοῖς συγγράμμασι φοιχάντας.

Πράξις Δ'.

§. 5. Εἰς τὴν Δ'. Πράξιν τὴν Καλάνδαις Ὀκτωμβρίων συναδραοδίσαν, ἀφ' ἧς ἀνεγνώσθησαν διάφορα ῥητὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ τῶν
Α'

Αγίων Πατέρων, ἡ ἐπιστολὴ τῶν Ρ' ὡμης κλ'. πατριαρχῶν ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων εἰς ἐκεῖνα ὑπεγράψαν πάντες οἱ Πατέρες.

§. 6. Εἰς τὴν Ε'. Πρᾶξιν τὴν πρὸ τεσσάρων νονῶν Οὐτωμβρίων, ὁμοίως ἀνεγνώσθησαν διάφορα ῥητὰ ὀρθοδόξων τε, ἡ αἰρετικῶν· τελευταῖον τὰς σεπτὰς, ἡ ἁγίας εἰκόνas ἀποδεξάμενοι ἡσπάσαντο. ἡ τὰς εἰκονομάχας ἀναθεματίσαν, πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰπόντες· ἡμεῖς τὰς προσιδέντας τι, ἡ ἀφαιρύντας ἐκ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἀφορίζομεν.

§. 7. Εἰς τὴν ς'. Πρᾶξιν τὴν πρὸ δύο νονῶν Οὐτωμβρίων ἀνεγνώσθη ὁ ὅρος τῆς ζ'. ψευδοσυνόδου, ἡ αἱ ἀνασκευαὶ αὐτῆς ἐν τόμοις ς'.

§. 8. Εἰς τὴν ζ'. Πρᾶξιν τὴν πρὸ τριῶν ἰδῶν Οὐτωμβρίων, ἀνεγνώσθη ὁ ὅρος τῆς ἁγίας, ἡ μεγάλης Οἰκουμενικῆς ἐν Νίκαιᾳ συνόδου τὸ β'. εἰς τὸ ὁποῖον σημειῶσαι, ὅτι τὸ τῆς πίσεως σύμβολον χωρὶς τῆς προδηκῆς ἀνεγνώσθη, ἡ ἐτυπώθη, ἔτι ἡ αἰ δύο ἐπιστολαὶ Ταρσίου, ἡ τῶν συνόδων, ἡ μὲν πρὸς τὰς Βασιλεῖς Κωνσταντῖνον, ἡ Εἰρήνην, ἡ δὲ πρὸς τὰς κληρικούς, ἡ ἱερεῖς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

§. 9. Εἰς τὴν Η'. Πρᾶξιν τὴν πρὸ δέκα Καλανδῶν Νοεμβρίων, κληθέντες οἱ τῆς συνόδου πατέρες ὑπὸ τῶν βασιλέων, ἡ ἐλθόντες μετὰ τὸν Πατριάρχην Ταρσίον εἰς Κωνσταντινέπολιν, εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν, ἡ εἰς διωρισμένην ἡμέραν, προκαθεσθέντων τῶν βασιλέων μετὰ τῶν Ἐπισκόπων ἐν τῷ Παλατίῳ τῷ λεγομένῳ Μαγναύρῳ, ἀνεγνώσθη ὁ προεκτεθεὶς ὅρος εἰς ἐπήκουσιν πάντων, ἡ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκεῖνη, ἡρώτησαν οἱ Βασιλεῖς, ἂν κατὰ συναινέσιν πάντων ἐξεφωνήθῃ ὁ ὅρος, ἡ αὐτοὶ ἐφώνησαν· ἔτω πιεζόμενοι πάντες, ἔτω φρονέμεν, πάντες συναινέσαντες ὑπεγράψαμεν κτ'. εἰτα τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλον τὰς εἰκονομάχας, ἡ τὰ εἰκότα οἱ θεοφιλεῖς Ἐπίσκοποι εὐφημήσαντες τὰς βασιλεῖς, σὺν τῷ πλήθει τῷ λαῷ κτ'. μετὰ τὸ νῦν ἐξέδετο δὲ αὐτὴ ἡ σύνοδος μετὰ αὐτὰς τὰς λέξεις τὸ σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπ' Ἐκκλησίας κηρύττομεν, ἐκεῖνης ὅπως ἡδε-
λαν προδέσει, ἡ ἀφαιρέσει, Γερωμένοι μὲν νῦν καθήρωνται, λαϊκοὶ δὲ νῦν ἀναθεματίζονται. ὁμοίως μὲν εἰς τέλειον ἀνάδεμα καθυπέβαλε τὰς Εἰκονομάχας, ὅμως ἡ τὰς ἐξάρχους αὐτῶν, Θεοδοσίον τὸν Ἐφέσῃ, Σισίνιον Πέργης τὸν Πασιλᾶν, ἡ Βασίλειον Ἀντισοχείας τὸν Τρικάκαβον, ἡ τὸ συνέδριον αὐτῶν· ἔτι δὲ ἐξωστράκισαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ὀρθοδόξων Ἀναστάσιον τε, ἡ Κωνσταντῖνον, ἡ Νικήταν Πατριάρχας γεγενῶτας Κωνσταντινουπόλεως, Γεωργίου Νικομηδείας, Κωνσταντῖνον Νακωλείας, ὡς αἰρετικούς, ἡ δεῖον ὅρον συντάξαντες τελευταῖον οἱ δεῖται πατέρες, ἡ ἀπὸ τὴν Νίκαιαν πορευθέντες εἰς τὰ βασίλεια, προκαθημένων ἡ τῶν βασιλευόντων, εἰς ἐπήκουσιν πάντων τὸν τόμον ἀνέγνωσαν, ὅσις ἐνδὺς ἀπὸ τὰς κρατύντας ἐκυρώθη, ὑπογράφαντες αὐτὸν, ὑπὲρ τιμῆς ἡ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων, ἡ σεπτῶν εἰκόνων, ἡ τῶν λοιπῶν μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἀκόλουθον δηλαδὴ.

Ὁρος

Πρᾶξις Ε'.

Πρᾶξις ς'.

Πρᾶξις ζ'.

Πρᾶξις Η'.

Ὅρος τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης
Ἐβδόμης Συνόδου.

„ Ὁ τὸ φῶς τῆς αὐτῆς ἐπιγνώσεως ἡμῖν χαρισάμενος, καὶ τῇ σκέτι
„ τῆς εἰδωλικῆς μανίας ἡμᾶς λυτρωσάμενος, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν νυμφευ-
„ σάμενος ἐαυτῷ τὴν ἀγίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον, ἢ
„ ῥυτίδα, ταύτην ἐπιγγεῖλατο διαφυλάττεσθαι, τοῖς τε ἀγίοις αὐτῇ
„ μαθηταῖς διεβεβαίετο λέγων, μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῇ
„ αἰῶνος, ἕως τῆς συντελείας τῆς αἰῶνος· ταύτην δὲ τὴν ἐπαγγελίαν ἡ
„ μόνον αὐτοῖς ἐχαρίσατο, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν τοῖς δι' αὐτῶν πιστεύουσιν εἰς
„ τὸ ὄνομα αὐτῆς· τῆς ἐν δωρεᾷ ταύτης ἀλογήσαντες τινες, ὡς ὑπὸ τῇ
„ ἀπατεῶνι ἐχθρῇ ἀναπτερύμενοι ἐξεστίσαν τῇ ὁρᾷ λόγους, καὶ παρα-
„ δόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀντιταξάμενοι, πρὸς τὴν σύνοσιν τῆς
„ ἀληθείας διήμαρτον· καὶ ὡς φησιν ὁ παροιμιακὸς λόγος, τὰς ἄξονας τῇ
„ ἰδίᾳ γεωργίᾳ πεπλάνηνται, καὶ συνῆξαν χερσὶν ἀκαρπίαν, ὅτι τῶν ἱερῶν
„ ἀναθημάτων τὴν Θεοπρεπῇ εὐκοσμίᾳ διαβάλλειν τετολμήκασιν, ἱερεῖς
„ μὲν λεγόμενοι, μὴ ὄντες δέ· περὶ ὧν ὁ Θεὸς διὰ Προφήτην βοᾷ·
„ ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου·
„ ἀνέροισι γὰρ ἐπακολοθήσαντες ἀνδράσι, ταῖς ἰδίαις φρεσὶ πειδομένοις,
„ κατηγόρησαν τῆς ἀρμοδείας Χριστοῦ τῷ Θεῷ ἀγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας,
„ καὶ ἀναμέσον ἅγιον καὶ βεβήλην ἡ διέσειλαν, τὴν εἰκόνα τῇ Κυρίᾳ καὶ τῶν
„ ἁγίων αὐτῇ ὁμοίως τοῖς ξοάνοις τῶν σατανικῶν εἰδώλων ὀνομάσαντες·
„ διὸ μὴ φέρον, ὁρᾶν ὑπὸ τοιαύτης λύμης διαφθειρόμενον τὸ ὑπήκοον ὁ
„ δεσπότης Θεός, ἡμᾶς τὰς ἀπανταχῇ τῆς ἱερουσῆς ἀρχηγούς, τῇ αὐ-
„ τῇ εὐδοκίᾳ συνεκάλεσε, δεῖν ζήλω, καὶ ἐπινεύσει Κωνσταντῖνα, καὶ Εἰρή-
„ νης τῶν πιστοτάτων ἡμῶν βασιλέων· ὅπως ἡ ἔνδοξος παράδοσις τῆς κα-
„ θολικῆς Ἐκκλησίας κοινῇ ψήφῳ ἀπολάβῃ τὸ κύρος· μετὰ πάσης τοίνυν
„ ἀκριβείας ἐρευνήσαντες τε καὶ διασκεψάμενοι, καὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀλη-
„ θείας ἀκολοθήσαντες, ἑδὲν ἀφαιρέμεν, ἑδὲν προσέθεμεν ἀλλὰ πάντα
„ τὰ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν· καὶ ἐπόμενοι
„ ταῖς ἀγίαις ἐξ οἰκουμένης συνόδοις, πρώτη μὲν τῇ ἐν τῇ λαμπρῇ
„ Μητροπόλει Νικαέων συναθροισθείᾳ· ἔτι γεμὴν καὶ τῇ μετ' αὐτὴν ἐν
„ τῇ Θεοφυλάκτῳ βασιλίδι πόλει· πιστεύομεν εἰς ἓνα Θεόν,
„ καὶ τὰ λοιπά· Βεβηλωσόμεθα δὲ, καὶ ἀναδεματίζομεν Ἀρείον, καὶ τὰς αὐ-
„ τῷ σύμφρονας, καὶ κοινωνὰς γενομένας τῆς μαριώδους αὐτῆς κακοδοξίας,
„ Μακεδονίαν τε καὶ τὰς περὶ αὐτὸν καλῶς ὀνομαζόμεναις πνευματομά-
„ χαις· ὁμολογῶμεν δὲ καὶ τὴν Δέσποιναν ἡμῶν τὴν ἀγίαν Μαρίαν,
„ Κυρίαν, καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον, ὡς τεκῆσαν σαρκὶ τὸν ἑνα τῆς ἀγίας τριά-
„δος Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καθὼς καὶ ἡ ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον ἐδογ-
„ μάτισε σύνοδος, καὶ τὸν ἁσέβη Νεστόριον, καὶ τὰς ἀμφ' αὐτὸν, ὡς προ-
„ σωπικὴν δυάδα εἰσάγοντας, τῆς Ἐκκλησίας ἐξώδησε, σὺν τέτοις δὲ καὶ
„ τὰς δύο φύσει ὁμολογῶμεν τῇ σαρκωδέντος δι' ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχάν-
„ τῃ

„ τε Θεοτόκου, ἡ αἰ Παρθένα Μαρίας, τέλειον αὐτὸν Θεόν, ἡ τέλειον
 „ ἄνθρωπον γινώσκοντες· ὡς ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος ἐξεφώνησεν, Εὐ-
 „ τυχή, ἡ Διόσκορον δυσφημίσαντες τῆς θείας αὐλῆς ἐξελάσασα, συ-
 „ ναποβάλλοντες αὐτοῖς Σευήρον, Πέτρον, ἡ τὴν πολυβλάσφημον αὐ-
 „ τῶν ἀλληλόπλοκον σειρὰν, μεθ' ὧν ἡ τὰ Ὀριγένης, Εὐαγρίου τε, ἡ
 „ Διδύμου μυθεύματα ἀναθεματίζομεν, ὡς ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει συγ-
 „ κροτηθεῖσα πέμπτη σύνοδος· εἰτά τε ἡ δύο θελήματα, ἡ ἐνεργείας,
 „ κατὰ τὴν τῶν φύσεων ἰδιότητα ἐπὶ Χριστοῦ κηρύττομεν, καθ' ὃν τρό-
 „ πον ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἑκτὴ σύνοδος ἐξεβόησεν, ἀποκηρύξασα
 „ Σέργιον, Οὐώριον, Κυρὸν, Πύριον, Μακάριον, τὰς ἀδελφίτας τῆς εὐ-
 „ σεβείας ἡ τὰς τέτων ὁμόφροναι, ἡ συνελθόντες φαμέν, ἀπάσαις τὰς
 „ Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφως τε, ἡ ἀγράφως τελεσπισμέναις ἡμῖν παρα-
 „ δόσεις ἀκαينوτομήτως φυλάττομεν· ὧν μία ἐστὶ, ἡ ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀνα-
 „ ζωγραφίσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τῆς εὐαγγελικῆς κηρύγματος
 „ συναΐδασα, πρὸς πίσωσιν τῆς ἀληθινῆς, ἡ ἡ κατὰ φαντασίαν τῆς Θεᾶς
 „ Λόγου ἐνανθρωπήσεως, ἡ εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα·
 „ τὰ γὰρ ἀλλήλων δηλωτικὰ, ἀναμφιβόλως ἡ τὰς ἀλλήλων ἔχουσιν ἐμ-
 „ φάσεις· τέτων ἕως ἔχοντων τὴν βασιλικὴν ὡς περ ἐρχόμενοι τρέβον,
 „ ἐπακολουθῶντες τῇ Θεογνώστῃ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, ἡ
 „ τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας· τῇ γὰρ ἐν αὐτῇ οἰκίσαν-
 „ τος ἁγίου πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν· ὁρίζομεν σὺν ἀκριβεῖα
 „ πάσῃ, ἡ ἐμμελείᾳ, παραπλησίως τῷ τύπῳ τῆς τιμῆς, ἡ Ζωοποιῶς
 „ Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς, ἡ ἁγίας εἰκόνας, τὰς ἐκ χρωμάτων,
 „ ἡ ψιφίδος, ἡ ἐτέρας ὕλης ἐπιτηδεύως ἐχούσας ἐν ταῖς ἁγίαις τῆς Θεᾶς
 „ Ἐκκλησίαις, ἐν ἱεροῖς σκέυεσι, ἡ ἐσθῆσι, τοίχοις τε, ἡ σανίσιν, οἰκαῖς
 „ τε, ἡ ὁδοῖς· τῆς τε τῆς Κυρίας ἡ Θεᾶς, ἡ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 „ εἰκόνας, ἡ ἀχράντα Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίαν τε
 „ Ἀγγελῶν, ἡ πάντων ἁγίων, ἡ ὁσίων ἀνδρῶν· ὅσω γὰρ συνεχῶς δι-
 „ εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως ὁρῶνται, τοσάτον ἡ οἱ ταύτας θεώμενοι διανί-
 „ ζονται πρὸς τὴν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε, ἡ ἐπιπόθησιν, ἡ ταύ-
 „ ταις ἀσπασμέν, ἡ προσκύνουσιν ἀπονέμειν, ἡ μὴν τὴν κατὰ πίσιν ἡμῶν
 „ ἀληθινὴν λατρείαν, ἡ πρέπει μόνῃ τῇ θείᾳ φύσει· ἀλλ' ὃν τρόπον
 „ τῷ τύπῳ τῆς τιμῆς, ἡ Ζωοποιῶς Σταυροῦ, ἡ τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις, ἡ
 „ τοῖς ἱεροῖς ἀναμαθήμασι, ἡ θυμιαμάτων, ἡ φώτων προσαγωγῇ πρὸς
 „ τὴν τέτων τιμὴν ποιεῖσθαι, καθὼς ἡ τοῖς ἀρχαίοις εὐσεβῶς εἰδίσται·
 „ ἡ γὰρ τῆς εἰκόνος τιμὴ, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, ἡ ὁ προσκυνῶν
 „ τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τῇ ἐγγεγραφομένῃ τὴν ὑπόστασιν· ὅτω γὰρ
 „ κρατύνεται ἡ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν διδασκαλία, εἶπεν παράδοσις
 „ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων, εἰς πέρατα δεξαμένης τὸ
 „ εὐαγγέλιον· ὅτω τῷ ἐν Χριστῷ λαλήσαντι Παύλῳ, πάσῃ τῇ θείᾳ
 „ ἀποστολικῇ ἀμιγυρί, ἡ πατρικῇ ἀγιότητι ἐξακολουθῶμεν, κρατῶντες

τὰς παραδόσεις ἃς παρελήφμεν, ἔτω τὰς ἐπιεικὲς τῇ Ἐκκλησίᾳ προ-
φητικῶς κατεπάδομεν ὕμνοι· χαῖρε σφόδρα δύγκατερ Σιών, κήρυσσε
δύγκατερ Γερουσαλήμ· τέρπε, καὶ εὐφραίνε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σε, πε-
ριεῖλε Κύριος ἐκ σὴ τὰ ἀδικήματα τῶν ἀντικειμένων σοι, λελύτρωσαι
ἐκ χειρῶν ἐχθρῶν σε. Κύριος βασιλεὺς ἐν μέσῳ σε, καὶ ὅψει κακὰ
ἐκέτι, καὶ εἰρήνη ἐπὶ σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα χρόνιον· τὰς ἂν τολμῶντας ἐτέρως
φρονεῖν, ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τὰς ἐναγείας αἰρετικὰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς
παραδόσεις ἀθετεῖν, καὶ αὐτονομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν
ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐαγγέλιον, ἢ τύπον κυριῶ, ἢ εἰκονικὴν
ἀναζωγράφισιν, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ ἐπισκοπὴν σχολιῶς, καὶ
πανόργως πρὸς τὸ ἀνατρέφαι ἐν τῇ τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς καθολι-
κῆς Ἐκκλησίας, ἔτι γεμὴν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις, ἢ
τοῖς εὐαγέσι μονασιεῖσι Ἐπισκόποις μὲν ὄντας, ἢ κληρικὰς καθαιρεῖσθαι
προσάσσομεν, μονάζοντας δὲ, ἢ λαϊκὰς τῆς κοινωνίας ἀφωρίζεσθαι.

§. 11. Τὰ δὲ μετὰ τὸν τοιοῦτον ὅρον ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τῶν θείων πα-
τέρων, ὥσπερ καὶ τὴν Ἐπισκοπὴν τῶν ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων πρὸς Ταράσιον
τὸν Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην, Ἀνάγνωδι ἐν τοῖς πρακτικοῖς ταύτης
τῆς συνόδου· ταῦτα τὰ πρακτικὰ πέμψας ὁ Ἀδριανὸς Πάπας διὰ τῶν αὐτῶν
Διγμάτων πρὸς Κάρολον τὸν Μάγνον, διὰ τὰ βεβαιωθῶσι καὶ ὑπ' αὐτῶν,
αὐτὸς δὲ εἰκονομάχος ὢν, ἐκεῖνα μὲν ἀπέβαλεν, ἐδέσπισε δὲ, καθὼς ἐφά-
νη αὐτῷ, ταύτην δηλαδὴ τὴν ἁγίαν σύνοδον μῆτε ἐβδόμην, μῆτε οἰκουμεν-
ικὴν νὰ λέγεται, ἀλλὰ ψευδοσύνοδον.

§. 12. Ἐπὶ τέτοις σημειώσαι ἐτι, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἐβδόμην ἁγίαν
οἰκουμενικὴν σύνοδον ἁδὲς κεκίνηται λόγος περὶ τῶν ἐν τοῖς κανόσι τῆς ἐκτῆς
συνόδου αἰτιαμάτων, μὲν ὅλον ὅπῃ ἔπρεπε καὶ νὰ ζητηθῇ, καὶ νὰ ἐξεργασθῇ,
εἰ μὴ οἱ κατεγνώσμενοι Ρωμαῖοι συνοδικῶς, ὡς ἀκατάγνωστοι, καὶ κοινοὶ νὰ
νομίζονται.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων ὑπὸ τῶν
Δυτικῶν ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις συνεκροτήθησαν αὐταί·
ἢ ἐν Παρτεβόρνῃ τῆς Σαξωνίας Β'. ἢ ἐν Φόρῳ Γαλίας, ἢ ἐν Ρατισ-
βώνῃ, ἢ ἐν Φραγκοφρτίῳ, ἢ ἐν Ἀκαῖς γράνῳ Α'. ἢ ἐν Ἀρελάτῃ Δ. ἢ ἐν
Τερώνῳ Γ'. ἢ Καβίλονησίᾳ β'. ἢ Μογεντιακῇ, καὶ ἢ ἐν Ρέμοις Α'.

§. 2.

§. 2. Η' ἐν Παδερβόρνη β'. ὑπὸ Καρόλα τῆ Μάγνη συνεκροτήθη ἐν Βεσφαλίᾳ κατὰ τὸ ψβ'. ἔτος πρὸς κατάρτισιν τῆς τῶν Σαξονικῶν Ἐκκλησιῶν καταστάσεως, ὅπῃ ἐξεφάν εἰς τὴν Χριστῷ πίσιν, τῆτε Βιτικινδία, τῇ Βασιλίσκῃ, καὶ τῇ Ἀλβίωνος.

§. 3. Η' ἐν Φόρω Γαλίας ψευδοσύνοδος ὑπὸ Παυλίνα τῆ Ἀκυλίας Μητροπολίτη συνεκροτήθη, ἐν ἔτει ψγ'. εἰς διωρισμὸν τῶν δύο ἀμφισβητήσεων ὅπῃ ἠγέρθησαν παρὰ Λατίνοις, ἀπὸ τὰς ὁποίας, ἡ μία μὲν ἦν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἁγίᾳ Πνεύματος, ἡ δὲ ἄλλη περὶ τῆ Χριστῷ, εἰς κατὰ τὴν σάρκα λέγεται υἱὸς τῷ Θεῷ δετὸς· περὶ μὲν ἐν τῆς πρώτης ἀπερῶς διωρίσθη, πῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔχει μόνον ἐκ τῆ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ Υἱοῦ ἐκπορεύεται· ἡ ἄλλη δὲ ἀπεβλήθη, διὰ νὰ μὴν φανώμεν (λέγει ὁ Παυλῖνος) εἰς δύο υἱοὺς τὸν ἑνα Χριστὸν τὸν υἱὸν τῷ Θεῷ διαιρῶντες, ἐν ὧσιν διίσχυρίζονται νὰ βεβαιώσωσιν ἐκείνον φυσικόν, καὶ δετὸν, ὅστις εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι υἱὸς Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπου· καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆ συμβόλου, δὲν εἶναι ἄλλος λέγει τῷ ἀνθρώπῳ υἱὸς, καὶ ἄλλος τῷ Θεῷ, ἀλλ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τῷ Θεῷ, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ υἱὸς ἐν ἐκατέρᾳ φύσει, δεῖα δηλαδὴ, καὶ ἀνθρωπίνῃ, Θεὸς ἀληθῆς, καὶ νομιζόμενος Θεὸς υἱὸς, ἀλλ' ἀληθῆς, καὶ δετὸς, ἀλλ' ἴδιος· διότι ἔθεποτε διὰ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν, ἀπηλλοτριώθη τῷ πατρὶ· ἐπὶ τήτοις ἐξέδωκε καὶ κανόνας ἰδ'. τῇ Ἐκκλησιαστικῇ παιδείᾳ ἀνήκοντες, τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων καὶ ἐν τῇ συνόφει τῇ Κοριοιάνῃ (α).

§. 4. Η' ἐν Ρατισβόρνη κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ Μάγνη Καρόλα, ἐν ἔτει ψηβ'. (β) εἰς τὴν ὁποίαν νικηθεὶς ὁ Φήλιξ ἀπεσάλη εἰς Ρώμην, ὅπῃ τὴν αὐτῇ γνώμην ἠδέτησεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

§. 5. Η' ἐν Φραγκοφερτίω ψευδοσύνοδος ὑπὸ τῆ αὐτῇ Καρόλα συνεκροτήθη, ἐν ἔτει ψηδ'. διὰ δύο αἰτίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρώτη εἶναι τὸ καινὸν δόγμα τῆ Φήλικος, καὶ Ἐλιπάνδα, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς ἀρχηγῆς τοῦ κατεκρίθη· δευτέρα ἡ τῶν εἰκόνων προσκύνησις, ἣτις ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψευδοσύνοδον ἀπεδοκιμάσθη, καὶ ἐβεσπίσθη, νὰ εἶναι μόνον αἱ ἁγίαι εἰκόνες πρὸς ἐνδύμησιν τῶν γεγονότων, καὶ εὐλισμὸν τῶν ἐκκλησιῶν, ἔχει ὅμως πρὸς τιμὴν, καὶ προσκύνησιν, ὡς οἱ σημειωθέντες ἀνωτέρω συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν.

§. 6. Η' ἐν Ἀκείσγρανῳ α'. ἐν ἔτει ωδ'. κατηγγέλθη ὑπὸ Καρόλα τῆ Μάγνη εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν Ἀδωνα ἐν τῷ χρονικῷ (γ), προσεβλήθη ὑπὸ τινος Γωάννη μοναχῆ Γεροσολυμίτη περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ Παναγίᾳ Πνεύματος, πότερον καθὼς ἐκπορεύεται ἐκ τῆ Πατρὸς, ἢ τῷ καὶ ἐκ τῆ Υἱοῦ; εἰς αὐτὴν πρὸς τήτοις ζήτησις προστέθη καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν κληρικῶν, ὁποίας εἶναι ὀφείλασι συναναστροφῆς· ὁ δὲ Πεταύιος λέγει, ὅτι περὶ τῆς ἐκπορεύσεως προσεβλήθη, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ νέαν

Ii 2

πρὸς-

Σύνοδος
Παδερβόρ-
νηςβ'.Φόρε Γα-
λίας ψευδο-
σύνοδος.Ρατισβόρ-
νης.Φραγκο-
φερτίω ψευ-
δοσύνοδος.Ἀκείσ-
γρανῳ Α'.

(α) Σελ. 630. (β) Οὐχὶ τῷ ψγδ'. ἀλλὰ τῷ ψηβ'. συτήχθη ἡ ἐν Ρατισ-
βόρνης. (γ) Χρον. ἡλικ. γ'. ἔτει ωδ'.

προσθήκην, τὴν, ἣ ἐκ τῆ Υἱᾶ ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν τὴν σύνοδον, τρεῖς ἀποκρι-
τάριοι, Βερνάριος, ἡ Γεσσαί ἐπίσκοποι, ἡ Ἀδελάρδος Ἀββάς Κορβεῖας
πρὸς Πάπαν Λέοντα Γ'. ἐπέμψθησαν διὰ νὰ ἐρωτήσωσι, τί αὐτὸς περὶ τῆς
ἐκπορεύσεως τῆ Ἀγίας Πνεύματος, τὴν ὁποῖαν ἡ σύνοδος ἐκείνη ἀποδοκίμασε,
δοξάζει. Οἱ δὲ Λέων, τὸ μὲν δόγμα τῆς συνόδου μετὰ τὴν ψήφον τα ἐβεβαίω-
σε, τῷ φόβῳ ἴσως τῆ Καρόλα, τὸ δὲ προσθήκην γενέσθαι ἡ ἐκ τῆ Υἱᾶ
ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς ἐν Κωνσταντινῇ συνόδου, (ὡς οἱ Λιγυάτοι παρε-
βιάζοντο αὐτὸν ποιῆσαι) συναινέσαι ἐκ ὑβελήθῃ, μάλιστα δὲ ἐπρόσβαζεν
εἰς δύο ἀργυρῆς πίνακας νὰ τυπωθῇ τὸ τῆς ἐν Κωνσταντινῇ συνόδου
σύμβολον, ἄνευ τῆς ἐκ τῆ Υἱᾶ προσθήκης. Ἐκκλησίᾳ, ἡ Ρωμαίσι, ἡ ὀπι-
θεν τῆ μνήματος τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου, ἡ Παύλου νὰ τεθῇ,
καθὼς Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκῆριος μαρτυρεῖ ἐν Λέοντι τῷ Γ'. ἡ Λομ-
βάρδος ἐν τῷ Α'. τῶν γνωμῶν, διαιρ. β'. λέγων, „ Λέων ὁ Γ'. τῆς Εὐ-
„ σεβείας θερμὸς ζηλωτὴς ὡς ἂν καταμυδένῃ τρόπῳ παραχαράττοιτο
„ βαρβάρῳ γλώσσῃ τὸ ἀχραντὸν ἡμῶν τῆς εὐσεβείας μάνθημα, ἐκκλησίᾳ
„ φωνῇ τοῖς ἐν τῇ δύσει δι' αὐτῆς δοξολογεῖν, ἡ δοξολογεῖν τὴν ἁγίαν
„ τριάδα παραδέδωκε, ἡ ὁ λόγῳ μόνον, ἡ προσάγματι ἄλλῃ θυρεοῖς
„ τισι πεποιημένοις, ὥσπερ σήλαις τισὶν ἀναγραφάμενός τε ἡ εἰς ὅψιν
„ ἀπάντων προσέειπε, κατὰ τὰς πύλας τῆς Ἐκκλησίας προσέπηξεν ὡς ἂν
„ πᾶσιν εἴη ῥάδιον, ἡ ἀκατήλεον ἐκμανθάνειν τὴν εὐσεβείαν (α).

Ἀρελάτης
Δ'.

§. 7. Ἡ ἐν Ἀρελάτῃ Δ'. συνήθροισθη ὑπὸ Καρόλα ἐν ἔτει ωγ'. τὶ δὲ
ἐν τοῖς κς'. κεφαλαίοις διατάξατο, δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τόμῳ γ', τῶν συ-
νόδων, παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ (β), ἡ τῷ Κοριολάνῳ (γ).

§. 8.

(α) Τὰ σημεῖα πάντα λόγια φαίνεται πῶς ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀντέγραψεν ἀπὸ τὸν
Λομβάρδον, ἀλλ' ἔτε εἰς τὴν διαιρέσιν β'. τῆ Α'. τῶν γνωμῶν διαλαμάνει περὶ τέτα,
ἔτε εἰς ἄλλο μέρος ὁμιλεῖ τοιαυτῶς: ἐν γὰρ τῷ Α'. βιβλ. τῶν γνωμῶν, διαιρ. β'.
σελ. 26. γραμ. β'. ἐκδ. Λομβάρδος ἀρμς. ἔτω λέγει, „προδίδτεσιν ἐτι, (ὅσοι ἀνατο-
„ λικὸς) εἰς βεβαίωσιν μὲν τῆς αὐτῶν δόξης, εἰς μαρτύριον δὲ τῆς ἡμῶν καταδίκης,
„ περὶ τῆς πίσεως συμβόλου, ὥσπερ κατὰ τὴν τῶν προειρημένων συνόδων παράδοσιν
„ Λέων ὁ Γ'. Ρώμης ἐγχαράξας εἰς ἀργυρῆν πίνακα, ὅπου τῆς τῆ μακαρίας Παύ-
„ λου τραπέζης τεθεῖσαν τοῖς μεταγενετέροις κατέλιπε, χάριν εὐλαβείας ἡ προσφυλακῆς
„ τῆς ὁρθοδόξου πίσεως: ἐν αὐτῷ δὲ τῷ συμβόλῳ, περὶ τῆς τῆ πνεύματος ἐκπορεύ-
„ σεως, μόνῃ τῷ Πατρὶ μὴ μνησθῆναι, τοιαύτοις ῥήμασι: ἡ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,
„ τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τῆ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ ἡ Υἱῷ,
„ συμπροσκυνούμενον, ἡ συνδοξαζόμενον κτ'. Αὐτὰ εἰσι τὰ ῥήματα τῶν Λομβάρδων
ὅτι συμφωνοῦσιν ὅπως ὅποτε μετὰ ἀνα ῥηθέντα, εἰς ἄλλο μέρος δὲν εὗρισκω νὰ ὁ-
μιλῇ περὶ τέτα ὁ Λομβάρδος: ὁ δὲ Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκῆριος ἐπὶ Λέοντος Γ'.
σελ. 75. γραμ. 8. ἐκδ. ἐστ. αψαδ'. ἔτω λέγει, „ ἔτος δὲ εὐλαβείας ἡ προσφυλακῆς
„ τῆς ὁρθοδόξου πίσεως δύο θυρεοῖς, ἡ πίνακας ἀργυρῆς ἐποίησε, παραχαράτ-
„ τομένη ἐν ἑκάστῳ τῷ συμβόλῳ, τῷ μὲν γραμμασί ἑλληνικῶς, τῷ δὲ Λατινικῶς
„ ῥηθέντος ἐξ ἀρίστων, ἡ δεξιῶν τῆς εἰσόδου κτ'. κατωτέρω δὲ γραμ. λβ'. λέγει ἐποι-
„ ησε ἡ ἀνωθεν τῆς εἰσόδου θυρεοῖς ἐξ ἀργυρῆς καθαρῶτατος, ἐν ᾧ τὸ τῆς ὁρθοδόξου
„ πίσεως σύμβολον ἐγραψεν. Εἰς ἄλλο μέρος τῶν βιβλ. Λέοντος Γ'. δὲν ὁμιλεῖ περὶ
„ τέτα. (β) Ἐκτον. θ'. βιβλ. α'. κεφ. γ. (γ) Σελ. 635.

§. 8. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήθροισθησαν ἡ Τερρῶννησις Γ'. ἡ Καβιλλωνησις Β'. ἡ Μογυντιακή, καὶ ἡ ἐν Ρήμοις β'. διὰ προσαγωγῆς Καρόλα τῷ Μάγνη, ἀπὸ τὰς ὁποίας πολλὰ ἐδογματίσθησαν περὶ κληρικῶν, καὶ ἄλλων τινῶν συμβαλλόντων τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ· τῆς Τερρῶννησιος συνόδου σώζονται κανόνες νά· τῆς ἐν Καβελλίνῳ ἐξ'. τῆς Μογυντιακῆς νς'. καὶ τῆς ἐν Ρήμοις μδ'. (α) τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις (β).

Τερρῶννη-
σία Γ'.
Καβιλλωνη-
σις Β'.
Μογυντια-
κή.
Ρήμων Α'.

I i 3

ΚΕΦΑ-

(α) Τῆς Τερρῶννησιος σώζονται κανόνες νά. τῆς Καβιλλωνησιος κανόνες ἐξ'. τῆς Μογυντιακῆς κανόνες νς'. καὶ τῆς Ρήμνησιος κανόνες μδ'.

(β) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν καὶ ἕτεραι σύνοδοι· ἡ πρώτη ἐστὶν ἡ ἐν Κωνσταντινέπολει τῷ ψιδ'. παρὰ Γερμανὸς κατὰ τῶν Μονοθελητῶν· τῷ ψλ', εἰς Κωνσταντινέπολιν ἁμοῦς συνήχθη ψευδοσύνοδος παρὰ Λέοντος τῷ Γ' αὐτοῦ κατὰ τῶν σεπ-
τῶν εἰκόνων, τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Γερσαλίμ κατὰ τῶν μηδικομένων τὰς εἰκόνας· τῷ ψμέ'. συνήχθη ἡ Γερμανικὴ Γ'. ἐν ἣ τῷ ἀναδέματι ὑπεβλήθησαν Ἀλδόβερτος, καὶ Κλήμης οἱ αἱρετικοί, καὶ Βονιφάτιος ψηφίζεται πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Μογυντίας μετὰ τὴν καθάρσιν τῷ Ἐπισκόπῳ Γερβιλιάνῳ· τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη ἐν Ρώμῃ ἡ β'. ἐπὶ Ζαχα-
ρία, καὶ κατεδίκασε τὰς δύο αἱρετικὰς τὰς παρὰ τῆς Γερμανικῆς Γ'. συνόδου καταδικασ-
θέντας· εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἔργιναν πράξεις γ'. παρήσαν Ἐπίσκοποι ἡ. καὶ πρεσβύ-
τεροι ιγ'. Τῷ ψμέ'. ἔργινεν ἡ ἐν Κλοεσχοβία ἐπὶ Κατθέρητος Δεοβηγενησιος Ἐπισκό-
που, καὶ Αἰδεϊλβάλδου, βασιλέως τῶν Μαρκίων, ἡ τις τριάκοντα κανόνες ἐξέθετο περὶ κα-
ταστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ περὶ εἰρήνης μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Τῷ
ψβ'. εἰς Γαλλίαν παρὰ Πιπίνου βασιλέως εἰς τὸ παλάτιον Πυερμήριον, καὶ ὅλιγοι τινὲς
κανόνες σώζονται. Τῷ ψγγ'. ἔργινεν ἡ Μετρησία ἐπὶ Πιπίνου, καὶ κανόνες ι. σώζονται πε-
ρὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ ψγδ'. ἡ Κομπενδρησία, καὶ Οὐρενησία ἐπὶ Πιπίνου,
ταύτης τῆς β'. σώζονται κανόνες κς'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ ψζγ'. συ-
νήχθη σύνοδος εἰς Ἀσχαίμ κώμην τῆς Βαυαρίας ἐπὶ Τασίλων Β'. δευτῆς τῆς Βαυα-
ρίας, καὶ κανόνες σώζονται ις'. Τῷ ψξζ'. συνήχθη ἡ Βιττερικησις περὶ τῶν εἰκόνων, καὶ
περὶ τῆς ἀγίας τριάδος. Τῷ ψοβ'. συνήχθη ἡ Βαυαρικὴ εἰς Διουχλινγκάμιον ἐπὶ Τα-
σίλων δευτῆς, ἐν ἣ παρήσαν Ἐπίσκοποι γ'. ἡγούμενοι ιγ'. καὶ ἕτεροι ἑνδοξοὶ τῆς Βαυα-
ρίας, καὶ κανόνες ιδ'. ἐξέδοτο. Τῷ ψοδ'. συνήχθη ἡ Ἑνετικὴ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· αἱ
τῶν νήσων τῆς Ἑνετίας Ἐκκλησίαι ὑπέκειντο εἰς τὸν Πατριάρχην Γραδίνσιον· ὁ-
θεν συνήχθη πᾶς ὁ κληρὸς, καὶ ὁ λαὸς παρόντων τῷ Δεσπότη Μανρικῶν, καὶ τῷ Γραδίν-
σιῳ Πατριάρχῃ καὶ ἐκλεξε πρῶτος Ἐπίσκοπος Οὐβελίτον, ἡ Οὐβελάλτον, ἡ Οὐλβοήσιον.
ἐνόματι Μαρτίνου Αἰνεσιγμον, καὶ συνέστη ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος εἰς τὴν νήσον Κασέλλου, ὅθεν
ἀντὶ Οὐβελήσιος θρόνος, ὑπερὶ Κασέλλανος Ἐπίσκοπος ἀνομάθη, ὅρα καὶ τὴν Γεωγραφ. τῇ
Μηλετίῃ τῇ συγγραφῇ τῆς παρεσσης Γεωρίας, σελ. 257. ἐκδοσ. ἐπιτ. κφκά. Τῷ ψκζ'.
συνήχθη σύνοδος εἰς Καλκὴς τῆς Νορτμβρίας, ἐπὶ τῷ βασιλεῶς Ἐλσνόδου, καὶ ἐξέδω-
κε κανόνες κ'. ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων προβάλλει τὴν ἐν Νικαίᾳ πῖσιν, καὶ τὴν ἐξ οὐκα-
μεκίων συνόδων, ὡς ὁρθεῖν διὰ πάντας τὰς Χριστιανὰς, περὶ τῆς ζ'. ἑδὲς λόγος διδοί-
ται δὲν ἦτορ ἡρωστὴ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Τῷ ψκζ'. συνήχθη ἡ ἐν Βορματία ε'. καὶ
τῷ ἐπομένῳ ἔτει εἰς τὸ χωρίον Γυγγυλίνχαϊτ· ἐν ἣ Τασίλων, ὁ δεῦξ κατεδικάθη, καὶ ἐ-
διωρίθη νά κατοικῇ εἰς ἓνα μοναστήριον. Τῷ ψμ'. συνήχθη ἡ ἐν Βορματία γ'. ὑπὸ
Καρόλου περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ ψμβ'. εἰς Ρώμην κατὰ Φήλκιο τῷ
αἱρετικῷ. Τῷ ψμδ'. εἰς Ρώμην καὶ ἐκνεώθησαν τὰ πρᾶχθέντα τῆς ἐν Φραγκοφρετίῳ
συνόδου κατὰ Ἑλπίανδου. καὶ Φήλκιο τῶν αἱρετικῶν. Τῷ ψμγ'. συνήχθη ἡ Φινγαλ-
σησις, ἐν ἣ λόγος περὶ τῷ Πάπα, καὶ διατηρήσεως τῶν κανόνων. Τῷ ψμδ'. εἰς
Ρώμην καὶ Οὐρεγέλιον κατὰ Φήλκιο τῷ αἱρετικῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

Περὶ τῶν διαπεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ κατὰ
πέρας τῆς Χρῆνης.

§. 1.

Ανδρες περιφανείς εἰς τέρας τῆς Χρῆνης ἐχημάτισαν Ἡλίας ὁ Κρήτης
Μητροπολίτης, Γεώργιος ὁ Σύγγελος, Γεώργιος ὁ Θεοφάνης, παρὰ
δὲ τοῖς Λατίνοις Παυλῖνος ὁ Ἀκυλῆας Ἐπίσκοπος, Οὐσέαρδος, Εὔγιναρδος,
καὶ ἄλλοι.

§. 2. Ἡλίας ὁ Κρήτης Μητροπολίτης, ἀνὴρ εἰς ἀρετὴν διαβεβο-
μένος ἐξέδωκε σχόλια εἰς τὰς λόγους, τῇ Ναζιανζηνῇ γέμοντα πάσης
διδασκαλίας.

§. 3. Παυλῖνος ὁ Ἀκυλῆας Μητροπολίτης, ὅστις πρῶτος ἀπὸ τῆς Ἐ-
πισκοπῆς τῆς Ἰταλίας ἐτόλμησεν ἐναντίον τῆς τῆς Χρῆνης διδασκαλίας νὰ
δογματίσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐκ τῆς Υἱᾶ ἐκπορεύεσθαι, ἔγραψε
περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος βιβλίον σωζόμενον ἐν τόμῳ δ'. τῆς τῶν πατέρων
βιβλιοθήκης, καὶ Σακρασύλλαβον, τὸ ὅποιον ἀναγινώσκεται ἐν τόμῳ γ'.
τῶν συνόδων.

§. 4. Οὐσέαρδος Κελτογαλάτης τὸ γένος μοναχὸς ἐκ τῆς τάγμα-
τος τῆς Βενεδίκτη ἐξέδωκε μαρτυρολόγιον μετὰ τὸν Γερώνυμον, Βέδαν,
καὶ Φλῶρον, τὰς πράξεις, καὶ τὰς βασάνους τῶν ὑπὲρ Χριστὸν μαρτυρησάν-
των, περιέχον· ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Βελλαρμῖνον (α) καὶ τὸν Τριδέ-
μιον (β).

§. 5. Εὔγιναρδος ὁ τῆς Μάγνης Καρόλα γραμματεὺς, ἀνὴρ πεπαιδευ-
μένος, κατὰ τὸν Βαρώνιον (γ), καὶ τῶν τῆς Γερμανίας ἱστορικῶν ἀρχαιοτά-
τος κατὰ τὸν Βόσσιον (δ), ἔγραψε τὸν βίον τῆς Μάγνης Καρόλα, καὶ τι-
νὰ ἄλλα, ὅρα τὸν Τριδέμιον (ε), τὸν Βελλαρμῖνον (ζ), καὶ τὸν Ποσ-
σεύινον (η).

§. 6. Γεώργιος ὁ Σύγγελος μοναχὸς περιφανὴς ἐν ἀρετῇ, καὶ μαθή-
σει, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεοφάνης λέγει περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοῦ χρονο-
γραφίας· „ὁ μὲν μακαριώτατος Ἀββᾶς Γεώργιος ὁ Σύγγελος γεγονώς
Ταρασίᾳ τῆς ἁγιωτάτης πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ ἐλλόγι-
μος,

(α) Περὶ Ἐκκλησ. συγγράμ. ἐν ἔτει 812.

(β) Σελ. 54.

(γ) Χρον. ἐν

ἔτει 912. ἡμερ. 11.

(δ) Περὶ Ἰστορ. Λατ. βιβλ. β'. κεφ. λγ'.

(ε) Σελ. 63.

(ζ) Ἐν ἔτει 912.

(η) Τόμ. Α'. φύλ. 500.

Γεώργιος
Σύγγελος.

„μος, καὶ πολυμαθέστατος, πολλὰς τε χρονογράφους καὶ ἱστοριογράφους ἀνα-
γνῶν, καὶ ἀκριβῶς τέρας διεξερευνησάμενος σύντομον χρονογραφίαν ἀπὸ
„Ἀδὰμ μέχρι Διοκλητιανῆς τῆς βασιλείας, καὶ διώκτες τῶν Χριστιανῶν,
„ἀκριβῶς συνεγράψατο, τὰς τε χρόνας ἐν πολλῇ ἐξετάσει ἀκριβολο-
„γησάμενος, καὶ τὰς τῶν διαφωνίας συμβιβάσας, καὶ ἐπιδιορθώσας,
„καὶ συστήσας, ὡς ἂν εἴς ἄλλος τῶν πρὸ αὐτοῦ.

§. 7. Γεώργιος ὁ Θεοφάνης, ὁ Γεωργίᾳ τῇ Συγγέλῳ σύγχρονος καὶ
φίλος, χρονογραφίαν ἔγραψε διὰ παρακινήσεως τῆς ἰδίας, ἀρχόμενος ἀπὸ
Διοκλητιανῆς, ἕως τῆς β'. ἔτις τῆς τῆς Κροπολάτης Μιχαὴλ Βασιλείας,
καὶ τῆς υἱᾶ αὐτοῦ Θεοφυλάκτου χρόνος περιέχεται φησὶ, ὡς ὁ αὐτὸς
λέγει· τὰτα τῆς ὅσια πατρός, καὶ ὁμολογιτῆς μνήμην ποιεῖ ἡ Ἐκκλησία
τῇ 13. Μαρτίᾳ (α).

ΣΤ'.

Γεώργιος
Θεοφάνης.

(α) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχημάτισαν καὶ ἕτεροι περιβόητοι ἄνδρες, ὧν πρῶτος
ἐστὶ, Θεόδωρος Τικῆς Ἐπίσκοπος, ἀνδραποὺς σοφός, καὶ πεπαιδευμένος, καὶ συνέγραψε
διάφορα τινὰ, ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Βεργουμένσιον βιβλ. ι. καὶ τὸν Σχεδέλιον ἡλι-
κία §.

Περμίνιος, ἡ Πρίμα, μοναχὸς εἰς τὸ κοινοβίον τῆς ἁγίας Μάνης, ἀνὴρ ἐν ὁσιότη-
τι καὶ παιδείᾳ περιβόητος, Ἐπίσκοπος χρηματίσας Μέλδης, θανούσιος διὰ τὰ ποτὰ
αὐτοῦ θάνατα, ἐσύστησε ποτὰ μοναχίαν.

Γεώργιος Μαυροσίος, Σκῶτος τὸ γένος, μαθητὴς τῆς Βέδα, ἐσύστησε σχολεῖον εἰς
Τικῆν, ὅπου ἐδίδασκε τὴν ἑσῶ, καὶ ἔξω παιδεύειν συνέγραψε καὶ τινὰ, ὅρα τὸν Βόνσιον, καὶ
τὰς Μαυροσίους ἱκατόν.

Κλαύδιος Κλήμης Σκῶτος τὸ γένος, μαθητὴς τῆς Βέδα, πεπαιδευμένος εἰς τὴν
Λατινικὴν, καὶ Ἑλληνικὴν διάλεκτον, εἰς τὰς γραφάς, καὶ εἰς τὸ λέγειν ευφραδέστατος, καὶ
ποιητὴς ἐξαιρετός· ὑπαμνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς γραφάς, καὶ βιβλίον περὶ συμφωνίας
τῶν εὐαγγελιστῶν, καὶ ἄλλα τινὰ.

Ναρθήλιμος Ἀγγλὸς τὸ γένος, πρεσβύτερος, καὶ ὑπερὸν Ἐπίσκοπος Λονδίνας, καὶ
μετὰ τὰντα μετεβίβη εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν Θρόνον τῆς Κανταρίας, ἀνδραποὺς
σοφός, καὶ πεπαιδευμένος· συνέγραψε τὰς πράξεις Ἀνγλιστῶν, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστο-
λῶν τῆς Ἀγγλίας, ὁμιλίας, καὶ ἄλλα τινὰ.

Ἀγκας Ἀγγλοσάξων, ψάλτης μελωδικώτατος, καὶ ἐμπειρότατος, καὶ εἰς τὰς
θείας γραφάς πεπαιδευμένος, ἐγένετο διάδοχος Οὐίλφρεδου εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀ-
γασαλδηςίης, συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ.

Θωβίας Ἀγγλοσάξων, Ἐπίσκοπος Ρωφρήσιος συνέγραψε Ἐπιστολῶν βιβλίον ἐν,
καὶ ὁφείκει εἰς τὸ λέγειν, ὡς ὁ Δημοθένης.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τὸν παρόντα Ἡ. αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔδεν περὶ Διδασκαλίας ἔχομεν εἰπεῖν, εἰμὴ ἡ τῶν
Εὐτυχιανῶν, καὶ Μονοθελιτῶν αἵρεσις, καὶ τῶν Εἰκονοκλάσων ἔλαβε
τέλος· Εἰς τὴν Δύσιν ἡ διδασκαλία ἄρχισε νὰ νεωτερίζη μάλιστα περὶ
τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κηρύττοντες ἐπὶ Συνόδῳ τότεν εἰς
Γαλλίαν, ὅσον καὶ εἰς Ἰσπανίαν, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορεύεται καὶ
ἐκ τοῦ Υἱοῦ· ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία ὁμῶς ἐκράτησε περὶ τάδε τὴν διδασ-
καλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῶν Θεοπνεύτων Πατέρων.

Εὐταξία καὶ
Ἠθική.

§. 2. Ὡς πρὸς τὴν Εὐταξίαν, καὶ ἡθικὴν, εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἡ τῆς
Δύσεως Ἐκκλησία ἦν εἰς μεγάλῃν ἀταξίαν· οἱ Ἐπίσκοποι ἀμαρτάνοντες ἦ-
σαν, καὶ ἀχαλίνωτοι, οἱ βασιλεῖς ὀλίγον τι ἐδιώκωσαν τὴν καταπεσῶσαν
εὐταξίαν τῆς Δύσεως. Οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι ἀφορῶντες εἰς μίαν τε-
λείαν Ἀναρχίαν Ἐκκλησιαστικὴν, καὶ πολιτικὴν, ἐπάσχησαν παντοίοις τρό-
ποις νὰ υποτάξωσι τὴν τῆς Ανατολῆς Ἐκκλησίαν εἰς τὰ θελήματα
τῶν· Ἐσύστησαν μοναχῆρια διάφορα, καὶ Ἐκκλησίας· ἐδιώρισαν νέαν τάξιν
εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας, εἰς τὰς ψαλμωδίας· καὶ πολλὰς ἄλλας νεω-
τερισμὰς ἔφεραν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εὐταξίαν· ὁ Λαὸς ἄρχισε
νὰ ξεκλίνει, καὶ νὰ πίπτῃ εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἢ διατὶ δὲν ἐδιδάσκοντο, ἢ
διατὶ οἱ κληρικοὶ ἐφύλαττον τὸ μυστήριον εἰς τινὰ πράγματα ὅπως ἂν οἱ λαῖ-
κοὶ τὰ ἔξευρον, ἵσως ἐμπόδιζαν τὰς κληρικούς νὰ ἀναβῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὕψερρον ἀνέβησαν, ὅθεν καὶ ἀ-
φορισμοὶ κατὰ τῶν λαϊκῶν, ἂν ἐτόλμαν ποτὲ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰ θελή-
ματα τῶν κληρικῶν. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ ἐν βραχυλογίᾳ, εἰς τὸν παρόντα
αἰῶνα οἱ κληρικοὶ εἰς ἄλλο δὲν ἀφωρῶσαν, εἰμὴ, εἰς τὰ νὰ ποιήσωσι τὰ
κακὰ αὐτῶν θελήματα, καὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὰς μὴ βυλομένους συναινέσαι εἰς
τὴν γνώμην αὐτῶν.

ΕΚ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.
Α' ΙΩ' Ν Θ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ Νικηφόρου τοῦ Σταυρακίε, Μιχαήλ τοῦ Κεροπαλά-
τη, καὶ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίε, τῶν Αυτοκρατόρων,
καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀν-
τολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Εκβληθείσης τῆς Εἰρήνης ἀπὸ τὸ βασιλεῖον, ὡς ἀνωτέρω εἴ-
ρηται, ἔλαβε τὴν βασιλείαν Νικηφόρος Πατρίκιος, ὁ γενι-
κὸς Λογοθέτης ἐν ἔτει αβ'. ἄνθρωπος κάκιος, φιλαργυρώ-
τατος, ἀχόρταγος, καὶ ἀπισιώτατος, καὶ διὰ τὰ εἰπῶ ἐν συντόμῳ πανσπερ-
μία, καὶ καταγώγιον πάσης κακίας, καὶ πονηρίας, καὶ φανυλότητος, ὅς τις τῷ
β'. ἔτει τῆς βασιλείας τε, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Σταυράκιον ἔξεψεν, ὅπως ἦν
ἀσχημὸς, καὶ ἀνωφελής, καὶ ἀνεπιτήδευτος, καὶ ὅπως δὲν εἶχεν ἕτε εἶδος, ἕτε
ἀν-

Νικηφόρος
Πατρίκιος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
802'

ἀνδρείαν, ἕτε προτερήματα βασιλικά, ἕτε γνώσιν, ἕτε φρόνησιν, τὰ ἐπά-
ξια, ἕτε ἀρμόζοντα τῆς τυραννίδος, καθὼς λέγει σοφός τις, πρῶτον εἶδος
τυραννίδος κτ'. ἅλλ' ἦν κατὰ πάντα ἀνάξιος, ἕτε ἀνωφελής, ἕτε ἄδενός λό-
γος ἄξιος εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε γυναῖκα Θεοφανῶ τὴν Ἀθηναίαν, συγγε-
νὴ ἦσαν τῆς ῥηδείης βασιλίσσης Εἰρήνης. Ἐξελθὼν δὲ κατὰ τῶν Ἀρά-
βων, ἕτε νικηθεὶς ἠγόρασε τὴν εἰρήνην μὲ χρήματα, συμφωνήσας νὰ δίδῃ
κατ' ἔτος αὐτοῖς χιλιάδας νομισμάτων λ', ἕτε ἀπὸ τρία νομίσματα νὰ δίδῃ
αὐτὸς, ἕτε ὁ υἱὸς τῆς εἰς τάξιν κεφαλιάτικη κτ'. τότε δὲ ἦν τῶν Σαρακη-
νῶν ἀργηγός ὁ Ἀαρών. πρὸς τέτοις ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Βαλγάρων, ὁ-
πῶ εἶχον ἀρχηγὸν τὸν Κρῆμον, ἐφονεύθη ἀπὸ αὐτὸν, βασιλεύσας χρόνος
ἐννέα, ἕτε ὅμῃ μὲ αὐτὸν ἐφονεύθη πληθὺς στρατιωτῶν.

Σταυράκιος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
X. Γ.
811.

§. 2. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς Σταυράκιος φεύγων πληγωμένος, διεσώθη εἰς Ἀ-
δριανῆπολιν, ὅπῃ ἕτε αὐτὸς Αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς δύο μῆνας ἀπῆλυν-
σε τῆς ἐξουσίας· διότι Μιχαὴλ, ὁ Κροπαλάτης, ὅστις Ρ' αγκιβέ ἐπωνο-
μάζετο ἔγινε Βασιλεὺς, ὁ δὲ Σταυράκιος κόπτων τὰς τρίχας τῆς κεφα-
λῆς τῆς, ἕτε ἐνδυσάμενος μοναχικὸν σχῆμα, εἰς τὸ μοναστήριον ἀπέ-
θανεν.

Μιχαὴλ
Κροπαλά-
της Αὐ-
τοκράτωρ
ἀπὸ X. Γ.
811.

§. 3. Ἀναβὰς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον Μιχαὴλ ὁ Ρ' αγκιβές ἐν ἔτει
ωιά. ἀπὸ Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην μὲ βασιλικὸν διάδημα ἐσεφανώθη,
ἐγγραφὸν ὑπόσχεσιν δίδων πρότερον αὐτῷ, νὰ μὴν χαλάσῃ ἑδῆνα τῶν
Εκκλησιαστικῶν νόμων, ἕτε νὰ μιανθῇ ἀπὸ αἷμα Χριστιανῶν· ὅστις ὕστερον
ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἕτε τὴν κοινῶν τῶ βίβ Προκοπίαν, Αὐγάσαν ἐσεψεν,
ὡς ἕτε τὸν υἱὸν αὐτῆς Θεοφύλακτον. ἦν δὲ ὁ Μιχαὴλ αὐτὸς εὐσεβής, ἕτε τὴν
γνώμην καλὸς, ἕτε ἐλευθέριος, ἕτε ἴσως πλέον ἀπὸ δύο χρόνους ἤδελε βα-
σιλεύσῃ ἂν ἦτον στρατηγικός, ἕτε ἔμπειρος τῷ πολέμῳ· διότι συγκροτήσας
πόλεμον μὲ τὰς Βαλγάρους, ἕτε νικηθεὶς, αἴτιος γενόμενος Λέων ὁ ἐξ
Ἀρμενίων, μόγις φυγὼν ἐσώθη εἰς Κωνσταντινῆπολιν· ὁ δὲ Λέων ὁ τῶν
Ἀνατολικῶν στρατηγός εὐρὼν τότε ἄδειαν, ἐποίησεν ὁ, τι ἤδελε, ἕτε Αὐ-
τοκράτωρ ἀπὸ τὰς στρατιώτας τῆς, ἕτε ἀπὸ ἐκείνης ἐπὶ ἔμειναν σὺν αὐτῷ
ἀνιγορευθῇ. Ταῦτα μαθὼν ὁ Μιχαὴλ, ἐυδὺς τὰ παράσημα τῆς βασι-
λείας ἐπέμφε τῷ Λέοντι, ὅστις ἔλθων εἰς Κωνσταντινῆπολιν, τὸν μὲν Μι-
χαὴλ ἐξώρισεν εἰς τὴν λεγομένην πρώτην νῆσον, ὅπῃ ἔγινε μοναχός, ἕτε
ἐκεῖ ἔζησε, τὸν δὲ υἱὸν τῆς Θεοφύλακτον ἐυνέχησε, ἕτε τὴν μητέρα τῆς,
ἕτε τὰς ἀδελφές τῆς ἐξώρισε.

Λέων Α' ὁ
μείνιος Αὐ-
τοκράτωρ
ἀπὸ X. Γ.
813.

§. 4. Λέων ὁ ε'. ἦτοι ὁ Ἀρμένιος ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον
ἐν ἔτει ωγ'. κατὰ πάντα ἀνόμοιος τῷ Κροπαλάτῃ Μιχαὴλ, διότι εἰς
τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἔκ ἦν ἄπρακτος, ἕτε ἀμελής, ἀλλὰ
ἕτε πολλὰ ἀγρυπνός, ἐμποδίζων τὰς ἀδικήντας· ἀρχοντας δὲ ἕτε στρατιωτικὰς ἐπροχεί-
ριζε τὰς ἀρίστους, ἕτε τὰς ἡγεμονίας ὅπῃ ἦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρ' α-
γκιβίων ἕτε μὲ χρήματα ἐπώλει, ἕτε διὰ χάριν τὰς ἐδίδεν εἰς ἀνδράπης
ἀνα-

ἀναξίως ἡγεμονίας, ἣ ὅπῃ νὰ εὐκωνῶτο ἀπὸ χρήματα κατὰ τὰ δίκαια. ἔπεμψε δὲ πρεσβεῖαν Κρήμῳ τῷ ἀρχηγῷ τῶν Βαλγάρων, ἀλλ' αὐτὸς μὴ δεχόμενος τὴν πρεσβείαν, ὑπερηφανευόμενος διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου νίκην, ἐκστράτευσεν ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτὰ, καὶ τροπώσας κατὰ κράτος αὐτὰς, ἔσπεψε τροπαιοφόρος. μόνῃ δὲ ἡτῶν σεβασμίων εἰκόνων λύσσα, τὴν δόξαν τε πᾶσαν ἔσβεσε· πόθεν δὲ ἔπεσεν εἰς τὰ κατωτέρω ρηθήσεται. Τελευταῖον ἀπὸ τῆς συνίστορας Μιχαὴλ τὸν Τραυλόν, τὸν ὁπείον ὡς ἐχθρόν εἶχεν εἰς φυλακὴν, εἰς αὐτὸ τὸ δυσισχύριον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Γενεθλίων τῇ Κυρίᾳ, ἐφονεύθη, βασιλεύσας ἔτι ἑπτὰ, καὶ μῆνας πέντε· ἐπὶ ταῖς τῇ Λέοντος πολλὰ ἐδίωξαν οἱ Βάλγαροι τὴν Ἐκκλησίαν, ὥς Κρήμῳ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν νὰ ἐθανάτωσεν εἰς Ἀδριανέπολιν Μανὰηλ τὸν Ἀρχιερέα αὐτῆς, καὶ πολλὰς ἄλλας, ὁμοίως καὶ ὁ μετ' αὐτὰ ἡγεμονεύσας Τζόκος.

§. 5. Ἐπὶ Νικηφόρῳ τῷ ἀπὸ Γενικῶν, Πατριάρχῃς Ἱεροσολύμων ἔγι-
νε τῷ ωγ'. ἔτει Θωμάς.

§. 6. Κωνσταντινπόλεως δὲ τῷ δ', ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας ἀποθα-
νῶν Ταράσιος κατὰ τὴν α'. ἐβδομάδα τῶν Νησιῶν, Νικηφόρος ὁ αἰδίδμος κοινῇ ψήφῳ Πατριάρχῃς χειροτονεῖται κατὰ τὴν τῇ Πάσχᾳ κυριακῇ, ἐναντιούμενοι εἰς τὴν αὐτὴ χειροτονίαν Πλάτων, καὶ Θεόδωρος ἡγούμενος τῇ μοναστηρίᾳ τῇ Σταδίᾳ, ὅτι εὐθὺς ἀπὸ λαϊκὸς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν πρεσ-
χειρίσθη ἔξω τῶν κανόνων τῶν συνόδων· ἀλλὰ δὲν ἦτον αὐτὴ ἀληθινὴ αἰ-
τία, ἐπεὶ αὐτὸ πολλάκις ἔγινεν, ἀλλ' ἡ φιλαργυρία, θέλοντες αὐτοὶ νὰ λάβωσι τὸν θρόνον, καθὼς ὁ Ζωναρᾶς μαρτυρεῖ (α). Τελευταῖον δὲ ἐν ἔτει ωιέ'. αὐτὸν τὸν ἱερώτατον Νικηφόρον ἐξώρισεν ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἀρμένιος, ἐπεὶ ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸν ἀνδρείως, καὶ ἤλεγχε τὸ δόγμα τα καὶ μετ' αὐτὸν τὸν λόγον, καὶ μετ' αὐτὰ γράμματα, καὶ ἀντ' αὐτὰ ἔβαλεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Θεόδοτον τὸν Μελισσηνόν, τὸν καὶ Κασσιτερᾶν λεγόμενον, ὡς ὁμόφρονα αὐτῷ, ἐν ἔτει ωιέ'. ἄλογον ἄνδρα, καὶ ἰχθύων ἀφωρότερον· ποῶν δὲ τρόπῳ ἔλαβε τὸν θρόνον ἕτος ὁ ἀνόσιος, κατωτέρω ρηθήσεται, ὅς τις ἀναξίως ἀναβὰς εἰς τὴν ἱεράν καθέδραν, ἐπεὶ καὶ τὸν βασιλέα εἶχε σύμφηρον, παρήρισά τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων τὸλμην ἐμεταχειρίζετο.

§. 7. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, βασιλεύοντος Νικηφόρου τῷ ἀπὸ Γε-
νικῶν, ἠδέποτε ἐδυσύχισε βαρύτερα, ὡς ὁ Κεδρηνὸς μαρτυρεῖ (β), διατὶ πάντας τὰς πρὸ αὐτῆ σκληρὰς βασιλεῖς αὐτὸς ὑπερέβη εἰς τὴν ἀπανθρω-
πίαν, ἐπεὶ κακὸν δὲν εἶναι ὅπῃ νὰ μὴν ἐσυλλαγίδη κατὰ τῶν Χριστι-
ανῶν πρὸς κάκωσιν, καὶ ἀφαιρέσιν τῶν ὑπαρχόντων τῶν· τὰς στρατιωτικὰς ἀρ-
χοντας ἐπρόσβαξε νὰ μεταχειρίζωνται δαλτικῶς τὰς Ἐπισκόπους, καὶ κληρικούς,
οἵτινες καὶ ἐπέμποντο, εἰς τὰς Ἐπισκοπὰς τῶν, καὶ μοναστήρια, καὶ κακῶς
Κκ 2 τὰς

Ἐπίσκοποι
Ἱεροσολύμων.

Κωνσταντιν
πόλεως.

Κατάσας
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας ἐπὶ
Νικηφόρου.

τὰς μετεχειρίζοντο· Εἰς δὲ τὸν συμβαλεόμενον αὐτῷ νὰ σμικρύνῃ τὴν κακώσιν ἀπὸ τῆς ὑπὸ κακίας, ἔλεγεν ὁ ἔχθρος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐσκληύρυνε τὴν καρδίαν τε κατὰ τῷ Φαραῶ, ὅθεν νὰ μὴ προσμένη ἀπὸ αὐτὸν καλὸν διὰ τῆς ὑπὸ κακίας τε.

Κατάστασις
τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐπὶ τῷ
Κεροπαλά-
τῃ.

§. 8. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ Μιχαὴλ τῷ Κεροπαλάτῃ τῷ Ρ' αὐγαβῇ, ἔλαβεν ὀλίγην ἀνεσιν ἀπὸ τὰ κακά, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων τε προτε-
ρημάτων, ζητῶντες πολλοὶ νὰ ἐνεργῶσι τὴν κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων μα-
νίαν, ἔλαβε τινὰς ἀπὸ αὐτὰς, καὶ τιμωρῶν ἀρκετῶς, διὰ μέσθ' αὐτῶν, καὶ
τὰς λοιπὰς ἐφόβισε, καὶ τὰς ἑκάμενὰ πάνσωσιν ἐνυῶν δέ τινα μοναχὸν ὅπῃ τάχα
δι' εὐλάβειαν, μίαν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἔξυσεν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν τε.

Κατάστασις
αὐτῆς ἐπὶ
Λέοντος.

§. 9. Ἀλλ' ὅσον αὐτὸς ἦν κατὰ τὴν πίσιν ὀρθός, καὶ πολέμιος τῶν
εἰκονομάχων, τόσον ὁ ὑπερίνος βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος ὑπέρμαχος αὐ-
τῶν τῶν εἰκονομάχων ἐγένετο, ὅς τις τοιμοτρόπως ἐπλανήθη. Μοναχὸς τις
ἀσκήτευσεν εἰς τὸ Φιλομήλιον, καὶ ἐπιστεύετο πῶς νὰ προλέγῃ τὰ μέλλον-
τα, ὁ ὅποιος δι' αὐτὸν τὸν Λέοντα ἐπροφήτευσεν, πῶς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ·
Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔλαβε τέλος ἡ πρόρρησίς τε, θέλων νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ
ὁ Λέων ἔπεψεν αὐτῷ δῶρα μὲν ἓνα οἰκεῖον τε, ὅς τις δὲν ὑπὴντησε τὸν
μοναχὸν ἐπειδὴ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἀλλ' ἕτερόν τινα, ὅπῃ ἐκατοίκει εἰς τὸ
ἐκεῖνε σπήλαιον, καὶ μὴν ἱερέων τὸν ἄνθρωπον ἤλθε πρὸς αὐτὸν, ὅς τις
τὰ τῶν εἰκονομάχων δοξάζων, καὶ ὢν διάπυρος καὶ θερμὸς σπαδαζῆς τῆς αἰ-
ρέσεως, ὅτε τὰ δῶρα ἐδέχθη, καὶ τὸν κομιζὴν αὐτῶν ἐδίωξε λέγων, πῶς
ἀπὸ προσκυνητῆν εἰδώλων νὰ μὴν δέχεται δῶρα, φοβερίζων πῶς εἰς ὀλί-
γον καιρὸν ὁ Λέων θέλει ὑπερῆδει τῆς βασιλείας, καὶ τῆς ζωῆς, ἂν δὲν
λείψῃ ἀπὸ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰδώλων, ὅπως ὀνομάζων τὰς σεπτὰς
εἰκόνας.

Πόθεν ὁ
Λέων εἰκο-
νοκλάσῃς.

§. 10. Ταῦτα μαθὼν ὁ Λέων ἀπὸ τὸν σαλδέντα, καὶ ἔχων φίλον
τὸν Μελισσηνὸν Θεόδοτον, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆς, ὅς τις ὢν εἰκονο-
μάχος μὲν δόλον ἀπατᾷ τὸν Λέοντα, καὶ ἱερέων μοναχὸν τινα ὁμόδοξον
αὐτῷ, ἐσυμβάλευσεν τὸν Λέοντα νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἐκεῖνον
τὸν ἀσκητὴν· διότι ἔλεγε πῶς εἶναι πλήρης ἀπὸ χάριτος πνευματικῆς,
προγινώσκει τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγει· ἰδὼν λοιπὸν τὸν βασιλέα συμ-
φωνῶντα εἰς τὰς λόγους τε, ὑπήγεν εἰς τὸν μοναχὸν ὁ Θεόδοτος καὶ λέ-
γει αὐτῷ τὸν τῷ βασιλεὺς ἐρχομὸν πρὸς αὐτὸν μὲν ἰδιωτικὰ φορέματα, καὶ
διατὶ θέλει ἔλθει, καὶ ἐρμηνεύει αὐτὸν ὅσα πρέπει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν βασι-
λέα. Ἐπειτα τὴν νύκτα ὑπήγεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν μοναχὸν μὲν ἁλ-
λοιώτικα φορέματα, διὰ νὰ μὴν γνωριθῇ ὡς βασιλεὺς, ἦν δὲ μὲν αὐτὸν
καὶ ὁ Θεόδοτος· ὁ δὲ μοναχὸς ἐκεῖνος ὡς τάχα φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν Θεὸν
τὸν πλαττώμενον, ὡς βασιλέα ἐχαιρέτησε τὸν Λέοντα, καὶ μὴ κρύπτῃς
λέγει, τὸ ἀξιωμα σὲ, μήτε θέλε νὰ γελάς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν· γίνωσ-
κε δὲ ὅτι δὲν πτεεύεις ὀρθῶς, ἀλλὰ φανερά εἶσαι εἰδωλολάτρης σύ, καὶ
ὄλονσε τὸ ὑπὸ κακίαν· εἰς λοιπὸν ἀποβάλλῃς τὰ εἰδωλα ἀπὸ τὰς Ἐκκλη-
σίας

τίας θέλει είναι ἡ ὁ βίος σε, ἡ ἡ βασιλεία σε πολυχρόνιος, ἡ ἐν τῇ
χῆς. ἀλλ' ὅπως, ἐλπίζε, ὁ γλῆγων τὸ πτώμα σε καὶ ἀπὸ τὰ δύο, ἡ ἀπὸ τὴν βασι-
λείαν, ἡ ἀπὸ τὴν ζωνῇ, ἡ πρὸς τοῖς κόλασις αἰώνιος θέλει σε δεχθεῖ. αὐτὸς μὲν
ταῦτα εἶπεν· ὁ δὲ Λέων θανατῶν τὸ προορατικὸν τῷ μοναχῷ (ἐπειδὴ
δὲν ἐνόησε τὴν ἀπάτην τῷ Θεοδότῃ) ἤκουσε τὰς λόγους τε, ἡ κατὰ τῶν
θεῶν ἐκτυπωμάτων σφοδρότατα ἐκίνηθη, μὲ δόγμα ψηφίσας νὰ κατεβά-
σῃ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τὰς εἰκόνας, τὸ ὅποιον ἀνάγνωδι παρὰ τῷ Ζω-
ναρᾷ (α), ἡ ὡς θηρίον ἐφέρετο κατὰ τῶν τιμῶν τὰς εἰκόνας· διότι τὸν
ἡγρίωνεν αὐτὸς τε ὁ Θεόδοτος, ἡ ἕτερος εἰκονομάχος πρωτοφάλλης τότε
ὢν τῷ βασιλικῷ κοιτῶνος, ὅστις ἀναγινωσκομένων ποτὲ τῶν τῷ Ἡσαΐα φω-
νῶν ἐπ' Ἐκκλησίας τῶν λεγουσῶν· „Τίνι ὁμοιάσατε τὸν Κύριον, μὴ εἰ-
„ κὼνα ἐποίησε τέκτων, ἡ Χρυσυχοῦς ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτῷ κτ'.
προσελθὼν τῷ βασιλεῖ εἶπεν αὐτῷ, πρόσχες τῷ προφῆτῃ ὃ δέσποτα
ἡ τέττω πείθῃ· ἀπ' ἐδῶ ἀδιάντροπα βασιλῶν ὁ Λέων τὴν ἀρεσὴν τε διωγ-
μὸν ἀσπονδὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐκίνησε, ἡ τὰς μὴ πειδομένους εἰς τὴν
ἀρεσὴν τε νὰ τὰς ξεσχίσῃ, ἡ νὰ διαρκάξῃ ἐπαρκινεῖτό, ὡς γράφει ὁ
Ζωναρᾷς (γ), ἡ ὁ Κεδρηνός (δ).

§. II. Εἰς τὸ ζ'. ἔτος τῆς βασιλείας τῷ Νικηφόρῳ, δηλαδὴ τῷ ωθ'.
ἀπὸ Χριστῷ Γεννήσεως, σύνοδος ἐν Κωνσταντινῇ πόλει συνηθροίσθη ὑπ' αὐτῷ
τῷ βασιλεῶς Νικηφόρῳ, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Θεόδωρος ὑγόμενος τῷ Στα-
δίῃ, ἡ Γωσήφ ὁ ἀδελφός τε, Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπος, ὁμῶς μὲ Πλά-
τωνα τὸν ἑγκλείον, ἡ τὰς λοιπὰς μοναχὰς ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν
κοινωνίαν τῷ Πατριάρχῃ Νικηφόρῳ, ἐχθὶ διὰ Γωσήφ τὸν Οἰκονόμον ὡς πα-
ρανόμως σεφανώσαντα Κωνσταντῖνον, ἡ Θεοδότην, ὡς ὁ Κεδρηνός ἱστορεῖ (ε),
διότι αὐτοὶ ἐπὶ Ταρσίσῃ ἐσεφθίσαν, τῷ ὅποιον ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἀπε-
μακρύνθη ὁ Πλάτων ὁ τῆς τῷ Σακκαδίωνος μονῆς διδάσκαλος, ὡς εἰρη-
ται, ὡς συγκοινωνήσαντα μὲ τὸν βασιλέα, ὅπῃ ἄφησε τὴν γυναῖκά τε,
ἡ ἔλαβεν ἑτέραν ἔξω ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς δεσμὰς, διότι τὸ γενόμε-
νον ὠνόμαζε μοιχείαν, τὸν ὅποιον φέρων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιον ἐ-
σφάλισεν, ἡτοὶ ἐφυλάκωσεν, ὡς ὁ Ζωναρᾷς λέγει (ζ), ἀλλὰ διὰ τὴν
χειροτονίαν ἐκεῖνα τῷ μάκαρος· ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τῆς συγκροτηθείσης
ταύτης συνόδου τῆς μονῆς, ἡ τῆς πόλεως ἐξώσας αὐτὰς τὰς ἐξώρισε, τὰς
ὁποίας ὁ μετὰ τῷ βασιλεῶς Μιχαὴλ ὁ Κεροπαλάτης φυλακωμένους
ἐυρὼν ἡλευθέρωσε, ἡ ἐπιμεληθεὶς ἡνώσεν αὐτὰς μὲ τὸν Πατριάρχην,
ἡ τὴν Ἐκκλησίαν. ὅρα τὸν Ζωναρᾷν (η), ἡ τὸν Κεδρηνόν (θ).

Σύνοδος
Κωνσταντι-
νῆς πόλεως.

Κκ 3

ΚΕΦΑ'.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 102. (β) Ἡσαΐ. κεφ. εμ'. σελ. 18. 19. (γ) Βιβλ. ιε'. σελ. 103.
(δ) Σελ. 385. (ε) Σελ. 378. (ζ) Βιβλ. ιε'. σελ. 86. (η) Βιβλ. ιε'. σελ. 99.
(θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ Μιχαὴλ τῷ Τραυλῷ, καὶ Θεοφίλῃ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐ-
τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μιχαὴλ ὁ
Τραυλὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
820.

Θανόντος Λέοντος τῷ Ἀρμενίῃ, Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
λυτρωθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ, ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐν ἔτει ωκ'. ὅστις
ἦν ἀπὸ τὸ Ἀμόριον πόλιν τῆς ἀνω Φρυγίας, ὅθεν καὶ Ἀμόραϊος ἐκλήθη
ἄνθρωπος τὸν τρόπον, καὶ τὴν γνώμην κακὸς, καὶ αἰρετικὸς, ἢ κάλλιον μία
πανσπερμία αἰρέσεων, διότι εἰς τὴν πατρίδα τῶν Ἰβδαίων καὶ Ἀδύγανων, καὶ
ἄλλα πλήθ' ἁσέβων ἐκατοίκαν, καὶ ἦν εἰς αὐτὰς μία σύμμικτος αἵρεσις,
σύμμικτος δὲ λέγεται, ὅτι τὸ μὲν βάπτισμα ἐδέχετο, τὴν δὲ Μωσαϊ-
κὴν διαταγὴν τηρεῖν ἐδίδασκεν ἔξω ἀπὸ τῆς νὰ περιτέμνωσι τὴν ἀκροβυ-
σίαν κτ'. ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμέτεχε καὶ ὁ Μιχαὴλ, ὅπῃ εἶπε πρὸς τὸν ἱε-
ρώτατον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην ἐξόρισον ὄντα, καὶ εἶχε γράψῃ πρὸς
αὐτὸν διὰ τὴν ἀνασφάλωσιν παρακαλῶν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὅτε νὰ και-
νοτομήσῃ τὴν διὰ τὴν πίσιν, ὅτε νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλη-
σίας, ἀλλ' ὅτε νὰ βιάσῃ τινὰ περὶ τῷ Θεῷ δοξάζειν ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅ-
πῃ θέλει· ἀλλ' αὐτὰ μὲν μετὰ λόγια ἔμειναν· διότι αὐτὸς εἰς ὀλίγον
καιρὸν ἐχώρησε κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, πολλὰς τε ἄλλας κακοποιῶν, καὶ αὐ-
τὸν δὲ τὸν θεῖον Μεθόδιον, τὸν ὁποῖον ἐφυλάκωσε κατὰ λέγει ὁ Ἀ-
κρίτας, τὸν δὲ αἰοίδιμον Εὐθύμιον, ἀρχιερεῖα Σαρδέων διὰ τὴν τιμὴν τῶν
ἁγίων εἰκόνων πρῶτον μὲν ἐξώρισεν, ἔπειτα δὲ μετὰ μαρτυρικὸν θάνατον ἐ-
τελείωσεν, ἀσπλάγχχνως μασιζόμενον ὑπὸ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Θεοφίλῃ.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Θεοσυγὴς προσέκειτο τοῖς Ἰβδαίοις, τὰ τε σάββα-
τα νηστεύειν προσέταξε, τῇ ἀναστάσει τε ἀπιστῶν ἐπιγελάσας τὰ μέλλοντα
ἀγαθὰ, καὶ τὰς προφῆτας διέστυρε, καὶ νὰ μὴ εἶναι δαίμονες ἐβεβαίωκε. τὴν
πορνείαν δὲ ἐνόμιζεν ἀμαρτίαν, καὶ ἐπρόσαξε νὰ ὠμύνωσι τὸν Θεὸν, καὶ τῷ
Ἰάδᾳ ἐδίδοε σωτηρίαν, καὶ τὸ Πάσχα εἰς τὸν καιρὸν νὰ μὴ εορτάζεται ἐ-
δογματίζεν.

§. 3. Αὐτὸς Θωμᾶν τινὰ ὅπῃ ἐπόθει νὰ βασιλεύσῃ, καὶ ἄλλον Εὐ-
φήμιον ὅπῃ ἀποσάτησεν εἰς τὴν Σικελίαν ἐνίκησε κτ'. ἀπολαύσας δὲ τὴν
βασιλείαν χρόνους ὅκτω καὶ μῆνας ἐννέα, καὶ ἀρρώσθησας μετὰ δυσσεντερίαν καὶ
μανίαν κατέσχεψε τὸν βίον, ἀφείς τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Θεοφίλῳ.

§. 4.

§. 4. Μετά τὸν θάνατον λοιπὸν Μιχαὴλ τῷ Τραυλῇ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόφιλος ἔχων πλέον ἡλικίαν ἀνδρός, τὴν πατρικὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν διεδέξατο ἐν ἔτει ωκθ'. καὶ πρῶτον ἔργον βασιλεύσας ἐποίησε τὴν τιμωρίαν ἐκείνων ὅπῃ ἐσυμφώνησαν μετὰ τὸν πατέρα τε, καὶ ἐφόνευσαν Λέοντα τὸν βασιλέα. ὧν δὲ ἄνθρωπος πρακτικὸς, καὶ εἰδήμων, καὶ τῶν ἀδίκων σκληρώτατος τιμωρητὴς, καὶ παιδευτὴς, ἐθκυμάζετο διὰ τὴν δικαιοσύνην τε. Δέλων δὲ νὰ λάβῃ γυναῖκα, πολλὰς ἐπὶ παντὶ κόρας ἐσύναξε. μετὰ τῶν ὁποίων ἦν καὶ Κασία ἡ Παρθένης, καὶ ὠραιότατη, ἣτις ὑπερεῖχε πάσας, καὶ ἔτι ἦν παιδευμένη εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἣτις ἀπεκρίθη εὐσώχως τῷ βασιλεῖ ὅπῃ εἶπεν, ἐκ γυναικὸς ἐρῶναι τὰ φαῦλα, ἦτοι ἀπὸ γυναικῶν προήλθαν τὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω. ὁ δὲ βασιλεὺς συγχιζόμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν λόγον τῆς παρθένου, αὐτὴν μὲν ἄφησε, τὴν δὲ ἐκ Παφλαγονίας Θεοδώραν ἔκλεξε, τὴν ὁποίαν καὶ μετὰ γαμήλιον σέφανον, καὶ βασιλικὸν διάδημα ἔσεψεν. ἡγωνίσθη πολλὰκις κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, ποτὲ μὲν νικῶν, ποτὲ δὲ νικώμενος. τελευτᾶσιον κυριεύσαντες οἱ Σαρακηνοὶ Ἀμόριον τὴν πατρίδα τε, καὶ φονεύσαντες πολὺν λαόν, τόσον ἐλυπήθη δι' αὐτὸ, ὅπῃ ἀρρώσθησας ἀπὸ δυσεντερίας, ἀπέθανε τῷ ωμά. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), τὸν Γλυκᾶν (γ), τὸν Σεῖδαν, καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (δ), καὶ Ὀτωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (ε).

§. 5. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεόφιλος πλέον τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἐμάνη, καὶ ἐλύττησε κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὡς ἀδελφὸς ἄλλος, καὶ πολλὰ βαρὺς ἦν εἰς τὰς εὐσεβῆντας, σπαράζων νὰ φέρῃ πάντας εἰς τὴν κακοπισίαν τε, ἔχων διδάσκαλον καὶ συγκοινωνόν τῆς δυσσεβείας τε Γεώργιον τὸν Σύγγεγον. ὁ δὲν καὶ πολλὰς ἐτιμώρησε καὶ ὁμολογητὰς ἐποίησε, μετὰ τῶν ὁποίων περίφημοι ἦσαν Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος οἱ ἀδελφοί, τὰς ὁποίας ἐπειδὴ ἡλεγχαν τὴν δυσσεβείαν αὐτῶν μετὰ ῥήσεις προφητικὰς, καὶ γραφικὰς, πρῶτον μὲν δυνατὰ ἐτιμώρησεν, ἔπειτα καὶ τὰς ὀφείας αὐτῶν κατέσρεψε, καὶ εἰς τὰς σιγμὰς ἔχυσεν μελάνι, τὰ δὲ σίγματα Γαμβικὰς σίχης ἐρμήνευαν, τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι κατωτέρω. τὸν δὲ ἱερώτατον Μεθόδιον τὸν ὕψερρον κοσμήσαντα καὶ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἐπειδὴ δὲν ὑποτάσσεται νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν τε, ὕψερα ἀπὸ πολλὰς τυραννίας, καὶ θράυσιμον τῶν σιαγόνων, καὶ ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων, εἰς τὴν Πάνορμον νήσον, ἦτοι τὴν τῷ Ἀντιγόνῃ ἐξώρισε, καὶ τὸν ἐσφάλισε μέγα εἰς ἐνα μνημα μετὰ δύο κλέπτας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποθανὼν ὁ εἰς, ὅσῃν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν βρώμαν τε ὑπέφερε δυσσωδίαν, καὶ ἀηδίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ

Θεόφιλος
Εἰκονομά-
της σκλη-
ρός.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 105. (β) Σελ. 391. ἕως 419. (γ) Χρον. τμη. 8. Σελ. 223. (δ) Συμ' ἱστορ. βιβλ. τελευταίω. (ε) Βιβλ. ε'. κεφ. λα', λβ'.

τὸ φανερώσωμεν, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἀυτὰδελφοὶ γραπτοὶ ἐπισέλῃσι ταῦτα μὲ ἓνα ψαῖον.

Τῷ ζῶντι νεκρῷ, ἢ νεκρῷ ζωηφόρῳ
Ναίοντι τὴν γῆν, ἢ πολέντι τὸν πόλον
Γραπτοὶ γράψασι, δέσμοι τῷ δεσμῷ.

Πρὸς τὰς ὁποίας διὰ τῷ αὐτῷ ψαῖ, ἢ ὁ ὅσιος ταῦτα ἐπέσειλε

Τὰς ταῖς βίβλοιςιν Οὐρανῶν κλησιγράφας.
Καὶ πρὸς μέτωπα σωφρόνως ἐσιγμένους
Προσεῖπεν ὁ Ζώδαπτος, ὡς συνδεσμίους.

Επίσκοποι
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

§. 6. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῷ Τραυλῷ, κατασρέφαντος τὸν βίον τῷ Κασιτερᾷ Θεοδότῃ, ὅτῃ ἐξ χρόνης ἀσεβῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκράτησεν. Ἀντώνιος ὁ Κασσιματᾶς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἐπροχειρίσθη, ἀνὴρ περὶ τὴν τῆς πίσεως δόξαν διεσκαμμένος, τῷ ὅποιῳ κατασρέφαντος τὴν ζωὴν, Πατριάρχης προεχειρίσθη βασιλεύοντος τῷ Θεοφίλῳ Γωάννῃ Ζ'. ὁ σύγγελος, ὁ διδάσκαλος ἢ συναϊρεσιώτης αὐτῷ, τὸν ὅποιον, ἢ Γαννὴν οἱ τότε ἐκάλεον, ἢ διὰ τὴν αἵρεσιν, ἢ διὰ τὰς γοιτείας, ἐπειδὴ ἦν εἰς αὐτὰ γεγυμνασμένος· τῆς δ' ἐν Γεροσολύμοις Ἐκκλησίας ὁ Βασίλειος.

Γεροσολύ-
μων.
Κατάσας
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

§. 7. Ἀπὸ τὰ ρηθέντα ἄρα φανερὰ συνάγεται, πῶς ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατάσας εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων μεγάλως ἐδυσύχισεν, εἰς μὲν τὰς ὑπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην διὰ τὴν εἰκονομαχίαν, ἢ τὴν τῶν κρατέντων σκληρότητα, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἢ διὰ τὴν τῶν Σαρακηνῶν τυραννίαν, ἢ λεηλασίαν. διότι οἱ ἐκ τῆς Ἰσπανίας Σαρακηνοὶ πολιορκήσαντες τὴν Κρήτην, τὴν ἐκυρίευσαν ἐπὶ Μιχαὴλ τῷ Τραυλῷ δαλώσαντες τὰς πολίτας, ὅτε ἢ Κύριλλος ὁ Γορτύνης Ἐπίσκοπος ἀδρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ ἔλαβε τῷ μαρτυρίῳ τὸν σέφανον. ὁμοίως καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν, ἢ ἄλλοι ἄλλως.

Σύνοδος Γε-
ροσολύμων.

§. 8. Ἐν ἔτει ὡς· συνεκροτήθη ἐν Γεροσολύμοις σύνοδος κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἐπὶ Θεοφίλῳ τῷ βασιλέως πατριαρχεύοντος ἐκείσε Βασιλεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλθον Πατέρες ἀφ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ Λαδοβίκου Πίε ἦτοι τῷ Εὐσεβῆς, καὶ τῶν γενομένων
ἐπὶ τῆς αὐταρχίας αὐτῆς ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Μετά τὸν θάνατον Κορόλα τῆ Μάγνε, ὁ υἱὸς αὐτῆς Λαδοβίκος Πίος, ἦτοι εὐσεβὴς, γεννηθεὶς ἐξ Ἰλδεγάρδας τῆς γυναικὸς ταύτης, Αὐτοκράτωρ Ρωμαίων εἰς τὴν Δύτιν ἀναγορεύεται ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ωιδ' ὅσας τὸν ἐξαδέλφον τα Βενάρδον, ὁπᾶ ἔκαμε νεωτερισμὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν νικήσας αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον, ὁπᾶ συνεκροτήθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ πιάσας ἐτύφλωσεν. ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Γεμεγγάρδην, καὶ ἐγέννησε τρεῖς υἱὰς Λοθάριον, Πιπίνον, καὶ Λαδοβίκον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, συνεζεύχθη μετὰ τὴν Γερίθην, τὴν θυγατέρα Βέλπα τῆ Βαυαρικῆς Κόμητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη αὐτῷ καὶ τέταρτος υἱὸς ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος Κάλλος, ἦτοι φαλακρὸς ἐν ὑσέροις μετωνομάσθη. ἀπὸ αὐτῆς οἱ τρεῖς πρότεροι υἱοὶ συμβοιθῶντας ἔχοντες τὰς συναποσάντας μετὰ τὸν θεῖον τας, τὸν προῤῥηθέντα Βενάρδον, δις ἀντεστάθησαν τῷ πατρὶ αὐτῶν. πρῶτον μὲν ἐν ἔτει ωλ'. ὕψερρον δὲ καὶ ἐν ἔτει ωλγ'. ὅτε ἔκβαλαν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὴν βασιλείαν, ὅσας ἐξωθεῖς τῷ θρόνῳ, ἀπέθανε τελευταῖον ἐν ἔτει ωμ'. βασιλεύσας χρόνος κς'. καὶ ζήσας χρόνος ξδ'.

Λαδοβίκος
Πίος Αὐ-
τοκράτωρ
Δύσεως ἀ-
πὸ Χ. Γ.
814.

§. 2. Ἐπὶ τότε τῷ Αὐτοκράτορι, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἐγέναν, Στέφανος ὁ Ε'. Πασχάλης Α'. Εὐγένιος Β'. Οὐαλεντίνος Α'. καὶ Γρηγόριος Δ'. (α), τῶν ὁποίων ἡ ἐκλογὴ ὡς ἔδεν ἐνομίζετο, εἴαν πρότερον δὲν ἐβεβαιωνετο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, τὸ ὁποῖον φανερά δεικνύται ἀπὸ αὐτά. Λέων ὁ Γ'. (εἴρηται ἀνωτέρω) ὅτι ἐπρεσβεύσατο πρὸς Κάρολον τὸν Μάγνον διὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην, Στέφανος ὁ Δ'. ψιφιοθεῖς, καὶ προχειριθεῖς Ρώμης Ἐπίσκοπος μετὰ τὸν Λέοντα ἐν ἔτει ωισ'. παρὰ τὸν νόμον, μὴ ἀναμεῖναι τὴν δέλησιν τῷ Αὐτοκράτορι, παρευδύς μετὰ τὴν προχειρίσιν ἀπέρχεται αὐτὸς εἰς Φραγκίαν πρὸς Λαδοβίκον τὸν Αὐτοκράτορα
ρα

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι.

(α) Στέφανος δ'. ἡ κάλλιον ε'. ἀρχιεράτευσεν ἔτη 5'. καὶ μῆνας γ'. Πασχάλης Α'. ἔτη τετα. καὶ μῆνας γ'. Εὐγένιος Β'. ἡμέρας μ'. Οὐαλεντίνος ἔτη 15'. καὶ μῆνας δ'. καὶ Γρηγόριος Δ'. ἔτη γ'. καὶ μῆνας δύο ἡμισυ.

ρα (προσπαροείλας δύο Ληγάτες διὰ νὰ ἀνταμώσωσι τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τὴν προσχειρήσιν τε, καθὼς λέγει ὁ Λημόνιος)· καὶ σεφανώσας εἰς αὐτὴν τὸν Λαδοβίκον, ἔσφραξεν εἰς Ρώμην· ὁ αὐτὸς διάδοχος Πασχάλης Α' ὡς ὁ Πλάτινας ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ διηγέεται, χωρὶς νὰ θέλῃ τελείως ὁ αὐτοκράτωρ, ἀρχιερεὺς ἐπροχειρίσθην ἐν ἔτει ωζ'. διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν μετὰ τὸ λαβεῖν τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, Ληγάτης παρευδὺς πρὸς Λαδοβίκον ἀπέστειλεν, οἵτινες πᾶσαν τέτατὴ γεγονότος αἰτίαν εἰς τὸν κλῆρον, καὶ τὸν λαὸν ἔγραφαν, εἰπόντες ὡς ὑπ' αὐτῶν βιασθεῖς, ἐδέχθη τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡμερωθεὶς ὁ Λαδοβίκος, ἔγραφεν εἰς τὸν κλῆρον, καὶ εἰς τὸν λαόν, πῶς τῶν μεγαλητέρων τὰς διαταγὰς καὶ συμφωνίας πρέπει νὰ τὰς παρατηρῶσιν· ἅς προσέχωσι λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ὑποπέσωσιν εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς καθοσιώσεως, ἥτοι ἀποστασίας κτ'. τὸν αὐτὸν τρόπον (ἵνα μὴ περὶ τῶν λοιπῶν τανῦν λέξωμεν) Γρηγόριος Δ' ψιφιδεὶς ὑπὸ τῇ ἐν Ρώμῃ κλήρῳ τε, καὶ δῆμῳ ἐν ἔτει ακή. πρὶν ἀποστείλῃ πρέσβεις πρὸς τὸν Λαδοβίκον διὰ τὴν ἐκλογὴν τε, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ αὐτὸν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποτελέσῃ τὰ τῆς ἀρχιερωσύνης· τῷτὸ δὲν ἐποίησεν ὁ Λαδοβίκος ἀπὸ τινὰ ὑπερηφάνου κινήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ τῆς αὐτοκρατορίας δίκαια, καθὼς ὁ Πλάτινας πάλιν ἱσορεῖ (α), ἀνάγνωθι, καὶ τὸν Βαρτολομαῖον Καρατζᾶν, τὸν λέγοντα τὰ αὐτὰ ἐν Γρηγορίῳ Δ' (β).

§. 3. Αὐδοανὼν Πασχάλης Α'. σχίσμα τι ἐνέκυψεν εἰς τὰς ἐν Ρώμῃ, διὰ τὴν τῇ νέῃ ἀρχιερέως ἐκλογὴν· διότι τινὲς μὲν αὐτῶν ἐξελέξαντο τὸν Εὐγένιον, καὶ ἄλλοι τὸν Ζινζηνόν, ὑπερίσχυσεν ὁμῶς ἡ τῇ Εὐγενίῃ ἐκλογὴ, ἐὰν καὶ πολλὰ φιλονεικίαι περὶ τῶν ἡγεσθῆσαν, ὥστε ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἐβιάσθῃ ὁ Λαδοβίκος νὰ πέμψῃ εἰς Ρώμην τὸν υἱὸν τοῦ Λοδάριον, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὰς ἐκείσε, ὅσις ἐρχόμενος δόγμα ἐξέβητο περὶ τῆς ἐκλογῆς τῇ Ρώμῃς Ἐπισκόπου, νὰ μὴ τολμήσῃ τις εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῇ Ἀρχιερέως ἀπὸ ἐκείνης ὅπῃ προσφέρεισι κωλύον τί· ἐπειδὴ ξεχωρίζονται μόνον ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐδόθησαν, κατὰ τὴν τῶν πατέρων διαταγὴν, ἐκ τῇ ἐκλέγειν ἀρχιερεῖς ἐξουσία· ὅρα τὸν Βαρώνιον (γ).

§. 4. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς Ἐπισκόπους κοινὴ σπαδὴ ἦν νὰ καταστήσωσιν ἀμετάτρεπτον τὴν ἐξουσίαν τε, καὶ τὴν προσόντων αὐτοῖς δεσποτείαν, καὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, καὶ ἁγίων λειψάνων τιμὴν τε καὶ προσκύνησιν, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν νὰ συστήσωσιν· ὁ δὲν Γρηγόριος Δ' τὴν ἁγίων πάντων ἐορτὴν νὰ τελῆται τῇ α'. Νοεμβρίῳ διατάξατο.

§. 5.

(α) Ἐν Γρηγορίῳ Δ'. (β) Περί θρόνου τῶν Ἐπισκόπων. (γ) Χρον. ἔτει ακδ'. ἀριθ. 12. ὅπερ ἂν λέγει, θέλωμεν, ὅτι εἰς τὴν ἐκλογὴν τῇ ἀρχιερέως νὰ μὴν τολμήσῃ τις νὰ εἰσέλθῃ, ἢ ἐλεύθερός, ἢ δούλος, ὅπῃ νὰ φέρῃ ἐμπόδιόν τι, ἐξαιρουμένων μόνον, ἐκείνων τῶν Ρωμαίων, τοῖς ὁποίοις ἀρχαία συνήθεια ἐδόθη, διὰ τῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων διαταγῆς τῇ ἐκλέγειν ἀρχιερεῖς.

§. 5. Ἐπὶ τότε τῷ Λεοβίκῳ τὸ τῷ Ἀποστόλῳ Γακάβῳ λείψανον εὐρέθη εἰς Καμποσέλην τῆς Ἰσπανίας, τὰ λείψανα τῷ ἁγίῳ Σεβαστιανῷ, τῷ Μαρκελλίνῳ, καὶ Πέτρῳ ἀπὸ τὴν Ρώμην μετεκομίσθησαν εἰς Γαλλίαν, τῷ Βαρδολομαῖῳ Ἀποστόλῳ ἀπὸ τὴν Διπάραν νῆσον εἰς τὴν Βενεβεντόν πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὸ τῷ Ἀποστόλῳ Μάρκῳ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς Οὐνετιάν· ἀνάγνωδι τὸν Βαρώνιον (α).

§. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν Βασιλεῖς τῶν Ἀσθρῶν ὑπῆρξαν Ἀλφόνσος ὁ Κᾶσος, Ρ'εμῆρος, καὶ Ἀρδώνιος, εἰς τὸν καιρὸν τῶν ὁποίων οἱ Χριστιανοὶ τόσον ἠνωχλῆντο ἀπὸ τὸν ζυγὸν τὸν βαρύτερον τῶν Σαρακηνῶν, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ αὐτῆς νὰ κατέφυγον εἰς τὰς Γαλλίας, ὅπου καλῶς εἶχον, εἰς τὰς ὁποίας Λεοβίκος ὁ εὐσεβὴς, ἔχῃ μόνον ἀσυδοσίαν τὸς ἐχάρισεν, ἀλλὰ καὶ χωράφια πρὸς αὐτάρκειαν.

§. 7. Ἡ τῶν ἐν Γαλλίαις Ἐκκλησιῶν κατάστασις, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν Καρόλου τῷ Μάγνῳ, ἔτω καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Λεοβίκῳ πολλὰ καλὰ ἦτον.

§. 8. Ἡ Ἀγγλία ἕως τότε πολλὰς βασιλεῖς εἰς διάφορα μέρη αὐτῆς ἔχασα, γεμῆτη ἀπὸ φόνους, καὶ φθοράς ἦτον· τελευταῖον ἐπειδὴ ὑπερίσχυσαν τὰ Δυτικὰ βασίλεια, Κύριος πάσης ἐγένετο Ἐγγεβερτος, ὅστις μὲ πρόγραμμα ἐδέσπισεν, ἐδίδε πλέον νὰ ὀνομάζεται ἀπὸ αὐτὰς μὲ τὸ ὄνομα τῶν Σαξόνων, καὶ Βρεττανῶν, ἀλλ' ἅπαν τὸ γένος Ἀγγλικὸν νὰ λέγεται.

§. 9. Εἰς τὴν Οὐλανδίαν, καὶ Σαηδίαν Ἀνσγάριος ὁ Κορβηϊήνσιος μοναχὸς μὲ τὸν Ἀράλδον τὸν βασιλεῖα τῆς Δανίας, ὅπῃ ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Μογαυτίαν, κηρύξας τὸν λόγον τῷ εὐαγγελίῳ ἔσπευεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίσιν τὰς ἐκεῖσε, ὅθεν καὶ Λεοβίκος ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμβέργα τὸν Ἀνσγάριον ἐψήφισε, καὶ εἰς αὐτὸν ὡς μητροπολίτην τὴν τῶν Βορείων Ἐκκλησιῶν Ἐπισκοπὴν ἐνεχείρισεν, ὡς μαρτυροῦσιν ὁ Γράντζιος (β), καὶ Παῦλος ὁ Λάγγιος (γ), ὅστις λέγει τῶτον τὸν Ἀνσγάριον, τὸν ὁποῖον καὶ Ἀνσγάριον καλεῖται, νὰ ἐκήρυξε τὸν λόγον τῷ εὐαγγελίῳ προσέτι εἰς τὰς Οὐλάτης Νορταλβίγγας, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τῶν Βορείων χώρων ἔθνη, τὰς ὁποίας ὡς Ἀποστολικὸς διδάσκαλος ἐν Χριστῷ ἐγέννησε.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωκ'. ἀριθ. 32.
γ) Ἐν τῷ Χρονικῷ.

(β) Βιβλ. α. τῆς Μητροπ. κερ. κ. καὶ λα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῶν γενομένων Δυτικῶν Συνόδων ἐπὶ
τῆς τῆ Λεοδοβίκου.

§. 1.

Σύνοδος ἐν
Α' κείσγρα
τῇ Β'.

Η' ἐν Α' κείσγραν Β'. σύνοδος, ὑπὸ Λεοδοβίκου συνηθροίσθη ἐν ἔτει ωκς'. ἣτις δύο βιβλία συνετάξατο ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Γερωνύμου, Α' υγασίνου, Προσπέρου, Γρηγορίου, Ἰσιδώρου, καὶ τῶν Συνοδικῶν κανόνων συναθροίσασα ταῦτα, τὸ μὲν περὶ βίβας, καὶ ἡδῶν τῶν μοναχῶν, τῶν κληρικῶν, καὶ τῶν Κανονικῶν· τὸ δὲ περὶ ἡδῶν, καὶ ἀναγωγῆς τῶν μοναχῶν γυναικῶν (α), ἀνάγνωσι τῶν κανόνων αὐτῆς ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὰς δὲ τίτλους αὐτῶν θέλει ἰδῆς παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (β), περὶ ταύτης τῆς Συνόδου ἀνάγνωσι καὶ τὸν Σιγίβερτον (γ).

Ρ' ὡμης.

§. 2. Η' ἐν Ρ' ὡμῇ ἐπὶ Εὐγενίᾳ σύνοδος Ἐπισκόπων ξγ'. (δ), συνηθροίσθη ἐν ἔτει ωκς'. καὶ κανόνας ἐξέδετο λη'. τῶν ὁποίων τὰς τίτλους μὲν τὰ τῶν Ἐπισκόπων ὀνόματα ἐκτίθησιν ὁ Βαρώνιος (ε), καὶ ἐξ αὐτῶν ὁ Κοριόλανος (ς).

Παρισίων.

§. 3. Η' ἐν Παρισίοις σύνοδος, ὑπὸ Λεοδοβίκου καὶ τῆ υἱῆς αὐτοῦ Λοθαρίου συνηθροίσθη ἐν ἔτει ωκς'. διὰ σύστασιν καὶ εὐκοσμίαν τῶν ἀνηκόντων τῇ Χριστιανικῇ πίσει· τὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύνοδον θεσπιζόμενα εἰς τρία βιβλία περιέχονται, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ α'. περιέχει κεφ. νδ'. τὸ β'. κεφ. ιγ'. τὸ τρίτον, κεφ. κς. κείμενα ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὴν δὲ τῶν περιλήψιν ἐκτίθησιν ὁ Κοριόλανος (η).

Εν Βίλλᾳ
Θεόδωνος.

§. 4. Η' ἐν Θεόδωνος βίλλᾳ σύνοδος, ἀθρόως συνηθροίσθη ἐν ἔτει ωλέ. ἣτις καθεῖλεν Εὐβωνα τὸν τῶν Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπον, ὡς αἰτίον γεγονότα τῆς τῆ Αυτοκράτορος Λεοδοβίκου ἐξώσεως, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τὰς σὺν αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐδικαιολογήθησαν, πῶς ἐβιάσθησαν εἰς τὴν ἐξωσιν τῆς αυτοκράτορος, ἔδωκε τὴν συγχώρησιν.

Α' κείσ-
γράμν Γ'.

§ 5. Η' ἐν Α' κείσγραν Γ'. ὑπὸ Λεοδοβίκου τῶν εὐσεβῶν συναθροίσθη ἐν ἔτει ωλς', διὰ τρία κεφάλαια διέλαβεν· α'. περὶ τῶν βίβας, τῶν ἡδῶν, τῆς διδασκαλίας, καὶ τῶν καθήκοντος τοῖς Ἐπισκόποις· β'. περὶ τῆς ζωῆς,

(α) Τὸ α'. βιβλ. περιέχει κανόνας ἑμέ. τὸ δεύτερον κή.

(β) Σελ. 639.

(γ) Ἐν ἔτει ωκς'.

(δ) Καὶ πρεσβυτέρων ις. καὶ διακόνων 5.

(ε) Χρον. ἔτι

ωκς'. ἀριθ. 1.

(ς) Σελ. 642.

(η) Σελ. 643.

ζωής, ἡ τῇ πρέποντος τοῖς καθιγυμένοις, ἡ ἑτέροις κατωτέροις τάγμασι τῶν Ἐκκλησιῶν· γ'. περὶ τῇ Αυτοκράτορος ἡ τῶν υἱῶν αὐτῆς, ἡ ὑπηρετῶν· περὶ τῇ πρώτῃ ἐξετέθησαν κανόνες κγ'. περὶ τῇ β'. καν. ις'. ἡ περὶ τῇ γ'. καν. κέ. τὰς ὁποίας ἀνάγνωθι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων (α).

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη ἡ ἐν Λαυδάνῳ σύνοδος, δι' αἰτίαν τῶν ἐν αὐτῇ, ἡ τῇ Οὐιέννῃ Ἐκκλησιῶν, ὅπῃ ἐχόρευαν εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀπὸ Ἐπισκόπων· διότι ὁ Ἀγάβερος τῷ Λαυδάνῳ Ἐπίσκοπος, ἡ Βέρναδος τῆς Οὐιέννης, οἱ μετὰ Ἐββωνος τῇ Ρήμων Ἀρχιεπισκόπος ἀποστασίαν ποιησάμενοι κατὰ Λαυδοβίκα τῇ Αυτοκράτορος, ὡς τοῖς τοῖς πταίσει καλεσθέντες εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν τῇ τῇ Θεόδωρος βίλλῃ σύνοδον, ἡ φυγόντες καθιγρέθησαν.

Λαυδάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐν ἀρετῇ, ἡ παιδεῖα.

§. 1.

Ἄνδρες ἐν ἀρετῇ, ἡ παιδεῖα διαβεβοημένοι διέλαμψαν, παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλησιν Νικηφόρος ὁ Γερῶτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Θεόδωρος ὁ Σταδίτης, Θεοφάνης ὁ τῇ μεγάλῃ ἀγρῇ καθιγυμένος, Θεόδωρος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, Θεόδωρος ὁ Ἀββακῆς, ἡ Κασία· παρὰ δὲ τοῖς Δυτικοῖς ἔξω ἀπὸ τῆς ἡδύτης ἀνωτέρω ἡ ἔτσι, Φρέκαλφος, Ἀνσγάριος, Ἀμελάριος ὁ Φορτενάτος, Νίθαρος ὁ Καρόλας τῇ Μάγνα ἔγκονος, ἡ Αἰμῶνιος ὁ Κελτογαλάτης.

§. 2. Νικηφόρος ὁ αἰδίδιμος, ἀσκηρῆς ὢν, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε μετὰ τὴν τῇ μακαρίῃ Ταρασίᾳ ἀποβίωσιν, ἀνὴρ περιφανὴς, ἡ διαβεβοημένος ἐν διδασκαλίᾳ ἡ ἀγιότητι, ὅς τις πολλὰ ἡγωνίσθη ὑπὲρ τῶν σεβασμίων εἰκόνων, ἐλέγξας τὸν εἰκονομάχον Ἀρμένιον Λέοντα, ἡ με λόγους ἡ γράμματα ὡς ὁ Ζωναρῆς λέγει (β), τῇ ὁποίᾳ Λέοντος τὴν κακοτροπίαν λέγεται, πῶς νὰ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Νικηφόρος, ὅτι δίδει εἰναι

Νικηφόρος
Κωνσταντινου
πόλεως πα-
τριάρχης.

Ll 3

ἐνα

(α) Τὸ πρῶτον κφ. περιέχει κανόνας ιβ'. περὶ τῆς τῶν Ἐπισκόπων διαγωγῆς, τὸ β'. κανόνας κγ'. περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἐπισκόπων, ἡ τὸ γ'. κανόνας κέ. περὶ τῆς βασιλείας, τῶν υἱῶν, ἡ ὑπηρετῶν αὐτῆς, προσέτι ἐπεμψε πρὸς Πάππτον Ἀλκιτάνιος βασιλεὺς τρία βιβλία τὸ α'. περιέχον κανόνας λη'. τὸ β'. λβ. ἡ τὸ γ'. κς'.

(β) Χρον. βιβλ. ιε. σελ. 102.

ἓνα σκάνδαλον εἰς τὰς ὁδοδόξας, καὶ ταραχῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀρχή, καὶ λαβή· διότι θέμενος τὸ διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, ἐφάνη πῶς νὰ ἔβαλε τὴν χεῖρα τῆς ἐπάνω εἰς ἀγκάθια, ὅθεν ἀπὸ αὐτὸν εἰς Προικόννησον ἐξωρίσθη, ὅπερ ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο· τῷ ὁποίῳ τὸ ἀδλοφορικὸν σῶμα εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν ἐφέρθη ὑπὸ Μεθοδίου Πατριάρχου, εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρου τῶν εὐσεβεσάντων βασιλέων· ἔγραψεν ὁ Νικηφόρος χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τὴν σφαγὴν τῆς Μαυρικίης, ἕως τῶν γάμων Λέοντος καὶ Εὐφρόνης, ταῖς ἐξ ἡμέρας τῆς ΨΞΔ'. ἔτι ἀπὸ Χριστοῦ, ὡς ὁ Φώτιος μαρτυρεῖ.

Θεόδωρος
Σταδίτης.

§. 3. Θεόδωρος ὁ ἐπωνομασθεὶς Σταδίτης ἀπὸ τῆς καλαμένης μοναστηρίου τῆς Σταδίας, εἰς τὸ ὁποῖον προέβη, διήγνησεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὡς ἐωσφόρος τις ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τῆς Κοπρωνύμης, μέχρι τῆς Αὐτοκρατορίας Μιχαὴλ τῆς Τραυλῆς, πολλὰ καταγωνισθεὶς ὑπὲρ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τῶν ὁποίων πρόμαχος ἀνεδείχθη· κατέληξε δὲ τὸν μετὰ σῶματος βίον ἐν ἔτει ωκζ'. συγγράμματα ὠφελῆντα τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀφήσας τὰς Κατηχήσεις· τὰτα ἀδελφὸς ἦν Γωσήφ ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος.

Θεοφάνης καὶ
Θεόδωρος
Γραπτοί.

§. 4. Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος αὐτάδελφοι, ἄνδρες ἐπὶ σοφίᾳ διαφέροντες, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα κατέσκιεν ὁ δυσσεβὴς Θεοφίλος, ἐπειδὴ ἤλεγξαν τὴν ἐκείνου δυσσεβείαν, ὡς εἴρηται· τὰ δὲ εἴγματα Γαμβικῆς εἰχῆς περιεῖχον τὰς ἐπομένους.

Πάντων ποθέντων προσέρχειν πρὸς τὴν πόλιν,
Ὅπερ πάντα γνοὶ τῷ Θεῷ Λόγῳ πόδες
Ἐζητῶν εἰς σύζακιν τῆς οἰκμένης·
Ἐφθῆσαν ἔτοι τῷ σεβασμῷ τόπῳ,
Σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.
Ἐκεῖσε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας
Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβοφρόνας
Ἐκείθεν ἠλάθησαν ὡς ἀποσάται·
Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τῷ κράτι πεφευγότες
Οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀδέσμους μωρίας·
Ὅθεν γραφέντες ὡς κακῆργοι, τὴν θάλαμ
Κατακρίνονται, καὶ διώκονται πάλιν.

Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν τὰ γράμματα ἐπωνομάσθησαν ἔτοι οἱ μακάριοι ὁμολογηταὶ γραπτοί.

Θεόδωρος
Ἀββαρκῆς.

§. 5. Θεόδωρος ὁ τῆς Πίλκην Ἀββαρκῆς, Ἐπίσκοπος Καρῶν, ἀνὴρ ἐν ἀρετῇ διαβεβημένος, ἔγραψε κατὰ πεῦσιν, καὶ ἀπόκρισιν, ἥτοι κατ' ἐρωταπόκρισιν, ὅτι πέντε ἔχθρας ἔχομεν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἠλευθέρωσε· διεσαφίσε καὶ ἐρμήνευσε τῶν περὶ αἷς οἱ φιλόσοφοι καταγίνονται φωνῶν, καὶ ἔλεγχον τῆς τῶν ἀκεφάλων Σεβηριανῶν, ἥταν Γακωβιτῶν.

τῶν αἰρέσεων· διάλογον πρὸς τὸν Λογοθέτην τῆ Δρόνα, ὅτι ἐστὶ Θεός, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, τυπωθέντα ἐν τῇ α'. τόμῳ τῆς τῶν Πατέρων βιβλιοθήκης.

§. 6. Θεοφάνης ὁ τῆς Νικαίας Μητροπολίτης, ὁ ἐπωνομαζόμενος γραπτός.

Θεοφάνης
Νικαίας.

§. 7. Κασία, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἴρηται, ὅτι εὐσόχως ἀπεκρίθη Θεοφίλῳ βασιλεῖ, ἀποτυχῶσα τῆς ἐκείνου συναφείας, μοναχὴν ἐκοδόμησε τὸ ἐπικληθὲν ἀπὸ αὐτῆς, εἰς τὸ ὁποῖον μονάσασα ἔζη ἐν ἑαυτῇ, καὶ τῷ Θεῷ, τῆς λογικῆς παιδείας μὴ ἔσα ἄμειρος· ἐξέδωκεν αὐτὴ συγγράμματα εὐπαιδευσίας, καὶ χαρίτων ἄχλιν ἄμειρα, καὶ ἀποτυχῶσα βασιλέως φθαρτῇ, τῷ παμβασιλεῖ ἑαυτὴν ἐνύμφευσεν, καὶ ἀντὶ γενηρᾶς βασιλείας τὴν ἐπαρχίαν ἐκκληρώσατο, ὡς ὁ Ζωναρᾶς ἱστορεῖ (α').

Κασία Μο-
ναχή.

§. 8. Φρέκαλφος ὁ πρότερον μοναχὸς ἐκ τῆ τάγματος τῆ Βενεδίκτου, ἐν ὑστέροις δὲ Λεξοβίου Ἐπίσκοπος, χρονικὸν διατάξατο διμερές, τῷ ὁποίῳ τὸ πρῶτον μέρος περιεχει τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς Δείας σαρκώσεως· τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, καὶ μέχρι τῶν βασιλείων τῶν Φράγκων, καὶ Λογγιβάρδων καταντᾷ, κατὰ τὸν Βόσιον (β), τὸν Σιγίβερτον (γ), τὸν Τριδέμιον (δ), καὶ τὸν Ποσεινόν (ε).

Φρέκαλφος

§. 9. Ἀμαλάριος ὁ Φορτανάτος, Γερμανὸς τὸ γένος, Ἐπίσκοπος Τρεβίρων, ἔγραψε βιβλία τέσσαρα περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὀφφικίης πρὸς Λεξοβίον Πίον, καὶ βιβλίον περὶ τάξεως ἀντιφωναρίων, περὶ μυστηρίων τῆς Θείας ἱερουργίας κτ'. τῆτον τὸν Ἀμαλάριον πρέσβυν ἀπέστειλεν ὁ Μάγνος Κάρολος πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κροπαλάτην, τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην, καὶ τῇ αὐτῇ φιλίαν αἰτήσασθαι (ζ).

Ἀμαλάριος

§. 10. Νισαρδος ὁ Καρόλος τῆς Μάγνης ἑγγονος βιβλία δ'. ἔγραψε περὶ τῆς διχομασίας τῶν υἱῶν Λεξοβίου τῆς Αυτοκράτορος (η).

Νισαρδος.

§. 11. Αἰμώνιος Κελτογαλάτης μοναχὸς ἐκ τῆς Φλωριακινῆς κοινοβίου, ἐξέδωκεν ἱστορίαν περὶ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τῶν Φράγκων, διαλαμβάνανσαν μέχρι τῆς τελευταίας Λεξοβίου τῆς Πίος.

Αἰμώνιος.

§. 12. Εἰς τὸν καιρὸν Θεοφίλου, καὶ Λέων ὁ φιλόσοφος, κεκρυμμένος τὸ πρῶτον, καὶ ἄγνωστος ὢν, κατὰδὴλος ἐγένετο τοιοῦτότρόπως· νέος τις τῆς γεω-

Λέων ὁ φι-
λόσοφος.

(α) Βιβλ. α'. σελ. 111.

(β) Περί Γεωγ. Λατ. βιβλ. β', κεφ. λγ'.

(γ)

Εν τῷ καταλόγῳ κεφ. ια'.

(δ) Περί Ἐκκλησ. Συγγραφ. σελ. 54.

(ε) Γερ-

προπαρ. τόμ. Β'. σελ. 226.

(ζ) Ὁ συγγραφεὺς συγχίζει τὸν Ἀμαλάριον διάκονον, μὲν Ἀμαλάριον Φορτανάτον Ἐπίσκοπον· διότι Ἀμαλάριος, ἢ διάκονος καὶ ὑστέρον Ἀββᾶς τῆς ἐν Μίττῃ, ἢ Μίττῃ Ἐκκλησίας, ὅστις συνέγραψε τὰ βιβλία δ' περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὀφφικίης, κτ'. ἔτος ἔζη καὶ τῷ ωμ'. ὁ δὲ Ἀμαλάριος Φορτανάτος Ἀρχιεπίσκοπος Τρεβίρων, ἐτελεύτησε τῷ ωδ'. ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κροπαλάτην· ἔτος συνέγραψε τὸ περὶ μυστηρίων τῆς βαπτίσματος ὅπερ ἀποδίδεται τῷ Ἀλκείῳ. (η) Τρία βιβλία, καὶ ἔχον τέσσαρα συνέγραψε.

γεωμετρικῆς ἐπισήμης ἔμπειρος, αἰχμαλωτίσθη, ἀπὸ τὸν ὅποιον μαθὼν ὁ Ἀρμενένης περὶ τῆ σοφῆ Λεόντος τις ἦν, καὶ πῶς εἰς ἄκρον ἔφθασε πάσης σοφίας, καὶ ἐπισήμης, γράφει πρὸς τὸν βασιλέα Θεόφιλον, διὰ τὰ τῆ σείλη αὐτὸν τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀντὶ τὰτε θέλει δοῦν χάρισμα χρυσῆς κεντηνάρια ῥ. καὶ φιλία παντοτινὴ· ὁ δὲ Θεόφιλος ἄτοπον κρίνας ἀνίσως τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων δοξάζεται, ἕκδοτον ποιήσει τοῖς ἔθνεσι, πρὸς τὰ ζητηθέντα δὲν συγκατένευσε· γνωρίζεται λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ ὁ τὰ πάντα σοφώτατος Λέων, καὶ διδάσκαλος προχειρίζεται· τελευταῖον εἰς τὸν τῆς Θεσσαλονίκης θρόνον ἀναβαίνει παρὰ Πατριάρχῃ Γεώργιῳ τῷ μεγάλῃ· καθαιρεθέντων, καὶ ἀφανισθέντων τότε τῶν εἰκονομάχων συγκαταίρεται καὶ αὐτός· μεγάλην δὲ τιμὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλονικεῦσιν ἔλαβε καὶ δι' ἄλλα πολλὰ, μάλιστα δὲ διὰ τὴν λύσιν τῆς πείνης ὅπῃ ἔκαμε, εὐχαριστεῖ τὴν τῶν ἀσέρων ἐπιτολὴν, καὶ ἐκείνους παραινέσας τότε νὰ σπείρωσι τὰ σπέρματά τους κτ'. Γλυκᾶς (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρας τῆς αὐτῆς μητρὸς, τῶν αὐταρχησάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μιχαὴλ
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χ.
Γ. 842.

Κατατρέψας τὴν ζωὴν ὁ Θεόφιλος, διαδέχεται τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας ὁμῶς μετὰ τὴν μητέρα τοῦ Μιχαὴλ, ἐν ἔτει ωμβ. ὑπὸ ἐπιτρόπων, τῶν ὁποίων ἀφίσην ὁ πατὴρ τοῦ Μιχαὴλ, τὸν Μάγιστον δηλαδὴ Εὐμμενῆλ, καὶ τὸν Πατρίκιον Θεόκτιστον, ἐβασίλευσε δὲ χρόνος κ'. εὐτυχῶς μὲν εἰς τὰς δεκατέσσαρας προτέρας, εἰς τὰς ὁποίας τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων Θεοδώρα ἡ βασίλισσα μετὰ τὰς ἐπιτρόπους ἐμεταχειρίζετο· δυστυχῆς δὲ εἰς τὰς λοιπὰς ια'. διότι ὑπερβὰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ, ἀδημονῶσε βλέπων εἰς ἄλλας τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας, ἡναγκάσθη δὲ καὶ ἀπὸ τὸν πρὸς μητρίν θείον τοῦ Βάρδαν διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς τῆς αὐταρχίας· ὅθεν πρῶτον ἐφόνευσεν τὸν ἐπίτροπον τοῦ Θεόκτιστον, ἄνδρα πονηρὸν φρόνιμον, ὕστερον τὴν μητέρα τοῦ ἐκέρχυσεν, καὶ τὰς ἀδελφάς τοῦ Μιχαὴλ, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καριανῶ τὰς ἐξώρισε· γενόμενος δὲ ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας, ἐκαταγίνετο εἰς μίμης, καὶ κόλακας, εἰς τρέξιμον ἀμαξῶν,

(α) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 225.

ξῶν, καὶ ἱππῶν, εἰς τὰ ὅποια τὰς θησαυροὺς ὅπῃ τῷ ἄφηνεν ἡ μητέρα
τα, ὀγλήγωρα τὰς ἐξοδίασε· τελευταῖον τὸν Βάρδαν, τὸν ὅποιον Κεροπα-
λάτην, καὶ Καίσαρα ἐτίμησεν, ἐθανάτωσε· τῷτο τὸ ἴδιον ἤθελε νὰ πρά-
ξῃ, καὶ εἰς τὸν Βασίλειον τὸν Μακεδόνα ὅπῃ τὸν ἀνηγόρευσε βασιλέα εἰς
τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, βάνοντας εἰς τὴν κεφαλὴν τα τὸ διάδημα διὰ
μέσθ Φωτίῃ τῷ Πατριάρχῃ, εἰάν αὐτὸς ὁ Βασίλειος πρὶν πάθῃ δὲν ἤθε-
λε φροντίσει· διότι φανερώσας τὴν γνώμην τα, καὶ εἰς ἄλλας, καὶ εὐρὼν
τὸν βασιλέα καταμεδυσμένον ἀπὸ τὰς ἀκρατοποτίας εἰς ὕπνον βαδύν,
τὸν ἐθανάτωσεν ἐν ἑταί ωξ'.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Αὐτο-
κράτορος ἔγινεν Μεθόδιος ὁ Ὁμολογητής, Γυνάτιος ὁ μοναχός, καὶ Φώ-
τιος ὁ Ἀσκητήτης.

§. 3. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Θεοφίλῃ, ἡ βασίλισσα Θεοδώρα κατα-
βιβάσασα ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν ψευδώνυμον Πατριάρχην Γεώργιον τὸν μάγον,
ἀνεβίβασε Μεθόδιον τὸν ὁμολογητὴν, τὸν ἱερόν, καὶ δεινὸν ἄνδρα, ὅστις μὴ
πειδόμενος νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν τῷ Θεοφίλῃ, ὕψερρον ἀ-
πὸ πολλὰς αἰκισμῶν, καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ὁδόντων ἐξωρίσθη, καὶ ἐσφαλί-
σθη εἰς μνήμα ὅμῃ μὲ δύο λησῶν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἀποθανὼν ὁ εἷς, ὅσῃν
ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν δυσσώδιαν τα ὑπέφερεν ἀηδία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ
προφέρῃ τις· τῷ ὅποιῳ οἱ Γραπτοὶ Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος ἔγραφαν, ὡς
ἀνωτέρω εἴρηται· ἐπτά δὲ χρόνους μέιναι εἰς τὸν τάφον, ἐκβληθεὶς ἐκεῖ-
θεν, ἐφυλακώθη εἰς τὰ βασίλεια, ὅδεῖς βλέπων αὐτὸν, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅπῃ
τὸν ὑπηρετεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, ὅστις φιλοπονῶν, καὶ ἀναγνώσκων,
ἡρώτα τὸν Μεθόδιον διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ ἀμφίβαλε· διὰ τῷτο καὶ εἰς τὰς ἀπο-
δημίας τὸν εἶχε ὅμῃ μὲ αὐτὸν κτ'. τὸν ἐκβαλε δὲ ἀπὸ τὸν τάφον ὁ Θεό-
φίλος δι' αἰτίαν τοιαύτην· φιλολόγος ὢν ὁ Θεόφιλος εὗρεν ἀντιγραφὰς τι-
νας δυσνοήτας, τῶν ὁποίων τὸ νόημα δὲν ἐκαταλάμβανεν· ἀκέσας λοιπὸν
ἀπὸ τινος, ὅτι ὅδεῖς δύναται νὰ σαφηνίσῃ αὐτῷ τὰς γραφὰς, εἰμὴ ὁ ἐν
μνήματι Μεθόδιος, ἐκεῖθεν αὐτὸν εὐθύς ἔφερε, καὶ τὸν ἐτίμησε πολλὰ· αἱ
σιαγόνες τα ὅμως ἐπειδὴ ἦσαν βεβλαμμέναι ἀπὸ τὸν Θεόφιλον, ἦσαν
καὶ δεμέναι μὲ πανὶ ψιλόν, διὰ τῷτο καὶ ἀπὸ συνήθειαν ἕως τοῦτα ὡς νο-
μίζω, ἔμεινεν εἰς τὰς ἀρχιερεῖς, τὸ νὰ ἔχωσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέρη πα-
νία δεμένα, ὡς ὁ Γλυκὰς ἱσορεῖ (α). τελευταῖον τὴν τῷ Χριστῷ Ἐκκλη-
σίαν κυβερνήτας χρόνους τέσσαρας, πρὸς τὰς αἰδίας μονὰς μετέστη, πολ-
λὰ ὑπὲρ τῆς ὁρθοδοξίας ἀγωνισθεὶς, καὶ μὲ ἔργον ἐλέγξας τὰ κατ' αὐτῷ
σκευωρήματα.

Πατριάρ-
χαι Κων-
σταντινο-
πό-
λεως.
Μεθόδιος
ὁμολογη-
τής.

§. 4.

(α) Χρον. τμήμ. Δ', σελ. 224.

Τομ. II.

M m

§. 4. Τὸν Μεθόδιον διεδέξατο Γιγνάτιος ὁ μοναχὸς, ὅστις ἀνεψιὸς μὲν ἦν Νικηφόρου Γενικῆ τῇ βασιλείᾳ, υἱὸς δὲ Μιχαὴλ Κροπαλάτη Ρεγκαβῆ τῇ βασιλείᾳ· εὐνεχιοῦσαι δὲ μετὰ τὴν τῇ πατρὸς ἐκπτώσιν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, παρὰ Λεόντος τῇ Ἀρμενίᾳ ὅπῃ τυραννικῶς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἐκνεύθη εἰς τὸ μοναστήριον τῇ Σατύρῃ, καὶ πολλὰς χρόνους μετ' ἀσκητικῆς ἰδρώτας ἐδάμασε τὴν σάρκα καὶ κτ'. ἐν δὲ τῷ 5. ἔτει τῆς αὐταρχίας τῇ Μιχαὴλ, Θεοδώρᾳ ἡ μήτηρ αὐτῇ ἀνέβασεν αὐτὸν εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιερατικὸν θρόνον, μὴ συνευδοκησάντων πάντων τῶν Ἐπισκόπων τε, καὶ κληρικῶν τῇ ἐκλογῇ αὐτῇ, καὶ μάλιστα Γρηγορίου τῇ Συρακασῶν Ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὁποῖον τόσον ἐμίσει ὁ Γιγνάτιος ὥστε μήτε ἠθέλησε νὰ γένῃ συλλειτουργὸς εἰς τὴν χειροτονίαν ταύτην, ἕτε μὲ τὰς ἄλλας νὰ συνευρεθῇ εἰς αὐτήν· ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, καὶ καθαιρέσει αὐτὸν ὑπέβαλε, καὶ ἐπαρκάλει νὰ γένωσι σύμφηγοι μετ' αὐτὸν ὁ, τε Λέων καὶ ὁ Βενέδικτος τῆς Ρώμης Ἐπίσκοποι κατὰ τῇ Γρηγορίου, ἀλλὰ δὲν εἰσηκόδη, ὡς Νικόλαος Α'. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος πρὸς Μιχαὴλ τὸν βασιλέα γράφων μαρτυρεῖ, ἂν καὶ Στυλιανὸς ὁ Νεοκαισαρείας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὁ Βαρώνιος τὰ ἐναντία διηγείται (α). πρὸς αὐτὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδεκα χρόνους καταβιβάζεται τῇ θρόνῳ ἀπὸ Βάρδαν τὸν Καίσαρα, καὶ καθαιρεῖται, ἐπειδὴ ἤλεγξεν αὐτὸν, ὅπῃ ἄφησε τὴν σύζυγόν ταύτην, καὶ συμφειρόμενος ἦν μετὰ τὴν νύμφην ταύτην, καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· τελευταῖον πάλιν ἀντείστάγεται εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ Βασίλειον τὸν Μακεδόνα, καὶ καλῶς κυβερνῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐτελεύτησεν· ἀνάγνωθι τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ), καὶ ἄλλους· τὸν βίον αὐτῇ ἔγραψε Νικήτας Δαβὶδ ὁ Παφλαγόνης, ὅστις χαριζόμενος Νικολάῳ τῷ Ρώμης, ἀσεβῶς τὴν ἄκυρον αὐτῇ γλῶτταν κατὰ τῇ ἱερῇ Φωτίᾳ ἠκόνισεν.

Φώτιος.

§. 5. Ἐκβληθέντος λοιπὸν τῇ Γιγνατίᾳ, Πατριάρχῃς Κωνσταντινουπόλεως ἐπροχειρίσθη Φώτιος ὁ ἱερώτατος, ἂν καὶ ἀκασίως, πρωτοσπαδάρης τε καὶ πρωτοασηκῆτις γεγονώς Θεοφίλῃ τῇ βασιλείᾳ, ἔπειτα καὶ τῆς Συγκλήτῃ Βαλῆς τὰ πρωτεῖα ἐπιφερόμενος, κατὰ τὸν διάκονον Γεώργιον ἐν τῷ βίῳ Γεωργίου τῇ ὑπογράφῃ, καὶ ἐνδοξας εἰς πάντα, διότι καὶ ἦν ἀπὸ τῆς ἀγενεῖς, καὶ ἀνωνομίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς εὐγενεῖς κατὰ σάρκα, καὶ περιφανείας, εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαθήσεως φθάσας, καὶ ἀπείρῃ γνώσεως σοφίας τε καὶ συνέσει πάντων εὐδοκιμάτων, διότι εἰς τὴν Γραμματικὴν, ποιητικὴν, ρητορικὴν τε, καὶ φιλοσοφίαν, ναὶ δὲ καὶ ἱατρικὴν, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην ἐξωτερικὴν, τὴν δυνάμιν εἶχεν, ὅπῃ ἐχὶ μόνον εἰς τὰς ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ νὰ μὴ εὕρισκετο ἄλλος τοιοῦτος, ἀλλὰ νὰ ἦτον ἕνα-

(α) Χρον. ἔτει ως. ἀριθ. 7.

(β) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 127.

(γ) Σελ.

ἐναρξίμιος ἔ· μὲ τὰς παλαιὰς, καθὼς ὁ σύγχρονος αὐτῷ Νικήτας ὁ Παφλαγόνος ἐν τῷ βίῳ τῷ Γυναικίᾳ μαρτυρεῖ, ἔ· μὲ ὅλον ὅπῃ ἐχθρὸς τῇ ἡν· κοινῇ λοιπὸν γνώμῃ ψηφισθεὶς ἀπὸ ὅλον τὸν κλῆρον, ἐξαίρων μόνον πέντε ὅπῃ δὲν ἐσυγκατένευσαν, χειροτονεῖται ὑπὸ Γρηγορίου τῷ Συρακαστῶν Ἀρχιεπισκόπῳ· τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ μοναχὸς, τῇ ἄλλῃ δὲ ἀναγνώστης, τῇ τρίτῃ ὑποδιάκονος, τῇ τετάρτῃ διάκονος, τῇ πέμπτῃ Πρεσβύτερος, ἔ· τῇ ἕκτῃ καὶ ἕστῃ δεκεμβρίῳ, καθ' ἣν τὰ γενέθλια τῷ Χριστῷ εὐορτάζομεν, Ἐπίσκοπος ἐν ἑτερίῳ. ἔ· χι δὲ κατὰ τὸν Νεοκαισαρείας Στυλιανόν, ὅπῃ ψευδῶς πρὸς Στέφανον ἐγράφη ἀνθυμερόν, ἦτοι αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ· διότι ὅτε αὐτὸς τὸ πῖσιν ἔχει διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ γράφει κατὰ τὸ Φωτίῳ, ὅτε οἱ ἔξω ἀπὸ αὐτὸν γράψαντες παθητικῶς περὶ αὐτῶν, ὡς Μητροφάνης Σμύρνης, ὁ Παφλαγονίας Νικήτας, ὁ Νεοκαισαρείας Στυλιανός, ἔ· ὁ Θεόγνωστος πρόδικλος ἐχθρὸς τῷ Φωτίῳ· ἔ· ἄλλὰ περὶ τέτων κατωτέρω ὁ Βαρώνιος συνάγει, ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν Ἰωάννη Πατρικίᾳ, ἔ· Σακεδναρίᾳ, πῶς νὰ ἦτον εὐνῆχος ὁ Φώτιος, διότι ὁ Πατρικίος δὲν γράφει πρὸς Φώτιον, ἀλλ' ὁ Φώτιος πρὸς ἐκεῖνον (α), τῷ ὁποίῳ πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει· πόθεν ἔν ἡ τὰς ἐκατέρωθεν ὁρῶς ὑπερβάς εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῷ Θεῷ μυσηρία παρειτέφρησεν, ἄνω, ἔ· κάτω πάντα ποιῶν κτ'.

§. 6. Ἡ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει Ἐκκλησίας κατάστασις, ἔ· τῶν περὶ αὐτὴν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαήλ, ἔ· Θεοδώρου ἦν εἰς γαλήνην καὶ ἡσυχίαν· διότι ἡ βασίλισσα Θεοδώρα πρώτην φροντίδα ἔλαβε νὰ καταπαύσῃ ὁ διωγμὸς διὰ τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, συνευδοκῶντος, ἔ· τῷ πατρικίᾳ Θεοκτίστῳ. Τελευταῖον συγκατανέυσαντος μετὰ τὸν νόμον, ἔ· τῷ Μαγίστῳ Μανουήλ, ἐπρόσβαζεν ἡ βασιλίς Θεοδώρα (πρότερον ἐλευθερώσασα τὰς ἐν ἔξορᾳ σκαλθέντας παρὰ τῷ Θεοφίλῳ, ἔ· τὰς φυλακωθέντας, ἔ· ἐκεῖνας ὅπῃ μὲ ἄλλας κακώσεις ἐτιμωρήθησαν, ἔ· μὲ τυλαιπωρίας ἐκακοπάθησαν.) νὰ γένῃ ζήτησις περὶ τῆς αἰρέσεως, ἔ· γενομένης, τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων ἐνίκησε, ἔ· πάλιν ἡ τῶν ἀγίων ἐκτυπωμάτων εἰς τὸ φανερόν προσκύνησις τε ἔ· ἀνασφάλωσις ἐγένετο, πατριαρχεῦντος τῷ ἱερῷ, ἔ· δεῖα ὁμολογητῶ Μεθοδίου, διότι τὸν ψευδώνυμον Πατριάρχην τὸν μάγον Ἰωάννην, πρὶν τῆς ζητήσεως τεύτης, κατεβίβασεν ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, ὅπῃ παρανόμως τὸν εἶχε χρόνος ἔ·. τῷ ὁποίῳ τὴν σκευωρίαν κατὰ τῷ ἱερῷ Μεθοδίῳ, ἔ· τὰ ἀκολυβήσαντα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνασφάλωσιν τῶν σεβασμίων εἰκόνων, ὅρα παρὰ τῷ Ζωναρῷ (β), τῷ Κεδρηνῷ (γ), ἔ· ἄλλοις· ἔ· τοις τοτρόπως ἡ τῶν εἰκονομά-

Mm 2

χων

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.Ἐορτὴ τῆς
Ὁρθοδο-
ξίας διατί.

(α) Ἐλκεῖται ὁ τόπος, φαίνεται πῶς ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡπατήθη ὁ Βαρώνιος συνάγων νὰ ἦτον εὐνῆχος ὁ Φώτιος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, διότι ὁ Πατρικίος δὲν γράφει πρὸς τὸν Φώτιον, ἀλλ' ὁ Φώτιος πρὸς ἐκεῖνον κτ'. ὅρα τὴν ἐπισ. ταύτην παρὰ τῷ Βαρωνίῳ χρόν. ἐν ἑτερίῳ. ἀριθ. 46.

(β) Βιβλ. 15. σελ. 120.

(γ) Σελ. 421.

χων αίρεσις κατελύθη, ἡ ἡ τῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησία τὸν οἰκεῖον ἀπέλαβε κόσμον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν οἱ Θεῖοι πατέρες ἐδέσπισαν, τὴν ἐτήσιον μνήμην ταύτης τῆς ἀνασηλώσεως, ἥτοι τῆς ὁρθοδοξίας, νὰ τελεῖται τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν, ὅρα τὸν Ζανδῶπαλον ἐν τῷ συναξαρίῳ τῆς πρώτης Κυριακῆς τῶν νηστειῶν.

Αἵρεσις Ζη-
λίκων.

§. 7. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνους ἐφύτρωσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ τῶν Ζηλίκων λεγομένη αίρεσις, ἥτις ὁμῶς μετὰ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς τὸνομα Ζήλικι, ὅπερ ἦτον ἀσηκρήτις, ἐσβυσεν αὐτὴν τε, ἡ τῶν ἀκολούθων αὐτῆς, σρεφάντων εἰς τὴν Θεοσέβειαν, ἡ χριστομένων μετὰ τὸ θεῖον μῦρον, ἡ τελειωθέντων, ὡς Κεδρηὸς λέγει (α).

Βελγάρων
σημνῶνται
Χριστιανοί.

§. 8. Εἰς τὴν πίσιν τῶν Χριστιανῶν ἤλθον κατ' αὐτὰς τὰς χρόνους ἡ οἱ Βελγάρων, ὅπερ ἦσαν Ἑθνικοί, διὰ μέσθ τῆς ἀδελφῆς τῆ αὐτῶν ἀρχοντος Βογόρεως, ἥτις αἰχμαλωτισθεῖσα, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὰ βασίλεια, ἐτελειώθη μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα, ἡ ἔμαθε γράμματα· ἀπελθῶσα δὲ εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἐπαρακίνηι αὐτὸν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν, πάντοτε ὁμιλῶσα μετὰ αὐτὸν περὶ αὐτῆς, ἡ τὰ Χριστιανικά ἐπαινῶσα μνησῆρια· γενομένης δὲ πολλῆς ἀκαρπίας εἰς τὴν χώραν τῶν Βελγάρων ἐνέτει ὡξὺ· διὰ τὴν ὁποίαν πάντοθεν ξενοχωρηθέντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Μιχαὴλ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν θεῖον τὸν Βάρδαν τὸν Καίσαρα εὐκαιρίαν εὐρῶν μετὰ πολὺν στρατὸν, ἡ δύναμιν κατὰ τῶν Βελγάρων ἐστράτευσε· βιασθέντες δὲ ἔτοι ὑπ' αὐτῆς πολλὰ, ἡ εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἐλθόντες, ἀπεφάσισαν ἐκασίως νὰ παραδοθῶσιν ὁμῶς μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Βογόρεως τὸν ἤδη κατηχηθέντα παρὰ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς, ἡ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν ὑποταγὴν τῶν Ῥωμαίων γενόμενοι Χριστιανοί, ἡ νὰ εἶναι ἡ ἡ Ἐκκλησία τῆς ὑποκειμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων τῆ Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριάρχης· Τελειωθεῖσης λοιπὸν τῆς συμφωνίας, ἤλθεν ὁ Βόγορις μετὰ τῆς μεγαλῆς τῆς εἰς τὴν βασιλεύσαν, ἡ βαπτισθεῖς εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν Βασιλέα ἀνεδέχθη, μετωνομαθεῖς εἰς ὄνομα τῆ βασιλέως Μιχαὴλ, ὡς Συμεὼν ὁ Μάγιστος ἱσχυρεῖ (β), ἡ Γεώργιος ὁ μοναχὸς (γ).

§. 9. Τότε δὲ τῆ Μιχαὴλ τελευτήσαντος, ὁ μετ' αὐτὸν γενόμενος ἡγεμὼν τῶν Βελγάρων, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν τῆ Χριστῆ Πίσιν, ἀλλὰ βιασθεῖς ἀπὸ τὴν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πείναν, ἡδέλησε νὰ χριστιανίσῃ. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν μετὰ τῆς ἀρχοντῆς τῆς, πάντες οἱ Βελγάρων εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθησαν, ὅτινες τὸ πρότερον ἐλέγοντο Χάζαροι, Αἰθιοπιοί, κτ'. μετωνομάθη δὲ ἐν τῷ βαπτίσματι ὑπὸ Μιχαὴλ τῆ Αυτοκράτορος ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Συμεὼν.

§. 10.

(α) Σελ. 424. (β) Χρον. ἐπὶ Μιχαὴλ, ἡ Θεοδώρου κεφ. κ'. σελ. 330. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'. (γ) Εἰς τὸν βίον τῆ Μιχαὴλ κεφ. ις'. σελ. 400. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'.

§. 10. Τὰτα γενομένα ἔπεμψε μὲ αὐτὸν τὸν νεοφώτιστον ἡγεμόνα (ὅστις φανερὰ γνωρίσας τὴν τῷ κυρυχθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ δύναμιν, καὶ θαρσύντας τῷ τῷ Σταυρῷ σημείῳ προπορευομένῳ αὐτῷ, τὰς ἀντιζάντας αὐτῷ Βαλγάρους, ὡς τῆς πατρὸς τιμῆς, καὶ δόξης ἀποσάντι, κατ' ἄκρας νενίκηκε, καὶ ἔτω πάντες ἐπαμένως ἔκλεξαν τὰ τῶν Χριστιανῶν, ὡς ὁ Ζωναρᾶς ἱσορεῖ (α)), Φώτιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης εἰς τὴν Βαλγαρίαν Ἐπισκόπος τε καὶ διδασκάλος πρὸς κατήχησιν τῷ νεοσυλλέκτῳ λαῷ, καὶ διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· διὰ τῆτο ὕψερρον, καὶ συχνὰς ἐπιστολάς πρὸς αὐτὸν τὸν Μιχαὴλ ἔπεμπεν, τὸν ὁποῖον εἰς μίαν τὴ ἐπιστολὴν ἔτω καλεῖ „ὦ καλὸν ἄγαλμα τῶν ἐμῶν πόνων, καὶ τῶν πνευματικῶν με ὠδίνων εὐγενὲς καὶ γνήσιον γέννημα.

§. 11. Οὕτε δύο χρόνοι τελειώσαντες καὶ Νικόλαος Α'. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος (διὰ τὸν ὁποῖον κατωτέρω ρηθῆσεται) βαλὼν τὴν χώραν ἐκείνων νὰ ὑποτάξῃ εἰς τὸν θρόνον τε, οἰκίης Ἐπισκόπος εἰς αὐτὴν ἔπεμψε, διὰ νὰ διδάξῃ τὸν νεοφώτιστον λαὸν τὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δόγματα, οἵτινες πορευθέντες, τοσῶτον προέκοφαν μὲ τὰς πιθανολογίας τες, πρὸς τοῖς ἄλλοις κυριύττοντες τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Φώτιον νὰ μὴν εἶναι γνήσιος, καὶ ἀληθὴς ἀρχιερεὺς, ὡς ληστρικῶς ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον, ὅθεν καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτῷ πραττόμενα, ἄκυρα καὶ ἀνίσχυρα εἶναι ἔλεγον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐκ δευτέρῃ μὲ μύρον ἔχριον αὐτὰς ὅπῃ ἦσαν βαπτισμένοι, καὶ χρισμένοι, ὥστε καταπεισθεῖς εἰς τὰς λόγους αὐτῶν Μιχαὴλ ὁ ἡγεμὼν τῶν Βαλγάρων, παραιτήθη, καὶ ἄφησε μὲν τῶν Φώτιον Πατριάρχην, ἔπεμψε δὲ πρέσβεις μὲ δῶρα πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐν ἔτει ὡξ'. διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσωσι τί πρέπει νὰ ποιήσωσι διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τες, καὶ διὰ τὰς Βαλγάρους ὅπῃ ἔτι δὲν ἐβαπτίσθησαν· Ταῦτα μαθὼν ὁ Φώτιος, καὶ πολλὰ ὀργισθεῖς, καὶ ἀδημονήσας, σύνοδον εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν συνήθροισε, περὶ ἧς κατωτέρω.

§. 12. Οἱ δὲ Βάρδας ἀναβὰς εἰς τὴν τιμὴν τῷ Καίσαρος, ἠδὲνα καλὸν ἐποίησεν, εἰμὴ εἶχε τὴν φροντίδα τε εἰς τὴν παράδοσιν τῆς μαθήσεως (διότι τότε ἦν πολλὰ ἀμελημένη ἡ φιλοσοφία, καὶ σχεδὸν τελείως ἔσβεσεν, ὥστε ἔτε σημεῖον νὰ ἀπέμεινεν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὴν ἀλογίαν τῶν κρατάντων) ὅθεν καὶ ἐξεχώρισε σχολεῖα διὰ πᾶσαν ἐπιστήμην· αὐτὸς δὲ καὶ διδασκάλους ἐδιώρισε, καὶ ἐτησίαις χορηγίας καὶ σιτηρέσια ἐκᾶσθαι αὐτῶν ἐχάρισεν· ἐπὶ πᾶσι δὲ μέγαν, καὶ κοινὸν διδάσκαλον κατέστησε Λέοντα τὸν φιλόσοφον, τῷ ὁποῖῳ ἡ φήμη μεγάλη ἦν εἰς τὴν σοφίαν, ὅπῃ ἀρχιεράτευσσε πρότερον εἰς Θεσσαλονίκην, ἔπειτα καθηρέθη, ἐπειδὴ δὲν ἔτιμα τὰς ἀγίας εἰκόνας· „Τὰ μὲν γράμματα λοιπὸν ἔλεγεν ὁ Λέων,

M m 3

,, καὶ

Φώτιος
πέμπει δι-
δασκάλους
εἰς τὰς
Βαλγάρους.

Νικόλαος
Α'. πέμπει
διδασκάλους
εἰς τὰς Βαλ-
γάρους.

Οἱ ἡγεμῶν
τῶν Βαλ-
γάρων στεί-
φεται πρὸς
τὸν Πάπαν.

Βάρδας
Καίσαρ κα-
ταρθώματα
αὐτοῦ.

», ἡ νὰ μάθωσι ποιητικά ἐδίδασκε κατὰ τὴν βασιλίδαν ῥητορικὴν δὲ, ἡ
», φιλοσοφίαν, ἡ ἀριθμῶν ἀναλήψεις, ἡ τὰς λοιπὰς τῶν ἐπιστημῶν τά-
», ξεις· ἡ ἐρχόμενος εἰς τὴν νῆσον Ἀντρον, ἡ ἐκεῖ ἐννῶν Μιχαὴλ τὸν
», Ψελλὸν ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη, ὅρα τὸν Κεδρηνὸν (α), διὰ μέσσω τῷ ὁ-
», ποίῳ ἔκαμε νὰ ἀνδῇσωσι πάλιν οἱ λόγοι, ἡ εἰς αὐξητικὴν ἤφευγεν,
», ἤχι εἰς πολὺν καιρὸν· ὁμοίως ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Βάρδας ἡ τὰς πολιτικὰς
», νόμους νὰ ἀνανεώσωσιν ἐποίησεν, ὅπῃ εἶχε χαρὰ ἡ εἰδήσεις αὐτῶν τελείως
», ἡ αὐτὴ μὲν ἡ σπαδὴ τῷ Βάρδα εἶναι ἀξιεπαίνους, ἀλλὰ τὰ κατορθώματα
», φεκτὰ, ἡ ἄτοπα. διότι ἤχι μόνον αὐτὸς τὸν θείον Ἰγνατίον, ὅπῃ μετὰ
», τὴν τελευταίαν τῷ ἱερῷ Μεθόδιῳ, εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον
», ἡ βασιλεὺς Θεοδώρα ἀνέβασεν, ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ τιμωρῶν
», αὐτὸν, τέλος τὸν ἐσφάλισεν εἰς ἓνα τάφον, ὕψερν εἰς Μιτυλήνην ἐξώ-
», ρισε, διατὶ τὸν ἀφώρισεν ὅπῃ χωρὶς αἰτίας ἄφησε τὴν νόμιμον τὴν γυναι-
», κα, ἡ ἐσυμφερίετο μὲ τὴν νύμφην τῇ, ἀλλὰ ἡ πολλὰς ἄλλας ἀρχιε-
», ρεῖς ὅπῃ ἦσαν σύμφηφοι κατ' αὐτὴ μὲ τὸν Ἰγνατίον, προχειρίζεται δὲ Πα-
», τριαρχὴν τὸν Φώτιον, ὡς εἴρηται.

Σχίσμα με-
ταξὺ Φω-
τίου, καὶ
Ἰγνατίου.

§. 13. Μετὰ μῆνας δύο λοιπὸν τῆς τῷ Φωτίῳ ἀρχιερατείας, οἱ προκεί-
», μενοι τότε κλήρη, ἡ τῶν Ἐπισκόπων μὲ τὸν Ἰγνατίον, φιλονεικίσαντες
», μὲ τὸν Φώτιον εἰς τὸν αὐτὸ προβιβασμὸν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον,
», ἡ φιλιωθέντες, ἡ πάλιν μετανόησαντες, ἡ ἀπομακρυνθέντες ἀπὸ τὴν κοι-
», νωνίαν αὐτῷ τῷ Φωτίῳ, συνηδροῖσθησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας σοφίας,
», εἰς τὸν ὁποῖον τὸν μὲν Φώτιον ἐκάθησαν, ἡ ἀναδέματισαν, τὸν δὲ Ἰγ-
», νατίον γνήσιον ἀρχιερέα, ἡ πειμένα κανονικὸν Κωνσταντινὸς πόλεως ἀνεκήρυ-
», ξαν· τότε γινόμενων, ταραχὴ ἔχι ὀλίγη εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινὸς πόλει
», Ἐκκλησίαν ἡκολέθησε, ἡ αἰσχύνῃ φανερὰ τῷ τε βασιλεῖ Μιχαὴλ, καὶ
», τῷ Καίσαρι Βάρδα, ἡ εἰς τὰς ὑπερασπιστὰς τῷ Φωτίῳ, εἰς δὲ τὸν Ἰγνατίον,
», ὡς αἴτιον δίδεν, ὅπῃ ἤγειρε τοιαύτας ταραχάς, ὡς ἐνόμιζον οἱ κρα-
», τῆντες, θλίψεις, τάλαιπωρίαι, ὕβρεις, καταφρονήσεις, κολαφισμοὶ, φυλα-
», καὶ, δεσμά, ἡ τέλος ἐξορία εἰς Μιτυλήνην ἀπὸ τὴν Τερέβινδον νῆσον,
», ὡς ὁ Νικήτας μαρτυρεῖ, ὁμοίως ἡ τῶν βοηθῶν τε Ἐπισκόπων τε, ἡ κλη-
», ρικῶν, τῷ δὲ Βλασίῳ Χαρτοφύλακος ἡ ἡ γλῶττα ἐκόπει· Τελευταίου
», συνόδου γενομένης εἰς τὸ ἱερὸν τέμενος τῶν θείων Ἀποστόλων, παρόντος τῷ
», τε βασιλεῖ Μιχαὴλ, ἡ τῷ Καίσαρι Βάρδα, ὁ μὲν Ἰγνατίος ἀποκη-
», ρύττεται, ἡ ἀφορισμῷ, ἡ ἀναθέματι ὑποβάλλεται, ὁ δὲ Φώτιος βεβαιῶ-
», ται εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον.

§. 14.

(α) Σελ. 432. ὅθεν ἀναπληρεῖται τὸ ἐλλείπον νόημα. Τὰ μὲν ἢ γράμματα
», ἔλεγον ὁ Λέων, ἡ ποιητὰς μυθῶναι κατὰ τὴν βασιλίδαν ῥητορικὴν δὲ, ἡ φιλοσοφίαν,
», ἀριθμῶν ἀναλήψεις, ἡ τὰς τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν ἐφόδες, κατὰ τὴν νῆσον Ἀντρον γι-
», νόμενος. ἐκεῖσε γὰρ σπυδαίῳ ἐντυχῶν ἀνδρὶ Μιχαὴλ τῷ Ψελλῷ, ἡ τὰς ἀρχὰς μόνον,
», καὶ τινὰς λόγους, ἡ ἀφορμὰς λαβὼν παρ' αὐτῷ κτ'.

Πρεσβεία
Μιχαήλ
πρὸς
Νικόλαον
Α'.

§. 14. Ἀλλὰ καὶ τῶν γενομένων, ἡ τῆς Ἐκκλησίας ταραχή, καὶ ἡ τῶν Ἐπισκόπων διχομασία μεγαλυτέρα καθ' ἡμέραν ἐγένετο, ὅθεν Μιχαήλ ὁ βασιλεὺς συμβουλευθεὶς μετ' τὸν Θεῖον τῷ Βάρδαν, εὗρεν ἔυλογον μετ' πρέσβεις νὰ μνηστῇ πρὸς Νικόλαον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, νὰ πέμψῃ Λιγάτης εἰς Κωνσταντινέπολιν, διὰ νὰ γένῃ σύνοδος εἰς αὐτήν, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἡσυχάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σκάνδαλα. σέλλει λοιπὸν πρέσβεις Μεθόδιον, Σαμὴλ, Ζαχαρίαν, καὶ Θεόφιλον τὰς Ἐπισκόπους, καὶ μετ' αὐτῶν τὸν ἐκ τῆ Παλατίδος αὐτῆς πρωτοσπαδάριον μετ' ἀκριβὰ δῶρα ἱερῶν ἀμφοίων κτ'. τὰ ὅποια Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος ἐν τῷ βίῳ τότε τῷ Νικολάῳ ἐκτίθεισιν (α), ἔχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἔχη ὁμόφρονα εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν γενομένα· ὁ δὲ Φώτιος περὶ ταύτης τῆς ὑποδέσεως τελείως δὲν ἔγραψε πρὸς τὸν Νικόλαον, ὅτε πρεσβείαν ἔπεμψε πρὸς βεβαίωσιν τῆς αὐτῆς προχειρήσεως, καθὼς οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς Νικήτας, Θεοφάνης καὶ Στυλιανὸς φανερὰ ψευδόμενοι γράφουσιν. τὸ ἐναντίον γὰρ φαίνεται ἐν τῇ πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐπιστολῇ τῷ Φωτίᾳ τυπωθείσῃ ἐν τῷ παραπληρώματι τῆς Βιβλιοθήκης τῶν πατέρων ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ ἀρχοβ. ἔτος, ἥς ἡ ἐπιγραφὴ, τῷ τὰ πάντα ἱερωτάτῳ ἀδελφῷ, καὶ συλλειτουργῷ Νικολάῳ Πάπᾳ πρεσβυτέρῳ Ρώμης, Φώτιος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης κτ'. καὶ ἐν τῇ πεμφθείσῃ ἐπιστολῇ πρὸς Φώτιον Νικολάῳ τῷ Πάπᾳ, ἐν αἷς ἑδεῖς λόγος περὶ Λιγάτων πρὸς ἐπικύρωσιν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐπικρατήσαντα συνήθειαν τῶν ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν, διὰ μέσων τῶν ὁποίων οἱ χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι τοῖς συλλειτουργοῖς καὶ ἀδελφοῖς ἐφανέρωναν τὴν χειροτονίαν αὐτῶν, πέμποντες αὐτοῖς καὶ τὴν τῆς πίστεως ὁμολογίαν, ἣτοι ἐκδεσιν, πρὸς σῶαν φύλαξιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, καὶ σύνδεσμον τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησιῶν. Περιχαρῶς λοιπὸν ὁ Νικόλαος τὴν μετὰ τῶν δώρων καὶ ἐπιστολῶν πρεσβείαν δεξάμενος, καὶ ἔχων εἰς τὸν νῦν τε νὰ ποιήσῃ ὑποτελῆ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν εἰς τὸν θρόνον τε, δύο τοποτηρητάς αὐτῆς Ζαχαρίαν, καὶ Ροδόλφον Ἐπισκόπους εἰς Κωνσταντινέπολιν ἔπεμψε, προσάξας αὐτοὺς νὰ ἀποφασίσωσι περὶ μὲν τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐκεῖνο ὅπῃ φανῇ αὐτοῖς εὐσεβεῖς καὶ δίκαιον· περὶ δὲ τῆς τῷ Φωτίᾳ, καὶ Γυγατίᾳ διαφορᾶς ἑδὲν νὰ διωρίσωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀκριβῆ εἰδήσιν αὐτῆς, νὰ φανερώσωσιν εἰς αὐτὸν, ὅπως ἀπὸ ἀνώτατον θρόνον ἡ ἀπόφασις γένηται κτ'. περὶ ὧν ρηθῆσεται ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδῳ τῇ Α'. καὶ Β'. λεγομένῃ.

§. 15. Ἡ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν Ἐκκλησιῶν κατάστασις εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἦν πολλὰ τεταραγμένη· διότι ἡ προφήνηθεῖσα Εἰρήνη πέμψασα εἰς αὐτὴν ἄνδρας ἐπιφανεῖς διὰ νὰ σπαδάσωσι τὰ φέρωσιν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τὰς Παυλικιάνας, ὅπῃ ἦσαν πλῆθος, οἱ δὲ σαλθέντες ἀδέξια, καὶ ἄγνωστα τὸ πρᾶγμα μεταχειρισθέντες, εἰς ἀποστασίαν

Κατάστασις
τῆς Ἐκκλη-
σίας.

να ὁρμήσῃ πᾶν τὸ γένος εἰς ἀριθμὸν μυριάδων πολλῶν ἀριθμήμενον ἐβιά-
σαντο, τὸ ὁποῖον ἐνώθεν μετὰ τῆς Γερμανίας, πολλῶν συμφορῶν αἰτίον
εἰς τὰς Ρωμαίους ἐγένετο, ὡς ἰσορροπία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Λοθαρίου τοῦ ἐν τῇ Δύσει Αὐτοκράτορος, καὶ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Λοθάριος
Αὐτοκρά-
τωρ Δύ-
σεως ἀπὸ
X. Γ.
841.

Μετὰ τὸν θάνατον Λοδοβίκου τῆ Πίε, μεταξύ τῶν υἱῶν τοῦ Λοθαρίου,
Λοδοβίκου, καὶ Καρόλου, ὅπως ἐπανεσχίσαντο εἰς τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν πα-
τρὸς, διχοσασία ἠγέρθη· διότι ὁ Λοθάριος Αὐτοκράτωρ προσονομαδεῖς
ἐν ἑτῇ ωμά. καὶ ὑπερηφανευθεῖς, καὶ τὰ τοῖς ἀδελφοῖς καταλειφθέντα ὑπὸ
τῆ πατρὸς βασιλεία νὰ ὑποτάξῃ διίσχυρίζετο, ὅθεν ποτὲ μὲν κατ' ἐ-
κείνου, ποτὲ δὲ κατὰ τὰς ἐκείνου ἐκίνοι πόλεμον· ἐνώθεντες δὲ καὶ
ψυχαῖς, καὶ ὅπλοις ὁ Λοδοβίκος, καὶ ὁ Κάρολος δυνατὰ ἀντετάχθησαν
εἰς αὐτόν· συγκροτηθέντος λοιπὸν πολέμου εἰς τὸν Ἀντισιοδωρικὸν ἀγρὸν,
τόσος ἀφανισμὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐγένετο τῶν Φράγκων, ὥστε μηδέποτε
ἄλλον τοιοῦτον εἰς αὐτὰς νὰ συνέβῃ, καὶ ὅπως αἱ δυνάμεις αὐτῶν ἐξηθενήσαν,
ὥστε ὅτε τὰς ἰδίους τόπους ἐδύνοντο, νὰ φυλάξωσι μὲ ἀσφάλειαν ἀπὸ τῆς
ἐχθρῆς, ὡς ὁ Ρηγίνων γράφει (α), καὶ Σιγίβεργτος ὁ Γερ-
βλαχηνσίος (β). τελευταῖον νικηθέντος τῆ Λοθαρία, διμοιράσαντο με-
ταξὺ αὐτῶν τὰ τῆ βασιλείας μέρη, ἐν ἑτῇ ωμγ. καὶ τῷ μὲν Λοθαρίῳ
ἔξω ἀπὸ τὸν Αὐτοκρατορικὸν τίτλον, καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐδόθη καὶ ἐκεῖνο τὸ
μέρος τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτόν, ἢ ὡς ἄλλοι θέλωσιν, ἀπὸ τὸν
υἱὸν τοῦ Λοθαρίου Λοθαριγγία ὠνομάσθη, ὁμοίως καὶ ἡ Προβιγγία· τῷ δὲ
Λοδοβίκῳ ἅπαντα ἡ Γερμανία μέχρι τῆς Ρήνης, καὶ ἄλλαι ἐτι πόλεις πέ-
ραν τῆς Ρήνης, διὰ τὴν τῆ οἴου εὐφορίαν· καὶ τῷ Καρόλῳ ἐκληρώθη ἡ Δυ-
τικὴ Φραγγία· Περὶ τῶν λοιπῶν πρέπει νὰ ἱκεύρηται, ὅτι ὁ Λοθάριος
κατ' ἀδυναμίαν λόγον ἄξιος ἐπαίνου ἐγένετο, καὶ ἀφ' οὗ ὠνομάσθη Αὐτοκράτωρ,
καὶ χωρὶς αὐτοῦ τὸ ὄνομα· διότι τὸν πατέρα τοῦ ἐυγάζων ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν
διὰ πολὺν καιρὸν τὸν εἶχεν εἰς φυλακὴν, ἀναβάς δὲ εἰς τὸν Αὐτοκρατο-
ρικὸν θρόνον κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἐκινήθη θέλων νὰ βασιλεύσῃ μόνος, τὰς
ὁποίας

(α) Χρον. βιβλ. β. ἑτῇ ωμά.

(β) Χρον. ἑτῇ ωμβ.

ὅποιος ἔπρεπε νὰ περιποιῇται, καὶ τὴν ἰδικήν τε δεσποτείαν νὰ φυλάττη, καὶ ἔχ' πολέμους μὴ ἀναγκαίους νὰ ἐγείρῃ, καὶ νὰ θλίβῃ τὸ ὑπῆκοον, καὶ τὰ παρόμοια· τελευτᾶτον εἰς μοναστήριον τὸ Πρωμηνίσιον ἐμβὰς, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐκτίσε, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις εἰς αὐτὸ ἐξῆς ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους 16'.

§. 2. Βασιλεύοντος τῷ Λοθαρί, Ἐπίσκοποι Ρώμης ἔγιναν μετὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Δ'. τὸν ζήσαντα ἐπὶ Λεδοβίκα τῷ Πίε, Σέργιος ὁ Β'. Λέων ὁ Δ', καὶ Βενέδικτος ὁ Γ'.

§. 3. Σέργιος ὁ Β'. πρότερον ἑκαλεῖτο, Os porci, ὃς πόρτζι, τατέσι σόμα χοίρει, γενόμενος δὲ Πάπας μετέβαλε τὸ ὄνομα, καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐφεξῆς συνήθεια ἐκράτησε νὰ μεταβάλλωσι τὰ ὀνόματά τες οἱ γινόμενοι Ρώμης Ἐπίσκοποι, καθὼς λέγει Ἀββᾶς ὁ Σταδηνσίος ἐν τῷ χρονικῷ, ἐν ᾧ ἐκτίθησι τὸν κατάλογον τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων (α), εἰάν καὶ αὐτὸς τῷτο ἐπὶ Γρηγόριον τὸν Δ'. ἀναφέρει, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐπὶ Σέργιον τὸν Β'. ὡς Σάφριδος ὁ Πρεσβύτερος (β), ἡ χρονολογικὴ κομπλοτίς, ἦτοι περικοπὴ (γ), Ἀλβερτος ὁ Γράντζιος (δ), καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων, ὁμοίως καὶ ὁ Πλάτινας ἐν τῷ Σεργίῳ Β'. ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Βαρώνιος (ε), καὶ ὁ Οὐάφριος ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσιν εἰς τὸν Πλάτιναν, ἐπὶ Σεργίῳ Β'. νομίζουσιν Ἰωάννην τὸν 13. τὸν περὶ τὰ 950. ἔτη ἀρχιερατεύσαντα πρῶτον μετὰ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων νὰ μετέβαλε τὸ ὄνομά τε, τὸ Οὐκταύιος δηλαδὴ. ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπλανήθῃ ὁ Βαρώνιος φανερόν εἶναι, διότι αὐτὸς ἐν ἔτει ωνδ'. (2), γράφει Σέργιον τὸν γ'. τὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τῷ δεκάτῳ αἰῶνος χρηματίσαντα, τὸ τῷ Πέτρῳ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἦν πρότερον εἰς αὐτόν, νὰ μετέβαλε χάριν εὐλαβείας, διότι ἐνόμιζεν ἄπρεπον μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα νὰ καλῆται, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς τὸν πρῶτον τῷ αὐτῷ θρόνῳ Ἐπίσκοπον, τὸν Κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ Σίμωνος Πέτρον μετωνόμασεν, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει.

§. 4. Τὸν Σέργιον διεδέχθη Λέων ὁ δ'. μετὰ τὸν ὁποῖον Βενέδικτος ὁ Γ'. ὅστις διάπυρος ὦν τῷ ὀρθοδόξῳ τῶν Χριστιανῶν δόγματι, καὶ βλέπων τὸν τῷ Θεῷ λαὸν καθ' ἡμέραν λυμαινόμενον, καὶ βλαπτόμενον ἀπὸ τῶν κακῶς, καὶ δυσσεβῶς λέγοντας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νὰ ἐκπορεύηται καὶ ἐκ τῷ Ἰῷ, διὰ γραμμάτων Λατινικῶν Ἑλληνισί, ἀπὸ ὅλης τῆς Ἰταλίας τὸ τῆς πίστεως σύμβολον νὰ ὁμολογῇται ἐδέσπισε, διὰ νὰ μὴ γένη τρῶφαις σκανδάλῳ μὲ τὸ ἀσαφές τῆς γλώσσης· ὁ αὐτὸς καὶ πρὸς τὰς τέσσαρας Πατριάρχας ἐπιστολαὶ ἐπεμψε τὸ νὰ μὴν δέχωνται ἀπὸ αὐτῆς οἱ μετὰ ταῦτα γενόμενοι πρόεδροι τῆς Ρώμης, εἰάν πρότερον δὲν δεχθῶσι τὴν

Ρώμης Ἐπίσκοπος.

Σέργιος Β'.
Διὰ ποίαν αἰτίαν οἱ Πάπαι μεταβάλλωσι τὸ ὄνομά τες.

Λέων Δ'.
Βενέδικτος Γ'.

(α) Σελ. 34. ἐκδοσ. Ἐλμεγαδίου ἀρκ'. (β) Βιβλ. α'. τῆς ἐπιτομῆς ἐν ἔτει ωμ'.
(γ) Ἐτει ωμ'. (δ) Βιβλ. β'. τῆς μητροπόλ. κεφ. α'. (ε) Χρον. ἔτει 955. ἀριθ. 4. (ζ) Χρον. ἐχ' ωνδ'. ἀλλὰ ωμδ'. ἀριθ. 1.

Γεωργία
Γωάννας
τῆς Πάπισ-
σας.

τὴν ὁμολογίαν τῆ ἀγίας συμβόλης, καθὼς καὶ αἱ ἀγίαι Οἰκουμενικαὶ ἐπὶ τῶν
σύνοδοι παρέδωκαν, καὶ νὰ εἶναι ἀπαρτὰλευτον κατητφαλίσαντο ἐκ Πα-
τρὸς μόνου ἐκπορεύεσθαι, καὶ μὴ καὶ ἐκ τῆ Υἱᾶ, καθὼς παρενέσπειραν ἔτοι-
οὶ λυμεῖνες, μέχρι τῆς Ἀδριανῆς Γ. καὶ Στεφάνου Ε'. ὁμοφρονῶντες ἦσαν
οἱ Ρώμης πρόεδροι τῶν λοιπῶν Πατριάρχαι.

§. 5. Μεταξὺ Λέοντος τῆ Δ'. καὶ Βενεδίκτου τῆ γ'. πολλοὶ τῶν συγ-
γραφῶν Γωάννην τὴν Πάπισσαν καθίζουσι, τὴν ὁποίαν Γωάννην ὀγδόην
καλοῦσιν· αὐτὴ λοιπὸν γυνὴ ἦσα, καὶ εἰς ἀρσενικὸν σχῆμα μεταμορφωθεῖ-
σα τῇ ἐν Ρώμῃ ἀρχιερατικῇ θρόνῳ ἐπέβη, καὶ Πάπας ἦσα καταμοιχευ-
θεῖσα ἐν ὑτέροις ἐφωράθη, ὡς πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν ἀληθῶς διηγῆσθαι
(τὰς ὁποίας μετὰ κανένα λόγον δὲν ἡμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν πῶς ψευδῶς ἐ-
πλασαν αὐτὴ, διότι ἤτε πόθος, ἤτε μίσος, ἤτε ἐλπίς δῶκε τινός, ἤτε
ἄλλο τι πόθος, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι συνήθειαν μετὰ σοφί-
ματα, καὶ παραγωγὰς νὰ ἀπατῶσι, τῆς ἡνάγκαζε τὰ τοιαῦτα νὰ γρά-
φωσι, Μαριανὸς δηλαδὴ ὁ Σκότος (α), Μαρτίνος ὁ Πολωνός (β), Γωάν-
νης ὁ Ἀγγλικός (γ), καὶ ὁ Πλάτινας, ὅστις λέγει, τὰ περὶ Γωάννας
„ τῆς Παπίσης, ὑπὸ ἀμφιβόλων ἔμπης, καὶ ἀδήλων πῶς συγγραφῶν διη-
„ γνόμενα σχεδὸν πάντες διαβεβαίωσι, καὶ διὰ τὸτο καὶ αὐτὸς ὁμοίως αὐτὰ
„ ἔτω θέλει βραχέως, καὶ προδήλως ἐκδέναι ἵνα μὴ ἰσχυρογνωμόνως, καὶ
„ ἀμεταπίστως παραλελοιπέναι δόξῃ· Ἐάν λοιπὸν οἱ Παπισταὶ ἔχουσι συ-
νήθειαν νὰ ἀντιλέγωσι πρὸς αὐτὸ, φέροντες εἰς βεβαίωσιν Ἀναστάσιον τὸν
Βιβλιοθηκῆριον, πῶς ἡδεμίαν μνήμην περὶ τῆς τοιαύτης ποιεῖ, ὅμως πρέπει νὰ ἱξeu-
ρωσιν, ὅτι εἰ καὶ εἰς ταυτὴν ἐκδοθέντα ἀντίτυπα τῆς Ἀναστασίας μνήμης τῆς
Πάπισσας Γωάννας δὲν εἶναι, ἀλλὰ σώζεται μάλιστα εἰς τὰς τῆς χειρο-
γράφου κώδικας, καθὼς διαβεβαίωσι ὁ ἐλλογιμώτατος Βοϊκλῆρος (δ).

§. 6. Λεόντιος ὁ Χαλκοκονδύλης βιβλ. ζ'. λέγει, μία γυναῖκα εἰς
τὴν τῆς Ρώμης ἀρχιερατείαν νὰ ἦλθε, διότι δὲν ἦτον φανερά, ὅτι καὶ οἱ ἄν-
δρες σχεδὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ πάσης τῆς ἐσπερίας χώρας πολλὰ ἐξυρίζουσι
τὰ γενεῖά της, ἐγγαστριμένη δὲ, ὡς ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀκολασίαν, καὶ με-
τὰ νὰ ἐγεννήθῃ τὸ παιδίον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγνωρίσθῃ εἰς τὸν λαόν,
ἔγινε μεγάλη αἰσχύνη εἰς τὴν Ρώμην· ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐκράτησε συ-
νήθεια εἰς τὰς Καρδιναλέας, ὥστε μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάπας, καθίζου-
σιν αὐτὸν εἰς σκαμνί, ὅπῃ ἔχει τρύπαν, καὶ ὄντας κρεμασμένα τὰ ὀρχιδία
τα νὰ τὰ πιάνῃ εἰς, καὶ ἀφ' ὧν τὰ πιάνῃ νὰ λέγῃ, ἄρῃν ἡμῖν ἐστὶν ὁ θεο-
πότις, ἦτοι ἀρσενικός εἶναι ὁ αὐθέντης μας (ε).

§. 7.

(α) Βιβλ. β'. ἡλκ. ζ'. ἐν ἔτοι ἀνγ'. (β) Χρον. ἐν ἔτοι ἀνγ'. (γ) Εἰς
τὸν Κατάλογον. (δ) Ἐν τῷ ἀπομνημονεύματι περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Σ'. καὶ 1.
ἐκατοστ. φύλ. 118. ἐκδ. Ἀργεντοράτης ἀχρς'.

(ε) Λεόντιος ὁ Χαλκοκονδύλης βιβλ. ζ'. περὶ Τυρκικῶν ὑπόθεσιν, σελ. 125. γραμ-
37. ἐκδ. ἐντ. αψκθ'. ἔτω λέγει „ Καθίζουσι δὲ (τὸν Πάπαν) ἐπὶ σκίμπος ὅπῃ
ἔχον-

§. 7. Εἰς τὴν Ἰταλίαν προσκαλεσθέντες οἱ Σαρακηνοὶ εἰς βοήθειαν ἀπὸ τὰς Βενεβεντιανῶν εἰσάσσαντας ἀναμεταξύ τας, πολλὰς πόλεις αὐτῆς ἐκυρίευσαν, καὶ μέχρι τῆς Ρώμης καταδραμόντες τὴν τῷ Ἀποστόλῃ Πέτρῳ Βασιλικὴν ἐκάρσευσαν, φορτωθέντες δὲ τὰ ἐκεῖθεν κέρτη, καὶ θέλοντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια, φαρτανοσθέντες πάντες ἠφανίσθησαν. Ἐπὶ τάτοις Λέων ὁ Δ'. Πάπας γενόμενος ἂ μόνον τὴν βασιλικὴν τῷ ἱερῷ Πέτρῳ μὲ πολυτελεῖ ἁφιερώματα ἐσόλισεν, ἀλλὰ καὶ μὲ τείχον αὐτὴν ἐπερίωψε, καὶ ἐσερέωσε διὰ νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὰς βαρβαρικὰς καταδρομὰς, νέαν πόλιν ταύτην ὠκοδομήσας, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Λεονίνου ἐκάλεσεν· αὐτὸς ὁ Λέων (κατὰ τὸν Πλάτωνα ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ) ἐπιμεληθεὶς, λείψανα τεσσάρων ἁγίων Στεφανηφόρων εὑρε, τῶν ὁποίων τὴν Ἐκκλησίαν λαμπρότερον ἀνακαινίσας αὐτὰς τὰς ἁγίας εἰς τὸ θυσιασθῆριον κατέθετο, τὸν Σεμπρωνιανόν, τὸν Κλαύδιον, τὸν Νικόστρατον, καὶ τὸν Καζόριον, μὲ τὰς ὁποίας ἔβαλε, καὶ τὰ σώματα Σευήρα, Σευηριανῶ κατ'. ἐπὶ δὲ τῷ β'. Σεργίῳ εὑρεθὲν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Μαύρου Ἀββᾶ, τῷ μαθητῇ τοῦ Βενεδίκτου μετεκομίσθη κατ'. ὡς ὁ Βαρώνιος λέγει (α).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεὺς τῶν Ἀσθῶρων ἦν Ἀλφόνσος Γ'. ἦτοι ὁ Μάγνος, ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἡγεμὼν ὁ Ἀβδερραχμάνης πανταχῶς τὰς αὐτῆς Χριστιανῶν κατέτρεχεν· οἱ δὲ Μαῦροι κρατήσαντες Βαρκινῶνος, καὶ αὐτὴν κερσεύσαντες, πάντα σχεδὸν τὰς ἐν αὐτῇ εὑρεθέντας Χριστιανῶν ἐφόνευσαν.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν ὁποίαν ἐξέστιαζε Κάρολος ε'. Κάλκος ὁ τῷ Λοθαρίῳ ἀδελφός, οἱ Γερμανοὶ βλάβας, καὶ ἀρπαγὰς τῶν τε ἱερῶν, καὶ ἀνέρων μεγάλας ἐποίησαν, μάλιστα ἐν Ρόδομαγῳ, καὶ εἰς τὰς τῶν Ναμνητῶν, καὶ τῶν Ρώγων πόλεις, καὶ εἰς ἄλλας, ὡς ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Ρηγίνῳ (β).

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν, τῆς ὁποίας ἡγεμὼν ἦν Λεοβόικος ὁ τῷ Πίῳ Λεοβόικῳ υἱός, ὃδὲν ἀξιωματιμώμενον ἐγένε, παρέξ τὴν ἐν Ἀμβέργῳ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας Ἐπίσκοπος ἦν ὁ Ἀσγάριος, οἱ Νορδμανοὶ ἐκάρσευσαν ἐν ἔτει ωνέ. καὶ ἐκάκωσαν αὐτὴν, ἀνάγνωδι τὸν Γράντζιον (γ).

N n 2

§. II.

ἔχοντος, ὥς καὶ τῶν ὄρχεων αὐτῶν ἐπισημασμένων ἀπτεσθαι τινὰ τῶν προσυχθέντων, ὥς καταφανὴ εἶναι ἀνδρᾶ εἶναι τῶτον. Δοκεῖσι γάρ τοι καλαῖον γυναικα ἐπὶ τῆς Ρώμης ἀρχιερατείας ἀφικέσθαι· ἢ γὰρ ἐπίδηλος ἦν, ὅτι καὶ οἱ ἄρρενες σχεδὸν τοι τῆς Ἰταλίας, καὶ συμπαθῆς τε τῆς πρὸς ἐσπέραν χώρας ἐπικεικῶς ζυγῶνται τὸ γένειον· ἔρχοντο δὲ γενομένην, ὡς εἰς τὴν θυσιάν, καὶ ὀρθῶναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ. δι' αὐτὴν δὲ, ὥς ἐπιγινώσκαι, καὶ μὴ πᾶσι τοι ἐνδοιάζειν, ἀπτεταί τις, καὶ ἀψάμενος ἐπιφωκῇ, Ἀρρητὴ ἡμῶν ἐστὶν ὁ Δεσπότης.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωνέ. ἀριθ. 41. καὶ 42.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει ωνγ.

(γ) Βιβλ. α'. τῆς Μητροπ. κεφ. λδ'.

§. 11. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ Νορδμανοὶ πολλὰ τὸν βασιλεῖα αὐτῆς Ἐδελβέλφον τὸν υἱὸν τῷ Εὐγέρτῃ ἠνώχλιζαν, ὅσις λυτρωθεὶς ἀπὸ αὐτῆς εἰς τὸν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον Λέοντα Δ'. ἦλθε, καὶ τὸ βασιλεῖον αὐτῷ ὑποτελὲς τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ κατέστησεν, ἐν ἔτει ωμγ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ γεγονότος σχίσματος μεταξὺ Βενεδίκτου τοῦ Γ. καὶ τοῦ Ἀνασασίου, ὁμοίως καὶ περὶ Γοδέσχαλκῃς, καὶ τῆς αἵρέσεως αὐτῆς.

§. 1.

Βενέδικτος Γ. προχειροθεῖς Ρώμης Ἐπίσκοπος, καὶ κοινῇ ψήφῳ λαβὼν τὸν θρόνον, ἀπὸ ζήσιν καὶ ἀνταρσίαν τινῶν κακεντρεχῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὑπερασπισαὶ ἦσαν οἱ τῷ δυτικῷ Αὐτοκράτορι Ληγάτοι, ἀπὸ Ἀνασασίον τινα πρεσβύτερον πρὸ πολλῶν καθηρημένον, ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ, βιαίως καθίσας ἐκεῖνος ὁ Ἀνασάσιος, καὶ προσέτι τιμωροθεῖς, καὶ γυνωθεῖς ἀπὸ τὰ ἀρχιερατικὰ ἱμάτια ἐφυλακώθη· ὁ δὲ κληρὸς καὶ πᾶς ὁ λαὸς πολλὰ ἀντιζαδόντες εἰς τὰ γενόμενα, ὁ μὲν Ἀνασάσιος ἐδιώχθη, ὁ δὲ Βενέδικτος πάλιν εἰς τὸν θρόνον τε ἐμβήκεν ἐν ἔτει ωνέ'. ἀνάγνωθι Ἀνασάσιον τὸν Βιβλιοθηκᾶριον, ὅπῃ ἦν αὐτόπτης, καὶ ὅπῃ διηγείται ταῦτα εἰς πλάτος ἐν Βενεδίκτῳ τῷ Γ. (α).

Γοδέσχαλ-
κος αἵρετι-
κός.

§. 2. Εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν τῷ Λοδαρίῳ, Γοδέσχαλκος μοναχός τις, καὶ πρεσβύτερος Ρημῆσιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀνθρώπος μεγάλῃ φρονῶν, σασιώδης, καὶ ὅπῃ ἐχάριετο εἰς τὰς νεωτερισμὰς λόγων, καὶ ἔργων, καὶ φιλόδοξος πολλὰ, ἀκόλαστος, καὶ ταραχώδης, ὡς αὐτὸν περιγράφει Γ'κμαρος ὁ τῶν Ρήμων Ἐπίσκοπος, τὴν παλαιάν, καὶ κακὴν γνῶμιν τῶν προσηματικῶν ἀνανέωσε καὶ ὡς ἀπὸ τὰ βάραια τῷ ἄδῃ ἀνέστρεψε, τὴν ὁποίαν ἐξερχόμενος τῷ μονασιεῖ τὰ πανταχῶς διεσπείρεν.

Αἵρεσις αὐ-
τῆς.

§. 3. Ἐδίδασκε δὲ καθὼς αὐτὸς ὁ Γ'κμαρος μαρτυρεῖ ἐν τῇ πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐπιστολῇ, τὴν ὁποίαν ὁ Βαρώνιος ἐκ τῷ Φροδοάρδῃ (β), ἐγκαταλέγει, πρῶτον ὅτι ὁ Θεὸς ἄλλως μὲν προώρισεν εἰς τὴν αἰδίων ζωὴν, ἄλλως δὲ εἰς αἰώνιον θάνατον. β'. ὅτι ὁ Θεὸς νὰ μὴ θέλῃ νὰ σωθῶσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνον ὅπῃ μέλλει σωθῶσι γ'.

(α) Σελ. 106.

(β) Χρον. ἔτει ωμγ'. ἀριθ. 5. καὶ Φροδοάρδῃ βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'.

γ. ὁ Κύριος ἡμῶν Χριστός, ὁ ἡμέτερος σωτὴρ καὶ λυτρωτής, ἔτε νὰ ἐ-
ξαιρώσῃ, ἔτε νὰ ἀπέδανε διὰ τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν πάντων τῶν
ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς σωζομένους. δ. ὁ διάβολος νὰ μὴ δύναται
νὰ ἀρπάσῃ ἓνα ἀπὸ τὰς προωρισμένους, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς Χριστός τὸ τίμιον αὐτοῦ Αἷμα ἐπρόσφερε τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ· τέτοις
προσέδωκεν ὁ Ἰκμαρος, αὐτὸν τὸν Γοδέσχαλκον, ἔχον τόσον ὀλεθρίως, ὅσον τολ-
μηρῶς νὰ διεκδικήσεν ἐκεῖνο ὅπῃ οἱ προορισματικοὶ δὲν εἶπον, τὴν τῆς ἁγίας
Τριάδος δηλαδὴ θεότητα τριπλὴν εἶναι.

§. 4. Νικηθεὶς λοιπὸν ὁ Γοδέσχαλκος εἰς τὴν Μογαντινὴν σύνοδον
ἐν ἔτει ωμή. καὶ ἐλεγχθεὶς διὰ τὴν κακὴν αἵρεσιν, ἐσάλθη πρὸς
Ἰκμαρον τὸν Ρήμων Ἐπίσκοπον· ἐπειδὴ δὲ πολλὰκις ὑπ' αὐτοῦ ναστετη-
θεὶς, δὲν ἠδέλησε νὰ μεταβαλῇ ἀπὸ τὴν φρενοβλαβίαν τῇ, μετ' κοινὴν
πολλῶν Ἐπισκόπων ἀπόφασιν, ἐβάλθη εἰς φυλακὴν, ὡς μαρτυρεῖ αὐτὸς
ὁ Ἰκμαρος ἐν τῇ ἐπαινετῇ ἐπιστολῇ· περὶ τῆς διαλαμβάνει Λάμβερτος
ὁ Σχαφναβαργήνσιος ὅτως· „ἐν Μογαντίᾳ γενομένης συνόδου, Γοδέσχαλ-
κος ὁ αἰρετικὸς ὑπὸ Ραβάνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου λογικῶς (ὡς τοῖς πολ-
λοῖς ἔδοξε) κατηλέγχθη, ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν πλάνην τὴν διέμεινε κτ'. (α),
ἀνάγνωθι τὸν Βαρώνιον, σύμφωνα μετ' αὐτὰς λέγοντα (β). ἔγραψαν κατ'
αὐτὴν τῇ Γοδεσχάλκου Ράβανος ὁ Μαύρος, Ἰκμαρός τε, καὶ ἄλλοι.

Ἀνατροπὴ
τῆς αἰρέ-
σεως τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ συνό-
δων ἐπὶ Λοθαρίου τοῦ Αὐτοκράτορος.

§. 1.

Σύνοδοι ἂν ὀλίγαι ἐπὶ Λοθαρίου τοῦ Αὐτοκράτορος ἔγιναν, ἀπὸ τὰς ὁ-
ποίας αἱ ἀξιολογώτεραι εἶναι αὐταί· ἡ ἐν Βεζοβράκῳ ὑπὸ Καρόλου
τοῦ Κάλβε καταγγελθεῖσα, ἐν ἔτει ωμέ. ἥτις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀντὶ Ἐβ-
ρωνος τοῦ Ρήμων Ἐπισκόπου τὸν Ἰκμαρον προσχειρίσατο.

Σύνοδος ἐν
Βεζοβράκῳ.

§. 2. Ἡ ἐν Μέλδῳ τῆς Γαλλίας ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ἔγινε, περὶ τῆς μὴ
βεβηλῆσθαι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἄλλα· ταύτης τῆς συνόδου σώ-

Ἐν Μέλδῳ.

Νη 3

ζον-

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωμή. σελ. 170. ἐκδ'. Φραγκοφ. αἰξς'. ὅπου λέγει Ad Mo-
guntiam habito synodali concilio, Godescalcus haereticus damnatus est. Ἡ τοι-
εἰς Μογαντίαν γενομένης συνοδικῆς συνελεύσεως Γοδέσχαλκος ὁ αἰρετικὸς κατε-
κρίθη. (β) Χρον. ἐν ἔτει ωμή. ἀριθ. 5.

ζονται κανόνες λά. παρὰ τοῖς Μαγδεμ. ἑκατοντ. (α), τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν ἐκτίθησιν ὁ Ὁσίανδρος (β).

Μογεντίας
Η'.

§. 3. Η' ἐν Μογεντία Α'. συνεκροτήθη ἐν ἔτει ωμζ'. διὰ προσαγωγῆς Λαδοβίκου τῷ Ρήγος ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαίων, καὶ ἀτελειῶν (γ), κανόνες ταύτης τῆς συνόδου σώζονται λά. ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (δ).

Μογεντίας
Β'.

§. 4. Η' ἐν Μογεντία Β'. συνεκροτήθη ἐν ἔτει ωμῃ'. ἣτις ἐκάλεσε τὸν Γοδέσχαλκον πρεσβύτερον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω εἴρηται, ἀναγνώδι ἐν τόμῳ γ'. τῶν Συνόδων.

Σηησιόνω.

§. 5. Η' ἐν Σηησιόνῳ ἐγένετο ἐν ἔτει ωνγ'. περὶ τῶν χειροτονιζέντων ἀπὸ τὸν Εἰβωνα τὸν Ρήμων Ἐπίσκοπον, ὁπῶς ἀπεκατεστάθη ἀπὸ τὸν Δοθάριον, θεσπίσασα πῶς νὰ μὴν εἶναι νομίμως χειροτονιζέμενοι αὐτοὶ, ἕτε παντελῶς νὰ γινώσκωνται, ἐν ὑστέροις δὲ αὐτῇ ἡ σύνοδος ἀπεδοκιμάσθῃ (ε).

Ρώμης.

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη εἰς Ρώμην ἡ ἐπὶ Λέοντος τῷ δ'. ἣτις τὰ ἦθη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν φαῦλα ὄντα, καὶ κακὰ, διορθώσατο, καὶ Ἀναστάσιον τὸν πρεσβύτερον κατέλειπε, ὡς ὑπεργήσαντα τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῇ πέντε ἔτη, ἐναντίον τῶν κανονικῶν διατάξεων· ταύτης τῆς συνόδου σώζονται κανόνες μδ'. (ζ), παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. ἑκατοντ. (η).

§. 7.

(α) Ἐκατοντ. Θ'. κεφ. θ'. σελ. 229. ὅπου μόνοι λ'. κανόνες σώζονται.

(β) Ἐκατοντ. Θ'. βιβλ. β'. κεφ. γ'.

(γ) Εἰς τὴν παρῆσαν σύνοδον ἀνήλθον ὅσα ἱερεῖς τὰ Χρονικά τῶν Φραγκῶν περὶ τῆς ψευδοπροφητείας ἐν ἔτει ωμζ'. Γυνήτις ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἀλαμανίας, γραφῆσι, Θεοῦ τῆς νόμου ψευδοπροφήτης, ἦλθεν εἰς Μογεντίαν, ἣτις ἐτάραξε τὴν ἐφημερίαν τῷ Ἐπισκόπῳ Σολομώντος· διότι τὴν τελευταίαν τῷ αἰῶνος ἡμέραν, καὶ ἕτερα τινὰ, ὡς ἀπὸ θεοῦ ἀποκάλυψιν εἶλετο νὰ ἱκεύη· καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει (δηλαδὴ τῷ ωμζ'.) ἔσεται εἰλεγεῖν ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῷ κόσμῳ. Ὅθεν πολλοὶ χυδαῖοι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐντρομοὶ γενόμενοι, πρὸς αὐτὴν ἤρχοντο, δῶρα προσφέροντες, καὶ δεόμενοι ἵνα προσευχηθῇ πρὸς Κύριον ὑπὲρ αὐτῶν. Τὸ χαλεπώτερον δὲ, ὅτι καὶ τῷ ἱερῷ τάγματι ἄνδρες, πᾶς ἱερεὺς διδασκαλίας παρελείποντες, ὡς ἐρανόθεν πεμφθεῖσιν ἠκολούθουν αὐτῇ· Ἐνώπιον τῶν Ἐπισκόπων φερεῖσθαι αὐτῇ, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσθαι περὶ τῶν ψευδοπροφητιῶν, ὡμολογήσας Πρεσβύτερον τινὰ διδασκάλον τῆς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐμαθητεύθη τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅτι διὰ κέρδος ἐκήρυττεν αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν. διὸ συνδικῆ ἀποφάσει, δημοσίως πληρωθεῖσα, ἀτίμως ἔχασε τὴν διακονίαν, ὅπως ἀλόγως, καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνταξίας ἔλαβε, καὶ ἔτιω κατησχυμένη ἐσιώπησεν εἰς τὸ ἐξῆς.

(δ) Σελ. 651.

(ε) Αὐτὴ λέγεται Β'. ἐν Σηησιόνῳ, εἰς τὴν ὁποίαν παρῆσαν Ἐπίσκοποι λδ'. Χωρεπίσκοπος εἰς, καὶ ἡγούμενοι ζ'. καὶ πρέσβεις ἐγένον ἡ. κανόνες δὲ ἐξέδοτο ιγ'.

(ζ) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον παρῆσαν Ἐπίσκοποι ζζ'. Πρεσβύτεροι κ'. καὶ διάκονοι ζ'. καὶ κανόνες ἐξέδοσαν μβ'. τῶν ὁποίων, λη'. ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει ωνζ'. συναθροισθεῖσαν σύνοδον παρὰ Εὐγενίῳ Β'. προσδέσασα καὶ αὐτὴ κανόνες δ'.

(η) Ἐκατοντ. Θ'. κεφ. θ'. σελ. 233.

§. 7. Ἡ ἐν Οὐαλεντίας σύνοδος, ὑπὸ τῆς Λοθαρίου κατηγγέλη ἐν ἔτει ωνέ. ἦτις τὰς κακοδόξας γνώμας Σκώτων τινῶν, ὅπῃ ἠκολούθησαν τὸν Γοδέσχαλκον εἰς τὰ περὶ προορισμῶ, καὶ τὴν τῆς Θεᾶς πρόγνωσιν, καὶ περὶ τῆς θείας χάριτος, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτεξουσίας κατέκρινε, καὶ κανόνας κγ'. ἐξέδωκεν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ β'. περιέχει τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐδογματίσεν περὶ τῶν ἀνωτέρω, εἰπόντες, ὅτι πιστεύουσι τὸν Θεόν, ἐχθροὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶς νὰ ἐπρογνώρισεν ἀπαξιαπλῶς διὰ τῆς αὐτῆς Χάριτος, πῶς θέλουσιν εἶναι δίκαιοι, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς Χάριτος τὰ βραβεῖα τῆς Οὐρανίου βασιλείας νὰ λάβωσι· τὰς δὲ ἀποδοκιμαστένας νὰ ἐπρογνώρισε διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν κακίας, ὅπῃ ἔμελλον νὰ ἀποδοκιμασθῶσιν, ὅτε αὐτοὶ οἱ κακοὶ δι' αὐτὸ νὰ ἀπολῶνται, πῶς δὲν ἐδυνήθησαν νὰ γένωσι καλοὶ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠθέλησαν, καὶ ἀπὸ τὴν κακίαν τῆς ἔμειναν εἰς τὸ φύραμα τῆς καταδίκης, εἴτε μὲ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν, εἴτε μὲ τὴν πρακτικὴν. εἰς δὲ τὸν τρίτον κανόνα λέγουσιν, ὅτι μόνον ἐπιστεύομεν τινὰς ἀνθρώπους ἀπολελυμένους μὲ τὴν θείαν δύναμιν νὰ ἐπροωρίσθησαν κακοὶ, ἀλλ' ἔτι λέγομεν, ἐκεῖνοι ὅπῃ λέγουσιν ἡμεῖς, νὰ εἶναι ἀπὸ ἐκείνων ὅπῃ θέλῃσι νὰ πιστεύωσι μόνον πῶς αὐτοὶ νὰ εἶναι κακοὶ, εἰς τὰς ὁποίας μὲ πᾶσαν ἀποστροφὴν, παρομοίως μὲ τὴν Ἀραυσικανικὴν σύνοδον ἀνάθεμα λέγομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων Δυτικῶν ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ κατὰ τέτταρς τὰς χρόνας.

§. 1.

Ἄνδρες διαφανεῖς ἐν ἀρετῇ ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Λοθαρίας, ἐχρημάτισαν Ραβάνος ὁ ἐπονομαζόμενος Μαγνέντιος Μαῦρος, Γερμανός ἦν τὸ γένος, μαθητὴς χρηματίσας Ἀλκλίν, Ἀρχιεπίσκοπος Μογεντίας γεγονώς ἐπὶ Λοθαρίου τῆς Αὐτοκράτορος, ὑπομνήματα εἰς πᾶσαν τὴν θείαν γραφὴν ἐξέδωκεν, ἐκ διαφόρων πατέρων συνάξας ταῦτα· ὁμοίως καὶ τρεῖς βίβλους περὶ διαταγῆς τῶν κληρικῶν (α), κτ'. ἀνά-

Ραβάνος
Μαῦρος.

(α) Τὰ συγγράμματα τῆς Ραβάνου ἐτυπώθησαν ἐν ἑξ. τεύχεσιν ἐν Κολωνίᾳ τῷ 1797. Τὰ κυριώτερα εἰσὶν α'. ὑπομνήματα εἰς τὰς γραφάς β'. σύγγραμμα ποιητικὸν εἰς τιμὴν τῆς Τιμῆς Σταυροῦ. γ'. αἱ περὶ διαταγῆς τῶν κληρικῶν βίβλοι. δ'. ἐγχειρίδιον περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καλειδαρίας, δι' ἑυκόλων εὐρεσιν τῶν Διστάκτων, καὶ Ἰνδίκ-
τιό-

ἀνάγνωσι τὸν Τριδέμιον (α), τὸν Βελλαρμίνον (β), τὸν Ποσειῦνον (δ), καὶ ἄλλας.

Αὔμων.

§. 2. Παρόμοιοι ἐξῆσαν καὶ τὸν Ράβανον ὁ Αὔμων, Ἀγγλοσάξων τὸ γένος ὢν, μαθητὴς καὶ ἕτος τῷ Ἀλκκίνῳ, καὶ Ἐπίσκοπος τελευταῖον τῷ Ἀλβερσαδίῳ, ἀνὴρ ἐν ἀρετῇ περίφημος, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς πᾶσαν τὴν ἱερὰν γραφὴν παλαιὰν τε, καὶ νέαν· ὁμοίως περὶ τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἄλλα τινά· ἀνάγνωσι περὶ αὐτῶν τὸν Τριδέμιον (δ), τὸν Βελλαρμίνον (ε), τὸν Ποσειῦνον (ζ), καὶ ἄλλας.

Βαλάφριδος.

§. 3. Βαλάφριδος ὁ Στράβος, Γερμανὸς τὸ γένος, μαθητὴς ἔγινε Ράβανῳ τῷ Μαύρῳ, καὶ γραφεὺς, εἰτα μοναχὸς, ἔπειτα δεκανὸς ἐν τῷ ναυῷ τῷ ἐν Εἰλιτίσις ἁγίῳ Γάλλῳ, καὶ τελευταῖον Ἀββᾶς ἐν τῇ Αὐγίᾳ τῇ λεγομένῃ Δίβιτε· αὐτὸς πρῶτος τὴν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ ταυτὶν λεγομένην ὀρδινάριαν γλῶσσαν ἐκ τῶν ρητῶν τῶν ἁγίων Πατέρων συνετάξατο, τὴν ὁποίαν μετὰ σπ'. ἔτη ἐπὶ ἠύξησεν Ἀνσελμος ὁ Λαυθενήσιος, διαφόρως γνάμας τῶν πατέρων εἰς αὐτὴν προσδέτων, ἀνάγνωσι τὸν Τριδέμιον (η), τὸν Βελλαρμίνον (θ), τὸν Ποσειῦνον (ι), τὸν Βόσσιον (κ), καὶ ἄλλους.

Αἰγγέλωμος.

§. 4. Αἰγγέλωμος Γαλάτης τὸ γένος, μοναχὸς ἐκ τῶν τάγματός τῷ ἁγίῳ Βενεδίκτῳ, ὑπομνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς δ'. βίβλους τῶν βασιλειῶν, εἰς τὸ ᾄσμα κτ'. ὅρα τὸν Τριδέμιον (λ).

Αἰνασάσιος ὁ Βιβλιοθηκάρχος.

§. 5. Αἰνασάσιος, ὁ Βιβλιοθηκάρχος κοινῶς ὀνομαζόμενος, διότι ἐχηρημάτισε Γρηγορίῳ Γ'. Ρωμαιοῦ Ἀββᾶς, ἐκ τῶν τάγματός τῷ ἁγίῳ Βενεδίκτῳ, καὶ Πρεσβύτερος Καρδιναλῖος ὑπὸ τίτλῳ τῷ ἁγίῳ Μαρκέλλῳ· εἰδήμων ἔχει μόνον τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς· ἔγραψε τὰς βίβλους τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων ἀπὸ τῷ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ, μέχρι τῷ Νικολάῳ Α'. μετέφρασε τὸν βίον Διονυσίου τῷ Ἀρεοπαγίτῃ (μ), καὶ Γωάννη τῷ Ἐλεήμονος, ὁμοίως καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν ζ'. σύνοδον· ἀνάγνωσι τὸν Τριδέμιον (ν), Οὐάφριον τὸν Παναΐνιον (ξ), τὸν Βελλαρμίνον (ο), τὸν Βόσσιον (π), καὶ τὸν Βαρώνιον (ρ).

§. 6.

τίονων· ε'. βιβλος περὶ ὁράσεως Θεοῦ. ζ'. ἐτυμολογιῶν βιβλος. ζ'. μαρτυρολόγιον, καὶ ὁμιλίας· Ἀποδίδεται ἐτι αὐτῷ βιβλος περὶ ἀρετῶν, καὶ ἐλαττωμάτων, ἀλλ' ἐστὶ ποίημα Ἀλτιμαρίῳ Ἐπισκόπῳ τῷ Οὐρλιανῷ.

(α) Περί Ἐκκλησ. συγγραφ. σελ. 55. (β) Περί Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει ωλέ. (γ) Γερ. Προπαρ. Τόμ. Β'. σελ. 308. (δ) Σελ. 53. (ε) Ἐν ἔτει ων. (ζ) Τόμ. Α'. σελ. 218. (η) Σελ. 52. (θ) Ἐν ἔτει ωμδ'. (ι) Τόμ. Β'. σελ. 546. (κ) Περί Γερ. Λατίνων κεφ. λγ'. (λ) Σελ. 55. (μ) Οὐχὶ τὸν βίον Διονυσίου τῷ Ἀρεοπαγίτῃ μετέφρασεν, ἀλλὰ τὴν βίβλον αὐτῷ, Γεραρχίαν λεγομένην. (ν) Σελ. 57. (ξ) Ἐν ταῖς ὑπόσημ. πρὸς τὸν Πλάτωνα ἐπὶ Νικολάῳ Α'. (ο) Ἐν ἔτει ωνῃ. (π) Περί Γερ. Λατίνων. (ρ) Χρον. ἐν ἔτει ωπέ.

§. 6. Πρὸς τέτοις καὶ ἕτεροι ἐπαριθμῶνται, οἷον Λῆπος Σερατός, ὅ-
ςις παρὰ τὰς ἐπιστολάς τὰ ἔγραψε καὶ τὰς πράξεις Καρόλα τῷ Μαρκέλλῳ,
καὶ ἄλλα (α).

§. 7. Γ'κμαρος, ὅςις καὶ Γ'γγάμαρος, καὶ Γ'γκμαρος καλεῖται, ὁ Ρ'ώμων
Επίσκοπος, καὶ ἄλλοι (β). ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Τριδέμιον (γ), καὶ τὰς
λοιπὰς ἄνω ρηθέντας συγγραφάς (δ).

Γ'κμαρος.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Περὶ Λαδοβίκου Β'. τῷ Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν γενομέ-
νων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Τελευτήσαντος τῷ Λοδαρίῳ, τὸν τῆς Δύσεως αὐτοκρατορικόν, καὶ πα-
τρικὸν τίτλον διεδέξατο Λαδοβίκος Β'. ἦται ὁ νεώτερος, γεννηθεὶς
τῷ Λοδαρίῳ ἀπὸ τῆς γυναῖκα τῇ Εὐμιγγάρῃ, ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς
ἐνσάρκου Οἰκονομίας ωνέ. Ἡγεμὼν ἀξίειπαινος, με' εὐσέβειαν, εὐσπλαγ-
χνίαν, δικαιοσύνην, καὶ ἄλλα προτερήματα σολισμένος, ἠγωνίσθη κατὰ τῶν
ἐξ Ἀφρικῆς Σαρακηνῶν, ὅπῃ ἐκέρσευον ἀνιέως τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τὰ
Ἀδαλγίστα δεκὸς τῆς Βενεβεντῆ πόλεως τῷ ἀποστάτῃ κτ'. ἐξουσίαν δὲ
χρόνους εἰκοσιν, ἀπέδανε τῷ ωνέ. τῷτον ὁ Κεδζηνὸς Δολίχον ῥῆγα Φραγ-
κίας ἐνομάζει (ε).

Λαδοβίκος
Β' Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
855.

§. 2. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τῷ Αὐτοκράτορος, Ρ'ώμης Ἐπίσκοποι ἔ-
γιναν Βενέδικτος Γ'. διὰ τὸν ὁποῖον εἰρηται ἀνωτέρω, Νικόλαος Α'. Α'-
δρια-

Ρ'ώμης Ἐ-
πίσκοποι.

(α) Οὗτος ἦν Πρεσβύτερος, καὶ ὕστερον Ἐπίσκοπος Θεανήσιος, ἀνὴρ σπουδαῖος,
ὅςις ἔγραψεν ἐπὶ βιβλίον ἐν περὶ τῶν τριῶν ζητημάτων, δηλαδὴ περὶ αὐτεξουσίας, περὶ
Αἵματος Χριστοῦ. Ἦν παρὼν εἰς τὴν ἐν Μογντία σύνοδον, καὶ ἀπεγομάτῃσι Γοδέσχαλ-
κον τὸν αἰρετικόν· ἀντίστη ἀνδρείως εἰς τὴν ματαιότητα, καὶ κενοδοξίαν Σεργίου Γ'. τῷ
Πάπῃ.

(β) Περιβέητος ἀνὴρ ἦν ἔτος, καὶ ἔμπειρος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ποιητικὴν, καὶ
Θεολογίαν· συνέγραψε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρ'αβέννης ἐξ ὀνόματος Καρόλου τῷ
Κάλλε βιβλίον ἐν, τὸν βίον Ρ'εμηνγίε βιβλ. β'. πρὸς Οὐάλονα Ἐπίσκοπον Μετήνσιον
βιβλίον ἐν, Ἐπιστολῶν βιβλίον ἐν· συνέγραψεν ἐπὶ εἰς πρὸς Γ'κμαρον Λαυδάν, καὶ
κατὰ τῷ ἰδίῳ βιβλίῳ ἐν· ἐτελεύτησε γηρατός, ἀρχιεπύσας ἐτη λβ'.

(γ) Σελ. 55. (δ) Βελλαρ. περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει ωξ. Ποσειν. Γερ.
προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 761. καὶ Βόσιον περὶ Ἱστορικῶν Λατίνων. (ε) Σελ. 453.

δριανός Β'. ἡ Γωάννης ἡ. ἡ Σ'. κατὰ τὰς συναριθμῦντας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, ἡ τὴν Πάπισαν. ὅτος ὁ Γωάννης ἀπέλυσε Λαδοβίκον τὸν Β'. τῷ ὅρκῳ, τὸν ὁποῖον πρὸς πίσωσιν τῷ Ἀλδαγίστῳ δεκὸς ἐποίησε, ἡ ἀδεύων αὐτὸν ὑπέυθυνος, ἡ πταίσεως ἐνομίζετο, λέγων τῷ Αὐτοκράτορι Λαδοβίκῳ, νὰ μὴ ἐνέχηται εἰς τὴν ἐπισκοπίαν, διότι βιασθεὶς εἰς τὸ νὰ φύγῃ τὸν τῷ θανάτῳ κίνδυνον, ὥμοσεν, ὅτε ὁρκος νὰ εἶναι ὁ κατὰ τῆς κοινῆς σωτηρίας προτεινόμενος, ἐάν ἡ διὰ πολλῶν ἁρῶν, ὡς διηγείται ὁ Ρηγίνων (α).

§. 3. Νικόλαος Α'. Ἐπίσκοπος Ρώμης προχειρίζει παρόντος τῷ Καίσαρος, ὡς Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος λέγει (β), ἡ τῷ Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ ἐπιβάς, ὅπως δι' ὅλα αὐτὸ ἡγωνίσθη, ὅτι παντοίοις τρόποις νὰ πλατύνῃ τὸ Παπικὸν μεγαλεῖον, ἡ τὴν ἐξουσίαν τε μέχρι τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης ἐξαπλώσῃ, ἡ ἐπομένως τὴν παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὴν μοναρχίαν ἀναδείξῃ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεπεν ἡ Δυτικὴ ὁφρὺς ὁθεν Λοθάριον τὸν τῷ Λαδοβίκῳ βεσιλέως ἀδελφὸν διὰ Θευβέργην τὴν διαχωριθεῖσαν αὐτῷ γυναῖκα, ἡ τὴν εἰσαχθεῖσαν Βαλδράδαν παλλακὴν πολλὰ κατέτρεξε, ἡ ἀκοινώνητον ἐποίησεν. ὁμοίως ἡ Γύνάτιον, ἡ Φώτιον τὰς Κωνσταντινουπόλεως πατριαρχαί, ὅπῃ μεταξύ τῶν διεφέροντο εἰς Ρώμην καλεῖ, εἰς τὸ νὰ παρασθῶσιν ἐνώπιον τῆς αὐτῇ Μεγαλειότητος, ἡ ἡ ἀπόφασις τῆς διαφορᾶς αὐτῶν νὰ γένη ἐκ τῷ θρόνῳ αὐτῷ, ὡς ἐξ ὑπερτάτα Κριτηρίῳ. ὅσοι δὲ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν κριτηρίων τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον προεκαλῶντο, ὅτοι μόνοι ἐξ ἐτοίμου εὕρισκον τὸν ἐν αὐτῷ καθεζόμενον, πρόμαχον αὐτῶν ὑπερασπιστὴν, ἡ ἀντιλήπτορα γενναῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν Ἐπισκόπων Ροδάλδε τῷ Σηισιῶνι, ἡ Γκμάρε τῷ Λαδόνι, τὰς ὁποίας διέσωσεν ἐναντίον Γκμάρε Ρήμων Ἀρχιεπισκόπου. ἀνὰ γινώδι Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκῆριον (γ), τὸν Ρηγίνωνα (δ), τὸν Σιγίβερτον (ε), ἡ Ὀττωνα τὸν Φρίσιγίνσιον (ζ).

§. 4. Ποταπὸς δὲ ἦν κατὰ τὴν ὑπερφανείαν Νικόλαος Α'. ἡ ὅσον ὑπέμετρον ἡ αὐτῶν δὴ τῶν ἀδελφῶν, τυφλωθεὶς ὑπερέβη πάντας, δηλοῦται πρὸς τοὺς ἄλλοις ἡ ἀπὸ αὐτοῦ, ὅτι Λαδοβίκον τὸν Αὐτοκράτορα, λαβὼν ποτὲ μὲ τὰς χεῖρας τε, τὸν χαλινὸν τῷ ἀλόγῳ τε, ἄφησεν αὐτὸν νὰ περιπάτῃ πεζός, τραβῶν ὀπίσω τὸ ἀλόγον τε, ὥς μιᾶς σαγίττας ῥίξιμον, καδῶς διηγείται Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος, ἡ ὁ Πλάτυνας ἐν Νι-

(α) Βιβλ. β'. εἶσι ωκζ'. ὅσα ὅτω λέγει. Joannes Baptista Imperatorem jumento quo se ligaverat, autoritate Dei, et sancti Petri apsoluit, affirmans nihil obesse quod ob mortis periculum evadendum coactus, fecerat. Nec sacramentum esse dicendum, quod contra salutem Reipublicae, quamvis cum multis execrationibus fuerit probatum.

(β) Σελ. 110.

(γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(δ) Χρον. βιβλ. β'. εἶσι ωκζ'.

(ε) Χρον. εἶσι ωκζ'.

(ζ) Χρον. βιβλ. ζ'. κεφ. β'.

Νικολάω τῷ Α'. τὸν Ρ' ὡμης ἀρχιερέα ὑπὸ Κωνσταντίνου τῷ μεγάλῳ Θεῶν πρωτονομαζέντα, τὸν δὲ Θεὸν κριθῆναι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀδύνατον· πρὸς δὲ εἶναι λέγει ἐν τῇ πρὸς Μιχαὴλ τὸν Αὐτοκράτορα ἐπιστ. τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπιστολῆς, ταῦτα μετὰ τὸ αὐτὸ δέσπισμα παρενέθηκε, Γρατιανὸς (α), τὸν πρῶτον θρόνον τῆς Ρ' ὡμης δηλαδὴ ὑπ' ἁδενὸς ἐθέλει κρίνεσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν κρίσιν ὑπ' ἁδενὸς τῶν ἀνθρώπων ὀφείλει ἀναθεωρεῖσθαι, μήτε τινὶ αὐτῶν ἐξεῖναι περὶ τῆς αὐτῆς κρίσεως κρίνειν· τοσάτοις ῥήμασι διατάξατο κατωτέρω (β), ὥστε διὰ ταῦτα τῶντι καὶ τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐγγραφεν ὁ Ρ'ηγίνων (γ), αὐτὸς ὁ Νικόλαος βασιλέων, καὶ τυράννων νὰ ὤρισε· καὶ ἀπὸ αὐτῶν νὰ προετιμῆθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὡς κύριος τῆς οἰκουμένης νὰ εἶναι, εἰς τὰς δυνατότας, καὶ ἀπὸ ἐξουσίας γεμάτος νὰ ἐφάνῃ, ὁμοίως καὶ ὁ Πλάτυνας διαβεβαίωσι τὸν Νικόλαον πολλὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν.

§. 5. Εἰς τὰ ἴχνη τῷ Νικολάῳ ἠκολούθησεν ὁ διάδοχος αὐτοῦ Α'δριανὸς Β'. ὅθεν κοινῶς ἐπωνομάσθη Νικολαΐτης, ὅστις ὑπεριφανενόμενος νὰ ἔχῃ δύναμιν, καὶ ἐξουσίαν ἐπαίρετο κατὰ τῷ Καρόλου Κάλβου Ρ'ηγὸς τῆς Φραγκίας ἢ ὀλίγον, καθὼς ἀρκετὰ δηλῶται, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅτ' ἠγάπωνται πρὸς αὐτὸν ἐσημεῖωσεν, περὶ τῷ ἁφαιρῶν διατηρῆσθαι τὴν τῷ Λοδαρίῳ βασιλείαν, καὶ περὶ Γκμάρου τῷ Λαυδάνῳ Ἐπισκόπῳ.

§. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ τῷ Α'λφόνσῳ τῷ ἐπωνομαζέντῳ Μάγνῳ, ἀξιεπαινος ἐξουσία φαίνεται νὰ ἔδωκεν ἄνεσιν ἢ ὀλίγην εἰς τὰς ἐν αὐτῇ διαγόντας Χριστιανούς.

§. 7. Τὴν δὲ Γαλλίαν, καὶ Ἀγγλίαν οἱ Νορδμανοὶ σκληρῶς ἐπλήρωσαν ἀπὸ σφαγῆς, πυρκαϊῆς, ἀρπαγῆς, καὶ πάσης βλάβης, ὡς ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Ρ'ηγίνῳ (δ), καθ' ὃν καιρὸν ὤρισε τὴν Γαλλίαν Κάρολος Κάλβος ὁ Λαυδοβίκου τῷ Αὐτοκράτορι πατρὸς ἀδελφός, ὅστις ἔτι μόνον δὲν ἐδύνετο νὰ κατακοιμίσῃ τὴν τῶν Νορδμάνων κακότητα, ἀλλ' ἔτι καὶ μετὰ τὰς οἰκειαικὰς περιστάσεις πολλὰ ἐβλίβετο· διότι οἱ τρεῖς υἱοὶ αὐτοῦ, ὁ μὲν Καρολόμανος ὅτ' ἀριθμῆθῃ εἰς τὸν κλῆρον, γενόμενος διάκονος, εἰς ἀποστασίαν μεταβαλθεὶς, ὡς ἕτερός τις Γελλικὸς παντοίοις τρόποις ἐτάραττε τὴν ἡγεμονίαν, ὅθεν λαβὼν αὐτὸν ὁ πατήρ τε ἐτύφλωσεν· ὁ δὲ ἕτερος υἱὸς Κάρολος ἀσώχασα δέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἐπιτηδεύειν τινὸς Α'λβοῖνου στρατιῶτα, τὸν ὁποῖον εἰς μονομαχίαν προσκαλέσας ἐφονεύθη τέλος πάντων ἀπὸ τὸν Α'λβοῖνον, μὴν ἰξούρων τίς ἦν ὁ ἀντίμαχος τε κτ'. καθὼς διὰ βραχέων ταῦτα διηγεῖται ὁ Σιγύβεργτος (ε), καὶ κατὰ πλά-

Ο ο 2

ΤΟΣ

(α) Μέρ. Α'. διαμ. 45'. καν. Satis evidenter.

(β) Διαμ. μ'. καν. Si Papa B'. σελ. 190. καὶ Μέρ. κάμσα Θ'. καν. Patet profecto. σελ. 866.

(γ) Βιβλ. β'. ἔτει ωξή. (γ) Βιβλ. β'. ἔτει ωξζ.

(ε) Χρον ἔτει ωοβ'.

Κατάσσις
τῆς Γερ-
μανίας.

τος ὁ Ρηγίνων (α), τὴν δὲ ἡγεμονίαν τῆς Ἀγγλίας ἐδίδου οἱ τῷ Ε'-
δελαύφφ υἱοὶ, Ε'δελβαδος, Ε'δελβετος, καὶ Ε'δελρηδος.

§. 8. Εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν ἡγεμονίαν ἐκυβέρνηει προσέτι Λεδοβί-
κος ὁ Λεδοβίκος τῷ Αυτοκράτορι θεῖος, τῷ ὁποῖα ὁ νεώτατος υἱὸς ἐνέ-
δρας, καὶ ἐπιβλας ποιῶν κατὰ τῷ πατρὸς ἀπὸ πονηρῶ πνεύματος κατα-
σχεθεῖς, ἦτοι δαιμονιαθεῖς τόσον δυνατὰ ἀπὸ αὐτῷ ἐνωχλεῖτο, ὥστε μό-
λις νὰ κρατῆται καὶ νὰ καταδαμάζηται ἀπὸ δυνατῶς ἀνδρας· πάντῃ δὲ
ἡ ὁρμὴ αὐτῇ τῷ δαιμονίῳ, αὐτὸς ὁ Κάρολος (ἔτι γὰρ ἐκαλεῖτο) ἐκασίως
ἐνώπιον ἀκρατῶν ἐξομολογήθη, πῶς αὐτῇ ἡ παιδευσίς τῷ δαιμονίῳ ἦν
διὰ τὴν μελετηθεῖσαν κατὰ τῷ πατρὸς αὐτῷ ἀσεμιτεργίαν, καὶ ἀνταρσίαν,
καθὼς λέγουσιν ὁ, τε Σιγήβετος (β), καὶ τὰ Χρονικά τῶν Φράγκων πα-
ρὰ τῷ Βαζωίῳ (γ).

Κατάσσις
τῆς Ἰτα-
λίας.

§. 9. Εἰς τὴν Ἰταλίαν Λεδοβίκος ὁ Β'. ἡγεμονεύων ἐν ἔτει ὡς
Γωάννης ὁ Ραβέννης Ἀρχιεπίσκοπος ἐνδυμύμενος τὴν παλαιὰν τῆς Ἐκ-
κλησίας αὐτῇ ἐλευθερίαν ἄφησε τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον
μαθὼν Νικόλαος Α'. πολλὰ διαταράχθη· διότι ἐνόμιζε πῶς ἐδένα ἄλ-
λο λυπηρότερον ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἀκολυθήσῃ δὲν ἐδύνετο εἰς αὐτόν· ὅθεν
συγκαλέσας τὰς οἰκείας τῆς, καὶ ὑποκειμένας, αἰρετικὸν τε, καὶ πταίσιν
τὸν Γωάννην ἀπέδειξε, καὶ ἐπομένως ὡς τοῖς τὸν ἐκάθηρε, καὶ τὸν ὑπέστη-
σεν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν, ὁ δὲ Γωάννης ἐρχόμενος εἰς Σίκινον, τὴν
τῷ Ρηγὸς Λεδοβίκα βοήθειαν ἐζήτην, δυσωπήθεις δὲ ὁ Ρηγὸς διὰ Λη-
γάτων ἐπαρακάλεσε τὸν Νικόλαον, ὅςτις σύνοδον εἰς Ρώμην συναθροίσας
Γωάννην ὅπως ἐζήτην συγχώρησιν, ἠνάγκατε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν
ζυγὸν τῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγωνίζετο ἐκεῖνος νὰ τὸν ἐκβάλῃ· τὰς
ἀνεδότους περιστάσεις, διὰ τὰς ὁποίας ὁ υπερήφανος Νικόλαος τὸν Γω-
άννην ἐδέξατο, ἀνάγνωθι παρὰ Ἀνασασίῳ τῷ Βιβλιοθηκαρίῳ, καὶ τῷ
Πλάτνῳ (δ).

ΚΕΦΑ'-

(α) Βιβλ. β'. ἐν ἔτει ωδ. (β) Ε' ἐν ἔτει ωσγ'.
ἀριθ. 6. 7. (δ) Παρὰ Νικόλαῳ τῷ Α'.

(γ) Χρον. ἐν ἔτει ωσγ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τούτοις τοῖς χρό-
νοις.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐγέναν αὐταί, ἡ ἐν Τικίνῳ, ἡ ἐν Κων-
σταντινπόλει Α'. καὶ Β'. λεγομένη, ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. ἡ Μετηνσία,
καὶ ἡ ἐν Ακαίσγρανῳ, ἡ ἐν Ρώμῃ Β. καὶ Γ'. ἡ ἐν Σιλβανέκτῳ, ἡ ἐν Ρώ-
μῃ Δ'. καὶ ἡ ἐν Βορματίᾳ.

§. 2. Ἡ ἐν Τικίνῳ σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῷ β'. Λαδοβίκῳ τῷ
Αὐτοκράτορι ἐν ἔτει ωνέ. διὰ τὴν ἐξετάσιν ἀκριβῶς περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν
Ἐπισκόπων, τῶν Πρεσβυτέρων, καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, περὶ τῆς διδασ-
καλίας, καὶ τῆς εἰς τὸν λαὸν γενομένης διδασχῆς, περὶ τῆς συγγραφῆς τῶν
βιβλίων, περὶ ἀνανεώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, περὶ εὐτρεπισμῶ τῶν δημοτι-
κῶν, καὶ τῶν ξενοδοχείων, περὶ μονασιῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ πε-
ρὶ τῶ ἀναγγεῖλαι τῷ Αὐτοκράτορι περὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὅπῃ
ἐζήταν διόρθωσιν, τὸ ὅποιον καὶ νῦν ἐγένε διδάσκει ἡ ἀντιγραφὴ τῆ τῶν
Ἐπισκόπων συμβουλευτικῆ πρὸς Λαδοβίκον τὸν Αὐτοκράτορα, κειμένη ἐν τό-
μῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις.

Σύνοδος
Τικίνε.

§. 3. Ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος κατὰ τῷ Γ' γνατίῳ, ἐλθόντων εἰς
Κωνσταντινπόλιν τῶν Ληγάτων τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ Νικολάῳ Α'. Ρ' ο-
δονάλδῳ δηλαδὴ τῷ Πόρτῳ Ἐπισκόπῳ, καὶ Ζαχαρίᾳ τῷ Ἀναγινησιῳ Ἐ-
πισκόπῳ, ὑπὸ Βάρδα τῷ Καίσαρι συνήθροισθη, εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων
Ἀποστόλων, κατὰ τὸ ὡς α'. ἔτος ἀπὸ τῆς σαρκώσεως τῷ Θεῷ Λόγῳ, εἰς
τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι τῆς φέρουσι λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐξορίας καὶ τὸν
ἱερὸν Γ' γνατίον, τὸν ὁποῖον ἐκάθησαν παρανόμως, ἐχὶ δὲ ἄλλο, ἀλλ' ὅτι
ἐμαρτυρήθη, πῶς φιλονεικούντων πρὸς ἀλλήλους τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντι-
νπόλεως, ἐψηφίσθη, ὅθεν ἀπεκηρύχθη, ὡς τάχα νῦν ἐγένε ἡ χειροτο-
νία τε παρανόμως, βεβαιῶται δὲ εἰς τὸν θρόνον ὁ Φώτιος, ὡς κατὰ κανό-
νας χειροτονηθεῖς. Εἰς αὐτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν προσαγὴν, καὶ παραγ-
γελίαν τῷ Νικολάῳ συγκατατένευσαν καὶ οἱ Ληγάτοι αὐτῷ, καταπει-
θέντες ὑπὸ τῷ Βάρδᾳ· διότι δὲν ἐκάλεσαν αὐτὰς, ὡς ἐξετασὰς, καὶ κριτὰς
τῆς προκειμένης διαφορᾶς τῶν Κωνσταντινπόλεως Πατριαρχῶν, ἀλλ' ὡς
συμβουθεῖς, καὶ συνεργαῖς διὰ τὴν καὶνὴν εἰρήνην κτ'. αὕτη ἡ σύνοδος ἐξε-
δωκε κανόνας ιζ'. πρὸς καταρτισμὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, τὰς
ὁποίας ἀνάγνωδι εἰς τὸν Νομοκάνονα τῷ Φωτίῳ, καὶ ἐν ἄλλοις· κατ' ἐξο-

Κωνσταντι-
νπόλεως.

χὴν καλεῖται αὐτὴ ἡ σύνοδος α'. καὶ β'. καθότι με' τὸ νὰ ἐλαλήθησαν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ δογματικαὶ ὑποθέσεις, καὶ διαφορῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐγένετο χωρισμός. καὶ μερισμός τῆς Συνόδου, ὥσταν ὅπῃ οἱ ἑτεροδόξοι νικηθέντες δὲν ὑπέφεραν νὰ συμφωνήσωσι με' τὰς ὁρθόδοξας· διὰ τὸτο ἐχρειάσθη ὅτι οἱ δεῖοι Πατέρες νὰ ποιήσωσι καὶ β'. συνέλευσιν, καὶ νὰ γράψωσι τὰ προλεχθέντα, καὶ βεβαιωθέντα, ὡς ὁ Βαλσαμών λέγει ἐν τῷ προλόγῳ ταύτης· ὁμοίως λέγεται καὶ οἰκαμενικὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναδριαιδέντων ἱερῶν Πατέρων, ὑπὸ δὲ τῷ Ρώμης Νικολάου, ληξιαρχικὴ ὀνομάζεται, καὶ ψευδοσύνοδος, ὡς μὴ γενομένη κατὰ τὴν γνώμην ταύτην.

§. 4. Λυθείσης λοιπὸν τῆς συνόδου, ὁ Μιχαὴλ τὰ πρακτικὰ ταύτης πρὸς Νικόλαον ἀπέστειλε με' τὸν Λέοντα τὸν Καγκελλάριον, καὶ διὰ γραμμάτων ἐπαρκαλεῖται νὰ γένῃ σύμφωνος εἰς τὰ πεπραγμένα, ὁμοίως καὶ ὁ Φώτιος ἀποκριθεὶς εἰς τὰς πρὸ τῆς συνόδου ἐπιδείξεις εἰς αὐτὸν ἐπιστολάς, φανερώσει τὰ πικρῶς, καὶ πολλὰ σκληρῶς γραφέντα ὑπὸ τῷ Νικολάου, νὰ τὰ ἐδέχθῃ εὐγενῶς ὡς ἀγάπης καὶ ζήλου σημεῖα, παρακινῶν αὐτὸν τέλος νὰ μὴν παραβλέπῃ τὰς ὁρὰς τῶν Πατέρων, καὶ νὰ δέχῃται τὰς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ρώμην ἀπερχομένας χωρὶς συζητικὰ γράμματα κτ'. ἀπὸ αὐτὰ δὲ ὅπῃ ἔξω τῆς γνώμης ταύτης ἐγέναντο, εἰς ὅσον θυμῷ, καὶ φοβερισμῷ ἀναίτις ἀναφάν ὁ Νικόλαος, πᾶς τις δύναται εὐκόλως νὰ τὸ καταλάβῃ ἀπὸ τὰς αὐτὰς Ἐπιστολάς, αἵτινες μετὰ τὴν ῥηθεύσαν σύνοδον πρὸς Μιχαὴλ τὸν αὐτοκράτορα ἐπέμφθησαν ὑπὸ τῷ Νικολάου, καὶ πρὸς Φώτιον, καὶ πρὸς τὸς Πατριάρχας, καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς.

§. 5. Τῷ αὐτῷ ἔτει ὡς α'. συνηδριόθη ἡ ἐν Ρώμῃ α'. ἐπὶ Νικολάου, εἰς τὴν ὁποίαν Γεώργιος ὁ Ράβεννης Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεβλήθη τῷ ἀναδέματι ὑπὸ τῷ α'. Νικολάου, ἀπομακρυνθεὶς τῷ Ρωμαϊκῷ θρόνῳ, κατὰ τὴν ἀνάγκαν διωριζομένην ἐλευθερίαν τῷ Ράβεννης Ἀρχιεπισκοπικῷ θρόνῳ, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφ. εἴρηται ἀριθ. 9. πάλιν ὑποκλιθεὶς εἰς τὸν Ρώμης θρόνον, ὑπ' αὐτῷ ἀπεδέχθη.

§. 6. Ἡ Μετηυσία, καὶ ἡ ἐν Ἀκκίσσῳ σύνοδος με' τὴν προσαγὴν Λοθάριον ἀδελφὸν τῷ β'. Λαδοβίκῳ, καὶ με' τὴν συνέργειαν Γενδερίου τῷ Κολωνίας, καὶ Θεοφάνους τῷ Τρεβίρεως τῶν Ἐπισκόπων συνηδριόθησαν ἐν ἔτει ὡς γ'. ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰς μὲν τὴν προτέραν, Θεοβέργην (τὴν ὁποίαν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Λοθάριος τρωθεὶς ἀπὸ τὸν ἄδελφον ἔρωτα τῆς Βαλδράδας πολλὰ ἐμίσει) ψευδῶς εἰς πολλὰ ἐγκλήματα κατηγορηθεῖσα, καὶ μάλισμα τῷ τῆς αἰμομιξίας, ὡς ὅπῃ συνεμίγη με' τὸν ἀδελφόν ταύτην, καὶ διεχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς· ἐν δὲ τῇ ὑστερᾷ συνόδῳ ἐσυγχωρήθη ὁ Λοθάριος νὰ συζευχθῇ με' τὴν Βαλδράδαν· καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην κατέκρινε Νικόλαος Α'. ἐν τῇ β'. συνόδῳ τῇ ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συναδριαιθεῖση (α').

§. 7.

(α) Διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν συνηχθήσαν τρεῖς σύνοδοι ἐν Ἀκκίσσῳ, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην τῷ ὡς γ'. ἐδιωρίσθη ὅτι ὁ βασιλεὺς Λοθάριος δὲν ἤμπορεῖ νὰ κρατῇ μοιχαλίδαν,

§. 7. Η' ἐν Ρώμῃ γ'. ὑπὸ Νικολάου τῷ Α'. (α) συνήθροισθη τῷ ὡξγ'. εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ ἀναγνωσθῆναι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Κωνσταντιν- πόλει συνόδου γεγενηίας τῆς α'. καὶ β'. λεγομένης, τὰς συναίνεσαν- τας Λιγύτας αὐτῇ εἰς τὴν καθαίρεσιν τῷ Γγνατίῳ, ἀπεξέρρησε τῆς Ἐκ- κλησιαστικῆς κοινωνίας, τὸν Φώτιον ἐνοχόν πολλῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὸ ἑαυτῇ δοκῶν ἀποδείξας κατέκρινε, καὶ τῷ ἀναθέματι τότε ὑπέβαλε, καθὼς καὶ τὸς χειροτονήσαντες αὐτὸν Γεώργιον τὸν Συρακυσῶν Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν Γγνατίον ὑπερασπιζόμενος τάχα Κωνσταντινπόλεως πάλιν ἀνεκήρυ- ξε, τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων ἀπεκύρωσε κτ'.

§. 8. Η' ἐν Σιθωνέκτῳ (β), σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει ὡξγ'. ἡ- τις ἐξάρχων ὄντος Γγκμάρου τῷ Ρήμων Ἀρχιεπισκόπου, καθεῖλε Ρόθαλ- δον τὸν Σσεσσίουνης Ἐπίσκοπον, καὶ εἰς μοναστήριον ἔβαλεν· ὁ δὲ Ρόθαλ- δος τὸν τῆς Ρώμης ἐκκαλέσας, ὁ Γγκμαρος, καὶ ὅσοι τῶν τῆς συνόδου Ἐ- πισκόπων τὴν τῷ Ρώμης Ἐπίσκοπον δύναμιν δὲν τὴν ἐνόμιζον ὡς ἡδὲν, ἄλλον ἀντ' αὐτῷ Ἐπίσκοπον εἰς τὸν θρόνον προεχειρίσαντο, εἰς τὰ ὁποῖα δεινοπαθήσας Νικόλαος Α'. καὶ πολλὰ ἀδιμονήσας, σύνοδον ἐν Ρώμῃ τὴν δ'. (γ), συνήθροισε, καὶ τὰ πραχθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Σιθωνέκτῳ συνόδου ἐκύρωσε, καὶ τὸν Ρόθαλδον νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν θρόνον τα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξώσθη ἐπρόσβαξεν, ἄλλ' εἰς μάτην· ἀνάγνῳθι τὰς δογματικὰς Ἐ- πιστολάς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τὰς τῷ Ρόθαλδῳ κειμένας ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων.

§. 9. Η' ἐν Βορματίᾳ σύνοδος ἐγένετο ἐν ἔτει ὡξή. εἰς ἀνάρθρωσιν, περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως, κανόνες ταύτης σώζονται π'. ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις, ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ μὲν μλ. πρότεροι ταύτη τῇ συνόδῳ ἀνήκασιν, οἱ δὲ λοιποὶ τῶν δὲν εἶναι αὐτῆς, κατὰ τὴν κρί- σιν Λαυρεντίου Σερίε, καὶ Κοριολάου τῷ ἀνακεφαλαιώσαντος μόνου ταύτης μλ. κανόνας (δ), ἀνάγνῳθι τὸν Ο'σίαιθρον (ε)

§. 10. Η' ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος συνήθροισθη κατὰ Νικολάου Α'. τῷ Ρώμης Ἐπίσκοπον ὑπὸ Φωτίῳ τῷ Κωνσταντινπόλεως Πατριάρχῳ, ἐν ἔτει ὡξς'. (ζ), ἐπὶ Μιχαὴλ τῷ Αὐτοκράτορος, καὶ Βασιλεῖς Μακε- δόνος τῷ Καίσαρος, δι' αἰτίαν τοιαύτην· οἱ Βέλγικοι ἐλθόντες ἡδὲν εἰς τὴν

Σιθωνέκτος

Βορματίας.

Κωνσταντιν- πόλεως.

λίδα, εἰς δὲ τὴν β'. κατεδικάσθη ἡ Θεοβέργη εἰς μίαν μετάνοιαν φανεράν· καὶ εἰς τὴν τρίτην τῷ ὡξβ'. ἐδόθη ἄδεια τῷ Λοθαρίῳ νὰ χωρεθῇ τὴν νόμιμόν τε γυναικα, καὶ νὰ λάβῃ τὴν Βαλδραδα. ἴσμεν ἡ Μετηνσία περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως· ὁ δὲ Πάπας Νικόλαος δύο συνόδους ἔταξε τῷ ὡξβ'. καὶ ὡξγ'. εἰς ἑκταίαν, καὶ εἰς τὴν β'. ἡτοι τρίτην ἐπ' αὐτῇ, κατεκρίθη ἡ Μετηνσία σύνοδος, καὶ καθιερέθησαν Γενδέριος, καὶ Θεούταγρος Ἐπίσκοποι, οἱ ὑπερασπισταὶ τῷ χωρισμῷ τῷ Λοθαρίῳ, καὶ κανόνας ε'. ἐξέδωκε.

(α) Αὕτη δ'. ἐστὶ ἐπὶ Νικολάου τῷ Α'.

(β) Κάλιον ἐν Σσεσσίουνῳ, διότι συνήχθη εἰς Σσεσσίουνον.

(γ) Αὕτη ἐστὶν ε'. ἐπὶ Νικολάου Α'. (δ) Σελ. 667.

(ε) Ἐκατοστ. θ.

βιβλ. Δ. κεφ. γ'.

(ζ) Κάλιον τῷ ὡξζ'.

τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ διὰ μέσε Μιχαὴλ τῷ Αυτοκράτορος, καὶ Βάρδα τῷ Καίσαρος καὶ ἀναγεννηθέντες μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα, καὶ διδασκόμενοι ὑπὸ Φωτίου Πατριάρχου, καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀποσπασθέντων ἀρχιερέων, καὶ διδασκάλων, ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος εἰς αὐτοὺς ἀπέστειλεν, ἵνα διδάξωσιν αὐτοὺς τὰ Λατινικὰ ἔθιμα, καὶ κηρύξωσι τὸν Φώτιον νὰ μὴν εἶναι νόμιμος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτῷ πραττόμενα νὰ εἶναι ἄκυρα· διὸ δεινοπαθήσας ὁ Φώτιος ἔγραψε τοῖς Πατριαρχαῖς, καὶ Ἐπισκόποις δεινολογόμενοις περὶ τῶν τοιούτων ἄθεν συνόδου συναχθείσης, καὶ τοποτηρητῶν εἰς αὐτὴν ἐλθόντων τότε Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων, πρὸς βλάβην τούτου, τε προπετές, ἤτοι ἡ ἀνιδέεια τῷ Νικολάῳ, καὶ ὅσα ἐναντίον τῶν Ἀποστολικῶν, καὶ Συνοδικῶν κανόνων ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῷ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐνεσπάρη, καὶ μάλιστα ἡ τῶν ἱερέων ἀγαμία, ὑπὸ ἐπιτηδείαις βαρυτάτοις ὑπ' αὐτῶν ἐμποδιθεῖσα, διὰ τῆς ἀποστασίας ἀρχηγῆς, καὶ τῷ Ἀντιχείᾳ ὑπηρετῶν αὐτῶν ἐπονομάζει, ὁμοίως ἐδέχθησαν καὶ τὰ ἴσα τῶν σπασθέντων Ἐπισκόπων ὑπὸ τε τῷ Τριβέρεως Θεογνώστῳ, Ἀρχιεπισκόπῳ, τῷ Κολωνείᾳ Γενθέρῳ, καὶ Ἰωάννῃ τῷ Ραβέννῃ, εἰς τὰς ὁποίας δεινολογόμενοι, περὶ τῆς τῷ Νικολάῳ Τυραννίδος, βοήθειαν τινα παρὰ τῷ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπισκόπῳ ἐζήτην τῶν λοιπῶν πάντων θεωρηθέντων ἐπὶ τῆς Συνόδου, παρόντος τῷ τε βασιλεὺς Μιχαὴλ, καὶ Βασιλεὺς τῷ Καίσαρος, ὁμοίως καὶ τῶν συλητικῶν, καὶ πατρικῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν, ἀνάξιος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐκρίθη ὁ Νικόλαος, καὶ ἐκαθάρθη, καὶ τῷ ἀναθέματι αὐτὸς τε, καὶ οἱ ὁμογνωμονῶντες μετ' αὐτὸν παρεδόθησαν· τὰ πρακτικά δὲ ταύτης τῆς συνόδου ἐπεμψαν αὐτῷ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς Ρώμην διὰ Ζαχαρίου τῷ Χαλκιδόνος Μητροπολίτου, καὶ Θεοδώρου τῷ Καρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν κατὰ
τάτας τὰς χρόνας.

§. 1.

Ανδρες ἐν ἀρετῇ περιφανεῖς ἔγιναν κατὰ τάτας τὰς χρόνας Συμεὼν ὁ Μεταφραστής, Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος, Φώτιος ὁ Πατριάρχης, Νικήτας ὁ Παφλαγόνης, καὶ εἴτις ἄλλος, ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις Ἀλμανός ὁ Γάλλος, καὶ Οὐδάλριχος ὁ Ἀυγάνης Ἐπίσκοπος.

§. 2.

Συμεών ο
Μεταφρα-
στής.

§. 2. Συμεών ὁ Μεταφραστής, τὸ καλῆται ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας πέρνωντας (α), πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Κωνσταντινῆπολιν, ἐπ' ἀρετῇ δὲ διαβεβοημένος, ὅστις μὲ τὴν ἐπίπνοιαν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας σκῆμματα με πολλὰς ἰδῶτας, καὶ πόνους συνέγραψε, καὶ καλλωπίσας με δύναμιν λόγου, καὶ σοφίας εἰς ὕμνον τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ δόξαν διαιωνίζουσαν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιζόντων ἁγίων Μαρτύρων, τὰ μνημολόγια, ἤτοι μαρτυρολόγια κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶς τις ἀπὸ αὐτῶν τὸν ἀμαράντινον Στέφανον ἐσέφθη συνετάξατο, ἀναγινῶδι περὶ αὐτῶν τὸν Βελλαργῖνον (β), καὶ τὸν Βαρώνιον (γ), τῶν δὲ συναξαρίων οἱ εἰχοὶ πολλὰ ἐξαίρετα συνετέθησαν ὑπὸ Χριστοφόρου Πατρικίου, καὶ Ὑπάτου Μιτυληναίου, ἀπὸ τὰς ὁποῖαις οἱ μὲν Γαμβικοὶ ἐν ἐγκωμίων τάξει τό, τε ὄνομα, καὶ τὸ τέλος τῶ ἐγκωμιαζομένου δηλοῦσιν, ὁ δὲ Ἡρωϊκὸς δηλοῖ ὅμως τό, τε ὄνομα, καὶ τὸ τέλος αὐτῶ, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελειώθη· ἐν δὲ ταῖς πρώταις ἡμέραις ὑποσημαίνει καὶ τὰ τῶν μινῶν ὀνόματα.

§. 3. Γωσήφ ὁ ὕμνογράφος, ἦν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σικελίας, ἔχων γονεῖς Πλωτῖνον, καὶ Ἀγάθην, αἰχμαλωτισθείσης δὲ τῆς Πατρίδος τε ἀπὸ τὰς Ἀγαρηνῶν, μετὰ τὴν μητέρα τε, καὶ μετὰ τὰς ἀδελφάς τε εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐφέρθη, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου τὸν μοναδικὸν ἔκλεξε βίον, ἔπειτα ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος, καὶ σὺν τῷ Δεκαπολίτῃ Γρηγορίῳ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ὅπου φυτρώσασα ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην, παρακληθεὶς εἰς τὸτο ἀπὸ τινῶν, περιπεσὼν δὲ εἰς πλοῖα βαρβερικὰ δεσμώτης εἰς Κρήτην φέρεται, καὶ εἰς φυλακὴν τίθεται· τῷ δὲ Θεοφίλῳ ἀποδανόντος, καὶ ἐλευθερωθεὶς αὐτὸς ἀπὸ τὴν φυλακὴν πρὸς Κωνσταντινῆπολιν διεσώθη, ὅπου ἔξω τῷ πρέποντος ἐξωρίσθη, ἀλλ' εὐθὺς πάλιν ἀνακληθεὶς, τῶν σκευῶν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐμπιστεύθη, πατριαρχεύοντος τῷ Γγνατίῳ, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὸν Φώτιον σέγγεται, καὶ ἐπαινεῖται, καὶ πολλὰς ἁγίας ὕμνολογήσας, ἀπέθανε, πολλὰς κανόνας ἁγίων ἀφείς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀναγινῶδι τὸ συναξάριον αὐτῶ τῇ γ'. Ἀπριλλίῳ.

Γωσήφ ὁ ὕμ-
νογράφος.

§. 4. Ὁ ἱερώτατος Φώτιος, περὶ ὃ ἀνωτέρω εἴρηται, πᾶσαν παιδείαν ὑπερβάς, πάντας τὰς ἐπὶ τῷ καιρῷ τα κατ' ὑπερβολὴν ἐξεπέρασε, μαρτυροῦσιν αὐτὸ τὸ πολὺ τῆς σοφίας, τὰ διάφορα συγγράμματα, συνετάξε δὲ βιβλιοθήκην ἀξιόλογον, τὴν ὁποίαν αὐτὸς Μυριόβιβλον καλεῖ, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ἀναγνωσθείσας ὑπ' αὐτῶ βίβλους κατὰ τε τὰ κεφάλαια,

Φώτιος.

(α) Ἐλλειπτικὸς ὁ τόπος, φαίνεται μοι πῶς ἔπρεπε καὶ λέγειν, Συμεών ὁ Μεταφραστής, τοῖσδε ὀνόμα λαβὼν, εἰς διαφορὰν τῶν ἄλλων κτ'.

(β) Περί Ἐκκλησι. συγγραφο. ἔτει 850.

(γ) Χρον. ἔτει 809. ἀρ. 53.

καὶ τὰς αὐτῶν περιλήψεις μὲ δοκιμασίαν κατατάττει, καὶ τὰ ἐξ ἐκείνων παραληφθέντα προσέττει· οἱ δὲ συγγραφεῖς τῶν τῶν βιβλίων σοφ. κατὰ τὸν Ποσειδώνιον εἰσὶν (α)* ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται φανερόν τὸ τῆς σοφίας αὐτῆς ποικίλον, καὶ τὸ περὶ τὴν κρίσιν ἔντεχον, καὶ καθαρώτατον· ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰς τε κανόνας τῶν συνόδων, καὶ τὰς βασιλικὰς νόμους κατατάξας εἰς τίτλους ιδ'. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον· ἐξετέλεσε, Νομοκάνονον αὐτὸ ἐπιγράφας, τὸ ὁποῖον ὕστερον ἐξηγήσας κατὰ πρός αὐτον βασιλικὴν, καὶ πατριαρχικὴν, Θεόδωρος ὁ Βαλσαμών, καὶ Γωάννης ὁ Ζωναρᾶς· ὁμοίως ἐξέδωκε καὶ διαφορὰς Ἐπιστολὰς τυπωθεῖσας ἐν Λαοδυνίᾳ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὁμιλίαις ἐκ ὀλίγαις, καὶ λόγους πανηγυρικούς, καὶ τὰ ἀμφιλόχεια, σύγγραμμα ἀξιέπαινον, ὅπως ἐστὶ ἀνέκδοτον ἐστὶ, καὶ ἄλλα τεύχη, ὅρα τὸν Κεδρήνιον (β), καὶ τὸν Ποσειδώνιον (γ)· ὁ Βαράνιος διαβεβαίωσι (δ), ὅτι αὐτὸς ὁ Φώτιος πρῶτος νὰ εἶπε τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίαν αἰρετικὴν, ὡς διδάσκουσιν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τῆς Υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι, ὁμοίως καὶ ὁ Οὐνόσιος (ε), τὸτο δὲ ἀληθές ἐστι· διότι εἰς τὸν καιρὸν τῆς Φωτίου αἱ καινοτομίαι τῶν Λατίνων εἰ. ἦσαν· α'. ἡ τῶν σαββάτων νηστεία· β'. ἡ κατάλυσις τῆς α'. ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς· γ'. ἡ ἀγαμία τῶν πρεσβυτέρων δ'. ἡ ἐξαθένησις τῆς μύτης, διότι ἔλεγον αὐτὸ νὰ ἀρμόζῃ μόνοις τοῖς Ἐπισκόποις, καὶ ἔχι τὰς πρεσβυτέρους, καὶ ε'. ἡ ἐν τῷ συμβόλῳ προσδήκη, ἡ τῶν κακῶν κορώνης, κατὰ τὸν Φώτιον.

Νικήτας
Παφλαγον-
νος.

§. 5. Νικήτας ὁ Δαβίδ, ὅστις καὶ Νικήτας Παφλαγόνος καλεῖται, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, καὶ πολλὰ ευφραδὴς, πολέμιος τῷ Φωτίῳ· ἔγραψε τὸν βίον τῆς ἁγιωτάτης Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου, ὑπεμνήματα εἰς τὰς Κανόνας τὰς ἐορτασίμους, καὶ λόγους ἐγκωμιαστικὰς τῶν πανευφώνων Ἀποστόλων, καὶ ἄλλας τινὰς ἐορταστικὰς.

Ἀλμανός.

§. 6. Ἀλμανός Γάλλος μοναχὸς τῆς Ἀλτβιλλανησιῶν κοινότητος ἔγραψε τὸν βίον Οὐιδάρου τῆς Ρήμων Ἀρχιεπισκόπου, τὸν βίον Σινδάλφου, τὸν βίον Ἐλένης τῆς Αὐγένης, καὶ τὴν αὐτῆς μετάθεσιν· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς καιροὺς αὐτῆς ἡ Φραγκία ὑπὸ τῶν Νορμανῶν ἐρημῆτο, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς Προφῆτης Ἰερεμίου, τὴν ἐρήμωσιν αὐτῆς τῆς γῆς, καὶ τῆς ἰδίας μοναστηρίου, μὲ τετραπλάσιον ἀλφάβητον κατεδρήνησεν· ἀναγνώδι περὶ αὐτὸ τὸν Τριδέμιον (ζ).

Οὐλδέριχος

§. 7. Οὐλδέριχος, ἡ καὶ Οὐλδέριχος ὁ Αὐγένης τῶν Βινδελίκων Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐπὶ ἀγιότητι διαβεβημένος, διὰ τὸν ὁποῖον λέγεται πᾶσι νὰ ἔγραφεν ἐκείνην τὴν ἀξιολογιμώμενον Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πᾶπαν Νικόλαον ἐναντίον τῆς τῶν Κληρικῶν ἀγαμίας, τὴν ὁποίαν ὁ Νικόλαος ἐσπέδαξε νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι δηλαδὴ νὰ εἶναι ἄγαμοι, ἐὰν καὶ οἱ κόλακες τῷ

(α) Γερ. προπ. Τόμ. Β'. σελ. 287. (β) Σελ. 433. (γ) Γερ. προπ. Τόμ. Β'. σελ. 287. (δ) Χρον. ἔσται ὡς ἀριθ. 67. (ε) Διαλέξει γ'. περὶ τῶν τριῶν συμβόλων ἀριθ. 34. (ζ) Σελ. 58.

τῷ Πάπᾳ Βελλαρίνῳ τε, ἡ Βασιλίας διίσχυρίζονται νὰ ἀποδείξωσιν, πῶς νὰ εἶναι πλασὴ αὐτὴ ἡ Ἐπιστολὴ τῷ Οὐδέρριχα, καθὼς ἡ τὴν αὐτῇ Ἐπιστολὴν ὑπὸ τῶν τὰς ἑκατονταετηρίδας συγγραφευτῶν ἀναφερομένην.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ'.

Περὶ Βασιλείᾳ τῷ Μακεδόνος Αὐτοκράτορος, ἡ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Θανατώσας λοιπὸν τὸν Μιχαὴλ ὁ Βασίλειος, ὡς εἴρηται, ἐν τῷ Παλατίῳ τῷ Ἀγίῳ Μάμαντος, ἡ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀπὸ ἱπποκόμος Αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη παρὰ πάντων ἐν ἔτει ωξ... ἡγεμὼν καλὸς, ἡ ἡμέρος, εἰς τὴν διαίταν ἀκριβὴς, τῆς δικαιοσύνης ἐπιμελόμενος, ἡ περὶ αὐτῆς μεγάλῃν σπαδὴν ποιόμενος, διότι νὰ ἐμπολιτεύηται ἰσονομία εἰς τὰς ἀρχομένους, ἡ δικαιοσύνη, ἡ νὰ μὴν ἀδικῶνται οἱ πτωχοὶ, ἡ πειράζονται ἀπὸ τῆς πλασῆς ἐσοχάζετο, τὰς θηταυρὸς τῆς ὁποίας ὁ πρὸ αὐτῷ βασιλεύσας κατεξοδίασε, τὰς εἰσοδίασεν· εἰς τὰ ἀξιώματα ἐδιώριζεν ἀνδρώπας ὅπῃ ἦσαν μαρτυρημένοι πῶς αἱ χεῖρες τῶν ἦσαν καθαραὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀδικίαν, ἡ δωροληψίαν, ἡ πανταχῇ ὀρισμὸς ἐπεμπε πῶς τελείως νὰ ἐγερεθῇ ἡ ἀδικία, ἡ νὰ μὴν ἀκένηται εἰς τὰ ὅρια τῆς βασιλείας τῆς, ἡ ἐδιώρισε κριτὰς δίδων αὐτοῖς σιτηρέσιον, ἡ παντοδαπὰς φιλοτιμίας, προεάζων νὰ διημερεύωσι, ἡ νὰ διωρδῶνῳσι τῶν φιλονεικάντων τὰς διαφορὰς, ξεχωρίζων εἰς αὐτὰς τόπας ἐπιτιθεῖσας, ἡ ἀρμοδίας· ἐδιώρισε δὲ ἡ ζωτροφίαν διὰ ὅσας εἶχον κρίσεις, ἡ ἦτον πτωχοὶ, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰς κρίσεις τῆς ὄντες πτωχοὶ, ἡ ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων, ἔκρινε δὲ ἡ μόνος τε ὅταν εἶχεν ἄδειαν ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς υποθέσεις, ἡ ἐκείνης ὅπῃ ἔρριπταν δοσίματα, ἐσοχάζετο μήπως ἀδικεῖ τις· ἐσυγκρότησε δὲ ἡ πόλεμον μετὰ τῆς Σαρακηνῶς εὐτυχῶς, ἡχὶ ἀπαξ ἀλλὰ πολλὰκις· ἐδείξε δὲ ἡ εἰς τὰς θείας ναὺς πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἡλλας μὲν ἐκ θεμελίων κτίζων, ἡλλας δὲ ἀπὸ τῆς σεισμῶς σκασμένους, ἡ διεφθαρμένους ἀνακαινίσας, ἡλλας δὲ καλωπίσας, ἡ σολίσας· πολλὰς δὲ Ἐβραίας μετὰ ταξίματα δωρεῶν, ἡ χαρίσματα, ἡ μετὰ ἀνταλλαγὰς δωρεῶν ἡξίωσε τῷ θεῷ βαπτίσματος· τὸ δὲ γένος τῶν Βελγάρων, ἔτι ἀσεβέωτον ὢν εἰς τὴν θεοσέβειαν, μοναχὰς εὐλαβεῖς, ἡ ἱερεῖς σολισμένους μετὰ ἀρετὴν πέμψας πρὸς τὴν πίσιν ἐβεβαίωσεν, ἡχὶ δὲ Νικόλαος ὁ Πάπας, ἡ Λαδοβίκος ὁ Ρ' ἡγας,

Βασίλειος
Μακεδόν
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ. 867.

Χαρακτὴρ
αὐτοῦ.

Ρώσοι γί-
νονται Χρι-
στianoι.

Θάνατος
Βασιλείς
Μακεδόνας.

Φώτιος ε-
ξορίζεται
τῷ θρόνῳ, ὡς
διατί.

Ε'κάνοδος
Γιγνατίς εἰς
τὸν θρόνον.

γας, ὡς ψεύδονται Ρηγίνων (α), ἡ ὁ Σιγήβεργος (β), ὁμοίως ἡ τὰς
Ρώσους, οἵτινες ἡ Κόμανοι ἐλέγοντο, ποιῶν συμφωνίαν με' αὐτὰς ἐγι-
νεν αἰτίας νὰ ἐλθῶσιν εἰς τὸ σωτήριον βάπτισμα, πέμψας εἰς αὐτὰς ἡ
ἀρχιερέα· τέλος ἐρχόμενος εἰς τὸ κυνήγι, εὑρε μίαν μεγάλην ἔλαφον,
ὕψιλὰ κέρατα ἔχουσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρατον πληγώθηκε κατὰ τὸ
σῶμα, ἡ συγχιτθεῖς εἰς τὰ σπλάγχνα, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν, ἐν
ἔτει ὡς συμβασιλεύσας με' τὸν Μιχαὴλ μὲν χρόνον ἕνα, αὐταρχήσας
δὲ 15. ἡ ἀφείλε τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ Λέοντι, ἀνάγνωθε περὶ αὐτὰ τὸν
Ζωναράν (γ), τὸν Κεδρινόν (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), τὸν Σκυλίτζην (ζ),
καὶ ἄλλας.

§. 2. Τῶτον τὸν βασιλέα Μακεδόνα Βασίλειον λέγουσιν, ὅτι ἀπελ-
θὼν εἰς ἐορτὴν μετὰ τὴν αὐτῇ ἀνάρρησιν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ἡ
θέλων νὰ μεταλάβῃ τῆς θείας κοινωνίας, Φώτιος ὁ Πατριάρχης τὸν ἐμ-
πόδισεν, ἀνδροφάνον καλέσας αὐτὸν, ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Βασίλειος, εἰς μο-
ναστήριον τῆς Σκέπης καλέμενον τὸν Φώτιον ἐπεμψε, καταβιβάσας τῷ Πα-
τριαρχεῖ, ὡς τάχα παρανόμως ἐξωσθέντος τῷ Γιγνατίῳ ἀπὸ Βάρδαν τὸν
Καίσαρα, ἡ αὐτὸς ἀρχιερατεύων ζῶντος τῷ Γιγνατίῳ· πέμψας δὲ Ἡ-
λίαν τὸν τῷ εὐλόγῳ Δραγγάριον ὑφ' ἑξορίαν τὸν θείον Γιγνατίον,
ἡ εἰς τὴν περιώπην τῆς ἀρχιερωσύνης ἔβαλε· νὰ ἡσυχάζῃ προσάξας τὸν
Φώτιον, ὥς ἡ τὸν δικαίως ταχθέντα, ἡ διωρισθέντα Πατριάρχην Γιγνα-
τίον, πρὸς αὐτὸν μεταστήσῃ ὁ Θεός.

§. 3. Ἀναβάς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον ὁ Γιγνατίος, εὐθὺς τὸν τε Φώ-
τιον ἀφώρισε, ἡ τὰς αὐτὸν χειροτονήσας, ἀλλ' ἔτι ἡ τὰς σὺν αὐτῷ
συγκοινωνήσας· ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ νὰ μὴ φανῇ, πῶς ἀτόπως ἐπραξε,
πρέσβεις πέμπει πρὸς Νικόλαον τὸν Ρώμης, διὰ νὰ θεωρήσῃ ἐκεῖνος τὴν
περὶ τούτων τῶν Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχῶν διένεξιν, (ἰξεύρων πῶς ἀ-
δισάκτως ὁ Νικόλαος θέλει κατακρίνει τὸν Φώτιον) ἐκ μέρους μὲν τῷ Γιγ-
νατίῳ Γωάννῃ τὸν Σουλᾶν Μητροπολίτην, ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ Βασίλειον τὸν
πρωτοσπαδάριον διὰ νὰ γένῃ μάρτυς τῶν γενησομένων, παρὰ δὲ τῷ Φω-
τίῳ Πέτρῳ τὸν Σαρδέων Μητροπολίτην, παρακαλῶν αὐτὸν τὸν Νικόλαον
μετὰ τὸ ἀνακρίναι ἐν Ρώμῃ τὴν ἐκεῖνων ὑπόθεσιν, νὰ ἀποστείλῃ Λιγνάτιον
εἰς Κωνσταντινὴν με' τὰς ῥιζέντας πρέσβεις, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπό-
λει νὰ γένωσι τὰ αὐτὰ διὰ συνόδου, τῆς ἀναθεματισμένης αὐτὸν ὡς εἴρη-
ται· φθάσαντες λοιπὸν εἰς Ρώμην, ἔξω ἀπὸ τὸν Σαρδέων Μητροπολί-
την, ὅπῃ ἐπύγη εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν μὲν Νικόλαον δὲν εὗρον ἐπειδὴ
ἀπέθανεν, ἀλλὰ τὸν διάδοχόν τε Ἀδριανὸν Β'. τῷ ὁποίῳ οἱ πρέσβεις ἐνε-
χείρισαν τὰ γράμματα τῷ βασιλεῖ, λέγοντες αὐτῷ ἡ ὅσα τὰς ἐπρόστα-
ξεν ὁ βασιλεὺς νὰ εἰπῶσιν.

§. 4.

(α) Βιβλ. β'. ἔπει ὡς. (β) Ἐπει ὡς. (γ) Βιβλ. 15'. σελ. 131. (δ)
Σελ. 437. (ε) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 219. (ζ) Εἰς τὰς χρόνους αὐτὰς.

§. 4. Ο Ἀδριανὸς λοιπὸν σφικτὰ κρατῶν τὰς πράξεις τῷ Νικολάῳ, σύνοδον εὐθὺς τοπικὴν εἰς Ρώμην κατήγγειλε, τῆς ὁποίας συναθροισθείσης, βεβαίῳ πάντα τὰ ὑπὸ τῷ βασιλέως κατὰ τῷ Φωτίῳ πραχθέντα, ῥίπτει εἰς τὸ πῦρ πάντα τὰ κατὰ τῷ Νικολάῳ παρὰ Φωτίῳ, ἢ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει συνόδου πραχθέντα, ἢ λαληθέντα, ἢ τῷ ἀναδέματι τὸν τε Φωτίον, ἢ τὰς παρ' αὐτῷ χειροτονηθέντας ὑποβάλλει, (τὰς ὁποίας ὡς λαϊκὸς, ἢ ἀνέκτος ἐκέλευσε νὰ γνωρίζωνται) ἢ πάντας τὰς ὁμογνωμονήσαντας μετ' αὐτοῦ εἰς ἐκείνην τὴν σύνοδον, συγχωρεῖ δὲ πληρέστατα εἰς ὅλας ἐκείνας ὅπῃ ἡθέλησαν τὰ πρακτικὰ ἐκείνης τῆς συνόδου, ἐξόχως εἰς τὸν βασιλέα Βασίλειον, τὸν ὅποιον ἢ υἱὸν ὀνομάζει εὐμενέστατον, ἢ βασιλέα ὀρθοδοξώτατον, συμβαλεύων αὐτῷ σύνοδον νὰ συναθροίσῃ εἰς Κωνσταντινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἢ αὐτὸς θέλει πέμψῃ Λιγύτας Δονάτον, ἢ Στέφανον τὰς Ἐπισκόπους, ἢ Μαρίνον τὸν διάκονον, διὰ νὰ βεβαιώσωσι τὰ κατὰ Φωτίῳ ἐν Ρώμῃ πραχθέντα, ἢ τὰ ὑπὸ τῆς συνόδου λαληθέντα τε, ἢ πραχθέντα κατὰ Νικολάῳ Α'. νὰ ῥίψωσιν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ μὴν μείνῃ ἀπ' αὐτὰ ἕτε ἐν ἰῶτα· ἢ ἐκεῖνος ὅπῃ ἡθέληεν ἐναντιωθῇ, νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἀνάγνωδι τὸν βίον τῷ Γρηγορίῳ, ἢ ἄλλῳ.

§. 5. Αὐτὸς ὁ Βασίλειος ἰδὼν τὰς πολιτικὰς νόμους δυσκόλως, ἢ συγχισμένως, ἐσπένδασε προσφόρως κατὰ τὸ πρέπον νὰ τὰς διορθώσῃ, ἢ τὴν μὲν τῶν ἀνηρημένων ἀσχεσίαν νὰ ἐκβάλῃ, τῶν δὲ κυρίων νὰ καθάρισῃ τὸ πλῆθος, διὰ τὰτο πρόχειρον νομικὸν ἐξέδωκε ἀπὸ τίτλης ἐξήκοντα συνιστάμενον, δὲν εἶχε δὲ καιρὸν νὰ τὸ τελειώσῃ, ἐπεὶδὴ ἀπέθανεν, ἐτελείωσε δὲ τὸ ἔργον Λέων ὁ σοφὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ, διὰ τὰτο ἐπιγράφεται αὐτὸ τὸ νομικὸν πρόχειρον, εἰς μερικὰ μὲν εἰς τὸ ὄνομα Λέοντος τῷ Αὐτοκράτορος, εἰς ἄλλα δὲ ἀντίγραφα, εἰς τὸ τῷ Λέοντος, ἢ Κωνσταντίνῳ, ἢ εἰς ἄλλα εἰς τὸ ὄνομα Βασιλείῳ, Λέοντος, ἢ Κωνσταντίνῳ, ἢ μετὰ διαφορὰς προλόγους· σώζονται ἔτι ἢ νεαρὰ αὐτὰ τῷ βασιλέως, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἢ πρώτη εἶναι νὰ μὴν ἔχῃ τις ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τέταρτον γάμον, ἢ ναθεσθῇ πολλαὶ πρὸς Λέοντα τὸν υἱὸν τῶν ἐν κεφαλαίοις ξς'. ἀκροσιχίδα ἔχασαι αὐτὴν· Βασίλειος ἐν Χριστῷ βασιλεύς, Ρωμαίων Λέοντι τῷ πεπονημένῳ υἱῷ, ἢ συμβασιλεύοντι περὶ ἀρετῆς, ἢ παιδείας, τυπωθεῖσαι ἐν Παρισίοις Ἐλληνισί, ἢ Ρωμαίσι.

§. 6. Εἰς τὰς χρόνας τὰς τῷ Βασιλείῳ, ὁ τῶν Βαλγάρων ἡγεμὼν Χριστιανὸς ἦδη γενόμενος, εἰς μοναστήριον ὑπῆγε, τὴν ἐπισκοπίαν τῆς τε ἡγεμονίας, ἢ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀφείκε εἰς τὸν μεγαλῆτερόν τε υἱὸν, τὸν ὅποιον μαθὼν ὅτι πάλιν ἐξάκειλεν εἰς τὴν προτέραν ἐθνικὴν δεισιδαιμονίαν τὸν ἐτύφλωσε, ἢ καταστήσας τὸν νεώτερόν τε υἱὸν εἰς ἡγεμόνα, πάλιν εἰς τὸ μοναστήριον (ὅθεν ἐξῆλθε διὰ τῆς κοινῆς σωτηρίας) ἐπορεύθη, ὡς ἰσορῶσι Ρηγίνω (α), ἢ Σιγίβερτος (β).

ΡΡ 3

§. 7.

Πρόχειρον
νομικὸν τῷ
Βασιλεῖ

Οἱ τῶν Βαλγάρων ἡγεμῶν τυφλῶναι τὸν υἱὸν τῆς διατι-
θῆκεν ἢ
θῆκεν ἢ
νῆ εἰς εἰδὼ
λαοκρατίαν.

(α) Β. βλ. β. ἔπει ωξή.

(β) Χρον. ἔπει ωξή.

Πῶς οἱ Ρῶ-
σοι ἐπίστευ-
σαν τῷ Χρι-
στῷ.

§. 7. Φιλιωθεῖς ὁ Βασίλειος, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, μὲ τὸ ἔθνος τῶν Ρῶσων ἀρχιερεῖα εἰς αὐτοὺς ἐπεμψεν, ὅπῃ ἔσερξαν νὰ βαπτισθῶσιν· αὐτοὶ δὲ, παραγενομένα ἐκεῖ τῷ ἀρχιερέως, μέλλοντες νὰ ἔλθωσιν ἀπὸ τὴν πί-
στιν τὰς εἰς τὴν ἰδικὴν μας, ἀμελῶσαν, καὶ ἐδίδαξαν, καὶ ἂν δὲν ἰδῶμεν εἰ-
πόν θάυμα τὶ εἰς τὸν ἀρχιερέα, ὡς αὐτὰ ὅπῃ διδάσκει σὺ νὰ ἔγιναν
ἀπὸ τὸν Χριστόν, ποτὲ δὲν θέλομεν καταπειοῦν νὰ δεχθῶμεν τὸ δόγμα
σε· αὐτὸς δὲ εἶπε, νὰ ζητήσωσιν ὁ, τι θέλῃσι· καὶ αὐτοὶ εἶπαν, τὸ βιβ-
λίον ὅπῃ τὰ περὶ Χριστοῦ διδάσκει νὰ ριφθῇ εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἂν μείνῃ ἄ-
καυσον, τῷτο θέλει εἶναι ἡ πίστις ἡμῶν, ὅτι ἀληθῶς νὰ εἶναι Θεός, αὐ-
τὸς ὅπῃ κηρύττει· ἔσερξεν εἰς τῷτο ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀνέφθη μεγάλη
πυρκαϊά· τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὑψώσας τὰς χεῖρας, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς τι εἰς
τὸν Οὐρανὸν δόξασόν σε τὸ ὄνομα, εἶπε, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἔρριπεν εἰς
τὴν πυρκαϊάν, τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, καὶ ἀργοπορὲν εἰς τὴν φλόγα, ἔ-
μεινεν ἀβλαβές· οἱ βάρβαροι λοιπὸν θαυμάσαντες, ἐπίστευσαν εἰς τὸ κή-
ρυγμα, καὶ ἐβιάζοντο νὰ τελειωθῶσι μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα κτ'. ὡς ὁ
Ζωναράς ἱστορεῖ (α), καὶ ἄλλοι· οἱ δὲ βαπτισθέντες ἦσαν ἀπὸ τὰς ἡγε-
μόνας Ροσιωτλάβος, Σβεδοσλάβος, καὶ Κότζαλος, εἰς τὰς ὁποίας ὁ βαπ-
τεὺς ἐπεμψεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης τὰς υἱὰς τῷ στρατηλάτῃ Λέοντος Κων-
σαντίνου, καὶ Μεθόδιον, ὡς σοφὰς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ εἰδήμο-
νας τῆς Σλαβενικῆς γλώττης, οἵτινες πορευθέντες ἐκεῖ τὴν καινὴν διαθή-
κην εἰς τὴν ἐκείνων διάλεκτον μετέφρασαν, ὁμοίως ἐπὶ τῷτοις τό, τε
ψαλτήριον, τὴν ὀκτῆχηον, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκολου-
θίας βιβλία· μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος αὐτῶν ἐχειροτονήθη Μεθόδιος ὁ
Μωραβίας, ὁ δὲ ρηθεὶς Κωνσταντῖνος μεταφράσας καὶ ἄλλα Ἐκκλησια-
στικά βιβλία, διάκονος τῆς τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίας ἐγένινεν εἰς τὰς Ρῶ-
σας, καὶ ὕψερν τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἐνδυσθεὶς πρὸς Κύριον τελευταῖον
ἀπεδήμησε.

ΚΕΦΑ΄.

(α) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 136.

(β) Σελ. 462.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τῶν ἐν Δύσει Αὐτοκρατόρων Καρόλου τοῦ Κάλβου,
Λεοβίκου τοῦ Βάλβα, καὶ Καρόλου τοῦ Κράσου,
καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ τῆς Δύσεως.

§. 1.

Α'παθανόντος Λεοβίκου Β'. χωρὶς ἀρσενικὸν παιδίον, οἱ πατράδελφοι αὐτοῦ Λεοβίκος ὁ τῆς Γερμανίας, καὶ Κάρολος ὁ Κάλβος ὁ τῆς Φραγκίας ῥῆξ περὶ τῆς Αὐτοκρατορίας μεταξὺ αὐτῶν διεμάχοντο, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ μὲν Κάρολος φθάσας πρότερον διέβη εἰς Ῥώμην, καὶ σύρων πρὸς ἑαυτὸν μὲ δῶρα, καὶ λόγια ἡμέρα καὶ κολακευτικά τὴν τε τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὴν τῷ ἀρχιερέως ἔννοιαν, ἐξέφθη Αὐτοκράτωρ ὑπὸ Ἰωάννη τῷ Η'. ἢ Ζ'. ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ωσέ. ὅστις ἀπὸ τὸ φαλακρὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ Κάλβου, ἦτοι φαλακρὸς ἐλέγετο, υἱὸς Λεοβίκου τοῦ Πία, ἐκ τῆς Γαλτίας, καὶ ἔγκονος Καρόλου τοῦ Μάγνου, ἡγεμῶν πονηρὸς, ποικίλος εἰς τὰς συμβλάς, καὶ ἀγαπῶν πᾶ ἕνα· ὑπερηφανεύμενος δὲ καὶ μέγα φρονῶν διὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν, καὶ φορῶν Ἑλληνικὴν σοφίαν, ἐδείκνυνεν ὑπερηφανίαν ψυχῆς, ὅπῃ μετετέραπεν πλέον εἰς ἄλλότρια ἤθη· εἰς δὲ τὰς πολέμους, ἀπὸ τὸν λαγῶν δειλότερος ἦν, καὶ πρόχειρος πάντοτε νὰ φεύγῃ, ἢ νὰ κυνηγᾷ τὰς ἐχθρὰς, ὡς γράφει ὁ Σιγίβερτος (α). καλεσθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Πάπα εἰς Ἰταλίαν, διὰ νὰ διώξῃ τὰς πορδῆντας αὐτὴν Σαρακηνὰς, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φραγκίαν. ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν καθ' ὅσον· πίων δὲ τὸ δοδὲν δηλητήριον ὑπὸ τοῦ Ἰουδαίου Σεδεκίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐμεταχειρίζετο ὡς ἱατρὸν, ἀπέθανεν· βασιλεύσας δύο χρόνους, τῷ ὁποίῳ τὰ ὀσέα μετὰ ἐπταετίαν εἰς Παρίσιον μετεκομίσθησαν ἀποταμιευθέντα ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

§. 2. Τότε διάδοχος ἔγινεν εἰς τὴν τῆς Φραγκίας βασιλείαν, καὶ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν, κατὰ τὴν κοινοτέραν γνώμην, Λεοβίκος γ'. ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Βάλβος, ἦτοι τραυλὸς ἐπωνομαζόμενος ἐν ἔτει ωσέ. εσφείδεις ὡς ῥῆξ τῆς Φραγκίας ἀπὸ Ἰγχεμαρον τὸν Ῥήμων Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ὡς Αὐτοκράτωρ Δύσεως ὑπὸ Ἰωάννη Η'. τοῦ Ῥώμης Ἐπισκόπου, τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει τῆς αὐταρχίας τοῦ ἀπέθανεν, ὅθεν διὰ τὸ ὀλιγόζων αὐτοῦ, ἔτε

Κάρολος
Κάλβος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χριστοῦ
875

Λεοβίκος γ'
Γ'. Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
877.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωσέ.

ἢτε εἰς ἀρετάς, ἢτε εἰς κακίας ἀξιωμαζόμεντος ἔγινε, καὶ ἐπομένως ἢτε τοῖς ἀγαθοῖς, ἢτε τοῖς κακοῖς τῶν Καισάρων συνεπαριθμεῖται, καὶ ὁ Κασπιανὸς λέγει (α), πρὸ τῆς ἀρχῆς ὅμως νὰ ἐξάδῃ αὐτὸς ἄκακος, ἡμερος, καὶ ἐρασῆς τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς φροσύνης, ὅμως μὲ τὸν Κασπιανὸν καὶ ὁ Ρηγίνων μαρτυρεῖ (β).

Κάρολος Γ.
Κράσσοι
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
879.

§. 3. Κάρολος γ'. (ὅστις παχὺς ὦν κατὰ τὸ σῶμα Κράσσοι, καὶ Γρῶσσοι ἐπωνομάζετο· ἦν δὲ υἱὸς Ληδοβίκου τῷ βασιλεῶς τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Εὐμην, ἔγκονος μὲν τῷ Πίε, δυσέγκονος δὲ Καρόλου τῷ Μάγνε) ἐν ἔτει ραβ'. Αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, ὑπὸ Γωάννη ἡ. τῷ Πάπῃ σερφεῖς μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, ἡγεμὼν εὐσεβὲς, πρῶτος, ἐλευθέριος, καὶ μὲ πολλὰς ἀρετάς σολισμένος, εὐτυχὲς τε πρὸς τέτοις, διότι αὐτὸς μόνος ἐκυρίευσεν τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμανίαν, καὶ τὴν Φραγκίαν, αἵτινες πρότερον ὑπέκειντο εἰς διαφορὰς ἡγεμόνας· πολὺ δὲ ἀτυχὲς ἦν εἰς αὐτὰ, ἐπειδὴ ἦν ἀσθενὲς καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ὡς λέγουσι, μὲ τὴν συμβουλὴν τῶν οἰκείων τε βιασθεὶς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν παρητήθη, καὶ εἰς τόσῃν πτωχείᾳ μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς ἐξουσίας ἐξήσεν, ὥστε τὴν τροφὴν, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, μὴ ἐντραπείς παρὰ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ Αἰνέλφῳ νὰ ζητήσῃ· ἐκυβέρνησε τὴν βασιλείαν χρόνους ὀκτώ, καὶ περισσώτερον, ἀποθανὼν δὲ, ἐν τῷ Αὐγυνησίῳ μοναστηρίῳ ἐτάφη πλησίον Κωνσταντίας.

Ρώμης Ε'
πίσκοποι.

§. 4. Ρώμης Ε'πίσκοποι εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων ἔγιναν Γωάννης Η'. ἡ κατ' ἄλλας Σ'. Μαρίνος, ἡ καὶ Μαρτίνος Α'. Ἀδριανὸς Γ'. καὶ Στέφανος ε'. ἡ ε'. περὶ ἧ κατωτέρῳ.

Γωάννης Η',

§. 5. Γωάννης ἡ. (ἡ Σ'. κατὰ τὰς ἐπαριθμώμεντας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ρώμης Ε'πισκόπων, καὶ Γωάννην τὴν Πάπισσαν) τρεῖς Αὐγύστες ἔσχε, Κάρολον τὸν Κάλβον, Ληδοβίκον τὸν Β'. καὶ Κάρολον τὸν Κράσσον· ὅθεν εἰς τὴν πάροδον βαρέως ἠνωχλήθη ἀπὸ τῆς κόμητας τῶν Τησκαλῶν· ὁ αὐτὸς Γωάννης Φόρμωσον τὸν Πόρτε Ε'πίσκοπον, ὅπῃ ἐπαρμήνησε τὰς Τησκαλῶν κόμητας, ἀποσερῶν πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἀξίας, ἐβίασεν ἔτι αὐτὸν μὲ ὅρκον νὰ δεδῇ, πῶς πλέον νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν Ε'πισκοπὴν ταύτην, ἀλλὰ νὰ διαπερῇ μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἐξῆς εἰς λαϊκὴν συγκοινωνίαν, ὡς ὁ Σιγίμπερτος φανερώνει (α). αὐτὸς ὁ Γωάννης ἔγραψε πρὸς Φώτιον τὸν Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχην τὴν διαβεβοημένην ἐπιστολὴν· τῶτον τὸν Γωάννην καλῶσιν οἱ μεταγενέστεροι τῶν Παπιστῶν, ὡς ὁ Βαταγλίδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν συνόδων, ἀδρανῆ ἦτοι δύσμενον, καὶ δειλόν, καὶ ὡς γυναῖκα, ὅθεν Γωάννην Πάπισσαν ἐπειδὴ συγκατένευσε μὲ τὸν Φώτιον εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά.

§. 6.

(α) Εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.
ἐν ἔτει 900.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἐν ἔτει 904.

(γ) Χρον.

§. 6. Διάδοχος αὐτῷ ὑπῆρξε Μαρίνος, ὅστις με' μαγείας, καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπρεπεῖς πράξεις, ὡς ὁ Πλάτυνας βεβαίως, ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ρώμης· καθὼς λοιπὸν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ματαίως, καὶ κακῶς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ πρό αὐτῷ Πάπα Γωάννη ἡ. κατὰ τὸν Βαρώνιον (α), ἐχάλασεν, ἕτω καὶ τὸν ῥιθύνον Φόρμωσον λύων ἀπὸ τὸν ὄρκον, τὸν ἀπεκατέστησεν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τε.

§. 7. Ἀδριανὸς Γ'. χαριζόμενος εἰς τὰς Πρυγιγίτας τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ πολλὸν καιρὸν ὅτ' ἐσυμβουλευόντο διὰ τὸν Ῥήγα τας Κάρολον Κράσσον, δύο πράγματα ἐξέδωκεν, ἀπὸ τὰ ἑποῖα τὸ μὲν πρῶτον διελάμβανεν, ὅτι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ρώμης Ἐπισκόπου νὰ εἶναι ἡ βεβαίωσις τοῦ Ἀυτοκράτορος ἀνίσχυρος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸν Νικόλαον μᾶλλον ἐδοκιμάθη, λέγει ὁ Πλάτυνας ἐν τῷ βίῳ Ἀδριανῷ Γ'. παρὰ ὅτ' ὁ ἄρχισεν, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ κατορθώσῃ, τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι θανόντος τοῦ Ῥηγῶς Κράσσα χωρὶς ἀρσενικὸν παιδίον, τὸ βασίλειον με' τὸν Ἀυτοκρατορικὸν τίτλον χρεώσκει νὰ ἐγχειριδῇ εἰς τὰς Ἡγεμόνας τῆς Ἰταλίας.

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὸν καιρὸν Ἀλφόνσου τοῦ Μάγνου, Ὁρδωνία τοῦ β'. καὶ Φροίλα Β'. ὁμοίως καὶ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐπὶ Ἀελφρέδου ἑδεμία ταραχὴ πῶς νὰ ἐσυνέβη εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἀναγίνωσκεται.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλίαν, τῆς ὁποίας βασιλεῖς ἐχειμάτισαν Κάρολος Κάλβος, Λεοδοβίκος Βάλβος, Καρολόμανος, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ Λεοδοβίκος, Κάρολος Κράσος, Ὁδων, καὶ Κάρολος ὁ ἀπλῆς, οἱ Νορδμανοὶ, οἱ καὶ πρότερον ποιεῖντες ἐπιδρομὰς πᾶσα τὴν ἐκέρσευσαν, τὰς ὁποίας ἑδεῖς ἄλλος ἀπὸ τὰς ῥήγας εὐτυχεσσερον ἀντετάθη, ὡς ὁ Ὁδων, τὸν ὁποῖον ἄλλοι καλῶσιν Ὁτωνα, κόμης τοῦ Παρισιῖ, καὶ διάδοχος Καρόλου τοῦ Κράσσα μετὰ τὴν παραίτησιν ἐκείνη, διότι οἱ λοιποὶ, ἔξω ἀπὸ αὐτὸν πλέον εἰς χρήματα, παρὰ με' σίδηρον τὰ ἄρματα ἐκείνων ἐμπόδιζαν, ὡς Ῥηγίνων (β), Σιγύμπερτος (γ), Γράντζιος (δ), καὶ ἄλλοι ἰσορῶσιν.

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ αὐτοὶ Νορδμανοὶ με' ὁμοίαν ἀσπλαγχνίαν κινηθέντες, ἵχνη παντὸς ἄφισαν, διότι τὸ Λεόδιον, τὴν Κολωνίαν Ἀγριππίαν, τὴν Βωναν, τὸ Ἀκαῖσγερνικὸν Παλάτιον, τὴν πόλιν τῶν Τρεβίρων, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τόπους κατέκαυσαν, τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν μὴ δυνηθεῖς νὰ τροπώσῃ Κάρολος ὁ Κράσος, ὅτ' κατ' ἐκείνης τὰς καίρας ἦν Ἀυτάρχης ἐφάνη πῶς νὰ ἀπέκαμε. τελευταῖον Γότφριδος ὁ τῶν Νορδμανῶν βασιλεὺς, ἔταξε νὰ γένῃ Χριστιανὸς με' τοιαύτην περίεσσιν, καὶ συμφωνίαν, εἰάν ὁ Δέξ δώσῃ εἰς αὐτὸν χάρισμα τὴν τε τῆς Φρισίας ἐπαρχίαν, τὴν Γίσλαν, καὶ γυναῖκα τὴν τῇ Λοθαρία θυγατέρα· Λαβὼν δὲ ὅλα

Ἀδριανὸς
Γ'

Κατάσσις
Ἰσπανίας καὶ
Ἀγγλίας.

Γαλίας.

Γερμανίας.

Γότφριδος
Νορδμανῶν
βασιλεὺς γί
νεται Χρι
στιανός.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωξδ'. ἀριθ. 14.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει ωπζ.

(γ)

Χρον. ἐν ἔτει 900.

(δ) Περὶ Μητροπόλεως βιβλ. α'.

ὅλα αὐτὰ ἐβαπτίσθη, ἀπὸ Κάρολον τὸν Αὐτοκράτορα ἀναδεχθεὶς ἀπὸ τῆς ἁγίας Κολυμβήθρας, τῷ δὲ Σιγισμόνδῳ καὶ τοῖς ἄλλοις Νορδμανοῖς ὀλικὴ χρυσία, καὶ ἀργύρεα ἀμέτρητος ἐδιωρίσθη, καὶ τοιαυτῶς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Δυτικῆς Αὐτοκρατορίας, καθὼς ἰσορεῖ Ρηγίνων ὁ ἄριστος συγγραφεὺς τῶν τῶν Χρονικῶν (α). Περὶ τῆς γενομένης βλάβης, καὶ φθορᾶς παρὰ τῶν Νορδμανῶν ταῖς Γερμανικαῖς Ἐκκλησίαις δεινολογεῖται, οἱ τῆς ἐν Μογεντία συνόδου πατέρες, ἐν ἔτει ωπῆ. τῶν ὁποίων τῆς λόγου, ἀνάγνωδι ἐν τῷ προλέγῳ τόμῳ δ'. τῶν συνόδων, καὶ κανόνι α'. τῆς Μετηνσίας συνόδου.

§. II. Πρὸς τὰς ῥηθείσας Ἐπαρχίας, πολλὰ νὰ ἐταράχθη καὶ ἡ Σαξονία μετὰ τὰς ἐφόδους τῶν Δάνων, καὶ Νορδμανῶν, ὁ Γράντζιος ἰσορεῖ (β), μετὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας Βρῆνων ὁ τῆς Σαξονίας Δῆξ μετὰ πολλὰς καὶ ἄλλας Χριστιανὰς ἐφονεύθη· αὐτὸς εἶναι ὁ Βρῆνων, ὅπῃ ἐκτίσθη τὴν ἐνδοξον πόλιν, ὅπῃ ἀπὸ τὸ ὄνομά τε ἐκλήθη Βρενσβικ, ἦτοι Βρῆνωνος κώμη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κόλπος, διότι τὸ Βρεκ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Σαξόνων κόλπον σημαίνει, ὡς ὁ Γράντζιος ἰσορεῖ (γ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων Αὐτοκρατόρων.

§. I.

Σύνοδοι συνεκροτήθησαν ἐπὶ αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀνατολῆς τε, καὶ Δύσεως, αὗται. ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῆ Φωτίου, ἡ Βερμερινισία, ἡ Ἀττικηνισία, ἡ ἐν Τικίνῳ, ἡ Ποντιγονηνισία, ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ὁγδόη Οἰκεμενική, καὶ ἡ ἐν Κολωνείᾳ.

Κωνσταντιν
πόλεως φευ
δοσύνοδος.

§. 2. Ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῆ Φωτίου σύνοδος, ἐλθόντων τῶν Ληγάτων Ἀδριανῆ Β'. εἰς Κωνσταντινέπολιν συνεβρόθη ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας ωσ'. (δ), τῷ γ'. ἔτει τῆς τῆ Βασιλείου αὐταρχίας ἐν τῷ ναῷ τῆ Θεᾶς Σοφίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι ρβ'. παρόντος καὶ αὐτῆς τῆ Βασιλέως Βασιλείς μετὰ τὰς δύο υἱὰς τε Κωνσταντίνον, καὶ Λέοντα, καὶ μετὰ τρεῖς Ληγάτας τῆς Ἀδριανῆς, Δανάτον, καὶ Στέφανον τῆς Ἐπισκόπου, καὶ Μαρίνον τὸν Διάκονον τῆς τῶν Ρωμαίων Ἐκκλησίας,

(α) Ἐν ἔτει ωπῆ.
(δ) Κάλλον τῷ ωξθ'.

(β) Τῆς Μητροκ. β. κεφ. γ'. καὶ ιζ'.

(γ) Αὐτόθι.

σίας, ἡ τοποτηρητὰς τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ λοιπῶν πατριαρχῶν, τὰς δὲ ποίας ἔχει τοποτηρητὰς πατριαρχῶν, οἱ πλείονες λέγουσι νὰ ἦσαν, ἀλλὰ πρέσβεις τῶν Ἰσσημιτικῶν παρὰ τῇ Ἀμηνῇ τῆς Ἀνατολῆς ἀποσταλθέντες, οἵτινες κατὰ τὴν νεῦσιν τότε βασιλέως Βασιλείου, ἡ Ἀδριανῆ Β'. τὸν μὲν Φώτιον ἀπεκήρυξαν, ἡ ἀναθεμάτισαν, τὸν δὲ Ἰγνατίον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως βεβαιώσαντες ἀπεκατέστησαν εἰς τὸν θρόνον, κριτὴς τῆς συνόδου ἦν ὁ Βραάνας· προσέτι Θεόδωρος ὁ Κρίδινος, ἡ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ εἰκοσιμᾶχοι ἀναθεμάτισαν· ἐξέδεντο δὲ ἡ κανόνας ἰδ. πράξεις δὲ, ἡτοὶ συνελεύσεις ταύτης τῆς συνόδου δέκα ἔγιναν, εἰς τὰς ὁποίας τί ἐπράχθη δύναται ὁ βελομένης νὰ ἰδῇ ἐν τόμῳ δ'. τῶν Συνόδων· οἱ Παπισταὶ ταύτην τὴν ψευδοσύνοδον, τετάρτην ἐν Κωνσταντινουπόλει λέγουσιν, ἡτοὶ ἡ Οἰκουμένην, ἀλλὰ κακῶς, ἡ ἐδελοκῶως.

§. 3. Πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι εἰς ταύτην τὴν σύνοδον τρία τινα σημειώσεως ἄξια ἔγιναν, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μὲν α'. εἶναι, ὅτι διὰ νὰ γένη ἡ καθαίρεσις τῷ Φωτίῳ, ἡ κατάκρισις ἀναντίρρητος κατὰ τὴν τῇ βασιλέως, ἡ τῇ Ρώμῃς Ἀδριανῇ συγκατάθεσιν, ἡδεῖς ἐδύνετο νὰ συνεδριάσῃ μετὰ τὰς ἐν Συνόδῳ, ἡν πρότερον ἰδιοχείρως δὲν ἤθελεν ὑπογράψῃ, ἡ ἐμπαρτύρως τῷ ὑπὸ τῶν Λιγυάτων τῇ Ἀδριανῇ προσκομιζέντι λιβέλῳ ἐκ Ρώμης, τοιοῦτοτρόπως ἔχοντι, μετὰ τὰ ἄλλα· „Ἐπόμεθα δὲ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, ἡν ὁ Μακαρίου Μνήμης Νικόλαος ἐτέλεσεν, ἐν ἣ ἡ αὐτὸς Δέσποτα Ἰσαγγελε Γεράρχα Ἀδριανῇ ἔγραψας· ἀποδεχόμενοι ἡς ἐκείνη ἀποδέχεται, ἡ κατακρίνοντες τὰς ἐν αὐτῇ κατακρίθεντας· Φώτιον, ἡ Γρηγόριον τὸν Συρακῆων ἡ τὰς ἐμμένοντας τῷ σχίσματι ὁπαδῶς, ἡ τὰς μετόχους τῆς κοινῆς αὐτῶν· τὰς δὲ συναγωγὰς τῶν πονηρευομένων, ἡ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν διεσπασμένων δογμάτων ὑπὸ Μιχαὴλ τῷ βασιλέως δις κατὰ τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ Ἰγνατίῳ, ἡ ἀπαξ κατὰ τῷ Κορυφασιωτάτῳ τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ, τὰς τὰς ἀσεβείας αὐτῶν πράξεις ἀποκρύπτοντας· περὶ δὲ τῷ τιμιωτάτῳ Ἰγνατίῳ Πατριάρχῃ, ἡ περὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῷ φρονούντων, ὅπερ ἡ τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ ἀνθεντία ἐξέδετο, ὅλη διανοία ἀκολαθόμεν· ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἐγὼ ὁ δεῖνα Ἐπίσκοπος χειρὶ ὑπέγραφα, ἡ σοὶ τῷ ἁγιωτάτῳ Δεσπότη ἡ μεγάλῳ ἀρχιερεῖ, ἡ Οἰκουμένῳ Πάπῃ Ἀδριανῷ, διὰ τῶν σῶν Λιγυάτων, Δονάτῳ, ἡ Στεφάνῳ τῶν ἁγιωτάτων Ἐπισκόπων, ἡ Μαρίνῳ τῆς ἁγίας Καθολικῆς, ἡ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωμαϊκῆς διακόνῳ προσέφερον, ἡ μάρτυρας τὰς ὑπογράφαντας παρεκάλεσα· “ ὅτως ἀναγινώσκεται ἐν πράξει α', ταύτης τῆς συνόδου ἐν τοῖς Λατινικοῖς κώδιξιν (α), οἱ δὲ μὴ βαλιδέντες εἰς τὸν Λί-

Qq 2

βε-

(α) Ἐν τοῖς Λατινικοῖς κώδιξιν ἀλλοετρόπως ἀναγινώσκεται, ὁμοίως ἡ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς· ὅθεν διὰ περισσοτέρων βεβαιότητι προσφέρομεν ἡ τὰς δύο Λιβέλλους, τὸν Λα-

βελον αὐτὸν ὑπογράψαι δὲν ἐσυγχωρήθη νὰ ἀπομεινώσιν εἰς τὴν σύνο-
δον, ὡς ὁ Ἀγκύρας Θεόδωρος, ὁ Νικαίας Νικηφόρος, ἡ ἄλλαι· ὁ δὲ Θεό-
δω-

Λατικὸν δηλαδὴ, ἡ τὸν Ἑλληνικόν, ὡς ἀναγινώσκονται εἰς τόμον ις'. τῆς συνάξεως
τῶν συνόδων παρὰ Γεώργιον Μάνσι. „ Sequimur autem sanctam synodum, & am-
plectimur, quam Beate recordationis Papa Nicolaus, cui & ipse Dominice Co-
angelicæ summe Pontifex Hadrianæ subscripsit, ante sacratissimum Petr. & Paul.
apost. eximii corpus celebravit; simul & quàm tu ibi ipse nuper egisti, & om-
nia, quæ in his statuta sunt, secundum decreti vestri moderationem venerabili-
ter conservabimus, recipientes quos recipiunt, & damnantes omnes, qui in
illis damnati sunt, & præcipue jam dictum Photium & Gregorium Syracusanum,
patricidas videlicet, qui contra spiritalem patrem suum linguam exinere mini-
me formidarunt: atque perseverantes in schismate sequaces eorum, nec non &
qui in illorum communionis societate permanserant, communionis omnis gratia
eos cum ipsis indignos, si tamen vobiscum non obedierint, judicantes. Etenim
quorum se quis communioni miscuerit, ipsorum similem meruerit in justificatione
vel damnatione sententiam. Sinagogas vero malignantium, immo speluncam
latronum, & conventicula sanguinum, & fabricatorum mendacis atque invento-
rum perversorum dogmatum, quæ sub Michaeli Imperatore bis contra beatis-
simum Patriarcham Ignatium, & semel adversus apostolicæ sedis principatum fa-
stiose conspiraverunt, insolubilibus anatematis nexibus innodamus, & defenden-
tes ea, vel impia gesta ipsorum celantes, & non potius, si hæc invenerint,
concremantes, & anathematizantes usque ad satisfactionem, & obedientiam, di-
gnos eadem anathematis sententia judicamus. Porro de venerabilissimo Ignatio
Patriarcha nostro, & de iis qui ex parte hujus sunt, quod auctoritas apostolicæ
sedis vestræ decrevit, tota mente sequimur, & religiosa devotione veneramur,
atque pro nosse, & posse nostro pia intentione ac spiritali consilio defendimus.
Quoniam, sicut prædiximus, sequentes in omnibus apostolicam sedem, & obser-
vantes ejus omnia constituta, sperantes ut in una communione, quam sedes a-
postolica prædicat esse mereamur, in qua est integra, & vera christianæ Reli-
gionis soliditas, promittentes etiam sequestratos à communione Ecclesiæ Catholi-
cæ, id est non consentientes sedi apostolicæ eorum nomina inter sacra non re-
citanda mysteria. Hanc autem professionem meam ego, ille Episcopus, manu
propria scripsi, & tibi sanctissimo, ac ter beato, & coangelico nostro summo
Pontifici, & universali Patre Hadriano per Legatos tuos, Donatum videlicet,
& Stephanum Sanctissimos Episcopos, atque Marianum Sanctæ Catholicæ, &
Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ diaconum obtuli, mense illo, die illo, indictione
quota. Ταῦτα ἀναγινώσκονται εἰς τὴν α'. πράξιν ταύτης τῆς συνόδου ἐκ τῆς μετα-
φράσεως Ἀναστασίου Βιβλιοθηκαρίου. ὅρα. τόμ. ις'. τῶν συνόδων Μάνσι, σελ. 28.
γραμμ. ια'.

Τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ὅπῃ σώζεται εἰς τὸν αὐτὸν τόμον, εἰς τὴν α'. πράξιν Ἑλλη-
νιστῶν, ἡ Λατινιστῶν, ὅπως ἔχει. „ Εἰς τὴν αὐτὴν συνόδον, ἣν ὁ τῆς μακαρίας
„ μνήμης Πάπας Νικόλαος ἐτέλεσεν, ἐν ἧ' ἡ αὐτὸς Δέσποτα Γεώργιος Γεράρχης Ἀ-
„ δριανὲ ἐγράψας, ἀποδεχόμενοι εἰς ἐκείνη ἀποδέχεται, ἡ κατακρίνοντας τὰς ἐν αὐτῇ
„ κατακριθέντας κατ' ἐξαίρετον Φώτιον, ἡ Γρηγόριον τῶν Συρακούσων, τὰς πατροκ-
„ τόνους δηλαδὴ τὰς κατὰ τὴν πνευματικὴν πατρὸς αὐτῶν τὰς ὑλώσους κινήσαντας, καὶ
„ τὰς ἐμμένοντας ἐν τῷ σχίσματι, ὁπαδὲς αὐτῶν, ἡ οἵτινες εἰς τὴν τῆς κοινωνίας
„ αὐτῶν μετοχὴν ἐμμένουσιν. Τὰς δὲ συναγωγὰς τῶν πονηρευομένων, ἡ τὴν ἐφεύρεσιν
„ τῶν

δαρος Καρίας Μητροπολίτης υπογράφας τῷ Διβέλω, ἅλ' ἐπεὶ ἐγνω-
ρίσθη πῶς εἰς ἣν τῶν συναξάντων τὴν σύνοδον διὰ τὸν Φώτιον, τὴν τῷ ἀ-
ναθεματι Νικόλαον τὸν Ρώμης ὑπαβάλεσαν, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν συνέλευ-
σιν, τὴν ἄρα ἣν ἡ κατὰ τῶν Φωτίου ὁπαδῶν ὀργή, τὰς ὁποίας καὶ μετα-
νοῦντας δὲν ἐδέχοντο.

§. 4. Τὸ δεύτερον, ὅτι τὰς ἐν Κωνσταντινὸς πόλει ἀποσπλύνοντας πρέσ-
βεις παρὰ τῷ Ἀμνρᾷ τῆς Συρίας, τετέσι τῷ ἡγεμόνος τῶν Ἰσλαμ-
λιτῶν τοποτηρητῇ τῶν Ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν ἀνέδειξαν, ὡς διηλῆται
ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Φωτίου πρὸς Θεοδοσίον μοναχόν, καὶ Ἡλία τῷ Ἱεροσό-
λύμων Πατριάρχῃ, ὅπῃ διὰ τῷ Μητροπολίτῃ Μαρτυροπόλεως ἀπεσάλλθη,
πρὸς τὴν ὑπερὸν γενομένην σύνοδον, τῆς ὁποίας τὴν περίληψιν σημειοῖ
Καῖσαρ Βαρώνιος, εἰς καὶ ψευδῶς λέγει νὰ ἐγγραφῇ αὐτῇ, καὶ δο-
λίως (α).

§. 5. Τὸ τρίτον, ὃ καὶ εἰς πᾶσαν ἀκοὴν φρικωδέσατον, ὅτι οἱ τῆς συ-
νόδος πατέρες τῇ καθαιρέσει τῷ Φωτίῳ ὑπέγραψαν, κατὰ τὸν Νικήταν
Παφλαγόνο, ἔχον μετὰ φίλον μελάνι τὸ χειρόγραφον ποιοῦντες, ἅλ' αὐ-
τὸ φρικωδέσατον, καθὼς ἀπὸ τὰς εἰδότας ἤκουσα ὅπῃ ἐβεβαίωσαν, καὶ εἰς αὐ-
τὸ τὸ αἷμα τῷ Σωτῆρι βάπτοντες τὸν κάλαμον, τὸ ὅποιον ποτὲ ἐποίη-
σαν οἱ Θεσπείσιοι τῶν παλαιῶν πατέρων, ὅπῃ ἀναθεμάτισαν τὸν Νεσό-
ριον, τὸν Μακεδόνην, καὶ τῆς Θεομάχης, καὶ Θεόδωρος ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος
υπογράφας κατὰ τῷ Μονοδελίτῃ Πύρρῃ τῷ Κωνσταντινὸς πόλεως Πα-
τριάρχῃ.

§. 6. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, μεταβαλθέντες οἱ πατέρες τῆς συνόδου προ-
σῆλθον τῷ βασιλεῖ δεινολογούμενοι, πῶς ἀδελφίως τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλη-
σίαν τῇ Δυτικῇ ὑπέγραψαν, καὶ ἐλπειῶς δεόμενοι νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὰς
Λιγατίας τὰς Διβέλας, εἰς τὰς ὁποίας ἰδιοχείρως ὑπέγραψαν, τὰς ὁποίας
μὴ παραβλέπων ὁ βασιλεὺς ἐπρόσβαλε τὰς ὑπηρετίας νὰ τὰς κλέψωσιν
ἀπὸ τὰ ταμιεῖα τῶν Λιγατίων καὶ ἀνάγνωσι Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθη-
κάριον ἐν τῷ βίῳ τῷ Νικόλαῳ (β), τὸν συνόντα τοῖς Λιγατίοις ἐν Κων-
σταν-

Qq 3

σαν-

„ τῶν δεσχεμένων δογμάτων ὑπὸ Μιχαὴλ τῷ βασιλεῖ δις κατὰ τῷ Μακαριωτάτῃ
„ Πατριάρχῃ Ἰγνατίῳ, καὶ ἀπ᾽ κατὰ τῷ Κορυφαϊοτάτῃ τῷ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ, ἀλύ-
„ τοις ἀναθέμασι δεσμοῖς συνέχοντες, καὶ τὰς διεκδικήσας αὐτάς, ἢ τὰς ἀσεβεῖς αὐ-
„ τῶν πράξεις ἀποκρύπτοντας.

„ Περὶ δὲ τῷ Τιμιωτάτῃ Ἰγνατίῳ Πατριάρχῃ, καὶ περὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῷ φρονούντων,
„ ὅπερ ἡ τῷ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ Ἀνθεντία ἐξέδετο, ὅλη διανοία ἀκολοῦθῃ. Ταύτην
„ ἐν τὴν ὁμολογίαν ἐγὼ ὁ δεινὸς ἐπὶ τῷ, Ἐπίσκοπος τῆς ἀγίας ὁδοῦ Ἐκκλησίας,
„ καὶ χειρὶ οἰκείᾳ ὑπέγραψα, καὶ σοὶ τῷ ἀγιωτάτῳ Δεσπότη, καὶ μεγάλῳ ἀρχιερεῖ, καὶ οἰ-
„ κημενικῷ Πάπᾳ Ἀδριανῷ διὰ τῶν σῶν ἀποκρισιῶν ἐπιδέδωκα.

(α) Χρον. ἐν εἰσι αἰσθ. ἀριθ. 14.

(β) Σελ. 110.

σαντιναπόλει· τελευταίον δ' βασιλεὺς Βασίλειος δεξιωθείς αὐτὰς τὰς Λιγυάτας, καὶ φιλοδώρησας ἡ τοσούτον ἐντίμως, προσέταξε Θεοδόσιον τὸν πρωτοσπαθάριον νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἀναγκαῖα, οἵτινες πλείοντες κατὰ θάλασσαν περιέπεσον εἰς τὰς Σιδάβας, ἀπὸ τὰς ὁποίας γυμνωθέντες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὰς τὸν τε κώδικα τῶν ὑπογραφῶν, καὶ τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου.

Βερμερινη-
σία, καὶ Α'-
τινακηρσία.

§. 7. Ἡ Βερμερινησία, καὶ ἡ Α'τινακηρσία ὑπὸ Καρόλου τῷ Κάλβῳ τῷ Ρήγος Φραγκίας συνηθροίσθησαν ἐν ἔτει ωδ'. (α), κατὰ Γ'γκμαρ τῷ Λααδενηρσίᾳ Ἐπισκόπῳ, ὅς τις ἀνεψιὸς ἦν τῷ Ρήμῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Γ'γκμαρ, ὁπὲρ ὑπέβαλεν εἰς ἀκοινωνησίαν τὸν Νορδμανὸν δέκα, ἐπεὶ δὲν ἔδωκεν ἐκεῖνα ὁπὲρ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Κάρολον τὸν Κάλβον Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα· αὕτη ἡ ἀκοινωνησία ὑπὸ τῆς ἐν Βερμερινησίᾳ συνόδου ἀπεδοκίμασθη, ὁ δὲ Λααδενηρσίᾳ Ἐπίσκοπος θυμωθείς εἰς τῆτο, καὶ τὸν Ρωμικὸν θρόνον ἐπικαλέσας, ἡ σύνοδος ἀπέδειξεν ἐναντίον τῶν Κανόνων τῆτο νὰ ἔγινεν· ὁ δὲ Γ'γκμαρος ἐκ τῷ ἐναντίῳ εἰς τὴν ἀπόφασίν τε μείνας, ἡ Α'τινακηρσία σύνοδος περιφανεστέρα ἀπὸ αὐτὴν γενομένη, ὡς αὐθάδην αὐτὸν κατέκρινεν, ὁ, τε Ρήξ Κάρολος, καὶ Γ'γκμαρος ὁ Ρήμῳ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μητρᾷδελφος αὐτῷ τελευταίον βιασθεῖς, εἰς μὲν τὸν βασιλεῖα ὑπεσχέθη τὸν χειρόγραφον, εἰς δὲ τὸν μητροπολίτην τὴν ὑπακοήν.

Τικίνω.

§. 8. Ἡ ἐν Τικίνῳ, ὡς καὶ ἡ ἐν Ποντιγόνῳ ἔγιναν ἐν ἔτει ωσ'. εἰς τὰς ὁποίας ἡδὲν ἀξιωματικόνευτον ἀναγινώσκειται νὰ ἔγινεν, εἰμὴ ὅτι ἡ προσενεχθεῖσα εἰς τὸν Κάρολον Κάλβον αὐτοκρατορία, ἐβεβαιώθη εἰς αὐτόν.

Κολωνίας.

§. 9. Ἡ ἐν Κολωνίᾳ συνήχθη ἐπὶ Καρόλου τῷ Κράσσῳ ἐν ἔτει ωπζ'. κανόνας ε'. ποιήσασα κατὰ τῶν ἀρπαζόντων τὰς τῆς Ἐκκλησίας περιουσίας, κατὰ τῶν δυναστευόντων τὰς πτωχάς, καὶ κατὰ τῶν ἀπρεπῶν γάμων, ἀνάγνωθι αὐτὸς ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

ΚΕΦΑ'.

(α) Ἡ Βερμερινησία συνήχθη τῷ ωξθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Φωτίου, καὶ τῆς με-
τὰ ταῦτα γενομένης ἡ. Οἰκουμενικῆς συ-
νόδου.

§. 1.

Ἐξωστῆς λοιπὸν παρὰ τῷ βασιλεῶς ὁ Φώτιος ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν
θρόνον, καὶ ἀναθεματιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει ἱερατικῆς φευ-
δοσυνοδικῆς συνόδου, ὡς εἴρηται, ἐσφαλίσθη τελευτᾶν εἰς μίαν φυλα-
κὴν, ὑπερημένος ἂ μόνον ἀπὸ ὑπηρετίας, καὶ ἀπὸ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγ-
καίᾳ, ἀλλὰ καὶ παντὸς βιβλίου διὰ βασιλικῆς προσαγῆς, τὸ ὅποιον εἰς αὐ-
τὸν ἦν τὸ πλέον χειρότερον, καθὼς αὐτὸς γράφει πρὸς τὰς Ἐπισκόπους
ἐν ἐπιστολῇ 108. διότι ἡ ἀνάγνωσις τῶν βιβλίων ἦν γλυκυτέρα αὐτῷ,
παντὸς ἐφετῆ, ὅπῃ καὶ νύκτας αὐπνός εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιμελῶς ἐσχό-
λαζε, κατὰ Νικήταν τὸν Παφλαγόνος. ὁ δὲ περιγράφας τὰ ἑαυτῷ πάθη
ἀξιοσυμπάθητα ὄντα, πρὸς τὸν βασιλέα ἐπαρεκάλει αὐτὸν νὰ ἔχῃ χάριν
τὸν θάνατον, ἀνάγνωθι ἐν ἐπιστολῇ 117.

§. 2. Εὐσπλαγχνιστοὶς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Βασίλειος εἰς αὐτὰ, καὶ
συλλογισόμενος τὴν παλαιὰν αὐτῷ φιλίαν πρὸς Φώτιον, καὶ τὴν ἀρίστην
συνομιλίαν, ὁμοίως, καὶ τῷ ἀνδρὶ τὸ πολυμαθὲς, καὶ σοφόν, τὴν κατ'
αὐτῷ ἀγανάκτησιν μετέβαλεν. ὁ δὲ φέρων αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὰ
βασιλεῖα, παρέδωκεν αὐτῷ τὰς δύο υἱὰς τε διὰ νὰ τὰς διδάξῃ, καθὼς
Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὸν βίον τῷ Βασίλειῳ ἰσορεῖ (α), ὁ δὲ
Παφλαγὼν Νικήτας ἄλλως πως αὐτὴν τὴν τῷ Φωτίῳ εἰς τὰ κρείττω με-
ταβολὴν γράφει νὰ ἐγίνεν, ἐν τῷ βίῳ τῷ Ἰγνατίῳ, μετὰ τὴν ἐπίπλασον
γενεαλογίαν τῷ Βασίλειῳ ἀπὸ τὸν Τηριδάτην τῶν βασιλέων Ἀρμενίων, καὶ
τὸ Βεκλᾶς ὄνομα, σημαίνον τὸν Βασίλειον, τὴν Αὐγέσαν Εὐδοκίαν, καὶ
τὰς τέσσαρας υἱὰς αὐτῆς, Κωνσταντῖνον, Λέοντα, Ἀλέξανδρον, καὶ Στέφα-
νον, κτ'. τὰ ὅποια ὅλα ἀπὸ τὸν Φώτιον συνετέθησαν, καὶ ἐγράφησαν,
καὶ διὰ μέσου Θεοφάνους τῷ Παλαισινῷ ἐδείχθησαν εἰς τὸν βασιλέα. ἀλλ'
αὐτὰ εἶναι φλυαρίαι τῷ Νικήτῃ, καὶ πλάσμα, ὡς ὅπῃ περισσότερον ἀπὸ
τὰς ἄλλας ἦν ἐχθρὸς τε, διότι ἐχρ' ἀπὸ τοιαῦτα ὁ Φώτιος κατέπεισε τὸν
βασιλέα νὰ ἡμερωθῇ, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔγραφε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὴν
ἐξορίαν, λέγων, ὦ φιλανθρωπότατε βασιλεῦ, δὲν προβάλλω νῦν πα-
λαιάν

(α) Κεφ. μδ'. σελ. 127. ἐκδ. ἐνετ. αψιδ'.

λαιαν φιλίαν, φρικτὰς ὁρκους, ἡ συμφωνίας, ἡ χρίσμα, ἡ χειροθεσίαν βασιλείας, ἅχ' ὅτι ἀπὸ τὰς ἰδίας με χεῖρας προσερχόμενος ἐμεταλάμβανες τῶν φρικτῶν ἡ ἀχραντῶν μυστηρίων, ἕτε τὸν δεσμόν ὅπῃ μᾶς ἐδεσε τῷ καλῷ σε παιδὸς κτ'. ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξελωθεῖς ὁ βασιλεὺς τὸν Φώτιον ἀνεκάλεσε, ἡ ἤφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.

§. 3. Τῷ δὲ Ἀδριανῷ Β'. ἀποθανόντος, διάδοχος αὐτῷ ἔγινεν Ἰωάννης Η'. ἡ Θ'. ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ὅσις ἀκολουθῶν τῆς πρὸ αὐτῷ ἀρχιερατεύσαντας Ἀδριανόν τὸν Β'. ἡ Νικόλαον τὸν Α'. παντοίοις τρόποις ἡγωνίζετο τὴν τῶν Βαλγάρων Ἐκκλησίαν ὑποκειμένην τῷ τῆς Κωνσταντινπόλεως θρόνῳ, νὰ ὑποτάξῃ· ὅθεν ἀπαξ ἡ δις πρὸς Ἰγνάτιον περὶ τῆς ἔγραφεν, ἀλλὰ ματαίως· διὸ τὸ γ'. πολλὰ ἀδημονίαις, Παῦλον, καὶ Εὐγένιον τῆς Ἐπισκόπου Λιγᾶταις εἰς Κωνσταντινῆσιν ἀπέστειλε, δίδων αὐτοῖς γραμμάτια ἐπιτιμίων ἡ φοβερισμῶν γέροντα, ἡ διαλαμβάνοντα, εἰ μὲν δὲν ἐπιστρέψῃ πάντας τῆς ἀνατολικῆς Ἐπισκόπους, ἡ κληρικούς, ὅπῃ διδάσκουσιν εἰς αὐτὴν τὸν νεοφώτιστον λαόν, εἰς διάστημα ἡμερῶν τριάκοντα, ἡ τελείως τὴν χώραν τῶν Βαλγάρων νὰ ἀφίσῃ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ, νὰ εἶναι ἀνάξιος τῆς μεταλήψεως τῶν θείων μυστηρίων, ἀλλὰ πρὶν φθάσωσιν οἱ Λιγάτοι εἰς Κωνσταντινῆσιν, ὁ Ἰγνάτιος πρὸς Κύριον ἐξεδήμεσεν.

Φώτιος ἀναβιβάζεται τὸ β'. εἰς τὸν θρόνον.

§. 4. Ὁ δὲ Βασιλεὺς χωρὶς ἀργοπορίαν ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Φώτιον, ἡ ἀγαπῶν ἔνωσιν τελείαν τῶν Ἐκκλησιῶν Δυτικῆς τε, καὶ Ἀνατολικῆς, ἡ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ αὐτὰς πᾶν σκάνδαλον, πρέσβεις πρὸς Ἰωάννην τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ἐπεμψε παρακαλῶν αὐτὸν νὰ συγκοινωνήσῃ μὲ τὸν Φώτιον, τὸ αὐτὸ ἔγραφεν, ὁ, τε Φώτιος, ἡ ὁ κλῆρος τῆς Κωνσταντινῆσιν πόλεως, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς γραφεῖσας Λατινικῆς ἐπιστολῆς τῷ Ἰωάννῃ πρὸς Γρηγόριον τὸν Προμικῆριον Ἰνδικτ. ιβ'. Ἀπριλ. γ'. ἐπισ. ρξθ'. πρὸς τὸν βασιλέα ἡ τῆς υἱὸς αὐτῷ Ἰνδικ. ιβ'. Ἰουλ. ις'. ἐπισ. ρηβ'. ἡ σ'. πρὸς τὸν κλῆρον τῆς Κωνσταντινῆσιν πόλεως Ἰνδικ. ιδ'. Αὐγῆς. ἡ. κτ'. ἀλλὰ πρέπει νὰ ἱεξυρώμεν ὅτι αὐταὶ αἱ τῷ Ἰωάννῃ Η'. ἐπιστολαὶ διαφέρουσιν αἱ Ρωμαϊκαὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς, ὡς ἡ ἀναλλὰξ αἱ Ἑλληνικαὶ ἀπὸ τὰς Ρωμαϊκὰς· ἡ τὰς μὲν Ἑλληνικὰς λέγουσιν οἱ Παπισταὶ νὰ ἐνοθεύθησαν ἀπὸ τῆς Γραικῆς, ὡς ἡ ἐκ τῷ ἐναντίῳ, οἱ δὲ Λιγάτοι φθάσαντες εἰς Κωνσταντινῆσιν δὲν ἠδέλησαν νὰ συγκοινωνήσωσι μὲ τὸν Φώτιον.

§. 5. Ἀποδεξάμενος λοιπὸν Ἰωάννης ἡ. ἡ β'. τὴν πρεσβείαν τῷ βασιλεῶς, ἡ ἰδὼν τὰ ὑπ' αὐτῷ ζητάμενα, ἐσοχάσθη νὰ περιπατήσῃ ἑτέραν ὁδὸν ἀπὸ τὴν τῶν πρὸ αὐτῷ, ἡ νὰ μεταχειριθῇ τρόπον φιλικόν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ὠρέγετο· ὅθεν Λιγάταις τῆς ἐν Κωνσταντινῆσιν πόλει μελλούσης συναθροισθῆναι συνόδα, ἀποφαίνεται τῆς ἐν αὐτῇ ἐυρισκομένης Ἐπισκόπου Παῦλον, ἡ Εὐγένιον ἡ τρίτον πέμψας αὐτοῖς Μέτρον πρεσβύτερον τὸν Καρδινάλιον εἰς τὸν ὅποιον ἐνεχείρισε τὸ Κομμονητόριον, διὰ μέ-

μέσω τῶ ὁποῖα τὰ πρακτέα εἰς αὐτὰς εἰς τὴν σύνοδον ἐδέσπιζεν, ὁμῶς καὶ γράμματα, εἰρήνης γέγοντα, ἐγκωμίων, καὶ περιποιήσεων, εἰς τὰ ὅσα συνεκραμμένα μετὰ τὴν Παπικὴν αὐθεντίαν, καὶ ἐπιταγὴν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυμφώνει διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου, γνήσιον, καὶ ἀληθῆ Πατριάρχην γινώσκων αὐτὸν τὸν Φώτιον, καὶ συλλειτουργόν, λύων αὐτὸν τε καὶ πάντας τὰς σὺν αὐτῷ ἀπὸ παντός λαληθέντος ἀναδέματος, καὶ ἀναδεματίζων πάντας τὰς μὴ γινώσκοντας τὸν Φώτιον ὡς Πατριάρχην, καὶ ἐπαρκίνει τῷ Βασιλεῖ νὰ δεικνύῃ τῷ Φωτίῳ καθαρὰν ἀγάπην ἐν Χριστῷ, καὶ πᾶσαν εὐλάβειαν· τὰ πρακτικὰ πάσης συνόδου κατὰ τὸ Φωτίῳ νὰ μείνωσιν ἄκυρα, καθὼς καὶ ἡ ἐπὶ Ἀδριανῷ Β'. σύνοδος· μετὰ ταύτην συμφωνίαν ὁμῶς, ὅτι πρέπει ὁ Φώτιος ἐνώπιον τῆς Συνόδου νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν, καὶ ἔλεος, ὅπῃ ἐψηφίσῃ, καὶ ἀνέβῃ εἰς τὸν Πατριαρχεικὸν θρόνον πᾶν δώσῃ τῷ Ρώμῃς Ἐπισκόπῳ εἰδῆσιν, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν πρὸς τὸν Βασιλεῖον Ἐλληνικὴν ἐπιστολήν. ἐν δὲ τῇ πρὸς τὸν κλῆρον Κωνσταντιναπόλεως ἐπιστολῇ ἄλλως ἀναγινώσκεται, ὅτι χρεώσῃ δηλαδὴ ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐπὶ συνόδῃ, μεγάλη τῇ φωνῇ, νὰ ἀνακηρύξῃ τὸ θεῖον ἔλεος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, καὶ τὴν υπεράσπισιν, καὶ σπεδὴν, τὴν ὁποίαν πρὸς αὐτὸν ἔδειξεν. ἐπὶ τέτοις θερμοῦς ἐξήτει τὴν τῶν Βαλγάρων χώραν νὰ μὴν ὑποκειμένη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καὶ καθόλου νὰ μὴν ὑπόκειται εἰς τὸν Κωνσταντιναπόλεως, εἰς δὲ τὰς ἐναντίως φερομένους, καὶ φαινομένους ἀφορισμοὺς ἀλύτῃς κτ'. ἐφοβέριζε.

§. 6. Τῷ δὲ ἐγχειριζόντι Πέτρῳ τῷ Καρδινάλιῳ Κομμονιτορίῳ, ἡ περὶ ληψις τοιαύτη ἦν. Ἐπρόσβαλεν ὁ Γεώργιος τοῖς Λιγυαίοις αὐτῶ νὰ συγκαίνωσιν μετὰ τὸν Φώτιον, καὶ ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν σύνοδον νὰ ἐρωτήσωσιν πάντας τὰς ἐκεῖσε, εἰς ἀποδέχονται τὰ πρὸς τὸν Βασιλέα παρὰ τοῦ Ρώμης Ἐπισκόπου γραφθέντα, καὶ ἂν εἰπῶσι πάντες πῶς τὰ ἀποδέχονται, καὶ μένουσιν εἰς ἐκεῖνα, νὰ εἰπῶσιν, ὅτι ὁ ἀγιώτατος Πάπας ἀπέστειλεν αὐτὸς νὰ συμμαζώσῃ τὰ δισκορπισμένα, νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστώτα, νὰ ἐγείρῃ τὰ πεπτωκότα, νὰ προξενήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰρήνην, καὶ νὰ παύσῃ τὰ σκάνδαλα αὐτῆς, ἔπειτα εἰς αὐτὰ νὰ προδεσώσιν· ὁ ἀγιώτατος Πάπας δέλει ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Φωτίου, κατὰ τὰς ἱερὰς κανόνας τῶν ἀγίων Πατέρων, νὰ μὴ ψηφισθῇ τινὰς λαϊκὸς Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης, μήτε ὁ Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης νὰ ποιήσῃ Ἐπίσκοπον τινὰ, ἢ πρεσβύτερον Βαλγαρίας, καὶ ἐπὶ τέτοις νὰ κηρυχθῇ εἰς τὴν σύνοδον, τὰς ἐπὶ Ἀδριανῷ Β'. γενομένας συνόδους κατὰ τὸ Φωτίῳ, εἰς τε τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ Ρώμην, νὰ εἶναι ἄκυραι, καὶ νὰ μὴ συναριθμῶνται μετὰ τὰς λοιπὰς ἀγίας συνόδους.

§. 7. Ἐπὶ τέτοις ἐλθόντος εἰς Κωνσταντινέπολιν Πέτρος τῷ Καρδινάλιῳ, ἡ καταγγεληθεῖσα εἰς Κωνσταντινέπολιν σύνοδος ὁγδόη Οἰκουμενικὴ ὑπὸ Βα-

Σύνοδος Η'.
Οἰκουμενικὴ
ἐπὶ Φωτίῳ.

σιλεία, Λέοντος, ἡ Αἰλεξάνδρου τῶν Αυτοκρατόρων, εἰς τὸν περιώνυμον ναόν, τῆς ἁγίας τῆ Θεᾶ Σοφίας συνεκροτήθη ἐν ἑστει ὡσὺ. ἐλθόντων Ἐπισκόπων τῆς παρόντων εἰς αὐτὴν τῶν τε τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου Ληγάτων, Παύλου τῆς τῶν Ἀγκωνιτῶν Ἐκκλησίας Ἐπισκόπου, Εὐγενίου τῆς τῶν Ὄσησιων, ἡ Πέτρος Πρεσβυτέρου τῆ Καρδινάλις, ὅπως μὲ τὰ γράμματα ἤφερεν τῷ Φωτίῳ, ἡ τὴν ὑπὸ τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου χαλδεΐσαν ἀρχιερατικὴν εὐχὴν, ὡμοφύριον δηλαδὴ, σιχαρίον, φελώνιον, ἡ σανδάλια, ὁμοίως ἡ τῶν Ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν τῶ μὲν Αἰλεξανδρείας Κοσμά τῷ Πρεσβυτέρῳ, τῷ δὲ Ἀντιοχείας Βασίλειῳ τῷ Μαρτυροπόλεως Ἐπισκόπῳ, ἡ τῷ Ἱεροσολύμων Ἡλίου τῷ Πρεσβυτέρῳ, προεδρεύοντος τῶν πάντων τῷ Πατριάρχῃ Φωτίῳ, πράξεις δὲ αὐτῆς τῆ συνόδου ἐγένιναν ἑπτὰ.

Πράξις Α΄.

§. 8. Εἰς μὲν τὴν Α΄. πρᾶξιν, προκαθεζομένη τῷ Φωτίῳ, οἱ τῷ Ἰωάννῃ Ληγάτοι τὰ χαλδεΐα εἰς αὐτὸν ἱερὰ ἄμφια προσεκόμισαν, τὰ ὅποια μὲ πολλὴν τιμὴν, ἡ εὐλάβειαν ἀπεδέχθη ὁ Φώτιος· ὁ δὲ Ἡρακλείας Ἰωάννης διημιγορήσας εἰς αὐτὰ εἶπε, πάντων τῶν κακῶν, ἡ τῶν ἀκολυθησάντων σκανδάλων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Χριστῷ, κατ' ἐκείνας τὰς καιρὸς αἴτιος νὰ ἐξάτῃ Νικόλαος Α΄. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, ἡ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀδριανὸς Β΄. ὕψερρον ἐπαινέσας ἀρκετῶς Ἰωάννην τὸν διάδοχον Ἀδριανῆ, διηγεῖται κατὰ πλάτος ὅσα κακὰ ἐπαθεν ὁ Φώτιος.

Πράξις Β΄.

§. 9. Εἰς δὲ τὴν Β΄. πρᾶξιν, ἥτις ἐγένε κατὰ τὴν ζ'. (α) τῷ Νοεμβρίῳ, ἡμέρα γ'. ἰνδικ. ιγ'. ἀνεγνωσθήσαν αἱ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν βασιλεῖα, Φωτίον, ἡ τὸν κληρὸν ἐπιστολαὶ γέμασαι ἐγκωμίων, ὁμοίως ἡ αἱ ἐπιστολαὶ Μιχαὴλ τῷ Αἰλεξανδρείας, Θεοδοσίου Ἀντιοχείας, ἡ Θεοδοσίου τῷ Ἱεροσολύμων, μὲ τὰς ὁποίας κατακρίναντες τὴν ἐπὶ Ἀδριανῆ γενομένην σύνοδον, τῷ ἀναδέματι ὑποβάλλουσιν· ἐπὶ τέτοις Θωμᾶς Μητροπολίτης εἰς ὧν τῶν τοποτηρητῶν, ἐπειδὴ ἐυρέθη εἰς τὴν κατὰ Φωτίῳ σύνοδον, συγχώρησιν ἐζητήσεν.

Πράξις Γ΄.

§. 10. Εἰς τὴν Γ΄. πρᾶξιν, ὅπως ἐγένε Νοεμβ. ιζ'. ἡμέρα α΄. (β), ἀνεγνωσθὴ ἡ τῷ Ἰωάννῃ ἐπιστολὴ, ἡ πρὸς τὰς Ἐπισκόπους τῆς ἀνατολῆς, τῆς ὁποίας τὸ νόημα δὲν ἐφάνη εὐλογον εἰς τὰς Πατέρας, διότι ἐφάνετο ὁ Ἰωάννης, ἔχι δὲ ἄλλο τοιαῦτα προσποιόμενος νὰ ἐγραφεν, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Βελγάρων εἰς τὸν Ρώμης θρόνον, ἡ ἀπλῶς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτῷ, ἡ μάλιστα τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὅθεν φανερὰ οἱ Πατέρες ἔλεγον, νὰ εἶναι περιτταὶ αἱ ἐπιστολαὶ τῷ Ἰωάννῃ, ἡ οἱ ἀπεσαλδέντες παρ' αὐτοῦ Ληγάτοι διὰ τὴν εἰρήνην τῶν Ἐκκλησιῶν. διότι πάντες ἀποδέχονται τὸν Φώτιον ὡς Πατριάρχην γνήσιον, ἡ συκοινωνόν μὲ τὸν Φώτιον, ἡ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ζέλουσιν, ἔχι δὲ

(α) Παραδρομή, διότι ἐγένε ἡ β. συνέλευσις τῇ ιζ'. τῷ Νοεμβρίῳ.

(β) Ἡ τρίτη συνέλευσις ἐγένε τῇ ιδ'. τῷ Νοεμβρίῳ, ἡμέρα πεμπτή.

δὲ ὡς κριτὴν αὐτῶν· περὶ δὲ τῆς ὑποδέσεως τῶν Βελγάρων, κατὰ τὴν
 ὁποίαν ὁ Γωάννης ἄτως ἔγραφε τοῖς Ἐπισκόποις, ἀξιῶμεν δὲ καὶ τὸτο
 τὴν ὑμῶν εὐτέβειαν, ἵνα μήτε ὁ ἀδελφός, καὶ σελλειτουργός ἡμῶν Φώ-
 τιος ὁ ἀγιάτατος, μήτε τις, τῶν αὐτῶ διαδόχων ἀπὸ τῶ νῦν χειρο-
 τονήσῃ εἰς Βελγαρίαν, μήτε αὐτοχειρία, μήτε δι' ὠμοφροσύνης ἀποσελ-
 λομένη· μήτε διεκδικῇ τὴν εἰρημένην ἐπαρχίαν τῶν Βελγάρων, ὡς ἰδίαν
 αὐτῶ· ἐπ' ἄλλοτρίῳ γὰρ ἱεμελίῳ καὶ δεῖ ἐποικοδομεῖν ἄλλας· ὁ γὰρ
 ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ Νικόλαος ὁ προηγησάμενος ἡμῶν ταῖς δεήσεσι
 τῶ Ἀρχόντος Βελγάρων Μιχαὴλ ἀποστολικαῖς διδασκαλαῖς τὸ τοιαῦτον ἐξε-
 τρεφέν ἐδνός, καὶ διὰ τῶν εὐλαβεσάτων αὐτῶ Ἐπισκόπων ἐβάπτισεν·
 καὶ πάντας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τε τύπας, καὶ κανόνας, καὶ ὅσα εἰς τὴν
 τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν συντελεῖ παραδεδωκώς ἐτελείωσεν· εἰ καίτι-
 νες τολμηρῶς ἀφῆρπασαν ἀφ' ἡμῶν τὴν μὴ προσήκσαν αὐτοῖς ἐπαρ-
 χίαν, καὶ χειροτονίας, καὶ καθιερώσεις Ἐκκλησιῶν· καὶ ἀπλῶς πάντα ὅ-
 σα ἐκ ἐχρῆν ἐποίησαν· ἀνάγνωθι Ἀναστάσιον, ἢ μᾶλλον Γεωργίου
 τὸν βιβλιοθηκῆριον ἐν τῷ βίῳ Ἀδριανῶ τῷ β'. καὶ Πλάτωνα ἐν τῷ αὐτῷ.
 Τὸτο μόνον ὁ Φώτιος ἀπεκρίνατο, ὅτι μᾶλλον ὀφείλεται εἰς τὸν Αὐτοκρά-
 τορα τὸτο νὰ τὸ ἀναφέρωσιν, ὥσάν ὅπῃ ἀνήκει εἰς τὰ πέρατα τῆς Αὐ-
 τοκρατορίας, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπὸ τὴν αὐτῶ διαίκεσιν· ἐπὶ τῷ τοιούτῳ
 οὐδ' ὁ Χαλκηδόνος Ζαχαρίας ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τῷ Φωτίῳ, ὅτι ἀπὸ
 λαϊκός ἐγίνε Πατριάρχης, ἀλλὰ μὲ τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων, ὅ-
 τι ἡ συνήθεια, καὶ ἡ ἀνάγκη πολλάκις τὸν κανόνα ἀναιρεῖ, μάρτυρα τῶν
 λεγομένων ὑποσῆσας Βασίλειον τὸν μέγαν πρὸς Ἀμφιλόχιον περὶ τῶν
 τοιούτων γράφοντα· ὁμοίως ἀναγινώσκονται αἱ πρὸς τὸν βασιλέα πεμφ-
 θεῖσαι Ἐπιστολαί, ἀπὸ τε τὸν Ἀντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων, ὅπῃ συνευ-
 δόκησαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῷ Φωτίῳ. Τελευταῖον ἀναγινώσκεται τὸ
 τῷ Γωάννῃ Κομμωνιτόριον, ὑπογραφὰς ἔχον Ἐπισκόπων μὲν ιε'. πρεσβυ-
 τέρων δὲ ἑπτὰ (α), καὶ διακόνων δύο, δι' ἃ ὁ Γωάννης ἀκύρον τὴν ἐπὶ Ἀ-
 δριανῶ συναχθεῖσαν κατὰ Φωτίῳ σύνοδον ἀπέδειξεν, ὡς ἐφανέρωτε καὶ ἐν
 τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ πρὸς Φώτιον, γράφας· τὴν δὲ γενομένην κατὰ τῆς
 σῆς εὐλαβείας σύνοδον ἐν τοῖς αὐτοῖς ἠκυρώσαμεν, ἐξωστρακίσσαμεν παν-
 τελῶς, καὶ ἀποβαλλόμεθα διὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι ὁ πρὸ ὑμῶν μακάριος
 Πάπας Ἀδριανὸς ἐχ' ὑπέγραψεν ἐν αὐτῇ.

§. 11. Εἰς τὴν Δ'. πρᾶξιν τὴν συγκροτηθεῖσαν τῇ κδ'. ἡμέρᾳ ε'. τῷ
 Δεκεμβρίῳ, ἐλθὼν Βασίλειος ὁ Μαρτυροπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ τοποτη-
 ρητὴς τῷ Ἀντιοχείας Πατριάρχῃ, ἤφερε γράμματα πεμφθέντα ἀπὸ τὸν
 νεωστὶ γενόμενον Πατριάρχην Ἡλίαν εἰς τὸν Φώτιον, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸς
 τοῖς ἄλλοις ἔγραφε τὰς νομιμόντας τοποτηρητάς τῶν Πατριαρχικῶν θρο-
 νων

Rr 2

νων

(α) Τ' υπογραφὰς πρεσβυτέρων εἴς, καὶ ἐχὶ ἑπτὰ.

νων ἐπὶ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει γενομένης κατὰ Φωτίου Συνόδου, πρέσβεις ἀληθῶς τῶν Σαρακηνῶν τυγχάνοντες διέτλαν· ὁθεν ἡ σύνοδος ὤρισεν ὅτι· „ τὴν γενομένην σύνοδον κατὰ Φωτίου τῷ Ἀγιοτάτῃ Πάπῃ, καὶ τὴν γενομένην σύνοδον ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῷ Ἀγιοτάτῃ Φωτίῳ, ὁρίζομεν παντελῶς ἐξωρακισμένην, καὶ ἀποκεκεχυμένην εἶναι, καὶ μὴτε μετὰ ἁγίων συνόδων συναριθμεῖσθαι, καὶ συγκαταλέγεσθαι, μὴτε μὴν σύνοδον ὅλως καλεῖσθαι, ἢ ὀνομάζεσθαι· μὴ γένοιτο (α), ἢ ἁγία Σύνοδος τὰς ἀπατήσαντας τὴν ἁγίαν τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίαν, καὶ Φώτιον τὸν Ἀγιοτάτον Πατριάρχην, ἀκοινωνήσις ἐπιτιμῶ τῷ σώματι, καὶ αἵματι τῷ Χριστῷ, καὶ τῆς τῶν πιστῶν συνάξεώς τε, καὶ συναυλίας καθυποβάλλει, ἕως ἂν ἐμμένωσι τῇ ἀποστασίᾳ (β).

Πράξις Ε΄.

§. 12. Η' Ε'. πρᾶξις ταύτης τῆς συνόδου τῇ κα'. τῷ Γαβριελῶν μηνὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ ἐν ἔτει ωπ'. ἐγένετο, εἰς τὴν ὁποίαν κληθεῖς ὁ Σμύρνης Μητροπολίτης, ἵνα ἀποκριθῇ διὰ τὸ σχίσμα, ἐπειδὴ ἐσχίσθη ἀπὸ τὴν σύνοδον, μὴ δελήσας νὰ γένῃ σύμφηρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῷ Φωτίῳ, καὶ προφασισθεῖς πῶς ἦτον ἄρρωστος, τὸτο τὸ ἴδιον εἰπὼν καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ἐπισκόπους, ὅτε ἐπέμφθησαν ἀπὸ τὴν σύνοδον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἔλθῃ, ὡς σχισματικὸς ἀφωρίσθῃ, εἶτα εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν δεσπίζονται καὶ τρεῖς κανόνες· ὁ α'. ἦν, τὸν καθαιρεθέντα, ἢ ἀναθεματισθέντα παρὰ Γεωργίου τῷ Ρώμης Ἐπισκόπου, τοιαῦτον καὶ παρὰ Φωτίῳ τῷ Κωνσταντινπόλεως Πατριάρχῃ κρίνεσθαι, καὶ ἐναλλάξ τὸν καθαιρέντα, ἢ ἀναθεματισθέντα ὑπὸ Φωτίου, τοιαῦτον καὶ παρὰ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπου κρίνεσθαι, μὴδὲν τῶν προσόντων (λέγει ὁ κανὼν πρὸς τὰ τέλη) πρεσβείων τῷ Ἀγιοτάτῃ θρόνῳ τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας, μὴδὲ τῷ ταύτης προέδρῳ τὸ σύνολον καινοτομημένων, μὴτε νῦν, μὴτε εἰς τὸ μετέπειτα· ὁ β'. διαλαμβάνει τὸν παραιτησάμενον Ἐπίσκοπον τὴν κληρωθεῖσαν αὐτῷ Ἐπισκοπὴν, καὶ μάχον γενόμενον, μὴκέτι δύνασθαι αὐτὸς Ἐπίσκοπον γενέσθαι· ὁ δὲ γ'. τὰς ἐν τέλει τῶν λαϊκῶν μὴ δύνασθαι χεῖρας ἐπιβάλλειν τοῖς ἱερωμένοις· ἐπὶ τέτοις τῷ ἀναθέματι οἱ εἰκονομάχοι καθυπεβλήθησαν, καὶ τὰ γενόμενα εἰς τὴν Ζ'. σύνοδον ἐπιβεβαιῶνται· ταύτην δὲ τὴν Ζ'. σύνοδον ὁρίζουσιν οἱ πατέρες μετὰ τὰς ἑξ οἰκουμενικὰς συνόδους νὰ συναριθμῆται, καὶ Ζ'. οἰκουμενικὴ νὰ λέγεται· τὸτο δὲ ἐγένετο, ὅτι ἔλεγον τινες, νὰ μὴν ἀποδέχωνται τὰς ὁρὰς τῆς Ζ'. συνόδου περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν εἰκόνων· τῶν γενομένων οἷτε τῷ Πάπῃ Δηγάτῳ, καὶ αἱ τῶν Πατριαρχῶν

(α) Τὸτο ἐστὶ τὸ δ'. κεφάλαιον τῆς Κομμουνιστικῆς.

(β) Τὸτο ἐστὶ τὸ ε'. κεφάλαιον τῆς Κομμουνιστικῆς, τὸ ὁποῖον ἀλλαιστροπῶς ἀναγινώσκεται. „ Τὰς μέχρι τῆς νῦν αὐτὸς ἀποστήσαντας τῆς ἁγίας τῆς Θεῆς Ἐκκλησίας, καὶ Φωτίου τῷ Ἀγιοτάτῃ Πατριάρχῃ, καὶ τῇ σχισματικῇ πλάνῃ αὐτὸς ἐκδεδωκότας ὁρίζομεν, ἀκοινωνήτας εἶναι τῷ σώματι, καὶ αἵματι τοῦ Χριστοῦ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ τῆς τῶν πιστῶν συνάξεώς τε, καὶ συναυλίας, ἕως ἂν ἐπιμένωσι τῇ ἀποστασίᾳ.

χῶν τοποθετηταὶ ὑπογράψαντες τὴν τῷ Φωτίῳ ἀποκατάσασιν ἐβεβαίωσαν, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸ Φωτίῳ γεγόμενα, τῷ ἀναθέματι ὑπέβαλον.

§. 13. Τῇ μὲν α'. ἢ γ'. (α), ἦλθον οἱ πατέρες ἐν τῷ χρυσοτρικλίῳ τῇ Βασιλικῇ Παλατίᾳ, ἐπιδιμήσαντος τῇ τε βασιλείᾳ Βασιλείᾳ μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Λέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, ὅσις ἔδωκεν ἄδειαν νὰ ἀναγνωθῇ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως σύμφωνα μετὰ τὰς γενομένας συνόδους, καὶ ἀναγνωσθὲν καθὼς συνετέθη ἐν τῇ β'. οἰκουμένη συνόδῳ, ἐπεκυράβη, καὶ ἐφώνηξαν οἱ πατέρες, ἐκαστὸν Χριστιανῶν ἡ πίστις αὕτη ἔστω, τὸν δὲ τολμῶντα νὰ προσδέσῃ, ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ, ἢ νὰ νοθεύσῃ, νὰ εἶναι ἀφωρισμένος, καὶ καθηρημένος· ἔδοξε δὲ τῇ Συνόδῳ πρὸς τοῦτοις νὰ κατακρίνῃ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ γενομένην προσθήκην καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ, ἐπειδὴ φέρει σκάνδαλον, καὶ μικρὸν τοῖς Ἀνατολικοῖς· ὑπέγραψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Λέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν τῆς Ζ'. συνόδου, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κατὰ Φωτίῳ λαληθέντων, καὶ γραφέντων.

§. 14. Μαρτίᾳ ιγ'. ἐγένεν ἡ ζ'. καὶ τελευταία πρᾶξις, ἡμέρα κυριακῇ, εἰς τὴν ὅποιαν πάλιν ἀνεγνώσθη τῆς πίστεως ὁ ὅρος, βεβαιωθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ συνελεύσει, πάντων ἀναφωνησάντων, ἔτω κρατῶμεν, καὶ ἔτω πιστεύομεν· ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐδημιγόρησε διὰ τὸν Φωτίον, καὶ τὸν ἐπύνησεν ἀρκετῶς, Προκόπιος ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, οἱ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ Διγῆται εἶπον· ἐκεῖνος ὅπου δὲν γνωρίζει γνήσιον Πατριάρχην τὸν ἀγιώτατον, Φωτίον, καὶ δὲν συγκοινωνεῖ μετ' αὐτόν, ἔστω ἡ μερίς μετὰ τῇ Γῆδι· συμφώνως δὲ καὶ ἀπλῶς πᾶσα ἡ σύνοδος ἀποκριθεῖσα εἶπεν, ὅτις αὐτόν Θεὸς ἀρχιερεὺς δὲν νομίζει, μὴ ἴδοι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· γενομένης λοιπὸν τελευταίας τῆς συνόδου φήμης, διελύθη ἡ σύνοδος.

§. 15. Τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου κεῖνται μὲν καὶ ἐν τῷ κατὰ Λατίνων συγγράμματι Νείλα τοῦ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπισκόπου, συναχθέντα ἐκ διαφόρων βιβλίων ὑπὸ τοῦ Βέκα, ἐξεδόθη δὲ καὶ τύποις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐν τῷ τόμῳ χαράς, ἄλλως πῶς ἔχοντα· πρέπει νὰ ἱξεύρης δὲ ὅτι οἱ Παπικαὶ πολλὰ κατὰ ταύτης τῆς συνόδου καὶ λέγουσι, καὶ γράφουσι μεταχειριζόμενοι ψεύματα, καὶ μάλιστα οἱ κόλακες τοῦ Πάπα, Καίσαρ ὁ Βαρόνιος, Σεβερίνος ὁ Βίνιος, Λέων ὁ Ἀλλάτιος κτ'. λέγοντες τινες μὲν ἀπὸ αὐτῶν τοιαύτη σύνοδος νὰ μὴ ἐγίνετο, τινες δὲ τὰ πρακτικὰ ταύτης νὰ ἐνοθεύθωσαν, καὶ ἄλλοι ἄλλως· ἀλλὰ μάρτυς φανερός ταύτης τῆς συνόδου Ἰωάννης ἡ. ἢ β'. ἀνάγνωδι τὴν Ἐπιστολὴν αὐτοῦ Ἐπισ. σν'. σνά. καὶ ἄλλας· σημειώσαι ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ συνόδῳ ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος ρητῶς Πάπας ἐκλήθη.

Πρᾶξις 5'.

Πρᾶξις Ζ'.

Ρώμης Ἐπίσκοπος πότε ὠνομάσθη Πάπας.

(α) Παραδρομή διότι ἐγένεν ἡ ζ'. πρᾶξις τῇ α'. τῇ μαρτίᾳ, ἡμέρα τρίτη, ἰν. δικ. ιγ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.

Περὶ τῆ μετὰ τὴν ἡ. σύνοδον ἀρξαμένης σχίσματος
μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ Δυτικῆς
Εκκλησίας.

§. 1.

Τὰ πραχθέντα λοιπὸν μαθὼν Γωάννης ὁ Ρώμης, ὑπὸ ταύτης τῆς Συ-
νόδου, καὶ ἀποτυχὼν τῆ ποθεμένου, μάλιστα τῆς τῶν Βυζαντινῶν χώρας,
περὶ ἧς δις ἔγραψεν εἰς τὸν ταύτης ἀρχόντα, πολλὰ ἀδημονήσας ἐπὶ τοῖς
γενομένοις, πρῶτον μὲν ταύτην τὴν σύνοδον κατέκρινεν, ὁμοίως καὶ τὸν
Πατριάρχην Φώτιον· ἔπειτα δὲ Λιγάτον αὐτῇ ἐπέμφε, πρὸς Κωνσταν-
τινῆπολιν Μαρίνον, τὸν καὶ παρ' Ἀδριανῶ Β. ἀποκαλέοντα, καὶ ὅπως ἦν πα-
ρὼν εἰς τὴν κατὰ Φωτίου σύνοδον, διὰ τὴν μεταβάλλειν τὴν γνώμην τῶν
Ἀνατολικῶν καθὼς ἤθελεν, ὅςιν φθάσας εἰς Κωνσταντινῆπολιν, καὶ παντοί-
οις τρόποις διίσχυριθεῖς νὰ κατορθώσῃ τὰ θελήματα τῷ Γωάννῃ, ὅθεν
ἐπέτυχεν, εἰμὴ καταφρόνησιν, διότι ἐφυλακώθη διὰ τριάκοντα ἡμέρας· ὁ
δὲν μετὰ τὸν θάνατον τῷ Γωάννῃ διαδεξάμενος τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καὶ
συλλογιζόμενος τὰς καταφρόνησεις ὅπως ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν, τῷ
ἀναδέματι ἀνυποσώλως τὸν τε Φώτιον, καὶ τὴν σύνοδον τε καθυπέβαλε·
τὰτ' αὐτὸ ποιῶν, ὁ, τε διάδοχος τῷ Μαρίνῳ Ἀδριανὸς Γ. καὶ ὁ μετ' αὐ-
τὸν Στέφανος δ'. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄμετρα παροξυνθεὶς ὁ βασιλεὺς Βασί-
λειος, εἰς Ρώμην ἔγραψε σοβαρῶς πρὸς τε ἀναίρεσιν τῆς ψευδῶς θρυλ-
λαμένης τῷ Ρώμῃς Ἐπισκόπῳ ἐξουσίας, καὶ πρὸς δῆλωσιν τῆ διαπίρω, καὶ
θερμῶ ζήλῳ, ὅπως εἶχεν εἰς τε τῷ Φωτίῳ τὴν ὑπεράσπισιν, καὶ εἰς τὸν
τῆς Κωνσταντινέπολεως θρόνον· Μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον ἀποθανὼν ὁ βασι-
λεὺς Βασίλειος, πάλιν ὁ Φώτιος περιπεσὼν εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐχ-
θρῶν, ἐξεβλήθη τῆς Εκκλησίας ἀπὸ Λέοντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐξωρίσθη
εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενιανῶν, καθὼς εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον δε-
λομεν εἰπῇ, ὅπως τελευταῖον ἀπέθανε, Πατριάρχουσας τὸ μὲν πρῶτον
χρόνος δ'. τὸ δὲ δεύτερον χρόνος ἡ. τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τῷ Λέοντος
αὐταρχίας.

Ἐξορίζεται
πάλιν ὁ Φώ-
τιος, καὶ τε-
λευτᾷ.

Στέφανος
διάδοχος
Φωτίου.

§. 2. Ἐξωθέντος λοιπὸν τῷ Φωτίῳ, ἔγινε Στέφανος ὁ τῷ βασιλεὺς
Λέοντος ἀδελφός, ἐγκρατὴς τῷ θρόνῳ, οἱ δὲ ὑπ' αὐτὸν τελεῖντες Ἐπί-
σκοποι διεσχίσθησαν μεταξὺ αὐτῶν, διότι ἄλλοι μὲν ἦσαν μὲ τὸν Φώτιον,
ἄλλοι δὲ μὲ τὸν Στέφανον, ὅθεν διὰ προτροπῆς τῷ Νεοκαισαρείας Στυ-
λιανῷ γράμματα συντεθέντα τῷ Ρώμῃς Ἐπισκόπῳ ἐξάλδησαν, ὅπως ἐ-
παρ-

παρακάλεν νὰ γένη σύμφητος εἰς τὴν καθάρσειν τῆ Φωτίου, καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆ Στεφάνου, ἀλλ' ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τῶν πρὸ αὐτῆ Παπιδῶν (οἵτινες ἤθελον νὰ εἶναι κριταὶ εἰς ἐκεῖνα ὅτῃ συνέβαινον εἰς Κωνσταντινῆπολιν) πρέσβεις πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ καλῶσιν ἀπεφάτισε, διὰ νὰ ποιήσῃ εἰς Ῥώμην τὴν ἐξέτασιν, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἀπόφασιν. Ταύτης δὲ τῆς τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου ἀποφάσεως γνωθεΐσης εἰς Κωνσταντινῆπολιν, οἱ προκείμενοι τῆ Φωτίου, μετὰ τοὺς λοιποὺς δὲν ἐσυγκατένευσαν, τό, τε ἀξίωμα, καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῇ ἐν Κωνσταντινῆπόλει Ἐπισκοπικῇ θρόνῳ διαφυλάττοντες ἀπαρκαμειῶτον καὶ ἀκατάλυτον.

§. 3. Τάτων ἔτω γενομένων, καὶ τῆς διχομασίας πλέον ἀκμαΐσης, τελευτήσαντος δὲ καὶ Στεφάνου Κωνσταντινῆπόλεως Πατριάρχου, ἀφείκει διάδοχον Ἀντώνιον τὸν ἐπωνομαζόμενον Καυλέαν, Φόρμωτος ὁ Στεφάνου τῆ Ῥώμης Ἐπισκόπου διάδοχος εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἀπέστειλε διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν χώραν τῶν Βαλγάρων· οἱ δὲ Ἀνατολικοὶ τελείως μὴ συγκατανεύσαντες εἰς τὴν ζήτησιν τῶν Λιγύτων, μήτε τὴν Βαλγάρων Ἐκκλησίαν νὰ ὑποτάξῃ τῇ Ῥώμης Ἐπισκοπῇ, ἕτε ἐξουσίαν τινὰ νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινῆπόλει Ἐκκλησίαν, διελύθη τελευταῖον ὁ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης, καὶ τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν κοινωνίας σύνδεσμος, ὅτῃ τέσσας χρόνους ἔμεινεν ἀδιάρρηκτος.

§. 4. Μέγα δὲ τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν κατέστησαν καὶ αἱ καινοτομίαι τῶν Ῥώμης Ἐπισκόπων, τὰς ὁποίας ὁ μὲν Φώτιος ἐν τῇ β'. ἐγκυκλίῳ Ἐπιστολῇ πέντε ἐπαριθμεῖ· α. τὴν τῶν σαββάτων νηστείαν· β'. τὴν τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς κατάλυσιν, ὅτῃ τρώγῃσι διηλαθὴ εἰς αὐτὴν οἱ Λατῖνοι τυρόν, γάλα, καὶ ὁμοία· γ'. τὴν τῶν πρεσβυτέρων ἀγαμίαν· δ'. τὴν ἐξαθένησιν τῇ ὑπὸ πρεσβυτέρων τελεμὲν ἁγία Μύρον, διότι ἔλεγον οἱ Λατῖνοι, νὰ εἶναι μόνον ἔργον τῶν Ἐπισκόπων τὸ ἅγιον Μύρον, καὶ ἔχῃ τῶν ἱερέων, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν οἱ ἀπὸ τὴν Δύσιν ἐπιδιημῆντες εἰς τὴν Βαλγαρίαν Ἐπίσκοποι, τὰς χρυσίδοντας ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν ἱερέων, πάλιν αὐτοὶ ἔχουσιν· καὶ ε'. τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ συμβόλῳ προδήκην, τὴν ἐκ τῆς Γ' αἰ., τὴν ὁποίαν ὁ Φώτιος κορωνίδα τῶν κακῶν ὀνομάζει· ὁ δὲ Νικόλαος Α'. ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος ἐν τῇ πρὸς Γ'γκμαρον Ἐπιστολῇ κειμένη ἐν τοῖς χρονικοῖς τῇ Βαρωνίς (α), δεινολογῇ μενος δέκα κεφάλαια λέγει νὰ ἐπροβλήθησαν εἰς τὰς κατ' αὐτὸν καιροὺς, ἀπὸ τῆς Γραικῆς εἰς τὰς Λατίνους, ὡς ἂν τινὰ σημεῖα τῆς πρὸς ἀλλήλους διχομασίας τε, καὶ διχομασίας· α. περὶ τῆς νηστείας τῶν σαββάτων· β. περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆς παναγίης Πνεύματος καὶ ἐκ τῆς Γ' αἰ. γ. περὶ τῆς ἀγαμίας τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κληρικῶν· δ. περὶ τῆς χρίσματος τῶν πρεσβυτέρων, τὸ

Καινοτομία
τῶν Λατίνων
κατὰ
τὸν Φώτιον.

(α) Εἰς ἴτην σελ. 43.

τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ἀρχιερεῖς, ἀλλ' ἀπὸ ἱερεῖς κατασκευάζεται· ε'. περὶ τῆ λαμβανομένη ὕδατος ἀντὶ χρίσματος· ς'. περὶ τῆς καταλύσεως τυρῶ, καὶ γάλακτος ἐν τῇ τεσσαρακονθήμερῳ νηστείᾳ· ζ'. ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῶ Πατ-
χα ὁμῶς μετὰ τῆ Χριστὸ τοῦ σώματος προσφέρεται ὁ ἁμνός· ἡ. ὅτι οἱ Δυτι-
κοὶ κληρικοὶ ξυρῶσι τὸ γένειον· θ'. ὅτι οἱ διάκονοι πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὸν
βαθμὸν τῶν πρεσβυτέρων, εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς θρόνον μεταβαίνουσιν
ι. ὅτι οἱ τῶ ἐν Ρώμῃ Ἐπισκοπικῇ θρόνῳ Λιγυάτοι Λίβελον τῆς πίσεως
νὰ δίδωσι δὲν δέλωσι· τὰ ὅποια πάντα, καθὼς καὶ τὰς ταῦτα κρατῶντας
τῷ ἀναδέματι ὑποβάλλουσιν· ἀπὸ τὰ ὅποια τινὰ μὲν ἀληθῶς, τινὰ δὲ
ψευδῶς κατὰ τῶν Ρωμαίων λέγονται, καὶ ἄλλα ἁλλότρια, καὶ μάταια ὁ
αὐτὸς Νικόλαος εἰς τὸν αὐτὸν τόπον δεικνύει νὰ εἶναι.

§. 5. Ἐπὶ τέτοις πρέπει νὰ ἱξεύρεις, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς καιροὺς ἤκ-
μασε καὶ ὁ διαβεβοημένος τῆς Ἀκυληίας Ἀρχιεπίσκοπος, τὸν ὁποῖον καλῶ-
σιν Γωάννην, ἀνὴρ τρόφιμος εἰς τὰ ὄρθα δόγματα τῆς πίσεως, ὅσις τὴν
Λατίνων φρενοβλαβεῖαν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐκ
τοῦ Υἱοῦ κατήλεγξε, διαχωρίζεις τῶν ὄντως ἀσεβῶς φρονούντων, καὶ γρά-
φας ἐν ἑτεῖ ωπύ. τῷ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχῃ Φωτίῳ, ἑαυτὸν ὁ-
μινοεῖν περὶ τέτα, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων τοῖς Γραικοῖς ὁμολόγει, ὡς ἐκ
τῶν παρὰ Λατίνοις χρονικῶν δηλεῖται, καὶ ἐκ τῆς τοῦ Φωτίου Ἐπιστολῆς
ὅπως ἀρχίζει ἔτσι· τὸ μὲν παρὰ τῆς ὑμῶν μακαριότητος, ἢ τὸ μὲν
τῆς παρ' ὑμῶν μακαριότητος ἀφιγμένον γράμμα ἡμῖν κτ. καὶ ἐξ
ἄλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ.

Περὶ Λέοντος Φιλοσόφου τοῦ Αυτοκράτορος, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λέων ὁ Σο-
φὸς Αυτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χριστῆ 886.

Μετὰ τὸν θάνατον Βασιλεῖς τοῦ Μακεδόνος διαδέχεται τὰ σκήπτρα
τῆς βασιλείας Λέων ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν πρῶτος τῶν υἱῶν τοῦ Βα-
σιλεῖα, ὅπως ἔμειναν, διότι ὁ Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖον περισσύτερον ἀπὸ
τὰς ἄλλας ἡγάπα ὁ Πατὴρ τοῦ, ἀδελφήσας ἀπέθανε πρὸ τοῦ Πατρὸς τοῦ
ἐν ἑτεῖ ωπύ. σοφὸς δὲ καὶ φιλόσοφος ἐπωνομάσθη ὅτι ἡγάπησε πολλὰ
τὴν σοφίαν τὴν παντοδαπὴν, καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόρρητον, ἣτις μὲν ἐπωδαῖ
τὰ μέλλοντα γενέσθαι μαντεύεται, τὴν τε Ἀστρονομίαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην
ἀποτελεσματικὴν ἐπιστήμην· ἔτος ὁ σοφὸς Λέων ἐξέδωκε νεαρὰς ἐργ. αἰ-
τινες δὲν ἐβάσασσαν κατὰ τὸν Ἀταλιάτην ἐν τίτλῳ καὶ. εἰμὴ μόνον ὅτι
λο-

λογίης εἶναι ἡ περὶ τῆς ἱερολογίας, καὶ νὰ μὴ συνίσταται γάμος, εἰάν δὲν γένῃ ἱερολογία (ἀνάγνωδι αὐτὸν ἐπιτομὴ τῆ νομίμῃ), τὴν τῶν βασιλικῶν διάταξιν, ἥτοι τὴν ἐξηκοντάβιβλον, τὰ βιβλία τῶν τακτικῶν, ἥτοι περὶ προπαρασκευῆς, καὶ πολεμικῆς μαθήσεως, βιβλίον περὶ τῶν θυρευτικῶν, καὶ ἄλλα· ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὸν Βαράνιον (α), καὶ τὸν Ποσσεινὸν (β).

§. 2. Ἐτι ζωῆς τῆς γυναικὸς τῆ Θεοφανῆς, ὁ σοφὸς ἄσας συνεφείρετο μετὰ τῶν Ζωὴν καὶ Ζαῦτῃ Στυλιανῇ θυγατέρα, τὸν ὁποῖον δι' ἀγάπην τῆς θυγατρὸς τῆ Μάγιστρον ἐτίμησε καὶ Λογαθέτην τῇ δρόμῳ, μετέπειτα καὶ βασιλεοπάτορα· πρῶτος αὐτὸς τῆτο τὸ ὄνομα ἐκαινοτόμησε· θανόντι δὲ τῆς Θεοφανῆς Αὐγέσαν αὐτὴν τὴν Ζωὴν ἀνηγόρευσε, καὶ νόμιμόν τε γυναῖκα ἐκήρυξε, πρότερον παλλακίδα ἔσαν· ὕστερον δὲ ἀπὸ χρόνον ἕνα καὶ μῆνας ὀκτώ ἡ Ζωὴ αὐτὴ ἀποθνήσκεισα, ἔλαβε καὶ τρίτην γυναῖκα τὴν Εὐδοκίαν, ὁμοίως καὶ τετάρτην τὴν Ζωὴν· διὰ τὸν τέταρτον λοιπὸν γάμον, ὅτῃ παρανόμως ὁ Λέων ἐποίησεν ἀφωρίσθαι ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, ὅστις ὕστερον ἐβίβασε τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν δεχθῇ, καὶ νὰ τὸν λύσῃ ἀπὸ τὸν ἀφωρισμόν, ὡς κατωτέρω ρηθῇσεται· διαφορὰς δὲ πολέμους συνεκρότησε μετὰ τὰς Ἀγαρινῆς, καὶ μετὰ τὰς Βαλγάρας, ἀλλ' ὅμως δὲν εὐτύχησε, καὶ πολλὰς Ἐκκλησίας ὠκοδόμησε, καὶ τὴν πρώτην αὐτῆς γυναῖκα τιμήσας τὴν μακαρίαν Θεοφανῶ, Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα αὐτῆς ὠκοδόμησε, καὶ τελευταῖον ἀδελφήσας ἀπὸ κοιλιακῶν πάθος, ἀπέδανε τῷ ματρί μινι, βασιλεύσας χρόνους εἴκοσι πέντε, καὶ μῆνας τρεῖς, ἀφείκε τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς, τῷ ὁποίῳ παρέδωκε καὶ τὸν υἱόν τε, παρακαλῶν νὰ τὸν ἐπιμελῇται, καὶ νὰ τὸν ἀναδρέψῃ βασιλικῶς, καὶ αὐτὸν νὰ ἀφίσῃ διάδοχόν τε.

§. 3. Ἀφ' οὗ ἔγινε λοιπὸν βασιλεὺς αὐτὸς ὁ Λέων εὐθύς πρὸ πάντων εἰς ἐκδίκησιν ἐκινήθη κατὰ Θεοδώρου τῆ Σανταβαρινῆς καὶ Εὐχαΐτων Ἐπισκόπων, τὸν ὁποῖον ἔτι ζώντος τῆ πατρὸς τε, φαρμακὸν ἐκάλει, καὶ μάγον, διὰ τὴν ὁποιάν αἰτίαν ἀπ' αὐτὸν φθονοῦντο εἰς ἕνα τῶν βασιλικῶν θαλάμων ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν πατέρα τε, καὶ ἐγυμνώθη ἀπὸ τὰ βασιλικὰ παράσημα, καὶ ὀλίγον ἔλειπεν, ὡς λέγουσι, νὰ τὸν τυφλώσῃ, καὶ τῷ ἡδελε γένῃ παρακινήμενος ἀπὸ τὸν Σανταβαρινόν ὁ Βασίλειος, ἂν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχόντες τῆς Συγκλήτε πολλὰ παρακαλέσαντες, δὲν ἡδελεαν δυσωπήσῃ τὸν βασιλέα· ὑποπτευόμενος ὅμως ὁ βασιλεὺς Λέων, ὅτι θέλει συμφωνήσῃ ὁ Φώτιος μετὰ τὸν Σανταβαρινόν, ὡς φίλοι ὅτῃ ἦσαν, καὶ ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμόν τε κατὰ τῆ Σανταβαρινῆς, καθὼς λέγει,

Ὁρῶν τὸ
Λέοντος κα
τὰ Θεοδώρου
Σανταβα
ρινῆς, καὶ Φω
τίου.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωνά, ἀριθ. 1. καὶ ἐπόμενα.
Προπ. σελ. 12. καὶ 16.

(β) Τόμ. Β'. τῆς 122.

ὁ Κεδρηνὸς (α), καὶ ὁ Ζωναρῆς (β), εὐλογοφανεῖς αἰτίαι ἐπλασε κατὰ τῷ Πατριάρχῃ, αἱ ὁποῖαι ἀναγνωσθεῖσαι εἰς τὸν ἄμβωνα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἐπήκοον πάντων, διὰ τὰ φανῇ πῶς τὰ γινόμενα, γίνονται μὲ εὐλογον αἰτίαν, καταβιβάζει τὸν Φώτιον τῷ Θρόνῳ, καὶ τὸν ἐξορίζει εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενιακῶν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ἐπρόσβαξε δὲ τὸν Σανταβαρηνὴν Θεόδωρον νὰ φέρωσιν ἀπὸ τὰ Εὐχαῖτα ὅσα ἦν Ἐπίσκοπος· ἀφ' ὧν λοιπὸν ἦλθεν ἐφυλακώθη εἰς τὰ τῆς πηγῆς βασιλεία καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέμφας ὁ βασιλεὺς, καὶ μασιγώσας αὐτὸν ἀλύπητα, τὸν ἐξώρισεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ὀλίγον ὑπερώτερα ἐπεμφε καὶ τὸν ἐτύφλωσαν· τελευταῖον μετὰ πολλὰς χρόνας ὑπερα τὸν ἤφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ τὸν περιποιήθη.

Πατριάρχαι
καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Στέφανος.

§. 4. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ βασιλεῶς ἐγέναν Στέφανος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἀντώνιος ὁ Καυλέας, Νικόλαος ὁ Μυσικός, καὶ Εὐθύμιος ὁ Σύγγελος.

§. 5. Εἰσὼς ὁ βασιλεὺς Λέων τὸν Φώτιον, Πατριάρχην κατέστησε Στέφανον Σύγγελον τοῦ ἀδελφόν τε, ὅπῃ ἦτον χρόνος ἡλικίας· ἐπειδὴ δὲ τότε δὲν ἔζη ὁ Ἡρακλείας, ἀπὸ Θεοφάνην τὸν πρωτόθρονον Καισαρείας ἐχειροτονήθη, ἀρχιερατεύσας δὲ ἔτη ἑπτὰ ἐτελεύτησε (γ).

Ἀντώνιος
Καυλέας.

§. 6. Τέτον τὸν Στέφανον διαδέχεται Ἀντώνιος ὁ ἐπονομαζόμενος Καυλέας, γενόμενος Πατριάρχης ἐν ἔτει ωηγ'. ἐπιζήτας δὲ χρόνος ὀκτὼ ἀπέθανεν (δ).

Νικόλαος
Μυσικός.

§. 7. Μετὰ τὸν Ἀντώνιον ἐγένεν ὁ Νικόλαος ὁ Μυσικός, ἄνθρωπος γνησιακός, σοφός, καὶ περιβόητος, ὅστις ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τῷ βασιλεῶς ὅπῃ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Ζωὴν, ἣτις ἀσεφάντως ἦν ἕως ὅπῃ ἐγέννησεν, ἀναδεξάμενος αὐτὸν ἀπὸ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματος Ἀλέξανδρος ὁ αὐτάδεκτος τῷ βασιλεῶς, Σαμωνῆς ὁ Πατρίκιος, καὶ οἱ ἔξοχοι τῆς Συγκλήτου, καὶ Κωνσταντῖνον ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ πατὴρ τε Λέων· μετὰ δὲ τὴν γεννήσιν τῷ υἱῷ τε εὐλογήθη ὁ βασιλεὺς Λέων μὲ τὴν Ζωὴν εἰς γάμον δ' ἀπὸ Θωμᾶν τὸν πρεσβύτερον ἔξω ἀπὸ τὴν συνήθειαν, καὶ τὸ δέσπισμα τῷ Πατρί τῷ βασιλεῖ, τὸ περὶ τῷ μὴ ἐξεῖναι πρὸς δ' γάμον ἐλθεῖν· ὁ Πατριάρχης Νικόλαος τὸν μὲν πρεσβύτερον ὡς ἀδέσμως εὐλογήσαντα γάμον δ' κατὰίρεται ὑπέβαλε, τὸν δὲ βασιλεῖα ἀφώρισεν, ἐμποδίζων αὐτὸν ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν συναίνεσιν καὶ Μητροπολιτῶν τινῶν· τῶν ὅτων γενομένων σχίσμα εἰς τὰς ἀρχιερεῖς ἠκολούθησε, διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτῶν ἔλεγον πῶς πρέπει ὁ ἀφωρισμός ὅπῃ ἔγινε κατὰ τῷ βασιλεῶς νὰ λυθῇ, καὶ νὰ μὴ εἶναι διὰ πολὺν και-

δ'. γάμος
τῷ Λέοντος.

(α) Σελ. 465.
ἐτη 5'. καὶ μηνῶς 6'.

(β) Βιβλ. 15'. σελ. 138.
(δ) Κατ' αὐτῶν δὲ ἔτη 7'.

(γ) Οὐχὶ ὁλόκληρα, ἀλλὰ

καιρὸν ἀφωρισμένους, ἄλλοι δὲ δὲν ἐκαταπέιδοντο, καὶ μάλιστα Νικόλαος ὁ Πατριάρχης· ὁ δὲ βασιλεὺς κινήσεις ἀπὸ τὸν Σαμωνῶν διὰ τὴν ἀναγκάστη, καὶ τὴν βίασιν τὸν Πατριάρχην, καὶ ἀκυσίως τὴν δεχθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπέμφε καὶ τὸν ἐμήνυσε περὶ τὴν ἀρχὴν τῆ Φευρβαρίᾳ μηνός, καὶ θερμῶς ἐπαρακάλει τὴν δεχθῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἀδυσώπητος ὢν, εὐθύς τὸν ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἰρίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πεζὸν τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ ἐν Γαλακρήναις μοναστήριον ὅπῃ ὠκοδομήθη ἀπὸ αὐτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐπεριώρισεν ἀρχιερωσύσας δύο χρόνας μόνον (α), δὲς τὴν παρῶσαν παραίτησιν ἔγγραφον.

Παραίτησις ἔγγραφος Νικόλαου Πατριάρχου
τῆ καὶ Χρυσοβέργῃ καλαμένῃ, μετὰ τὴν
ἐποίαν ἀπεκατέστη πάλιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον.

§. 8. Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μόνῃ Χάριτι Θεῷ τὸ μέγα τῷτο καὶ Οὐράνιον δῶρημα λαβὼν, καὶ παρ' ἑμαυτῷ μηδὲν τι συνεισενεγκάμενος ἄξιον, ἐπειδὴ πραγμάτων ἐναντιότης, καὶ δυσχερείας τὴν τῷ Θεῷ καταλαβῶσιν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ ἀδύνατον προέβη τῷ περὶ τὸν φιλόχριστον οἰκονομήσαι βασιλέα, τὸν θρόνον παραιτῆμαι, τὴν κατ' ἑμαυτὸν ἰδίαν, καὶ ἀνακεχωρισμένην προτιμήσας ζωὴν τῆς ἐν πράγμασιν ἀσατάτης ἀνατροφῆς, μήτε θείας ἐξιζάμενος ἀρχιερωσύνης, μηδὲ τῷ ἐπιτελεῖν ὅσα εἶδεν ἐνεργεῖν ἀρχιερωσύνη, ἐν ᾧ ἂν τότῳ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν παρεκλύσωμεν ζωὴν, εἰδότες ἀκίνδυνον ἢ ἐν τὴν θείαν ὥσπερ ἀπαρεσκόμενον αὐτῇ ἀποπέμπεσθαι χάριν, ἄλλως τε καὶ τῷ ἱερῷ κανόνι τὰς ἐξομωταμένους τὴν ἐν ἡ ἐτάχθησαν ἱερωσύνην. καὶ φόβος ὁ ἐξ ἀνθρώπων ἢ ὁ πρὸς τῷτο συνωδήσας ἀπαραιτήτως. συγγνώμης ἀπάσης χωρὶς, καθαιρέτος, καὶ εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν ἀπορρίπτοντος χώραν. ἢ ἐν αἰτία τῆς παραιτήσεως ἢ ἡ τε τραγαμία.

§. 9. Εἰς ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀπὸ τὴν ἔξωσιν τῷ Νικόλαῳ, Πατριάρχῃ χειροτονήθη Εὐθύμιος ὁ σύγγελος, ἀνὴρ ἱερός, καὶ ἀρετῆς φθάσας εἰς τὸ ἀκρότατον, καὶ ὅπῃ πολλὰς χρόνους διέπρεψεν εἰς τὴν ἀσκήσιν, καὶ ὅπῃ ἡ ἐξωδὴ προφητικῆ χάρις, ὅστις καὶ μὴ θελήσας διὰ ταπείνωσιν τὴν ἱερωσύνην, ὡς λέγουσι, μεθ' ἑαυτὸν ἀποκάλυψιν ἐκαταπέισθη ὑπερον, καὶ ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην. αὐτὸς ὁ Εὐθύμιος ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ ἐπιτίμιον τὸν βασιλέα, καὶ ἀπὸ τὸν πολυκαιρινὸν δεσμόν τῷ ἀφορισμῷ τὸν ἔλυσε, καὶ εἰς κοινωνίαν τὸν ἐδέχθη· διανοεῖτο δὲ ὁ βασιλεὺς Δέων ἐναντίον τῷ προγράμματος τῷ πατρὸς τῷ, ἔχων καὶ πολλὰς ἐλλογίμους συνεργούς εἰς τῷτο καὶ

Ss 2

Se-

Εὐθύμιος
ὁ Σύγγε-
λος

(α) Κατ' ἄλλους δὲ δώδεκα ἐχὶ ἐλακλήρες, ἐξωριθεῖς τῷ καὶ. ἔπει τοῖς ἀρχιερωσύνης τῷ.

τεσπίση με νόμον να λαμβάνη ὅστις θέλει δευτέραν, ἢ τρίτην γυναῖκα ἕως τῆς τετάρτης, ἢ ἐπεκεῖνα, παρόμοια με ἐκείνης ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν· ἔγραψε δὲ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἢ πρὸς τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον Γωάννην τὸν δ'. ἀλλ' αὐτὸ με πᾶσαν σπουδὴν, ἢ ἐπιμέλειαν τὸ ἐμ-
πόδισεν ὁ Πατριάρχης Εὐδύμιος· ὅρα περὶ τῶν ρηθέντων, τὸν Ζωναρά (α), τὸν Κεδρηνόν (β), ἢ τὸν Σκυλίτζην (γ).

Ἐορτὴ τῶν
ἀγίων Πάν-
των πότε
ἀρχοῦσι.

§. 10. Αὐτὸς ὁ Λέων τιμήσας τὴν πρώτην αὐτῆς γυναῖκα τὴν μακα-
ρίαν Θεοφανώ (διὰ τὴν ὁποίαν πολλὰ ὁσιότητος, ἢ ἀγιότητος λέγονται)
ἀνήγειρεν Ἐκκλησίαν περικαλλῆ εἰς ὄνομα ἐκείνης, πλησίον τῇ Ναῦ τῶν
ἀγίων Ἀποστόλων, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλε ἢ τὸ λείψανόν της, τὸν δὲ σκο-
πὸν αὐτῆς φανερώσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν εἰσηκόδη· ὅθεν συνευδοκί-
σης με αὐτὸν ἢ πάσης τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τιμὴν τῶν ἀγίων Πάντων ὠ-
νόμασε τὴν οἰκοδομηθεῖσαν Ἐκκλησίαν· εἰπὼν ἂν ἢ ἡ Θεοφανώ εἶναι ἀ-
γία ἢ συναριθμηθῇ με αὐτῆς. ἢ ἀπὸ τότε ἔλαβεν ἀρχὴν νὰ ἐορτάζεται
ἢ τῶν ἀγίων πάντων ἐορτὴ, ὅπῃ εἶναι μετὰ τὴν πεντηκοστήν τὴν ἄλλην
κυριακὴν· ἀνάγνωδι τὸ συναξάριον ταύτης εἰς τὸ πεντηκοστῆριον· ὡκοδόμη-
σε δὲ ὅστις ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλας ναὺς κατὰ τόπους, ἢ τῇ ἁγίᾳ Λαζάρῳ
εἰς τὸν ὁποῖον ἢ τὸ λείψανον αὐτῆς μετακομίσας ἀπέθετο, ἢ τῆς ἀγίας
Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἀπὸ τὴν Ἐφεσον, ὡς ἰσορεῖ ὁ Κεδρηνός (δ).

Σχίσμα διὰ
τὴν τετρα-
γαμίαν.

§. 11. Ἐπὶ τέτοις πρέπει νὰ ἰξεύρης, ὅτι ἀπὸ τὴν πολυμηθεῖσαν
ἀπὸ τὸν βασιλέα τετραγαμίαν σχίσμα ἔγινεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινὺ πόλει
Ἐκκλησίαν· διότι ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, ἢ οἱ ὑπ' αὐτὸν τελῶντες Ἀρ-
χιερεῖς ἀφορίσαντες τὸν βασιλέα, τινὲς μὲν τῶν ἀρχιερέων ἔλεγον ὅτι
πρέπει νὰ συντέμνωσι τὸν ἀφορισμὸν τὸν κατὰ τῷ βασιλέως, ἢ νὰ μὴ μέ-
νῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτίμιον· ἄλλοι δὲ δὲν ἐκαταπείδοντο, ἢ πολλὰ
δεόμενον, ἢ παρακαλῶντα τὸν βασιλέα, ἄλλοι μὲν ἐδέχοντο, ἄλλοι δὲ ἀ-
πειθεῖς ἦσαν, ἢ ἀδυσώπητοι, ὅθεν ἢ ἦτον σχίσμα εἰς αὐτὰς, ἢ πολλὴ φι-
λονεικία ἢ σύγχυσις· ἀνάγνωδι βιβλ. β'. τῇ Γραικορωμαϊκῇ Νο-
μίμῃ.

§. 12. Φέγεται δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνομήμασιν αὐτὸς ὁ Λέων, ὅτι χάρις
ἁγία, καθὼς λέγει ὁ Κεδρηνός (ε), σαλθέντες ἀπὸ Ταρσῆ, ἢ Μελιτινῇ
ἁλλοεθνεῖς ἐδέξατο αὐτὰς ὁ βασιλεὺς μεγαλοπρεπῶς, ἢ φιλοτιμώμενος
ἐδείξεν αὐτοῖς ὃ μόνον τὰ κτήματα τῆς βασιλείας, ἀλλ' ἔτι ἢ τὰ τῆς Ἐκ-
κλησίας πολυτελῆ σκεύη, ὅπῃ ἦσαν διωρισμένα· διὰ τὴν λειτουργικὴν λα-
τρίαν κτ'. τὸ ὁποῖον ἀνάξιον ἦν Χριστιανικῆς καταστάσεως, νὰ δείξῃ εἰς ἀ-
δράπη, ἁλλοπίσους, ἢ ἁλλοφύλους, ἐκεῖνα ὅπῃ ἢ εἰς τὰς μὴ καλῶς ζῶντας
ἢ ἀνεπιλήπτως εὐσεβεῖς ἀνδράπας εἶναι ἀθέατα.

ΚΕΦΑ-

(α) Βιβλ. 15. σελ. 138. (β) Σελ. 472. (γ) Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Λέοντος
(δ) Σελ. 469. (ε) Σελ. 474.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Περὶ Ἀρνέλφου, ἢ Ἀρνούλφου τῷ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Εκκλησίᾳ.

§. I.

Αρνούλφος, ὁ καὶ Ἀρνούλφος καλούμενος, υἱὸς ἐκ Παλακίδος τῷ Καρλομάγνῳ, ἀδελφῷ τῷ Καρόλου τῷ τῆς Βαυαρίας Ρήγιος, τὸν ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκρατορικὸν τίτλον μετὰ τὴν τῷ Καρόλου τῷ Κράστῳ παραίτησιν, διεδέξατο, ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐντάρχεις οἰκονομίας ωπὴ. τῷ ὁποίῳ ἡ εὐσέβεια, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ ἐλευθεριότης, καὶ οἱ συγκροτηθέντες ἐπ' αὐτῷ πόλεμοι εὐτυχῶς πρὸς τοὺς Νορδμανεῖς, καὶ τοὺς τῶν Ἰταλῶν νωτεριστάς, καὶ πρὸς ἄλλας ὑπεναντίας, πολλὰ ὑπὸ τῶν Ἱστορικῶν εὐφώνως κηρύττονται· διότι πρὸς τέτοις αὐτὸς, καὶ τὴν Δυτικὴν Ἀυτοκρατορίαν ὅπῃ ἦτον σχεδὸν ξεπεσμένη τὴν ἀνέστησε· τελευταῖον μὲ διλητήριον, καὶ φθειράσιν ἀπέθανεν. ὡς μαρτυροῦσιν οἱ συγγραφεῖς Ὅττων ὁ Φρισιγγήνσιος (α), Ρήγιων (β), καὶ ἄλλοι τῷ ιβ'. ἔτει τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ.

§. 2. Εἰς τὸν καιρὸν τότε τῷ Ἀυτοκράτορι Ρώμης Ἐπίσκοποι ἐχρημάτισαν Στέφανος ε'. Φόρμωσος, Βονιφάτιος ζ'. Στέφανος ζ'. Ρωμανὸς α'. Θεόδωρος β'. καὶ Ἰωάννης δ'. ἢ κατ' ἄλλας ι'.

§. 3. Ἀποθανόντος τῷ Ἀδριανῷ γ'. διάδοχος αὐτῷ ἔγινε Στέφανος ὁ ε'. ἢ ὡς παρ' ἄλλων λέγεται ζ'. ἐν ἔτει ωπὲ. εἰς τῷ ὁποίῳ τὸν καιρὸν μὲ πολυεὶδῃ κινήσιν ἡ Ἰταλία διεσείσθη, διότι ἡ Ἀυτοκρατορία τῆς Δύσεως μὲ πολλὰς τρόπαις διεσχίζετο, ἐκάστη ἐπαρχία ὁρεγομένη νὰ ποιήσῃ ἰδικὸν τῆς Ρήγας· ὅμως εἰς τὸν Ἀρνούλφον τὸ μεγαλῆτερον μέρος ἔλαχεν, ὡς Ὅττων ὁ Φρισιγγήνσιος (γ), διηγείται. μάλιστα δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἐμάχοντο ἀναμεταξύ τας δύο μεγάλοι ἡγεμόνες τῆς Ἰταλίας, διὰ τὸ βασιλεῖον αὐτῆς, Βιρεγγάριος ὁ Φόρμ τῷ Γελίε Δεξ, καὶ Βίδων, ἢ κατ' ἄλλων Γαίδων, ὁ τῷ Σπαλῆτε, τῷ ὁποίῳ ἡ δύναμις μεγαλῆτέρα, καὶ δυνατωτέρα ἦν τῷ Βιρεγγαρίῳ, ὑποσηριζομένη ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν Στεφάνου τῷ ε'. ὅθεν ὅτως ὁ Βίδων ὕστερον ἀπὸ τινὰς συγκροτηθέντας πολέμους Ἀυτοκράτωρ σεφανῆται ἀπὸ Φόρμωσον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ἐν ἔτει ωιβ.

Ἀρνούλφος
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
888.

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι.

Στέφανος
Ε'.

S s 3

§. 4.

(α) Βιβλ. ζ'. κεφ. δ'.

(β) Βιβλ. β'. ἔτει ωιβ.

(γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Φόρμωτος.

§. 4. Ο δὲ Στέφανος ἐ. ἀποθανὼν ἐν ἔτει ωμ'. Φόρμωτος ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, καὶ τῆς ἀποστάσεως πατήρ, καὶ προσέτις, ἔχῃ χωρὶς θορύβου καὶ παραχῆς μεγάλης, ὡς εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ρηθῆσεται, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἐπροχειρίσθη· διότι αὐτὸς μὲ δόλον, καὶ κλοπὴν, ἔχῃ ὡς ἀληθινὸς ποιμὴν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ κλέπτης τε, καὶ ληστὴς εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίαν παρεισφθαρεῖς, ἀλλότρια, καὶ ἀλλόκοτα δόγματα ἐπρέσβευεν, ὁμῶς ἔχῃ φανερώς, ἕτε μὲ ἀνοικτὸν πρόσωπον, καὶ γλώσσαν ἐλευθεράν, ἀλλὰ κρυφίως καὶ ἀφανῶς κτ'. ἐν τούτῳ ὁ Βιρεγγάριος ἀπὸ τὸν Βίδωνα νικηθεὶς, ἐπικαλεῖται τὸν Ἀρνάλφον, ὅστις ἐλθὼν εἰς Ἰταλίαν, καὶ νικήσας τὸν Βίδωνα, καταστραφείναι τὸν Βιρεγγάριον· ἀποθανὼν δὲ ὁ Βίδων ἐν ἔτει ωμ'. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λάμβερτος βοηθηθεὶς, ἀπὸ τὴν Φατρίαν τῇ Σεργίᾳ, ἐγείρεται κατὰ τῇ Βιρεγγαρίᾳ. ὁ Φόρμωτος λοιπὸν ἰδὼν τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ Φατρίαν τῇ Σεργίᾳ, ὅπῃ ἐγένετο ἰσχυρωτέρα κατ' ἐκάστην, καὶ φοβηθεὶς, τὸν Ἀρνάλφον ἐκ τῆς Γερμανίας ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν, ὅστις πάλιν μὲ δυνάμεις ἐμβαλὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔλαβε τὴν Ρώμην, καὶ τὸν Λάμβερτον ἐνίκησε, καὶ σεφθεὶς Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ τὸν Φόρμωτον, τὴν πτωχὴν τῇ ἐν Ρώμῃ λαὸν μετ' ὅρκου ἐβεβαιώσθη.

Βονιφάτιος
ς.
Στέφανος
ς.

§. 5. Καταστρέψας τὴν ζωὴν ὁ Φόρμωτος, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἐγένεν ὁ Βονιφάτιος ς'. μετὰ τὸν ὁποῖον ὕψερρον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας Στέφανος ς'. ἢ κατ' ἄλλας Ζ'. διὰ τῆς Φατρίας τῇ Σεργίᾳ, ἣτις ἐγένετο τολμηρωτέρα, ὁ Ἀρνάλφος διαβεβαιώσας αὐτὸν καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἀντεκατέστη· ὅσῃν δὲ ἀσπλαγχνίαν, καὶ σκληρότητα, αὐτὸς ὁ Στέφανος εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τῇ Φόρμῳτῃ ἔδειξε, κατωτέρω ρηθῆσεται, ὅστις καὶ τὸ σεφάνωμα ὅπῃ ἐγένετο ἀπὸ τὸν Φόρμωτον εἰς τὸν Ἀρνάλφον ἀδετήσας ἐναντίον τέτῳ τὸν Λάμβερτον ἔσεψε. Τούτῳ δὲ τὸν Στέφανον ὁ Βαρώνιος (α), διὰ τὰς ἀδεμίτες αὐτοῦ πράξεις ἐξάγιστον, καὶ ἀποτρόπαιον ἀποκαλεῖ, ἕτε ἀποτολμήσας νὰ τὸν συναριθμῇ μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης, ἂν ἀπὸ ἄλλης ἱστορικῆς δὲν ἐγράφετο, ὅπῃ μὲ ταιαύτην ἀπρεπὴν, καὶ ἐξάγιστον ἱεροσυλίαν κατήσχυνε τὴν καθέδραν τῇ Πέτρῃ, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει (β), κτ'. θανατωθέντος ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις τῇ Λαμβέρτῃ, οἱ Ἰταλοὶ Λαδοβίκον τὸν τῆς Προβηγγίας Ρήγα, τὸν υἱὸν τῇ Βόσωνας, κατὰ τῇ Βιρεγγαρίᾳ ἐπεκαλέσαντο. Μεταξὺ λοιπὸν τέτῳ τῇ Λαδοβίκῃ, καὶ τῇ Βιρεγγαρίᾳ πολλαὶ συμπλοκαὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐγένον, ὡς ὁ Ρηγίνιος ἱστορεῖ (γ), περιστὰς παραλλαγὰς εἰς ἐκείνας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο συνέβησαν· τέλος ὁ Λαδοβίκος κατατροπώσας τὸν Βιρεγγάριον, εἰσῆλθεν εἰς Ρώμην, διὰ νὰ σεφθῇ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς, καὶ νὰ ὀνομασθῇ Ἀυτοκράτωρ.

§. 6.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωμ'. ἀριθ. 4.
β'. ἐν ἔτει ωμ'.

(β) Ἐν ἔτει ωμ'. ἀριθ. 6.

(γ) Βιβλ.

§. 6. Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸν τὸν Στέφανον ζ'. ὅπῃ κρεμασμένος ἀπέθανεν ἐν φυλακῇ, ἔγιναν εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης Πάπιδες Ρωμανός α'. Θεόδωρος Β'. καὶ Γεώργιος Θ'. ἢ Γ'. οἵτινες πάντες τὰ ὑπὸ Στεφάνου ζ'. κατὰ τὴ Φορμῶσα πρᾶχθέντα ἀπεδοκίμασαν (α), καὶ ἀνάγνωδι περὶ τῶν τῶν θρόνων τὸν Ρηγίνωνα (β), καὶ Σιγίμπερτον τὸν Γεμβλακηνσίον (γ), Ὅτωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (δ), τὸν Πλάτιναν (ε), τὸν Βαρώνιον (ζ), καὶ ἄλλας.

§. 7. Ὅσον δὲ ἀδελιωτάτη εἰς τοιαύτας ἀνεμοζάλας ἦν χειμαζομένη ἡ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις, καὶ μάλιστα τῆς ἐν τῇ Ρώμῃ, αὐτὰ τὰ γενόμενα μαρτυροῦσι, καὶ αἱ τῶν συγγραφέων ἐλεεινολογίαι τῶν τε προγενεσέρων, καὶ τῶν ἐσχάτων· διότι ὁ τῷ Γενεβρέντα ὁδυρμὸς εἶναι γνωστὸς, διὰ μέσση τὰ ὅποια φανερεῖται, ὅτι ἀπὸ Γεώργιου τῷ Η'. ἕως Λέοντος τῷ Σ'. ὅπῃ ἐν διαστήματι χρόνων ἑν'. ἀπέθανον Ἐπίσκοποι Ρώμης ὄντες ἕως πεντήκοντα, παντάπασι καὶ ἦσαν οἱ ἐσχατοὶ ὑστερημένοι ἀπὸ ἀρετῆς, καὶ ὁσιότητος, ἀλλὰ μάλιστα ἦσαν ἀπειθεῖς, καὶ ἀποσάται, παρὰ Ἀποστολικῶν, ὁ Πλάτινας ἐν τῷ ζ'. Στεφάνῳ, ἀδελμονῶν, καὶ ἐλεεινολογούμενος λέγει· „εἰς τοσῶτον μοχθηρίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κατὰ τήν τῆς χρόνης προκεχωρηκέναι, ὥστε μὴ βιάζεσθαι παραπλησίως τοῖς προηγουμένοις αὐτῶν, ἀλλ' ἐδελοῦντ' ἡ δωροδοκίαις ἀρχιερεῖς γίνεσθαι, καὶ αὖθις μετ' ὀλίγου τοῖσιν αὐτοῖς γιγνομένοις Ρώμης Ἐπισκόποις ὑπῆρξε τότε, ὥστε τὰ γενόμενα, καὶ πρᾶχθέντα ὑπὸ τῶν προτέρων ἀρχιερέων, ἢτε διαρρηγνύειν, ἢ κατ' ἀκρας ἀφαιρεῖν τὰ μέσα· ἐν δὲ τῷ βίῳ τῷ Ρωμανῷ Α'. ἕως ἰσορεῖ· μηδὲν ἄλλο τῶν τῶν ἀρχιερέων, τῆς Ρώμης δηλαδὴ, σκέπτεσθαι, πλὴν καὶ τῆνομα, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν προηγουσμένων αὐτῶν, ἐξαλείφει, καὶ χειρὸν ἀδὲν ἡδύνατο εἶναι, καὶ ψυχαῖς σενυγοτάταις· Ἀλβέρτος ὁ Γράτσιος (η), λέγει· „Κατὰ τήν τῶν χρόνων ἐν τῷ τῆς Ρώμης Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ παράδοξός τις ἦν ταραχὴ, ἐν ᾗ ὁ διάδοχος τὰ τὰ προκατόχου πεπραγμένα σκορακίζων ἀπεδοκίμαζε, καὶ τὸ νεκρὸν αὐτοῦ σῶμα τῷ τύμβῳ ἐξώρυττεν, ἀμοιβὰ δὲ ἄλλος μὲν τῶν διαδόχων, ὁ τῷ πρώτῳ προσκείμενος τὸν β. κατεδίκαζεν, ὁ δὲ δ. τὸν γ. τὸν πρῶτον καὶ τακρίνων τὸν β'. ἐδικαίει, ἕως ἡ σκοτοδινίασι τὴν τῷ Πέτρῳ διαδόχῳ, καὶ φα-

Κατάστασις
τῆς Δυτικῆς
Ἐκκλησίας.

(α) Ο' Ρωμανός ἀρχιερατεύσεν ἔτος ἐν. Θεόδωρος δ' β'. ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς, ὁ δὲ Γεώργιος Θ'. ἢ Γ'. ἐτὴ δύο. (β) Χρον. βιβλ. β'. εἰσι αὐτῶν καὶ ωμῶν. (γ) Χρον. ἐν εἰσι 900. (δ) Χρον. βιβλ. ζ'. κεφ. δ'. καὶ ε. (ε) Εἰς τὴν βίαν αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης. (ζ) Χρον. τόμ. ι.

(η) Βιβλ. Β'. κεφ. κβ'. τῆς Μητροπ. αὐτῶν λέγει Bisio interim quartus praefuit Episcopus in Ecclesia Paderburniensi, quo tempore in Romana sede erai mirabilis tumultuatio, dum successor praedecessoris facta damnaret, corpusque extumularet vicissim successor alius primo inherens secundum damnavit, itemque quartus tertium cum primo incularet, secundum justificaret. Ita vertigo vocabat Petri successores, Iesu Christi vicarios in terris.

„ φασιν επιτρόπης ἐπὶ τῆς γῆς τῆ Χριστῷ κρατύνει, ἢ κατωτέρω (α). Κατ’
 „ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἢ ἐπ’ αὐτοῦ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων φιλονεικία τὴν τῷ Ρ’
 „ μαίκα θρόνον ἐκφυλισέαν, ὡς ἀτιμωτέραν πεποίηκεν“. αὐτὸς δὲ ὁ τῶν
 Ρ’ ὡμῆς Εἰσκόπων διαβεβημένος παράσιτος Καῖσαρ Βαρώνιος (β), δυσ-
 χεσάτης τῆς ἐν Ρ’ ὡμῇ Ἐκκλησίας τῆς τῶν χρόνους ἀποκαλεῖ, ἢ πάντων
 „ τῶν ἄλλων πολυθρηνησάτης, ἐν οἷς εἰς τὴν τῷ Πέτρῳ κατέδραν εἰσελη-
 „ λύσαντι ἄνθρωποι τερατώδεις τὴν κακίαν, βία αἰσχροτάτη τε, ἢ φαν-
 „ λοτάτη, τὰ ἤδη ἐπιτριπτότατοι, ἐν πᾶσι μιαιώτατοι κτ’. ἢ ἐπομένως
 δεινολογούμενος ἐπάγει, τῶν ἱματίων τῆς δόξης τε, ἢ γηθυσύνης ἀπογυ-
 „ μνωθεῖσαν ὀδυρομένην, σχετλιάζεσαν, ὀλοφυρομένην τε, ἢ καταθρηνη-
 „ σαν ἐν λύπῃ κεκαῖσθαι τὴν κυρίαν τῶν ἔθνων. κατωτέρω δὲ (γ).
 „ φανερά ὁμολογεῖ, πάντας τὰς ἐν Ρ’ ὡμῇ δηλαδὴ Εἰσκόπας ἐρρεγγέ-
 „ ναι, ὅς ἐδει ἐγρηγορέναι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, μάλιστα
 „ τὰς αὐτὰς κατεσπαδακέναι εἰς τὸ παντελὲς κατακαλυφθῆναι τοῖς κύμα-
 „ σι τὴν Ἀποστολικὴν ναῦν, ταυτοῦ τὸν τρόπον, ὥς θαῦμα ἡγητέον εἶ-
 „ ναι, τὸ δυνηθῆναι πῶς ταύτην τοσαύταις ἢ τηλικαύταις καταγίγισι σα-
 „ λευθεῖσαν, κύμασι πολλοῖς καταβλαθεῖσαν, τοῖς ἀνέμοις καταβυθιδεῖ-
 „ σαν, ἢ παντοίοις σκοπέλοις τοῖς προσυχῶσι προσκρηθεῖσαν, ἢ πλεο-
 „ νάκῃς εἰς σύρτεις ἄκασαν ἐξωθεῖσαν ἐν τοσάτοις δεινοῖς περισωθῆναι.
 ἀνάγνωδι παρ’ αὐτῷ τῷ Βαρώνιῳ καὶ ἄλλας δεινολογίας (δ), καὶ παρ’
 ἄλλοις.

§. 8. Ταῦτα τὰ δευτέρῳ ἐμετρίως ἐπετάθησαν, δηλαδὴ ἐπολυκαίρι-
 σαν ἀπὸ τὰς τῶν Σαρακηνῶν καταδρομῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὰς ὁποίας νὰ
 τὰς ἐμπαδίσῃ ἁλλοτρόπως δὲν ἐδυνάθη ὁ Ρ’ ὡμῆς Γωάννης ἢ. παρέξ μὲ ἐ-
 τήσιον δόσιμον, ὡς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῇ τῆς πρὸς τὸν Καρολόμανον ἀπο-
 δείκνυσιν ὁ Βαρώνιος (ε).

ΚΕΦΑ΄.

(α) Βιβλ. Β΄. κεφ. κδ. γράμ. 48. σελ. 63. Præsertim quod ea tempestate
 summorum Pontificum execrabilis contentio auctoritatem ejus sedis faceret
 contemptiorem.

(β) Χρον. ἔτει ωπζ. ἀριθ. 4.

(γ) Χρον. ἐν ἔτει ωγθ. ἀριθ. 2.

(δ)

Χρον. ἐν ἔτει 900. ἀριθ. 1. & 3.

(ε) Χρον. ἐν ἔτει ωζ. ἀριθ. 26.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Περὶ τοῦ σχίσματος μεταξύ τοῦ Φορμώσα, καὶ τοῦ
Σέργιου, καὶ τῆς ἐξαγίσεως ὁμότητος Στεφάνου
τῷ ζ'. τῆς Ρώμης Ἐπισκόπων.

γ'.

Α'ποθανὼν Στέφανος ἐ. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, θόρυβος καὶ ταραχὴ ἐκ
ὀλίγῃ εἰς τὴν Ρώμην ἔγινε, περὶ ἐκλογῆς τῷ διαδόχῳ τῷ· ἐπειδὴ
τινὲς μὲν ἀπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ, Ἐπισκόπων ἐψήφισαν Σέργιον, ὃς καὶ ἐχειρίσθη
σε διάκονος τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι δὲ Φόρμωσαν τὸν Ἐπίσκοπον
τῷ Πόρτῳ καθ' ἣν δὲ ὥραν ἔμελλεν ὁ Σέργιος τὴν χειροθεσίαν τῶν Ἐ-
πισκόπων νὰ δεχθῇ, μετ' ὁρμὴν σφοδροτάτην διακείται τῷ θυσια-
στηρίῳ, ἀπὸ τὴν πατρίαν τῷ Φορμώσῳ, καὶ Πάπας γίνεται ὁ Φόρμω-
σος.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Φόρμωσος ἀ. ἀπὸ Ἐπίσκοπος τῷ Πόρτῳ, μετατεθείς
εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καὶ Πάπας γενόμενος, εἰς ὅσον μὲν καιρὸν εἰς
αὐτὸν τὸν θρόνον ἔμεινε, εἶχεν ἐναντίον τὸν Σέργιον, τὸν ὁποῖον Βιδυαν
ὁ Δάξ, περὶ ᾧ ἀνωτέρω εἵπομεν, εἶχεν εἰς τὴν ἐπίσκεψίν τῷ, καὶ τὸν
ὁπερασπίζετο· ἀφ' ᾧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Φόρμωσος, δὲν τὸν διεδέχθη ὁ Σέρ-
γιος, ἀλλ' ὁ ζ'. Βουιφάτιος, καὶ μετὰ τῷ Στεφάνῳ ζ'. ἡ ζ'. ὣν δὲ ὁ
Φόρμωσος ἀπὸ τῶν λέγοντας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ ἐκπο-
ρεύεσθαι, ἀπέσειλε μὲν καὶ αὐτὸς τὴν ὁμολογίαν τῷ ἁγίῳ Συμβόλῳ τοῖς λοι-
ποῖς Πατριάρχασι, καθὼς οἱ πρὸ αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν,
κρυφίως δὲ τὸ Πνεῦμα καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ ἐκπορεύεσθαι ἐδίδασκεν, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον σύμφρονες καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγιναν, μέχρι Χριστοφόρου, οἵτινες πάντες
τὴν μὲν ὁμολογίαν τῷ συμβόλῳ χωρὶς τὴν προδήκην ἐπεμψαν, τὸ δὲ ἐκ-
πορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ, ὡς δόγμα τῆς πίστεως τῶν
περὶ αὐτοὺς ἐδίδασκον.

§. 3. Αὐτὸς ὁ Στέφανος ὁ μετὰ τὸν ζ'. Βουιφάτιον ἀρχιερατεύσας,
πάντα τὰ ὑπὸ τῷ Φορμώσῳ γενόμενα, καὶ θεσπισθέντα ἔσχισε, καὶ ἀπέ-
βαλε, καὶ τὴν ὁμότητα, καὶ σκληρότητα εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ ἔδειξεν,
ὅ,τι λογίσε ποτὲ δὲν ἠγάδη τὸ ὁμοῖον· μετ' ὅσον τρόπον αὐτὴ ἡ ἀπάν-
θρωπος ἀσπλαγχνία ἐπράχθη, δὲν συμφωνῶσι πάντες· εἰς τὴν σύ-
νοδον τῆς Ρώμης ὑπὸ Γεωργίου Θ'. τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ διηγείται ὁ
Βα.

Βαρώνιος (α), ἔδεν ἄλλο λέγεται, εἰμὴ ὅτι τὸ σῶμα τῷ Φορμώσῃ, ἀπὸ
 „ τὸν ἐνταφιασμὸν βιασικῶς ἐκ τῆς γῆς ἐσύρθη, καὶ ὡς εἰς κριτήριον φερ-
 „ θέν, κριθῆναι, καὶ καταδικασθῆναι ἐτάθη, καὶ κατωτέρω (β), οἱ βιασταί,
 „ ἦτοι οἱ ὕβρισταὶ τῷ ἱερῷ τύμβῳ τῷ αὐτῷ Φορμώσῃ ὑπὸ συνθήκῃ συμποι-
 „ ας, πρὸς τὸ λαβεῖν οἶον τινὰ θησαυρὸν τὸ σῶμα ἐκείνη ἐξορύξαντες,
 „ καὶ μετακομίσαντες, εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἀπορίψαι ἐκ ἐδειλία-
 „ σαν.

§. 4. Εἰς αὐτὸ ἄλλοι τινὲς ἐπρόδυσαν, ὅτι διὰ προσαγῆς τῷ Στεφάνῳ
 „ ἀναστράξαντες τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ Φορμώσῃ, καὶ ἐκκόψαντες τὰ τρία
 „ τῇ ἱερᾷ ὑπόστασι, εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν
 „ τινὰ ἐν τῷ Στεφάνῳ εἶ, ἀναγινώσκειται· ὁ δὲ συγγραφεὺς Μαρτίνος,
 „ δὲν λέγει πῶς τὸ σῶμα τὸ νὰ ἐρρίφθῃ εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, ἀλλὰ
 „ μόνον πῶς νὰ ἐκκόπησαν τὰ τρία δάκτυλα τῆς χειρὸς τῆς (γ), συμφω-
 „ νεῖ μὲ αὐτὸν καὶ ὁ Βαρώνιος ωμζ. 2. (δ) καὶ ὁ τῶν ἐπιτομῶν αὐτῶν τῶν
 „ ἐπιτομῶν (ε), τὴν αὐτὴν μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σι-
 „ γήβερος νὰ ἀνέγνωσε ἐν τῷ βίῳ Στεφάνου τῷ εἶ. (ζ).

§. 5. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκείνο ἐπὶ διηγείται δι' αὐτὴν τὴν ἀνοσίαν
 „ πράξιν τῷ Στεφάνῳ, τὸ ἀποδίδωσι τῷ Σεργίῳ, καθὼς ὁ Λαίτπράνδος (η),
 „ Αββάς ὁ Ουρσπεργήνσιος (θ), καὶ Σταδηνσιος (ι), ἡ χρονολογικὴ συνάθ-
 „ ροις (κ), ὁ Καρτζᾶς (λ), καὶ ἄλλοι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ πλείονες προ-
 „ δέττωσι πῶς νὰ ἐπρόσβαξεν ὁ Σέργιος νὰ ἀποκεφαλίσθῃ ἔτω νεκρὸς ὁ
 „ Φόρμωσος.

§. 6. Τελευταῖον ἄλλοι καὶ εἰς τὰς δύο, τόσον εἰς τὸν Στέφανον,
 „ ὅσον καὶ εἰς τὸν Σέργιον αὐτὰ τὰ ἀνόσια προσγράψωσι, ὡς, Σιγήβε-
 „ ρος (μ), Γράντζιος (ν), ὁ Πλάτινας ἐν τῷ βίῳ ἐκατέρω, οἱ Μαχδεμ-
 „ βερ. Ἐκατοντ (ξ), καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν μεταγενεσέρων, τῶτον ὅμως τὸν
 „ τρὸ-

(α) Χρον. 904. ἀριθ. 4. (β) Α'ριθ. 12.

(γ) Μαρτίνος Πολωνὸς εἰς τὸ Χρονικὸν ἐκδ. Βασιλείας ἔτει 1559. λέγει ἔτω
 „ ἐν ἔτει ωμζ. σελ. 158. Legitur etiam, quod ipse (δηλαδὴ ὁ Στέφανος) corpus
 „ Formosi in concilio positum, & in Papali veste exutum, laicali induit, & duo-
 „ bus digitis dextræ ejus abmissis, manus ejus in tumultum (τάραξ, εἰς ἄλλην ἐκ-
 „ δασιν φαίνεται in Tyberin, εἰς Τίβεριν) jactari præcepit.

(δ) Παραδρομὴ βέβαια τῇ συγγραφῇ, διότι ὁ Βαρώνιος πρῶτον μὲν ἐν ἔτει
 „ ωμζ. ἀριθ. 2. μάλιστα λέγει πῶς εἰς τὸν Τίβεριν ἐρρίφθη τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ ἀνωτέ-
 „ ρω ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὴν μαρτυρίαν τῷ Βαρώνι ἐκ τῶν Χρον. ἔτει 904. ἀριθ. 12.
 „ ὅπως λέγει. εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἀπορίψαι ἐκ ἐδειλίαςαν.

(ε) Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει. (ζ) Χρον. ἐν ἔτει 902. (η) Βιβλ. α'. κεφ. η'. τῶν
 „ κατορ. τῶν Αὐτοκ. καὶ Βασιλ. καὶ περὶ τῆς βίης τῶν Ρώμης Ἐπισκ. ἐπὶ Φορμώσῃ. (θ)
 „ Χρον. ἐπὶ Α'ρνήλφῃ σελ. 198. (ι) Χρον. σελ. 34. περὶ Φορμώσῃ. (κ) Ἐν ἔτει
 „ 900. (λ) Εἰς τὸ περὶ Θρόνου τῶν Ἐπισκόπων. (μ) Χρον. ἔτει 902. (ν) Βιβλ.
 „ ε. κεφ. α'. (ξ) Ἐκατοντ. Θ'. κεφ. Γ'. σελ. 293.

τρόπον, ὥς τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς εἰς μόνον τὸν Σέργιον ἀποδίδουσι, καθὼς θέλει Μάρκος Ἀντώνιος, ὁ δὲ Δόμινις (α), ἀκολουθῶν εἰς τὸν Μαρτίνον τὸν ὑπὸ τῷ Πλάτῳ προσφερόμενον εἰπόντα, τὸν μὲν Στέφανον, τὸν τῷ Φαρμῶσσι νεκρὸν τῷ Τύμβῳ ἐξωρύξαι, καὶ τῶν δακτύλων ἀποσπῆσαι τὸν δὲ Σέργιον ποιῆσαι κεφαλικῇ, ὡς ζῶντα ὑποβαλεῖν, καὶ τὸ σῶμα αὐτῷ εἰς τὸν Τίβεριν ἀπορρίψαι.

§. 7. Οὐτε πρέπει νὰ θαυμάζωμεν εἰς αὐτὰ, διότι καθὼς αἱ ἐκλογαὶ τῶν κατ' ἐκείνας τὰς καιρὰς ἀρχιερατευσάντων ἐν Ρώμῃ, καὶ αἱ πράξεις πολλὰ συγκεχυμέναι ἦσαν, ὅπως ἐστὶ συγκεχυμένως καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν οἱ συγγραφεῖς διηγῶνται, ἐάνλοιπὸν εἶναι ἀληθές ἐκεῖνο ὅπῃ βεβαιῶσι Δεῖτπράνδος, Ἀββαῖς Οὐρσπεργήνσιος, καὶ ὁ Σταδίνσιος κτ'. ὅτι τὸν μετὰ τὴν τελευταίαν τῷ Φαρμῶσσι δηλαδὴ γενόμενον Πάπαν Βονιφάτιον εἰς ὅπῃ ἐξώδη τῷ θρόνῳ, καὶ διεδέχθη ὁ Σέργιος διὰ μέσε τῷ Ἀλβέρτῳ τῷ τῆς Τασκίας Μαρκιῶνος, ἐδύνοντο νὰ γίνωσιν αὐτὰ ἀπὸ τὸν Σέργιον ὅπῃ ἀποδίδονται αὐτῷ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐν Ρώμῃ σύνοδος, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται ἀριθ. 3. αὐτὸ τὸ ἀνοσιῶργημα προσγράφει εἰς τὸν Στέφανον, καὶ κοινῇ γνώμῃ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν, καὶ ἐκείνων ὅπῃ διηγῶνται τῶτο περὶ τῷ Σεργίῳ, μεταξὺ τῷ Φαρμῶσσι, καὶ τῷ Σεργίῳ, Ρώμης Ἐπίσκοποι νὰ ἔγιναν ὁ Βονιφάτιος εἰς Στέφανος εἰς Ρωμανὸς, Θεόδωρος Β'. Γεώργιος Γ'. Βενέδικτος Δ', Λέων Ε'. καὶ Χρυσόφορος. τῶν ὁποίων ἡ ἀρχιερατεία δὲν φαίνεται νὰ ἐπεκράτησε πλέον ἀπὸ ὀκτώ χρόνους, μὲ ποῖον τρόπον δὲ ἀφ' οὗ ἐπέρασαν ὀκτώ χρόνοι, ἢ καὶ περισσότεροι ἴσως, ἐδύνετο νὰ ξεσκαφθῇ τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ Φαρμῶσσι μὲ καιρὸν ἀπὸ τὸν Σέργιον, καὶ νὰ γυμνωθῇ ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἄμφια, καὶ τελευταῖον νὰ ἀποκεφαλισθῇ· διὰ τῶτο λοιπὸν πιθανωτέρως φαίνεται ἡ γνώμη ἐκείνων ὅπῃ ἀποδίδουσι τὸ τοῖστον τῷ Στεφάνῳ, ἀπὸ ἐκείνων ὅπῃ τὸ ἀποδίδουσι τῷ Σεργίῳ.

§. 8. Ἀλλ' ἢ ἀπὸ Στέφανον, ἢ ἀπὸ τὸν Σέργιον ἔγινε τῶτο, βέβαια τόλμημα ἀνοσιώτατον ἦν, τοῖστον ὅπῃ ποτὲ δὲν ἔγινε, τὸ ὁποῖον ἔχι μόνον τὰς τῶν Χριστιανῶν ἀκοὰς φρίττει, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπανδρωποτέρων βαρβάρων τὸ τοῖστον μισρὸν ἄκυσμα· διὰ δὲ ἐκείνων ὅπῃ ἔπραξε τὸ τοῖστον, τί πρέπει νὰ λέγωμεν πᾶς τις τὸ διακρίνει· ὅρα τὸν Βαρόνιον (β).

Γνώμη πιθανωτέρα
περὶ τῶτο.

Τι 2

ΚΕΦΑ'.

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. ζ'. ἀριθ. 35.

(β) Χρον. ωμζ'. ἀριθ. 6.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἀντιλογίας ὑπὲρ τῆς θείας εὐχαριστίας κατὰ τέτας τὰς χρόνας, μεταξὺ Βερτρὰμ, καὶ Ἰωάννου τοῦ Εὐρίγενος Σκώτου, καὶ Πασχάσις τοῦ Ράβερτε, καὶ περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν Δύσει.

§. 1.

Δόξα Βερ-
τράμ.

Κατὰ τέτας τὰς χρόνας ἐγένετο ἀμφισβήτησις περὶ τῆς μυστερίας τῆς θείας εὐχαριστίας, καὶ ἐκινήθη τοιαυτῶς. Τινες τῶν Δυτικῶν θεολόγων ἄρχισαν ὑπερηφάνως νὰ διαλέγωνται περὶ τῆς πραγματικῆς παρουσίας τοῦ Κυριακοῦ Σώματος, καὶ Αἵματος εἰς τὸν μυστικὸν δείπνον, ὥστε ὥστε νὰ εἰσφέρῃσαν σπέρματά τινα τῆς μετασχηματιστικῆς, καθὼς εἶχον τότε συνήθειαν νὰ λέγωσιν, ὅτι μετασώσεως, ὅπῃ αὐτοὶ πρῶτοι ἀπετόλμησαν νὰ τὴν διασπείρῃσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς αὐτὰς ἀντεστάθη ἀνδρείως περὶ τὰ μέσα τοῦ παρόντος αἰῶνος διὰ προσαγωγῆς Καρόλου τοῦ Κράσσο Ρήγος τῆς Φραγκίας, Βερτράμης πρεσβύτερος, καὶ μοναχοῦ Κορβιήνσιος, συγγράφας βιβλίον περὶ τοῦ Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ ὁποῖον δέλων νὰ ἀποφύγῃ τὴν Χάρυβδιν, ἔπεσεν εἰς τὴν Σκύλλαν, λέγων ὅτι ἄρτος καὶ οἶνος τῆς Εὐχαριστίας τυπικῶς μόνον νὰ εἶναι σῶμα, καὶ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ γεννηθέντος ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένης, τοῦ Σταυρωθέντος, θανόντος, καὶ ταφέντος, τὸ καὶ νῦν καθεζομένη ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Πασχάσις
Ράβερτε.

§. 2. Αὐτὴν τὴν δόξαν τοῦ Βερτράμης ἀνέτρεψεν ὁ ὑπερον Πασχάσιος ὁ Ράβερτος, ὁ Κορβιήνσιος Ἀββᾶς, γράφων βιβλίον περὶ τῆς μυστερίας τῆς εὐχαριστίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰπὼν, πῶς ἡ τῆς Θεοῦ δέλησις τόσον νὰ εἶναι δραστικὴ, καὶ παντοδύναμος, ὥστε τὸ δέλειν μόνον αὐτὴ, εἶναι τὸ γίνεσθαι, καὶ διὰ τούτο τὸ ἐδεῖν ἐκείνον πεποιηκέναι (α), β'. τὴν ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ ἐδοξασμένην σάρκα, νὰ μὴν εἶναι ἄλλη, πᾶρξ ἢ ἐκ Παρθένης Μαρίας γεννηθεῖσα, καὶ ἐν τῷ Σταυρῷ παθῆσα, καὶ ἐκ τοῦ μνήματος ὑπερφυῶς ἀνασταθεῖσα (β), γ'. ἐν ἀληθείᾳ εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ

(α) Γνώμη α'. κεφ. β'.

(β) γνώμη α'. κεφ. δ'.

μυστήριον Σῶμα ὁ ἄρτος νὰ γίνεται, καὶ Αἷμα ὁ οἶνος, καὶ περὶ τῆς ἑξέως νὰ ἀμφιβάλλῃ εἰς τὰ θεῖα ῥήματα (α). αὐτὸ τὸ μυστήριον δικαίως ὁμῶς ἀλήθεια καὶ τύπος νὰ λέγεται (β), ἔ. ἡ ἐστὶν τὰ ἄρτη, καὶ οἶνος μετὰ τὴν δυσίαν νὰ πιστεύεται σὰρξ ἀληθὴς, καὶ αἷμα πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς (γ), ἔ. σαρκικῶς νὰ νομίζωμεν πῶς νὰ ἱερώσῃ ἐκεῖνος ὁπῶς διὰ τῆς οὐκ ἐν πίστει Σὰρξ τῷ Χριστῷ νὰ εἶναι, καὶ Αἷμα, ὅτι τὸ εἶδος, καὶ τὸ χρῶμα ἔξωθεν δὲν μετεβαλε κεφ. ι. καὶ ἄλλα παρόμοια με' αὐτά.

§. 3. Ἐπειτα με' τὸν Βερτρᾶμον κατὰ τὴν Πασχασίαν ἡγέρθη καὶ Ἰωάννης Ἐρήμενος Σκώτος, συνδέσας ὁμοίως βιβλίον περὶ τῶν μυστηρίων τῆς εὐχαριστίας, ἣν δὲ αὐτὸς ὁ Σκώτος περίφημος εἰς τὸ ὄνομα, καὶ ποδηγὸς εἰς τὰς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, καὶ Ἀγγλίας, ὅςιν τρυπηθεὶς ἀπὸ τὰς μαθητάς τε με' τὰ κοντήλια ἀπέθανε τῷ ὡπύ. καθὼς τινες διηγῶνται, ὅθεν ὡς μάρτυς ὑπότινων νομίζεται· ἀλλὰ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ταῦτα παθὼν, μάρτυς ἐνομιζομένη ἑξέως διηγείται λέγει ὁ Βερτρᾶμος (δ).

§. 4. Τὴν τῷ Βερτρᾶμο, καὶ Σκώτῳ δόξαν περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας, τῷ ια. αἰῶνι Βηρεγγάριος ὁ Ἀνδεγάυος πόλεως τῆς ἐν Γαλλίᾳ διάκονος ἀνεκάνισσε, τῷ ὁποίῳ ἀντεξάδηναν Ἀδελμανδὸς ὁ ἐκ Βριξίας, Λάνφραγκος ὁ ἐκ Κανταρίας, Γαϊτμῦνδος ὁ Ἀυερσανδός, καὶ Ἀλγερός ὁ μοναχός, περὶ ὧν ὡς καιρὸς ἔκ. ἔστιν εἰπεῖν, τῆς μόνον ἅς προσδεσώμεν, ὅτι κινηθέντος τότε τῷ ἀγῶνος κατὰ τὴν Βηρεγγαρίαν ἐπὶ Λέοντος Σ'. τῷ Ρώμης, ἐν ἔτει αὐτῷ. συνήθροισεν ἡ ἐν Οὐρκέλλῃ σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγνωσθέν τὸ περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας βιβλίον Ἰωάννης τῷ Σκώτῳ, παντάπασι κατεκρίθη.

§. 5. Σύνοδος εἰς τὰς χρόνους Ἀρνέλφου τῷ Αὐτοκράτορος συνήθροισαν ἡ ἐν Μογνυτίᾳ ἐν ἔτει ὡπύ. πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀδελφίας τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ἐκκλησιῶν καταστάσεως, περὶ ἧς ἐν τῷ προοίμῳ πολλὰ δεινολογῶνται οἱ πατέρες· σώζονται κανόνες ταύτης τῆς συνόδου κς'. ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

§. 6. Ἡ Ἐμετηνσία ἐν ἔτει ὡπδ'. κατὰ τὴν κοινοτέραν δόξαν (ε), ἣτις ἐξέδετο κανόνας Σ'. τὰς ὁποίας, ἀναγνώθι ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

§. 7. Ἡ Τριβερενσία καταγγελλομένη ὑπὸ τῷ Ἀρνέλφῳ ἐν ἔτει ὡμγ'. τὴν ὁποίαν μεγάλην σύνοδον καλεῖ ὁ Ρηγίνων (ς), καὶ συγκροτηθεῖσα ὑπὸ Ἐπισκόπων κς'. ἐξέδωκε κανόνας νη'. πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἡδὴ καταπεσούσης Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως τε, καὶ εὐταξίας· τὰς ὁποίας ἀναγνώθι ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίως, ὅρα τὸν Βερτρᾶμον (η).

Ττ 3

§. 8.

Ἰωάννης Ἐρήμενος
Σκώτος.

Βηρεγγαρίος.

Σύνοδος
Μογνυτίας

Ἐμετηνσία.

Τριβερενσία.

(α) Γνώμη δ'. κεφ. 12.

(β) Γνώμη δ'. κεφ. 14.

(γ) Κεφ. κ'.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει ὡπγ'. ἀρ.δ. τελευταίῳ. (ε) Κάλιον τῷ ὡγ'. καὶ κανόνες σώζονται ἐκ Σ'. ἀλλὰ ἡγ'. (ς) Χρον. βιβλ. β'. ἐτει 905. (η) Χρον. ἐν ἔτει ὡμγ'. ἀρ.δ. 4.

§. 8. Ἡ Ἀνανετησιὰ συνήθροισθη κατὰ τὴν κοινοτέραν δόξαν ἐν ἑτὶ
ωγζ. (α) ταύτης κανόνες κ'. σῴζονται ἐν τόμ. δ'. τῶν συνόδων (β).

ΚΕΦΑ'.

(α) Ἀδελφός ὁ χρόνος αὐτῆς τῆς συνόδου, τινὲς μὲν λέγουσι τῷ ω'. τινὲς δὲ ἀρ-
χαιοτέραι νομίζουσιν αὐτὴν, θέλοντες νὰ συνήχθῃ τῷ χνζ.

(β) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν ἡ ἑτέραὶ σύνοδοι, ὡς πρώτη ἐστὶν ἡ ἐν
Ρατισβόρῃ τῷ ωπ'. περὶ τῶν χωρεπισκόπων, ἡ ἐδέσπισεν ὅτι οἱ τότε Χωρεπίσκοποι
τὰ μὴ μετέχουσιν τῇ Ἐπισκοπικῇ Ἐπαγγελίᾳ, β'. ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς τὰ μὴ γίνονται
πλέον Χωρεπίσκοποι, ἡ τρίτον τὰ πρᾶχθέντα παρὰ τῶν Χωρεπισκόπων ἀκυρὰ νὰ
εἶναι.

Τῷ ωγζ. συνήχθη ἡ ἐν Κλονεσχοίᾳ παρ' Ἀθηλάρδε Δοροβερνίας Ἀρχιεπισκόπου,
παρόντων δώδεκα ἐτέρων Ἐπισκόπων, πολλῶν πρεσβυτέρων, διακόνων, ἡ Ἀββάδων, ἐν
ἡ ἐξωθέντος τῇ Λιγεφληδηνσίᾳ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ θρόνος τῆς Καρτωρίας εἰς τὸν πρῶ-
τον τῆ βαθμὸν τιμῆς ἐδιωρίσθη.

Τῷ ωδ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν σύνοδος ἐγένετο διὰ τὴν ἐκλογὴν Νικηφόρου εἰς τόπον
τῷ θανόντος Ταρασίου ἡ τῷ αὐτῷ ἔτει συνέδριον ἐγένετο περὶ Γωσήφ τινος ἱερέως, ὃν
ἐκάθηρεν ὁ Πατριάρχης Ταρσίσιος.

Τῷ ωδ'. εἰς Ἀκκίστην περὶ τῆς ἐμπορεύσεως τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἡ περὶ τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ ωιδ'. συνήχθη ἐν Κωνσταντινπόλει παρὰ Νικηφόρου
Πατριάρχου, παρόντων Ἐπισκόπων σό. κατὰ Ἀντωνίου Μητροπολίτου Σιλαίης.

Τῷ ωιδ'. οἱ ἐκονοκλάσαι τρεῖς συνόδους εἰς Κωνσταντινέπολιν συνήθροισαν, εἰς τὴν
πρώτην καθέθρον, τὸν ὁσιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον, εἰς τὴν β'. κατέκριναν οἱ ἀνο-
μοι τὴν ἐν Νικαίᾳ Β'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἡ εἰς τὴν γ'. ἀνεκάλεσαν τὴν ἀπηγορευμένην
ἀίρεσιν τῆς, ἡ τὴν ἐστερέωσαν.

Τῷ ωιδ'. συνήχθη σύνοδος εἰς Κελχίῳ τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ Χενέλφου τῷ Βασι-
λέως Μερκίων, παρόντος Οὐλφρέδου Δοροβέρνις, πρεσβυτέρων, διακόνων, ἡ Ἀββάδων
πολλῶν, ἡ ἑνδεκα κανόνες περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας· ἀπὸ ἐνα κανόνα αὐτῆς τῆς
συνόδου φαίνεται νὰ ἐδέσπισθη τὸ βάπτισμα νὰ γίνηται καταδύοντες τὸ Βρέφος, ἡ ὁ-
χι μαντίζοντες, προσέτι ὁποιαδήποτε κρίσις, ἡ ἀπόφασις, ἡ ὑπόσχεσις γίνηται διὰ τῷ
σημεῖν τῷ Σταυρῷ, νὰ ἔχῃ τὸ κύρος ἀπαραβάτως.

Τῷ ωιδ'. σύνοδος συνήχθη Ἐπισκόπων λβ'. εἰς Θέωνος βίβαν, ἡ ἐκτέθησαν κανό-
νες τέσσαρες εἰς ἀσφάλειαν τῶν κληρικῶν.

Τῷ ωιδ'. ἐγένετο ἡ ἐν Παρισίοις ψευδοσύνοδος, ἥτις ἐκύρωσε τὰ παρ' Ἀδριανῆ
τῷ Πάπᾳ πρᾶχθέντα κατὰ τῶν ἐκονοκλασῶν, ἡ ἐν ταυτῷ ἀπηγόρευσε τὴν λατρείαν
τῶν εἰκόνων, ἡ κατέδικασε τὴν ἐν Νικαίᾳ Β'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον.

Τῷ ωιδ'. συνήχθη ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐν τοῖς Κανίκεσι, ἐπὶ τῷ Αυτοκρά-
τορος Μιχαὴλ, ἡ τῆς μητρὸς τῆ Θεοδώρας τῇ Α'. Κυριακῇ τῶν Νησιῶν, ὅθεν ἡ Κυ-
ριακὴ τῆς ὁδοδοξίας λέγεται. Αὕτη ἡ σύνοδος καθέσθη μὲν Γωάννην τὸν μισαρὸν,
προεχειρίσατο δὲ Μεθόδιον ἐν ἁγίοις Κωνσταντινπόλεως πατριάρχην, ἡ τὰς ἁγίας Ζ'.

Οἰκουμενικὰς συνόδους ἀποδεξάμενοι, τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀνεγέλωσαν.

Τῷ ωιδ'. συνήχθη ἡ ἐν Βιτρείκῳ ἥτις ἐκύρωσε τὴν καθάρειν Εὐβωνος Ρ'εμῶν
Ἀρχιεπισκόπου. Τῷ ωιδ'. συνήχθη ἡ Γερμανικησιᾶ Ἐπισκόπων λβ'. ἡ Ἀββάδων
ιβ'. εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνταξίας. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη ἡ ἐν Λαυ-
ριάκῳ τῆς Ἀνδεγαυίας, ἡ ἐξέδετο τέσσαρες κανόνες περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας,
τῶν ὁποίων οἱ δύο πρώτοι ἀναθεματίζουσιν, ἐκείνους ὅσοι δύνανται ὑποτάσσονται εἰς
τὰς βασιλεῖς. Τῷ ωιδ'. ἐν Κωνσταντινπόλει διὰ τὰ ἐκλέξαι τὸν Γγνάτιον διάδο-
χον τῷ Μεθόδιῳ.

Τῷ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ τῶν ἐπ' ἀρετῇ διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέτρες
τὲς χρόνους.

§. Ι.

Α διαφανέστερος ἐχρήματισεν ὁ Αὐτοκράτωρ ^{Λέων ο' ὁ σοφός.} τὴν ἐκείνην εἰς μάθησιν ἀνδρες, ἢ καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, ὅς τις πολλὴν σπουδὴν περὶ πάσας τὰς ἐπισήμας, καὶ μάλιστα τὰς ἀποτελεσματικάς, τῶν ὁποίων ἐραστὴς θερμώτατος ἦν, ἐξοδιάσας, ἤλθεν εἰς μεγάλῃς δόξης ὄνομα, ὅθεν καὶ πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν υἱὸν τῷ Ἀνδρονίκῳ εἶπε ποτὲ. „Μὴ ἀπατάτῳ σε Κωνσταντίνε τὸ ὄνομα, μὴδ' οὐκ

Τῷ αμδ'. συνήχθη ἡ Καρισιακηνσία, ἣτις κατεδίκασε τὸν Γοδέσκαλκον νὰ τυφ-
θῇ με' μάστιγας, καὶ νὰ φυλακωθῇ, ἐξέδετο ἐπὶ καὶ κανόνας δ' κατὰ τῶν προορισμῶν.

Τῷ ων'. ἐγένετο ἡ ἐν τῇ βασιλικῇ Τικίῃ πρὸς ἀνέρεωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, καὶ πολιτικῆς εὐταξίας, ἣτις ἐξέδετο κανόνας καὶ ἀνήκοντας τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐταξίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ πολιτικῇ. Τῷ ωνά. συνήχθη ψευδοσύνοδος εἰς Κορδέβαν, ἣτις ἀπηγόρευσε τὸ μαρτύριον, καὶ τὴν πρὸς τὰς μάρτυρας λατρείαν.

Τῷ ωνγ'. ἡ Καρισιακηνσία β'. ἣτις δ' κεφάλαια ἐξέδετο κατὰ τῆς αἰρέσεως τῷ Γοδέσκαλκῳ. Τῷ ωνδ'. εἰς Ρώμην κατὰ Ἀναγασίε τῷ Πρεσβυτέρῳ.

Τῷ ωξ'. συνήχθη ἡ Τεσσακηνσία, ἣτις ε'. κανόνας ἐξέδετο, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, καὶ ὅτερον διελέχθησαν οἱ Πατέρες περὶ προορισμῶν, καὶ ἐβεβαίωσαν τὸ αὐτεξέριστον τῶν ἀνθρώπων. Παρήσαν μ'. Ἐπίσκοποι, ἀλλ' ὑπέγραψαν νε'. ἐπεὶ ἐπεμψαν καὶ ἄλλοι τὰς ὑπογραφὰς τῶν, ἢ νὰ εἰπῶ κάλλιον ἐπέμψθησαν τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου εἰς ἄλλας Ἐπισκοπὰς ἀπόντας, οἵτινες τὰ ὑπέγραψαν.

Τῷ ωα'. συνήχθη ἡ Δεζιακηνσία εἰς καθαίρεσιν Γεγκιάν Λαυδένου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέγραψαν παρόντες Ἐπίσκοποι κα'. ἕτεροι ὀκτὼ δὲ ἐπιτρέπων καὶ ὀκτὼ ἄλλοι Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες. Τῷ ωαβ'. συνήχθη ἡ Δεζιακηνσία β'. κατὰ τῶν ἀνομήμων γάμων. προσέτι καθιερέθη Ὁυμβερτος πρεσβύτερός τις, ὁ διαφείρας τὴν μοναχὴν Δέ-
δα, ἣτις κατεδικάσθη, ὅμῃ με' ἄλλας δύο ὅπως ἐσύντρεξαν εἰς τὴν Ἱεροσολίαν, Βέρταν δηλαδὴ, καὶ Ἐρεδα. Περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἡ κεφάλαια ἐξέδετο ἡ σύ-
νοδος.

Τῷ ωστ'. καὶ ωζ'. Γεωάννης Η' ἢ Θ'. συνήθροισε σύνοδον εἰς Ρώμην, καὶ Ρά-
βενναν, τὴν μὲν κατὰ τῷ Φορμῶσι, Γεηγορίῳ τῷ Νομηνλάτορος, καὶ ἄλλων, τὴν δὲ
παρόντων καὶ Ἐπισκόπων ελ'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, κανόνας ιδ'. ἐκδέσασα αὐ-
τὴ ἡ σύνοδος.

Τῷ ωπζ'. συνήχθησαν ἡ Κολωνιησία, καὶ Καβιλονησία, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, τῆς πρώτης σώζονται κεφάλαια ε'. κατὰ τῶν ἀρπαζόντων τὰ Ἐκ-
κλησιαστικά ὑπάρχοντα, κατὰ τῶν καταδιδόντων τὰς πτωχάς, καὶ κατὰ τῶν ἀνο-
μήμων γάμων.

« οὗ τῆς βασιλείας τυχεῖν, ὡς Κωνσταντῖνα Ρωμαίων μέλλοντος ἀρξαι· ἵ-
 « οτι γὰρ ἀκριβῶς, τῆτον εἶναι τὸν υἱὸν τὸν ἐμὸν. σὺ δὲ εἰ μὲν ἦν ἔλα-
 « χες σπάρταν κοσμεῖς, ἔσω σοι εὖ· εἰ δὲ νεωτερίσεις, καὶ τυραννίδι ἐπι-
 « χειρήσεις, ἔσο βεβαίως εἰδώς, ὡς διὰ τῆς δε τῆς πύλης (τὴν πρὸς
 « Δύσιν ἦσαν τῆ Χρυσοτορικλίνης δείξας αὐτῷ) ἡ κεφαλὴ σε τῷ λοιπῷ
 « σώματος χωρὶς εἰσπαχθήσεται, ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον· Ζωναρᾶς (α),
 Κεδρηνός (β).

Μάρκος
Μοναχός.

§. 2. Μάρκος μοναχός, ὁπὲ τὸ τετραώδιον τῷ μεγάλῃ σαββάτῃ τῷ
 Κυρίῳ Κοσμῷ ἀνεπλήρωσε, σοφώτατος εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐχρημάτισε,
 καὶ εἰς ἀγιότητα περιήγῃ, ὅς τις πρὸς Λέοντα τὸν Βασιλέα. Ἐπειδὴ
 γὰρ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς πεντηκοστῆς, (τῷ ὁποίῳ καὶ οἰκονόμος ἦν αὐτός
 ὁ Μάρκος) εἶπε· τῆτο τὸ προεῖπεν ὁ Δαβὶδ, ὅσα ἐποιήρευστο ὁ ἐχ-
 « θρὸς τῷ ἀγίῳ σε, καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισῶντες σε ἐν μέσῳ τῆς ἐορ-
 « τῆς σε· γίνωσκε λοιπὸν ὁ βασιλεῦ, ὅτι ἀπὸ τῶ νῦν θέλει βασιλεῦ-
 « σεῖς δέκα χρόνας, καὶ ὁ λόγος ἔργον ἔγινε· διότι ὕστερον ἀπὸ δέκα χρό-
 « νας, ἀπέθανεν ὁ Λέων, τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήγη
 « τὴν κεφαλὴν· Ζωναρᾶς (γ), καὶ Κεδρηνός (δ).

Πασχάσιος
Ράβετος.

§. 3. Πασχάσιος Ράβετος, ὁ Κυρβιήνσιος Ἀββᾶς, ἐκ τῶ τάγματος
 τῶν Βενεδικτινῶν, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῶ ἀληθοῦς σώματος, καὶ αἵματος
 τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ ἐναντίον τῷ Βερτράμῃ ἀμφιβάλλοντος περὶ
 τῆς πραγματικῆς αὐτῆ παραστάσεως· συνέγραψε προσέτι καὶ τὸν βίον τῷ Ἀ-
 δελάρῃ, καὶ εἰς τὰς θρήνας τῷ Ἰερεμίᾳ· ἀνάγνωδι τὸν Βελλαρημῖνον (ε).

Οὐβαλδος.

§. 4. Οὐβαλδος μοναχός ἐκ τῶ Βενεδικτινῶ τάγματος (ζ), ἀνὴρ δια-
 βεβοημένος ἐν τοῖς Λατίνοις διὰ τὴν ἐπιστήμην ἐν τε τῇ ποιήσει, καὶ μουσικῇ·
 κατέλιπε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐποποιῶν ἐν εἰχοῖς τετρακοσίοις εἰς ἐ-
 παινον τῶν κάλβων, ἥτοι φαλακρῶν, ἀνατεθεῖσαν Καρόλῳ τῷ Κάλβῳ,
 τῆς ὁποίας κάθε ῥήμα ἀρχεται ἀπὸ τῶ Κ· σοιχεῖς, τὴν ὁποίαν ὁ Τριδέμιος
 Δαυμάσιον καλεῖ ποίημα (η), ὁ α. εἰχος ταύτης ὕτως ἔχει

Κάρμιννα κλαρίσονται Κάλβις, Καντάτε Καμαῖναι (θ),

ὅρα περὶ αὐτῆ καὶ τὸν Σιγήβετον (ι).

Γιάννης
διάκονος.

§. 5. Γιάννης διάκονος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, ἔγραψε βιβλία εἴ-
 περὶ τῶ βίου Γρηγορίου τῷ Μάγνῳ πρὸς Γιάννην ἢ τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον,
 ὃν καὶ ὁ Σιγήβετος (κ), καὶ Τριδέμιος (λ), πρὸς τὸν ζ'. Δέλασι.

§. 6.

(α) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 142. (α) Σελ. 471. (γ) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 140. (δ) Σελ. 473. (ε) Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγ. ἐν ἑτέροις ὡς. (ζ) Ἐ-
 τεροι καλεῖσιν αὐτὸν Οὐσάρδον, ἑτεροι Οὐβαλδον. (η) Σελ. 58. ὅσα λέγει πῶς
 τὸ βιβλίον περιέχει εἰχὺς εἰς.

(θ) Carmina clarifone Calvis cantate Camænæ. ἥτοι λαμπρόφωνοι μῦσαι
 ψάλλετε, ἔπη Φαλακρῶ, δηλαδὴ εἰς ἐπαινον Καρόλου τῷ Κάλβῳ, κάλβος γὰρ παρὰ Λα-
 τίνους φαλακρός δηλοῖ.

(ι) Χρον. ἑτερι ὡς.

(κ) Ἐν ἑτερι ὡς.

(λ) Σελ. 57.

§. 6. Α'δων, ὁ τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ο'υέννης Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς ἀρετὴν παρὰ τοῖς Λατίνοις διαβεβημένος, ἐξέδωκεν ἐπιτομὴν χρονολογικὴν, διηρημένην εἰς ἑξ ἡλικίας, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ωσθ'. ἔτις ἀπὸ τῆς Ἐνσάρκω Οἰκονομίας, ὁμοίως συνετάξατο, καὶ τὸ μαρτυρολόγιον τὸ ὁποῖον ἀπονέμεσιν, ὃ, τὸ Α'λαΐσιος ὁ Λιπομάνος (α), ὁ Βελλαρμίνος (β), καὶ ἄλλοι, Α'δωνι, ἢ Ο'δωνι τῷ ἐκ πόλεως Τρεβίρεως, ὑπάρξαντι τῷ ια' αἰῶνι.

§. 7. Ρ'ημίγιος ὁ ἐκ τῆς Ἀντισιοδώρ τῆς Γαλλίας, μοναχὸς Βενεδικτινὸς, εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσας, καὶ κοινὸς ὑπάρχας διδάσκαλος ἐν τῇ τῶν Ρ'ήμων πόλει, ἔγραψε σχόλια εἰς τὸ Α'σμα, εἰς τὰς ψαλμὰς, εἰς τὰς β'. προσφύτας τὰς ἐλάσσονας, καὶ ἄλλα· ἀνάγνωθι τὸν Τριδέμιον (γ).

§. 8. Α'μβρόσιος Ἀνσερτος πρεσβύτερος μοναχὸς ἐκ τῆς τάγματος τῆς Βενεδίκτης, ἔγραψεν εἰς τὸ Α'σμα, εἰς τὰς ψαλμὰς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν, καὶ εἰς ἄλλα τῆς θείας γραφῆς. ὅρα παρὰ τῷ Τριδέμιῳ (δ).

§. 9. Ρ'ηγίνων ὁ τῆς Πρεμινσίς κοινοβίᾳ Α'ββᾶς, τὸ ἔθνος Γερμανὸς, ἐξέδωκε χρονικά, ἥτοι ἱστορίαν ἐν βίβλοις δυσίν, Α'λβέρωνι τῷ Μετηνσίῳ Ἐπισκόπῳ ἐγγεγραμμένοι, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς Χριστῇ ἀρχομένην καὶ μέχρι τῆς 900. ἔτις καταλήγουσαν. ἡ δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἔτις μέχρι τῶν χρόνων Ο'ττωνος τῆς β'. προσεδειμένη, τῆς Ρ'ομερίας εἶναι, κατὰ τὸν Βόσσιον (ε), ἀνάγνωθι καὶ τὸν Σιγύβεστον (ζ).

Ρ'ημίγιος.

Α'μβρόσιος
Α'νσερτος.Ρ'ηγίνων
Πρεμινσί-
ος.

ΣΤ'.

(α) Εἰς τὰς βίβας τῶν ἀγίων. (β) Περί Ἐκκλησι. συγγραφή. ἐν ἔτει 1050.
(γ) Σελ. 58. (δ) Σελ. 58. (ε) Περί ἱστορ. Λατίνων βιβλ. β'. κεφ. λθ'.

(ζ) Χρον. ἐν ἔτει 910.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχηματίσθη καὶ ἕτεροι περιφανεῖς ἄνδρες, ὧν πρῶτος ἐστὶν Ἀνσέγιος Α'ββᾶς Λοβήνσιος ἐκ τῆς τάγματος τῆς Βενεδίκτης, ὕψιστον Σινοβήνσιος Ἀρχιεπίσκοπος χερματίσας, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὰς θείας γραφὰς, καὶ θεμελιὸς δηλωτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας. ἔγραψε βιβλίον ἐν περιέχον τὰ Ἐκκλησιαστικά διατάγματα τῆς Καρόλου, ἐπὶ βιβλία β'. περιέχοντα τὰς πολιτικὰς νόμους τῆς αὐτῆς Καρόλου, καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς, καὶ πολιτικὰς νόμους τῆς Λυδοβίκου εἰς βιβλία δ'. καὶ ἄλλα τινά.

Νότγερρος, Γερμανὸς τὸ γένος, μοναχὸς εἰς τὸ κοινοβίον τῆς ἀγίας Γάλλας, τῷ ὁποίῳ καὶ Α'ββᾶς ἐχηματίσθη, ποιητὴς, ἀρετνόμος, μεσικός, καὶ Θεολόγος περιφανέστατος. ἐγένετο τέλος πάντων Λεοδίνσιος Ἐπίσκοπος ἐπὶ Λοθαρίῳ. τὸν κατάλογον τῶν αὐτῆς συγγραμμάτων ὅρα παρὰ τοῖς Μαγδεβ. Ἐκατοντ.

Α'σσερίος Β'. Βρεταννικὸς μαθητὴς καὶ σύγγραφερος Ἰωάννης τῆς Σκώτης, γραμματικὸς χερματίσας τὸ Ἀρχιεπισκόπου Α'σσερίου τῆς α'. καὶ ὕψιστον Ἀρχιεπίσκοπος Σχοιρεβερνήσιος. ἔγραψεν ἐγχειρίδιον χερσὶν ἡνωμένων. τὰς πράξεις Α'λφρέδου βασιλέως, τῶν υἱῶν τῶν ὁποίῳ ἦν παιδαγωγός. Χρονικά τῆς Βρεταντίας, ὁμιλίας, λόγους, καὶ ἄλλα.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τον παρόντα Θ'. αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία

Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔδεν λέ-
γομεν, ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἦν τῶν πρώτων αἰώνων, καὶ εἰς τὴν ἰσορίαν
τῶ παρόντος αἰῶνος περιέχεται, ὃ, τι ἐδοκίμασαν οἱ εἰκονομάχοι, καὶ ἄλ-
λοι διὰ νὰ νοθεύσωσι τὴν καθαρὰν πηγὴν τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀπο-
στόλων, καὶ Πατέρων, ἀλλὰ ματαίως, διότι πύλαι ἅδ᾽ εἰς κατισχύσῃ
αὐτῆς,

Εὐταξία.

§. 2. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἐπολιτεύετο κατὰ
τὰς κανόνας τῆς ἐν Τρέλλῳ συνόδου, ἡ δὲ τῆς Δύσεως διάφορος ἦν, κατὰ
τὰ διάφορα ἔθνη, καὶ βασιλεία. Οἱ πρόεδροι τῆς Ρώμης ἐσμίκρυναν τὰ
προνόμια τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, θέλοντες νὰ γίνωσι κριταὶ εἰς πάσας
τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Οἱ Ἐπίσκοποι ἐσύναξαν Διχαυρὰς με-
πρό-

Χριστιανὸς, ὃς καὶ Δεσφμαρὸς λέγεται, μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος Κορβιήνσιος, ἀνὴρ
πεπαιδευμένος εἰς τὴν Λατινικὴν, καὶ Ἑλληνικὴν παιδείαν, ἔγραψεν ὀλίγα τινα εἰς τὴν
Εὐαγγελιστάς-

Εὐμένιος, ἦτε Εὐμένιος μοναχὸς Ἀντισιοδωρήνσιος, ἔγραψε τὸν βίον τῷ Ἀγίῳ
Γερμανῷ εἰς Ἡρώτικὰς σχέσεις πρὸς τὸν αυτοκράτορα Κάρολον, ὁμιλίας, λόγους καὶ ἑ-
σολὰς διαφορὰς.

Οὔφριδος Γερμανὸς τὸ γένος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὴν ποιητικὴν, φιλοσο-
φίαν, νομικὰ, καὶ εἰς τὰς θείας γραφάς. ἔγραψε βιβλία εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς
τὰς ψαλμὸς βιβλία γ'. περὶ μεθέσεως κρίσεως βιβλίον ἓν, περὶ χάριτος τῆς Οὐρανίου
βασιλείας βιβλίον ἓν, καὶ ἄλλα τινα.

Ἀρτμαννος μοναχὸς Οὐνβεργιήνσιος μαθητὴς τῷ Ραβάντῃ, ἔμπειρος εἰς τὴν Ἑλ-
ληνικὴν, Λατινικὴν, Ἑβραϊκὴν, καὶ Ἀραβικὴν διάλεκτον, ἔγραψεν εἰς τὴν Γραφὴν ὀ-
λίγα τινα, λόγους, ᾠδαί, ὕμνοι, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς διαφόρους.

Βερένβεργτος μοναχὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ Λατινικὴν
διάλεκτον, ἔγραψε βιβλία δ'. εἰς τὰς Εὐαγγελιστάς, λόγους, ἐπιστολὰς, καὶ ἐπιγράμμα-
τα εἰς βιβλία γ'. καὶ ἄλλα τινα.

πρόφασιν ἀνάγκης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' οἱ λαϊκοὶ βλέποντες πῶς ἡ φι-
λαργυρία εἶχε μέρος, ἰδιοποιῶντα τὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅθεν ἐγέναν
πολλοὶ κανόνες περὶ τοιαύτης ὑποδέσεως. Τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκ-
κλησιῶν εἰς τέσσαρα μέρη ἐγένοντο· τὸ ἓν διὰ τὸν Ἐπίσκοπον, τὸ
δεύτερον διὰ τὰς κληρικὰς, τὸ τρίτον διὰ τὰς πτωχὰς (καὶ ἴσως δὲν
ἦσαν πτωχοὶ τότε, ἐπειδὴ τὸ ἰδιοποιῶντο οἱ Ἐπίσκοποι) καὶ τὸ τέ-
ταρτον διὰ εὐτρεπισμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδιωρίσθη ὁ βαθμὸς τῆ
γάμου. Τὸ βάπτισμα ὁμοίως ἐδιωρίσθη νὰ γίνεταί τὸ Πάσχα, κα-
τὰ τὴν Πεντηκοστὴν, οἱ Δυτικοὶ ὁμοίως Ἐπίσκοποι, ὑπέρβαν τὰς ἱερεῖς
ἀπὸ τοῦ νὰ χρίσιν, θέλοντες μόνοι αὐτοὶ νὰ χρίσωσιν. Ἡ δεῖα
Εὐχαριστία ἐπετελεῖτο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὸ εὐχέλαιον, ἡ
τοι τὸ χρίσμα τῶν ἐυρισκόμενων εἰς κίνδυνον θανάτου ἐφυλάττετο
ἀκριβῶς. Οἱ μοναχοὶ ἡμέραν τῇ ἡμέρᾳ ἠΰξαναν, καὶ μ' ὅλον ὅπῃ
ἐγένοντο πολλοὶ κανόνες περὶ τῆς μοναχικῆς Εὐταξίας, δὲν ἔλιπαν
ὁμοίως ὅπῃ αὐτοὶ αἱ κανόνες νὰ μένωσιν ἀνενέργητοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἐ-
πέσφερον τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ μοναστήρια διὰ νὰ ἀναδραφῶσιν εἰς
τὰ Χριστιανικὰ ἥδη, ἀλλὰ πολλάκις συνέβαινεν ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν
εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐγένοντο μοναχοὶ, καὶ εἰς τὸτο ἄς μὴ θαυμά-
σῃ τις, διότι νέοι, ἀδόκιμοι, κατ' ἡμέραν διδασκόμενοι ἀπὸ μοναχῶν,
ζῶντες μίαν ζωὴν ἡσυχον, ἀναπαυσικὴν, καὶ ἀπείρακτον, ἐνόμιζον νὰ
μὴν δίδωται ἄλλος τρόπος διὰ νὰ φυλάξωσιν ἀμόλυντον τὴν ψυχὴν
τὰς ἀπὸ τὰς ἐνέδρας ὅπῃ ὁ Κόσμος μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ἀπα-
τήσῃ τὰς Χριστιανὰς, καὶ ὅπῃ ἀπὸ τὰ μοναστήρια λείπασιν τοιαῦται ἐνέδ-
ρας· ὅθεν τοιαυτοτρόπως ἠΰξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν, καὶ
μονασιῶν, τὸσον ἀνδρῶν, ὅσον καὶ γυναικῶν, μάλιστα εἰς τὴν
Δύσιν.

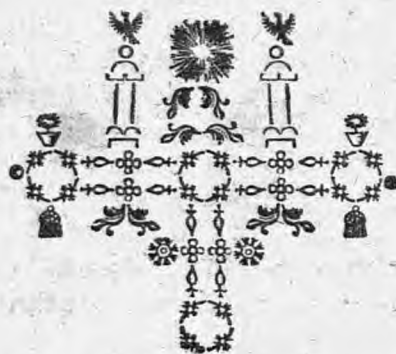
§. 3. Ὡς πρὸς τὰς τελετὰς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὁμοίως παντὲ ἐγί-
νοντο, εἰς δὲ τῆς Δύσιν διαφόρως τελεσμένων, τέλος πάντων ἡ τῆς
Ρώμης Ἐκκλησία ἔστυρε πάντας εἰς τὰς νεωτερισμὸς τῆς. Ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν ἐορτῶν ἠΰξανεν, ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων ὅπῃ ἥδη ἡ Ἀνα-
τολικὴ Ἐκκλησία ἐώρταζεν, ἀπέρασε καὶ εἰς τὴν Δύσιν.

§. 4. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔλαβεν ἰσχὺν εἰς τὴν Δύσιν μία συ-
νήθεια ὅσον ἄνομος ἐν αὐτῇ, ἄλλο τὸσον βάρβαρος, καὶ ἀπάνθρωπος,
τὸ νὰ ἀδωόνηται δηλαδὴ ὅσις ἐγκαλεῖτο, εἰς πταίσματι, διὰ μέ-
σε τινὸς σκληρῷ τρόπῳ, ὡς διὰ τῆς μονομαχίας, ἡ βασιὼν τὴν
χεῖρα εἰς ἀναβρασὸν νερόν, ἡ ἔχων ἀνὰ χεῖρας μίαν σιδηρὰν σφαί-
ραν κεκαυμένην. Καὶ αὐτὰ ἐμεταχειρίζοντο ἔτι μόνον οἱ ἄπλοι τῶ
λαῶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν ἀξίᾳ ὄντες, καὶ ἔχομεν τὸ παράδειγμα Ρι-
χάρδου Συγατρὸς τῆ βασιλείας τῶν Σκότων, καὶ γυναικὸς Καρόλου
τοῦ Κράσσε, ὅπῃ ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς διὰ μοιχείαν. Τοι-

αὕτη δεισιδαιμονία δὲ, καὶ ἀπανθρωπία ἐπροξενῶσεν, ὅτι ὁ ἄθως ἀπὸ φό-
βου νὰ φανῇ ἔνοχος τῷ ἐγκαλυμένῳ ἐγκλήματι, ἢ ὁ ἔνοχος τεχνιέν-
τως νὰ φανῇ ἄθως.

Ἡθική.

δ. 5. Ἡ ἠθική τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἢ αὕτη ἦν,
ὅμως οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἠκολούθουν κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ εἰς πολλὰς δεισι-
δαιμονίας περιέπιπτον, ἀφίροντες τὸ ὄρθιν νόημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἠ-
θικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. ΒΙΒΛΙΟΝ Γ. ΑΪΩΝ Γ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Λεοδοβίκου τοῦ Δ΄. Αυτοκράτορος Δύσεως, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Λέαντος τῷ φιλοσόφῳ βασιλεύοντος ἐν Κωνσταντινπόλει, Αὐ-
τοκράτωρ ἐν τῇ Δύσει ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν τῆς Γερμανίας
ἡγεμόνων μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῷ Ἀρνάλφῳ, ὁ υἱὸς αὐτῷ
Λεοδοβίκος Δ΄. ἐν ἔτει τῆς οἰκονομίας 900. εἰς τὸν ὁποῖον ἔντα
ἔτι παιδίον δώδεκα χρόνων, κηδεμόνες, καὶ φροντισαὶ ἐδόθησαν Ὅττων ὁ τῆς Σα-
ξονίας Δεξ, καὶ Ὅττων ὁ τῆς Μογγεντίας Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μόλις τῷ κδ'.
ἔτει τῆς ἡλικίας τῷ φθάσας ἐτελεύτησε, βασιλεύσας ἔτη ιβ'. ταφεῖς ἐν
τῇ τῆς Ρατισβώνης μοναστηρίῳ, τῷ ἐπ' ὀνόματι τῷ ἁγίῳ Ἐμμερανώ.

Uu 3

§. 2.

Λεοδοβίκος
Δ΄. Αὐτε-
κράτωρ Δύ-
σεως ἀπὸ
Χ. Γ.
900.

§. 2. Τέτος ὁ Λαδοβίκος ἀπὸ τὴν φυλὴν τῆ Καρόλα τελευταίος νὰ ἐχρημάτισεν Ἀυτοκράτωρ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Φραγκίαν, εἶναι ἀληθές, ἂν πολλοὶ λέγῃσι, πῶς ἔχῃ εἰς αὐτὸν κατελήξεν ἡ φυλὴ τῆ Καρόλα, ἀλλ' εἰς τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντα Κερράδον Α'. ὡς ὁ Ἀββᾶς Οὐρσπεργίνσιος (α), Ὁττων ὁ Φρισιγίνσιος (β), καὶ ὁ Σταδηνσιος (γ), ὁμοίως Ἑρμανὸς ὁ Κόντρακτος (δ), ὁ Σάφριδος (ε), καὶ ἡ Χρονικὴ Κοπιλλατιῶν (ζ).

Ρώμης Ε-
πίσκοποι.

§. 3. Ἐπὶ τέτῳ τῷ Ἀυτοκράτορι Λαδοβίκῳ Δ'. Ρώμης Ἀρχιερεῖς ἐγέναν Βενέδικτος δ'. Λέων ε'. Χρικοφόρος, Σέργιος γ'. καὶ Ἀναστάσιος γ'. εἰς τὰς χρόνας λοιπὸν αὐτῶν τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, κακῶς ἡ Ἰταλία ἐταράττετο ἀπὸ τὰς διχασασίας Λαδοβίκῳ τῷ Βάσωνος καὶ τῷ Βηριγγαρίῳ, ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τῶν Οὐγγρων, καὶ ἀκολούθως αἱ αὐτῆς Ἐκκλησίαι.

Λέων ε.
Χρικοφόρος
Α'.
Σέργιος Γ'.

§. 4. Λέοντα τὸν ε. μετὰ μ'. ἡμέρας καταβιβάσας τῷ θρόνῳ ὁ Χρικοφόρος εἰς δεσμὰ ἄλυστα ἔβαλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τέτοιο τὸ ἴδιον ἔπαθεν μετὰ μῆνας ἐπτὰ ἀπὸ τὸν Σέργιον γ'. ὅπῃ ἐποίησεν ἀκύρως πᾶσας τὰς πράξεις Φορμῶσα τῷ παλαιῷ τῷ ἐχθρῷ. „ὅρα λέγει ὁ Πλάτινας ἐν Σεργίῳ γ'. ὅταν ἔτοι ἀπὸ τῶν προγενεσέρων αὐτῶν ἐξετράπησαν. ἐκείνοι γὰρ οἷα δὴ ἄνδρες ἀγιώτατοι τὴν ἐκασίως προσφερομένην αὐτῇ ἀξίαν παρεώρων, τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ Χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ σχολάζοντες. ἔτοι δὲ ἐπιδόσεσι χρημάτων, καὶ φιλοδοξίᾳ ζητῶντες τὴν ἀρχιερωσύνην, καὶ λαμβάνοντες, τῇ δὲ θεῇ λατρείᾳ τὸ χαίρειν λέγοντες, καὶ ἔχοντες τῶν ἀπηνεστάτων Τυραννῶν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ἐχθραῖς ἀπεχθῶς ἀσχολούμενοι, καὶ δι' ἄλλο τι, ἀλλ' ὅπως ἀμεριμνέσερον ἔχουσιν ἐν ὑστέροις τὰς οἰκείας ἡδονὰς ἀποπληρῆν, μηδαμῶδι ὄντος τῷ τὰς αὐτῶν κακίας ἀναχαιτίζοντος κτ'. ὁ αὐτὸς Πλάτινας ἐν τῷ δ'. Βενέδικτῳ, καὶ τῷ α'. Χρικοφόρῳ τέτῳ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, ἀλλόκοτα τέρατα, καὶ ἀποφώλια καλεῖ, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὰ ἡγείρεν ἀπὸ τὸ μέσον.

§. 5. Ὁμοίως καὶ ὁ Βαρώνιος ἐν ἔτει 907. ἀριθ. 2. καὶ 98. ἀριθ. 1. 2. 3. ἐλεεινολογόμενος περὶ αὐτῶν φησὶν, εἶναι βέβαια αὐτοὶ χρόνοι ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῶν ἐπιβαινόντων τῇ Ἀποστολικῇ θρόνῳ σκληροί. σκληρότατοι φωνάζοντες οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ εἰς τὰ ἄλλα τὰς πράξεις γινόμενος Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐξάλειψε (η), πρὸς τέτοις.

(α) Χρον. σελ. 199. ἐπὶ Λαδοβίκῳ, ὅπως λέγει πῶς ὁ ἔσχατος κατὰ τινες ἦν Λαδοβίκος, κατ' ἄλλους ὁ μετ' αὐτὸν βασιλεύσας Κένραδος ἦτοι Κέρραδος.

(β) Χρον. βιβλ. 5. κεφ. 16. (γ) Χρον. ἔτει 912. καὶ τὰ αὐτὰ λέγει μετ' αὐτὸν Οὐρσπεργίνσιον.

(δ) Ἐν ἔτει 910. (ε) Βιβλ. α. τῆς ἐπιτομῆς ἐν ἔτει 917.

(ζ) Τῷ 917. (η) Χρον. ἐν ἔτει 907, ἀριθ. 2. ὅπως ἔτι λέγει „Χρόνοι εἰσὶν αὐτοί.

τοῖς ὁ Βαρώνιος (α), καλεῖ Σέργιον Γ'. ἄνθρωπον πασῶν τῶν κακῶν δέλον, ἀνοσιώτατον ὄλων ἐκείνων ὅπῃ δὲν ἀπεδοκίμασαν καμμίαν κακὴν, καὶ ἄτοπον ἐργασίαν. Τέτος ὁ Σέργιος, τὸν ὁποῖον Ἀναστάσιος γ'. διεδέξατο, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὸν Πλάτιαν, ἔδεν ἀξιωματικόν ἐπράχθη, λέγουσι τινὲς πῶς ἀνοήτως κινήσεις ἐτόλμησε νὰ προσδέσῃ εἰς τὸ ἱερὸν σύμβολον τὴν καὶ ἐκ τῆς Υἱᾶς λέξιν.

Ἀναστάσιος
Γ'.

δ. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὸν καιρὸν Ἀλφόνσο δ'. καὶ Ρ'αμέρα τῆ β'. καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ τῆς Εὔδαρδα, μηδεμίαν μεταβολήν, ἢ σύγχυσις εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν ἐγένινεν.

Κατάστασις
Ἰσπανίας, καὶ
Ἀγγλίας.

§. 7. Εἰς τὰς Γαλλίας, βασιλεύοντος Καρόλου Σίμπλικος, ἦτοι ἀπλῆ, πάλιν οἱ Νορδμανοὶ ἡγεμόνα ἔχοντες τὸν Ρόλλωνα, ἀκράτητα ἐκέρχυνται, ἕως ὅτε τελευταῖον ὁ Ρόλλων μετὰ τὴν σπαθὴν Φράγκωνος τῆς Ροδομαγικῆς Ἐπισκόπου, εἰς τὴν πίσιν τῆς Χριστῆ ἐπιστρέψας, ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα Καρόλου τῆς Σίμπλικος Γισλάαν λεγομένην, καὶ σὺν αὐτῇ τὴν Νευσρίαν ἐπαρχίαν, ὅπῃ ὕστερον ἀπὸ τῆς Νορδμανίας, Νορδμανία ἐκλήθη.

Κατάστασις
Γαλλίας.

§. 8. Κατὰ τῆς Γερμανίας πολλὰ ἐχθρικά ὅτι Οὐγγροι συμβοηδοὶ προσκαλεσθέντες ἀπὸ τὸν Ἀρνόλφον κατὰ τῶν Μοραύων ἐξεμάνησαν, καὶ ἐκινήθησαν, ὡς ἀναγινώσκειται ἐν τῷ παραπληρώματι τῆς τῆς Ρ'ηγίνωνος ἱστορίας (β), κατὰ τὸ 911. ἔτος, περὶ ὧν λέγει ὁ Σιγύμπερτος (γ), τὸ
 „ τῶν Οὐγγρων Βάρβαρον γένος τελευτήσαντος τῆς Ἀρνόλφου,
 „ δι' ὅλης τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς Ἰταλίας, ὡς ζάλη τις ἀ-
 „ γρία διασκεδάννυται· καὶ μάλιστα ἐν τῇ Σαξονίᾳ, πολλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν
 „ Ἐκκλησίαι, καὶ ὑπ' ἄλλων ἐθνῶν ἡρῶνται· οἷον τῶν Δάσων, τῶν
 „ Σλαύων, καὶ τῶν Βοήμων, ὡς μαρτυρεῖ Ἀββὰς ὁ Σταδίνσιος (δ), καὶ
 Ἀλβερτος ὁ Τραντζίος (ε).

Κατάστασις
Γερμανίας.

ΚΕΦΑ'-

τοὶ διὰ μὲν τὴν ἔλθειν τῶν συγγραφέων, σκοτεινοὶ, διὰ δὲ τὴν τυραννίαν τῶν ἐπιβα-
 νόντων τῆς Ἀποστολικῆς Θρόνου σκοτεινότεροι· καὶ κατωτέρα ἔτει 928. ἀριθ. 3. 1. δυσυ-
 γατοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ χρόνοι εἰς τὰς ὁποίας, οἱ εἰς τῆς ἄλλης τὰς πράξεις, ἡνιόχευος Ρω-
 μῆς Ἐπίσκοπος, ἐξήλειψε.

(α) Χρον. ἐν ἔτει 908. ἀριθ. 5. (β) Ἐν ἔτει 908. (γ) Χρον. ἐν ἔτει
 903. (δ) Χρον. ἐν ἔτει 913. (ε) Βιβλ. γ'. κεφ. δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις Λεοδοβί-
κε τῷ Β'.

§. 1.

Σύνοδοι ἐν τῇ Δύσει κατὰ τέρας τὰς χρόνας συνηθροίσθησαν αὐταί, ἡ ἐν Οὐβέτω, ἡ ἐν Ρώμῃ, ἡ ἐν Ραβέννῃ, ἡ ἐν Σηισσιόνῳ, ἡ Κον-
φλαεντινῇ, καὶ ἡ ἐν Αἰλθαίμῳ.

Οὐβέτω σύ-
νοδος.

§. 2. Ἡ ἐν Οὐβέτῳ σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει π.α. κατὰ τὰς
Γαλλίας, ἥτις τὴν Ἐκκλησίαν τῆς αὐτῆς πόλεως Οὐβέτα, εἰς τὴν ὁποίαν
τὸν βασιλικὸν θρόνον αὐτῷ Αἰλδεφόνσος ὁ Ρ' ἤξ' ἔβαλεν, εἰς ἀξίαν μητρο-
πόλεως ἀνεβίβασεν, Ἀρχιεπίσκοπον ἀναγορεύσας τὸν πρόεδρον αὐτῆς Ἐρ-
μενέγιλδον. Ἐπὶ τέτοις ἐδέσπισε τὰς Ἐπισκόπους δις τὸ χρόνο να συνα-
θροίσωσι σύνοδον, διὰ να φυλάττηται, καὶ να διορθῆται ἡ Εὐκοσμία, καὶ
ἡ παιδεία ἡ Ἐκκλησιαστικὴ, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ἐρημωθεισῶν Ἐκκλησιῶν
ἀπὸ τὰς Σαρακηνὰς, να προτέρωνται εἰς τὴν Οὐβέτων πόλιν, καὶ ἐκεῖ
διὰ τὸν ἴδιον ἀγῶνα τὰ προτῆκοντα σιτηρέσια να λαμβάνωσιν· ἀνάγνωδι
τὸν Βαρώνιον (α), καὶ τὸν Κοριόλανον (β).

Ρ' ὡμης.

§. 3. Ἡ ἐν Ρώμῃ ὁμοίως, καὶ ἡ ἐν Ραβέννῃ συνηθροίσθησαν ἐν ἔτει
904. ἀπὸ Γωάννην Σ'. τὸν Ρ' ὡμης Ἐπίσκοπον διὰ τὴν αἰτίαν Φορμώστα,
καὶ Στεφάνου τῶν Ἐπισκοπιτάντων εἰς Ρ' ὡμην, περὶ τῆς ἐν Ραβέννῃ ἔτω
γράφει ὁ Σιγίβερτος (γ) „Γωάννης προσέτι εἰς τὸ να βεβαιώσῃ τὴν
χειροτονίαν τῷ Φορμώστῃ, τὸν ὅποιον ὁ Πάπας Στέφανος κατέκλειε, σύνο-
δον Ἐπισκόπων οὐδ' ἐν Ραβέννῃ συνήθροισεν, ἐρχόμενοι εἰς αὐτὴν καὶ οἱ
τῆς Φραγγίας Ἐπίσκοποι, καὶ ὁ Ρ' ἡγας αὐτῶν· ἐνώπιον λοιπὸν πάντων
αὐτῶν, τὰ συνοδικὰ αὐτῆς τῆς συνόδου τῷ πυρὶ παραδιδόμενα κατεκάησαν.
τὴν ὁποίαν ὁ Στέφανος συνήθροισε διὰ να κατακρίνῃ τὸν Φόρμωσον, καὶ
να καθήρῃ τῆς ἀρχιερατείας αὐτόν. καὶ τῆς μίας, καὶ τῆς ἄλλης συ-
νόδου, ταύτης δηλαδὴ καὶ τῆς ἐν Ρ' ὡμῇ, τὰς πράξεις ὁ Βαρώνιος ἐκτί-
θησι (δ), λαβὼν αὐτάς ἐκ τῷ Κώδικος Ἀντωνίου τῷ Αὐγυστίνῳ.

Σηισσιόνῳ.

§. 4. Ἡ ἐν Σηισσιόνῳ ἐγένετο ἐν ἔτει 909. διαλαβῶσα πρῶτον μὲν
περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τιμῆς, εἶτα καὶ κανόνα ὑπέγραψε, καθ' ὃν πρέπει ὁ
Ρ' ἡξ

(α) Χρον. ἐν ἔτει 901. ἀριθ. 10.
(δ) Χρον. ἐν ἔτει 904. ἀριθ. 3.

(β) Σελ. 697.

(γ) Ε' ἐν ἔτει 903.

ῥ' ἔξ νά πολιτεύηται δωρίσατα, ἡ τελευταῖον τὴν καταπεσῶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησίαν, ἡ μάλιστα ἀνόρθωσεν (α).

§. 5. Ἡ ἐν Κομφλεντία συναθροισθεῖσα ἐν ἔτει 912. (β), ἐδογματίσισε τὰς ὄντας Χριστιανὰς συγγενεῖς μέχρι τῆ ζ'. βαθμῆ νά μὴ τελῶσι συνοικέσια μεταξὺ αὐτῶν.

§. 6. Ἡ ἐν Ἀλθαίμω συνήχθη ἐν ἔτει 916. ἐπὶ Κορράδῳ Α'. περὶ ἧς ἐν τοῖς ἐφ' ἑξῆς ῥηθῆσεται, τῆς ὁποίας τὰ δεσπύσματα παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἑκατοντ. ἀναγινώσκονται (γ).

Κομφλεντίας.

Α'λθαίμω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Κορράδου Α'. τῆ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῇ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λαδοβίκος τῆ Δ'. ἀποθανόντος, ἡ μὴ ἀφήσαντος υἱόν, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Φράγκων, ἡ τῶν Σαξόνων μετὰ τὴν ἐκείνην τελευταίαν ἐπιπόνησιν ἐξίτηται νά θέσῃ τὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Ὀττω-νος τῆ Σαξόνων δακτός, ἀλλ' αὐτὸς μὲν πανηρὸς ὢν, τὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας φορτίον δι' ὅλα ἀπέφευγε, ἡ συνεβέβλευε Κορράδον τὸν ποτὲ δάκαν τῶν Φράγκων υἱὸν τῆ ὑπὸ τῆ Ἀλβέρτου θανατωθέντος Κορράδου νά σερ-βῇ. ὃ γενομένον ἐν ἔτει 912. ἡ αὐταρχία ξυνόλως πάντοτε ἦν, ἡ πανταχῶς, εἰς αὐτὸν τὸν Ὀττωνα, τὸ δὲ ὄνομα μόνον εἰς τὸν Κορράδον, ὡς ἰσορροῶσιν Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπεργήνσιος (δ), Ὀττων ὁ Φρισιγίνσιος (ε), ἡ ἄλλοι.

Κορράδος Α'. Ἀυτοκράτωρ Δύσεως ἀπὸ Χ. Γ. 912.

§. 2. Τότε τῆ Κορράδου ἡ Εὐσέβεια πολὺ ἐπαινεῖται, εἰς πολλὰ, ἡ ἀπὸ πολλῶν, ὁμοίως ἡ πρόστις, ἡ φρόνησις, ἡ ἐν πολέμοις ἐμπειρία, ὅστις μέλλων νά ἀποθάνῃ, ἐπρόσχευε τὰς Μεγιστάνας τε νά μὴ ἐκλέξωσιν ἄλλον διάδοχον αὐτῇ, εἰμὶ Εὐρίκον τὸν τῆ Δακτός τῆς Σαξόνιας υἱόν, ὁ-

Ἀρεταὶ τῆ Κορράδου.

516

(α) Σώζονται κανόνες ἰ.ε. τῆς αὐτῆς συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν παρῆσαν Ἐπίσκοποι 18. (β) Δὲν εἶναι δυνατόν νά συνήχθῃ τῷ 912. ἔτει, ἐπειδὴ εὐρίσκειτο παρὼν, καὶ ὁ τῆς Γερμανίας βασιλεὺς Εὐρίκος, ὅστις πρῶτον ἐβασίλευσε τῷ 919. διὰ τῆτο δοκεῖ νά συνήχθῃ τῷ 922. σώζονται μόνον ὁ α'. δ'. ε'. ζ'. ἡ ἡ. κανὼν αὐτῆς τῆς συνόδου. (γ) Ἑκατοντ. Γ. κφ Θ'. σελ. 231. (δ) Σελ. 199. (ε) Βιβλ. 5'. κφ. 15'.

εις τελευταίον με τὴν παρακίνησιν, ἡ συμβελὴν τῷ Κορράδῳ ἀνέχθη εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ὡς ἐν τῇ συγχῇ ἱστορίᾳ τῷ Ρήγιγινος ἀναγιγνώσκεται (α), ἡγεμόνευσεν αὐτὸς ὁ Κορράδος χρόνος ὅκτω, ἡ ἀποθανὼν ἐτάφη εἰς τὸ Φελδικὸν μοναστήριον.

Ρώμης Ε-
πίσκοποι.

§. 3. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Κορράδου, Ρώμης Επισκοποὶ ἔγιναν ἔτσι· Λάδων ὁ τῷ Ἀναστασίῳ Γ. διάδοχος, ὅστις ἀποθανὼν, ἔλαβεν τὸν παπικὸν θρόνον, διὰ μέσσω τῆς περιβοήτης Εὐγενίς πόρνης Θεοδώρας Γωάννης Γ. ἀνὴρ πλέον εἰς τὰ πολεμικὰ, ἡ στρατιωτικὰ καταγινόμενος, παρέξ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἀπὸ τῶν ὅποις τὸν ἔρωτα κατὰ πολλὰ τραυθεῖσα ἐκείνη, αἰσχροτάτα ἐμαίνεται, ἥτις πρῶτον Επισκοπὸν Βονωνίας ἀπὸ πρεσβύτερον Ραβέννης, ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπον Ραβέννης ἀπὸ Επισκοπὸν Βονωνίας, ἡ τελευταίον Πάπαν Ρώμης ἀνέδειξε· διότι μεγάλη δύναμις εἰς ἐκείνας τὰς χρόνας εἶχεν αὐτὴ ἡ μαχλαῖς, ἡ αἱ δύο τῆς θυγατέρες αὐτῆς πόρνοι, Μαροτζία λέγω, ἡ Θεοδώρα (β).

§. 4

(α) Εἴν ἔτει 919.

(β) Ἐπειδὴ Θεοδώρα μήτηρ, ἡ αἱ θυγατέρες αὐτῆς πολλὰ ἐπερίσχυσαν εἰς Ρώμην, ἡ ἔλαβον μέρος ἐχὶ ὀλίγον εἰς τὰς χειροτονίας, τῶν Ρώμης Επισκόπων, αἱ εἰπόμεν ὀλίγα τιὰ εἰς διασάφησιν τῆς ἱστορίας τῶν Παπιδῶν τὸ παρόντος αἰῶνος Θεοδώρα ἀρχόντισσα εὐγενίς μήτηρ Μαροτζίας, ἡ Θεοδώρα, λαβῆσα μεγάλην ἰσχὺν μεταξύ τῶν Ρωμαίων, ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Ρώμης θρόνον Σέργιον Γ. Τσκαλόν, εἴ ἔτει 908· ἐρασὴν τῆς θυγατέρος τῆς Μαροτζίας, ἡ πατέρα Γωάννη τῷ ΙΑ. τῷ παπικῶντος ἐν ἔτει 931. ἐκ τῆς Μαροτζίας· Ἀποθανόντος τῷ Σέργιῳ, ἔγινε διάδοχος Ἀναστάσιος Γ. τῶν ὅποις τελευτήσαντος, Μαροτζία, ἡ Θεοδώρα ἡ ἀδελφὴ τῆς συμφώνως ὑπερμάχησαν, ἡ ἀνέβη εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον Λάνδος, ἡ Λάνδων, τὸ ὅποιον ἡγάπην ὑπερβολικῶς, ἀλλὰ μετὰ μηνῶς ἕξ, ἀποθανόντος τῷ Λάνδωνος Θεοδώρα ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαροτζίας ἔλαβε τὸ πρὸ πολλὰ ἐπιθυμύμενον, δηλαδὴ ἀνέβη εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον Γωάννη Γ. Ἀρχιεπίσκοπον Ραβέννης· μὴν ὑποφέρουσα τῇ ἡ Μαροτζία ἐπεβλήθη τὸν ἐρώμενον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ ἔκαμε νὰ θανατωθῇ τῷ 928. ἡ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον Λέοντα τὸν Γ. τὸν ὅποιον, ὕψον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν μετανόησας, ἐφυλίκωσε, ἡ ἐθανάτωσε, ἡ αὐτὴ αὐτῇ κατέστησε Πάπαν Στέφανον Ζ. ἡ Η. τέλος πάντων μὴν ἐυρίσκεισθα ἀξίως ἐρωμένως διὰ τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, κατέστησεν εἰς αὐτὸν, τὸν νόμον τῆς Γωάννη ΙΑ. ὅπως ἔλαβε ἀπὸ Σέργιον Γ. ἡ τότε ναὶ ἐδιοικεῖ κατ' ἐπιθυμίαν ἡ Μαροτζία ἡ τὰς πολιτικὰς, ἡ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποδέσεις τῆς Ρώμης. Τέλος πάντων βεληθεῖσα νὰ γῇ ἡ Αὐτοκρατορίσση Ρώμης, λαμβάνει διὰ δεύτερον ἄνδρα Οὐγονα τῆς Λομβαρδίας βασιλέα, ἐπειδὴ φαρμακῶς ἐθανάτωσε πρῶτον τὸν πρῶτον τῆς ἄνδρα Γεῖδονα Μαρκίσσον τῆς Τοσκανέλλας. Ἀλβερτικός δὲ υἱὸς τῆς ἑτέρας, τὸν ὅποιον ἔλαβε ἀπὸ Ἀδαλβέρτου τὸν πατέρα τῆς προτέρας τῆς ἄνδρος, γασιάσας ἐδίωξε τὸν μητερόν, ἡ θείον τς (ἐπειδὴ ὁ Οὐγονὸς ὁμομήτριος ἀδελφὸς τῷ Γεῖδονος, υἱὸς τῷ Ἀδαλβέρτου τῷ πατρός τῷ) ἡ λαβὼν τὸν Πάπαν Γωάννη ΙΑ. ἡ τὴν μητέρα τῆς ἐσφάλισεν εἰς φυλακὴν· ὅστις βέλεται νὰ μὴ πλάτῃ τὸν πρῶτον τῆς κίχρημενίας, ἀσωτίας, ἡ ἀδιαντροπίας αὐτῶν τῶν τριῶν γυναικῶν, ἡ τῶν παρ' αὐτῶν ἀναβιβαζέντων Πάπιδων. αἱ ἀναγνώσῃ τὸν Βαρόνιον, Πλάτιναν, τὸν Λεϊππρινδον, ἡ αἱ Γεοργίους.

§. 4. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐλσεινολογέμενος ὁ Βαρώνιος, μεγαλο-
 ρώως ἀδύρεται λέγων (α), ὁποῖον τότε τὸ τῆς ἐν Ρώμῃ ἁγίας Ἐκ-
 κλησίας πρέσβωπον; ὡς πόσον δυσειδέσατον, μαχλάδιον ἰσχυροτάτων, καὶ
 ὑπαρωτάτων τῆς Ρώμης κατακυριευσῶν, ὧν τῇ αὐτεξουσίᾳ τῆς θρόνοι
 μεταβάλλονται, Ἐπίσκοποι παρέχονται, καὶ ὁ ἐξὶ τῇ ἀκοῇ φρίκης γέ-
 μον, ἐκπλήξεως τε, καὶ παντὸς λόγου ἔκφυλον, εἰσῶδονται εἰς τὸν
 τῷ Πέτρῳ θρόνον οἱ ἐρώμενοι ἐκείναις ψευδοποντίφικες, οἵτινες εἰ δὲ
 παντάπασιν ἀπογράφειν, εἰ μὴ πρὸς τὸ διασημαίνεσθαι τὰς χρόνους
 μόνον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τῆς Ρώμης ἀρχιερέων· τίς γὰρ τὰς ὑπὸ
 τοιούτων πορνῶν εἰταχθέντας παρὰ τὸν νόμον, νομίμως δύναται καλέ-
 σαι ἀρχιερεῖς Ρώμης γεγονέναι; ὅτω πάντα ἑαυτῇ ἡ ἀσέλ-
 γεια ἰδιοποιήσατο κοσμικῆς δυνάμεως ἀπολάυσασα, οἰζυρῆλατῶσα, καὶ
 ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν μαργαίνασα, οἷς δὲ πεφυκέναι τὰς ὑπὸ τῶν
 τιλικῶν τεράτων ἐπικρίτης πρεσβυτέρους, καὶ διακόνους Καρδινάλιους, δεῖ
 νομίζειν, ἐπεὶπερ ἡδὲν τῇ φύσει ὅτως ἐμφυτόν ἐστιν, ὡς τὸ γεννᾶν
 ἑαυτὸν ὅτιν ὁμοίον ἑαυτῷ· διὰ ταῦτ' ἄρα δύναται τις ἀπορῆσαι,
 μὴ κατὰ πάντα τάς συναινέσαι τοῖς ὕφ' ὧν ἐπεκρίθησαν; "καὶ ἄλλα
 πολλὰ ὅμοια (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἀδελφοῦ Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου, Κων-
 σταντίνου Η'. τοῦ πορφυρογεννήτου, Ρωμανοῦ
 τοῦ Δεκαπηνῆ, καὶ Ρωμανοῦ τοῦ νεωτέ-
 ρου, τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν
 γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ
 Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῆς
 ἐπιστροφῆς τῶν
 Ρώσων.

§. 1.

Λέοντος τοῦ φιλοσόφου τελευτήσαντος τῇ 14. τῇ μαΐᾳ, Ἀλέξανδρος ὁ
 ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν ἐδέξατο ἐν ἔτει 911. νεανίας ἔτι ὧν
 ἔτιων κ'. ὅς τις βασιλεύσας, ἡδὲν ἀρμόττον τῷ βασιλεῖ ἐποίησεν, ἀλλ'
 τρυφᾶς, κυνήγια, φαγοπότια, καὶ ἀσελγείας ἐδόθη, τὰ δὲ τῆς βα-
 σι-

Ἀλέξαν-
 δρος Αὐτο-
 κράτορος ἀπὸ
 X. Γ.
 911.

(α) Ε'ν ἔτει 912. ἀριθ. 8.

(β) Ἀνάγνωθι καὶ ἐν ἔτει 900. ἀριθ. 3.

σιλείας, ἡ τὰ καινὰ τῶν πραγμάτων τὰ ᾤκησεν εἰς ἀνδρώπης ἀπαιδεύ-
τας, ἡ χυδαίως, τὰς ὁποίας πρὶν βασιλεύσῃ εἶχε κοινῶς εἰς τὰς κρυ-
τὰς τῆς πράξεως, τῶν ὁποίων ἓνα Βασιλίστην ὀνόματι διάδοχον τῆς
βασιλείας νὰ καταστήσῃ διανοεῖτο, διότι τὸν ἀνεψιὸν τῆς Κωνσταντίνου ἤδε-
λε νὰ μείνῃ ἰδιώτης, ἡ νὰ τὸν εὐνοήσῃ, ἡ ἂν δὲν ἀπέθνησκε, τὰ χυ-
τὰς βλάς τῆς ἤθελε τὰς τελειώσῃ· διότι εἰς συμπόσια, ἡ μέδας αὐ-
τε δεδομένος, ἀφ' ἧς ποτὲ ἔφαγε, ἡ ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ἠθέλησε νὰ
παίξῃ σφαίρας, ἡ κοπιάσας πολλὰ ἀπὸ τὴν ὁπασίαν, ἡ λιγύσματα
τῶν σφαιρῶν, ἔλυσεν ἡ μύτη τῆς, ἡ ἔτρεχεν αἷμα, ὁμοίως ἡ ἀπὸ τὰ
αἰδοῦν τῆς, ἡ ἔτω μετὰ μίαν ἡμέραν ἀπέθανεν, ἀφίς ἐπιτρόπος εἰς τὸν
ἀνεψιὸν τῆς, ἡ κυβερνήτης τῆς βασιλείας Νικόλαον τὸν Πατριάρχην,
ἡ ἐκ τῶν Πατρικίων, Στέφανον τὸν Μάγιστον, Γωάννην Μάγιστον τὸν
Εὐλαδῶν, ἡ ἄλλως μετὰ τὸ βασιλεύσαι κακῶς χρόνον ἓνα, ἡ μὴ
νὰ ἓνα.

Κωνσταντί-
νος πορφυ-
ρογέννητος
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χρ.
Γ. 912.

§. 2. Ἀποθανὼν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔλαβεν τὴν ἑξασίαν Κωνσταντίνος ἡ
τῆς Λέοντος υἱὸς ἀπὸ τὴν Ζωὴν γεννηθεὶς τὴν τετάρτην γυναῖκα, ὅστις ἡ
πορφυρογέννητος ἑκαλεῖτο, ἔτι μικρὸς ὢν, ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ῥηθέντας
ἐπιτρόπος, ἡ Ζωὴν τὴν μητέρα αὐτῆς· ὅστις εἰς τὸ ἡ. ἔτος τῆς αὐτοκρα-
τορίας τῆς μεγάλῃς ἐταιρείας ἐποίησε Ρωμανὸν τὸν Λεκαπηνόν, τῆς ὁποί-
ᾱς τὴν θυγατέρα Εὐλένην ἔλαβε διὰ γυναῖκα, ἱερολογήσας τῆς Πατριάρχῃ
Νικόλαῳ τῇ γ'. τῆς Πάσχας, ἡ εὐθύς ὁ Ρωμανὸς Βασιλεσπάτωρ ἐτιμή-
θη, ἔπειτα ἡ Καῖσαρ τῇ κδ'. τῆς Σεπτεμβρίου μηνός, ἡ τελευταῖον κατὰ
τὸν δεκέμβριον μῆνα, ἡ βασιλεύς, ἡ σύντροφος τῆς βασιλείας ἐξέφθι,
μετ' αὐδαὶν ἴσως τῆς Κωνσταντίνης, ἐπειδὴ ἡ ὡς νέον τὸν ἐπλάγησε.

Ρωμανὸς
Λεκαπηνὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ. 919.

§. 3. Στεφθεὶς λοιπὸν Ρωμανὸς ὁ Λεκαπηνός, ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 919
ἡ τῆς Κωνσταντίνης αὐτοκρατορίας δ'. μετ' ὀλίγον καιρὸν ἡ τὴν γυναῖκα τῆς
ἐξεψε βασίλισσαν, ἡ τῷ ἐπομένῳ ἔτει τὸν υἱὸν τῆς Χριστοφόρου μετ' ἡ
δέλῃσιν εἰς τὸ φαινόμενον τῆς Κωνσταντίνης, τῇ δ' ἀληθείᾳ μετ' ἡ βίαν, ἡ με-
πολλὴν τῆς ἀδυναμίαν, μὴ τολμῶν νὰ ἀντισταθῇ· ὡς ἀχόρταγος δὲ φερό-
μενος ὁ Ρωμανὸς εἰς τὴν βασιλείαν, ἡ λησιμονῶν τὰς ὁρὰς ὅπῃ ὤμοσε
εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας, ὅτι νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τὸν θρόνον· ἡ μὴ ἀρκέμενος
ὅτι ἑαυτὸν, ἡ τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τῆς ἠξίωσε διαδήματος, ἡ τὰς δύο
τῆς υἱὸς Στέφανον, ἡ Κωνσταντίνον ἐν ἔτει 925. βασιλικῶς ἐξεψεν· ὕπε-
ρον ἡ τὸν ἀπὸ Χριστοφόρου γεννηθέντα ἑκγονόν τῆς· ἔτι τὴν τῶν Ρω-
μαίων βασιλείαν, ἀντὶ μοναρχίαν, εἰς πολυαρχίαν ἠφανε· νο-
μίσας δὲ πῶς δὲν ἀρκεῖ, νὰ κατέστησε κατώτερόν τῆς Κωνσταντίνον τὸν πορ-
φυρογέννητον, ἐκατάστησεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς γάμῃ διὰ μέσσω τῶν Βελγ-
ρων, νὰ εὐφημίζηται ὁ Χριστοφόρος πρότερος ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνον, ὕπε-
ρον ἡ τὸν φόβηθεις, ἡ τὸ ὑπήκουον ἐντραπείας, ἡ τὰς δύο ἄλλας
αὐτῆς πρὸ τῆς Κωνσταντίνης νὰ εὐφημῶνται ἐπρόσθε, ἡ ἔτως ὁ πρῶτος
πέμπτος ἔγινε· ἡ εἰς ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Χριστοφόρου ὁ Ρωμανὸς δὲν ἀπ-
νήσκει,

νησκε, ἡ ἐκείνος ἤθελε προτιμηθῇ ἀπὸ αὐτον. Ὁ καθολικὸς λοιπὸν, ἡ γνήσιος βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον ἠρμόζεν ἡ βασιλεία, ὡς ἀπορριμμένος ἦν· ἀλλ' ἐπὶ τέτοις ἡ δίκη δὲν ἐνύσταξεν, εἰάν ἡ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ρωμανὸς εἰς συναίσθησιν τάχα φαινόμενος νὰ ἦλθε, διὰ τὴν ἐπιτορκίαν, ἡ τὴν ἀδέτησιν τῆς συμφωνίας, τὴν ὁποίαν πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐποίησε, μὲ εὐποίας ἐσπῆδασε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν.

§. 4. Τοιοῦτότρόπως μὲν ἐβασιλεύσεν ὁ Ρωμανὸς κς'. χρόνος, ὁ δὲ πορφυρογέννητος Κωνσταντῖνος ὑπερημένος ὢν τοιαύτης λογῆς τῆς βασιλείας, συλλογίζετο πάντοτε διὰ νὰ τὴν ξαναλάβῃ· ὅθεν εὐρὺν ὄργανον ἀρμόδιον τὸν γυναικῶδελφόν τε, ὅπῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ρωμανὸν ἦν μισημένος διὰ τὰ ἁτοπὰ τε κατορθώματα, τὸν ὁποῖον τόσον τὸν ἐκατάπεισεν, ὥς νὰ ἀποστατήσῃ κατὰ τὰ πατρός τε, ἡ ἑτῶ λαβὼν αὐτὸν τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν νῆσον πρώτην, ἡ κρεύσας αὐτὸν τὸν ἐκλείσεν εἰς μοναστήριον· αὐτὸς δὲ ὁ Στέφανος ὁμῶς μὲ τὸν γαμβρόν τε τὸν πορφυρογέννητον, ἡ ἀδελφόν τε Κωνσταντῖνον ἔλαβον τὴν βασιλείαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀδύνατον ἦταν νὰ συμφωνήσωσι ἡ οἱ τρεῖς, εἰς τὴν διοίκησιν διαφέροντες ἀνάμεσόν τες, ἀρχισαν νὰ ὑποπτεύωνται ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ὅθεν ὁ Στέφανος ὁμῶς μὲ τὸν ἀδελφόν τε νὰ ἀποξενώσωσι τῆς βασιλείας τὸν Κωνσταντῖνον ἐφρόντιζαν· ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁξύτερος πρὸς τὸ ἔργον γενόμενος, ἐπίασε ἡ τὰς δύο ἀδελφὰς ὅπῃ ἔτρωγαν ὁμῶς μὲ αὐτὸν, ἡ εὐθὺς τὰς ἐξώρισε, τὸν μὲν εἰς τὸ νησίον τῆς Ἀντιγόνος, τὸν δὲ εἰς Τερέβινδον, ἡ κληρικὰς τὰς ἐκάρευσεν· ἡ ἄτως αὐτὸς Κύριος μόνος τῆς βασιλείας ἔμεινεν, ὑπερον ἀπὸ τούτων χρόνων καταφρόνησιν τῆς ἰδίας ἐξουσίας· ἔθετο ἔπειτα Στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς οὐίας τοῦ Ρωμανῆ, ὅςιν ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἀνδρός, ἡ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ τὴν ἐξουσίαν, ἐπιβαλεῖται τὴν ζωὴν τῆς πατρός τε, συμβουδὸν ἔχων ἡ τὴν γυναικῶν τε, ἡ μὲ διλητήριον φαρμάκι αὐτὸν ἐθανάτωσε, μὲ ὅλον ὅπῃ ἐξ ἀπροσεξίας περισσότερον ἀπὸ τὸ μισὸν ἔχυσε, ζῆσας ἀφ' ἧς τὸ ἔπιε χρόνον ἕνα.

§. 5. Ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβής, ἡ φιλότιμος, μηδέποτε εἰς τὰς πρὸς Θεὸν τυπικὰς τῶν θείων ναῶν ἀκολωθίας ἀδείας ἔμεινε, ἡ ἄκαρπος πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ χαρίζων ἀφιερῶματα μεγαλοπρεπῆ, ἡ βασιλεῖ πρέποντα· ἐκαταγίνετο δὲ ἡ εἰς τὰς λόγους πολλὰ, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὰ συγγράμματα τε, ὅπῃ ἀφῆσε τοῖς μεταγενεστέροις, ὡς τὴν ἀνακάθαρσιν τῶν βασιλικῶν, νεκρὰς διαφορὰς, βιβλία περὶ τῶν θεμάτων τῆς Ἀνατολῆς, ἡ τῆς Εὐρώπης, ἡ περὶ τῶν μὲ ποῖον τρόπον νὰ διοικήσῃ τὴν αυτοκρατορίαν πρὸς Ρωμανὸν τὸν υἱόν τε, περὶ ταξιδίων βασιλικῶν, ἡ ἄλλα τινὰ· ὁμοίως μὲ τὴν ἰδικὴν τε σπουδὴν ἀνεκτέησεν, ἡ ἤφερεν εἰς φῶς τὰς ἐπισήμας, ἱριδμητικὴν, μεσικὴν, ἀστρονομίαν, γεωμετρίαν, ἡ τὴν ἐπὶ πᾶσιν ἐποχὸν φιλοσοφίαν, ὅπῃ δὲ ἀμέλειαν ἡ ἀμάθειαν τῶν κρατόντων εἶχε χαθῆ· ἡ ἀναζητήσας τὰς ἐπ' αὐτὰς τὰς ἐπισήμας ἀρίστας, ἡ δοκίμας, ἡ εὐρὺν

Εἰς τὸν Ρωμανόν.

Αἴρεται τὸ Κωνσταντῖνον

ἐδιδόρισε διδασκάλους, καὶ τὰς σπουδαίας ἀποδεχόμενος ὑπερασπίζετο· διὰ τὰτα καὶ τὴν ἀλογίαν διώξας, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπὶ τὸ λογικώτερον μετερρύθμισε τὸ πολίτευμα· ἐπεμελήθη δὲ καὶ τὰς ἰδιωτικὰς, καὶ βαναύσας τέχναις, καὶ εἰς αὐξήσιν μεγάλην ἔφερε καὶ αὐτάς· αὐτὰ ἦσαν τὰ προτε-
ρήματα ταῦτα.

Εἰλαττώμα-
τα τῶ Κων-
σταντίνου.

§. 6. Περί δὲ τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας μαλακώτερον διέκειτο διότι ἦν θυμώδης, καὶ μνηστικός εἰς τὰς πταίοντας, καὶ παιδευτὴς ἀπαραί-
τητος, καὶ ἔπινεν οἶνον πλεόν τῷ δέοντος· καὶ δίδων τὰς ἐξουσίας, δὲν ἔβα-
νεν εἰς τὰς κρατηγίας τὰς ἀξίας, καὶ εἰς τὰς ἡγεμονίας τὰς πολιτικάς·
τὰς πρακτικὰς, ἀλλὰ τὰς κακὰς, καὶ ἀδοκίμους, καὶ ἐκείνους ὅπῃ ἡ βασιλίσ-
σα, καὶ οἱ παρακοιμώμενοι ἐδιδόριζαν, οἵτινες ἐδίδαν τὰς ἐξουσίας, καὶ ἡγε-
μονίας μετ' χρήματα· ὅλος δὲ ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς ταῦ ἦσαν χρόνοι νδ'. καὶ
δύο μῆνες· συμβασιλεύσας μετ' τὸν πατέρα τα Λέοντα, καὶ Ἀλέξανδρον
τὸν Θεῖον τα, καὶ τὴν μητέρα τα χρόνος ιγ'. μετ' τὸν Ῥωμανὸν τὸν Δε-
κατηνὸν τὸν πενδερόν τα, ὅπῃ ἤρπασε τὴν βασιλείαν χρόνος ἐξ', καὶ τε-
λευταῖον μόνος τα χρόνος ιε'.

Ῥωμανὸς ὁ
νῖος Αὐτο-
κράτορος ἀπὸ
Χ. Γ. 959.

§. 7. Ἀποθανὼν λοιπὸν Κωνσταντῖνος ὁ πορφυρογέννητος, ὁ υἱὸς
αὐτοῦ Ῥωμανὸς, ὅστις καὶ παιδίον ἐλέγετο πρὸς διαφορὰν τῷ μητροπάτορι
αὐτοῦ Ῥωμανῷ, ὅπῃ ἦτον γέρον, καὶ ὑπερήλικος, καὶ τὸ περισσώτερον ὅτι
ἦτον ἡ ζωὴ τα παιδαριώδης, καὶ αὐτὴ ἡ ὀνομασία ἦν ἀρμόδια εἰς τὸ ἦθος
ἐκείνου, ἐπειδὴ ἐδόθη εἰς τρυφὰς, καὶ ἡδυκαθείας, καὶ μετ' ζῶν τρυφήλιν,
καὶ μετ' ἀνδρώπης διαβεβλημμένος, καὶ βλαβερὸς συνευρίσκετο, τὴν δὲ διοί-
κησιν τῆς βασιλείας ὑπὸ τὸν πραιπόσιτον, καὶ παρακοιμώμενον τὸν Βρίγ-
καν Ῥωσὴν ἐνεχείρισε· λαβὼν λοιπὸν τὴν βασιλείαν, εὐθὺς τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Βασίλειον ἐσεψε διὰ χειρὸς Πολυεύκτου τῷ Πατριάρχῃ, καὶ τὸν ἡ-
ξίωσεν ὀνόματος βασιλικῷ· ἐπειτα ἐγενήθη αὐτῷ καὶ δευτέρος υἱός, καὶ
τὸν ὠνόμασεν Κωνσταντῖνον εἰς τὸ ὄνομα τῷ πάπῃ τα· βασιλεύσας δὲ
χρόνος τρεῖς, καὶ μῆνας τέσσαρας, ἀπέθανεν, ὧν ἐτῶν κδ'. ἡ μετ' ἐκείνου
φάρμακί, ὡς λέγουσι τινες, ἢ ἀπὸ τὴν πολλὴν τρυφήν, καὶ φιληδο-
νίαν, καὶ σμίξιν ὅπῃ ἐθανάτωσε μετ' αὐτὰ τὸν ἑαυτὸν τα, καὶ ὅπῃ μετ' αὐ-
τὰς ἀδυνάτησεν ἑαυτὸν, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὰς δύο τα υἱὰς, καὶ
τὴν μητέρα τα Θεοφανῶ· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων τοῖ
Ζωναράν (α), τὸν Κεδρηνόν (β), τὸν Σκυλίτζην (γ), τὸν Γλυκάν (δ),
καὶ ἄλλους.

Πατριάρ-
χαι Κωνσταν-
τινῆ πόλεως.

§. 8. Εἰς τὰς καιροὺς αὐτῶν τῶν βασιλέων Πατριάρχαι ἔγιναν, Νικό-
λαος ὁ μουσικός τὸ β'. Στέφανος ὁ Ἀμασειάς, Τρύφων ὁ μοναχός, Θεο-
φύλακτος ὁ υἱὸς τῷ Ῥωμανῷ, καὶ Πολυεύκτος ὁ μοναχός.

§. 9.

(α) Βιβλ. ις'. σελ. 143. ἕως 154. (β) Σελ. 475. (γ) Σύνοψ. Γ' σελ. 15.
τὰς χρόνους αὐτῶν. (δ) Χρον. τμη. Δ'. σελ. 232.

§. 9. Νικόλαον, διὰ τὸν ὁποῖον εἶπομεν ἄνωτέρω, Ἀλέξανδρος, ὁ προβήθεις Ἀυτοκράτωρ, εὐδύς ὅπῃ ἐγένε βασιλεὺς ἐν τῷ ἅμα ἐκ τῶν Γαλακηνῶν, ὅπα ἦν ἐξόριστος, ἤφεν εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τὸ β΄. καταβιβάσας τὸν Εὐθύμιον, τὰ ὁποῖα ἡ καθαίρεσις ἐπὶ βήματος ἐγένε· ἐποίησαν δὲ πολλὰς ἀταξίας εἰς τὸν Εὐθύμιον οἱ ὁμογνώμονες τῷ Νικολάῳ· διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτὰς ὡς ἄγρια θηρία πηδῶντες τὸν ἐκτυπῶσαν, ἄλλοι δὲ κονδύλια ἐτζάκιζαν, ἐκολάφιζαν τὸν ἱεροπρεπῆ, ἐκρίωναν τὰ γένεια, τὸν ἔστυραν ἔξω λαβόντες αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, καὶ ἄλλας ἀνικέστες τιμωρίας ἐποίησαν, ἐπιβάτην ὀνομάζοντες, καὶ μοιχόν, ὡς νὰ ἔλαβε τάχα ξένην γυναῖκα, δηλαδὴ τὸν θρόνον κτ'. ὁ δὲ ἱερός ἐκεῖνος ἀνὴρ ὑπομονητικῶς πάντα καὶ ἡσύχως τὰ ὑπέφερε, τέλος ἐξωρίσθη εἰς τὸ μέρος τῷ Ἀγαθῷ, καὶ μετὰ μικρὸν χρόνον ἀπέθανε, καὶ φερθεὶς εἰς τὴν πόλιν ἐτάφη εἰς τὸ μοναστήριόν τε, κατὰ τὰς ἄνωτέρω ρηθέντας συγγραφάς (α).

§. 10. Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῷ Νικολάῳ, ὅπῃ ἐπατριάρχευσεν χρόνος ιγ'. τὸ β΄. Στέφανος ὁ Ἀμασειῆς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐβλήθη, καὶ τρεῖς χρόνους Πατριαρχεύσας ἀπέθανε, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐγένε μοναχὸς τις Τρύφων, με συμφωνίαν ὅτι, ὕψιστον ὑπὸ διωρισμένον καιρὸν, ἐκασίως νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, ἵνα γένῃ Πατριάρχης Θεοφύλακτος ὁ τῷ Βασιλεῶς Ῥωμανῷ υἱός, τὸν ὁποῖον πρότερον ὁ πατὴρ τε ἐποίησε κληρικόν διὰ μέσε Νικολάου Πατριάρχου, καὶ σύγγεγον, μὲ ὅλον ὅπῃ ἦτον ἔτι παιδίον· ἀφ' οὗ ἐπέρασε λοιπὸν ὁ διωρισμένος καιρὸς, ὁ Πατριάρχης Τρύφων δὲν ἤθελε νὰ παραιτήσῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν τε, ἀλλ' ἐναντιώμετο, καὶ ἐζήτηι κρίσιν, καὶ αἰτίας νὰ προβληθῶσι κατ' αὐτῶν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ νομίμως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν· ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπορῶν καὶ ἀδυνατῶν διὰ τὴν ἀπάτην, ἐλυπέτο, Θεοφάνης δὲ ὁ Καισαρείας, τὸν ὁποῖον χριστικὸν ἐκάλεν, βολόμενος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα, με δόλον τὴν ἀπλότητα τῷ Πατριάρχῃ Τρύφωνος ἐμεταχειρίσθη, καὶ προσποιούμενος πῶς εἶναι φίλος, λέγει τῷ Πατριάρχῃ, ἡ μὲν βία τῷ βασιλεῶς κατὰ σὲ μεγάλη, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄλλας αἰτίας διὰ νὰ σὲ ἐποδείξωσιν ἄξιον καθαίρεσως, εἰμὶ μόνον πῶς εἶσαι ἀγράμματος· ἀλλὰ σπύδασον καὶ αὐτὸ ὅπῃ μελετᾷς κατὰ σὲ νὰ τὸ ἀποβάλῃς· θέλεις δὲ ἀναιρέσει τὴν σπαδὴν τῶν τοιούτων, εἰάν πράξεις αὐτὸ ὅπῃ σοὶ λέγω, καὶ ἐνώπιον πάντων λαβὼν χαρτίον νὰ γράψῃς τὸ ὄνομά σε, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης σε, καὶ προσφέρων αὐτὸ τὸ χαρτίον τῷ βασιλεῖ, δὲν θέλει μείνει πλέον εἰς ἐσὲ κατηγορία· αὐτὸς δὲ πεισθεὶς, πολλῶν παρόντων εἰς ἄγραφον χαρτίον ἔγραψε ταῦτα.

Στέφανος
Ἀμασειῆς.

Τρύφων.

Τρύ-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Τρύφων ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινπό-
λεως Νέας Ρώμης, ἡ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Λαβὼν δὲ τὸ χαρτίον ὁ Καισαρείας ὑπῆγε νὰ τὸ δείξῃ εἰς τὸν βασι-
λέα, ἡ ἔτως ἐγράψεν ἄνω παραίτησις τῷ Πατριάρχῃ, ὅτι δοληματικῶς
παραίτεται, ἡ ἀφίνει τὸν θρόνον, ἡ ἦτον ἡ ἄνωθεν ὑπογραφή κάτωθεν.
μαθὼν δὲ ὁ Πατριάρχης αὐτὸ, ἐνόησε τὴν ἀπάτην τῆ Καισαρείας, ὅμως
ὁ, τι ἔγινε, πλέον ἔγινε, ἡ ἔτως ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ.

Θεοφύλακ-
τος.

§. 11. Μετὰ χρόνον ἕνα λοιπὸν, ἡ μῆνας τινὰς (α), Κωνσταντι-
νπόλεως Πατριάρχης χειροτονεῖται Θεοφύλακτος ὁ υἱὸς Ρωμανῷ τῷ Βα-
σιλέως, δεκάεξ ἐτῶν ὢν, ὅταν παρὰ νόμῳ ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην.
ὅθεν ὑπὸ παιδαγωγῆς εὐρίσκετο ὁ Πατριάρχης εἰς ὅπῃ ἐβασίλευεν ὁ
πατὴρ τῆ, ἡ ἀμποτες νὰ ἦτον τὸτο πάντοτε, νὰ ἐπισκώσι δηλαδὴ
ἄλλοι εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων· διότι τότε
ἦν σεμνὸς, ἡ μέτριος ὅταν ἄλλοι ἐφρόντιζον περὶ αὐτῷ· ἀλλ' ὅταν
προέβη εἰς τὴν ἡλικίαν, τὸς μὲν ἐπιτρόπας ἀπέβαλε, πολλὰ δὲ ἄ-
πρεπα ἡ ἄνομα ἐποίησε, δρέφων ἄλογα, σκυλία, ἡ καταγιγόμενος
εἰς κυνήγια, ἡ τὰ ὅμοια τῶν πράττων· εἶχε δὲ πολλὴν ἐφροσιν εἰς
ἄλογα, ἡ ἔδραφε πολλὰς φοράδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μία ἡ ἐπισιμώ-
τερι ἔσα ἐγγασσωμένη, ἔτυχε νὰ γεννήσῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἡμέραν τῆς
μεγάλης πέμπτης, ἡ λειτουργήσαντος τῷ Πατριάρχῃ, ἔρχεται τις λέγων,
ὅτι ἐγέννησεν, ἡ φοράδα· αὐτὸς δὲ ἀκέσας ἐχάρη πολλὰ, ἡ τελειώσας
τὴν ἱερὰν λειτουργίαν σύντομα, ἔτρεξε προθύμως εἰς τὸ κοσμιδῖον (διότι
ἐκεῖ εὐρίσκοντο τὰ ἄλογά τῃ) ἡ ἰδὼν τὸ πελαράκι, ἐπέσρεφεν εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ἡ ἐτελείωσε τὴν τελετὴν τῶν ἁγίων πατρῶν τῷ Σωτῆρι
Χριστῷ κτ'. τελευτάϊον κατέσρεφε τὴν ζωὴν ἀπὸ ἱππασίαν, διότι τρέχων
μὲ ὄρμην, ἐκτύπησεν εἰς ἕνα τειχίον παραθαλάσσιον, ἡ ἔτρεξεν κίμα ἀ-
πὸ τοῦ σώματος, ἡ ἔτως ἠρώσθη διὰ δύο χρόνους, ἔπειτα ἡ εἰς ὑδρώπι-
κα καταντήσας, ἀπέθανε τῷ 18. ἔτει τῆς βασιλείας τῷ Κωνσταντίνῳ, ἀρ-
χιερατεύσας (ἂν πρέπει νὰ εἰπῶμεν ἔτω) χρόνους κγ'. ἡ ἡμέρας κέ'. ἡ
αὐτὸ αὐτῷ ἔγινε Πολύευκτος μοναχός.

Πολύευκ-
τος.

§. 12. Οὗτος δὲ ὁ Πολύευκτος ἦν εὐνῆχος, γέννημα ἡ δρέμμα τῇ
Κωνσταντινπόλεως, ἡ ὅπῃ διέπρεπε μὲ λόγον, ἡ ἀρετὴν, χειροτονεῖται
παρὰ τῷ Καισαρείας Βασιλεῖ, διότι ὁ Ηρακλείας Νικηφόρος ἀμαρτήσας
κατὰ τῷ βασιλέως, ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸ τὸ προνόμιον τῷ νὰ χειροτονῇ
δηλαδὴ τὸν Πατριάρχην· ὅθεν ἡ κατηγορία ἐχὶ ὀλίγη προσήφθη, ἐχὶ
μόνον εἰς ἐκεῖνον ὅπῃ ἐπρόσβαξε τὸτο, ἀλλὰ ἡ εἰς ἐκεῖνον ὅπῃ τὸν ἐχει-
ροτόνησε, ἡ εἰς τὸν χειροτονηθέντα, ὡσάν ὅπῃ ἐκαταδέχθη τὴν ἀκανόνι-
σον αὐτῷ χειροθεσίαν. Χειροτονεῖται δὲ ἡ πλησιάσας πρὸς τὸν βασιλεῖ
τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ ὅπῃ ἦλθεν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ εἶχε κατὰ
τρέξει τὰς συγγενεῖς τῷ γέροντος Ρωμανῷ, τὸν ἐσυμβέλευσε θερμοῦ

74

(α) Χρόνους δύο ἡ μῆνας τινὰς.

νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν· δὲν τὸν ἤκασεν ὁμοίως ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ἀδημόνησε κατ' αὐτὴν εἰς τὸτο, ὁμοίως καὶ ἡ βασίλισσα Εἰλένη ἀναγκασθεῖσα ἀπὸ τὸν Βασίλειον τὸν αὐτανόμιον, ὅπῃ ἦτον γεννημένος ἀπὸ τὸν Ῥωμανὸν ἐκ μιᾶς δάλης, καὶ ἔγινεν ὑπερον παρακοιμώμενος, ἐπαρμήνησεν ἐναντίον τῷ Πατριάρχῃ τὸν βασιλέα, καὶ ἐξήτει αἰτίαν διὰ νὰ τὸν διώξῃ τῷ Πατριαρχεῖ, καὶ ἔως ἐξῆλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν φροντίδα ἣν, πῶς καὶ τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον· ὅρα περὶ τῶν ρηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), καὶ ἄλλας.

§. 13. Πρὸς τέτοις Κωνσταντῖνος ὁ πορφυρογέννητος ἰδὼν, ὅτι τὸ σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας ὅπῃ ἔγινε διὰ τὴν τολμηθεῖσαν τετραγαμίαν ἀπὸ Λέοντα τὸν βασιλέα, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ μετὰ τὴν ἐξωσιν τῷ Εὐθυμῖα, καὶ τῷ προεκδηλωθέντος Νικολάα, πάλιν προχείρησιν δὲν ἐπαυσε· ἀλλὰ διασχιζόντων τῶν ἀρχιερέων, ἄλλοι μὲν ἦσαν ἐκ τῷ μέρῃ τῷ ἐκβληθέντος Εὐθυμῖα, ἄλλοι δὲ τῷ Νικολάα, καὶ πολλῆς, καὶ μεγάλης συγχύσεως γενομένης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπροσκάλεσε τὸν ἰσχυρὸν Πατριάρχην Νικόλαον, καὶ πάντας τὰς περὶ αὐτὸν ἀρχιερεῖς (ἐπεὶ δὲ ὁ Εὐθυμῖος εἶχε ἐκδημήσει πρὸς Κύριον) καὶ κατέπεισεν αὐτὰς νὰ συμφωνήσωσι, καὶ νὰ συγχωρήσωσι καὶ μετὰ θάνατον τὸν πατέρα τῷ Λέοντι διὰ τὴν τετραγαμίαν, καὶ νὰ ποιήσωσι κανονικὴν ψήφον ὅπῃ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ἀπολυθῇ παρόμοιον σφάλμα.

§. 14. Συγκροτηθεῖσα λοιπὸν ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος ἐν ἔτει 921. κατὰ μῆνα Γάλιον, τὸν λεγόμενον τόμον τῆς ἐνώσεως ἐξέβητο, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθέσπισε νὰ μὴν ἀποτολμᾷ τις εἰς τέταρτον γάμον, ἀλλὰ νὰ εἶναι πάντοτε, καὶ νὰ ὀνομάζεται ἀπόβλητος· β'. ὁ τρίτος γάμος νὰ καλεῖται ῥύπασμα, ἢτοι μόλυσμα, καὶ ἡ τριγαμία νὰ εἶναι ἀσυγχώρητος εἰς ἐκείνους ὅπῃ ἔχῃσι τέκνα, ἐκείνοι δὲ ὅπῃ δὲν ἔχῃσι τέκνα πρὶν τῶν τεσσαράκοντα χρόνων νὰ ἔχῃσιν ἄδειαν νὰ ἔρχωνται εἰς τρίτον γάμον, ὁμοίως διὰ πέντε χρόνους νὰ μὴ μεταλαμβάνωσι τὰ ἄχραντα μυστήρια κτ'. εἰς τὰς ὁποίας προέβη ἕτος ὁ τόμος παρέχων ταῦτα ἀπὸ τῆς κοινῆς συνδρομῆς ἀρχιερεῖς τε, καὶ ἱερεῖς.

Ἀποφαινομεθα κοινῇ γνώμῃ καὶ κρίσει, ἀπόγε τῷ παρόντος ἔτους, ὅ· ἐπὶ ἐξακισχιλίοσιν τετρακοσιοσὸν εἰκοσὸν ὄγδον, ἐπινεμήσεως ὀγδοῆς, τέταρτον γάμον μηδεὶ τολμᾶσθαι, ἀλλ' εἶναι ἀπόβλητον παντελῶς· καὶ τὸν, εἴτις ἐπὶ τοιαύτῳ ἐλθεῖν συνοικέσιον προδυμηθεῖ, πάσης ἀπεσεριμμένον εἶναι συνάξεως Ἐκκλησιαστικῆς, καὶ αὐτῆς τῆς πρὸς τὸν ἅγιον ναὸν εἰσόδου ἁλλότριον, μέχρις ἂν ἐπιμένοι τῷ συνοικεσίῳ κτ'. ἀνάγνωδι αὐτὰ ἐν βιβλ. β'. τῷ ὑπὸ Γεωργίου Λεβγκλαβίᾳ ἐκδοθέντι.

22 ΤΟΣ

Εἰς τὴν ἐπὶ
Κωνσταντῖνον

Τόμος ἐνώ-
σεως ἐπὶ
Κωνσταντῖνον

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Σελ. 501.

Τομ. II.

Υ γ

„ τος Γραικορωμαϊκῆ Νομίμα (α), καὶ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β), καὶ παρὰ
„ ἄλλοις.

Τὸ ἅγιον
μανδήλιον
φέρεται εἰς
Κωνσταντίνε
πολιν.

§. 15. Τῷ Ρωμανῷ βασιλεύοντι, ἡ ἀχειροποιήτος εἰκὼν τῷ Σωτῆρος
Χριστῷ, ἦτοι τὸ ἅγιον Μανδήλιον πρὸς τὴν βασιλεύσαν τῶν πόλεων
ἐκομίσθη, διότι τότε εἶχεν αὐτὸ ἡ Ἐδεσσα, ἣτις κινδυνεύουσα νὰ κυριευθῇ
ἀπὸ τῆς Ρωμαίας ὅτῃ τὴν ἐπολιόρκην, ἔσαν κυριευμένην ἀπὸ τῆς Ἀγα-
ρηνῆς, διὰ νὰ φύγῃσιν οἱ Ἐδεσηνοὶ τὴν αἰχμαλωσίαν, λύτρον αὐτῶν τὸ
δεῖον ἔδωκαν ἐκτύπωμα, τὸ ὁποῖον ὑπέδεξατο ὁ βασιλεὺς μετ' λαμπράν,
καὶ πρέπασαν δορυφορίαν.

Ἡ τῷ προ-
δρόμῳ χεῖρ
φέρεται εἰς
Κωνσταντίνε
πολιν.

§. 16. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τῷ πορφυρογεννήτῃ
ἐκομίσθη εἰς Κωνσταντίνεπολιν, ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἡ τιμία χεῖρ τῷ
προδρόμῳ ἀπὸ διάκονον τινὰ Γῶβ καλέμενον, τὴν ὁποίαν, φθάσασαν εἰς
Χαλκηδῶνα, ὁ βασιλεὺς πέμψας τὸ βασιλικὸν κάτεργον, καὶ τινὰς τῶν
ἐνδοξοτέρων ἀρχόντων, ἐξερχομένους, καὶ τῷ Πατριάρχῃ Πολυεύκτῃ με-
τὸν κλῆρον, μετ' κηρία, λαμπάδας, καὶ θυμιάματα, ἤφεραν εἰς τὰ Βα-
σίλεια.

Οὐγγυροὶ
ἐπιστρέφουσιν
εἰς Χερίον.

§. 17. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τὸ ἔθνος
τῶν Οὐγγρων, τὰς ὁποίας οἱ προγενέστεροι Τέρκας ἐκάλεον κατὰ τὸν Ζω-
ναράν (γ), καὶ Κεδρηνὸν (δ), τὰ μέρη τῶν Ρωμαίων ἀρμητικῶς ἐκέρσευον.
συνέβη δὲ νὰ ἡσυχάσωσι μερικὸν καιρὸν, διότι ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Βελο-
γυδὴς καλέμενος κατὰ τὸν Ζωναράν, καὶ ἕτερος πάλιν Γυλᾶς τὸ ὄνομα,
καὶ αὐτὸς ὀρίζων ἕνα μέρος, ἐρχόμενοι εἰς τὸν βασιλέα μετ' ἄλλης τιμῆς
ἐβαπτίσθησαν, καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐμνήθησαν μυσηρίον, καὶ Πατρίκιος ὁ εἰς
ἐτιμήθη· φιλοδωρηθέντες δὲ μετ' χρήματα ἔστρεψαν εἰς τὰς τόπας αὐτῶν
λαβόντες ἀρχιερεῖς Γερόθεον τινὰ Ἐπίσκοπον Τερκίας, παρὰ τῷ Θεοφ-
λάκῃ χειροτονηθέντα, ὅστις φθάσας ἐκεῖ πολλὰς ἀπὸ τὴν βαρβαρικὴν
πλάνην πρὸς ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἤφερεν· ἀπὸ αὐτῆς δὲ τὰς ἀρχοντας
μὲν Γυλᾶς καὶ εἰς τὴν πίσιν ἔμεινε, καὶ τὴν πρὸς Ρωμαίους εἰρήνην ἐφύλα-
ξεν, ὁ δὲ Βελογυδὴς τὰς πρὸς Θεὸν συμφωνίας ἀθετήσας, πάλιν κατὰ
Ρωμαίων ὥπλιζέτο· τῷτο δὲ καὶ κατὰ Φράγκων νὰ ποιήσῃ ἐδοκίμαζε·
ὁμῶς νικηθεὶς ἐπιάθη, καὶ ἐπαλκώθη, καθὼς οἱ ἀνωτέρω συγγραφε-
γράφουσιν (ε).

Θέμελ πρεσ-
βύτερος πολ-
λὰ κακὰ προ-
ξενεῖ εἰς τὴν
Ἀνατολήν.

§. 18. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανοὶ πολλὰ
ἐπάσχον ἀπὸ τὰς Ἀγαρηνῆς, ὑποτάξαντας πολλὰς πόλεις, καθὼς καὶ τὴν
Ταρσὸν, τῆς ὁποίας ὁ Σαρακηνὸς Ἡγυμῶν ἐκστρατεύων κατὰ Ρωμαίων,
καὶ εἰς κόμην τῷ Ἡρακλέει πέμψας λαὸν εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν ἐκείσε,
πρεσβύτερός τις Θέμελ λεγόμενος, ποιῶν τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, καθὼς
ἐκα-

(α) Σελ. 106, γραμ. ἡ. ἐκδοσ. Φραγκφ. αψφς'. (β) Ἐν ἔτει 921. ἀρ. 3.
(γ) Βιβλ. 15'. Σελ. 152. (δ) Σελ. 499. (ε) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

κατάλαβε τὸν ἐρχομὸν τῶν Σαρακηνῶν, ἀφείλεται τὴν Ἱερραργίαν, καὶ μετὰ τὴν εὐλογίαν ὅπως ἐφόρει, ἐξερχόμενος τῆς ναῦς, ἔλαβε τὸ σήμαντρον τῆς ἐκκλησίας, ἐναντιόμενος μετὰ αὐτὸ, εἰς τὸν ἐρχομὸν τῶν ἐχθρῶν, καὶ πολλὰς μὲν ἐπλήρωσεν, ἐφόνευσεν δὲ ἱκανὰς, τὰς δὲ λοιπὰς εἰς φυγὴν διώξεν· ἐμποδιζοίς δὲ ἀπὸ τὴν ἱερωσύνην δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ ἐν ἐκαταπίετο νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ ἀρχιερεὺς, ἠγανάκτησεν αὐτὸς πρεσβύτερος, καὶ ἔγινε σύμφωνος μετὰ τὰς Ἀγαρινὰς, καὶ κατέφυγεν εἰς αὐτὰς, ἀρνούμενος τὸν Χριστιανισμόν· ἐξερχόμενος δὲ μετὰ αὐτὰς, ἡ μόνον τὴν Καππαδοκίαν, καὶ τὰ πλησιόχωρα ἐκάρσευσεν θέματα, ἀλλ' ἔτι καὶ ὡς τῆς λεγομένης μικρᾶς Ἀσίας ἐφάσεν· ὅσα δὲ κακὰ ἐποίησεν, ἕτεροι αὐτὰ γράφωμεν εἶναι πρέπον, ὡς ὁ Κεδρηνὸς ἱστορεῖ (α).

§. 19. Πρὸς τὰτοις πρέπει νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινα περὶ τῆς τῶν Ρώσων καταγωγῆς, καὶ ἀρχῆς, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς χρόνας τῆς Κωνσταντίνου ἡλθον εἰς τὸ φῶς τῆς εὐαγγελίας. Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν αὐτῶν, ὡς φαίνεται εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρώσων, κατάγεται ἀπὸ γένος λεγόμενον Βαγριάνοι, τὰς ὁποίας ὀνομάσκει πολλοὶ νὰ εἶναι οἱ Βανδάλιοι, ἀπὸ τὸ ὅποιον γένος ἔλαβον οἱ Ρῶσοι τὰς πρώτας αὐτῶν ἡγεμόνας, οἵτινες ἐκατοίκον εἰς τὰ περιγιάλια τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης· πρῶτος δὲ ἡγεμὼν αὐτῶν ἐχρημάτισε Μπαρίκης ἐν ἔτει ωξά. ἀπὸ Χριστοῦ, ὅστις ἡγεμονεύσας χρόνος ιδ'. ἀπέθανε, καὶ ἄφισε τὸν υἱὸν τῆς διαδόχον τῆς ἡγεμονίας ἐν ἔτει ωπ'. ὅστις ἀπέκτησε πολλὰ πρὸς τὰ μέρη τῆς Βορυσθένος καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Οὔλγαν, ἡ Ἐλγαν εὐγενικὴν ἀπὸ τὸ Πλεσκόβ· δι' αὐτὸν λέγουσι, καὶ ἤφερε τὰ ἄρματα τῆς ἑως εἰς τὴν Βαλγαρίαν, καὶ Θράκην, παίων μεγάλως ἀρπαγὰς, ὅμως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐφρονεύθη ἀπὸ τῆς Τατάρης τῆς Δάν, μετὰ πολλὰς τῆς στρατεύματός τῆς· αὐτὸς ἄφισε τὸν υἱὸν ὀνόματι Ἰβρατοσλάον, ἀλλ' ἐπειδὴ νέος ἦν, ὅθεν ἀνεπιτήδειος διὰ τὸν θρόνον, ἐβασίλευσεν ἡ μήτηρ τῆς αὐτῆς ἐν ἔτει 943. ἡτις ἐφέρθη μετὰ μεγάλην ῥόνησιν· καὶ διὰ τὴν ἐκδικηθῆναι τὸν φόνον τῆς ἀνδρός τῆς, ἐποίησε πολλὰ νὰ εἰς τῆς Τατάρης τῆς Δάν, φονεύσας ἐξ αὐτῶν πέντε χιλιάδας τῶν κριτῶν, καὶ τὰς λοιπὰς ὑποτελεῖς ἐποίησε. Μετὰ δὲ ταύτας τὰς νίκας πλεύσασα διὰ τῆς Μαύρης Θαλάσσης ἦλθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν πρὸς τὸν αυτοκράτορα Κωνσταντίνον, καὶ ἔλαβε τὸ θεῖον βάπτισμα ἐν ἔτει 955 τὸν ὀνόματι Εὐλένη, καὶ τιμηθεῖσα καθὼς ἔπρεπεν, ἔστρεψεν εἰς τὸ βασιλεῖόν τῆς, αἷτιος γενομένη νὰ λάμψῃ τὸ φῶς τῆς εὐαγγελίας εἰς τὰς ἡμέρας τῆς· ὅμως τὸν υἱὸν τῆς Ἰβρατοσλάον δὲν ἐδυνήθη νὰ καταπείσῃ, καὶ εἰς τὴν προτέραν τῆς πλάνην, τέλος αὐτὴ ἀπέθανε, καὶ ἐσυναριθμήθη μετὰ τὰς ἄλλας ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἐνταταζομένης τῆς μνήμης τῆς τῇ ια'. Ἀπριλίου· ὁ δὲ Ἰβρατοσλάος ὑπερὸν ἀπὸ μίαν πολυκαίριον ἡγεμονίαν,

Υὑ 2

Ἀρχὴ τῶν
Ρώσων.Μπαρίκης
α. ἡγεμὼν
αὐτῶν Ἰ-
γῶς Β. ἡ-
γεμὼν.Ἰβρατοσ-
λάος.Εὐλενα γίνε-
ται Χριστι-
ανή.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

νίαν, ἡ πολλὰ ἔνδοξον, ὅτῃ ἔφθασε νὰ πολεμήσῃ ἡ μὲ τὰς ἐν Κων-
σταντινουπόλει βασιλεῖς, ἀπέθανεν ἐν ἔτει 980. ἀφῆκε διάδοχον Βλαδμήρη
τὸν υἱὸν τε, διὰ τὸν ὁποῖον ῥηθῆσεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐν κεφ. ἡ. ἀριθ. 5.
τῷ παρόντος αἰῶνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ Εἰρήκῃ τῷ Γξευτῷ, ἡ Οὔττωνος τῷ ἐπικληθέντος
μεγάλῃ, τῶν ἐν τῇ Δύσει βασιλευσάντων, ἡ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ
Εκκλησίᾳ.

§. 1.

Εἰρήκος, ἡ-
ξευτῆς Αὐτο-
κράτορος Δύ-
σεως ἀπὸ
Χ. Γ. 919.

Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Κορράδῳ, κατὰ τὴν προσηγνὴν αὐτῷ συμφωνί-
σαντες ἡ οἱ ἄρχοντες τῆς Συγκλήτε, αὐτοκράτωρ Δύσεως ἀν-
γορεύθη ἐν ἔτει 919, Εἰρήκος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Γξευτῆς, ὁ υἱὸς τῷ Οὔ-
ττωνος Δεκάς τῆς Σαξονίας, ἡγεμὼν διὰ τὴν πρὸς Θεὸν εὐσέβειαν, σύνο-
σιν, ἀνδρείαν, ἡ τὰς λοιπὰς αὐτῷ βασιλικὰς ἀρετάς, παντὸς ἐπαίνου ἡ-
ξιος, κατὰ τὰ τὸν Αἰββᾶν Οὐρσπεργίνσιον (α), τὸν Βαρώνιον (β), ἡ
ἄλλας. αὐτὸς δ' Εἰρήκος ἐτρόπωσε τὰς Οὐγγρους ὅτῃ ἐκάρσευσεν τὴν Γερ-
μανίαν, καθὼς Οὔττων δ' Φρισιγγίνσιος μαρτυρεῖ (γ), εἶχε δὲ σύζυγον
τὴν Μεχτίλδαν (τὴν ὁποίαν ἕτεροι καλεῖσι Ματίλδα) ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἐγεννήθη αὐτῷ ἔξω ἀπὸ τὰς ἄλλας υἱὸς, ἡ τὰς θυγατέρας, ὁ Οὔττων
ὁ ἐν υἱεῖσι Μάγνος, ἡτοί Μένγας κληθεὶς· τελευταῖον εἰς νόσημα
πεσὼν παραλυσιᾶς, ἀπέθανεν ὡς ἔ. ἐτῶν, ἐξ ὧν ἐβασίλευσεν ἡ. ἡ
φῆσε διάδοχον τὸν υἱὸν τε Οὔττωνα.

Οὔττων Μά-
γνος Αὐτο-
κράτορος Δύ-
σεως ἀπὸ
Χ. Γ. 936.

§. 2. Ἀρχισε λοιπὸν αὐτὸς ὁ υἱὸς τε Οὔττων, ὁ ἐπικληθεὶς Μά-
γνος νὰ βασιλεύσῃ ἐν ἔτει 936. σεφθεὶς ἀπὸ Γλδεβέρτον τὸν Με-
γντίκῃς Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Ακκίσγρᾶναις τῇ πόλει, ἀνδρῶπος διὰ τὴν
πρὸς Θεὸν εὐσέβειαν, τὴν δικαιοσύνην, ἡ τὰς ἐνδόξας αὐτῷ πράξεις, ὁ-
μοίως Καρόλῳ τῷ Μάγνῳ, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ὅσις Εἰρήκον τὸν ἀ-
δελφὸν τε, ἡ Διέδελφον τὸν υἱὸν τε, ὅτῃ ἀσεβῶς κατ' αὐτῷ ἡγέρθη-
σαν μὲ ἄρματα, ἐσφάλισεν εἰς φυλακὴν· ἡγωνίσθη εὐτυχῶς κατὰ τῶν
Οὐγγρων, ἡ ἄλλων ἐναντίων τε, ὁμοίως ἡ κατὰ Βιρεγκαρίε, ἡ τῷ
υἱῷ

(α) Σελ. 208.

(β) Ἐν ἔτει 935. ἀριθ. 2.

(γ) Βιβλ. 5. κεφ. ιη,

ὡς αὐτὸν Ἀδαλβέρτον, ὅπῃ ἀπεσάτησεν εἰς Ἰταλίαν· ἔλαβε δύο γυναικας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν προτέρα Εἰδγθα ἢ τῷ Εἰδμάνδῳ βασιλεῶς τῶν Ἀγγλων θυγάτηρ, ἐγέννησεν αὐτῷ υἱὸν Λιόδελφον, καὶ θυγατέρα Λαίτγάρδαν, ἡ δὲ δευτέρα Ἀδελεῖς θυγάτηρ μὲν Ρῶδολφῳ τῷ Βαργάνδῳ, χήρᾳ δὲ Λοθάριῳ Βασιλεῶς Ἰταλίας, τρεῖς υἱὰς αὐτῷ ἐγέννησεν, Ὅττωνα τὸν διάδοχόν τε, Εἰρρίκον τῆς Σαξονίας δέκα, καὶ Βρένωνα, καὶ θυγατέρα μίαν Ἀδελεῖς λεγομένην· ἀπέθανε τελευταῖον ἐν ἔτει 972. περὶ τὰς Νόνας τῷ Μαῖῳ, ἡμέρᾳ τετάρτῃ τῇ πρὸ τῆς πεντηκοστῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Μαγδεβέργῳ κατὰ τὸν Ἀββᾶν Οὐρσπεργήσιον (α), βασιλεύσας χρόνος λζ'.

§. 3. Κατὰ τήνδε τὴν χρόνον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἄρχισαν κοινῶς νὰ βασιλεύωσι Βιρεγκάριος, Ρῶδολφος, καὶ Οὐγὼν, ὅτινες καὶ πολλὰς θάρσους εἰς αὐτὴν ἤγειραν· διότι ὁ Ρῆξ αὐτῶν Οὐγὼν τῆς Ρώμης ἀπωθεῖς, καὶ διωχθεὶς, Ἀλβέρικος ἡγεμὼν ὁ τῆς Μαροτζίας υἱὸς ἐπεκράτησε ταύτης· ὁ δὲ Οὐγὼν θέλων νὰ τιμωρήσῃ αὐτὰς διὰ τὴν γενομένην αὐτῷ καταφρόνησιν, καὶ ἀτιμίαν, ἐπολιόρκησε τὴν Ρώμην, ἀλλ' ὑπερέμενας τῶν ἀναγκαίων, καὶ βιασθεὶς ἀπὸ ἄλλας δυσκολίας, καὶ περιστάσεων, ἡγαπήθη μετὰ τὸν Ἀλβέρικον τὸν Ρώμης ἡγεμόνα, συνάψας αὐτῷ πρὸς γάμον κοινωνίαν τὴν θυγατέρα τε Ἐλδαν. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ὀλίγον ἐλείψεν ὁ Οὐγὼν νὰ πέσῃ εἰς μεγάλας συμφορὰς ἀπὸ τοῦ μίσους τῶν Ἰταλῶν, καὶ μάλιστα Βιρεγκαρία τῇ δευτέρᾳ, (ὅσας ἦν ἀνεψιὸς τῷ α. Βιρεγκαρίῳ) καὶ νὰ διωχθῇ ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας τελείως, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πέμψῃ τὸν υἱὸν τῷ Λοθάριον πρὸς τὸν Βιρεγκάριον, καὶ πρὸς τὰς ἐν Μεδιολάνῳ (ὅπερ ἦν ὁ Βιρεγκάριος) καὶ ζητήσας τὸ ὀλιγοτέρον νὰ μείνῃ τὸ βασιλεῖον εἰς τὸν ἀπταῖσον υἱὸν τε, ἂν τὸ λάβωσιν ἀπὸ αὐτὸν, τότε αὐτὸς τὸν μὲν Ρηγὸς τίτλον δι' αὐτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τε ἐκράτησε, τὴν βασιλικὴν δὲ ἐξουσίαν, ὅπῃ μετέβη εἰς τὸν Βιρεγκάριον, ἔχασε. τῷτο δὲ ἐγένετο ἐν ἔτει 945. ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐγὼν ἀφείκε τὸν υἱὸν τῷ Λοθάριον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐπιστρέψας μετὰ πάντας τὰς περὶ αὐτὸν εἰς τὴν Προβεγκίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεβουλευέτο ὁ Βιρεγκάριος συλλογιζόμενος νὰ τὴν ὑποτάξῃ, ὀλίγον ὑπερον ὅπῃ ὑπῆγεν ἐκεῖ ἀπέθανεν.

§. 4. Ἐπειτα ἀποθανὼν καὶ ὁ Λοθάριος, τότε ὁ Βιρεγκάριος, καὶ τὸν τίτλον τῷ Ρηγὸς ἔλαβεν ἐν ἔτει 950. ὅμῃ μετὰ τὸν υἱὸν τῷ Ἀδαλβέρτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐζήτην νὰ δοθῇ σύζυγος ἢ Ἀδελεῖς ἢ τῷ Λοθάριῳ χήρᾳ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐπολέμει εἰς τῷτο, διότι ἐκείνη ὑπανδρεύθη ἐν ἔτει 951. μετ' Ὅττωνα τὸν ῥηδέντα αυτοκράτορα, ὅστις προσκαλεσθεὶς ἐγένετο Κύριος καὶ τῆς Ἰταλίας, διωχθέντων τῷ Βιρεγκαρίῳ, καὶ τῷ υἱῷ

ΥΥ 3

ΤΒ

Κατάσας
τῆς ἸταλίαςΒιρεγκα-
ριος Ρηγὸς
τῆς Ἰταλίας.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

την Αδαλβέρτη· ὕπερον δὲ ὁ Βιρεγκάριος τὸ τῆς Ἰταλίας βασίλειον λαβὼν χάριν εὐεργεσίας ἀπὸ τὸν Ὄττων, τελευταῖον πάντες οἱ Ἰταλοὶ φεύγοντες τὴν τυραννίδα αὐτῇ ἐζήτην τὴν τῷ Ὄττωνος ὠφέλιμον ἐπίσκεψιν.

§. 5. Ἐπανελθὼν πάλιν ὁ Ὄττων εἰς Ἰταλίαν, καὶ διώξας τὸν Βιρεγκάριον, Αὐτοκράτωρ ἐφέσται ὑπὲρ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ Γεώργιῳ β'. ἐπιστρέψας δὲ ὁ Ὄττων, οἱ Ἰταλοὶ ἀπεσάτησαν ἐνωθέντες μετὰ τὸ μέρος τῷ υἱῷ τῷ Βιρεγκάρῳ· ἐκστρατεύσας λοιπὸν ὁ Ὄττων τὸ γ' κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐν ἔτει 966. αἱ ἀποστατικαὶ ταραχαὶ ἡσύχασαν, καὶ ὁ Βιρεγκάριος ὅσας μέχρι τῷ χρόνῳ ἐκεῖνῳ ἐφώλευεν εἰς τὸ φρόνιον τὸ ἐν τῇ Οὐμβρία τῷ ἀγίῳ Λέοντος, ὁμῶς μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν Οὐίλλα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅσα μετὰ δύο χρόνους εἰς τὸ Βανβέρ φρόνιον ἀπέθανεν· ἐν τέτοις ὁ Αδαλβέρτος εἰς φυγὴν δοθεὶς, δὲν ἐπιάθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ρώμης Ε'
πίσκοποι.

§. 6. Εἰς τὰς καιρὸς αὐτῶν τῶν βασιλέων πατρὸς, καὶ υἱῶν, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν Γεώργιος Γ'. Λέων δ'. Στέφανος Ζ'. ἢ Η'. κατ' ἄλλους, Γεώργιος ΙΑ'. Λέων Ζ'. Στέφανος Η'. ἢ Θ'. Μαρτίνος Β'. ἢ Γ'. παρ' ἄλλοις, Ἀγαπῆτος Β'. Γεώργιος ΙΒ'. Λέων Η'. Βενέδικτος ε'. Γεώργιος ΙΓ'. Δῶνος Β'. καὶ Βενέδικτος δ'.

Γεώργιος Γ'.

§. 7. Γεώργιος Γ'. ὁ ὑπὸ Θεοδώρου τῷ περιβοήτῳ ἐκεῖνα πασῶν εἰς τὸν παπικὸν θρόνον βαλθεὶς, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀπὸ Μαροτζίαν τὴν θυγατέρα τῆς, ὅπῃ ἦν χειρότερη ἀπὸ τὴν κακὴν μητέρα τῆς, ἐφυλακώθη, καὶ ἐπνίγη κρεμασμένος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βαρώνιος λέγει (α) ὅτι «τοῖνον ἐπάξιον τέλος ταῖς αὐτῇ ἀδεμιτηργίαις προσεβλήθη ὁ ἐπιβάτης, καὶ ἀδίκως κατεσχηκὼς τὸν Ἀποστολικὸν θρόνον Γεώργιος, ὅπως ἐν τῷ τρόπῳ δι' ἀσελγῆς γυναικὸς τὸν ἀγιώτατον ἀποστολικὸν θρόνον βιαίως ἀφῆρπασεν, ὅτι παρομοίως δι' ἀσελγῆς γυναικὸς ἀποβλήθεις, καὶ εἰρηκτῇ ἐμβλήθεις, σὺν ἐκείνῃ καὶ τῆς ζωῆς ἀπεσεριδῇ κτ'.

Λέων δ'.

§. 8. Λέων δ'. ὅπῃ ἀντὶ τῷ ρηθέντος Γεώργιου βαλθεὶς εἰς τὸν θρόνον μετὰ μῆνας δ'. καὶ ἡμέρας ιε'. φυλακώθεις καὶ αὐτός, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν, ὅσας κατὰ τὸν Πλάτιαν ἄδεν τυραννικὸν ἔδειξεν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καθαρώς, καὶ σωφρόνως τὴν ζωὴν τὴν ἐξῆ, καὶ ἐπεμελεῖτο τὰ θεῖα ἔργα, ὅπως ἐκεῖνοι οἱ χρόνοι εἰς τοιαῦτα διεφθαρμένα ἤδη ἐγνωρίζοντο, καὶ ἐπασχον κτ'.

Στέφανος Ζ'.

Γεώργιος ΙΑ'.

§. 9. Διάδοχος τέταρτος τῷ Λέοντος ἔγινε Στέφανος Ζ'. ἢ ὡς ἄλλοι αὐτὸν ἀριθμῶσιν Η'. ὅσας μετὰ δύο χρόνους ἀποθανὼν, ἐμβῆκεν εἰς τὸν θρόνον Γεώργιος ΙΑ'. ἢ ΙΒ'. ὁ υἱὸς Σεργίου τῷ Πάπα, καὶ Μαροτζίας τῆς πόρνης, μετὰ τὴν συνέργειαν, καὶ δύναμιν τῆς μητρὸς, καὶ τῷ συζύγῳ αὐτῆς

(α) Εἰς ἔτει 928. ἀρ. 2.

τῆς Βιδωνος, ἡ τῆ Α'λβερίχ, τῆ ὁποίᾳ ἦν ἀδελφὸς ὁμομήτριος, τοιαύ-
τα νὰ πάσχη ἐβιάσθῃ ἢ τῆ Θεῶ ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίᾳ, λέγει ὁ Βα-
ρώνιος (α), ὥστε ἔτιω ἀσχημόνως, ἡ αἰσχρῶς ἀπὸ τοιούτων τέρας συγ-
καταπατιθεῖσα νὰ λακτίζηται, ἡ νὰ περιφρονῇται· ἡ πάλιν μετ' ὀλί-
γα, ἔτιω φανερά τοιαύτη δύναμις τῶν τῆς Τυρρηνίας ἡγεμόνων εἰς τὴν
πόλιν ἦτον, ὥστε καδῶς τὰς ἐφαίνοντο, ἐκείνους ὅπῃ ἤδελον κατεβίβα-
ζαν ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, ἡ ἄλλας ἀντ' αὐτῶν ἔβαναν· ἐν ὧσιν
λοιπὸν ἠκμαζεν ἡ Τυραννὶς αὐτῶν, δυστυχιστάτη κατάστασις εἰς πάν-
τας τὰς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας ὄντας ἦν, ὥστε πολλάκις νὰ ἀκολου-
θῇ νὰ μὴν ἔχῃ νομίμως ἀρχιερεῖς, ἡ κανονικῶς προχειρισθέντας,
ἀλλὰ ἐκείνους ὅπῃ ἡ κοσμικὴ δύναμις ἔβανεν, αὐτὰ γράφει ὁ
Βαρώνιος.

§. 10. Αὐτὸς ὁ Γωάννης, ὅπῃ μᾶλλον ἐβεβήλωσε τὸν θρόνον κατὰ
τὸν Βαρώνιον, παρὰ ὅπῃ τὸν ἐκυβέρνησεν, ἀποθανὼν τῷ ε'. ἢ ε'. ἔτει
τῆς Ἀρχιερατείας τῆς Λεῶν Ζ'. Πάπας ἐπροχειρίσθῃ, ὅστις εἰς ἐκείνους τὰς
τρεῖς χρόνας ἡ μῆνας δ'. ὅπῃ ἔζησεν εἰς τὸν θρόνον, ἔδεν ἄξιον μνήμης
ἐποίησεν, ὡς ὁ Πλάτινας μαρτυρεῖ.

§. 11. Μετὰ τὸν θάνατον Λεόντος τῆ Ζ'. Στέφανος Η'. Πάπας
προχειρίσθῃ, ὅστις τόσον πολλὰ ἀπὸ τὰς ἐν Ρώμῃ φιλονεικίσαντας μετα-
ξὺ αὐτῶν ἠνωχλήθη, κατὰ τε τὸν Πλάτιναν, ἡ Βαρώνιον (β), ὡς τε νὰ
μὴν ἐπράχθῃ ἀπὸ αὐτὸν λόγος, ἡ μνήμης ἄξιον, μάλιστα ἀπὸ αὐτῆς
ἀκρωτηριασθεὶς, ἡ βλαφθεὶς τὸ σῶμα, μετ' ἀσχημίαν εἰς μερικὸν χρόνον
ζήσας, διὰ τὰς ἐντυπωθεῖσας ἀτίμως αὐτῷ πληγὰς ἐντρέπετο παρησιᾶ
νὰ φαίνεται εἰς τὰς πολλὰς κατὰ τὴν συνήθειαν.

§. 12. Μαρῖνος Β'. ἡ Ἀγαπητὸς Β'. διὰ τε τὴν πραότητα ὅπῃ εἰ-
χεν, ἡ τὴν σπαδὴν τῆς τε εἰρήνης, ἡ τῆς πρὸς Θεὸν τιμῆς ἀρκετὰ ἐ-
καινῶνται (γ).

§. 13. Γωάννης ΙΒ'. υἱὸς τῆ Α'λβερίκα ἡγεμόνος, ἔτι μικρὸν παιδίον
ἦν ἀνέβη εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον, ἡ ἐφάνη πάντων τῶν πρὸ αὐτῆς
ἐλεεινιώτατος, ἡ μεμολυσμένον κάθαρμα, τὸν ὅποιον φέγων ὁ Πλάτι-
νας λέγει, „ ἄνθρωπος ἐκ νεότητος πάσῃ ἐντροπῇ ἡ ἀσχημοσύνῃ
συμπεφυρμένος, εἰς τὰ κυνῆγια περισσότερον, ἢ εἰς τὴν καλὴν μετα-
χείρησιν τῶ καιρῷ ὠφέλιμος, ἐπειδὴ ἐκαταγίνετο εἰς ἀσελγείας· συμ-
πῶνως μετ' αὐτὸν λέγει ἡ Καρατζᾶς εἰς τὴν περίληψιν τῶν Ρώμης ἀρ-
χιερέων. Οὗτος ἂν ἡ μετ' ὅρκου ὑπεσχέθη Ὀττωνι, τὸν ὅποιον ἔσε-
εν Αὐτοκράτορα, νὰ φυλάξῃ πάντοτε τὸ πιστὸν εἰς αὐτὸν, ἡ νὰ μὴν
ἀκλήσῃ τὸν Βιρεγκάριον, ἡ τὸν υἱὸν αὐτῆς Α'δάλβεργαν, ὅμως μετὰ
τὴν

Λεῶν Ζ'.

Στέφανος
Η'.Μαρῖνος Β'.
Αγαπητὸς
Β'.

Γωάννης ΙΒ'.

(α) Ε'ν ἔτει 931. ἀριθ. 1.

(β) Ε'ν ἔτει 940. ἀριθ. 1.

(γ) Ο' μὲν Μαρῖνος ἀρχιεράτευσεν ἔτη γ'. ἡ μῆνας δ'. ὁ δὲ Ἀγαπητὸς
10. ἡ μῆνας τινάς.

τὴν ἀναχώρησιν τῷ Οὔττωνος, λησμονῶν τὰς δοθείσας ἐμπιστοσύνας, εἰς Ρώμην προσκαλεῖται κατὰ τὸ Οὔττωνος τὸν Αἰθάλβετον· ὁ δὲ Οὔττων ἐρχόμενος πάλιν μετὰ δύναμιν, Γωάννης ὁ Πάπας, καὶ ὁ Αἰθάλβετος φεύγουσιν ἀπὸ τῆς Ρώμης, οἱ δὲ πρόκριτοι τῆς Ρώμης πολῖται ὑπόσχονται μετ' ὅρκου τῷ Οὔττωνα νὰ μὴν διαλέξωσι κάπαν, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ, καὶ τῷ υἱῷ τοῦ. Ἐπὶ τούτοις ἐν Ρώμῃ καταγγέλλεται ἀπὸ τὸν Οὔττωνα σύνοδος μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλεῖται καὶ Γωάννης ὁ Πάπας, εἰς τὸ νὰ ἀδωδῇ, εἰς τὰ πραβδόλόμενα κατ' αὐτὰ κακογύματα. Ἐκεῖνος δὲ τὸς ἐν τῇ συνόδῳ πατέρας τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ τῷ αὐτῷ ἀναδέματι καὶ ὁ Πάπας Γωάννης ὑποβάλλεται ὁμοίως ἀπὸ αὐτῶν, καὶ κοινῇ ψήφῳ πάντων, πάσης ἀρχιερατικῆς ἀξίας ὑπερεῖται, προχειρίζει αὐτὸ αὐτῷ Λέων Η'. ὁ πρωτοσκηνιάριος, ἐν ἔτει 963. ὅρα τὸν Λεῖτονρανδρον (α), τὸ παραπλήρωμα τῷ Ρηγίνωνος (β), καὶ τὸν Σιγνίβετον (γ).

Λέων Η'

§. 14. Τῶτον τὸν Η'. Λέοντα ὁ Βαρώνιος ὡς νόμιμον, καὶ γνήσιον Πάπαν δὲν δέλει νὰ ἱκεύρῃ, ὅτι τὴν σύνοδον αὐτὴν, ἣτις καθεῖλε τὸν Γωάννην, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸν τὸν Λέοντα, ψευδοσύνοδον ἀνακηρύττει (δ), ὁ δὲ Οὔνφριος, καὶ ὁ Πλάτinas συγκαταριθμῶσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐν Ρώμῃ Ἀρχιερέων.

§. 15. Τότε τῷ Λέοντος ἀρχιερατεύοντος, οἱ ἐν Ρώμῃ μετὰ μαγείας, καὶ χεῖματα διαφθαρέντες, Γωάννην τὸν ΙΒ'. ἀνακαλῶσιν, ὅσας συναθροίσας σύνοδον, καθεῖλεται ὑποβάλλει τὸν Λέοντα, τὰς πράξεις αὐτῆς ἀκύρας κηρύττει, τὴν σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν ἐψηφίσθη κατακρίνει, καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς σύνοδου, ἀλλὰ χαμαιτυπεῖον, ὁ προσκείμενος τῇ μοιχείᾳ, προσάξει νὰ καλῇται, καὶ τὰς χειροτονιζέντας ἀπὸ τὸν Λέοντα καθεῖρει, καὶ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ταύτης τῆς ψευδοσύνοδος ἐκτεθειμένων ὑπὸ τῷ Βαρώνι (ε), καὶ τῷ Σιγνίβετῳ (ζ), δηλοῦται.

§. 16. Ἀλλὰ τὸτο τὸ τέρας, ὁ ἐναγέστατος Πάπας Γωάννης, εἰς ὁλίγον καιρὸν κατέσχεψε τὴν ζωὴν μετὰ πρέποντα θάνατον ταῖς αὐτῇ ἀδεμιτηργίαις, διότι τόσον δυνατὰ ἐπλήγη ἀπὸ τὸν διάβολον· καὶ ἦν ὡραιὴ τῆς νυκτὸς τὴν μοιχείαν ἐποιεῖ ἔξω τῆς Ρώμης, ὥστε εἰς ὀκτὼ ἡμέρας νὰ ἐκπνεύσῃ τὴν ἀκάθαρτον ψυχὴν τοῦ, ὡς Λεῖτονρανδος ὁ τῶν τῶν χρόνων συγγραφεὺς μαρτυρεῖ (η), καὶ ὁ Σιγνίβετος (θ). ὁ δὲ Πλάτinas λέγει, πῶς πολλοὶ ἔγραψαν, ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν μοιχείαν, ὅτῃ φανερά ἐπιάθη, καὶ διεσπάρη, νὰ ἀπέθανεν, αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Γωάννης, ὁ πρῶτος ἀπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ ἀρχιερέων μετέβαλε τὸ ὄνομα τοῦ, διότι

πρό-

Γωάννης ΙΒ'
Ρώμης πρῶτος ὅτῃ μετέβαλε τὸ ὄνομα τοῦ.

(α) Βιβλ. 5. (β) Ε' ἐν ἔτει 962. καὶ 963. (γ) Ε' ἐν ἔτει 953. (δ) Ε' ἐν ἔτει 963. ἀριθ. 38.
(ε) Ε' ἐν ἔτει 964. ἀριθ. 7. (ζ) Ε' ἐν ἔτει 963. (η) Βιβλ. 5. κεφ. ιβ'.
(θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τοπον.

πρότερον ἐκαλεῖτο Οὔττανιανός, ὡς ὁ Οὔνφριος, καὶ ὁ Βαρώνιος λέγουσι (α), καὶ ὡς εἴρηται ἀνωτέρω.

§. 7. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῷ Γωάννῃ, ἐκεῖνοι ὅτῃ παρέβησαν τὰς ὁρὰς εἰς τὴν Ρώμην, Βενέδικτον τὸν Ε'. χωρὶς τὴν συναίνεσιν τῷ Οὔττωνα, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, Πάπαν προεχειρίσαν, τὸ ὁποῖον ἀκέραιος ὁ Οὔττων τὴν Ρώμην πολιορκεῖ, καὶ τελευταῖον μετὰ τὴν πείναν κακωδεῖσαν ἐκυρίευσεν, τὸν δὲ Βενέδικτον συνοδικῶς ἐκ μόνον τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱερωσύνης ἀπογυμνώσας, πέμπει εἰς Γερμανίαν, Λέοντα δὲ τὸν Η'. ἀντικατέστησιν· ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ λέγουσι τὸν Λέοντα νὰ παρεχώρησεν εἰς τὸν Οὔττωνα, καὶ εἰς τὸν διάδοχόν τοῦ, ἄδειαν, καὶ ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ πάπαν, καὶ νὰ ἐνδύνη μετὰ ἀρχιερατικὰ ἱμάτια τὰς Ἀρχιεπισκόπους, καὶ Ἐπισκόπους. Αὐτὴ δὲ ἡ ὑπὸ τῷ Λέοντος δοθεῖσα ἄδεια κεῖται ἐν τῷ Θεσπίσματι τῷ Γρατιανῷ (β), ὅρα καὶ τὸν Πλάτinas ἐν Λέοντι Η'.

Βενέδικτος Ε'.

Λέων Η'.

§. 18. Ἀποθανόντος Λέοντος τῷ Η'. ἐν ἔτει 966. μετὰ τὴν συναίνεσιν τῷ Οὔττωνα ἐψηφίσθη Γωάννης ΙΓ'. ἡ ὡς ἄλλοι ἐπαριθμῶσιν ΙΔ'. ὅσας ἀπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ φυλακωδεῖς ἐξορίζεται, ἀπεκατέστη ὁμοῦς εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Οὔττωνα, ὅτῃ δι' αὐτὰς τὰς ταραχὰς ἐπέσχευεν εἰς Γαλιάν· τῶτον τελευταῖον διαδέχεται Δῶνος Β'. καὶ τῶτον Βενέδικτος ε'. ἡ Ζ'. (γ), τινὲς δὲ τὸν Βενέδικτον τῷ Δῶνι προτίθενται.

Γωάννης ΙΓ'.

Δῶνος Β'.
Βενέδικτος ε'.

§. 19. Αὐτὸς ὁ ΙΓ'. Γωάννης πρῶτος τὴν τῶν καμπανῶν καθεῖρῶσιν, ἢτοι Βαπτισμὸν, ὡς εἶχον συνήθειαν νὰ καλῶσιν εἰσῆγαγε, καὶ ὅσον τὴν πρώτην τὸ μέγεθος καμπάναν, τῆς ἐν Λατεράνῳ Ἐκκλησίας, ὅτῃ νῶσι ἐκ χαλκῆς ἐκχύθη, μετὰ ἱεροτελεσίας ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν, ὄνομα ταύτῃ ἐκτεθεικὸς τῷ Γωάννῃ· ἀπὸ τότε δὲ ἀρχισεν αὐτὴ ἡ συνήθεια εἰς τὰς δυτικὰς Ἐκκλησίας συχνὰ νὰ γίνεται· τὰ ὀνόματα δὲ ἐβάλλθησαν εἰς αὐτὰς, ἢ νὰ διακρίνονται μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἢ ἐκεῖνο ὅτῃ εἶναι πιδανώτερον, χάριν εὐλαβείας· διότι εἰς ὄνομα τινὸς ἀγίου καλεμένη, τὸν λαὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συγκαλεῖ, καὶ ὡς λέγει ὁ Βαρώνιος (δ), συμφώνως μετὰ τὸν Βελλαμῖνον (ε), τὸν λέγοντα, αὐτὴ ἡ ἱερὰ συνήθεια ἀπὸ τὸ πλῆθος Βαπτισμὸς νὰ καλεῖται διὰ τὴν ὁμοιότητα· διότι βλέπῃ τὰς καμπάνας νὰ φαντίζονται μετὰ ἀγίασμα, καὶ γὰρ βάνονται εἰς αὐτὰς ὀνόματα, τῇ δὲ ἀληθείᾳ νὰ μὴν εἶναι Βαπτισμὸς, ἀλλὰ μόνον εὐλογία, καὶ ἀφιέρωσις. « βέβαια δὲ δὲν δύναται ὁ Βαρώνιος νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ἀφ' ἧς ἀρχισεν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία νὰ ἀντιπράττει

Βαπτισμὸς
τῶν Καμπανῶν παρὰ
Λατίνους.

(α) Ε' ἐν ἔτει 955. ἀριθ. 4. (β) Μέρ. Α'. Διαμ. ξγ'. καν. ἐν συνόδῳ σελ. 322. (γ) Ο' Δῶνος ἀρχιερατεύσε μῆνας τινάς, ὁ δὲ Βενέδικτος ἔτος ἓν, καὶ μῆνας τέσσαρας. (δ) Ε' ἐν ἔτει 968. ἀριθ. 93. (ε) Περὶ τῶν Ρώμης ἀρχιερέων βιβλ. δ'. κεφ. ιβ'.
Tom. II. Z z

τη εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, καὶ νὰ βαπτίζῃ τὰς εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος πιστεύοντας, καὶ ἐχθὶ νὰ τὰς βαπτίζῃ, κατὰ τὴν ἐντολὴν τῆ Κυρίου, ἐφύτρωσαν εἰς τὰς Χριστιανὰς αὐταὶ αἱ καταχρήσεις τῶν φωνῶν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνωσι τὸν βαπτισμόν ἀπὸ τὸ βάπτισμα· ὁ δὲ σωζομένης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δοκιμῆς λέγομεν, καθὼς εἶναι ὁ παρὰ τὸ Λατίνοισ βαπτισμὸς τῶν οἰκείων Καμπανῶν, τοῖστος εἶναι καὶ ὁ Βαπτισμὸς αὐτῶν, διότι τόσον ἐκεῖναι βαπτίζονται, ὅσον καὶ αὐτοὶ, πλην ὅτι τὸ ὄνομα τῶ πατρὸς, καὶ τῶ Υἱοῦ, καὶ τῶ Ἁγίου Πνεύματος.

Αἷμα τῆ
Κυρίου φέρε-
ται εἰς Αὐ-
γίαν.

§. 20. Ἐν ἔτει 923. εἰς τὴν Αὐγίαν ἐκομίσθη ὁ τιμαλφέςατος Σαυρός τῆ Αἱματος τῆ Κυρίου περὶ τὰς ἐξ εἰδὲς τῆ Νοεμβρίου μηνός, κατὰ τὸν ἀκόλαστον τῷ Ρηγίνωνι ἱστορικόν (α), καὶ τὸν Μαριανόν Σκωτ. (β), ὅς τις λέγει ἡτῶς, αὐτὸ τὸ Αἷμα εἶναι ἐκεῖνο ὅπῃ ἔτρεξεν ἀπὸ τοῦ εἰκόνα τῆ Χρῆς, κατ' ὃν καιρὸν αὐτὴ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐν Βέργῳ πύλει ἐπασχεῖ αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅπῃ καὶ εἰκονιζόμενος ἐπαθεν ἀπὸ αὐτῆς· σφωφώνει μὲ αὐτὸν, καὶ Σιγίβεργτος ὁ Γεμβλακύνσιος (γ), ἐὰν καὶ αὐτὸς πολλὰ διαφωνεῖ περὶ τῆ τόπῃ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται νὰ μετεφέρθη τὸ Αἷμα, Ἀγγλίαν ὀνομάζων, τὴν ὁποίαν ἄλλοι Ἀγγλίαν λέγουσι, καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τις νὰ ἔγινε σφάλμα διὰ τὴν οἰκειότητα τῶν σοιχεῶν, ὁ Βαρώνιος (δ), ἡδέως εἰκαιομυθεῖ προσέτι καὶ διὰ τὰ γένεια τῆ Ἀποστολῆς Πέτρου, μὲ τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν πολλὰ θαύματα ἔγιναν, εἰς τὴν Παρισιακὴν κώμην.

Περὶ τῆς
χειρὸς τῆς
Ἀγίας Διο-
νυσίας.

§. 21. Κάρολος ὁ Σίμπληξ, ὁ τῆς Γαλλίας βασιλεὺς διὰ Ληγάτ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Εἰρρῖκον τὸν Ἱερευτὴν, τὴν τῆ ἁγίας Διονυσίας χεῖρα μὲ χρυσίον, καὶ πολυτίμης λίθας κεκοσμημένην, ὥς ἐνέχειρον παντοτινὴ συμφωνίας, καὶ ἀμοιβαίας κατὰ Θεὸν ἀγάπης, καὶ μέρος μόνης παραμυθίας τῶν τὴν Γαλλίαν οἰκούντων Φράγκων, ὥς ἔχει τὰ λόγια τῆ πρέσβεως παρὰ τῷ Οὐρσπεργγίνσιω εἰς τὰς χρόνας τῆς Εἰρρῖκα (ε), ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος πρέσβυς δεινολογεῖται, ὅτι ἀφ' οὗ τὸ τῆ Διονυσίας σῶμα μετετέθη ἀπὸ τὴν Γαλλίαν νὰ ἐκακόπαθεν αὐτὴ τόσον μὲ τὰς ἐμφυλίας πολέμους, ὅσον καὶ μὲ τὰς ξένους νὰ κατατρυχωθῇ καὶ νὰ ταλαιπωρηθῇ· ὁ δὲ Εἰρρῖκος μὲ πᾶσαν χαρὰν εὐχαρίσως ἀποδεξάμενος τὸ θεῖον δῶρον, καὶ προσπεσὼν καὶ καταφιλήσας αὐτὰ τὰ ἅγια λείψανα, μὲ ἄκραν εὐλάβειαν ἐτίμησεν αὐτὰ, καθὼς ὁ αὐτὸς Οὐρσπεργγίνσιος γράφει (ζ), μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ Ἀββᾶς ὁ Σταδύνσιος (η), εἰς τὰς ὁποίας προσέτι δὲ λεις ἰδῇ, μὲ ποῖον τρόπον Εἰρρῖκος ὁ Ἱερευτὴς λόγχην κεκοσμημένην μὲ τὰ κερφία, μὲ τὰ ὁποία ὁ Χριστὸς ἐκαρφώθη εἰς τὸν Σταυρὸν, Ρυδὸλφω τῷ Βεργενδίας βασιλεῖ, ἄλλο μὲ φοβερismὸς, ἄλλο μὲ δῶρα ἔγχευσε.

(α) Ἐν ἔτει 923. (β) Ἐν ἔτει 923. (γ) Ἐν ἔτει 963. (δ) Ἐν ἔτει 922. ἀριθ. 3. (ε) Σελ. 208. (ζ) Αὐτόθι. (η) Ἐν ἔτει 920.

καὶ πρὸς σημεῖον, καὶ ἀσφάλειαν τοῖς μεταγενεστέροις ἄφησεν· αὐτῷ ἐγκωμιάζε, λέγει ὁ Βαρώνιος (α), τὴν τῷ Χριστιανικῷ Ἡγεμόνος σέβειαν, τὴν εἰς τιμὴν τῶν ἱερῶν λειψάνων παρεχομένην.

§. 22. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν βασιλεῖς ἐχημάτισαν κατὰ τὴν κοινὴν χρο-
λογίαν, Ρ'αμῆρος Β'. Ο'ρδώνιος Γ'. Σάνκτιος ὁ Κράσσοι, Ρ'αμῆρος, ἢ
Ρ'αυμῆρος Γ'. ὅσις μεγάλην νίκην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, ὅπῃ ἐφο-
ρῶν τὸν ἀφανισμόν τῶν Χριστιανῶν λέγεται νὰ ἐποίησε, καδ' ἦν ἐ-
κτελέθησαν ἐξ αὐτῶν χιλιάδες ὀγδοήκοντα, καὶ Βαρεμῆνδος ὁ Β'.

§. 23. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μετὰ τὸν Ἀεθέλστανον ἐβασίλευσεν Εδ-
μῆνδος, Ε'βραδος, Ε'δβῆνος, καὶ ὁ Ε'δγαρος.

§. 24. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐξασίασαν μετὰ τὸν Μάγνον Ο'υγωνα, καὶ
Λαμβέρτον τὸν Κόμητα, καὶ τὰς υἱὰς τῷ Μάγνῳ Ο'υγῶνι, Λαδοβίκῳ Τραν-
μαρίνῳ ὁ τῷ Σίμπλικῳ Καρόλῳ υἱός, καὶ Λοθάριος ὁ τῷ Λαδοβίκῳ υἱός,
ἐν τῶν καιρῶν δὲ αὐτῶν ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις, ὥσπερ καὶ τῆς πολι-
τείας δὲν ἦτον εἰς θορύβους, καὶ ταραχάς.

§. 25. Εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἄλλῃ, Ο'ττων ὁ Μάγνος εὐσεβὲς ὢν,
ἐκτίθει, πολλὰς Ἐπισκοπὰς ἐγκατέστησεν, τὰς ὁποίας διηγείται ὁ
ῤ'αντζίος (β), καὶ Παῦλος ὁ Λάγγιος (γ). Ο' αὐτὸς Ο'ττων, τάσων
κατετρόπωσε τὰς Ο'υγγρούς καδ' ὅλης τῆς Γερμανίας ἐκστρατεύσας ἐν ἔ-
τει 951. ὅπῃ ἦσαν ἀναρίθμητοι, ὥστε τοιαύτη νίκη πρότερον ἄτε ἠκέσθη,
καθὼς ἐγίνε, καδὼς γράφουσιν ἐν τῷ παραπληρώματι τῆς τῷ Ρ'ηγίνῳνι ἱστο-
ρίας (δ), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργῆνσιος (ε).

§. 26. Τελευταῖον εἰς τὴν Πολωνίαν, καὶ Σιλεσίαν περὶ τὸ 955. ἐ-
κτελέθησαν τὰ Θεμέλια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐτέθησαν, καθὼς διηγῶνται οἱ τῶν
Πολωνικῶν ἱστορικῶν συγγραφεῖς.

Βασιλεὺς
Ἰσπανίας.

Βασιλεὺς
Ἀγγλίας.
Γαλλίας.

Κατάστασις
Γερμανίας.

Πολωνίας
καὶ Σιλεσίας
Χριστιανισ-
μός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ζ'.

Περὶ Νικηφόρου τοῦ Φωκά, καὶ Γεωργίου τοῦ Τζιμισκῆ, καὶ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον τῷ βασιλεῶς Ρ'ωμανῷ, διὰ προσαγωγῆς τῆς βασιλίσ-
σης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον Νικηφόρος ὁ Φωκάς ἐν θριάμβῳ, φέρων
Ζζ 2

Νικηφόρος
Φωκάς Ἀν-
τοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
953.

(α) Ε'ν ἔτει 929. ἀριθ. 4.
πρώτῳ.

(δ) Ε'ν ἔτει 955.

(β) Βιβλ. γ'. κεφ. 25.
(ε) Ε'ν ἔτει 955.

(γ) Ε'ν τῷ Κυζικῷ

Α'ρεται, &
ἐλαττώμα-
τα τῆ Φω-
κιά.

Προδίδεται
ἀπὸ τῆς γυ-
ναϊκᾶς τῆς.

εἰς τὸ μέσον τὰ ὅσα ἄξια, & πολύτιμα κέρση, & λάφυρα πολεμῶν, & νικῶν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βέρροϊαν, ὁμοίως & ἕνα μέρος τῆς τιμῆς ἐσθῆτος Γεωάννη τῆ Βαπτιστῆ, ὅπῃ εὑρεν εἰς Βέρροϊαν, & ἐπομένως διαδέχεται τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ἐν ἔτει 963. Αυτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς ἐν Καππαδοκίᾳ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀνατολικά τάγματα· ὅθεν ἔλθων εἰς Κωνσταντινέπολιν ἐσέφθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Πολύευκτον, ἄνθρωπος εἰς τε τὰ στρατιωτικά, & εἰς τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν κατὰ Σαρακηνῶν ἐν Κιλικίᾳ, & Συρίᾳ, περιφανέστατος, ἀλλὰ τοιαύτην δόξαν τὴν ἡμάρυνσε, & ἄδοξε αὐτὸν ἐποίησεν ἡ ἐκλυτοῦ στρατιωτικῆς ἐμπειρία, ἡ τῶν ὑπὲρ τὴν ταλαιπωρίαν, & ἄλλα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὅποια πρῶτον μισήτος ἔγινε τοῖς πᾶσι, & ἐπομένως ὀγλήγορα ἀπωλέσθη· διότι ἐλεεινῶς ἐφθάρη ἀπὸ Γεωάννη τὸν Τζιμισκὴν ὅπῃ συνήργησε μετ' αὐτὸν ἡ μοιχαλὶς γυνὴ τῆς Θεοφανῶς τῆς ὁποίας ἐμοίχευεν ὁ Τζιμισκὴς, & ἄλλοι τινὲς συνεργοί, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντες τὸν ζῆτον νύκτα ὅπῃ ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς, & ἐξυπνήσαντες τὸν, τὸν ἐκλώτρισαν· ἦν δὲ ὁ θανατωθεὶς βασιλεὺς χρόνων νζ'. ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔξ χρόνου, & ἔξ μηνῶν ἐβασίλευσεν.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεοφανῶ χήραν τῆς Ρωμανῆς βασιλέως, ἀφ' ἧς δὲ ἐτελέσθη ἡ γαμικὴ ἱερολογία ἀπὸ τὸν πατριάρχην Πολύευκτον εἰς τὴν κατὰ τὰ βασιλεῖα Ἐκκλησίαν, ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὰ βημόθυρα, & ἤθελε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ἅγιον βῆμα κατὰ τὴν συνήθειαν, λέγων αὐτῷ, ὅτι ἂν δὲν πληρώσῃ πρῶτον τὸν κανόνα ὡς δευτερόγαμος, νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ θυσιαστήριον· ἔγινε δὲ & ὑπερον λόγος πῶς τάχα νὰ ἔγινεν ἀνάδοχος ὁ Νικηφόρος τῶν παιδίων τῆς Θεοφανῶς ἐκ τῆς ἀγίας βαπτίσματος, & ἐξήτει ὁ Πατριάρχης ἡ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν, ἡ νὰ εἶναι ἔξω τῆς Ἐκκλησίας· ἐκεῖνος δὲ παντελῶς δὲν ἤθελε νὰ ἀφίσχῃ τὴν Θεοφανῶ, διότι τὸν ἐφλεγεν ὁ ἔρως. Ἐγίνε λοιπὸν δι' αὐτὸ σύνοδος ἐν Κωνσταντινὺ πόλει ἐν ἔτει 965. & ἐφανερῶς τὸ ζήτημα εἰς τὰς παρόντας τότε Ἀρχιερεῖς, & εἰς τὰς λογιωτέρας τῆς γερουσίας, οἱ δὲ τὸν περὶ τῆς κανόνα ἐγγράφοντες τὸν εἰς τὸν Κοπρώνυμον ἔλεγον, πῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ κύρος τοιοῦτο ἀνδρῶπι νομοθέτημα, & πάντες ἐγγράφον ἔδωκαν αὐτῷ τὴν περὶ τῆς συγχώρησιν· ὁ δὲ Πατριάρχης πάντοτε ἐναντιώμετο, ἕως ὅπῃ ἐμαρτυρήθη πῶς δὲν ἔγινεν ἀνάδοχος τῶν παιδίων τῆς Θεοφανῶς, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς βασιλέως Βάρδα, ὅστις μετ' ὅρα πληροφορήσας περὶ τῆς, ὁμοίως & ὁ πρωτοκαπῆς τῶν βασιλείων Στυλιανὸς, ὅστις ἐλέγετο πῶς νὰ ἔγινε πρῶτος κήρυξ τῆς φήμης αὐτῆς εἰς τὴν σύνοδον, καὶ ἔλεγε πῶς ἄτε εἶπεν ἄτε εἶδεν, ἄτε εἰς τινὰς ἐκφώνησε τὸν τοιοῦτον λόγον, & ὤμοσε περὶ τῆς, & ὅτως ἐδέχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Νικηφόρος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Πολύευκτον.

Εὑρεσις τῶ
ἀγίου Μαν
δύλῆς, καὶ
ἄλλων λει-
ψάνων.

§. 3. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος τῷ β'. ἔπει τῆς βασιλείας τὰ κατὰ τῆς Κιλικίας ἐκστρατεύσας, πολλὰς πόλεις, καὶ κάστροι αὐτῆς ἔλαβε, νικῶν τὰς κρατύντας Ἀγαρηνούς, καὶ πρὸς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων ἐπιστρέφων ἤφερε καὶ τὸ ἐκτύπωμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἰς κέραμον εὗρε κατὰ τὴν Γεράπολιν τῆς Συρίας, καὶ μαλὶον τοῦ Βαπτιστοῦ Γωάννου μετὰ Αἵμα αἱματωμένον.

§. 4. Ἐπὶ τέτοις διὰ τὰς συχνὰς ἐκστρατείας προφασιζόμενος νὰ ἔχῃ χρεῖαν χρημάτων, ἢ μόνον τὰς διανεμομένας τῇ Γερουσίᾳ βασιλικὰς δοῦρας κατὰ μέρος ἐσμίκρυνε, καὶ τὰς ἀρχιερεῖς παρεχομένας εἰς ἱερὰ τεμένη, καὶ εὐαγγελίαι οἴκας ἐπετείεας δόσεις τελείως ἐσχόλῃσεν, ἀλλὰ καὶ ψήφισμα βασιλικὸν ἔδωκε νὰ μὴν πλατύνωνται αἱ Ἐκκλησίαι εἰς ἀκίνητα, τὸ ὁποῖον ἀνάγνωθι εἰς τὸ β'. βιβλίον τοῦ Γραικο-Ρωμαϊκοῦ νομίμου (α), καὶ ἡ πρόφασις, ὡς ἔλεγεν ἦν, ὅτι ἀπὸ τῶν Ἀρχιερέων δὲν ἐξοδιάζονται εἰς πρέποντα· αὐτὸς ἐξέδωκε καὶ βιβλίον στρατηγικῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν παλαιὰν Βιβλιοθήκην.

§. 5. Οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ ἀρχιεπισκοπὴν Πολύευκτος διαφερόμενοι περὶ τῶν ψήφων, καὶ ἄλλοι μὲν πρὸς ἑαυτοὺς σύροντες τὴν ἀδειαν τοῦ ψηφίζεσθαι, ἐκείνους ὅπῃ αὐτοὶ εἶχαν ἐκλέξει, αὐτὸς δὲ ὁ Πατριάρχης μεμψόμενος τὰς ψήφους πῶς δὲν γίνονται ἀπαθῶς, μήτε μετ' εὐδύτητά γνῶμης, καὶ σπουδάσας νὰ κοινολογῶσιν αὐτῷ οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ ἐκείνης ὅπῃ ἔμελλεν νὰ ψηφίσωσιν, ὁ βασιλεὺς λαβὼν ἀπὸ τότε αἰτίαν, μετέφερε πᾶν τὸ περὶ Ἐπισκόπων προχειρήσεως εἰς ἑαυτὸν, προσέειπεν νὰ μὴν ἔχῃ τις ἀδειαν χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ νὰ πέμπηται εἰς τινὰ ἐπαρχίαν. ὅσοι δὲ Ἀρχιερεῖς δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπογράψωσιν εἰς τὸν τόμον αὐτὸν, τὰς ἐξώρισεν· ἀλλ' ἂν καὶ ἀπόθνησκεν ἀρχιερεὺς, βασιλικὸν ὑπηρετήν ἐπεμπεν εἰς τὴν χρηθεύσαν Ἐκκλησίαν, καὶ πολυεξόδῳ γενομένης τῆς δαπάνης τῶν ἀναγκαιῶν, αὐτὸς ἰδιοποιεῖτο τὰ περιττεύοντα.

§. 6. Ἐπὶ τέτοις τῷ Νικηφόρῳ ἀρχίσαν μοναχοὶ τινες νὰ κατοικῶσιν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἀθῶνος κατὰ τὸ 961. ἔτος ὅθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν καλεῖται πλέον Ἀθῶν, ἀλλ' ἁγιον ὄρος, διὰ τῆς ὁσίως ἐν αὐτῷ ἀσκαμένης Πατέρας, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ προκρίτον μοναστήριον εἶναι ἡ Λαύρα, κτιθεῖσα ἀπὸ τὸν βασιλέα αὐτὸν διὰ μέσσω τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶνι.

§. 7. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ δόγμα ὅσον τὸ κατ' ἐκεῖνον ἐδέσπισεν, ὅτι τὰς εἰς πόλεμον φονευμένους στρατιώτας ὁμοίως τιμᾶσθαι μετὰ τὰς μάχην, καὶ ὅμοιως ἀξιοῦσθαι, καὶ γεγαῖρεσθαι· ὅμως ὁ Πατριάρχης, καὶ τινες τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῶν τῆς Γερουσίας ἀνδρείως ἐναντιώθησαν λέγοντες, καὶ φανερώοντες, πῶς τὰς ἐν πολέμοις φονεύοντας, καὶ φονευμένους οἱ δεῖσι κα-

Z z 3

νό-

(α) Σελ. 113. ἐκδ. Φραγκοφ' ἔπει αὐτοῦ.

Σαρακηνῶν
συληρότης
ἐν Συρίᾳ.

Γωάννης
Τξιμισκῆς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
969.

νόνας, ἤτοι τῇ μεγάλῃ Βασιλείᾳ τὰς φέρονσιν εἰς ἐπιτίμιον, ὥς τρεῖς χρό-
νους νὰ ἀπέχῃσι τῆς ἱερᾶς μεταλήψεως, καὶ πῶς θέλεις ὅτι ὡς μάρτυρες νὰ
τιμηθῶσιν; αὕτη ἡ ἀντίστασις ἂν δὲν ἐγένετο ἀπὸ αὐτῆς, τάχα ἤθελε κυ-
ρωθῇ, καὶ βεβαιωθῇ ἐκεῖνο τὸ θεσπέσιον θέσπισμα.

§. 8. Οἱ Σαρακηνοὶ μετὰ τὴν ἀλῶσιν τῶν ἐν Συρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ πό-
λεων, τὸν Ἀρχιερέα Γεροσολύμων Γωάννην ζωντανὸν ἔκασαν, ὡς τάχα
μὲ τὰς συμβελάς τε νὰ ἐμελεν ὁ Νικηφόρος πρὸς αὐτὸς νὰ ἔλθῃ. Ἐκασ-
σαν δὲ καὶ τὸν περικαλῇ ναὸν τῆ Κυριακῆς τάφου ἐν ἔτει 967. τὸ αὐτὸ ἔ-
πραξαν καὶ οἱ Ἀντιοχεῖς θανατώσαντες τὸν Ἀρχιερέα τῆς Χρυσόφορον, καθὼς
ὁ Κεδρηνὸς γράφει ἐν τοῖς χρόνοις τῆ Φωκᾶ (α).

§. 9. Θανατωθέντος Νικηφόρου τῆ Φωκᾶ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν Γωάν-
νης ὁ Τξιμισκῆς ἐν ἔτει 969. κοιτώντος τῆς βασιλείας λαβὼν Βασίλειον,
καὶ Κωνσταντῖνον τὰς υἱὰς Ρωμανῆς ἔτι μικρὰ παῖδιά, τὸν δὲ παρακοιμώμενον
Βασίλειον, τὸν ὁποῖον ὁ Φωκᾶς εἶχε τιμήσει πρόεδρον, μὴν ὃν πρότερον
αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, λαβὼν αὐτὸν ὡς εἰς γύμνασιν περὶ τὴν τῶν κοινῶν πραγ-
μάτων διοίκησιν, ἐδιώρισεν εἰς αὐτὸν πᾶσαν τὴν διοίκησιν, καὶ οἰκονομίαν.
ἔπειτα ὁ Γωάννης ὑπῆγεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν νὰ σεφθῇ βασι-
λεὺς, ὅμως δὲν τὸν ἄφησεν ὁ Πατριάρχης Πολύευκτος νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ὡς μολυσμένον ἀπὸ τὴν αἵματοχυσίαν, ὅστις ὑποφέρων ἡ-
μερα τὴν ἐπιτίμησιν, ἀπελογεῖτο πῶς αὐτὸς μὲ τὸ χεῖρ τε δὲν ἐφόνεν
σε τὸν Νικηφόρον, ἀλλ' ἄλλοι. μετὰ ταῦτα πάλιν τῷ ἐζήτησεν ὁ Πατριάρ-
χος, ὅτι ἡ μὲν Θεοφανὴ νὰ διωχθῇ ἀπὸ τῆς βασιλείας, καὶ νὰ ἐξωριθῇ,
οἱ δὲ φανείς τῷ Νικηφόρῳ νὰ διωχθῶσι καὶ αὐτοὶ, καὶ ὁ τόμος ὅπῃ ἐγένεν
ἀπὸ τὸν Νικηφόρον, ὅστις ἐδέσπιζε πῶς χωρὶς τὴν γνώμην ἐκεῖνα νὰ μὴ
γίνεται Ἀρχιερεὺς, νὰ σχισθῇ, τὰ ὅποια ἀφ' οὗ ἐγένιναν, κατὰ τὴν γε-
νέθλιον τῷ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεῷ ἐορτήν, ὅμῃ ἐσυγχωρήθῃ τῆς εἰσόδου
τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅμῃ ἐσέφθῃ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην. αὐτὸς ἠγωνισθῇ
ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, τῶν Βελγάρων, καὶ τῶν Ρώσων, κατατρο-
πῶσας αὐτὰς, τελευταῖον ἀπὸ Βασίλειον τὸν Εὐνῆχον με' δηλητήριον
φάρμακον ὅπῃ δὲν ἦτον δυνατὸν, καὶ ὀγληγοροθάνατον, ἀλλ' ἔλαφρον, καὶ
μὲ πολυκαιρίαν φθεῖρον τὸν ἄνθρωπον, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπ' αὐτὸ, ἀ-
φείς τὴν βασιλείαν εἰς τὰς κληρονόμους αὐτῆς, εἰς τὸν Βασίλειον δηλαδὴ.
καὶ Κωνσταντῖνον τὰς υἱὰς τῆ Ρωμανῆς, βασιλεύσας ἔξ καὶ ἡμισυ χρόνους.
αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπρόσαξε, καὶ εἰς νόμισμα, καὶ εἰς τὸν ὀβολὸν νὰ γρά-
φωσι τὴν εἰκόνα τῷ Σωτῆρος, ὅπῃ πρότερον δὲν εἶχε γένῃ τῆτο, καὶ νὰ
γράφωνται με' Ρωμαϊκὰ γράμματα εἰς τὸ ἑνὰ μέρος, Ἰησοῦς Χριστὸς Βασιλεὺς
Βασιλέων τῆτο δὲ καὶ οἱ ὕστεροί βασιλεῖς ἐφύλαξαν.

§. 10.

(α) Σολ. 507.

§. 10. Πατριάρχαι Κωνσταντινπόλεως εἰς τὸν καιρὸν Γωάννη τῷ Τζιμισκῇ ἔγιναν μετὰ τὸν Πολύευκτον, τὸν λέ. ἡμέρας ζήσαντα μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τῷ Τζιμισκῇ, Βασίλειος ὁ Σκαμανδρινὸς, μαρτυρέμενος εἰς τελειότητα ἀρετῆς, ὅς τις ὑπερὰ ἀπὸ δ'. χρόνος κατηγορηθεὶς εἰς μερικά ἐγκλήματα συνδικῶς καθηρέθη, καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ Στεδίτης.

§. 11. Τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας χηρεύσας Ἀρχιερέως, ὁ Γωάννης εὐδὺς μετὰ τὴν αὐτῇ ἀνάρρησιν μοναχὸν τινα Θεόδωρον ἐποίησεν (α), ὅς τις προείπεν αὐτῷ πῶς δελεῖ βασιλεύσει, καὶ τὰ μὴν βιασθῇ νὰ ἀρπάσῃ τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ νὰ προσμένη τὴν ἐκ Θεοῦ προχείρησιν. λαβὼν λοιπὸν αὐτὸς τὴν ἀρχιερωσύνην, ἐπαρακάλεσε τὸν βασιλέα νὰ μετοικήσῃ τὰς Μανιχαίς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὰ ἐσπέρια, ἐπειδὴ πολλὰς διαφθείρασι καὶ πλανῶσι μὲ τὴν μιανὴν αἵρεσίν τας, τῇ ὁποίᾳ τὴν παρακάλεσιν μὴ παραβλέψας ὁ βασιλεὺς, εἰς Φιλιππάπολιν μετήγαγε τὸ γένος τῶν Μανιχαίων· ἀνάγνωδι περὶ τῶν ῥηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ), τὸν Σκυλίτζην (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), καὶ ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν γενομένων Τοπικῶν Συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ῥηθέντων Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν.

§. 1.

Σύνοδοι τοπικαὶ εἰς μὲν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν μία μόνη ἔγινεν, ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐν ἔτει 963. δι' αἰτίαν τῇ συνοικεσίᾳ Νικηφόρου Φωκᾶ μετὰ τῆς Θεοφανῆς τῆς τῷ Ρωμανῷ χήρας, ἣτις προσεκύρωσεν αὐτὸ, ὡς ἀνωτέρω, εἴρηται, ὡς ἀνεμπόδιζον.

Σύνοδος
Κωνσταντιν
πόλεως.

§. 2.

(α) Ο' Συγγραφεὺς ἔφθασε μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ Πατριαρχευσάντων ἕως Θεοφυλάκτου, καὶ σιωπᾷ ἕως τῷ Θεοδοσίῳ, καὶ δικαίως, διότι τόσον συγχύσιμα ἡ χρονολογία, καὶ ἡ ὀνομασία αὐτῶν, ὥστε ἀδύνατον νὰ εἰπῇ τις τὸ ἀληθὲς περὶ τούτου ὅς τις ἐπιθυμῇ ὡς ἀναγνώσῃ τὴν σειρὰν αὐτῶν τῶν Πατριαρχῶν παρὰ Μιχαὴλ λέ. Κέϊν, τόμ. Β'. Χρῆς. Ἀνατ. καὶ ἄλλους.

(β) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 156. (γ) Σελ. 508. ἕως 535. (δ) Εἰς τὰς χρόνους αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων. (ε) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 235.

Ε'τερα Δύ-
σεως.

Βώνης.

Α'υγέσης.

Γ'υγελείμω.

Ρ'ώμης.

Ρ'ώμης ψευ-
δοσύνοδος.

Ρ'ώμης.

Ρ'άβεννης.

§. 2. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν πολλαὶ σύνοδοι ἔγιναν, καὶ μὲν ὅλον ὅπερ ἔδε-
μία αὐτῶν ἦν ἀξιόλογος, ὅτι λογῆς ἡ ἐν Σηησιόνω ἐν ἔτει 941. δι'
αἰτίαν Ο'υγῶνος, καὶ Ἀρτάλτα ὅπερ διεφέροντο διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τῶν
Ρ'ήμων, ἣτις διώρισε τὸν Ἀρτάλτα νὰ ἀπέχη, ἐπειδὴ εἶχεν ὁμολογήσῃ πῶς
ποτὲ νὰ μὴν λάβῃ Ἀρχιεπισκοπὴν, τὸν δὲ Ο'υγῶνα νὰ τὴν λάβῃ· δια-
τὴν διαφορὰν αὐτῶν προσέτι συνήχθησαν ἢ ἐν Βιρδένω, ἢ ἐν Μεσόμω, ἢ ἐν Γυ-
γελείμω, ἢ ἐν Τριβήρει, ἢ ἐν Ρ'ώμῃ, καὶ ἢ ἐν Μέλδω (α).

§. 3. Ἡ ἐν Βώνῃ συνήχθη τῷ 942. τὶ δὲ ἐγένετο ἀπὸ αὐτὴν εἶναι
ἄγνωστον.

§. 4. Ἡ ἐν Α'υγέσῃ Ἐπισκόπων 15'. ἐν ἔτει 955. (β), διὰ προσα-
γῆς Ο'ττωνος τῷ Μάγνῳ, καὶ κανόνας ἐξέδοτο 14'. ὅρκον τὸν Κοριόλα-
νον (γ).

§. 5. Ἡ ἐν Γ'υγελείμῳ ἑτέρα συνήχθη ἐν ἔτει 958, ἀπὸ Ἐπισκό-
που 17'. καὶ προεχειρίσατο Ο'υϊέννης Ἀρχιεπίσκοπον (δ), τὸν Φριδέρικον,
κατὰ τὸ παραπλήρωμα τῷ Ρ'ηγίνωνος (ε).

§. 6. Ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἑτέρα κατηγγέλθη ὑπὸ Ο'ττωνος τῷ Μά-
γνῳ ἐν ἔτει 963. ἣτις καθεῖλεν Γ'ωάννην τὸν ΙΒ'. καὶ ἀντ' αὐτοῦ κατέστησε
Λέοντα τὸν Η'. ὅρα τὸν Βαρόνιον (ζ).

§. 7. Ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ψευδοσύνοδος συνήχθη ὑπὸ Γ'ωάννη ΙΒ'. τῷ ψευ-
δοπάπῃ, ἐν ἔτει 964. ἣτις καθεῖλε Λέοντα τὸν Η'. καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ
ἀκύρωσεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

§. 8. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη καὶ τρίτη σύνοδος ἐν Ρ'ώμῃ ἀπὸ Ο'τ-
τωνα τὸν Μάγνον, ἣτις σερήσασα τὸν Βενέδικτον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται,
ἐ μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Παπικῆς ἀξίας, ἀντεκατέστησε Λέ-
οντα τὸν Η'. ἀνάγνωθι Λάμβερτον Σχαφναβεργήνσιον (η), καὶ τὸν Βα-
ρόνιον (θ).

§. 9. Ἡ ἐν Ρ'άβεννῃ κατηγγέλθη ἀπὸ Ο'ττωνα τὸν Μάγνον ἐν
ἔτει 967. διὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ὅπερ ἔγραψε τὸ παραπλήρωμα τῆς τῷ
Ρ'ηγίνωνος ἱστορίας λέγει ὅτως (ι).

„ Ο' Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Ρ'ώμην τὰ τῷ Κυρίῳ γενέθλια εὐρτα-
„ σεν, ἀπ' ἐκεῖ ἐξερχόμενος διὰ μέσσω τῷ Σπωλήτῃ ὑπῆγεν εἰς
„ Ρ'άβενναν, καὶ ἐκεῖ εὐρτάσας τὸ Πάσχα ὁμῶς μετὰ τὸν Κύριον Γ'ωάννην
„ τὸν Πάπαν (εἶναι δὲ αὐτὸς Γ'ωάννης ΙΓ'.) πολλὰς αὐτόθι ἐκ τῆς Ἰτα-
„ λίας, καὶ Ρ'ωμανίας Ἐπισκόπους συνήθροισε, καὶ σύνοδον συγκροτήσας,
„ πολ-

(α) Ἡ ἐν Βιρδένῳ συνήχθη τῷ 947. ἢ ἐν Μεσόμῳ τῷ 948. ἢ ἐν Γ'υγελείμῳ τῷ
948. τῆς ὁποίας σώζονται κανόνες δέκα· ἢ ἐν Τριβήρει τῷ 948, τῆς ὁποίας σώζονται
πράξεις τρεῖς. ἢ ἐν Ρ'ώμῃ καὶ Μέλδῳ τῷ 949. (β) ὅχι τῷ 955. ἀλλὰ τῷ 952.
(γ) Σελ. 699. (δ) Οὐχὶ Ο'υϊέννης Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ Σαλβέργον. (ε) Ἐν ἔτει 958, ὅπως λέγει ὅτι παρῆσαν Ἐπίσκοποι 15'. (ζ) Ἐν ἔτει 963. ἀριθ. 15'.
(η) Ἐν ἔτει 963. (θ) Ἐν ἔτει 964. ἀριθ. 19. (ι) Ἐν ἔτει 968.

πολλὰ πρὸς ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπενόησε, καὶ εἰς τὸν Ἀποστολικὸν Γαῖον τὴν πόλιν, καὶ τὴν γῆν τῶν ἐν Ραβέννῃ, καὶ ἄλλα πολλὰ, ὅπῃ ἀπὸ πολλῆς πρότερον χρόνος ἀφιερέθησαν ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς ἀνταπέδωκε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ αὐτὸν εἰς Ρώμην πολλὰ περιχαρῶς ἐπεμψεν, αὐτὸς δὲ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τυρρηνίας.

§. 10. Ἡ ἐν Ἰγγελεῖμω Γ. σύνοδος συνήχθη ἐν ἔτει 972. ἀπὸ Ὀττώνα τὸν Μάγνον, τὰ δὲ πραχθέντα ἀπὸ αὐτὴν ἀμφιβάλλονται (α).

§. 11. Ἄνδρες δὲ ἐν ἀρετῇ διαβεβημένοι εἰς τὰς Δυτικὰς ἐχημάτισαν κατὰ τάτας τὰς χρόνας, Βράνων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κολωνίας υἱὸς Ἐρρίκα τῷ Γ' εὐετῇ, καὶ Ὀττώνας τῷ Μάγνῳ ἀδελφός, ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Πεντάτευχον, καὶ εἰς τὰ τέσσαρα εὐαγγέλια, καὶ βίβας τῶν ἁγίων, ὡς μαρτυρεῖ Σήξτος ὁ Σενικός (β), καὶ ὁ Στάλβεργας (γ).

§. 12. Λεῖτπρανδρος, ἀνὴρ ἐν πολυμαθείᾳ διαβεβημένος, ἔγραψε πρὸς Ρηγινμῦνδον τὸν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ Ἐλβεριτανὸν Ἐπίσκοπον ἱστορίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ γεγονότων ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἐν βιβλίοις ἑξ, εἰς τὴν ὁποίαν τίτλον ἐπέγραψεν, ἀνταπόδοσις, διότι περιγράφει εἰς αὐτὴν τὴν τῷ Βηρεγκαρίῳ Τυραννίδᾳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλὰ ἠνωχλήθη, ὥσταν μὲ ζωντανὰ χρώματα.

§. 13. Οὔδων ὁ Σευήρος, Ἀγγλος τὸ γένος, ἔγραψε περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὰς συνοδικὰς διαταγὰς, καὶ διάφορα ποιήματα, κατὰ τὸν Προσσεῦινον (δ).

§. 14. Φλωδόαρδος ὁ ἐκ Γαλλίας πρεσβύτερος, καὶ Κανονικός ἐν Ρήμοις, ἱστορίαν τῆς Ρήμων Ἐκκλησίας ἔγραψε, καὶ χρονικὸν ἀπὸ τῆς 919. μέχρι τῆς 966. Φλωδόαρδον τῆτον καλεῖσιν ὁ Σιγνίβερτος καὶ ὁ Τριδεμιος, ἄλλοι δὲ Φιλόαρδον.

§. 15. Στέφανος ὁ Ἐδέας Ἐπίσκοπος, ἔγραψε περὶ τῆς μυητικῆς τῆς Εὐχαριστίας, καὶ Μωσῆς ὁ Βαρκεφᾶς Ἐπίσκοπος Σύρος ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῆς παραδείσεως, τὰ ἑποῖα καὶ τὰ δύο σώζονται ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων (ε).

ΚΕΦΑ.

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἰδεώρηθη ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἀδαλβέρωνος. Οὗτος ζῶντος ἐτι Οὐδαλρίχα Ἐπισκόπου Ἀυγέσης, ἔλαβε τὴν αὐτὴν Ἐπισκοπὴν, ὅθεν ἡ σύνοδος διὰ παρακινήσεως Ὀττώρος, ἐδιώρισεν, ὁ μὲν Οὐδαλρίχος τὰ μείνη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τε, ὁ δὲ Ἀδαλβέρων τὰ προσημνη τὴν θανόν τῇ Οὐδαλρίχῃ διὰ τὰ τὸν διαδεχθῆναι.

(β) Βιβλ. δ'. τῆς 118. Βιβλιοθ. σελ. 270. ἐκδ. Κολωνίας 1785.

(γ) Ἐν ἔτει 953.

(δ) Γερ. Προσ. Τόμ. Β. σελ. 168.

(ε) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχημάτισται καὶ ἕτεροι περιβόητοι ἄνδρες ὡς πρῶτος ἐστὶ Ράδβodus 18. Ἐπίσκοπος Οὐλτραϊέντης, Γερμανὸς τὸ γένος, ἀνὴρ ἐννηλωττος καὶ ἀγ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ Βασιλείῃ, καὶ Κωνσταντίνῃ τῶν Πορφυρογεννητῶν
ἀδελφῶν τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν τῇ Ἀνατολῇ,
καὶ τῶν γενομένων ἐπ’ αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ, καὶ περὶ τῶν Ρώσων.

§. Ι.

Βασίλειος
καὶ Κωνσταν-
τίνος Πορ-
φυρογεννη-
τοὶ Αὐτο-
κράτορες
ἀπὸ Χ. Γ.
957.

Μετά τὸν θάνατον Ἰωάννου τῆ Τζιμισκῆ ἀπεκατέστη τὸ σκήπτρον τῶν
Ρωμαίων εἰς τὰς συγγενεῖς τοῦ Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου λέγον-
τες υἱὸς τῆ νεωτέρου Ρωμανῆ ἐν ἔτει 975. ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ εἶς με-
τῶν

ἀρχίνους, μαθητευθεὶς παρὰ Νάνωνος τῆ φιλοσόφου· ἔγραψεν εἰς ἑκατοντὰ τῶν ἀγίων
Μαρτίνου, καὶ Βουφατίου, Ομιλίας, καὶ λόγους, καὶ ἄλλα τινὰ· ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν
τῆ ἐπὶ αὐτῷ εἰς τὸν καιρὸν τῆ διωγμῆς τῶν Δανῶν.

Στέφανος Μετήσιος Κανονικός, καὶ ὑπερὸν Ἐπίσκοπος Λεοδιήσιος, συνέγραψε
λόγους, Ἐπιστολάς, ὕμνους καὶ ἄλλα τινὰ.

Ραδήςιος, ἢ Καδήςιος μοναχὸς Λοβιήσιος, ἀνὴρ ἐνάρετος, καὶ σκεδάτος, Ἐπί-
σκοπος ὑπερὸν Οὐγκρῶν, ὅθεν δις ἐξεβλήθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένεν Ἐπίσκοπος
Λοβιήσιος, ἀλλ’ ὑπερὸν ἀπὸ χρόνον ἐδιώχθη, καὶ ἠσύχαζεν εἰς τὸ μοναστήριόν τε,
διὸ καὶ μονόστιχον περὶ αὐτοῦ φέρεται, „Veronae praesul, sed ter Ratherius exul.”
ἦτοι Οὐγκρῶν πρόεδρος, ἀλλὰ τρεῖς ὁ Ραδήςιος ἐξόριστος· ἔγραψε περὶ Σώματος
καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ ἀνθρωπομορφίτων, καὶ ἄλλα τινὰ.

Οἰδών ἀββᾶς Κλενιακήσιος, ὅσις, διὰ τὴν μεσικήν τε τέχνην, ἐχημάτιον
πρωτοφάλης τῆς Τερρῶνησις Ἐκκλησίας, ἔγραψε χρονικὸν ἐν συνόψει, ὕμνους καὶ
ᾠδὰς καὶ ἄλλα τινὰ.

Αἶβρος, ἢ κατὰ τὸν Τριδέμιον Ἀλβος, μοναχὸς Φλωριακήσιος, ἀνὴρ εὐλογη-
τός, καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, αὐτὸς συνέγραψε πολλὰ, τὸν κατάλοι-
τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δεκά παρα τοῖς Μαγδεμ. Ἐκατοντ.

Εἰρίγγιος Λοβιήσιος ἀββᾶς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τε τὰς θείας, καὶ ἀνθρω-
πίνους γραφάς, ἔγραψε βιβλίον περὶ Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὰς πράξεις
τῶν Λοβιήσιων Ἐπισκόπων, καὶ ἄλλα.

Θεοδώρικος μοναχὸς τῆ ἀγίας Ἀλβάνης Μογεντίας, περιβόητος διὰ τὴν ἐμπει-
ρίαν τε εἰς τὰς γραφάς, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου, εἰς
τὸ ᾠσμα τῶν ᾠσμάτων, τὰς πράξεις, καὶ τὴν σειράν τῶν τῆς Μογεντίας προ-
δρων.

Οὐτίχιγγος, ἢ Οὐϊνδύχιγγος, μοναχὸς Κορβιήσιος, ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν Σα-
ξόνων, καὶ Ὀττωνος τῆ μεγάλης, καὶ τῶν διαδόχων τε, εἰς βιβλία γ’. τὸν βίον
Παύλου τῆ Ἐρημίτου βιβλία β’. Ἐπιστολάς, λόγους, καὶ ἄλλα.

Ἐρχαδὸς μοναχὸς Λεβερεγνήσιος, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὴν ἐξοδὸν, Λευι-
τικὸν, ἀριθμὸς, καὶ Δευτερονόμιον, ἔτι καὶ ομιλίαν τινά.

ἐν χρόνων κ'. κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁ ἄλλος δὲ, ἦτοί ὁ Κωνσταντῖνος ιβ'. χρόνων, εἰς τὰς ὁποίας νεωτερίσαντες Βάρδας ὁ Σκληρὸς, καὶ Βάρδας ὁ Φωκᾶς, ὁμοίως καὶ οἱ Βέλγαροι πράγματα, καὶ δυσκολίας ἐπροξένησαν πολλὰς, τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν καταβαλὼν ὁ Βασίλειος, διότι εἰς τὰς πολέμας ἀνδρείος ἦν καὶ δραστήριος, ἀγριώτερός τε παρὰ τὸ πρέπον, καὶ σοβαρὸς ἐχρημάτισε, καὶ τὸ ἦθος ὑποκαθήμενος, ἦτοί ἀγριός, καὶ εἰς πάντας εἶχεν ὑποψίαν, καὶ εἰς τὸν θυμὸν ἦν ἀπαραίτητος· διότι τότε πρῶτον ἐγίνετο ὡς ἀληθῶς Αὐτοκράτωρ, καὶ γνωρίσας πόσας φροντίδας χρειαζομένη ἡ τῆς βασιλείας διοίκησις, κατεφρόνησε καὶ τὴν βασιλικὴν τρυφήν, καὶ τὰ λαμπρὰ φορέματα, καὶ πᾶν χαροποιὸν ἀπέβαλεν, εἰς τὰ ὁποία πρότερον ἐκαταγίνετο, καὶ εἰς ἐαυτὸν μόνον λαβὼν τὴν ἐξουσίαν, τὸ δὲ ὄνομα τῆς βασιλείας, καὶ τὸ ἐπίσημον χρῶμα μετέδιδεν εἰς τὸν ἀδελφόν τε, καὶ δορυφορίαν τινα ἐδιώρισεν εἰς ἐκείνον, παραμικρὰν ὅμως, καὶ οὐχὶ μεγαλοπρεπῆ, ὅθεν καὶ ἀνδραγαθίας ἐκ ὀλίγας κατὰ τῶν πολέμων ἐποίησεν, φανείς εἰς αὐτὸς φοβερός, καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων ἀνεζώωσε, καὶ πολλὰ τρόπαια κατὰ τε τῶν Βελγάρων, καὶ ἄλλων ἐθνῶν σήσας, καὶ πολλὰς πόλεις, καὶ φερόρια αὐτῶν λαβὼν· τὸ ἐναντίον δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ὦν ἀμελεῖς ἦθες, καὶ ἡδονικῆς, καὶ εἰς ξεφαντώσεις ῥίπτων τὸν ἑαυτὸν τε, διότι ἐνικεῖτο ἀπὸ τὴν κοιλίαν τε, καὶ ἀπὸ τὰ ἀφροδίσια, καὶ ἐμαίνετο εἰς τὰς ἀγοράς, καὶ θεάτρα, καὶ εἰς τὰ κυνήγια, ὅθεν ἄξιον εἶναι ὅλης τῆς ζωῆς κατορθώσας· ἀπὸ αὐτὰς δὲ ὁ μὲν Βασίλειος ἐζήσσε χρόνος ὁ Βασιλεύσας χρόνος ιβ'. καὶ ἐπέκεινα· διότι τὰς ἄλλας συνεβασίλευσε μετὰ τὸν πατέρα τε, ἔπειτα μετὰ τὸν Φωκᾶν, καὶ μετὰ ἐκείνον μετὰ τὸν Τζιμισκῆν, ὅσις ἀποθανὼν γέρον ἐν ἔτει αχέ'. ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν Κωνσταντῖνος, ὅσις γενόμενος χρόνων ὁ. καὶ βασιλεύσας ἀναξίως χρόνος γ'. παρὰ μῆνα ἓνα ἀπέθανεν ἐν ἔτει αχί'.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντιναπόλεως ἐχρημάτισαν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Αὐτοκρατόρων Αὐτῶνιος ὁ Στεδίτης, ὅσις ἀφείλε τὴν Γερουσίαν κατὰ τὴν τῷ Σκληρῷ ἀποστασίαν, ὅπῃ ἐκυβέρνηει αὐτὴν χρόνος εἴς, καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιρὸ ἀποθανόν, ἦτοί χιρεύεσσα ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ Πατριάρχην χρόνος τέσσαρας ἡμισυ, ὕστερον ὁ Χρυσόβεργης Νικόλαος ἐπροχειρίσθη, διαπρέφας εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην χρόνος ιβ'. καὶ μῆνας ἡ. τῷ ὁποίᾳ ἀποθανόντος, ἐγίνετο Πατριάρχης ὁ Μάγιστος Σισίνιος, ἀνὴρ λόγιος, καὶ Γατρικῆς τέχνης ἐμπειρότατος, ὅσις καὶ τὰς διαχωρισθέντας διὰ τὴν τετραγαμίαν ἦνωσε, καὶ τόμον ἐξέδωκε περὶ τῷ μὴ λαμβάνειν δύο ἀδελφὰς δύο ἐξαδέλφας, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν· ὁμοίως, καὶ θείον, καὶ ἀνεψιὸν μὴ λαμβάνειν δύο ἀδελφὰς, ἀνάγνωθι τῶτον βιβλ. γ'. τῷ Γραικο Ῥωμαϊκῷ νομίμῳ (α). τῷ χρόνῳ τρεῖς τὴν Ἐκκλησίαν κυβερνήσαντες,

Ααα 2

Κατορθώ-
ματὸ Βασι-
λεῖα.Θάνατος
αὐτοῦ.Θάνατος
Κωνσταντί-
νου.Πατριάρχαι
Κωνσταντι-
νόπολεως.
Αὐτῶνιος
Στεδίτης.Νικόλαος
Χρυσόβε-
ργης.
Σισίνιος ὁ
Μάγιστος.

Σέργιος.

τος, ὃς ἀποθανόντος, ἐχειροτονήθη Σέργιος Πατριάρχης, ὅστις ἦν μὲν ἡγούμενος τῆ μοναστηρίου τῆ Μαννίλ, συγγενὴς δὲ Φωτίᾳ τῷ Πατριάρχῃ. λέγεται αὐτὸς ἀπὸ τινὰς ὃς Εὐλόγιος· ἐξέδωκε δέσπισμα περὶ δωρεῶν καὶ αὐξήσεων τῶν μοναστηρίων, ἢ φροντιστηρίων· ἐδεήθη δὲ πολλὰ καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Βασίλειον ὅμῃ μὲ ἄλλας ἱερὰς ἀνδρας, διὰ τὴν σχολαστικὴν καὶ τὴν ἀπρακτικὴν ἢ εἰσπρατικὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδογματίσεν, ὅτι τὰς χαρμάνους περιουσίας τῶν ἐνδεῶν νὰ πληρώσωσιν οἱ δυνατοί, καὶ εὐποροί, τὸ ὅποιον ὀνομάσθῃ ἀλληλέγγυον, ἀλλὰ δὲν εἰσληφθῇ· ὁ αὐτὸς δεῖος Σέργιος ποιήσας σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ κατὰ Λατίνων ὑπὸ Φωτίᾳ πρᾶχθέντα ἐβεβαίωσε, καὶ ἐξήλειψε τὸ ὄνομα τῶ Παπᾶ ἀπὸ τῶ ἱερὰ δίπτυχα διὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτῶν ἀφρόνως ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκην, ποιμένας δὲ τὴν Ἐκκλησίαν χρόνος κ'. ἀπέθανε, καὶ ἐπὶ χειρίδι Εὐστάθιος, ὅστις ἦν Πρωτοπαπᾶς τῆ βασιλῆως τῆ Παλατίᾳ, προσέειπε δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων χρόνος ὀκτώ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἄρρωστος ὢν, Ἀλέξιος ὅπῃ εἶχε τὴν προστασίαν τῆς τῆς Στῆδᾳ μονῆς ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα, κομίζων τὴν ἱερὰν Κάραν τῆ τιμῆς προδρόμου πρὸς αὐτὸν, καὶ εὐθύς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Πατριάρχην ἐποίησε, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἀπέθανε, τότε σώζονται δεσπίσματα περὶ γάμων.

Εὐστάθιος.

Αλέξιος.
ὁ Στῆδᾳ τῆςΣυμεὼν νέος
θεολόγος.

§. 3. Κατὰ τῆς τῆς χρόνος ἤκμασε Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος, ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι διαβεβημένος, καὶ ὁ Θεοδιδάκτος ἡγούμενος τῆς μονῆς τῆς ἐπιλεγομένης Ζυλοκέρκῃ τῆ ἀγίᾳ Μάμαντος· ἐξέδωκε πολλὰ ὁμιλίαις πνευματικαῖς, τῶ ὁποῖα τὸν βίον συνέγραψε Νικήτας ὁ Στιγδά-
,, τος, ὅστις λέγει περὶ αὐτοῦ· ἔκ εἶχεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀλλ' ἢ τῷ Θεῷ
,, χάρις ὅλον αὐτὸν πρὸς ἑαυτὴν ἐπεσπάσατο, τὴν μὲν γλῶτταν αὐτοῦ
,, κάλαμον ὀξυγράφον, τὴν δὲ διάνοιαν πηγὴν σοφίας Θεοῦ ἀπειργάσα-
,, το· διὰ τῆς καὶ ἀμαθίας ὢν πάντῃ τῶν διδάσκειν μαθημάτων, ὡς ὁ
,, ἡγαπημένος ἐθεολόγει, καὶ τὰς τῆς θεολογίας ὁλας νύξιν ἀνετάττετο·
,, πικρῶς δὲ αὐτὸν ἐγγίξε Στέφανος ὁ σύγγελος Σεργίου τῷ Πατριάρχῃ,
καὶ πρόεδρος τῆς Νικομηδείας· τῶτον τὸν Συμεὼν οἱ Λατῖνοι πολλὰ μέμ-
φονται μὴ ἐντρεπόμενοι, ὡς ἀρχηγὸν γεγονότα τῆς τῶν Παλαμιτῶν
αἰρέσεως κτ'. ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ φλυαροῦσι τὸν λόγον αὐτοῦ περὶ
γνώσεως ἀληθινῆς, περὶ ἀπαθείας, καὶ ἐναρέτης ζωῆς κτ'.

Βλαδιμήρης
ἡγούμενος τῶν
Ρώσων γί-
νεται Χρι-
σιανός.

§. 4. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων Βλαδιμήρης ὁ τῆς
ἐκείνης Οὐλγης, ἢ Ἐλένης ἑγγονος ὁ Γβατοσλαβίτης λαβὼν τὰ σκήπ-
τρα τῆς βασιλείας ἐν ἔτει 980. ὡς εἶρηται ἐν κεφ. δ'. ἀριθ. 19. ἐδό-
θη εἰς μίαν ζωὴν πολλὰ τρυφερὴν, καὶ ἁσώτην, εἶχε γυναῖκα ἀπὸ διά-
φορα ἔθνη, καὶ τὸ περισσότερον παλακίδας ἕως ἑξακοσίας· αὐτὸς τρυ-
παιοφόρος ἀπὸ μίαν νίκην ὅπῃ ἐτέλεσεν εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη τῆς
βασιλείας τὰ ἐπιστρέφων, πλεσιῶς ἐδυσίασεν εἰς τὰ εἰδῶλα, φωτισθεὶς δὲ ὑ-
πὸ τῷ πατρὶ τῶν Φώτων, καὶ μετανοήσας εἰς τὰ πρᾶχθέντα, πῶς
ἀλλ-

ἀληθῆ ἐζήτει νὰ λάβῃ· προσελθόντων δὲ αὐτῷ Εἰσβολῶν, Σαρακηνῶν, Λατίνων, καὶ ἄλλων, παρεγένετο καὶ Ῥωμαῖος τις, ὅστις Εἰσβολῶν τὸ γένος, φιλόσοφος, ὅστις ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, καὶ ἡ διδαχὴ αὐτῆ πολλὰ ἐφέλησεν αὐτόν, καὶ ἀρετὴν τῷ ἐφάνη· ὅθεν πρὸς ἀσφαλεστέραν ἀλήθειαν, καὶ πίσωτιν ἐπέσελθεν ἄνδρας συνετὸς εἰς τὸ νὰ δοκιμάζωσι τὰ ἥθη, καὶ τὰς τῆς θρησκείας τάξεις ἐνὸς ἐκάστη τῶν ῥηθέντων, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Κωνσταντινῶν, εἶδαν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἱεροτελεσίαν ὅπως ἐποιήσαν εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, μετὰ τὴν ἄδειαν τῷ Βασιλεῶς, καὶ τῷ Πατριάρχῃ, ὅπως ἔμαθαν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθον πρὸς αὐτοὺς οἱ Ῥῶσοι· ἐπιστρέψαντες λοιπὸν ἔτοιμοι πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βλαδιμήρη, καὶ πολλὰ ἐπαινέσαντες αὐτὴν τὴν ἱεροτελεσίαν, καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπεφάσισεν, ἵνα αὐτὴν δεχθῇ, ὅθεν καὶ πρέσβεις ἐπέμφε πρὸς τὰς βασιλεῖς Ῥωμαίων Βασίλειον, καὶ Κωνσταντῖνον, ἵνα δώσωσιν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἀνναν, καὶ νὰ βαπτισθῇ· συγκατανεύσαντες λοιπὸν οἱ Βασίλειος εἰς τὴν αἰτήσιν αὐτῶν, καὶ κατηχηθεῖς ὁ Βλαδιμήρης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἐβαπτίσθη, καὶ Βασίλειος ὀνομάσθη ἀπὸ Μιχαὴλ Ἐπίσκοπον Κιαιβῆ, ὅπως ἐσάλθη μετὰ ψῆφον συνοδικὴν ἀπὸ Σέργιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην ἐν ἔτει 988. (α), μετὰ ἄλλης πέντε Ἐπισκόπων διὰ νὰ κηρύξωσι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς Ῥωσίας. Βαπτισθεὶς δὲ αὐτὸς καὶ ὑπανδρευθεὶς μετὰ τὴν βασίλισσαν Ἀνναν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Χερσῶνα πόλιν Ῥωμαϊκὴν, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβε μετὰ τὸν Μιχαὴλ, καὶ τὰς λοιπὰς, καὶ εἰς τὸ Κιαιβὸν τὴν πόλιν ἦλθεν, ὅπου τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ ἐνεφύτευσε, καθὼς καὶ εἰς πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς τῆς Ῥωσίας· ἐξουσιᾶς δὲ χρόνος λέγει ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μὲν ἡ μετὰ δὲ τὸ βαπτισθῆναι κτλ. τελευταῖον ἀπέθανεν ἐν ἔτει μιστ. καὶ βασιλικῶς ἐτάφη ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτῆς κτισθέντι ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπωνομαζομένης δεκατενέσης τῆς ἐν τῇ Κιαιβίᾳ τῇ ις. Γενεῖ, καθ' ἣν ἡμέραν εορτάζεται καὶ ἡ μνήμη αὐτῆς συναριθμηθέντος μετὰ τὰς ἁγίας· αὐτὸς ἀποθανὼν ἄφησε δέκα υἱοὺς, οἵτινες διεχώρισαν τὴν ἐπικράτειάν τε εἰς διαφόρους ἐπαρχίας, καθὼς θέλομεν τὸ εἰπεῖ ἐν βιβλ. ΙΑ'. κεφ. Η'. ἀριθ. 20.

§. 5. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ Κιαιβῆ Μητροπολίτης εἰς Νοβογράδα ἀπελθὼν, καὶ κηρύξας τὸν λόγον τῷ Θεῷ, καὶ πολλὰς βαπτίσας, τὰ τε εἰδῶλα αὐτῶν κατασυντρίψας, καὶ Ἐκκλησίαν ἀνοικοδομήσας τὴν τῷ Χριστῷ

Ααα 3

ςβ

Βαπτίζεται

Θάνατος
αὐτῆ, καὶ συ-
ναριθμῆται
μετὰ τὰς ἁ-
γίας.

(α) Εἰς τὴν Γεωγραφίαν τε λέγει ὁ Συγγραφεὺς, πῶς ὁ Βλαδιμήρης, τὸν ὅποιον καλεῖ Βλοδιμῆρον ἐβαπτίσθη τῷ 961. ἀλλὰ, ψευδῶς· διότι πρῶτον μὲν διεδέχθη ἔτος τὴν ἡγεμονίαν τῷ 980. καὶ δευτέρω ἐβαπτίσθη ἐπὶ Βασίλειῳ τῷ μικρῷ, ἀλλ' ὁ Βασίλειος ἐδιεδέχθη τὸν Τζιμισκὴν τῷ 975. ἔπειτα, ὅθεν δὲν ἐδύνετο νὰ βαπτισθῇ τῷ 961. ὅρα τὴν Γεωγραφ. τῆς Μελετίου, Τμήμ. ΙΓ'. κεφ. Α'. σελ. 213. ἐκδ. ἐνετ. αψκέ.

Γεροσλάβος
Ηγεμόν
Ρωσίας.

αὐτὸς πρὶν ἐκεῖ ἀνέσπειρεν, ἦν δὲ σὺν αὐτῷ ὁ θεῖος τῷ Βλαδίμηρῳ ὁ Δοπορίνος, καὶ Ἀναστάσιος ὁ Χερσωνίτης, τὸτο τὸ ἴδιον ἐποίησε καὶ ἐν Ροσοβίῳ τῇ πόλει ἐλθὼν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Βλαδίμηρῳ, ἦτοι τῷ Βασίλειῳ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γεροσλάβος μοναρχήσας ἐν τῇ Ρωσίᾳ τὰς τε ἀκολουθίας, καὶ τάξεις τῆς Ἐκκλησίας κατ' ἀκριβείαν διεφύλαττε, καὶ σχολεῖα ἀνωκοδόμησεν, εἰς τὰ ὅποια πολλοὶ ἐγυμνάζοντο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ ψαλτικὰ τῆς Ἐκκλησίας· ὅθεν καὶ προκοπὴν ἔκ ὀλίγων εὐσεβείας μετὰ τὸτο κατόρθωσε, τελευταῖον ἀπέθανε τῷ αὐτῷ.

Σαμεὴλ
Βασιλέων
Ηγεμόν κα
τακρύνει
τὰ ἐσπέρια
τῆς Ἀνατο
λικῆς αὐτο
κρατορίας.

§. 6. Εἰς τὸν καιρὸν τὰτα τῷ Βασίλειῳ Αὐτοκράτορος Ρωμαίων, ὁ ἄρχων τῶν Βαλγάρων Σαμεὴλ, ἀσχολαμένων τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς ἐμφυλῆς πολέμους, εὐρὺν εὐκαιρίαν τὰ ἐσπέρια τῆς ἡγεμονίας τῶν Ρωμαίων πάντα ἐπεριτρογύρισεν ἔχον μόνον κερσεύων, ἀλλὰ καὶ τὰς χώρας ὅμῃ καὶ πόλεις ἰδιοποιήσας, τῶν ὁποίων ἦν τὸ κορυφαῖον ἡ Λαρίσσα, τῆς ὁποίας τὰς κατοίκους πάντας πανοικί μετέκλινεν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Βαλγαρίας· μετήγαγε δὲ καὶ τὸ λείψανον τῷ ἁγίῳ Ἀχιλλεῖῳ Ἐπισκόπῳ Λαρίσσης χρηματίσαντος, καὶ εἰς τὴν Πρέσπαν ἀπέδετο, ὅτε ἦν τὸ βασίλειόν τε.

Αἰζὶς Ἀι
γύπτε ἐξ
ουσίας κα
ταγέρει
τὸν ναὸν τῆς
Γερουσίας.

§. 7. Ὁ Ἐξουσιαστὴς τῆς Αἰγύπτου Αἰζὶς ὀνομαζόμενος διὰ μικρὰς, καὶ ὀλίγας αἰτίας, καὶ πταίσματα μηδενὸς λόγου ἄξια, λύσας τὴν ἀγάπην τὴν πρὸς Ρωμαίους τὸν τε περιπαλὴ ναὸν ἐν Γεροσολύμοις, εἰς τὸν ὅποιον ἦν τὸ σῶμα τῷ Κυρίῳ, κατέσρεψε, καὶ τὰ εὐαγγέλιον ἐκείσε μοναχὴν κατηδάρισε, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ ἀσκαμένους ἀπανταχῇ τῆς γῆς ἐφυγάδευσεν, ἐν ἔτει 49. ὄντος Πατριάρχου ἐν Γεροσολύμοις τῷ Οὐρένῳ.

§. 8. Ὑποτάξας δὲ ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος πᾶσαν τὴν Βαλγαρίαν, καὶ τὰ μὲν τῶν Φραγίων αὐτῆς κατεδάφισας, τὰ δὲ κατοχυρώσας, καὶ φύλακας ἀρετῆς ἀφίσας, ὑπῆγεν εἰς Ἀθήνας νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Θεοτόκον τὰ χαριζήρια, καὶ ἀφιερῶσας εἰς τὸν ναὸν πολλὰ, καὶ πολυτίμα ἀφιερῶματα, ἐσρεφεν εἰς Κωνσταντινέπολιν· ἀνάγνωδι περὶ τῶν βηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), τὸν Γλυκᾶν (γ), καὶ τὸν Σκυλίτζην (δ).

ΚΕΦΑΛ.

(α) Χρον. βιβλ. ιζ'. σελ. 169. (β) Σελ. 535. ἕως 565. (γ) Χρον. τμη. Δ'. σελ. 238. (δ) Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν αὐτοκρατόρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ Οὔττωνος τῆ β'. καὶ Οὔττωνος τῆ Γ'. τῶν ἐν
τῇ Δύσει Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων
ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς
Δύσεως.

§. Ι.

Α'ποθανόντος Οὔττωνος τῆ Μάγνε, Οὔττων Β'. ὁ ἐκ τῆς Ἀδελείδος
υἱὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ ἔτι ζῶν κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς ἐποίη-
σε, διαδέχεται τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Δύσεως ἐν ἔτει 973. ὅστις Ἐρρίκον
τὸν ἐξαδελφον αὐτῆς δέκταν τῆς Βαυαρίας, καὶ νεωτερίζοντα, μετὰ τὰ ἄρμα-
τα κατεδάμασε, τὰς ἐγερθείσας ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ ταραχὰς ἡσύχασε,
καὶ τελευταῖον δυσυχέστατα κατὰ τῶν Γραικῶν, ὅπῃ μετὰ τὴν συμμαχίαν,
καὶ συμβούδειαν τῶν Σαρακηνῶν ἐπανελάβον τὴν τε Καλαβρίαν, καὶ Ἀπυ-
λίαν ἀγωνισθεὶς, καὶ κατὰ κράτος τὰς αὐτῆς δυνάμεις μέχρι πανωλεθρίας
ἀπώλεσας αὐτὸς διεσώθη· βολόμενος δὲ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ἀτιμον φυγὴν,
καὶ συνάξας τὰς διασκεδασθέντας τῶν καταλειφθέντων στρατιωτῶν, τὰς
Γραικὰς, καὶ Σαρακηνὰς κατεδίωκε, λαβώδεις δὲ ἀπὸ φαρμακερὸν βέλος
ἐφάρθη εἰς Ρώμην, ὅπου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἢ ἀπὸ τοῦ φαρμάκου, ἢ ἀπὸ
τὴν λύπην ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ σοῦ τῆς ἁγίας Πέτρας, αὐταρχήσας
μόνον χρόνος δέκα.

Οὔττων Β'.
Αὐτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
973.

§. 2. Οὔττων Γ'. ὁ ἐκ γαμετῆς τῆς Θεοφανῆς τῆς πρώην Ρωμα-
νῆς, καὶ Νικηφόρου τῆ Β'. Οὔττωνος υἱὸς ἀρχίσει νὰ αὐτοκρατορῇ ἔτι παι-
δίον ἐν ἔτει 984. ὅστις λέγεται νὰ ἦτον χαρῶμενος εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ
νὰ ἐσχόλαζε συχνὰ μετὰ νησιῶν, καὶ προσευχάς· ἀπέθανεν ἄπαις αὐταρ-
χήσας χρόνος ιγ'. ὡς λέγεται τινες, ἀπὸ δηλητηρίου φαρμάκου ὅπῃ ἐσάλ-
θη ἀπὸ τὴν τῇ Ρωμαίᾳ Κρησικεντίᾳ γυναῖκα, ἢ κατ' ἄλλης ἀπὸ ἄλλην
αἰτίαν, ἐπεὶ δὲ συμφωνῶσιν οἱ ἱστορικοὶ περὶ τῆς. Εἰς αὐτὸν τινες
τῶν συγγραφέων ἀποδίδασιν τὴν τῶν ἐκλεκτόρων τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατο-
ρίας διάταξιν· καλεῖται δὲ αὐτὸς ὁ Γ'. Οὔττων κοινῶς Δαυμάσιος τῆ
κόσμου, ὁ δὲ Β'. πελιδνὸς θάνατος τῶν Σαρακηνῶν, ὅρα Οὔτωνα τὸν
Φρειγγιγγήνσιον (α), τὸν Σιγήβεργτον (β), τὸν Σχαφναβεργήνσιον (γ),
καὶ ἄλλους.

Οὔττων Γ'.
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χ.
Γ. 984.

§. 3.

(α) Βιβλ. 5'. κεφ. κς'.

(β) Εἰς ἔπει α.α. καὶ α.β'.

(γ) Εἰς ἔπει 966.

Βονιφάτιος
Ζ'.Βενέδικτος
Ζ'.Γωάννης
ΙΔ'.Βονιφάτιος
Ζ' το β'.Γωάννης
ΙΕ'.

Γωάννης ις'.

§. 3. Εἰς τὰς χρόνους τῶν τῶν Αὐτοκρατόρων Ρώμης ἀρχιερεῖς ὑπῆρ-
ξαν Βονιφάτιος Ζ'. Βενέδικτος Ζ'. ἡ κατ' ἄλλας ε'. Γωάννης ΙΔ'. ἡ αὐδὶς
Βονιφάτιος Ζ'. Γωάννης ΙΕ'. ἡ Ις'. Γρηγόριος Ε'. Γωάννης ὁ Γραικός, καὶ
Σίλβεστρος Β'.

§. 4. Βονιφάτιος Ζ' διάκονος πρότερον ἢν Καρδινάλιος ἀξίωμα ἔχων,
ὅστις φυλακώσας ἡ πῆξας τὸν πρὸ αὐτῆ Βενέδικτον ε'. βιαίως ἐμβῆκεν εἰς
τὸν θρόνον ἐν ἔτει 974. κατὰ τὸν Βαρώνιον (α), τὸν ὁποῖον ὀνομάζει ἐξάγιον
ἄνδρα, ἀνοσιώτατον ἄνθρωπον, λησὴν ἀπηνέσαστον, ἡ ἱερόσυλον, ὅρα ἡ τὸν
Πλάτιναν ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ, ὅστις με τὴν ἀφορμὴν αὐτῆ τῷ κακίῳ ἀνθρώ-
πῳ, ὁρῶς παραινεῖ, ἡ ναθετεῖ τὰς μέλλοντας κληρικὰς γενέσθαι, πῶς
πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ, ἡ ἡ διδασκαλία νὰ εἶναι
δοκιμασμένη, ἡ ἔχῃ ἐκεῖνοι ὅτῃ ἀδεμίαν ἀρετὴν ἔχουσιν, ἡ εὐλάβειαν, ἀλλ'
εἶναι φιλόδοξοι, καὶ δωροδόκοι, καὶ με' αὐτὰ ἔχουσιν ἰσχύν, καὶ
κράτος.

§. 5. Τὸν Βονιφάτιον ἐδίωξε τῷ θρόνῳ Βενέδικτος Ζ'. ἀπολαύσας τὴν
χάριν τῷ Κόμητι τῶν Σκαλανῶν, τὸν ὁποῖον διαδέχεται μετὰ χρόνου
ἐννεα ὅτῃ ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Αὐτοκρατορίας Οὔττωνος Γ'. Πέ-
τρος ὁ Παπίας Ἐπίσκοπος, Γωάννης ΙΔ'. ἐπονομαδεῖς.

§. 6. Τῶτον τὸν Γωάννην Βονιφάτιος Ζ'. ὅστις ἐν Κωνσταντινπόλει
κατεκλύπτετο μέχρι τῷ τότε χρόνῳ, εἰς Ρώμην ἐπιστρέψας ἡ με' ἱερόσυλα
χρήματα τῆς ἐν Ρώμῃ διαφθοράς, ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν
μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐλιμοκτόνησε, ἡ τῷ θρόνῳ χιρύνοντος ἐκεῖνος ἐμβῆκεν,
ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν με' αἰφνίδιον θάνατον τὴν ζωὴν κατέσχευε· τῶτον
τὸν Βονιφάτιον, φησὶν ὁ Βαρώνιος (β), μήτε πῖλον ἐσχηκέναι Ρωμαῖκῇ
ἀρχιερεῖς, εἴτε εἰσερχόμενον, εἴτε ἐξερχόμενον θεωρήσας αὐτὸν ἡ τὰ
ὑπ' αὐτῷ πραχθέντα διασκοπήσας, ἡ διὰ τὰυτα μᾶλλον τοῖς διασκήμοις
λησαῖ, ἡ τοῖς ἰσχυροτάτοις, ἡ βιαιοῖς λωποδύτακ, τοῖς τε ὀλετήρσι,
ἡ λυμεῶσι τῆς πατρίδος τῷ Σύλλῃ, ἡ Κατηδρίῃ, ἡ τοῖς τέτῳ πα-
μπλησίσι, ἡ πάντας ὑπερέβη ὁ ἱερόσυλος ἄτος τῷ αἰσχύρῳ θανάτῳ
τῶν δύο ἀρχιερέων, ἡ περ τοῖς ἐν Ρώμῃ ἀρχιερατεύσασιν συναπαρῖθ-
μήσεις.

§. 7. Τῷ Βονιφάτι καταστέφαντος τὴν ζωὴν, ἐπέβη τῷ ἐν Ρώμῃ
ἀρχιερατικῷ θρόνῳ Γωάννης ΙΕ'. ἡ κατ' ἄλλας ις'. τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτινας
μαρτυρεῖ με' πολὺ μῖσος κατὰ τῶν κληρικῶν νὰ ἐκινήσῃ· ἡ με' κακὸν
παράδειγμα πάντα τὰ, τε θεῖα, ἡ ἀνθρώπινα εἰς τὰς οἰκείας, ἡ συγγε-
νεῖς τε νὰ ἐχάρισε, ἡ τοῖς νὰ ἐποίησε χάριν, δευτέρῳ νομίζων τὴν τιμὴν
τῷ Θεῷ, ἡ τὴν ἀξίαν τῷ Ρωμαϊκῷ θρόνῳ.

§. 8. Τῶτον διαδέχεται Γωάννης ις'. ἡ ΙΖ'. εἰς τῷ ὁποῖον τὸν καιρὸν
Κρησκέντιος ὁ Νορμεντῶς Ὑπάτος τῶν ἐν Ρώμῃ, ἀντεποιεῖτο τῆς ἐν
Ρώ-

(α) Εἰς ἔτει 974. ἀριθ. ι. ἡ ἔτει 975. ἀριθ. ι. (α) Εἰς ἔτει 985. ἀριθ. ι.

Ρώμη Αυτοκρατορίας· βλέπων δὲ τὸν Πάπαν Γωάννην ὅπως ἦτον ἐχθρὸς τε, τὸν πέμπει εἰς ἔξορίαν, ἐξωθεὶς δὲ ὁ Γωάννης Οὔτωνα Γ. προσκαλεῖται νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ συμμαζώσῃ τὴν δύναμιν τῆ Κρησκεντίας, τὸ ὅποιον ἀνάσας ὁ Κρησκέντιος ἀπὸ τὸν φόβον τῆ πλησιάζοντος Οὔτωνα, φέρει τὸν Γωάννην, καὶ ἐντίμως ὑποδέχεται. Ἐν αὐτῷ ἔλθῶν ὁ Οὔτωνα εἰς Ἰταλίαν, καὶ τὸν πρὸ ὀλίγου θάνατον Γωάννην ἱε. μαδῶν, τὸν Σάξωνα Βρῆνωνα συγγενῇ τῷ Πάπῳ Ρώμης ἐποίησε, καὶ εἰς Ρώμην ἐπεμψε νὰ χειροτονηθῇ, ὅς τις χειροτονηθεὶς Γρηγόριος ἐ. μετωνομάσθῃ.

§. 9. Ὁ δὲ Οὔτωνα ἐπιστρέψας εἰς Γερμανίαν, πάλιν ὁ Κρησκέντιος τὴν προτέραν ἐξουσίαν μεταχειριζόμενος Γρηγόριον ἐ. ἐκβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τῷ 996. καὶ Γωάννην τινὰ Εἰθνην τὸ γένος, Πλακεντίας, Ἐπίσκοπον, ἔχει πλάσιον ὄντα, ἀλλ' εἰς τὴν διδασκαλίαν ἔμπειρον, Πάπῳ ἀπεκατέστησε, τὸν ὅποιον ὑπερον διώξας ὁ Οὔτωνα, πάλιν ἔβαλε τὸν Γρηγόριον. Τότε δὲ ἀποδανόντος, Πάπῳ προσχειρίσθῃ ὁ Γήβερος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὰς σπουδὰς τῶν Ἐπιστημῶν τῷ κόσμῳ, τῆς φιλοσοφίας δηλαδὴ, ἡγεμονίας, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅς τις μετεκλήσθῃ Σίλβεσρος Β'. πολλοὶ γράφουσι, μάλιστα ὁ Πλάτινας, ὅτι αὐτὸς ἦν μάγος, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶ δαίμονος νὰ ἐπέβῃ εἰς τὸν θρόνον, τὸ ὅποιον ὡς μῦθον νομίζουσιν Οὔνφοριος Πανθίνος εἰς τὰς ὑποσημειώσεις τῷ Πλάτινῳ ἐν τῷ βίῳ Σίλβεσρου Β'. καὶ ὁ Βαρώνιος (α).

§. 10. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐβασίλευε Βερεμῦνδος ὁ Β'. καὶ Ἀλφόνσος ἐ. ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος ὀλίγον πρότερον τῷ θανάτῳ τῷ ἔλαβε τὴν περιφανεστάτην ἐκείνην νίκην κατὰ τῷ βασιλείῳ τῶν Ἀράβων Ἀλμάουζρος.

§. 11. Εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τὸν Εὔγαρον τὸν πατέρα ἐβασίλευσεν ὁ υἱός, Εἰθναρδὸς Β'. ὅς τις μὲ τὰς ἐπιβολὰς τῆς μητρὸς Ἐλφρέδας ἐφρονέσθῃ, καὶ διεδέχθῃ αὐτὸν ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς Εἰθελφρέδος, ὁ τῷ Εὔγαρῳ, καὶ Ἐλφρέδας υἱός. Ἐπὶ τῷ Εἰθναρδῳ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μεταξὺ τῶν κληρικῶν, καὶ τῶν μοναχῶν ἔγινε φιλονεικία περὶ τῷ γάμῳ τῶν κληρικῶν, καὶ βέβαια ἤθελαν νικήσῃ οἱ κληρικοὶ τῷ τιμίῳ γάμῳ συζῶντες, ἀν' ὃ Δανσανὸς τῆς Κανταρίας Ἐπίσκοπος μὲ τὴν ἀπάτην τῆς τῷ ἐσχυρωμένη Χριστῷ εἰκόνας ἐν συνόδῳ λαλησάσης, δὲν εἶχε διαλύσει τὴν διαφορὰν ὡς τοῖς μοναχοῖς ἐφαίνετο.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐβασίλευσε Λοθάριος ἐ. τῷ Τρανσμαρίνῳ Λαδοβίκῳ υἱός, ὅς τις ἐσυγκρότησε πόλεμον μὲ τὸν Αυτοκράτορα Οὔτωνα Β'. διὰ νὰ ἐναλλάξῃ τὴν Λοθαριγγίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Οὔτωνα εἰς τὸν Κάρολον τὸν ἀδελφὸν τῷ Λοθαρίῳ ἔδωκε, καὶ Λαδοβίκος ὁ Λοθαρία υἱός ὁ τελευ-

Γρηγόριος
ἐ.Σίλβεσρος
Β'.Βασίλειος
Γαλλίας.

Αγγλίας.

Βασίλειος
Γαλλίας.

(α) Ἐν ἔτει 999. ἀριθ. 6.

Τομ. II.

Bbb

λευταῖος τῶν Φράγκων βασιλεὺς ἐκ τῆς γενεᾶς τῆ Πιπίνε, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσεν ἡ βασιλεία τῶν Καρολίγγων, ἡ Καρλοβίγγων, ὅπως εἰς τὸν ἡ. αἰῶνα ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἡ βασιλεία τῆς Γαλλίας μετῆνέχθη τῷ 987. εἰς Οὐγωνα τὸν Κάπητον υἱὸν Οὐγωνος τοῦ Μάγνε, ἀπὸ τὴν Αὐβίδα τὴν Ἀδελφὴν τῆ Μάγνε Οὐττωνος, ἀφ' ἧς ἔρχεται τὴν τῶν Φράγκων ἰσορίαν Ροδόλφος ὁ Γλάβρος. Τῆτον τὸν Οὐγωνα διεδέξατο περὶ τὸ τέλος τῆς αἰῶνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ρώβερτος, ὅστις συνεβασίλευσε μετὰ τὸν πατέρα ἐτι ζῶντα, ἀνὴρ καταπολεμὰ εὐλαβὴς, φρόνιμος, καὶ πεπαιδευμένος.

§. 3. Μετὰ αὐτὸν τὸν Οὐγωνα ἐπολέμησεν εἰς τὴν Γαλλίαν Κάρολος ὁ τῆ Λυδοβίκου πατράδελφος, καὶ κυριεύσας τῆ Λαοδάνε, καὶ Δεροκότωρος πόλεων τῶν Ρήμων, Ἀδαλβάρωνα τὸν Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπον ἐδίωξε, καὶ Ἀρνέλφον τὸν τῆ ἀδελφῆς αὐτοῦ Λοδαρίου ἐκ παλλακῆς υἱὸν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀντεκατέστησεν, ἀποθανόντος δὲ τῆ Καρόλα, ὁ Οὐγων σύνοδον συγκροτήσας ἐν Ρήμοις τῆτον τὸν Ἀρνέλφον κατέειλε, καὶ διάδοχον αὐτοῦ ἔδωκε τὸν Γέβερτον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἀγανακτήσας, καὶ ἀδημονήσας Γωάννης ὁ Πάπας, πάντας τὰς Ἐπισκόπους ὅπως ὑπέγραψαν τῇ ἐν Ρήμοις συνόδῳ τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ ἐπροξένησεν ὥστε διωχθέντος τοῦ Ἐρβέρτου νὰ ἀντισταχθῇ πάλιν ὁ Ἀρνέλφος.

§. 14. Εἰς τὴν Γερμανίαν τὰ νεωστὶ διαταχθέντα ὑπὸ Ἐρρίκου τῆ Γ. ξευτῆ, καὶ Οὐττωνος τοῦ Μάγνε Ἐπισκοπεῖα πολλὴν αὐξησιν ἐλάμβανον, καὶ εἰς τὰς ἐπισηματέρας Ἐκκλησίας ἄνδρες σοφοὶ ἐτρέφοντο, οἵτινες ἐκταγίνοντο εἰς τὸ διδάσκειν, καὶ παιδαγωγεῖν τὰς εἰς ἐκείνας τὰς τόπους εὐρισκομένας νέας, ἀνάγνωδι περὶ τῆς τὸν Γράντζιον (α), καὶ Χύτραιον τοῦ Σάξονα (β).

Κατάστασις
τῶν ἐν Γερ-
μανίᾳ Ἐκ-
κλησιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ἔχοντες τόσον ἀξιόλογοι ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἔγιναν αὗται ἢ ἐν Μεδίῳ, ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν Βιττωνίᾳ, ἢ ἐν Ρώμῃ, ἢ ἐν Σίλβαρτέκῳ, ἢ ἐν Ρήμοις, ἢ ἐν Μασωνίᾳ, καὶ ἢ ἐν Ρήμοις ἑτέρα.

Σύνοδος
Μεδίῳ.

§. 2. Ἡ ἐν Μεδίῳ συνήχθη ὑπὸ Οὐένε τῆ Ραβέννης Ἀρχιεπισκόπου, τῷ 973. ἥτις φιλονεικίαν τινὰ μεταξὺ τῶν διαφειρομένων μεγιστάνων τῆς Γερμανίας Πέτρου, καὶ Λαμβέρτου συνεβίβασεν.

§. 3.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. μγ'.

(β) Βιβλ. τελετ. σελ. 925. ἐκδ. Ληψίας αθην'.

§. 3. Η' εν Κωνσταντιναπόλει ἔγινεν ἐν ἔτει 683. (α), ἣτις Βασίλειον τὸν Πατριάρχην ἐπὶ ἐγκλήμασι μερικοῖς κατηγορηθέντα καθεῖλε, & Ἀντωνιον τὸν Σταδίτην ἀντ' αὐτῶν προεχειρίσατο Πατριάρχην.

§. 4. Η' ἐν Βιττωνίᾳ τῆς Ἀγγλίας συνήχθη τῷ 983. (β), δι' αἰτίαν τῶν κληρικῶν, & μοναχῶν ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, διαφερομένων περὶ τῆ γάμου τῶν ἱερέων.

§. 2. Η' ἐν Ρώμῃ ἐν ἔτει 989. δι' αἰτίαν τῶ ἐν Στρώγοις Ἐπισκόπου, ὅστις διὰ τὴν ἀσέβειαν τῆ ποιμνίας, ἄφησε τὴν Ἐπισκοπὴν, προσετάγη δὲ ὑπὸ τῆς συνόδου νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτήν, ὅτι οἱ ἀκροαταὶ ὑπέσχεθησαν νὰ διορθωθῶσιν.

§. 6. Η' ἐν Σιλβανέκτῳ τῷ 990. (γ) ἔγινεν, εἰς τὴν ὁποίαν Ἀρναλφος ὁ τῶν Ρήμων Ἐπίσκοπος ὑποπτευθεὶς, ὡς τάχα συνεργὸς τῆς προδοσίας κατ' ἣν ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν Κάρολος ὁ τῆς Λοθαριγγίας Δάξ, πρὸς ἀδωσίαν ἑαυτῷ ἀκοινωνησίας ἀπόφασιν κατεψήφισατο, κατὰ τῶν ἐν Ρήμοις ληξῶν, & πάντων τῶν συνεργῶν ταύτης τῆς προδοσίας, τὸτο τὸ ἴδιον ἐποίησαν, & οἱ λοιποὶ τῶν ἐκείσε συναχθέντων Ἐπισκόπων· σώζεται αὐτὴ τῆς ἀκοινωνησίας ἀποφάσεως ἀναγορευθεῖσα ἐν τῇ Ρήμων συνόδῳ κεφ. ιδ'. παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατοντ. (δ).

§. 7. Η' ἐν Ρήμοις συνήχθη τῷ 992. (ε), εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιωρίσθη Ἀρναλφος ὁ Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἐκβληθῇ ἀπὸ Οὐγωνα τὸν Κάπητον, καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ Γήβερτος, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω. τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου σώζονται παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατοντ. (ς).

§. 8. Η' ἐν Μεσωνίῳ, & ἡ ἐν Ρήμοις, ἑτέρα πάλιν διὰ τὸν Γήβερτον, & τὸν Ἀρναλφον διέλαβον, & τελευταῖον καθαιρεθέντος τῆ Γιβέρτου ἀπεκατέστη εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἀρναλφος (η).

(α) Αὕτη ἡ σύνοδος συνήχθη τῷ 975. ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Ζωναρᾷ, Κερσπαλάτῃ, Γεωργίῳ διακόνῳ, & Βαρωνίῳ.

(β) Κάλλιον τῷ 975. (γ) Κάλλιον τῷ 988.

(δ) Ἐκατοντ. Γ. κεφ. Θ'. σελ. 246.

(ε) Κάλλιον τῷ 991. ἣτις & κεφάλαια πδ'. περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἐξετέτο.

(ς) Ἐκατοντ. Γ. κεφ. Θ'. σελ. 246. ἕως 282.

(η) Συνήχθησαν & ἑτεραι σύνοδοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, & πρώτη ἡ Ρεμνησία, τῷ 900. ἔπει, ἣτις ἀναθεμάτισεν τὸς φονεῖς Φάλλωνος τῶ Ἀρχιεπισκόπου. Τῷ 904. ἡ ἐν Ρώμῃ Λατερανήσια παρὰ Βενεδίκτη Δ'. παρόντος & τῷ Ἀντοκράτορος Λεοδρίκου Δ'. εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνταξίας.

Τῷ 928. ἡ Δεϊσβεργηνσία συνήχθη ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βένων ἡσυχάζων εἰς τὰς ἐρήμους τῶν Ἀλπέων ὁρῶν ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος Μετήνσιος, ἀλλ' ὕστερον, ἀπὸ δύο χρέους τυφλεῖται ἀπὸ τῆς Μετηνσίας, & μὴ δυναμένη πλέον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τῆς Ἐπισκοπῆς συνήχθη ἡ παρῶσα σύνοδος & ἀφώρισε τὸς πολυμηρεῖς, καὶ διάδοχον αὐτῆς ἐκλέξε.

Τῷ 932. ἡ Ερפורδηνσία περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνταξίας διωρίσασα κεφάλαια ε'.

Τῷ

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η σ

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τον παρόντα Ἰ. αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἑδεμία ἀμφισβήτησις ἐκινήθη περὶ τῶν δογμάτων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι δὲν εὐρέθησαν πανηγρὰ πνεύματα αἱρετικῶν, ὅπως νὰ σρεβλώσωσι τὸ νόημα τῶν Γραφῶν, καὶ τῶν Πατέρων. ἐν μόνον ἐσύγχυσε δι' ὀλίγον καιρὸν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως, ἡ δόξα δηλαδὴ τινῶν Κληρικῶν τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἤθελον ὅτι ὁ ἄρτος, καὶ οἶνος τῆς Εὐχαριστίας, νὰ μὲν ὁ αὐτὸς μετὰ τὴν μεταστίωσιν, καὶ νὰ μὴ εἶναι πᾶρεξ τύπος τῷ Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Τοιαύτη σφαλερὰ δόξα ἐλέγχθη ἀπὸ πολλὰς. προσέτι ἀναγινώσκεται εἰς ἓνα χρονικὸν τοῦ Κασρησία μοναχίου, ὅτι Δόρλανδος Ἀββᾶς τοῦ αὐτοῦ μοναχίου ἤλεγξε πρὸς τὸ 953. ἔτος Βάλφρεδόν τινα, ὅς τις ἐδίδασκεν ὅτι ἀποθνήσκων ὁ ἄνθρωπος, ἀπέθνησκεν ἐν ταυτῷ τῷ σώματι, καὶ ἡ ψυχὴ. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἑδεμία σύνοδος, ἔγινε περὶ τῆς Διδασκαλίας, ὅθεν φαίνεται πᾶσι ἑδεμία νέα αἵρεσις ἐσύγχυσε τὴν Ἐκκλησίαν περὶ τῆς Διδασκαλίας.

Εὐταξία.

§. 2. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἄρχισε νὰ ἐκκλίνει μάλιστα εἰς τὴν Δύσιν, ὅπως οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι μὲν ὅλον ὅπως ἦσαν δε-

Τῷ 975. συνήχθη σύνοδος ἐν Ρήμοις, ἣτις ἀφώρισε Θεόβαλδον τὸν Ἀμβριανσιον Ἐπίσκοπον, ὅπως βεβαίως ἤγαγε τὴν Ἐπισκοπὴν.

Τῷ 989. συνήχθη σύνοδος εἰς Κάρροφον Πικταύων, ἣτις τρεῖς ἀνεθεματισμὸς ἐξέδωκε κατὰ τῶν ἀρκαζόντων τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰς τῶν πτωχῶν περιστάς, καὶ κατὰ τῶν τυκτόντων τὰς κληρικὰς.

Τῷ 996. ἡ ἐν Ρώμῃ, ἣτις ἐθέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Ἀυτοκράτορες νὰ ἐκλέγωνται ἀπὸ ἑπτὰ ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας.

Τῷ 997. ἡ ἐν Τικίω συνήχθη, καὶ ἡ ἐν Ραβέννῃ, ἡ μὲν ἀναθεμάτισε τὸν Κρησκέντιον, ἡ δὲ περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας γ. κανόνας ἐξέδωκεν.

Τῷ 998. ἡ ἐν Ρώμῃ περὶ Ροβέρτου Βασιλέως, ὅς τις σύγγενῃ τινα ἔλαβεν εἰς γυναικα. συνήχθη ἐπὶ Γεηγορίῃ ε. παρόντος καὶ τοῦ Ἀυτοκράτορος Γ. ὁπῶς κανόνας ἐξέδωκε, δύο εἰς ἀποχωρισμὸν τοῖσδε συνοικεσίς, καὶ ἕξ περὶ λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων.

Τῷ 999. συνήχθη ἡ ἐν Πικταύοις σύνοδος, καὶ κανόνας γ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας.

θετομένοι εἰς πολλὰς ἀταξίας, εἶχον μεγάλην ἐξουσίαν, ἀγκαλὰ καὶ πολλοὶ ἐναντιώθησαν εἰς τὴν μάταιον καὶ φαντασιώδη αὐτῶν Ἐκκλησιαστικὴν μοναρχίαν, ὡς οἱ τῆς Ἀλαμανικῆς Ἐπίσκοποι, οἵτινες ἰσχυρῶς ἀντετάθησαν διὰ τὴν σύστασιν τῶν Ἐπισκοπικῶν θρόνων, ὅπῃ οἱ Παπὰι ἐδοκίμαζαν εἰς τὴν Μοραυίαν, καὶ οἱ τῆς Γαλλίας, ὅπῃ ἐναντιώθησαν εἰς μίαν νέαν συνήθειαν ὅπῃ ἐλάμβανε τότε ἀρχὴν, τὸ νὰ ἐπικαλῶνται οἱ Ἐπίσκοποι εἰς τὰς διαφορὰς τῶν τὴν κρίσιν, καὶ ἀπόφασιν τῆς Ρώμης προέδρου. Οἱ Παπιδες δὲν ἐδιώριζαν τότε τὰς Ἐπισκόπους, καὶ Μητροπολίτας, μόνον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔπρεπε νὰ παρρησιασθῶσιν εἰς τὸν ἱερὸν θρόνον διὰ νὰ λάβωσι τὸ Σκιαδίου, τὸ Πάλλιν, καὶ αὐτὸ ὅπῃ ἐδίδετο εἰς σημεῖον τιμῆς, ὑπερον ἐτάπη εἰς σημεῖον ὑπεροχῆς, ὡς εἰς τὰς ἐπομένους αἰῶνας θελομεν ἰδῆ. Ἦσαν εἰς αὐξήσιν καὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι, ὅμως ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐγένετο ἀπὸ τὸν κλῆρον, καὶ ἐβεβαιῶτο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Τὸ περὶ τῆς ἀμφιάσεως προνόμιον ἐδόθη Ὁττωι Α'. παρὰ Λέοντος Ζ'. εἰς τρόπον ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἐπισκόπων κτ'. ἐγένετο ἀπὸ τὸν κλῆρον, ἀπὸ δὲ τὸν Αὐτοκράτορα ἐλάμβανον οἱ ἐκτελεγμένοι Ἐπίσκοποι τὸ δακτυλίδιον, καὶ τὴν ράβδον.

§. 3. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἀρχήσε νὰ συχνοσυνιῇται ἡ μετάθεσις τῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ μίαν ἐπαρχίαν εἰς ἄλλην, μάλιστα εἰς τὴν Δύσιν προσέτι νὰ δίδωνται συμβουδοὶ τοῖς Ἐπισκόποις, μετ' ἐλπίδα νὰ γίνωνται καὶ διάδοχοι αὐτῶν. Ἡ ὑψηλοφροσύνη καὶ ἔπαρσις τῶν Ἐπισκόπων ἐφθάσεν εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ὅπῃ νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλαι Ἐπισκόποις ὑπακειμέναι, καὶ νὰ χειροτονῶνται Ἐπίσκοποι νέοι, μήπω τὸ εἰκοσὸν ἔτος τῆς ἡλικίας φθάσαντες. Τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ τῶν μοναζηρίων, οἱ Ἐπίσκοποι τὰ διεσκόρπιζον ἀσώτως.

§. 4. Αἱ τελεταὶ ἐγένοντο εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὡς καὶ πρότερον, εἰς δὲ τὴν Δύσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες ἐμιμῶντο τὰς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Γάμος ἦτον ἀπηγορευμένος ἕως τῆς Ἐβδόμα Βαθμῆ, καὶ ἡ πνευματικὴ συγγένεια τόσον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἔλαβε τόπον. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔχομεν δύο παραδείγματα τῶν Παπιδῶν τῆς διαδόχου Λέοντος Η'. ἦτοι Γεώργιος ΙΓ'. ἡ ΙΔ'. καὶ Γεώργιος ΙΕ'. τῆς μὲν τὸ βάπτισμα τῶν Καρπανῶν, τῆς δὲ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀγίας Οὐλρίχε τῷ 995.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ.
ΑΐΩΝ ΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Εὐρύκου Β. τῷ ἐν Δύσει Αὐτοκράτορος καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇ Δυτικῇ Εκ-
κλησίᾳ.

§. Ι.

Εὐρύκος Β.
Αὐτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
1002.

Βασιλεύοντος εἰς τὴν Ἀνατολὴν Βασιλεὺς τῷ πορφυρογεννήτῃ,
καὶ ἀποθανόντος περὶ τὰς ἀρχὰς τῷ ια. αἰῶνι Οὐτῶνος Γ.
τῆς Δύσεως Αὐτοκράτορος, μετηνέχθη ἡ Αὐτοκρατορία εἰς
Εὐρύκον τὸν Β. ἐπωτομαζόμενον χωλὸν, ἐν ᾧ εἴκει αβ. ὅπως ἦτον Δεξ τῆς
Βοιαρίας, καὶ ἀνεψιὸς Οὐτῶνος τῷ α΄, καὶ διὰ τὰς ἀντιζύλεις τῆς Αὐτοκρα-
τορίας, Εὐγαρόν τὸν Θεριγγικῶν δόκαν, Ερμανὸν τὸν τῆς Ἀλαμανίας, καὶ
Ἀλσατίας Πρίγγικα, καὶ Εὐρύκον τὸν Εὐγγονον τῷ Οὐτῶνος ἐκ τῷ Λη-
δόλφῃ, διολεγὰν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὰς διχοστασίας μερικὸν καιρὸν ἐβάστα-
ξεν· ἠσύνχασε δὲ αὐτὰς δεξιῶς, καὶ ὑποκειμένους εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐποίη-
σε

σε τὰς Σαυρομάτας (τὰς ὁποίας Πολώνες κοινῶς καλεῖσι) τὰς Βοήμους, καὶ τὰς Μοραύους, τρεῖς ἐκστρατείας ἐτέλεσεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ πολλὰ ἀπὸ παντὸς ἤλθον βολικά· αὐτὴ ἡ ἀγιότης ἐπαινεῖται, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἅγιος ὕπερον ἐκλήθη, καὶ πατὴρ τῶν μοναχῶν, βασιλεύσας δὲ χρόνος εἴκοσι καὶ δύο ἀπέθανεν, ὡς ἐτῶν νβ'. καὶ ἐτάφη εἰς τὴν βασιλικὴν τῆς ἁγίας Πέτρας τῆς ἐν Βαβέργῃ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὠκοδόμησεν· ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ Ἑρμάνον τὸν Κόντρακτον (α), τὸν Σίγγβερτον (β), τὸν Δίτμακρον (γ), καὶ ἄλλας.

§. 2. Ἐπὶ ταῦτα τῇ Αὐτοκράτορι Ρώμης ἀρχιερεῖς ἔγιναν Γωάννης ΙΖ' καὶ ΙΗ'. Σέργιος Δ' καὶ Βενέδικτος Η'.

Ρώμης Ε-
πίσκοποι.

§. 3. Γωάννης ΙΖ'. ἡ κατ' ἄλλας ΙΗ'. ἡ ΙΘ'. ἀρχιερατεύσας μόνον μῆνας πέντε ἀπέθανεν, ὅθεν διὰ τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς τε, μαρτυρῶντος τῷ Πλάτῑνῳ, ἔδεν ἀξιωμακτονίαν ἀφῆκε. τὴν ὑπὸ τῷ Οὐδιλίῳ διαταχθεῖσαν ἑορτὴν πασῶν τῶν ψυχῶν προσεβεβαίωσε, καὶ εἰς τὴν ὑπεραίαν πάντων τῶν ἁγίων νὰ ἐορτάζηται διετάξατο.

Γωάννης
ΙΖ'.

§. 4. Τῶτον ἀποθανόντα διαδέχεται Γωάννης ΙΗ'. ἡ κατ' ἄλλας ΙΘ'. ἡ Κ'. ὅστις ζῶν ἀμελῶς κατὰ τὸν Πλάτῑνον, ἔδεν μνήμης ἄξιον ἐποίησε· τὸν διάδοχον ταῦτα Σέργιον Δ' μετὰ πολλὰς ἐπαῖνους οἱ Συγγραφεῖς μεγαλύνουσιν. ὁ Βαρώνιος (δ), διηγείται περὶ ταῦτα τῷ Σεργίῳ, ἐκεῖνα ὅσα διηγῆθη ἀνωτέρω (ε), περὶ Σεργίου Γ'. ὅτι δηλαδὴ ἐφάνη εἰς αὐτὸν νὰ μεταβάλλῃ τὸ ὄνομά τε, Πέτρος τὸ πρότερον ὀνομαζόμενος, διὰ τὴν εὐλάβειαν τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ, ἔτι δὲ διὰ τὴν ἀίσχυρότητα τῷ ὀνόματος, ὡς ἄλλοι διίσχυρίζονται· αὐτὸς ὁ Σέργιος τολμηρότερος πάντων τῶν ἄλλων ὢν, καὶ αὐθαδέστατος, ἐπειδὴ πλατυνομένην, καὶ αὐξανομένην εἶδε τὴν αἵρεσιν τε, καὶ πάντας σχεδὸν λυμαινομένην, καὶ προχωρῶσαν, καὶ σοχαζόμενος πῶς εἶναι καιρὸς νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνα ὅσα ἐπενόει, συνόψισσε πάντας τὰς ὁμόφρονας αὐτῇ, καὶ κοινολογήσας μετ' αὐτῆς εἰς τὸ φανερόν ἐκήρυξε παρεφθαρμένως τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀζυμοθυσίαν νὰ τελεῖται παρέδωκε· Ταῦτα μαθὼν Σέργιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης νὰ εἶναι ἀληθινὰ, καὶ μὴ καταπειδομένα τῷ ἐν Ρώμῃ Σεργίῳ νὰ ἀφελῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καινοφανῆ αἵρεσιν, ἀποτέμνει τῷ κοινῷ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ ἔσβεσε, τὸ ὄνομά τε ἀπὸ τὰ ἱερὰ Δίπτυχα.

Γωάννης
ΙΗ'.

Σέργιος Δ'.

§. 5. Μετὰ τὸν Δ' Σέργιον ἔλαβε τὸν θρόνον Βενέδικτος Η'. ὅστις Αὐτοκράτορα Ερρίκον Β' ἔσχε· ἀποθανόντος δὲ τῷ Ερρίκῳ, τὸν ὅστις εἶχεν εἰς πάντα ὁ Βενέδικτος ὡς ὑπερασπιστὴν, φιλονεικίαι, καὶ ταραχαὶ εἰς τὴν Ρώμην ἠγέρθησαν, καὶ ὁ Βενέδικτος ἐξώδη τῷ θρόνῳ, δὲν ἀπέ-

Βενέδικτος
Η'.

(α) Εὔτει αβ'. (β) Εὔτει αγ'. (γ) Χρον. βιβλ. δ'. καὶ ε'. (δ) Εὔτει αβ'. ἀριθ. 3. (ε) Εὔτει ωμδ'. ἀριθ. 1.

ἀπέραςεν ὅμως πολὺς καιρὸς ὅπῃ πάλιν ἀντεκατεσάθη εἰς τὸν θρόνον τοῦ
καὶ τὸ σχίσμα τῶν ἐν Ρώμῃ κατέπαυσε, φιλιωθέντος μὲ τὰς ἐναντίας τοῦ
ὁ Πλάτινας, καὶ ἄλλοι γράψοντι, μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς καθή-
μενος εἰς μαῦρον ἄλογον ἐφάνη εἰς ἓνα Ἐπίσκοπον, καὶ τὸν ἐπαρκαλέσεν
ὅτι τὰ χρήματα ὅπῃ ἔκρυψε, νὰ τὰ διαμοιράσῃ τοῖς πτωχοῖς, διὰ νὰ ἐ-
λευθερωθῇ ἀπὸ τὰς τιμωρίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐτιμωρεῖτο εἰς τὸν ἄδην.

Καταστάσις
τῆς ἸταλίαςΒασίλειος
Ἰσπανίας.

§. 6. Εἰς τὰς χρόνας ταύτας ἡ Ἰταλία μὲ τὰς διαφορὰς ἀποστασίας, καὶ
νεωτερισμὸς δεινῶς ἐταράττετο.

§. 7. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν μετὰ τὸν Ἀλφονσον, ἐβασίλευε Βιρεμάνδος
ὁ γ'. εἰς τὴν ὁποία τὸν καιρὸν συνέβη, ὥστε καὶ αἱ ἔγκριτοι τῶν Χρι-
στιανῶν ἐπαρχίαι, ἀπὸ ἓνα τὸν μεγαλῆτερον Σάγκτιον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν
ἐξουσίαν τοῦ, ἐφαίνεται δὲ ἅτω, πῶς ἡνωμένα ἔσονται αἱ Χριστιανικαὶ δυνάμεις,
τὰς Σαρακηνὰς ὅπῃ ἦσαν παντὶ διασκορπισμένοι, ἔυκολα νὰ δυνηθῶσι νὰ
διώκωσιν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. Ἀλλὰ τὴν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀπλῶσιν,
ἐμπόδισεν ὁ μεγαλῆτερος Σάγκτιος, διαμοιράσας εἰς τὰς τέσσαρας υἱούς
τοῦ τὸ βασίλειον, οἵτινες ἐμάχοντο ἀναμεταξύ τοῦ μετ' ἄρματα, τὰ ὁποῖα
ἔπρεπε νὰ ἐνώσωσι κατὰ τῶν Σαρακηνῶν.

Ἀγγλίας.

§. 8. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐβασίλευσεν ὁ Εἰβάλρεδος, εἰς τὸν ὁποῖον
ἡκολούθησαν οἱ προῤῥηθέντες χρόνοι ὑπὸ Δανυνῶ τῷ Καντβαρίας Ἐπισκό-
πῳ, εἰς τὰς ὁποίας δηλαδὴ, Σιήνων ὁ τῆς Δανίας βασιλεὺς τὸν τῆς Ἀγ-
γλίας βασιλεῖα Εἰβάλρεδον ἐδίωξε, καὶ οἱ Δανοὶ τόσῃ ἀσπλαγχνίαν εἰς
τὰς αἰχμαλωτιωθέντας εἰδείξαν, ὥστε τελείως μὴτε τὰς ἱερεῖς, μὴτε τὰ ἱερὰ
χρήματα νὰ λυπηθῶσι· μὲ τὸ νὰ ἐπολεμήθῃ δὲ ἡ Καντβαρία, κρεμα-
θέντες πολλοὶ ἀπὸ τὰ αἰδοῖα, ἔδωκαν ἀτιμώτατον θάνατον, καὶ τόσον ἀπὸ
τὰς ἀνδρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, καὶ βρέφη μόλις ἐφυλάχθη τὸ
δέκατον μέρος, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ἐφονεύθησαν. Τὸν Σιήωνα διεδέξατο
Κανῆτος ὁ υἱός, τὸν ὁποῖον ὁ Εἰβάλρεδος εἰς τῆς ἐαυτοῦ Δάνης ἐβίασε νὰ
ἐπιστρέψῃ· ὁ δὲ Κανῆτος μὲ μεγάλας δυνάμεις ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν, ἰσχυρῶς τὸν ἀντεσάθη ὁ Εἰδμνδος, ὅστις τὸν πατέρα Εἰβάλρεδον
ἀποθανόντα διεδέξατο, ὁ δὲ Εἰδμνδος μὲ ἐπιβλαὲς θανατωθεὶς, μόνος τὸ
βασίλειον τῆς Ἀγγλίας ἔλαβεν ὁ Κανῆτος ἐν ἔτει αἰζ'. εἰς τὸν ὁποι-
ον ἦτον πολλὴ φροντίς διὰ τὴν δικαιοσύνην, καὶ διὰ τὴν πρὸς Θεὸν
Εὐσέβειαν.

Δανίας.

§. 9. Εἰς τὴν Δανίαν μετὰ τὸν Σιήωνα, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Κανῆτος, ὅστις ἐκ τῆς Ἀγγλίας Ἐπισκόπος εἰς τὴν Δανίαν μετήγαγεν,
οἵτινες τὴν Χριστιανικὴν πίσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔθνος κατὰ πολλὰ ἐβεβαίωσαν,
ὡς μαρτυρεῖ Ἀββᾶς ὁ Σταδίνσιος (α), καὶ ὁ Γράντζιος (β).

§. 10.

(α) Χρον. ἐν ἔτει κκβ'.

(β) Βιβλ. δ'. κεφ. γ'.

Κατάστασις
Γερμανίας.

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ κατάστασις τῆς Εκκλησίας μὲ τὰς πλυσίας δωρεάς Εἰρήκῃ τῷ Αυτοκράτορος, ὅπως ἐποίει ἀδιακόπως εἰς τὰς ἐν αὐτῇ Εκκλησίας, καὶ ὀλίγην αὐξήσιν ἐλάμβανεν, ὅρα τὸν Δίτμαρον (α), καὶ τὸν Γράντζιον (β).

Σαξονίας.

§. 11. Εἰς τὴν Σαξονίαν, μεγάλην βλάβην ἐπροξένησεν εἰς τὰς Εκκλησίας Βερνάρδος ὁ Δᾶξ τῆς Σαξονίας, ὡς ὁ Γράντζιος διηγεῖται (γ), ὁ υἱὸς τοῦ, καὶ ἄλλοι τινες, ὅρα τὸν Γράντζιον (δ).

Οὐγγαρίας.

§. 12. Εἰς τὴν Οὐγγρίαν, ἐπιστρέψας Στέφανος ὁ βασιλεὺς αὐτῆς εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, οὐκ καὶ τὸ ὑπήκοόν τοι, παντὶ ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἐξαπλώθη, ὡς καὶ εἰς τὰ πλησιόχωρα ἔθνη διὰ μέσσω Γισίλης ὅπως ἐσυνάφθη μὲ τὸν βασιλέα τῶν Οὐγγρων, διὰ παρακινήσεως τοῦ ἀδελφοῦ Εἰρήκῃ τῷ χωλῷ, ὅρα Εἰμάνον Κόντρακτον (ε), Οὔτωνα τὸν Φρισιγγύσιον (ζ), καὶ Ἀββᾶν τὸν Σταδύνσιον (η).

Αἵρεσις γυναικὸς τιμῆς
τῆς Γαλλίας.

§. 13. Εἰς τὰς χρόνους τέσσα μίαι αἵρεσις εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Αὐρηλίαν πόλιν διεσπάρη ἀπὸ μίαν γυναῖκα τῆς Γαλλίας, τῆς ὁποίας μνήμην ποιεῖται ὁ Γλάβρος (θ). ταύτης τῆς αἵρεσεως τὰ πρόκριτα κεφάλαια ἦσαν τὰ παρόντα. α'. πῶς φλυαρίαι εἰσὶν ὅσα εἰς τὴν παλαιάν καὶ νέαν διαθήκην ἐλαλήθησαν διὰ τὴν τρίτην, καὶ μίαν θεότητα μὲ σημεία ἀληθῆ, καὶ τέραττα. β'. ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ νὰ εἶναι ἀπ' αἰῶνος χωρὶς ποιητῆν.

Οἱ παδοὶ αὐτῆς τῆς αἵρεσεως.

§. 14. Αὐτὴν τὴν μωρίαν τῆς γυναικὸς ἐνηγκαλίστατο μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας Εἰρήβετος, καὶ Λισαῖος, κνῶρες φίλοι τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς, καὶ τῶ βασιλεῶς, οἵτινες διέσπειραν ταύτην εἰς τὰς πλησίον τόπους, καὶ ἐλεύθερα ἐξεφώνησαν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ σερεωθῇ εἰς αὐτὰ τὰ δόγματα πᾶν τὸ πλῆθος· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅτε μὲ φοβερισμὸς, ὅτε μὲ παρακαλέσεις ἐβουλήθη Ρώβετος ὁ τῶν Φράγκων βασιλεὺς νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὰς ἀπὸ τοιαύτης φρενοβλαβίαν, διὰ προσαγωγῆς τοῦ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκάησαν ὅμα μὲ ἄλλας, ὅπως ἐδόξαζον αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ πάντες μὲ ὅμοιον θάνατον ἀπετεφρώθησαν.

Σύνοδος κατ' αὐτῆς τῆς αἵρεσεως.

§. 15. Συνεκροτήθη ἀπὸ Ρώβετον τὸν Ρῆγα τῶν Φράγκων καὶ σύνοδος εἰς Αὐρηλίαν τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ αἶζ'. ἔτος κατὰ τῶν νέων Μανιχαίων τῶν αἰρετικῶν, οἵτινες ἐδόξαζον, τὴν ρηθεῖσαν αἵρεσιν.

Σύνοδος Φραγκοφρετιῶν, καὶ Σαλμοναδία.

§. 16. Οἱμοίως κατηγγέλθησαν ὑπὸ Εἰρήκῃ τῷ Αυτοκράτορος σύνοδοι δύο, ἡ μὲν ἐν Φραγκοφρέτῳ πόλει τῆς Γερμανίας, ἐν ἔτει ας'. παρόντος καὶ αὐτῇ τῷ Αυτοκράτορος, ἥτις διέλαβε περὶ τοῦ ἀνορθῶσαι Ἐπισ-

40-

(α) Χρον. βιβλ. ε.

(β) Βιβλ. δ. λερ. ι.

(γ) Βιβλ. δ. κεφ. μ'.

(δ)

Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ βιβλ. γ'. κεφ. λβ'.

(ε) Ε' ἐτει φλη'.

(ζ) Βιβλ. ε'.

κεφ. κζ'.

(η) Ε' ἐτει φι'.

(θ) Βιβλ. γ'. κεφ. η'.

κοπήν εἰς Βαμβέργην πόλιν τῆς Γερμανίας, ὅρα τὸν Βαρώνιον (α), ἡ δὲ ἐν Σαλιγενσαδίῳ τῷ αἰβ. καὶ ἐδέσπισεν ὅτι αἰεὶς νὰ ἔμβη ἀρματωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πλὴν τῆ βασιλείας. Τὰ δεσπύσματα αὐτῆς ἀνάγνωσται παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατ. (β), καὶ τῷ Βαρωνίῳ (γ), τὴν δὲ περίληψιν αὐτῆς παρὰ τῷ Οὔσιανδρῳ (δ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Ῥωμανῶν τοῦ Ἀργυροπέλου, καὶ Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγό-
νος, ἐν δὲ τῇ Δύσει Κηρόραδε Β΄. καὶ τῶν
γενομένων ἐκ αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Ῥωμανὸς
Γ. Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
1028.

Μετά τὸν Βασίλειον, καὶ Κωνσταντῖνον τὰς Πορφυρογεννήτας ἀδελφούς, Ῥωμανὸς Γ. ὁ Ἀργυρόπελος, ἀνὴρ εὐγενής, ὅπῃ ἦτον ἀναδρεμμε-
νος εἰς λόγους μαθημάτων, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας μετέχων, ἐμπειρο-
καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ νόμους, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει αἰβ. βιαίως πρὸ
τῆς ἀναρρήσεως χωριθεὶς τὴν νόμιμον τὴν γυναῖκα, καὶ συναφθεὶς μετὰ τὴν
τὴν θυγατέρα τῆ βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ εὐθὺς ἐξέκοψε τὸ ἀδελφόν
γυιόν, καὶ εἰς τὰς ὑμνωδὰς τῇ Θεῷ ὅπῃ ἦσαν κεκληρωμένοι εἰς τὴν μεγάλην
Ἐκκλησίαν, τὴν χορηγούμενην τῶν φλωρίων δόσιν ἀπὸ βασιλικὸν ταμεί-
ον, ἡύξησε, καὶ νὰ δίδωται χρυσὴ λίτρας π. κατ' ἔτος, ἱερέων πῶς
δὲν τὰς ἐφθάνει ὅσα ἐλάμβαναν πρότερον, διότι ἔγινε ποτὲ οἰκονόμος τῆς
τῇ Θεῷ Λόγου ἐπωνύμου Σοφίας, καὶ ἄλλα καλὰ εἰς τὸ ὑπῆκοον ἐποίησεν·
ἐτίμησε δὲ καὶ συγγέλους τρεῖς μητροπολίτας ἀναδείξας, τὸν Εὐφρόσιν Κυ-
ριακόν, ὡς ἀδελφόν τῇ Πατριάρχῃ, Δημήτριον τὸν Κυζίκου, ὡς ἡγαπημέ-
νον τῇ καὶ πρὶν λάβῃ τὴν βασιλείαν, καὶ Μιχαὴλ τὸν Εὐχαΐτων, συγγε-
νὴ τῇ ὄντα ἐξ αἵματος· Ἐπὶ τέτοις ὁρμῶν κατὰ τῶν ἐν Συρίᾳ Ἀράβων,
καὶ νικηθεὶς ἀπὸ αὐτῶν, δὲν ἔδειξεν εἰς τὰς ὑπῆκοας τῇ τὴν πρώτην γνώ-
μην, ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἀλλ' ἠλλοιώθη τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον
ἠλλοίωσιν· Τελευταῖον ἀγαπήσασα ἐρωτικῶς ἡ Ζωὴ, Μιχαὴλ τὸν Παφλα-
γόνα (εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἐχάρησε μεγάλην ὠραιότητα), διὰ τὸν ἔ-
ρω-

(α) Χρον. ἐν ἔτει αἰβ. αἰβ. 1. (β) Ἐκατοντ. ΙΑ΄. κεφ. Θ΄. σελ. 238. (γ)

Εν ἔτει αἰβ. αἰβ. 18. (δ) Ἐκατοντ. ΙΑ΄. βιβλ. α΄. κεφ. ζ΄.

ῥωτα αὐτῶ ἐπεβελεύθη ὑπ' αὐτῆς ὁ βασιλεὺς Ρ'ωμανός, καὶ ἀδελφὸς ἀπε-
τὴν γῆ ἐν τῇ Κολυμβήθρᾳ τῇ Λατρῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης πέμ-
πτης, βασιλεύσας χρόνος πέντε ἡμισυ.

§. 2. Τελευτήσαντος τοιοιτοτρόπως Ρ'ωμανῶ τῷ Ἀργυροπάλῃ, ἡ βα-
σιλὶς Ζωὴ εὐθὺς λαβῶσα τὸν Μιχαὴλ, καὶ εὐλογησάντων βασιλικῶν φορέσασα
αὐτὸν, καὶ μετὰ διάδημα σεφανώσασα τὴν κεφαλὴν τε, τὸν ἐκτίθειεν εἰς τὸν
βασιλικὸν θρόνον, καθίσασα καὶ αὐτὴ πλησίον τε, καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν ἐκεῖ
παρόντα νὰ τὸν εὐφρηνίσωσι, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσωσιν, ὅπως πρότερον ἐ-
μοιχεύθη μετ' αὐτὸν, καὶ τὸν ἔκαμε κοινωνόν καὶ τῆς κλίνης, καὶ τῷ βασιλεῖ
ἐκτίθειεν λέγουσι τινές, ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα ὅπου ἐφάβαν τὰ ἅγια
Πάτρι, νὰ ἔγινε καὶ ὁ γάμος, καλέσασα τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιον παρὰ
καίρα, καὶ βιάσασα αὐτὸν νὰ ποιῇ τῆς γάμου, καὶ διὰ νὰ τὸν καταπεί-
σῃ τῷ ἔδωκε λίτρας Ἱ. χρυσί, καὶ ἄλλας τόσας ἔδωκε τῷ κλήρῳ. Ταῦ-
τα λοιπὸν κατορθώσασα ἡ βασίλισσα τῷ ἀδελφῷ. ἐδάβρει νὰ λάβῃ πᾶσαν τὴν
ἐκείνην τῆς βασιλείας, καὶ νὰ ἔχῃ τὸν Μιχαὴλ ὡς ὑπηρέτην της, ἀλλ'
ἠκολούθησε τὸ ἐναντίον· διότι ὁ Μιχαὴλ εἰς καιρὸν τινα τὴν εὐχαριστῶσε
περὶ τήν, ἀλλ' ἔπειτα ὑποπτειδεῖς εἰς αὐτήν, καὶ φοβηθεῖς δι' αὐτὸν,
μετέβαλλε τὴν γνώμην τε, καὶ τὴν ἐσφάλισεν εἰς τὸν γυναικωνίτην, διω-
ρίσας καὶ φύλακας δι' ἀσφάλειαν, καὶ ἔτιως ἔλαβε πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς
βασιλείας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἤυξανεν ἡ ἀρρώστια τε, τὴν ὁποίαν ἄλλοι καλοῦσι
δαιμόνιον μῆνυμα, ὅπως ἐσυνέβη εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐπιτοχίαν πρὸς τὸν Ρ'ω-
μανόν, ὅταν τὸν ἠρώτησεν ἂν τὸν ἀγαπᾷ ἡ βασίλισσα, καὶ τὸν ἐπινγε
καθὼς παλαιότερον τὸν Σαῦλ, ἄλλοι δὲ μανίαν, καὶ παραφορὰν, καὶ ἐπιλη-
ψίαν, ἔλαβε πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας ὁ ἀδελφός τε Γεώργιος
ὁ εὐνοῦχος, ἐμπειρὸς ἂν, καὶ δραστήριος, καὶ πρὸς ἔγκον φροντίζων ἀκρά-
τος. ὁ δὲ βασιλεὺς κατακυριαννόμενος ἀπὸ τὴν ἀρρώστιαν, καὶ μὴ εὐρίσκων
ἐλευθερίαν τῷ πάθῃ, ἐμοίραζε χρήματα πολλὰ, καὶ οἰκοδόμοι Ἐκκλησίας,
καὶ ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην δεόμενος τῷ καλλιῶνι μάρτυρι Δημητρίῳ,
διὰ νὰ εὐρὴ θεραπεῖαν τινα εἰς τὸ πάθος τε, καὶ παῖδια ἀρτιγεννῆ ἐβάπτι-
ζεν, ἔχι ἀπὸ δεισιδαιμονίαν, ὡς οἱ Λυθιανισαὶ φλυαροῦσιν, ἀλλ' ἀπὸ
εὐλάβειαν, καὶ εὐεργασίαν κινέμενος. τέλος εἰς ὑδρώπικα πεσὼν, Καίσαρα
προεχίρεισε τὸν ἀνεψιὸν τε Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην, τὸν ὁποῖον Σετὸν
ῥων της ἡ βασίλισσα ἐκήρυξε, καὶ ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς βασιλείας ἔκοψε
τὰς τοίχας τῆς κεφαλῆς τε, καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸ μοναστήριον τῶν θαυ-
ματουργῶν Ἀναργύρων, ὅπου αὐτὸς οἰκοδόμησε, καὶ ζῆσας ὀλίγον καιρὸν
μετέστη πρὸς τὰς αἰδοῦς μονὰς, μέχρι ἐσχάτης τῆς ἀναπνοῆς κλαίων καὶ ὀδυ-
ρόμενος διὰ τὸ τόλμημα ὅπου ἐπραξεν πρὸς τὸν βασιλέα Ρ'ωμανόν· ἦσαν δὲ
βασιλεὺς καλὸς, καὶ ἡμερὸς ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἐβασίλευσεν ἑπτὰ
χρόνος, ἢ κατὰ τὸν Κεδρηνόν (α), καὶ μῆνας ὀκτώ.

Ccc 2

§. 3.

Μιχαὴλ ὁ
Παφλαγον
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
1034

Εγγεγραφοῦς
ἐπιστολὴ τῆς
Χριστῆ πέμ-
πεται εἰς
Κωνσταντι-
νούπολιν.

Ἀλέξιος ὁ
ἐκδότης
Πατριάρ-
χης Κπ.

Ἀκαταγα-
σίαι, ἡ δει-
νὰ ἐν Κων-
σταντινὸ-
λει.

Οἰκοδομή
τῆς τῶν
Γβήρων ἡμο-
νίας.
Κατάστασις
τῆς Αἰγύπτου.

§. 3. Ὁ πρωτοσπαθῆριος Γεώργιος ὁ Μανιάκης, στρατηγὸς ὢν εἰς τὰς χώρας περὶ τὴν Ευφράτη ποταμῷ, ἔλαβε τὴν Εὐδοκίαν, ὅπῃ ἡ τὴν αὐτογράφον ἐπιστολὴν τῷ Θεῷ, ἡ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐρὴν, ἐπέσειλε τῷ βασιλεῖ Ρωμανῷ.

§. 4. Εἰς τὰς καιρὸς αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦν Ἀλέξιος ὁ Σταδίτης, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμαζον νὰ καθήρωςιν τινὲς ἀπὸ τὰς ἀρχιερεῖς τὰς φίλας Γωάννα τῷ ἀδελφῷ τῷ βασιλεῖ Μιχαήλ, ὅπῃ ἡγάπα κατὰ πολλὰ νὰ προσαυθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡσὰν ὅπῃ δὲν ἐγένινεν ὁ Ἀλέξιος μετ' αὐτὴν ψήφον, ἀλλὰ μετ' βασιλικῇ ἐξουσίᾳ· εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἀλέξιος ἀπεκρίθη, ἡ ἐπρόβαλε πῶς εἰάν δι' ἐγένινεν, ὡς λέγεται κανονικῶς Πατριάρχης, ἡ ὅσοι παρ' ἐμῶν ἐχειροτονήσαν Μητροπολίται, πρέπει νὰ καθαιρεθῶσι μετ' ἐμῶν, ὅπῃ ἐνδεκα ἡμισυ χρόνους ἐκυβέρνησα τὴν Ἐκκλησίαν· Τότε τὰς λοιπὰς ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν τῷ Πατριάρχῃ κατηγόρων νὰ στασιάσωσιν ἐκίνησε, ἡ ἔμεινεν ὁ πόθος ὁρφανοτρόφῃ Γωάννῃ ἀτελειώτος, διὰ τὸν Κυρίκῃ Δημήτριον, τὸν Νικημδεῖας Ἀντώνιον, τὸν Σίδης, καὶ Ἀγκύρας τὰς ἀδελφὰς, καὶ ἄλλας τινὰς.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Πατριάρχῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τῷ Ρωμανῷ ἐγένετο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς ταραχὲς εἰς τὰς ἀρχιερεῖς διὰ τὴν καθέδραν εἰς τὴν Λαϊταργίαν, μὴ καταδεχόμενοι οἱ μητροπολίται νὰ προκαθίσωσιν αὐτῶν οἱ σύγγελοι εἰς τὸ σὺνδρονον. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνους ἐγένετο ἡ πείνα, σεισμός, ἐπέσεν ἀκρίς, ἐσυνέβη ἀνομβρία, ὡς διὰ μῆνας ἕξ νὰ μὴν ἔβρεξε· ποιοῦντες δὲ λιτανεῖαι οἱ ἐν Κωνσταντινὸλει ἔχον μόνον δὲν ἔβρεξεν, ἀλλὰ ἡ χαλάζι πολὺ ἐπέσεν, ἡ ἐστύντριψε δένδρα, ἡ κεραυνοὶ τῆς πόλεως.

§. 6. Εἰς τὸ ὅρος τῷ Ἀθῶνι ὁ Βαρασβατζέτης τὴν τῶν Γβήρων ἡμῶν κατὰ τέρας τὰς χρόνους οἰκοδόμησεν.

§. 7. Εἰς τὴν Αἰγύπτου θανάτος Ἀμερ τῷ ἡγεμόνι αὐτῆς, κατὰ τὸν Ζωναράν (α), ἡ Ἀζιος κατὰ τὸν Κεδρηνόν (β), ὅπῃ ἐλυσσασε κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἡ ἐπρόξενει πολλὰ κακὰ εἰς αὐτὰς, ἡ γυνὴ ἐκείνη Χριστιανὴ ἔσα ἐκατάπεισε τὸν υἱὸν τῆς νὰ φιλιωθῇ μετ' αὐτῆς Ρωμαίως, ὅς τις ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ἐκείνας ὅπῃ θέλασι νὰ οἰκοδομήσωσι τὸν ἐν Γερουλύμοις ναὸν τῷ Κυρίῳ, ἡ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ ὁ πατήρ τῶν ἐγκρήμνισεν· ἐπέμψεν λοιπὸν ὁ Μιχαήλ, ἡ οἰκοδόμησε τὸν ναὸν ἀνὰ γνωστὴν περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναράν (γ), τὸν Κεδρηνόν (δ), τὸν Γλυκῆν (ε) τὸν Σκυλίτζην (ς) κτ'. Καὶ αὐτὰ μὲν περὶ τῶν τῆς Ἀνατολῆς Αυτοκρατόρων.

§. 8.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΖ'. σελ. 189.
180. (δ) Σελ. 564. ἕως 585.

(β) Σελ. 572.

(γ) Χρον. βιβλ. ΙΖ'. σελ. 246.

(ε) Χρον. Γρηγ. Δ'. σελ. 246.

(ς) Εἰς τὰς

χρόνους αὐτῶν.

§. 8. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν περὶ τὰς ἐσχάτας ἀναπνοὰς ὡν Εὐρύκοις Β'. συνεζήτατο, καὶ παρήγγειλε τὰς ἐγκριτωτέρας μεγιστάνας διὰ τὰ διαδεχθῆ τὴν αὐτοκρατορίαν Κάρραδος ὁ Δεξ Φράγκων, μετὰ τὸ ὅποιον τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἐκεῖνοι ὁμοφωνήσαντες τὰ αὐτοκρατορικά γνωρίσματα εἰς τὸν Κάρραδον ἀποστέλλωνται φανερά ἀπὸ τὴν Κενιγδάαν τὴν Αὐγῶσαν ἐν ἔτει αὐτοῦ. ἦτον δὲ ἐκεῖνος ὡς μαρτυρεῖ Οὔττων ὁ Φρισιγγήνσιος (α), ἡγεμὼν, εἰς μὲν τὰ ἄρματα ἀνδρείας, εἰς δὲ τὰς συμβαλάς προβλεπτικός, μετὰ σοφίαν τόσον ἐξωτερικὴν, ὅσον καὶ πολιτικὴν εὐλοισμένος, ἀρετῶς εὐλαβὴς εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίσιν, καὶ προσφέρων τὴν πρέπσαν ταπεινώσιν εἰς τὰς βασιλεῖς· εἰς δὲ τὸν υἱὸν τῆς Εὐρύκοις, Ρόδελφος ὁ τῆς Βουργουντίας βασιλεὺς, ὡς ἀνεψιὸν τε εἰς τὴν διαθήκην ἀφῆκε τὸ βασίλειόν τε, τὸ ὅποιον θέλων μετὰ τὰ ὅπλα τὰ τοῦ περιποιηθῆ Αἰθων ὁ τῆς Κελτικῆς κόμης, σφοδρῶς ἀπὸ τὸν Κάρραδον πολεμηθεὶς ἐνίκηθη, καὶ τὸ βασίλειον τῆς Βουργουντίας εἰς ἐπαρχίαν μετηνέχθη, ἐμοίως ὁ αὐτὸς Κάρραδος τὰς Βοήμας, τὰς Πολωνίας, καὶ τὰς Οὐγγρας ἐταπείνωσε, καὶ πόλεις πόλεις τῆς Ἰταλίας ὅπῃ ἤθελεν, καὶ ἐπαραινόμενος νὰ νεωτερίσῃ δεξιῶς ὑπέταξε διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν πολλοὶ Εὐπίσκοποι τῆς Ἰταλίας ἐξωρίσθησαν· τελευταῖον ἐπανελθὼν, καὶ ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ἐν Οὐλτραϊέντῳ τῆς Φρισίας ἀπέθανε, τῷ ἰδ. ἔτει τῆς Αὐτοκρατορίας τε, ὡς γράφει Οὔττων ὁ Φρισιγγήνσιος (β), καὶ Εὐμανὸς ὁ Κόντρακτος (γ), ἂν καὶ ἄλλοι λέγασιν τῷ ἰδ. νὰ ἀπέθανε. Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγίας Μαρίας τῷ ἐν Σπείρα τῇ πόλει.

§. 9. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς Αὐτοκρατορίας Ρώμης ἀρχιερεῖς ἐχρημάτισαν Γεώργιος ΙΘ'. ἢ Κ'. ἢ ΚΑ'. ὁ τῷ Βενεδικτῷ διάδοχος, ὅστις Κάρραδον τὸν Αὐτοκράτορα ἐξεψε· τὸν βίον τῆς νὰ ἐπαινεῖται πολλὰ γράφει ὁ Πλάτινας· ὁ δὲ Βαρώνιος (δ), διηγεῖται, πῶς αὐτὸς μετὰ μαγανείας, καὶ μαγείας νὰ ἐπέβη τῷ θρόνῳ· ἐκεῖνο δὲ ὅπῃ ἀποδείχνη κατωτέρῳ (ε), ἀπὸ τὸν κακέμφατον Γλάβρον, ἦτοι τὸν κακῶς λέγοντα, ὅτι οἱ Γραικοὶ προσκομίσαντες δῶρα, ἐζήτησαν, ὅτι νὰ σέρξῃ ὁ Γεώργιος νὰ ἐνδώσῃ ὅπῃ νὰ εἶναι, καὶ νὰ λέγῃται ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία εἰς τὴν ὑπ' αὐτὴν οἰκουμένην Οἰκουμένην, καδῶς τὴν ἐν Ρώμῃ ἐν τῇ καθόλῃ καθολικὴν, καὶ ἐκεῖνος κρυφίως τὸ νὰ λέγῃται ἔτις ἔκρινε, καὶ εὖρεν εὐλογον σέξας, καὶ ἤθελε συγχωρήσῃ βέβαια, ἀνίσως Βίλλελμος ὁ Αββὰς γράψας πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν δὲν τὸν ἐμπόδιζε, φανερά εἶναι ψεῦμα, διότι οἱ Γραικοὶ πρὸ χρόνων τοσούτων βεβαιωμένον ἔχοντες τῆς ἀπὸ τε βασιλεῖς, καὶ συνόδους, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῷ Γεωργίῳ.

Ccc 3

vñ

Κάρραδος
Β'. Αὐτο-
κράτωρ Δύ-
σεως ἀπὸ
Χ. Γ.
1023.

Γεώργιος
ΙΘ'. Ρώ-
μης Εὐπί-
σκοπος.

(α) Βιβλ. 5'. κεφ. κη'.

(β) Ἐν ἔτει αὐτοῦ. ἀριθ. 3.

(γ) Τῷ αὐτῷ ἔτει ἀριθ. 5.

(δ) Βιβλ. 5'. κεφ. κθ'.

(ε) Ἐν ἔτει αὐτοῦ.

νὰ πρὸς τὰς Πατριάρχας τῆς Κωνσταντιναπόλεως, Ἐπιφάνιον, Ἀνθιμον, καὶ Μηνᾶν, εἰς τὰς ὁποίας Μακαριωτάτης αὐτῆς, καὶ Οἰκουμενικῆς Πατριάρχας ἀναφωνεῖ, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, πῶς ἤθελαν ζητεῖ τὸτο ἐπὶ Γεωάννη τῷ Μάγνῃ κατ' αὐτὸν νὰ βεβαιωθῇ, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι φλυαρία, ἀπὸ τὰ ὁποία ἄλλο δὲν φαίνεται, παρὰ μόνον, ὅτι δὲν δύνανται οἱ τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας προσάται μέγα μῦθος νὰ μὴ παρανομήσωσιν, παρὰ ἐὰν διὰ τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, νὰ ἤθελαν ἀσυκώσῃ τι τῆς τῷ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ ἐξουσίας. καὶ Βενέδικτος Θ΄. διὰ τὸν ὁποῖον ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ ρηθῆσεται.

Ψευδοσύνοδος ἐν Βιττερίῳ.

§. 10. Ἐπὶ τὰτα τῷ Καρράδῳ ἐγένινεν ἡ ἐν Βιττερίῳ Ψευδοσύνοδος ἐν ἔτει αλδ'. (α), ἣτις ἐδέσπισε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κερὰν, τετέσι τὰς κληρικὰς νὰ ξυρῆσῃσι τὸ γένειον, καὶ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς νὰ κόπτωσιν. ἀπηγόρευσε προσέτι τὸν γάμον τελείως ἀπὸ τὰς κληρικὰς, ἐναντίον τῆς ἁ. Οἰκουμενικῆς συνόδου, καὶ ἐπρόσβαξεν εἰς ἐκείνας ὅπῃ ἔξην μὲ τίμιον γάμον, πῶς ἐὰν δὲν δελήσωσι νὰ ἀφίσωσι τὰς γυναῖκας τῶν, νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν λειτουργημα. προσέτι ἀπηγόρευσε, νὰ μὴ τύχη τις νὰ συνάψῃ τὴν θυγατέρα τα εἰς γάμον μὲ πρεσβύτερον, μήτε μὲ διάκονον ἢ ὑποδιάκονον, ἕτε μὲ τὰς υἱὰς τα, ἕτε γυναῖκα, ἢ θυγατέρα κληρικῶν, νὰ λάβῃ τις εἰς γυναῖκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Μιχαὴλ τοῦ Καλαφάτη, Ζωῆς, καὶ Θεοδώρας, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, ἐν δὲ τῇ Δύσει Ἐρρίκου Γ. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μιχαὴλ ὁ Καλαφῆτης Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1041.

Μετὰ τὸν θάνατον Μιχαὴλ τῷ Παφλαγόνοιο ἦλθεν ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων τῷ αὐτῷ. εἰς Μιχαὴλ τὸν Καλαφῆτην, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνά-

(α) Οὐχὶ τῷ αλδ'. ἀλλὰ τῷ κλά. συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος· διότι ἡ τῷ αλδ'. συναχθεῖσα ἐν Βιττερίῳ σύνοδος ἔδεν ἄλλο διέταξεν, εἰμὴ ἐκύρωσε τὸ προνόμιον καὶ ἀδειαν ὅπῃ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδωκε Μαθίλδᾳ τῇ εὐγενεῖ, νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας Σατύρης.

νάξιος ἦν, ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ ἀγενὲς, καὶ ἀφανὲς τε (ὡς υἱὸς καλαφάτε-
των καραβίων) ὅσον διὰ τὴν κακὴν τε διάθεσιν, διότι παμπόνηρος ἦν τὴν
γνώμην, ἀγνώμων δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ ἀχάριτος, καὶ μήτε τὰς συγ-
γενικὰς δεσμὰς, μήτε τὴν φιλίαν ἐντρέπόμενος· ὅσις πολλὰς μὲν συγγε-
νεῖς τε προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ, καὶ πατέρας παιδίων, ἀπεσέρησε τῶν
παιδογόνων μορίων, ἄλλως δὲ ἀπὸ αὐτὰς ἐξώρισε, ἄλλως ἐδίδωκεν ἀπὸ
τὰ βασιλεία, ὁμοίως καὶ τὴν εὐεργεσίαν τῇ βασιλίᾳ Ζωὴν ἐξορίσας εἰς
Πρίγγισον νῆσον, τὴν ἐκέρυσε καλογραίαν· δι' αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἀσπλάγχ-
υνες τε πράξεις εἰς ἀποσχισίαν φανεράν ἐκινήθησαν πάντες οἱ τῆς πολέως,
καὶ λαβόντες Θεοδώραν τὴν ἀδελφὴν τῆς βασιλίσσης Ζωῆς, τὴν ἀναγορεύ-
ουσι βασιλίᾳ, καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς ὁμοίως τὴν βασιλίᾳ Ζωὴν φέ-
ροντες ἀπὸ τὴν ἐξορίαν ἀκισίως τῷ Μιχαὴλ καταπέδουσι νὰ συγκοινωνή-
σῃ τῆς βασιλείας μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τιμῶντες οἱ ἄρχοντες τῆς Συγ-
κλήτης, τὴν μὲν Ζωὴν, ὡς βασιλίᾳ τῆς παλαιᾶς, τὴν δὲ Θεοδώραν
ὡς νεᾶν βασιλίᾳ, καὶ αἰτίον τῆς καταλύσεως τῆς τυραννίδος· τὸν δὲ
ἀλιτήριον Καλαφάτην, εὐρόντες εἰς τὸ μοναστήριον τῷ Σταδίῳ, ὅπερ κατέ-
φυγε μετὰ Κωνσταντίνον τὸ Θεῖον τε φορέντα μοναχικὰ ἱμάτια, τοὺς ἐσυ-
ραν ἐξω τῷ δυσιασηρίῳ, καὶ τυφλώσαντες αὐτὸς διὰ προσαγωγῆς τῆς Βα-
σιλίσσης Θεοδώρας εἰς τόπον Σίγμα καλούμενον, καὶ ὑπερον τὰς
ἐξώρισαν, βασιλεύσας μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας πέντε, καὶ ὅπως
ἐγέναν Κυριαί τῆς βασιλείας Ζωῆς, καὶ Θεοδώρα αἱ πορφυρογέννητοι ἀ-
δελφαί.

§. 2. Ἡ Ζωὴ λοιπὸν εἴτε φοβηθεῖσα μήπως ἡ ἐξουσία πᾶσα ἀπο-
μείνῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Θεοδώρας, ἐπειδὴ ἐψυδιρίζετο ἀπὸ τινὰς πῶς
ἡ βασιλεία ἀρμόζει κάλλιον εἰς τὴν Θεοδώραν, ὡς αἰτίαν τῆς καθαιρέ-
σεως τῆς τυραννίδος, εἴτε καὶ ἐπιθυμῶσα νὰ ἔχῃ ἄνδρα, ἐσοχάσθη νὰ φέ-
ρῃ εἰς τὰ βασιλεία ἐκείνον ὅπερ ἠθέλει νὰ βασιλεύσῃ καὶ νὰ ζήσῃ μετὰ
αὐτὴν, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τὸν Κωνσταντίνον τὸν Μονομάχον, τὸν ὅποιον
ὁ μετὰ Ῥωμανὸν τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ ὁ Παφλαγὼν δι' ὑποφίαν
ὁμιλίας μετὰ τὴν Ζωὴν εἰς Λέσβον ἐξώρισε, καὶ ὁ γάμος αὐτῶν ἀπὸ ἱε-
ρέα τινὰ τελεῖται, διότι ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος δὲν ἠθέλησε διὰ
τὴν τριγαμίαν νὰ εὐλογῇ τὰς γάμους, ὅμως τὸ Στέφανον τῆς
βασιλείας, βιασθεὶς τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐτέλεσε, καὶ ὅπως ἔ-
λαβε τέλος ἡ τῶν ἀγαδελφῶν ἐξουσία, τρεῖς χρόνους μόνως κρατή-
σατα.

§. 3. Ἦτον δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος εὐγενὲς, καὶ ἀπὸ ἐπισήμου,
καὶ συμπέδερτος μετὰ τὸν βασιλέα Ῥωμανὸν εἰς τὴν ἀνεψιάν τε, καὶ ὥραίως
εἰς τὸ πρόσωπον, τῆς δὲ τῶν κοινῶν, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων διοι-
κήσεως ἀπράκτος, καὶ τῆς βασιλείας ἀπειρος, καὶ ἀφυσῆτος· ὅθεν καὶ ἀπὸ
αὐτὸν ἄρχισαν τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα νὰ σμικρύνωσι, καὶ ἔκτοτε
ἔως

Τυφλῆται,
καὶ ἐξορίζε-
ται.

Κωνσταντι-
νος Μονο-
μάχος Αὐ-
τοκράτωρ ὁ
πρὸ Χ. Γ.
1045.

ὥς τὰρ κατ' ὀλίγον εἰς τὸ χεῖρον νὰ καταντῶσι, καὶ νὰ ἔρχωνται εἰς τελείαν ἀδυναμίαν, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀρχίσαν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν Τούρκων κακὰ, ὡς ὁ Κεδρηνὸς γράφει (α). Αὐτὸς κατέπεισε τὴν βασίλισσαν Ζωὴν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην ἢ Σαλλήρην, μετὰ τὴν ὁποίαν πρότερον συνεφθείρετο, καὶ ἀφ' ἧς ἦλθεν, ἔρχι ὡς παλλακίδα, ἀλλ' ὡς γυναῖκα τε φανερώς συνεμίσγετο μετ' αὐτὴν καὶ τελευταῖον Σεβασήν τιμήσας αὐτήν, καὶ Δέσποιναν ὀνομάσας, κατέπεισε πάλιν τὴν Ζωὴν νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ὁμῶς μετ' αὐτὴν νὰ κατοικήῃ τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἐκαμῶτο ὁ βασιλεὺς, ποτὲ μετὰ τὴν μίαν, καὶ ποτὲ μετὰ τὴν ἄλλην. Τέτον τὸν Μονομάχον λέγει Βίλελμος ὁ Τύριος (β), νὰ ἔδωκε χρήματα εἰς τὰς ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανὰς πρὸς ἀνακαίνισιν τῆς Ἱερῆς. Ἡ δὲ βασίλισσα Ζωὴ φθάσασα εἰς γῆρας βαδὺ ἀπέθανε, καὶ πρότερον ὁ βασιλεὺς ἤφευγεν εἰς τὰ βασίλεια μίαν νεάν ἀπὸ τῆς Ἀλβανίας ὅπερ ἦτον ὡς ἐνέχυρον εἰς τὰς Ῥωμαῖας, καὶ ὀνομάσας αὐτὴν Σεβασήν, τὴν εἶχε διὰ παλλακίδα τε, τέλος ταλαιπωρηθεὶς ἀπὸ ἀφροδισιακὸν πάθος, ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους δώδεκα, καὶ μῆνας ὀκτώ, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ οἰκοδομηθὲν ἀπὸ αὐτὸν μοναστήριον τῶν Μαγνάνων.

§. 4. Μετὰ τῶτον τὸν Μονομάχον, ἡ βασίλισσα Θεοδώρα ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ αυτοκρατορήσῃ μόνη τῆς χρόνον ἕνα, καὶ ἑπτὰ μῆνας, ἔσα δὲ γράψαι, καὶ περιπεσῶτα εἰς ἀσθένειαν ὅπερ λέγεται εἰλαδὸς, ἐφέρει μετὰ τὸ βασιλικὸν διάδημα τὸν ψηφισθέντα ἀπὸ τῆς Γερμανίας Μιχαὴλ τὸν Στρατιωτικόν, καὶ ὅτως ἀπέθανεν αὐτή.

§. 5. Εἰς τὰς χρόνους τῷ Μονομάχῳ ἀπέθανεν ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, ἀπολαύσας τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον χρόνους ιη'. καὶ θισαυρίσας ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ κεντηνάρια χρυσὸς καὶ τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ Μονομάχος. ἀνέβη δὲ εἰς τὸν θρόνον τὸ Μιχαὴλ ὁ Κηρυλλάριος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Εὐαγγελισμοῦ, μοναχὸς ὡς πρότερον, ἀπὸ τὸν ὅποιον θρόνον ὁ ὀρφανοτρόφος Γεώργιος αὐτὸν ἐδίωξεν· αὐτὸς δὲ ὁ ὀρφανοτρόφος Γεώργιος ἦν ἀδελφὸς τῷ βασιλεῶς Μιχαὴλ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ὅτος ὁ Κηρυλλάριος ἤλεγξε τὰς Λατίνους διὰ πολλὰ, μάλιστα διὰ τὴν δὲν ἐτίμουν προπόντως τὰ λείψανα τῶν ἁγίων, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν, ὅτε τὸν μέγαν Βασίλειον, καὶ τὸν δεῖον Χρυσόσομον ἐσυναρτίθουν μετὰ τὰς ἁγίας, διὰ τὴν ἐξύριζαν τὸ γένειον, ἐφόρον δακτυλίδιον, μνησευόμενοι τὰς Ἐκκλησίας, ὡς τὰς γυναῖκας· ἀνάγνωδι τὴν ἐπιστολὴν αὐτῇ πρὸς Πέτρον Ἀντιοχείας, καὶ Νικήταν τὸν Στηθάτον (γ). ἔτι ἀναθεμάτισε φανερώς τὰς καινοτομήσαντας Λατίνους, εἰς τε τὴν ἐκπόρευσιν τῆς Παναγίας Πνεύματος, καὶ εἰς τὴν προσθήκην τῆς συμβόλης, ὡς παρὰ Ἐπιφανίῳ τῷ μονα-

ΧΩ

Θεοδώρα
μόνη Ἀυ-
τοκρατορί-
σα.Στέφεται
Ἀυτοκρά-
τωρ Μι-
χαὴλ ὁ
Στρατιωτι-
κός.Πατριάρ-
χος Κων-
σταντινου-
πόλεως.Μιχαὴλ ὁ
Κηρυλλάριος(α) Σελ. 599. (β) Ἐν τῷ περὶ Ἱερῆς πολέμου βιβλ. α'. κεφ. 5'.
τὸ κατὰ Λατίνων Βιβλίον.

(γ) Εἰς

γὰρ ἱεροσύνη, ἀλλὰ περὶ ταῦτα ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ· τῆς Ἀντιοχείας Ἀρχιεπίσκοπος ἦν Πέτρος, ὅστις ὡς θερμὸς ζηλωτὴς τῆς πίστεως ἐπεμψεν Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ πρὸς τὸν Ἀκυλίας περὶ τῶν Ἀζύμων καὶ ἄλλων τινῶν, ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον κτ. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

§. 6. Ἐν δὲ τῇ Δύσει Εὐρίκος Γ. ὁπῶ ἀπὸ τὴν μαυράδα τῶν τριχῶν το Νίγρος, ἦτοι μαῦρος ἐπωνομάσθη, υἱὸς τῷ β. Κερράδε, ἐκ τῆς Γισίλης, ἀρχισε νὰ ἐξουσιάζῃ ἐν ἔτει αμ'. καὶ ἔτις ἡ αὐτοκρατορία ἤλθε πάλιν εἰς τὴν φυλὴν το Κάρολε· διότι ἡ Γισίλη ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεὴν το Μάγνε Κάρολε ἐκατάγετο, καθὼς Οὔττων ὁ Φρισιγγήνσιος σημειοῖ (α), ὅστις προσέτι λέγει (β), ἔτος ὁ Εὐρίκος (ὁ Εὐρίκος δηλαδὴ) ἔρχι μόνον κατὰ πάντα εἰς τὰς ἀρετὰς ὁμοίος ἔγινε τῷ Κάρολω, ἀλλ' ἐτι λέγουσι νὰ τὸν ὑπερέβη· ἐτελείωσε διαφορὰς πολέμους κατὰ τῶν Οὐγγρων, καὶ Σδλάβων, καὶ κατὰ τὴν Δακὸς τῶν Βαῖμων, ὁμοίως ἐκτρατεύσας κατὰ τῆς Ἰταλίας, τὰς ταραχὰς ὅπῃ εἶχον οἱ Ρώμης ἀρχιερεῖς κατέπαυσεν, ὁμοίως καὶ τὰς τῶν Νορδμανῶν· τελευταῖον ἐν ἔτει αμγ'. ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνας ιζ'. καὶ ἐτάφη πλησίον εἰς τὸν πατέρα το Κερράδεον· ὅρα περὶ αὐτὸ καὶ Εὐμαῖον τὸν Κόντρακτον (γ), ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἔσχατος, ὅστις τὴν Τυραννίδα τῶν Ρώμης ἀρχιερέων ἐμπόδισε, καὶ τὴν μεγαλειότητα τῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τῶν τῆς Ρώμης προσκτῶν προεβάλλετο.

§. 7. Τότε βασιλεύοντος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ἥτις ἀπὸ τὰς συχνὰς ἐφροδῆς, καὶ ἀπὸ τὰς ταραχῶδεις τόλμας τῶν ἐν Ρώμῃ ἀρχιερέων δεινῶς ἐταράττετο) Ρώμης ἀρχιερεῖς ὑπῆρξαν Βενέδικτος Θ'. Σίλβεστρος Γ'. Γρηγόριος ς'. Κλήμης Β'. Δάμασος Β'. Λέων Θ'. καὶ Βίκτωρ Β'.

§. 8. Βενέδικτος Θ'. μαρτυρῶντος το Πλάτωνα, ἀνδρωπὸς μωρὸς, καὶ τρυφίλος, καὶ ἀδενὸς λόγου ἀξίας, ἀπὸ τὸν πατέρα Ἀλβερίκου το Τεσκαλάνε κόμητος ἐτι παιδίον ὦν, εἰς τὸν θρόνον ἀναβιβάζεται, καὶ καθὼς ὁ Βαρώνιος λέγει (δ), τέρας ἀνυψῆται, καὶ ἀλλόκοτον ἔσθλον ἰδρύνεται· τῶτον αὐτὸς ἐκαυχῆθη, ὥστε Εὐρίκου τὸν Γ. νὰ ὑπερήσῃ τῆς Βασιλείας· ὅθεν εἰς Πέτρον τῶν Οὐγγρων βασιλέα ἐπεμψε Στέφανον, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα „ ἡ πέτρα δέδωκε τὴν Ρώμην τῷ Πέτρῳ, Σοὶ ὁ Πάπας τὸ διάδημα „ ἀναξίως δὲ ἀρχιερατεύσας χρόνας δώδεκα, ἀπεβλήθη ἀπὸ τῆς Ρωμαίας, καὶ Γεώργιος ὁ Σαβίνων Ἐπίσκοπος ἔλαβε τὸν θρόνον, ὅστις μετωνομάσθη Σίλβεστρος Γ'. τῶτον ἀρχιερατεύσαντα μῆνας τρεῖς

Εὐρίκος Γ.
Αὐτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
1040.

Ρώμης Ἀρχιερεῖς.

Βενέδικτος
Θ'.

Σίλβεστρος
Γ'.

(α) Βιβλ. ς'. κεφ. λβ'.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(γ) Εἰς ἔτει αμγ'.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει αμδ'. ἀριθ. 3.

Γρηγόριος
ς.

τρεις διώξας ὁ Βενέδικτος, συμβουθὲς ἔχων τὰς ἀρχιεπισκοπὰς τῆς Ῥώμης, γενεῖς τὴν ἐξ αἵματος Τασκελάνης, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· εἰς ὀλίγον καιρὸν δὲ ἰδὼν ὅτι πάντες ἐμίσησαν αὐτὸν, ἔταξε νὰ ἀνεβᾶται εἰς τὸν θρόνον Γωάννην τὸν πρεσβύτερον, κατὰ τὸν Ὁσιακὸν Δέοντα (α).

§. 9. Αὐτὸς ὁ Γωάννης, ἀπὸ ὅλης Γρατιανὸς λεγόμενος ἀρχιεπισκοπὴς Γρηγόριος ς. μετωνομάσθη, καὶ ἐπλήρωσε τὸν Βενέδικτον διὰ τὴν παραιτήσιν τὸ παπᾶτον χιλίας πεντακοσίας λίτρας χρυσῆς, ὡς ὁ Βήνων γράφει (β), ὁ δὲ Πλάτινας ἐν Σιλβέστω τῷ Γ. λέγει· ἐπειδὴ εἰς τὸν τότε ἢ τῶν ἐν Ῥώμῃ Ἀρχιεπισκόπων ἀρχιερωσύνη καταπέπτωκεν, ὥστε ἐκεῖνος ὅπῃ περισσώτερον εἴδυτο, καὶ εἶχε δύναμιν εἰς τὴν δωροδοκίαν, καὶ φιλοτιμίαν, δὲν λέγω ἀγιότητα ζωῆς, καὶ διδασκαλίαν, ἐκεῖνος μόνον νὰ ἔχη τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας, καὶ οἱ καλοὶ νὰ ταλαιπωρῶνται, νὰ διώκωνται, ὡς ἦδη, ὡς καιροὶ, ὡς κατάσσεις φεῦ, φεῦ, τὸ ὅποιον ἀρποτε νὰ μὴν ἴδῃτε συνέβη εἰς τὰς ἡμετέρας καιρὸς, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὀλίγον τι, τὰ χειρότερα, (εἰάν μὴ Κύριος φυλάξῃ). Θέλομεν ἰδῆ ποτε ὅτῳ ὁ Φριστιγγήσιος, γράφει (γ), πῶς νὰ ἤκησε μετὰ τὰ ὅσα τε, ὅς μερικοὶ Ῥωμαῖοι ἀψευδῶς ἔλεγον, αὐτοὶ οἱ τρεῖς πάπιδες νὰ ἔζησαν ἀσελγῆ, καὶ αἰσχροὺς βίον, καὶ κακὴν πολιτείαν, καὶ ὁ Βαρώσιος (δ), τὰ αὐτὰς ὀνομάζει ἓνα θηρίον τρικέφαλον, ὅπῃ ἐφύτρωσεν ἀπὸ τὰς πόρτας τῆς ἁγίας.

§. 10. Διὰ τὸ σχίσμα αὐτῶν τῶν τριῶν πάπιδων Ὅττων ὁ Φριστιγγήσιος ἔτω γράφει (ε)· περὶ τῆτον τὸν χρόνον, ἦτοι τὴν ἀρχὴν τῆς αυτοκρατορίας Εὐρήκε Γ. σύγχυσις, ἐντροπὴς πλήρης, τῆς τῆ Θεᾶς Ἐκκλησίας εἰς πόλιν Ῥώμην ἔγινε, τριῶν ἐκεῖ ἐπεμβατῶν, ἦτοι ὅπῃ βιαίως ἔγιναν Πάπαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ εἰς Βενέδικτος ἐλέγετο, τὸν θρόνον ἐκεῖνον ὁμῶς κατεχόντων, καὶ πρὸς προσηύκην μεγαλητέρας ἀδελιότητος διαμοιραδέντων ὁμῶς μετὰ τὰς προσόδους τῶν Πατριαρχείων, εἰς μὲν εἰς τὸν ἁγιὸν Πέτρον, ἄλλος δὲ εἰς τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν μέγιστον, καὶ ὁ γ. τῶν τῆσι Βενέδικτος ἐν τῷ Λατερανικῷ Παλατίῳ καθεζόμενοι, ἀσελγῆ, καὶ αἰσχροὺς ζῶντας εἶχον, καθὼς ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ῥωμαίων διηγεμένην ἤκουσα. Ταύτην τὴν ἀδελιωτάτην τῆς Ἐκκλησίας κατάσασιν, εὐλαβῆς τις πρεσβύτερος Γρατιανὸς ὄνομα ἰδὼν, καὶ ἀπὸ ζήλον θεοσεβείας συμπύσχωσεν μετὰ τὴν μητέρα τὴν Ἐκκλησίαν ἐπεισήκε τὰς προρρηθέντας ἀνδράς νὰ δελεάσῃ, καὶ νὰ καταπέσῃ αὐτὰς νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὸν θρόνον μετὰ χρήματα, μείνας αἱ πρόσδοι τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸν Βενέδικτον, διὰ

τι

(α) Βιβλ. β. κεφ. 79.

(γ) Βιβλ. ς. κεφ. λβ.

κεφ. λβ.

(β) Κασσιον. ιστορ. σελ. 289. ἐκδ. Παρισ. αχ.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει αμδ. ἀριθ. 5.

(ε) Βιβλ.

τι αὐτὸς ἐφαίνετο νὰ εἶναι μεγαλητέρα ἐξουσία· διὰ ταῦτα οἱ πολῖται τὸν ῥηθέντα πρεσβύτερον, ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς τῷ Θεῷ Ἐκκλησίας, ἄκρον ἀρχιερέα ἐκλεξαν, καὶ μεταβαλόντες τὸ ὄνομά τε, Γρηγόριον εἰς ὠνόμασαν.

§. 11. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν γίνεται φανερόν πῶς τρεῖς ὁμᾶ Ρώμης ἀρχιερεῖς νὰ ἔγιναν, εἰς τὰς ἀποίας τελευταῖον μετὰ τὰς προτέρας ὅτῃ μετὰ χροῖα παραιτήσαν, ἠκολούθησε τέταρτος ὁ Γρατιανός, μετωνομασθεὶς ἐν ὑστέροις Γρηγόριος εἰς. ὅθεν ὁ Βαρώνιος (α), τὸν Γρατιανὸν εἰς τὰς σχισματικὰς ἀρχιερεῖς νὰ μὴν ἐπαριθμῶσιν ἀποφαίνεται, καὶ ὁ Οὐάφριος Παννίνιος ἐν ταῖς πρὸς Πλάτινας σημειώσεσι, Γρηγόριον τὸν εἰς. μετὰ τὸν Σ. Βενέδικτον, τὸν Γ. Σίλβεστρον, καὶ Ἰωάννην τὸν Ἀρχιεπρεσβύτερον, τέταρτον συντάττει τὸν Γρατιανόν, τὸν ὅποιον Γρηγόριον εἰς. νὰ ὠνόμασθαι διατείνεται.

§. 12. Οἱ συγγραφεῖς δὲ τῶν Μαγδεμβουργικῶν ἑκατονταετηρίδων ὁμᾶ μετὰ τὸν Πλάτιναν, καὶ ἄλλας, Γρηγόριον τὸν εἰς. ὁμᾶ μετὰ τὰς σχισματικὰς Πάπας ἐπαριθμῶσι (β). βέβαια δὲ αὐτὸς ὁ Ἑρμανὸς Κόντρακτος προγενέστερος ὢν ἀπὸ Οὔτωνα τὸν Φρισίγγηνσιον χρόνος ἑκατὸν, τῶν τριῶν μόνον ἀρχιερέων μνήμην ποιῶται, λέγων ὕτως (γ), οἱ Ρωμαῖοι Βενέδικτον τὸν Πάπαν εἰς πολλὰ κατηγορηθέντα διώκασιν ἀπὸ τὸν θρόνον τε, καὶ ἕνα Σίλβεστρον Γ. βάνασιν εἰς τὸν τόπον τε, ἀλλ' ὁμως ὑπερονύχον ὁ Βενέδικτος ἔχων βοηθὰς τινὰς καθήρων αὐτὸν τὸν κατεβίβασε, καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον μετὰ ταῦτα μετανόησας, ἄλλον ἀντ' αὐτῆ διὰ τὴν φιλαργυρίαν, ἐναντίον τῶν κανόνων προσχειρίσατο, αὐτὸς ἄλλος εἶναι ὁ Γρατιανός, ὅστις ἀρχιερατεύσας, Γρηγόριος εἰς. ἐκλήθη.

§. 13. Ἐπιβάται λοιπὸν ἀλιτήριοι τῷ ἐν Ρώμῃ θρόνῳ ἔγιναν, κατὰ τήν τας χρόνος Βενέδικτος ὁ Θ. Σίλβεστρος ὁ Γ. καὶ Γρηγόριος ὁ εἰς. τῶν ὁποίων τὸν ἔσχατον ματαίως διίσχυρίζεται ὁ Βαρώνιος (δ), τῷ σημαντικῷ ἐγκλήματι νὰ ἀδωάσθαι, διότι Ἑρμανὸς ὁ Κόντρακτος (ε), μετὰ σαφέστατα λόγια λέγει διὰ τὸν Γρατιανόν, ἢ Γρηγόριον εἰς. ἐν τῇ συνόδῳ τῇ πλησίον Σατρία συναθροισθείσῃ διὰ τὴν Σιμανίαν νὰ κατεδικάσθαι.

§. 14. Τελευταῖον αὐτὸ τὸ σχίσμα ἐξέλειψεν Ἑρρίκος ὁ Γ. μετὰ δυνάμει πολλῆς ἐλθὼν εἰς Ἰταλίαν, τὸν ὅποιον προῦπαντήσας Γρατιανὸς παρὰ τῇ Σατρίᾳ, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν ψυχὴν τε, διάδημα πολύτιμον ἐπρόσφερεν, αὐτὸς δὲ συναθροίσας σύνοδον ἐν Ρώμῃ τὸν Γρατιανόν μετ' ἄλλας δύο ἀρχιερεῖς τὸν Βενέδικτον Θ. καὶ τὸν Σίλβεστρον Γ. καθεῖλε, καὶ Σβιδήγερτον τὸν Βαμβέργης Ἐπίσκοπον Ρώμης

Ddd 2

αφ-

(α) Ἐν ἔτει αμδ'. ἀριθ. 11.

(β) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Η'. σελ. 209.

(γ) Ἐν ἔτει αμδ'.

(δ) Ἐν ἔτει αμδ'. ἀριθ. 6. καὶ 7.

(ε) Ἐν ἔτει

Κλήμης Β΄.

ἀρχιερέα προεχειρίσατο, ὡς ὁ Γράντζιος (α), ἐκτίθησι· περὶ ταύτης
τῆς ὑποθέσεως Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (β), ἔτω γράφει· „ ὁ
„ βασιλεὺς τὰ τῆ Κυρίας γενέθλια ἐν Ρώμῃ εἰώτασεν, ὅτε καθαιρε-
„ θέντων τριῶν, οἵτινες ἔλαβον τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἔξω τῶν Ἐκκλησια-
„ στικῶν κανόνων, Σβιδήγερτον τὸν Βαμβεργικὸν Ἐπίσκοπον, Βικάρ-
τῶν Ἀποστόλων, τετέσι ὅπῃ ἀναπληρῶσε τὸν τόπον τῶν ἀποστόλων κα-
τέστησε, Μαριανὸς Σκῶτος λέγει (γ), Εἰρικός ὁ βασιλεὺς ἐμβὰς εἰς
τὴν Ἰταλίαν εἰρηνικῶς παρὰ τῶν ἐν Ρώμῃ ὑπεδέχθη, καὶ Πάπιδας τρεῖς
ὅπῃ ἀναξίως ἐκαταστάθησαν, συνοδικῶς καθεῖλε· Σιγύβερτος ὁ Γεμβλα-
κίνσιος ἰσορεῖ (δ), ἐν Ρώμῃ ἐνὸς κατὰ τῶν δύο, καὶ τῶν δύο κατὰ τὴν
ἐνὸς περὶ τῆ Παπάτε φιλονεικούντων, ὁ βασιλεὺς Εἰρικός κατ' αὐτὴν
ἐπορεύθη εἰς Ρώμην, καὶ καθαιρεθέντων αὐτῶν μὲ κανονικὴν, καὶ αὐτοκρα-
τορικὴν δοκιμασίαν, Σβιδήγερτος ὁ Βαμβεργικὸς Ἐπίσκοπος, ὅστις καὶ Κ-
μης ἐκλήθη, ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας· τοσούτων λ-
πὸν μαρτυριῶν, δὲν αἰσχύνεται ὁ Βαρώνιος (ε), νὰ λέγῃ, πῶς πλανῶ-
ται, καὶ λανθάνονται οἱ λέγοντες, ὅτι Εἰρικός ὁ βασιλεὺς νὰ ἦλθῃ
εἰς Ρώμην διὰ νὰ διώξῃ τὰς τρεῖς ἀρχιερεῖς, ὅπῃ πολλὰ ἀλλόκοτα ἐν
τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν τὸν θρόνον τῆ Πέτρας ἐκάδισαν;

§. 15. Ἀποκαταστήσας λοιπὸν Εἰρικός ὁ Αὐτοκράτωρ Πάπαν Κλή-
μεντα τὸν Β΄. καὶ λαβὼν ἀπ' αὐτὸν τὸ διάδημα τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐ-
βασίλευσε τῆς Ρωμαίας νὰ ὠμόσωσι, νὰ μὴ ψιφίσωσι ποτὲ ἀρχιερεῖς, εἰάν τις
λάβωσι πρότερον ἄδειαν περὶ τάτε ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς ὁ Πλάτ-
νας ἐν τῷ Β΄. Κλήμεντι· Ὅττων δὲ ὁ Φρισιγγίνσιος ἔτω διηγέται (ζ)
ἀπὸ ἐδῶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν κανονικὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιε-
ρέων, τόσον ἀδρανὴς, καὶ ἀσύστατος εὐρίσκετο, ὥστε αὐτὸν καὶ τὰς τέσσαρας
ἐπομένους ὑπὸ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἐκεῖ τεθειμένους εἰς τὸν κατάλογον
εὐρη, καὶ ἔτι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνου τὸν χρόνον ὁ Αὐτοκρα-
τωρ Πατριάρχης τῶν Ρωμαίων ἐγένετο, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ πρωτεῖον ἐν
τῇ ἀρχιερέως ἐκλογῇ ἔλαβε, τῆτο δὲ τὸ προνόμιον ἐν ὑστέροις Νικη-
λαος Β΄. συνοδικῶς εἰς Ρώμην Εἰρῖκῳ Δ΄. προσεβεβήλωσε, καθὼς φανερ-
οῦται ἐκ τῆ βασιλικῆς συνηγόρου διατάξεως, τὴν ὁποίαν ὁ Βαρώνιος ἀπὸ
Πέτρον τὸν Δαμιανὸν φέρει (η)· αὐτὸς ὁ Β΄. Κλήμης μόλις ἀρχιερε-
τεύσας χρόνον ἕνα, ἀπέθανεν· αὐτὸν λοιπὸν, καὶ τὰς ἐπομένους ἀρχιερε-
ς ἕως Γρηγορίου Ζ΄. διὰ χάριν τῆ ὁποίας μάλιστα τὸν Διαγεράδον τὸν Βρα-
ζῆτον μὲ δηλητήριον φαρμάκι νὰ ἀπέθανεν, οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἐξαίρετοι
Βήνων ὁ Καρδινάλιος μαρτυροῦσι (θ).

§. 16.

(α) Βιβλ. 5. κεφ. 11.

(β) Ἐν ἔτει αμζ'.

(γ) Χρον. βιβλ. β΄. κεφ. 11.

5. ἐν ἔτει αμζ'.

(δ) Ἐν ἔτει αμζ'.

(ε) Χρον. ἐν ἔτει αμζ'.

(ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(η) Ἐν ἔτει ανθ'. ἀμθ, 23.

(θ) Εἰς τὸν βιβλ. 10.

§. 16. Μετὰ τὸν Κλήμεντα Βενέδικτος Θ'. πάλιν ἐν Ρώμῃ πολλὰς τυγχίσεις ἤγειρε, καὶ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ὀκτῶ μῆνας ἐκράτησεν, ἔπειτα μετακομιθεὶς ὑπὸ τῷ Αὐτοκράτορος ἐκ τῆς Γερμανίας Πόππων, ὃν Βριξινῶν Ἐπίσκοπος, ἐμβῆκεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καθὼς Λέων ὁ Ὁσιακὸς μαρτυρεῖ (α). περὶ τὰτα δὲ Ἑρμανὸς ὁ Κόντρακτος (β) ἔτω γράφει. „Πόππων ὁ τῆς Βριξίας Ἐπίσκοπος προχειριθεὶς ὑπὸ τῷ Αὐτοκράτορος εἰς Ρώμην πέμπεται, καὶ ἐντίμως ὑποδεχθεὶς, ἐν τῷ Αἰποσολικῷ θρόνῳ μετατίθεται, καὶ μεταβληθέντος τῷ ὀνόματι Δάμασος β'. καλεῖται. Μᾶλλον δὲ ὁ Πλάτινας δισχυρίζεται τὸν Δάμασον βιαίως νὰ ἐπέβῃ εἰς τὸν θρόνον, ὅπῃ ἄδεις ἄτε ἀπὸ τὸν κλῆρον, ὅτε ἀπὸ τὸν λαὸν δὲν ὁμοφώνησεν, ἥτε πρέπει νὰ ἀριδιμῆται, εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀρχιερέων, ἀλλ' Ἑρμανὸς ὁ Κόντρακτος σύγχρονος εἰς τὰ γεγνημένα ἀπὸ αὐτὸν μὲ φανερά λόγια διηγείται, πῶς ὁ Δάμασος νὰ ἐπροχειρίσθῃ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ ἀπὸ τῶν Ρωμαίων νὰ ὑπεδέχθῃ ἐντίμως, καὶ Πάπας τῷ Αἰποσολικῷ θρόνῳ νὰ διατάχθῃ, καὶ κοινῇ ψήφῳ νὰ ἐκλήθῃ ἔυλογος, καὶ νὰ ἐδοκιμάσθῃ, καὶ ἀρχιερεὺς νὰ ἀφιερώσθῃ, γράφει ὁ Βαρώνιος (γ). ὁ Δάμασος ὀλίγων ἡμερῶν παρελθουσῶν τὸν θρόνον ἐξεμέτρησε, καὶ πάλιν ὁ Βενέδικτος μῆνας τινὰς τὸν θρόνον ἐκράτησεν, ἕως ὃ ἤλθεν ὁ τότε Ἐπίσκοπος εἰς Ρώμην, ὁ ὕστερον μετωνομασθεὶς Λέων Θ'.

Δάμασος Β'

§. 17. Αἰποσιανὸν γὰρ ὁ Δάμασος, οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων νέον ἡσυχίαν τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Αὐτοκράτορος ἐζήτησαν, ὡς μαρτυρεῖ Ἑρμανὸς ὁ Κόντρακτος (δ), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (ε), ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν σοχαθεὶς, καὶ μὴν ὄντος εἰς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γερμανίας ἐκείνη ὅπῃ ἐδύνετο νὰ ἀντιστάθῃ ταῖς μάγισαις, Βρέναννα προβατογνώμονα ἄνθρωπον τὸν Τάλλων Ἐπίσκοπον, ἢ τῶν Λευκῶν κατὰ τὸν Ἑρμανὸν ἀποστέλει, καὶ ἀρχιερεὺς ἀφιερεῖται, ὡς γράφει ὁ Γράντζιος (ζ), ὁ Πλάτινας τῶτον ἀπλάν, καὶ μαρὸν καλεῖ, ὅστις βυλόμενος μὲ ῥῆχα Παπικὰ νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς Ρώμην, κατεπέισθῃ ἀπὸ τὴν ἐμφυτὸν τὴν τρέλαν ἀπὸ Γινδελβράνδον μοναχὸν, νὰ ἀφίσῃ τὸ λαμπρὸν ἱμάτιον, καὶ μὲ πτωχικὸν φόρεμα νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν πόλιν, καὶ νὰ ψηφισθῇ ἀπὸ τὸν ἐν Ρώμῃ κλῆρον, καὶ λαὸν, μετωνομαθεὶς μετὰ ταῦτα Λέων Θ'. ὅρα τὸν Φρισιγγήνσιον (η), τὸν Πλάτιναν, τὸν Βαρώνιον (θ), καὶ ἔτω, νομίζει ὁ Φρισιγγήνσιος, τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔλαβεν ἀπὸ ἑνα μέρος τὴν ἐλευθερίαν της. Εἰς αὐτὸν τὸν Λέοντα πρέσβεις εἰς Ρώμην ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, καὶ ὁ Πατριάρχης

Λέων Θ'.

Ddd 3

Mi.

(α) Κασσι. ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. πλ. σελ. 295.
αμψ. ἀριθ. 1.
ε. κεφ. α'.

(δ) Ε'ν ἔτει αμψ.

(η) Βιβλ. ε'. κεφ. λγ'.

(β) Ε'ν ἔτει αμψ.

(ε) Ε'ν ἔτει αμψ.

(9) Ε'ν ἔτει αμψ. ἀριθ. 2.

(γ) Ε'ν ἔτει

(ζ) Βιβλ.

Μιχαήλ ὁ Κηρδαρίου, διὰ μέσων τῶν ὁποίων ἤδελαν νὰ ἱερεύσωσιν αὐτοὶ προαιρῶνται νὰ μεταβαλῶσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν νεαν αἵρεσιν· ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν ἀρχιερεῖα ὑβρισθέντες οἱ πρέσβεις, ἀπρακτοὶ ἔμειναν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ρηθῆσεται· αὐτὸς ὁ Ὑ. Λέων πόλεμον ἐποίησε μετὰ τῆς Νορμανδίας, καὶ νικηθεὶς ἀπ' αὐτῆς δουράλως γίνεται καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ἀρκετὸν καιρὸν ὦν κρατημένος εἰς Βενεβεντόν τὴν πόλιν, τελευταῖον εἰς Ρώμην ἀρρώστος ἐξερέφεν, καὶ ἐκεῖ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε· μωρὸς δὲ ὦν ἀσόχαστα ἠγωνίσθη κατὰ Μιχαήλ Κηρδαρίου τῷ αἰοδίμῳ Πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀναθεματιοθεὶς ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἐξαλειφθεὶς ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα.

Οὐίκτωρ Β'

§. 18. Τὸν Λέοντα διαδέχεται Οὐίκτωρ Β'. Πάπας προχειροθετεῖς ὑπὸ τῷ Αὐτοκράτορι· ἐπὶ τῶν καιρῶν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἀπέρριψε τέλει πάντων Βενέδικτος Θ'. ὅστις πρὶν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς Ρώμην Ὁὐίκτωρ διὰ πέμπτον ἐμβῆκεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀρχιεράτευσεν μὴν ἐνδεκά.

§. 19. Εἰς τὸν καιρὸν τότε τῷ Οὐίκτωρι ἀρχὴν ἔλαβεν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἡ συνήθεια, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀφ' ἑαυτῶν τῶν αἰρετῶν καὶ δαιμονισμένοι νὰ δέρωνται τάχα διὰ μετάνοιαν μετὰ σχολιὰ περὶ τῆς πόλεως ἐπιτήδεια, ἡτις συνήθεια ὑπ' αὐτῷ προσέτι τῷ Αὐτοκράτορι νὰ ἐπροχώρησε, καὶ νὰ ἐδέρνετο, καὶ αὐτὸς, ἀποδείχνει ὁ Βαρώνιος (α).

Καταστάσις
Γαλλίας.

§. 20. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Γαρσίβ Φερδινάνδου, Κισάλβου, καὶ Ρανιμῆρου, πάντοτε διχοστασίαι ἦσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας μάστις διέφερε, καὶ ὑπερτεροῦσε Φερδινάνδος ὁ τῆς Κασιλίας βασιλεὺς, ὅστις τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ὅπως διὰ τὰς πολεμικὰς δορυβείας ἦν καταπεσμένη, καὶ χαμένη μετὰ πᾶσαν σπαδὴν ἐπιμεληθεὶς ἀνῶρδωσε, καὶ ἐχθρὸν ὀλίγων τῶν Σαρακηνῶν μέρος λαβὼν τὸ ἤφερεν εἰς τὰς Χριστιανὰς. Οὐίκτωρ δὲ ὁ Β'. ἀνάθεμα ἐφοβήρισεν εἰς τὸν Φερδινάνδον ὅπως ἠδέλγησε τίτλον Αὐτοκράτορος νὰ ἰδιοποιήσῃ, ἀνίσως νεβετηθεὶς δὲν ἤδελαν ἀπέχει ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον· ὁ δὲ Φερδινάνδος ἀφῆκεν αὐτῇ τὴν ὑπόθεσιν νὰ τὴν ἐξετάσωσιν οἱ ἡγεμόνες, καὶ ἀρχιερεῖς τε, οἵτινες ἀπεφάσισαν πᾶσι πρέπει νὰ ἀκῶσιν τὸν ἀρχιερεῖα.

Γαλλίας.

§. 21. Εἰς τὴν Γαλλίαν Εὐρῆκος ὁ τῷ Ροβέρτῳ υἱὸς ἐξεστίαζεν, ὅστις ἂν ἔτι μνήμης ἐποίησε, μόνον τῷ Ρώμῃ θρόνῳ ἀντεστάθῃ εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου τινός, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπεν ὀγλίγωρα νὰ ἀποδάνῃ, καὶ νὰ παρασταθῇ εἰς τὸν ἀδέκατον κριτὴν, νομίζει ὁ Βαρώνιος (β), ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἢ τῷ βασιλεὶ τα κατάστασις ἦν ἀτάραχος.

§. 22.

(α) Εὐν ἔτει αὐτῷ. ἀριθ. 11.

(β) Εὐν ἔτει αὐτῷ. ἀριθ. 79.

§. 22. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν Κανῶτον τὸν Μάγνον διεδέξατο Κανῶτος ὁ Β'. ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐάν τινες λέγωσιν, ἔχ' ἄτος ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος υἱὸς αὐτοῦ Ἀραλδος νὰ ἔλαβε τὸ πατρικὸν Βασίλειον· ἀλλ' ὁ Γράντζιος (α), γράφει πάντες οἱ τῷ Μάγνῳ Κανῶτι υἱοὶ νὰ ἀπέθαναν προτῆτερα ἀπὸ τὸν πατέρα τρις, ἔξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κανῶτον· αὐτὸς ὁ Κανῶτος Εὔδαρδον τὸν τῷ Εὔδαρδῳ ἐκ τῆς Γ'μμης υἱόν, τὴν ὁποίαν ὤρεον Κανῶτος ὁ Μάγνος ἔλαβε διὰ γυναῖκα, κοινῶν τῆς βασιλείας ἐτρέφισε, καὶ ἐποίησεν, ὅσιν μετὰ δύο χρόνας ἀπέθανε μὴν ἀφείς κληρονόμον· μετὰ τὸν θάνατον τῷ Κανῶτι, Σηήων ὁ τότε ἀνεψιὸς ἄφροντις περὶ τῷ τῆς Ἀγγλίας βασιλείᾳ, διὰ τὴν ἀπόνοιαν μάλιστ' τῷ Εὔδαρδῳ τὴν Δανίαν ἐδοκίμασε νὰ ἀποκτήσῃ, καὶ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐν τότεῖς Ἀραλδος ὁ Γαοδβίνος τῷ Κακτίᾳ Κόμητος υἱὸς ἔρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὰς φρενὰς τῶν Δάνων, τὰς ὁποίας ἄφησεν εἰς τὸν Σηήωνα, περιποιεῖς εἰς τὰ συμπόσια, καὶ καταμεδύσας, καὶ πέμψας ἀρματωμένους, κατέκοψεν ἢ νύξ ἐκεῖνη ὡς λέγει ὁ Γράντζιος (β). Εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῷ τὴν παλαιὰν ἡγεμονίαν τῶν Δάνων, καὶ τὸ ἀποκτηθὲν βασίλειον μετὰ τὴν ἀρετὴν τῶν μεγαλητέρων ἐτελείωσεν. Ἀλλ' ὁ Ἀραλδος τὸν μὲν βασιλικὸν τίτλον ἄφησεν εἰς τὸν Εὔδαρδον, αὐτὸς δὲ τὴν τῆς βασιλείας διοίκησιν ἔλαβεν, ὥς ἐκεῖνος μὲν νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα, αὐτὸς δὲ τῇ ἀληθείᾳ νὰ νομίζεται βασιλεὺς, εἰς αὐτὸν τὸν Εὔδαρδον ἄκρα ἦν ἐπιμέλεια τῶν Ἐκκλησιῶν.

§. 23. Εἰς τὴν Γερμανίαν Εὔρρικος ὁ Αὐτοκράτωρ πάσαις τὰς διαφοραῖς, καὶ ἔχθραις διαλύσας, καὶ ἡσυχάσας, γαλήνην, καὶ ἡσυχίαν μέχρι τότε ἀνῆκασον εἰς πᾶσαν τὴν Σηιβίαν, καὶ τὰς λοιπὰς τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαρχίας διὰ κοινῇ Εὔδικτῳ ἐβεβαίωσεν, ὡς μαρτυρεῖ Εὔμανός ὁ Κόντρακτος (γ), καὶ Ἀββάς ὁ Σταδὴνσιος (δ). οἱ λεηλατῶντες καὶ κερσεύοντες Οὐγγροι τὰ πέρατα τῆς Γερμανίας ἀνδρείως ἐδιώχθησαν ὑπὸ Ἀλβέρτου τῷ Μαρκίωνος κατὰ τὸν Εὔμανόν Κόντρακτον (ε), οἱ Σκλάβοι ἐπιδρομαὶς κατὰ τῆς Σαξονίας ποῖντες, πολλὰ τὰς Ἐκκλησίας αὐτῆς ἐρήμωσαν, καὶ πολλὰς ἀξιοματικὰς Σάξονας ἐθανάτωσαν, ἀνάγνωδι τὸ τῆς ἱστορίας τῷ Εὔμανῳ παραπλήρωμα (ζ).

§. 24. Εἰς τὴν Οὐγγρίαν πολεμικὴν χεῖρα ἤφευγεν Εὔρρικος Γ'. διότι Οὔβων ὁ τῶν Οὐγγρῶν βασιλεὺς ἐπειδὴ ὑπέδεχθη ὁ Εὔρρικος Πέτρον τὸν βασιλέα ὅπως αὐτὸς ἐδίωξε, τὰ τῆς Βεῖσαρίας πέρατα ἐληλάτισε, καὶ μετὰ διαφόρας ἀγῶνας ὁ Εὔρρικος ἀπεκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τῷ αὐτὸν τὸν βασιλέα Πέτρον, ἀλλ' εἰς ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῷ ἐτυφλώθῃ, καὶ ἐκλέξαντες βασιλέα τὸν Ἀνδρέα, τὸν Πέτρον τυφλόν

Γερμανίας.

Οὐγγρίας.

(α) Βιβλ. β'. τῆς Δανίας κεφ. λ'. (β) Αὐτόθι κεφ. κα'. (γ) Εὔρρικος
 (δ) Εὔρρικος (ε) Εὔρρικος (ζ) Εὔρρικος

τυφλὸν ὄντα, ὁμῶς μετὰ τὴν γυναῖκα ταῖς ἐξαρίζουσι, τῇ ὁποίᾳ τὴν ἐκδίκησιν βεβλόμενος ὁ Ἐρρίκος νὰ ποιήσῃ, πάλιν κατὰ τῶν Οὐγγρων ἐκτρατεύει, καὶ ἰνὰγκαστε τὸν Ἀνδρέα νὰ ζητήσῃ εἰρήνην. Οὗτος ὁ Ἀνδρέας πρὸ τῆς αὐτῆς ἀναρρήσεως ὑπεσχέθη μετ' ὅρκου τῆς Οὐγγρας νὰ ἀφίσῃ αὐτὴς νὰ κηρύττουσι τὰ ἱερὰ τῶν Ἑθνικῶν, καὶ ἐκείνους μάλιστα τῆς Χριστιανῆς ὅπως δὲν ἦσαν ἀπὸ τῆς ἰδικῆς ταῖς κακώσεσιν, ὡς τῆς ἐφαίνετο ἔυλογον· ὅθεν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐχρὶ ὀλίγην ὁρμὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἐποίησαν, ἀλύπητα, ἀνήμερα, καὶ ἀσπλαγχνά πάντα κατεργασάμενοι. Γενόμενος δὲ τῷ διαδήματι Κύριος καὶ ἐξουσίας ὁ Ἀνδρέας πρόγραμμα ἐξέδωκε διὰ μέσσω τῶν ὁποίων ἐπρόσθετε πάντας εἰς τὴν ἀπολελειμμένην πίσιν νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ τὸ Ἑθnikὸν σώζεται παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατονταετηριχαῖς (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ Σχίσματος τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς καὶ ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

§. 1.

Εἰς τὸν καιρὸν Καρόλου τῆς Μάγνης, ὡς εἴρηται, ἄρχισεν ἀπὸ τῆς λεγομένης Θεολόγου ταῖς ἑξάγωγαις αἵρεσις τῶν λεγόντων τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκ τῆς Υἱῶς ἐκπορεύεσθαι, ἡτις κατ' ὀλίγον διασπαρῆσα, καὶ εἰς αὐτὰς ἐπομένως, ἀλοῖμονον, τῆς Ρώμης προέδρου ἐπροχώρησεν, ὅπως δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν πλάνην διὰ τὴν φιλοδοξίαν τῆς, καὶ φιλαρχίας, τῆς ὁποίας πολλὰκις νεβετήσαντες οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι, καὶ οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν πρόεδροι, καὶ ἐλέγξαντες δι' αὐτὴν τὴν κακὴν καινοτομίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκην (ἀφίνω νὰ λέγω τὰς ἄλλας φρενοβλαβείας τῆς, τὰς ὁποίας ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, καὶ τὴν παλαιὰν τῶν πατέρων παράδοσιν ἐκαινοτόμησαν) διότι τὸ κακὸν, καὶ τῶν κακῶν κάκιστον, κατὰ τὸν Ἀντιοχείας Πέτρον ἐν τῇ πρὸς τὸν Κηρυττῶν ἐπιστολῇ αὐτῆς, ἡ γεννημένη ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκη εἶναι, τελευταῖον ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα ἀπόξεσαν, καὶ τῆς ἀναδεμάτισαν.

§. 2, Ἐπειδὴ περὶ τὰς ἀρχαῖς τέταρτῃ αἰῶνος βασιλευόντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ Βασιλεία, καὶ Κωνσταντίνῃ τῶν πορφυρογεννητῶν, Πατριάρχης Κωνσταντιναπόλεως ἦν Σέργιος ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Φωτίου, ὅστις πρῶτος εἰσαγαγεῖς τὴν ἐν τῇ κοινῇ ὁμολογίᾳ προσθήκην, ὅπως τολμηρῶς ἐγένετο ἀπὸ Χρυσόφορον τὸν Πάπαν, καὶ συγκαλέσας σύνοδον ἐν Κωνσταντινπόλει ταῦ

ὑπὸ

ὑπὸ Φωτίᾳ κατὰ Λατίνων πραχθέντα προσεβεβαίωσε, καὶ ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα τὸ ὄνομα τῷ Πάπᾳ ἐξήλειψε, κατὰ τὸν ἱστορικὸν μοναχὸν Ἐπιφάνιον, καὶ ἄλλους. Τῷ Σεργίῳ ἠκολούθησαν καὶ οἱ τέτε διάδοχοι Εὐστάθιος τε, (περὶ ᾧ γραῶδεις λόγους πλάττει Γλάβρος τις μοναχὸς (α)), καὶ ἐξ αὐτῶ ὁ Βαρώνιος (β), ὡς ἀνωτέρω εἶρηται· ὅτι ὁ Βασιλεὺς δηλαδὴ Βασίλειος, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐστάθιος εἰς τὸν ΙΘ'. ἢ Κ'. Ἰωάννην τὸν Πάπαν διεπρεσβεύσαντα διὰ τὰ ἐκδῶση εἰς τὸν Κωνσταντιναπόλεως τὸ νὰ γράφηται Οἰκαμενικὸς Πατριάρχης), Ἀλέξιος, καὶ Μιχαὴλ ὁ Κιρκαλάριος υπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας γενναϊώτατος, ὅσις τὴν διαστροφὴν τῶν ὁρθῶν δογμάτων, καὶ κανόνων βλέπων καθ' ἡμέραν νὰ λαμβάνῃ αὐξήσιν ἀπὸ τῆς προέδρου τῶν Ῥωμαίων, καὶ καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἐκυτόν τε προτιμῶν τὸ νὰ σαματήσῃ τὴν τῆς κακίας αὐτῶν ὁρμὴν, Οἰκαμενικὴν σύνοδον συνήθροισεν, καὶ με' ψῆφον αὐτὰς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κοινῶς ἐξέκοψεν. Ἦν παρὼν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ἦν καὶ ὁ Ἀντισοχείας, ἔτι δὲ καὶ ὁ Βελγάριας, καὶ ὁ Κύπρος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐλλογιμώτεροι, καὶ ἐπισιμώτεροι· ὁ Ἀλεξανδρείας ὅμως, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων, εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων τότε δὲν ἦσαν ἐπιχωριάζοντες, ἐκεῖνα δὲ ὅπῃ ἐπράχθησαν, καὶ ἐπῆνεσαν καὶ ἐβεβαίωσαν, καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῆς καὶ αὐτοὶ τὸν Πάπαν ἐδίωξαν, καθὼς αὐτὰ μαρτυροῦσι τὰ πράγματα, μηδεκαμία ἀπὸ τὰς τέσσαρας Ἐκκλησίας εἰς κοινωνίαν μέχρι τῆ νῦν τὸν Πάπαν νὰ μὴν δέχεται· ἔτω Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις γράφει ἐν τῷ κατὰ Λατίνων καὶ ἄλλοι τινές.

Σύνοδος Οἰ
καμενική
Κωνσταντι-
ναπόλεως.

§. 3. Ὁ δὲ Βαρώνιος (γ), καὶ ἄλλοι τινές ὥδε πως περὶ ταύτης τῆς υποθέσεως διαλαμβάνουσι. μετὰ τὸ διαλειφθῆναι μεταξὺ τῶν Γραικῶν, καὶ Λατίνων ἐπαρκάντως περὶ τῆς ἐμπορεύσεως τῆ Παναγίας Πνεύματος ἐν ἔτει αγγ'. ὁ Κιρκαλάριος ὑπὸ τῷ αὐτῷ ὀνόματι καὶ τῷ τῷ Λέοντος τῷ Ἀχειδῶν Ἐπισκόπῳ ἐπιστολὴν ἔπεμψε πρὸς Ἰωάννην τὸν Τραυλὸν ἐν τῇ Ἀπαλίᾳ Ἐπίσκοπον, καὶ δι' αὐτῶ πρὸς τὸν Πάπαν, καὶ πᾶσαν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιστολὴν μάλιστα κατακρίνει τὰς Λατίνους α'. ὅτι τὰ ἄζυμα εἰς τὸν μυσικὸν δεῖπνον μεταχειρίζονται. β'. ὅτι τὰ σάββατα εἰς τὴν τεσσαρακοσὴν παρατηροῦσι με' Ἰουδαϊκὴν συνήθειαν· γ'. ὅτι πνικτὰ τρώγουσι κτ'. πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπεριφάνως ἀπεκρίθη Λέων Θ'. Πάπας ἕως Οὐρανὸν τὴν ἐξουσίαν τε ἀναβιβάζων, καὶ ὡς τόσον ὅπῃ προσδέτει μεμφόμενος ὅτι ἐδιώρισε, καὶ παρήγγειλεν ὁ Μιχαὴλ νὰ σφαιλιθῶσιν αἱ τῶν Λατίνων ἐν Κωνσταντιναπόλει βασιλικαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ μοναστήρια, καὶ ὅπῃ φυλάτ-

78-

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. α'.
ἀριθ. 22.

(β) Ἐν ἔτει αχδ'. ἀριθ. 5.

(γ) Χρον ἐν ἔτει αγγ'.

τασιν ἔτι εἰς αὐτὰς τὰς τῶν Γραικῶν συνήθειας, μὲν ὅλον ὅπῃ ἡ Ρώμη καὶ Ἐκκλησία συγχωρεῖ μέτα, καὶ ἔξω τῆς Ρώμης νὰ γίνωνται αἱ ἱεροτελεσίαι κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Γραικῶν. Τὴν τῇ Κιρκαλαρία ἐπιστολὴν διηγείται ὁ Βαρώνιος (α), τὴν δὲ τῶν τῷ Λέοντος γραφῶν ὑπόθεσιν ἐξηκριβωμένως ἐκδεδώκασιν οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (β). ἀποκρίνεται προσέτι τῇ τῇ Κιρκαλαρία ἐπιστολῇ Οὐμβερτος ὁ Καρδινάλιος ἐν εἰδει διαλόγου, τὸν ὁποῖον ἐκτίθησιν εἰς τὴν παρηνδήκην τῇ ια'. τόμῳ, ὁ ποιήσας τὴν παρηνδήκην τῶν Χρονικῶν.

§. 4. Λαβὼν δὲ ὁ Μιχαὴλ τὰς ἐπιστολάς τῷ Λέοντος, ἀντέστειλεν αὐτῷ ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπαρακίνει τὰς Λατίνες εἰς εἰρήνην, καὶ ὁ μόνον· προσέτι ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μονομάχος πρέσβεις εἰς Ρώμην μὲν ἐπιστολάς ἐπέμψεν, οἵτινες διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, διαίτησιν τῶν φιλονεικιῶν ὅπῃ ἡγέρθησαν, καὶ ἐκινήθησαν μεταξύ Γραικῶν, καὶ Λατίνων, κατὰ τὸν δυνατόν τρόπον ἐπρεσβεύσαντο. Τότε ὁ Λέων ἀποκρισάριος αὐτῷ Οὐμβερτον Καρδινάλιον τὸν Σιλβεκανδίδας Ἐπίσκοπον Πέτρον τὸν Ἀμάλφρεως Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ Φριδερικὸν τὸν Καγγελάριον εἰς Κωνσταντινῶν ἐπέμψεν μὲν ἐπιστολάς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, καὶ Κιρκαλάριον τὸν Πατριάρχην· τὴν ἐπιστολὴν ὅπῃ ἐγγράφῃ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἐγχαράττει ὁ Βαρώνιος (γ), εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Λέων μέμφεται τὸν Κιρκαλάριον ὅτι μὲν ἄξεσκέπαστον διωγμὸν κατὰ τῶν Λατίνων φέρεται, καὶ ἀναδεματίζει πάντας τὰς ἀζύμους χρωμένους εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, β'. ὅτι τὸν Ἀντισχεῖας, καὶ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχας θέλει ἔξω τῇ δικαίᾳ νὰ ὑποτάξῃ, τὰ ὁποῖα εἰς ὅπῃ ἡτῶσ' ἔχουσιν, ἀδύνατον νὰ ἔχῃ εἰρήνην μὲν αὐτόν· ἐν δὲ τῇ πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κιρκαλάριον ἐπιστολῇ ἔξω ἀπὸ τῆς ῥηδείας δεινολογίας προβάλλει ἔτι ἅ. νὰ εἶναι νεόφυτος, ἔχῃ κατὰ βῆμα εἰς τὴν Ἐπισκοπικὴν κορωνίδα νὰ ἀνέβῃ. β'. ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν ὄνομα ἰδιοποιεῖται, τῇ ὁποῖᾳ ὀνόματος τὴν ἰδιοποίησιν ἐξάγει τρηνητέαν, καὶ ἱερόσυλον καλεῖ.

§. 5. Ἐν τέτοις Νικήτας ὁ Στιθάτος ἐκ τῆ περιφήμῃ μονασιεῖ τῇ Στιθάτῃ πρὸς χάριν Μιχαὴλ τῷ Κιρκαλαρίᾳ βιβλίον κατὰ Λατίνων ἐγγράφῃ περὶ ἀσέβων, περὶ νηστειῶν τῶν σαββάτων, περὶ γάμων τῶν ἱερέων, εἰς τὸν ὅπου ἐναντιῖται ὑβριστικῶς ὁ Οὐμβερτος, τῇ ὁποῖᾳ τὰ συγγράμματα μεταφρασθέντα ἐκ τῆς Λατινίδος φωνῆς εἰς τὴν Ἑλληνίδα διὰ προσαγωγῆς τῷ Αὐτοκράτορος Κωνσταντῖνου νὰ ἐδέχθησαν ἀπὸ τῶν Γραικῶν, λέγει ψευδῶς Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακήνσιος (δ), ὅπῃ ψευδόμενος ὁμοίως λέγει, πῶς ὁ Νικήτας τὸ βιβλίον ὅπῃ αὐτὸς ἐγγράφῃ νὰ ἀναδεματίσῃ, καὶ νὰ ἔκαυσεν· ταῦτα λέγων ὁ γεννάδας φανερά ψευδόμενος δὲν ἐντρέπεται,

(α) Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἀριθ. 23.
Χρον. ἐν ἔτει αὐτῷ. ἀριθ. 2. καὶ 3.

(β) Ἐκατοντ. Γ. κεφ. Γ. σελ. 281.
(δ) Ἐν ἔτει αὐτῷ.

τι ἂν ἐκαίετο, πῶς τῶρα σάζεται, ἔδεν παράλογον ἀπὸ ἐκεῖνα
ἔσιν οἱ Γραικοὶ μὴ περιέχον;

§. 6. Τελευταῖον Μιχαὴλ ὁ Κηρελάριος ἰδὼν τὸ ἀμετάβητον τῆς
γνώμης τῶν ληγάτων τῷ Πάπα, καὶ τὴν ἐν ταῖς καινοτομίαις, καὶ αἵρέσεσι
ἑαυτοῦ, δὲν ἐδέξατο πλέον τὴν διάλεξιν, καὶ παρυσίαν αὐτῶν, ἀλ-
λὰ μὲ συνοδικὴν ψῆφον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξέκοψε, καὶ ἀναθεμά-
τισεν, ὡς προδήκην ποιήσαντας εἰς τὸ σύμβολον, ἐναντίον τῶν ὄρων καὶ οἰ-
κουμενικῶν συνόδων.

§. 7. Οἱ δὲ Λατίνοι ἄλλως πῶς πλάττονται τὸ γεγονός, καὶ γρά-
φουσιν, ὅτι ἐπειδὴ ἀπεσρέφετο ὁ Κηρελάριος τὴν διάλεξιν καὶ παρυσίαν τῶν
ληγάτων τῆς Ρώμης, αὐτοὶ τόσον αὐτόν, ὅσον καὶ Λέοντα Α' Χριδῶν, καὶ
πάντας τὰς ὁπαδὰς αὐτῶν ἐνώπιον τῷ κλήρῳ, καὶ τῷ λαῷ, καὶ αὐτῷ τῷ
Αὐτοκράτορι Μονομάχῳ ἀναθεμάτισαν ὅμῃ μὲ πάντας τὰς αἵρετικὰς, μά-
λιστα μὲ τὸν διάβολον, καὶ τὰς Ἀγγέλους αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι φλυα-
ρίαι αὐτῶν· τὸν Δίβελον τῆς ὑπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένης ἀκοινωνησίας δι-
δουσι οἱ Μαγδεμ. συγγραφ. (α), καὶ ὁ Βαρώνιος (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς Βηρεγκαριανῆς ἀντιλογίας τῆς Μετα-
σιώσεως.

§. 1.

Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἀνέκυψεν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἡ τῷ Βη-
ρεγκαρίῳ ἀντιλογία τῇ κατὰ τῆς ἐν Αὐδεγάνῳ πόλει Γαλλικῇ
Ἐκκλησίας διακόνῳ, ὅστις μαθητὴς ὑπῆρξε Φελβέρτου τῷ ἐν τῇ Καρνοτιν-
σίᾳ σχολῇ διδάξαντος, ἀνὴρ τῆς φιλοσοφίας, καὶ μάλιστα τῆς διαλεκτι-
κῆς πολλὰ ἔμπειρος, καὶ εὐφραδέστατος, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρῳ αἰῶνι Θ'. κεφ.
ΚΒ'. ἀριθ. 8. εἶπαμεν νὰ ἀνανέωσεν τὴν Γωάννη Εὐρίγειαν τῷ Σκότῃ, καὶ
Βερτρᾶν τὴν γνώμην περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας εἰς τὸν παρόντα ΙΑ'.
αἰῶνα.

§. 2. Ἐβλεπε γὰρ ὁτος τὸν διδάσκαλόν τιν Φελβεργτον, καὶ ἄλλως
ὅπως ὀλίγον ὀρθῶς περὶ τῆς Εὐχαριστίας ἐλάληεν, κατ'ὡς τῷ ἐφαίνετο, ἐν
ὅσῳ τὴν ἑστίαν τῇ ἄρτι, καὶ τῷ οἶνῳ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν μετὰ τὸν ἁγίασ-
μόν νὰ ἐξίστανται ἀπὸ τὴν φύσιν τας, καὶ εἰς τὴν ἑστίαν τῷ Σώματι, κα
Εεε 2 Αἴμα

(α) Ἐκτοντ. ΙΑ'. κεφ. Η'. σελ. 216.

(β) Χρον. σελ. 498. ἀριθ. 23.

Αίματος τῷ Χριστῷ νὰ μεταβάλλωνται. πρῶτον λοιπὸν εἰς τὰς προσκειμε-
νας αὐτῷ ὁμολόγει τὸν ἑαυτὸν τὰ νὰ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὸ τὸ δόγμα,
ἀλλὰ πλανηθεὶς ἀπὸ τὸ βιβλίον τῷ Σκώτῃ ὅπῃ ἀνεγίνωσκε, καὶ μὴ δι-
νήμενος νὰ περιπατήσῃ τὴν μέσσην ὁδὸν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τελείως ἐγλύ-
σσει, καὶ ἐξέκλινεν, ἀποφασίζων πῶς ὁ ἄρτος, καὶ οἶνος νὰ μὴ εἶναι
ἄλλο εἰμὴ σύμβολα καὶ ἀντίτυπα τῷ Σώματι, καὶ Αἵματι τοῦ
Χριστοῦ.

§. 3. Ὑστερον τὴν διδασκαλίαν τὴν παρρησιαστικώτερον ἄρχισε νὰ σπέν-
νῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει αὐγ'. ἡτις κατεκρίντο ἀπὸ τοῦ Ρῆγος τῆ
Γαλλίας, ὅςτις μὲ καθε σπυδὴν ἐκείνον ἔθλιβεν. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον
Βρόγωνα τὸν Αὐδεγάνα Ἐπίσκοπον, τῷ ὁποίῳ διάκονος ἦν ὁ Βιρεγκάριος
τὸ αὐτὸ περὶ τῆς εὐχαριστίας δόγμα νὰ ζωογονήσῃ, ἡ ἐπιστολὴ διὰ
Δαράνδα τῷ Λεοδίῳ Ἐπισκόπῳ, παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (α), εἰς τὴν ὁποίαν
τι κατηγορεῖται ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ τῆς Λατίνης περὶ τῷ γάμῳ, καὶ
Βαπτίσματος. Τελευταῖον διεδόθη παντὶ ἡ φήμη διὰ τὸ δόγμα τῷ Βι-
ρεγκάρῳ· διότι γράφας αὐτὸς ἐπιστολὰς περὶ τῷ Σώματι καὶ Αἵματι
τῷ Κυρίῳ πρὸς Λάνφρακον τὸν τότε Ἀββᾶν Καδομήνσιον ἐν τῇ Γαλλίᾳ, καὶ
πέμψας αὐτῷ, ἔπεσον εἰς χεῖρας τινῶν κληρικῶν, οἵτινες παροξυνθέντες ἀπὸ
τὰ περιεχόμενα τὰς ἔπεμψαν εἰς Ρώμην.

§. 4. Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἐπιστολὰς φανερωθεὶς ὁ Βιρεγκάριος
τὸ μὲν τῷ Σκώτῃ βιβλίον ἄρχισαν νὰ ἐπαινῶσι, Πασχάσιον δὲ τὸν τῷ
Σκώτῃ ἀντιπολέμιον νὰ κατακρίνωσι, καὶ Λέων ὁ Θ'. τὸ τῷ Βιρεγκάρῳ
δόγμα ἐν δυσὶ συνόδοις τῇ ἐν Ρώμῃ, καὶ Οὐρκέλλῃ κατεδίκασεν, ὡς μη-
τυρεῖ Ἐρμάνος ὁ Κόντρακτος (β), ἐν συνόδῳ δὲ τῇ ἐν Ρώμῃ προσετέθη
προσέτι τὴν πίστεως αὐτῇ ὁμολογίαν νὰ δώσῃ ὁ Λάνφρακος, ὅςτις διὰ τὴν
κοινωνίαν τῶν ἐπιστολῶν μὲ τὸν Βιρεγκάριον ἦτον εἰς ὑποψίαν. Ἐκεῖ
δὲ τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας πίσιν νὰ ἀσπάζεταιται μὲ ὅλην τὴν
ψυχὴν ἀπέδειξεν. Ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν Οὐρκέλλῃ, αὐτὸς μὲν ὁ Βιρε-
γκάριος δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ δύο αὐτῷ Ληγάτοι ἦσαν παρόντες, οἵτινες ἐ-
ξῆς εἰς τὴν πρώτην ἀκρόασιν ἐπιάδισαν, φανερώει ὁ Λάνφρακος (γ)
ὁ μετὰ τὸν Θ'. Λέοντα, Οὐϊκτωρ Β'. διὰ Γλδεβράνδα τῷ ὑποδασκόντι
κάλεσε τὸν Βιρεγκάριον εἰς τὴν Τερωνικὴν σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν
ὁ Βιρεγκάριος, ὥμοσεν, ὅτι πιστεύει εἰς τὴν δόξαν ὅπῃ ἔχει ἡ Ἐκκλ-
σία. Περὶ τῆτον τὸν χρόνον τιμωρίαν θανάτου Ἐρρίκος Α'. εἰς ἐκείνας ἐ-
τάξατο ὅπῃ ἀμαθῶς ἐσυμφώνην μὲ τὸν Βιρεγκάριον. ὁ τῷ β'. Οὐϊκτω-
ρος Νικόλαος Β'. διάδοχος σύνοδον Ἐπισκόπων ἐγ'. ἐν Ρώμῃ συνήθροισεν
εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βιρεγκάριος μετὰ τὸ συνδιαλεχθῆναι ἀνδρείως περὶ τῆς
αὐτῇ δόξης, εἰς τὸν Ἀλβέρικον τὸν Κασινικὸν διάκονον τὴν δόξαν αὐτῆς
τεν

(α) Χρον. ἐν ἔτει αὐγ'. ἀριθ. 2. (β) Ἐν ἔτει αὐγ'. (γ) Ἐν τῷ περὶ τῆς
ἀληθείας τῷ Σώματι καὶ Αἵματι, τῷ Χριστῷ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ. κεφ. δ.

τελευταίον μεθ' ὅρα ἀπέβαλε, καὶ τὸ βιβλίον ὅπερ περὶ αὐτῆς ἔγραψε
τὸ ἔκασεν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἐκ Κωνσταντίας Βέρτολδος ἐν τῇ προδήκῃ
πρὸς τὸν Εἰρμανὸν Κόντρακτον (α), τὸ τῷ ὅρῳ σχέδιον συγγραφέν ὑπὸ
τῷ Οὐμβέρτῳ σώζεται παρὰ τῷ Γρατιανῷ (β). ἄλλ' ἄτος ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ αὐ-
τὴν τὴν σύνοδον ἀφεδείς, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν Παπιστῶν γνώμην περὶ τῆς εὐχαρι-
στίας μὴν ἠμπορῶν νὰ ἡσυχάσῃ, εἰς τὴν πατρίδα τε διέβη· καὶ κατηγορίαν φανεράν ἐ-
πέφερεν εἰς ἐκείνας ὅπερ τὸν ἡνάγκασαν νὰ ὁμώσῃ, ὅθεν πάλιν ἀπὸ Γρη-
γόριον Ζ' εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ σύνοδον ἐβιάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, καὶ νὰ ὁμώ-
σῃ, πῶς πιστεύει, ὅτι ὁ ἄρτος, καὶ ὁ οἶνος ἁσιωδῶς μεταβάλλεται, καὶ με-
τὰ τὴν τελείωσιν νὰ εἶναι ἀληθὲς σῶμα, καὶ Αἷμα Χριστοῦ, καὶ αὕτη ἐ-
ξάκη ἡ ἐσχάτη τῆς πίστεως τοῦ ὁμολογία, τὴν ὁποίαν παρρησίᾳ ἐ-
λάκεν.

§. 5. Εἴω ἀπὸ τὰς ρηθείσας συνόδους τὰς κατὰ Βιρεγκάριον συνα-
φροισθείσας, ἔγραψαν κατὰ τῶν τῆς αὐτῆς δόξης συγγραμμάτων, οἱ ρηθέν-
τες ἐν τῷ Σ'. Αἰῶνι Κφ. ΚΒ'. τοῖς ὁποίοις πρόσδεε καὶ Οὐγωνα τον Λιγ-
γυονικόν, ὅσις ἔγραψεν ἔτι κατὰ τῷ Βιρεγκάριον περὶ τῷ Σώματος, καὶ Αἵ-
ματος τῷ Κυρίῳ, Ἀλβερινόν τὸν Καρσινικόν διάκονον, ὅσις ἐν τῇ ἐν Ρώ-
μῃ συνόδῳ ἐπὶ Νικολάῳ Β'. λαβὼν διάσημα ἐβδομάδος μιᾶς, βιβλίον ἐξέ-
δωκε κατὰ τῷ Βιρεγκάριον περὶ τῷ Σώματος τῷ Κυρίῳ· σημειῶσαι δέ,
ὅτι ἂν καὶ πολλὰ ἠγωνίσθησαν οἱ Δυτικοὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὴν δόξαν τῷ Βι-
ρεγκάριον, πολλοὶ ὅμως λέγουσι νὰ εἶναι εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ Ἰτα-
λίαν ὅπερ ἐδέχθησαν, καὶ φρονῶσιν αὐτὴν τὴν δόξαν.

§. 6. Τοιαύτην δόξαν ἔλαβεν ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ τὰς παλαιὰς Πατέ-
ρας, μάλιστα ἀπὸ τὸν Θεοδώρητον φανερόν εἶναι· διότι λέγει αὐτὸς εἰς
τὸν λόγον α'. τῷ ἔρανισμ' τὰ ὁρώμενα σύμβολα τῇ τῷ σώματος, καὶ αἵμα-
τος προσηγορίᾳ τετίμηκεν, καὶ τὴν φύσιν μεταβαλὼν, ἀλλὰ τὴν χάριν
τῇ φύσει προσεδεικώς κτ'. καὶ ἐν λόγῳ Β'. ἰδὲ γὰρ μετὰ τὸν ἁγιασ-
μὸν τὰ μουσικὰ σύμβολα τῆς οἰκείας ἐξίσταται φύσεως, μένει γὰρ ἐπὶ
τῆς προτέρας ἰσχύος, καὶ τῷ σχήματος, καὶ τῷ εἶδους, καὶ ὁρατὰ ἐστὶ, καὶ
ἅπτᾳ, οἷα καὶ πρότερον ἦν· νοεῖται δὲ ἅπερ ἐγένετο, καὶ πιστεύεται, καὶ
προσκυνεῖται, ὡς ἐκεῖνα ὄντα ἅπερ πιστεύεται· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ γ'. λό-
γῳ, εἶδε ἡ σὰρξ εἰς θεότητος μετεβλήθη φύσιν, τῷ δὲ χάριν με-
ταλαμβάνουσι τῶν ἀντιτύπων τοῦ σώματος κτ'. καὶ εἰς ἄλλας τόπως
πολλὰς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ τῶν ἐν ταῖς τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἔγιναν ἐν μὲν τῇ Κωνσταντινπόλει, ἢ ἐπὶ Μιχαὴλ τῷ Κηρυλαρίῳ, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω εἵπομεν, ἐν δὲ τῇ Δύσει, ἢ ἐν Ρώμῃ Α'. ἢ ἐν Ρήμοις, ἢ ἐν Ρώμῃ Β'. ἢ ἐν Οὐρκέλλῃ, ἢ ἐν Κεϊάκῳ, ἢ ἐν Ρώμῃ Γ'. ἢ Δ'. ἢ ἢ ἐν Τερώνῃ.

Ρώμης Α'.

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. ἔγινεν ἐν ἔτει αμδ'. ἥτις τελείαν ἐκρίνωσι τῆς Σιμωνίας διατάξατο, καὶ τὸ θείσπισμα Κλήμεντος Β'. κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν προσεκύρωσεν.

Ρήμων.

§. 3. Ἡ ἐν Ρήμοις συνεκλήθη ἐν ἔτει ανγ'. (α), ἀπὸ Λέοντα τοῦ Σ'. εἰς τὴν ὁποίαν προετέθη ἐνώπιον πάντων τὸ ἀγίον αὐτῶν Ρήμιγις σῶμα, ὅπως τῇ αὐτῇ δυνάμει, εἰς τὸ ἐφετὸν τέλος ἔλθωσι τὰ ὑπὸ τῆς συνόδου πράττεμενα· εἰς αὐτὴν καθηρέθησαν πολλοὶ Ἐπίσκοποι, ἐπειδὴ καλεσμένοι, δὲν ἦλθαν εἰς τὴν σύνοδον. ἐπὶ ἀναθεματίσθη ὁ Γαλλικίας Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι προσέγραψεν περὶ ἑαυτὸν τίτλον ὀνόματος Ἀποστολικῆς. Μετὰ ταῦτα πολλὰ τῶν Πατέρων θείσπισμα μετὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα ἀνανεώθησαν, καὶ πολλὰ διὰ τὰ μὴ γένωσι πλέον μετὰ ἀναδέματος ἐπιτίμιον ἀπηγορεύθησαν. ἐξέδετο αὐτὴ ἡ σύνοδος καὶ κανόνες ιβ'. ὅπερ σώζονται παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

Ρώμης Β'.
καὶ Οὐρκέλλης.

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Β'. καὶ ἢ ἐν Οὐρκέλλῃ συνεκλήθη ἐν ἔτει αν'. εἰς τὰς ὁποίας ἢ τῷ Βηρεγκαρίῳ δόξα κατεδικάσθη, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται (γ).

Κεϊάκ.

§. 5. Ἡ ἐν Κεϊάκῳ, τῷ αὐτῷ ἔτει ὑπὸ Φερδινάνδου Μάγνου Ρηγῶς τῆς Καστέλλης συνήχθη, ἥτις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπηγόρευσε τοῖς ἱερευσιν, τὸ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς γάμους διὰ τὰ φάγωσι, καὶ νὰ πίνωσι, ἀλλὰ μόνον διὰ χάριν εὐλογίας, κανόνες ἐθέσπισεν ιγ'. τὰς ὁποίας ἐκτίθησιν ὁ Βαρωνίος (δ).

Ρώμης Γ'.

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ γ'. ἐν ἔτει ανά. συνεκροτήθη, ἥτις Γρηγόριον τῶν Οὐρκέλλων Ἐπίσκοπον διὰ μοιχείας ἐγκλημα καθεῖλεν, ὅς τις ὑπερὰ πάλιν ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς.

§. 7.

(α) Οὐχὶ τῷ ανγ'. ἀλλὰ τῷ αμδ' (β) Χρον. ἐν ἔτει αμδ'. ἀρ. 17. (γ) Κεφ. Ε'. ἀρ. 4. (δ) Χρον. ἐν ἔτει αν'. ἀρ. 6.

§. 7. Ἡ ἐν Ρώμῃ Δ'. ἐγένεν τῷ ἀγγ'. ἡτις ἅγιον ἐκανόνισε Γέραρδον τὸν Ἐπίσκοπον Λευκῶν, καὶ τὴν παλαιὰν φιλονεικίαν τῶν Φόρβ Γελίς, καὶ Ἀκυληῖας προσέδρων ἐφιλώσε, καὶ ἵνα ἡ Ἀκυληῖα μητρόπολις ὑπάρχῃ πάσης Ἑνετίας, καὶ Γερίας.

§. 8. Ἡ Ταρωνική, διὰ Γλδεβράνδα τῷ ὑποδιακόνῃ καὶ λιγάτε τῷ Ρωμαϊκῷ θρόνῳ κατηγγέλλει ἐπὶ Οὐϊκτωρος τῷ Β'. ἐν ἔτει ἀνέ. εἰς τὴν πόλιν ὁ Βηρεγκάριος τὴν πλάνην αὐτῷ ἠρνήθη, καὶ τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας πίσιν ὡμολόγησεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. I.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων ἄνδρες εἰς ἀρετὴν ἀξιόλογοι ἐχρημάτισαν, Ἑλληνες μὲν Νικήτας ὁ Στηθάτος, Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, καὶ Γεώργιος ὁ Κεδρηνός. Λατίνοι δὲ Ἑρμανός ὁ Κόντρακτος, ὁ Ράδαλφος, καὶ Πέτρος ὁ Δαμιανῆς.

§. 2. Νικήτας ὁ Στηθάτος ἐπίσημος μοναχὸς Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς μονασιῆς τῆς Σταδίας ἔγραψε βιβλίον κατὰ Λατίνων περὶ Ἀζύμων, περὶ νηστειῶν τῶν σαββάτων, περὶ γάμων τῶν ἱερέων κτ'. σώζεται τὸ βιβλίον αὐτῷ, καὶ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ τόμῳ ια'. τῶν χρονικῶν παρεντεθέν.

§. 3. Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, ὅστις ἤκμασεν ἐν ἔτει ἀν. ἀνὴρ περιφανέστατος, σοφώτατος, καὶ πολυγραφώτατος, ὅστις ἀπὸ τὸν Ζωναρᾶν (β), καὶ Κεδρηνὸν (γ), τῶν φιλοσόφων ὑπάτος καλεῖται, σαλθεῖς καὶ πρέσβυς πρὸς Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνὸν ὁμῶς με' ἄλλας. εἰς τὰ Θεολογικά, φιλοσοφικά, μαθηματικά, καὶ ἱστορικά τοῖστος ἀνεφάνη, ὥστε νὰ θαυμάζηται ἀπὸ ὅλων. Ἐγραψε παράφρασιν μετρικὴν εἰς τὸ ᾠσμα τῶν ἀσμάτων πρὸς Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτην Ἀυτοκράτορα, ἡτις ἐξεδόθη εἰς τύπον ἐν Λαυδῶ τῶν Βαταυῶν ἀρχί'. ἐτι καὶ ἐν τόμῳ ιγ'. τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων με' σχόλια, τὰ ὅποια αὐτὸς ὁ Ψελλός συνέλεξεν ἀπὸ τῶν τρεῖς Πατέρων τὸν Νύσσης Γρηγόριον, τὸν Νεῖλον, καὶ τὸν ἅγιον Μάξιμον ὁμοίως.

Νικήτας ὁ
Στηθάτος.

Μιχαὴλ ὁ
Ψελλός.

(α) Κεφ Ε'. ἀριθ. 4.

(β) Χρον. βιβλ. ΙΖ'. σελ. 225.

(γ) Σελ. 432.

μοίως, ἡ βιβλίον περὶ τῶν ἑπτὰ ἀγίων οἰκαμενικῶν συνόδων τυπωθῆν ἐν Παρισίοις, ἡ ἄλλα πολλὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν ἀνέκδοτα εἰσὶν, ἄλλα δὲ ἐκδομένα.

Γεώργιος ὁ
Κεδρηνός.

§. 4. Γεώργιος ὁ Κεδρηνός, ἔγραψε σύνοφιν ἱστορίων, ἀρχομένην ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι αὐτῆς τῆς ἐνσάρκα οικονομίας· αὐτῆς δὲ τὸ περισσύτερον μέρος, ἀπὸ Ἰωάννην τὸν Καροπαλάτην μετέγραψεν, ὅσις σύγγυχοις με' αὐτὸν ἦν, καθὼς οἱ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἄνδρες πεπαιδευμένοι παρετήρησαν.

Εἰμανός ὁ
Κόντρακτος.

§. 5. Εἰμανός ὁ Κόντρακτος, ἦτοι σκελιφρός ἐπονομασθεὶς ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰ μέλη συνηνωμένα, μοναχὸς Δ' υγιήνσιος, ἀνὴρ πολυτίμων, ὅσις ἔγραψε χρονικὸν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, μέχρι τῆς αὐτῆς Κυρίας, κατὰ συνέχειαν ἠκολούθησεν αὐτῷ Βέρτολδος μέχρι τῆς αὐτῆς ἔτας. ἔγραψε περὶ σέτι ἡ ἄλλα πολλὰ, ὕμνοις, μαθηματικὰ (α), κτ. τῶν ὁποίων τὸν κατὰ λόγον διηγείται ὁ Ποσειδώνος (β), ἡ ὁ Βόσσιος (γ).

Γλάβρος ὁ
Ρ' ἀδελφός.

§. 6. Γλάβρος Ρ' ἀδελφός μοναχός, ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν χρόνων, ἐκ τῆς ὁποίας ἔζη ἐν Βιβλίοις ε'. τῶτον ἐπαινέει μὲν ὁ Βαρώνιος (δ), ὡς ἀκριβῆ, ἡ ἀληθῆ ἱστορικὸν, φέγει δὲ ὅτι θέλει τὸν Ρ' ὡμῆς ἀρχιερέα, εἰς ξενὴν διοίκησιν νὰ μὴν ἔχῃ περισσύτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀρχιερεῖς, τῶν ὁποίων ἡ διοίκησις με' ὅρας τινὰς εἶναι διωρισμένη, ἡ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν ἔδεν δύνανται ποιῆσαι.

Πέτρος ὁ
Δαμιανός.

§. 7. Πέτρος ὁ Δαμιανός, ἔχῃ υἱός, ἄλλὰ σύγγονος, ἦτοι ἀδελφός, πρῶτον μοναχός ἦν ἐκ τῆς τάγματος τῆς Βενεδίκτη, ἔπειτα Καρδινάλιος Ἐπίσκοπος Ὁσίε γέγονε. Πολλὰ συγγράμματα συνέγραψεν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔσμιξε ἡ μυθώδη τινὰ περιεχόμενα ἐν τόμοις τέσσασι, τὸ περὶ διοικήσεως τῆς Πάπας, ἡ Ἐπισκόπου βιβλίον αὐτῶ, ἐτυπώθη ἐν Ἀργεντοράτῳ κατὰ τὸ ἀρχιβ'.

ΚΕΦΑ'.

(α) Α' ποδιδόνται αὐτῷ τὸ Salve Regina, Χαίρε Μῆτερ, ἡ τὸ Veni Sancte Spiritus, Ἐλθέ Πνεῦμα ἅγιον.

(β) Γερ. Προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 737.

(γ) Περί Γγος. Λατί. βιβλ. Β'. κεφ.

μδ. (δ) Χρον. ἐν ἔτει 975. ἀρ. 25.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς Μιχαὴλ τοῦ
Στρατιωτικῆς, Ἰσαακίε τῆ Κομνηνῆς, Κωνσταντίνου
τῆ Δεκά, Ῥωμανῆς τῆ Διογένους, Μιχαὴλ
τῆ Δεκά, Νικηφόρου τῆ Βοτανειάτου, καὶ
Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνῆς, καὶ τῆς ἐπ'
αὐτῶν καταστάσεως τῶν ἑκ-
κλησιῶν.

§. 1.

Ψηφιδεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὴν Σύγκλητον Μιχαὴλ ὁ Στρατιωτικὸς καὶ σεφ-
δεῖς ἀπὸ Θεοδώραν τὴν βασίλισσαν, ὡς εἴρηται κεφ. γ'. ἀριθ. 4. ἔλα-
βε τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, ἐν ἔτει αὐτῆς. ἀνὴρ ὅπῃ ἦτον μὲν ἀπὸ τοῦ
Βυζαντίου, πρὸς πραγμάτων δὲ καὶ μάλις αὐτῆς ἡγεμονίας διοίκησιν ἀπρακ-
τός ἀπὸ φυσικὴν ανεπιτηδεύτητα, καὶ ἀπλότητα, καὶ διὰ τὴν πολυκαιρίαν
τῆ χρόνου, ὅπῃ μὲν τὴν ζωὴν τὴ ἀπέραςεν, ὅσις μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, φι-
λοτιμώτατος μὲν εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ εἰς τὸ δημοτικὸν πλήθος ἐφάνη,
σαβαρὸς δὲ, καὶ βαρετὸς εἰς τὰς στρατιωτικὰς, καὶ μάλις εἰς τὰς ἐξόχους
αὐτῶν. διὰ τῆτο ἀπὸ αὐτῆς ψηφίζεται Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος ὁ Κομ-
νηνός, συνευδοκοῦντος, καὶ συμφρονῶντος καὶ τῆ Πατριάρχου Μιχαὴλ, ὁ δὲ
Στρατιωτικὸς Μιχαὴλ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, βασιλεύσας μόνον
χρόνον ἕνα, ὅσις ἠρώτησεν ἐκεῖνας ὅπῃ τῆ ἡφεραν τὰ μηνύματα τῆ Πα-
τριάρχου, καὶ τί μοι θέλετε δώσει ἀντὶ τῆς βασιλείας, καὶ ἀπεκρίθησαν αὐ-
τῷ τὴν Οὐράνιον βασιλείαν· ὅθεν ἐυδὺς ῥίψας τὰ παράσημα τῆς βασι-
λείας, ἐδιέβη ἀπὸ τὰ βασιλεία, καὶ μὴ ζήσας πολὺν καιρὸν εἰς τὴν ἰδιω-
τικὴν ζωὴν ἀπέθανεν· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Γλυ-
κῆν (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ), καὶ τὸν Σκυλίτζην (δ), ἀπὸ τῶν ὁποῖας οἱ
δύο ὕστεροι τελειώσωσιν εἰς αὐτόν.

§. 2. Ἐπέβη λοιπὸν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον Ἰσαάκιος ὁ Κομ-
νηνός τῷ αὐτῆς. ἀνὴρ δραστήριος, καὶ τὸ ἦθος σαβαρὸς, πρὸς πράξεις ὀξύτα-
τος, στρατηγικώτατος εἰς τὰ πολεμικά, μὴν ἔχων μὲν μάθησιν γραμμα-
των,

Μιχαὴλ ὁ
Στρατιωτι-
κὸς Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
X. Γ.
1056.

Ἰσαάκιος
Κομνηνός
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
X. Γ.
1057.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 206.

(β) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249.

(γ) Σελ. 619.

(δ) Συνέψ. Ἰστορ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.

των, προσέχων δὲ εἰς αὐτὰ, καὶ εἰς τὰς πεπαιδευμένους, ἀποδεχόμενος, καὶ τιμῶν αὐτούς· καὶ πρὸς τούτοις πολλὰ σώφρων ὦν εἰς τὰς μίξεις· ἐμβάς δὲ εἰς τὴν βασιλείαν ἐπρόσβαξε καὶ τὸν ἐτύπωσαν εἰς τὰ νομίσματα μεσπαδί εἰς τὰς χεῖρας, τὰς αὐτὸν συντρέξαντας διὰ νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν ἐφιλοτίμα, τὸν Πατριάρχην εὐλαβεῖτο, καὶ ἐτίμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἄφινεν· ἕως τότε ὁ μέγας οἰκονόμος, καὶ ὁ Σκευοφύλαξ ἐπροχειρίζετο ἀπὸ τὸν βασιλέα, αὐτὸς δὲ καὶ τὰς δύο ἄφινεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῷ Πατριάρχῃ, ἀποξενώσας καὶ ἀπὸ τὰς δύο τὸ δημόσιον· ἀλλ' αὕτη ἡ πρὸς τὸν Πατριάρχην εὐνοία, εἰς ἔχθραν ὕψερρον μετεβάλλθη, διότι ἤθελεν ὁ Πατριάρχης νὰ τὸν προσάξῃ, καὶ ἂν ποτὲ ἀποτύχαιεν, ἀπὸ τὰ ζητάμενα, ἠγανάκτει καὶ τὸν ἐφόβηται νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς νὰ τὴν ἐδίδεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῷ, διὰ τὸτο ἐφρόντισε νὰ τελειώσῃ πρὶν πάσῃ τῇ ἐναντίον, ὅθεν πέμπων σφτιώτας εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Οὐρανίων δυνάμεων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐώρτηζεν ὁ Πατριάρχης μετὰ τὰς οἰκείας τε τὴν πανήγυριν αὐτῶν, τὸν ἐξώρσε μετὰ τὰς ἀνεψιούς τε, διότι δὲν ἤθελε νὰ κατεβάσῃ τὸν Πατριάρχην ἀπὸ τὴν ἁγίαν Σοφίαν διὰ νὰ μὴ γενῇ σύγχυσις ἀπὸ τὰς κληρικούς, καὶ ἀπὸ τὸν λαόν. ἔπειτα καὶ νὰ τὸν καθήρῃ ἐμελέτα, ἀλλ' ἔλυθεν αὐτὸν τὸν σκαπὸν ὁ θάνατος τῷ Πατριάρχῃ, ὅπῃ ἐπατριάρχευσεν χρόνος ἰε. τὸ ὅποιον τὸ λείψανον ἐντίμως φέρων ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον τῶν Οὐρανίων δυνάμεων ἔθηκε, καὶ τὰς ἀνεψιούς τε πάλιν εἰς τὰς πρώτας τιμὰς κατέστησεν· εἰς δὲ τὸ πατριαρχεῖον τὸν πρόεδρον, καὶ πρωτοβεσιάριον Κωνσταντῖνον τὸν Λερχάδον ἔβαλεν ἐν ἔτει αὐτῷ.

§. 3. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πρὸ αὐτῷ τῷ Κομνηνῷ βασιλεῖς, ὅσοι δηλαδὴ μετὰ τὸν Πορφυρογέννητον Βασίλειον ἐπέβησαν εἰς τὰ βασίλεια δὲν ἐμετεχειρίσθησαν καλὰ τὰ βασίλεια, καὶ τὰ κοινὰ πράγματα, οἱ βασιλικοὶ δισσαυροὶ ἐξοδιόδησαν, τὰς ὁποίας σπαράζων νὰ διορθώσῃ ὁ Κομνηνός, μετεχειρίσθη τυραννίδα, ἀπογυμνώσας πάντας ἀπλῶς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῆς, καὶ τὰς θεῖας ναὺς ἀπὸ τὰ εἰς αὐτάς ἀφιερωθέντα, εἰς ἐκείνας δὲ ὅπου ἀσκῆντο εἰς μοναστήρια ἔδιδε τὰ ἀναγκαῖα, καὶ τὰ περισσέυματα τῶν προσόδων αὐτῶν τὰ ἐλάμβανεν αὐτός· καὶ κατὰ τὴν νέαν ψιφιδέντος Πατριαρχῆ Κωνσταντῖνα μηχανήματι μεθοδεύεται πλήρης πονηρίας, διὰ νὰ λάβῃ τὰ δικαιώματα τῶν Μαγγάνων, διὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε μισητός τὸ πᾶσι· τελευταῖον ἀρρώσας, καὶ ἀπελπιούσης, κείρεται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς πορφύρας, τριβώνιον, ἥτοι ῥάσον σκληρὸν ἐνδύεται, καὶ τὸν Δάμα Κωνσταντῖνον βασιλέα προχειρίζεται, μετὰ τὸ βασιλεῦσαι χρόνος δύο, καὶ μῆνας τρεῖς· ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὰ βασίλεια, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ μοναστήριον τῷ Σταδίῳ, ἐκεῖ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τῆς ἀφ' ἧς ὑγιάνεν ἔζησεν· αὐτὸς ὁ Κομνηνός ἔδωκε καὶ νεκρὰν περὶ τῶν ὑπὲρ χρο-

Εξορία τῷ
Πατριάρχῃ
Κηρυλαεῖς.

ποταίνας διδομένων, ἡ περὶ τῷ κανονικῷ. ἀνάγνωσι τοῦ Γραικορωμαϊκὸν νόμιμον (α).

§. 4. Κωνσταντῖνος Δέκατος, χωρὶς κόπης τυχὼν τῆς βασιλείας, ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐν ἔτει α᾽. ἀνῆλθε τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβῆς, τὸ ἥθος ἡμέρος, δικαιοσύνης ἐραστὴς, τὰς λόγους ἀγαπῶν, μ' ὅλον ὅπῃ δὲν ἐκαταγίνετο εἰς αὐτὰς, τὰς λογίους τιμῶν, ὅσας ἡ ἑλπευε πῶς θέλει κάλλιον νὰ γνωρίζεται μὲ τὰς λόγους, παρέξ μὲ τὴν βασιλείαν, ἡ ἔχαιρεν εἰς ἐκείνας ὅπῃ ἐμαρτυρῶντο νὰ εἶναι σεμνῆς πολιτείας· τὴν γνώμην δὲ νωδρὸς, ἡ ἀμβλύς ὢν, ἡ πολλὰ φιλάργυρος, ἡ πόρως ἐπινοῶν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πολλὰς θησαυροὺς, ὡν δὲ μικροπρεπὴς, ἡ φειδωλὸς, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀγωνίζεται μὲ πολέμους κατὰ τῶν ἐδῶν, ἀλλὰ νὰ τὰ φιλιώνεται μὲ δῶρα, ἡ φιλοφροσύνας, ἡ νὰ τὰ ἀγαπᾷ μὲ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων· ὅθεν κατὰ τῶν Οὐζῶν (ἑδνός τῆτο Σκυθικὸν τῶν Πατζινάκων) ἐξορμήσας, δὲν εἶχε περισσώτερον ἀπὸ εἰς. στρατιώτας, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντιζε πρότερον νὰ μὴνύσῃ, ἡ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ στρατιωτικὰ ἐργατεύματα· ἀπελπιούσας δὲ πανταχόθεν, πρὸς τὴν θείαν βοήθειαν κατέφυγε, μετὰ δακρύων ἡ συντριβῆς καρδίας δεόμενος, ἡ τὴν ἐκεῖθεν ἐπικαλέμενος συμμαχίαν, ἡ ἀντίληψιν, ἡ εἰσακαλεῖται εἰς Θεὸν, ὁ γλήγωρον τὴν καταστροφὴν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰς, ἐπειδὴ θανατικὸν συνέβη εἰς τὴν ἐχθρὰς, ἡ Βουλγάρους, ἡ ἄτω κατὰ κράτος ὑπὲρ τὰς ξ'. χιλιάδας ὄντας ἠφάνισε· ζήσας δὲ χρόνης ξ'. ἡ ἡ περισσοτέρως, ἡ βασιλεύσας χρόνης ἐπτὰ ἡμισυ ἀπέδανε, ἡ ἄφησε τὴν βασιλείαν εἰς τὰς τρεῖς υἱὰς τῆς, ἡ εἰς τὴν Βασίλισσαν Εὐδοκίαν τὴν μητέρα τῆς.

§. 5. Εἰς τὰς χρόνης τότε τῷ Αὐτοκράτορος, ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Κωνσταντῖνος Δεσπότης, χρόνης τέσσαρας ἡ μῆνας ἔξ ἀρχιερατεύσας, ἡ ἀναπαυθεὶς ἐν Κυρίῳ, Γεώργιος ὁ Σιφιλίνος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὅστις ἐκ Τραπεζάντος ἦν, πεπαιδευμένος μὲ πολλὰς ἐπισήμας, ἡ μὲ τὰς πρώτας τῆς Συγκλήτης Βουλῆς ἐσυναριθμεῖτο, πάντα δὲ ἐκστῆας ἀρεῖς, ἡ ἐρχόμενος εἰς τὰ μοναστήρια τῷ Οὐλύμπῳ, ἐκκερῶν, ἡ ἔγινε μοναχός, ὅπῃ ἡ διαπεράσας ἀρετῶν καιρὸν, ἐκρίθη ἄξιος τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ. αὐτὸς ἔγραψε λόγους εἰς τὰ Εὐαγγέλια πασῶν τῶν κυριακῶν τῷ χρόνῳ, περὶ προσκυνήσεως τῷ Σταυρῷ κτ'. ἦρα τὸν Ζωνκρῶν (β), ἡ τὸν Γλυκῶν (γ), κτ'. ἐξέδωκε ἡ διάφορα θεσπίσματα περὶ μνησείας, περὶ κληρικῶν συνηγορούντων, περὶ ἀπηγορευμένων γάμων κτ'.

§. 6. Ἡ δὲ τῶν ὑπὸ τῇ αὐτῇ αὐταρχίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις δὲν ἦτον καλὰ, διότι ὁ βασιλεὺς ἀμελῶν τὸν στρατιωτικὸν κατάλογον, ὡς εἴρηται, τὸ μὲν βαρβαρικὸν ἐδρασύνετο, ἡ ἀγριεύετο, τὰ δὲ τῶν Ῥωμαίων

Fff 2

Κωνσταντῖνος Δέκατος
Αὐτοκράτορ ἀπὸ
X. Γ.
1060.

Πατριάρχης
καὶ Κωνσταντινουπόλεως.
Κωνσταντῖνος Δεσπότης.
Σιφιλίνος.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

(α) Βιβλ. Β'. σελ. 120. Εἰδ. Φραγκφ. διὰ Λευκηνάου.

(β) Χρον. βιβλ. ΙΗ'.

(γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 250.

μαίων κρατεύματα ἐσυσέλλοντο, καὶ ἐκαταπονέοντο, ἡ δὲ Ῥωμαϊκὴ Ἡγεμονία ἐσμικρύνετο· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν, καὶ πολλαὶ τότε Ἀνατολικαὶ χώραι, ἅλλαι μὲν ἐκυρσεύοντο, ἅλλαι δὲ ἐδωλάνοντο ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, ὁμοίως καὶ τὰ ἐσπέρια κακῶς ἐπασχον, ἀπὸ τὰ ὑποῖα φανεράνεται, καὶ ἡ τότε τῶν Ἐκκλησιῶν κατάστασις, νὰ μὴν ᾗτον καλὰ· ἀλλὰ καὶ σεισμὸς σφοδρὸς ἐγένε κατὰ τὴν κγ'. τῇ Σεπτεμβρίᾳ, καὶ Ἐκκλησίαι, καὶ οἶκοι πολλοὶ ἔπεσαν, καὶ τὸ κατὰ Κόζικον Ἑλληνικὸν τέμενος κατέπεσεν, πρᾶγμα ὠραιότατον, καὶ θαυμασμῶ ἄξιον, καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων μεγάλη, καὶ ἐξάρχης Ἐκκλησία κατεσεύθη, καὶ διεβράγη.

§. 7. Μετὰ τὴν τελευταίαν τῇ Κωνσταντίνῃ κατὰ τὰς διαταγὰς αὐτῆς, ἡ βασίλισσα Εὐδοκία, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς διάδοχοι τῆς βασιλείας ἐγένοντο, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ βασίλισσα τὴν τῶν κοινῶν πρόνοιαν ἐμεταχειρίζετο, καὶ ὠρίζε τὰ τέκνα τῆς, καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ τὸ ἄλλο τὰ ἐπαρκαδίζε, καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέσον προεκάθητο· οἱ δὲ βασιβασοὶ κυρσεύοντες τὴν Ἀνατολήν, καὶ κατατρέχοντες συχνὰ τὰς ὑπὸ Ῥωμαίους χώρας, ἡ βασίλισσα Εὐδοκία ἐσοχάζετο νὰ καταστήσῃ βασιλεῖα εἰς κυβερνήσιν τῆς βασιλείας· διότι ἀκούσασα πολλὰς ὁπῶς ἔλεγον, πῶς τὰ πράγματα ζητῶσι βασιλεῖα, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως τὸ πλῆθος ἐκλέξῃ βασιλεῖα, καὶ ἐκπέσει αὐτὴ, καὶ τὰ παιδία τῆς ἀπὸ τὴν βασιλείαν, λαμβάνει δὲ ἄνδρα τὸν Διογένην, ὁπῶς ᾗτον ἀνδρικώτατος, καὶ σεφανώνεται μετ' αὐτόν, λαβῶσα πρότερον μετ' ἀπάτην ἀπὸ τὸν Πατριάρχην τὸ τῇ ὁρῇ ἐγγράφον αὐτῆς, βασιλεύσασα μετὰ τῆς υἱῶν τε μηνῶν ἑπτὰ· ταῦτα ἀπονέμονται τὰ περὶ Χρῆστῳ ὁμηρόκεντρα, δηλαδὴ λέγουσι πῶς αὐτὴ νὰ τὴ ἐσύνηδεσεν, ὡς κατωτέρω ρηθῇσεται.

§. 8. Συζευχθεὶς λοιπὸν μετὰ τὴν βασίλισσαν Εὐδοκίαν Ῥωμανὸς Διογένης, ἐγένε βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν ἔτει αἰξ'. ἀνὴρ ἀπὸ γένους λαμπρὸν, καὶ περιβόητος εἰς τὰς ἀνδραγαθίας, διότι ᾗς καὶ εἰς τὴν δύναμιν ἀμίμητος, καὶ εἰς τὴν ὄψιν θεωρητικὸς· τὸ δὲ ἦδος ὑπερήφανος, καὶ ἀδολωτός, πολέμας δὲ τινὰς εὐτυχῶς ἀγωνισθεὶς κατὰ τῶν Βαρβάρων, τέλει νικηθεὶς ἐπιάθη, καὶ αἰχμαλωτίθη ἀπὸ αὐτῆς· ἀλλ' ἐπιτυχῶν εὐνοίας ἀπὸ ἐκείνης, καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Οὐζῶν λεγόμενον, ποίησε συμφωνίας παντοτεινῆς ἀγάπης, καὶ ἐπέσχεψε μετὰ τὴν δоруφρίαν, καὶ τιμὴν ὁπῶς ἔδει τὸ ἡλπίζε· τῆς δὲ ἀλώσεως, ὥσπερ καὶ τῆς λυτρώσεως φανερωθείσης εἰς τὰ βασιλεία, διὰ παρακινήσεως μάλιστ' αὐτῇ Ψελλῷ, αὐτοκράτωρ ἀναγορεύεται Μιχαὴλ ὁ υἱὸς τῷ Δέκα, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν προσαγὴν πρῶτον μὲν κείρεται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὁ Διογένης, εἶτα τυφλῆται ἀδίκως, καὶ εἰς νῆσον τὴν πρώτην πέμπεται, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον ἐκεῖνος ἀνήγειρεν, ἦται μοναστήριον ὠκοδόμησεν, ὅπου ὀλίγον καιρὸν ζήσας ἀπέθανε δυστυχῶς, βασιλεύσας χρόνας τρεῖς, καὶ μηνῶν ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τῷ Αὐτοκράτορι ἐκῆν ὁ μέγας τῶν Βλαχερνῶν ναὸς, ἔτας ὅσας κτίσεως κόσμα σφοδρῇ.

§. 9.

Ῥωμανὸς ὁ
Διογένης
Αὐτοκράτωρ
ἀπὸ Χ.
Γ. 1069.

Μιχαήλ τῷ
Δάκῃ Ἀν-
τοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
1072.

Καταβιβά-
ζεται τῷ
θεῖνῳ, ὡς γί-
νεται μονα-
χός.

Πατριάρχῃ
Κωνσταντι-
νόπολεως.

Ἀντιοχείας

Νικηφόρος
Βοτανειά-
της Ἀντο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ. 1078.

§. 9. Ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Ζ'. Μιχαήλ, ὁ τῷ Δάκῃ υἱὸς ὅπῃ ἔγινε βασιλεὺς αὐτοῦ. ἄνθρωπος τὸ ἦθος πολλὰ ἐκτελειμένος, καὶ μαλακός, καὶ εἰς μεταχειρήσιν καὶ τῶν παραμικρῶν πραγμάτων ἀδέξιος, πολλῶν μάλιστα πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας· ἐκταγνέτο δὲ εἰς παιδικὰ πράγματα, ἀγκαλὰ καὶ ἔπασχε νὰ τὸν διορῶσῃ, καὶ νὰ διδάξῃ μὲ λόγους ὁ ὑπάτος τῶν φιλοσόφων Μιχαήλ ὁ Ψελλός, ποτὲ μὲν μὲ τὴν γραμματικὴν τέχνην, καὶ μέτρα, καὶ διαλέκτους, ποτὲ δὲ μὲ τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἄλλο τε μετὰς ἱστορίας, καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα· ἀλλ' εἰς ἄδυνα ἦν ἐπιτήδειος καὶ δεκτικός. Παραπινάχιος δὲ ὠνομάσθη αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ κρινόν δυσήχημα, ὅπῃ ἠκολάθησεν εἰς τὰς ἡμέρας τὰς διότι τόση ἔλλειψις σίτη ἔγινεν, ὥστε νὰ πωλῆται διὰ ἓνα νόμισμα ἕχθι ἓνα μέδιμνον, ἀλλ' ἓνα παραπινάχιον, ὅπῃ εἶναι τὸ τέταρτον μέρος τῷ μέδιμνῳ· πολλῶν δὲ ἐφόδων, καὶ ἐπαναστάσεων κατ' αὐτῷ γενομένων, ἀναγορεύεται Ἀντοκράτωρ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῷ Εὐαγγελισμῷ, ὑπὸ παντὸς τῷ ἐν Κωνσταντινὸπόλει πλῆθει, Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης, προεξάρχοντος τῷ τοιαύτῳ συλλόγῳ Αἰμυλιανῷ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας, καὶ τῷ Μητροπολίτῃ Ἰκωνεῖν· κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲ ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ ὁμῶς μὲ τὴν Βασίλισσαν Μαρίαν, καὶ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ ἐνδύεται ῥάσων μοναχικόν, ἀπολαύσας τὴν βασιλείαν χρόνους ἑξ, καὶ μῆνας ἑξ· αὐτὰ ἔγιναν τὸ Σάββατον τῷ Λαζάρῳ. Πρὸς αὐτὸν τὸν Μιχαήλ ἔγραψεν ὁ Ψελλός τὴν τῶν νόμων σύνοψιν διὰ εἰχῶν πολιτικῶν, ὁμοίως καὶ ζητήματα Θεολογικά, καὶ παντοδαπὴν διδασκαλίαν, περιεχόμενα ἐν κεφ. ριδ'. κατὰ προσηγὴν τῷ αὐτῷ Μιχαήλ Δάκῃ, ἐπονέθη ὑπὸ Μιχαήλ τῷ Αἰταλειάτῃ τὸ νομικὸν ποίημα, ἦτοι ἡ πραγματικὴ ἐν τίτλοις κέ. πόνημα ἀληθινῶς αξιόλογον.

§. 10. Εἰς τὰς χρόνους τὰς τῷ βασιλείᾳ, τῷ Πατριάρχῃ Σιφυλίνῃ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, ὅστις ἐπατριάρχευσεν χρόνους ἑνδεκά, καὶ μῆνας ἑπτὰ, ἐπροχειρίσθη Πατριάρχῃ Κοσμάς μοναχός, ὅπῃ δὲν ἦτον μὲν εἰς λόγους μαθημάτων ἐξησκημένος, ἀπὸ ἀρετῆς δὲ παντοίας εὐλοισμένος, διὰ τὰς ὁποίας, καὶ πολλὰ τὸν ἐτίμα ὁ βασιλεὺς· τῆς δὲ Ἀντιοχείας Πατριάρχῃς ἔγινε μετὰ τὸν Αἰμυλιανὸν ὁ Νικηφόρος.

§. 11. Ἀναβὰς λοιπὸν Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης εἰς τὴν βασιλείαν, σέφεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχῃ Κοσμᾶν κατὰ τὴν μεγάλῃν τρίτην τῷ κοί. καὶ εὐδὺς μὲ φιλοτιμίαν βασιλικὴν ἐχάρισε κοινῶς τὰ χρῆμα πάντων ὅπῃ ἐχρεώσαν εἰς τὸ βασιλικὸν δημόσιον, καὶ μὲ μεγαλοπρεπὲς δέσπισμα τε τὰ ἐξώφλησε· Νεωτεριτάντων δὲ πολλῶν κατ' αὐτῷ, τελευταῖον οἱ Κομνηνοὶ ὁ Ἰσαάκιος, καὶ ὁ Ἀλέξιος, οἵτινες καταπολλὰ ἐτιμῆθησαν, καὶ ἠγαπῶντο ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐρχόμενοι ἀπὸ Κωνσταντινῶπολιν εἰς Ἀδριανῶπολιν, ἔστυραν σχεδὸν πᾶν τὸ στρατιωτικὸν πρὸς αὐτὰς, καὶ βασιλεὺς ἀναγορεύεται ὁ Ἀλέξιος προτιμηθεὶς ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφὸν τε, εἰς τὰς ὁποίας προδίδοντες τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων οἱ Νέμετζοι ὀνομαζόμενοι (γένος τῷτο Κελτικόν) ἦτοι Φιαμέγκοι, ὁ μὲν Βοτανειάτης ἐν-

ὅς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς βασιλείας, ῥίψας τὰ φοινικόχρου πέδιλα ἐπὶ ἐφόρει εἰς τῆς πόδας τα, καὶ κείρας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τα ἐφόρυσσε μοναχικὸν φέρεμα εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Περιβλέπτε, βασιλεύσας χρόνος τρεῖς ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ ἑνα φίλον τα, αἰσῶς αὐτὴν τὴν μεταβολὴν τὴν ὑποφέρει μεγαλοψύχως, εἶπεν ὅτι μόνῃ ἡ ἀποχή τῆς κρέατος μὲ πικραίνει, διὰ δὲ τὰ ἄλλα ὀλίγον φροντίζω, καὶ ἄδεν λυπῆμαι διὰ τὴν ἔχαστα τὴν βασιλείαν, καθὼς εἰς τὴν Ἀλεξιάδα φαίνεται (α). οἱ δὲ Κομνηνοὶ ἦλθαν εἰς τὰ βασιλεία, εἰς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμβήκαν εἰς τὴν πόλιν, ἔχοντες πλῆθος σύμμικτον ἀπὸ Θράκας, Μακεδόνας, καὶ ἄλλας ὅπῃ ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τὰς ἐχθρὰς, ἔγινε μεγάλη ἀρπαγὴ ἢ μόνον τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀρπάζοντες τὰ ἱερὰ κειμήλια, καὶ φόνοι ἠκολούθησαν, καὶ μοιχεῖαι, καὶ ἀτιμίαι, καὶ τὰ ὅμοια μὲ αὐτὸν τὸν Βοτανειάτην τελειώνει καὶ ὁ Μανασσῆς τὴν ἱστορίαν τα.

§. 12. Βασιλεύοντος τῆς Βοτανειάτης, ὁ προβασιλεύσας Μιχαὴλ, ὁ εἰς μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς βασιλείας, ἔγινε μοναχός, μὲ ψῆφον συνοδικὴν Μητροπολίτης Ἐφέσας ἐχειροτονήθη, τὸν ποδῆρι, καὶ τὴν ἐπωμίδα ἦγον τὰ ἀρχιερατικά ἄμφια, φορέσας, ἀντὶ Στεφάνου, καὶ Χλαμύδος βασιλικῆς ὅπερ πρότερον ἐφόρει, καὶ ἐρχόμενος εἰς Ἐφέσον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς χειροτονίας τα, πάλιν ἐστρεψε, καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μιχαὴλ διέτριβεν ὁμοίως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν βασιλέως, ἀποθανόντος Αἰμυλιανός ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ἔγινε Νικηφόρος, ὁ λεγόμενος Μαῦρος (β).

§. 13. Ἐγιναν λοιπὸν ἐξασιαταὶ τῆς βασιλείας οἱ Κομνηνοὶ ἐν ἔτει ἀπ' ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ μὲν Ἀλέξιος ἐξέφθη μὲ τὸ βασιλικὸν διάδημα, τῷ δὲ Γεωργίῳ ἐδόθησαν τὰ δευτερεῖα τῆς τιμῆς, ὀνομαζόμενος μὲ νέον ὄνομα Σεβαστοκράτωρ, ἀνώτερον τῆς Καίσαρος, καὶ τῆς πανυπερσεβάστης, ὁφείκειον δεδομένον εἰς τὸν Ταρωνίτην ὅπῃ εἶχε τὴν πρώτην ἀδελφὴν τῆς βασιλείας ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἀγκαλὰ καὶ ἐφόρει μοναχικὸν σχῆμα, ὅμως εἶχε πᾶσαν τὴν κυβερνήσιν τῶν πραγμάτων ἦν δὲ ὁ Ἀλέξιος τὸ ἦθος ὅτε ὑπερήφανος, καὶ ἀλαζών, ὅτε ὀξύς εἰς θυμὸν, ὅτε ἐνικήτο ἀπὸ χρημάτων, ὅτε πολλὰ φυλάργυρος ἦν, ἀλλὰ μέτριος κατὰ τὴν γνώμην, πρὸς ἑλεος ἑταίμος, πρὸς τιμωρίαν ἔχθι ὀξύρροπος, καὶ ἐπιρρητής, δηλαδὴ δὲν ἠγάπα νὰ τιμωρῇ, καὶ νὰ παιδεύῃ ἀνθρώπους, εὐκολοκνέματος, εἰς τὴν δίκαιαν ἔχθι ἀκόλαστοι, ἀπὸ τὸν οἶνον δὲν ἐνικήτο ὥστε νὰ μεθῇ, ἐπρόστεχε, καὶ ἐτίμα ἐκεῖνος ὅπῃ ἔβη ἐναρέτως καὶ μὲ διαγωγὴν τιμῆς τῆς πόλεως δὲ καὶ τὰ μαθήματα δὲν ἐτίμα ὡς ἐπρεπεν, ἀλλ' ὅμως τῆς ἐτίμα ἦν ἡμέρος, καὶ ἔχθι σοβαρὸς πρὸς τὰς πλησίον τα, ἐσυνομίλει μὲ αὐτὰς, καὶ ἀσείετο, μάλιστα ὅταν ἔλειπεν ἡ βασίλισσα, διότι παρῆσθε ἐσυζήτετο,

Α'λέξιος ὁ
Κομνηνός
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χ.
Γ. 1081.

(α) Βιβλ. Γ'. σελ. 60 ἐκδ. ἐνστ. αψκθ'.

(β) Τῷ αὐτῷ λέγει καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 9.

το, εἶχεν γὰρ ἡ βασίλισσα ἡδὸς ἡγεμονικὸν καὶ σοβαρόν· τοιοῦτος γὰρ ἦτον ὁ Ἀλέξιος τὸν περιγράφει ὁ Ζωναρᾶς (α). διὰφόρος πολέμους συνεκρότησε μὲ τὰς πολεμίους, ποτὲ μὲν δεξιῶς, ποτὲ δὲ ἀσυχῶν καὶ νικώμενος· τελευταῖον ἀπὸ ἀρρώστων ταλαιπωρηθεὶς, καὶ κακωχθεὶς, ἀπέθανε, περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐγύστη τῷ μηνί· ζήσας μὲν χρόνος ὁ βασιλεύσας δὲ λζ. μῆνας δ'. καὶ ἡμέρας τινάς· ἀνάγνωδι περὶ αὐτὰ τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Γλυκᾶν (γ), καὶ τὸν Μανασσῆν, ὅσις λήγει καὶ τελειώνει τὴν ἱστορίαν ταύτην, μέχρι Νικηφόρου Βοτανειάτη συγγράφας.

§. 14. Οὗτος ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος εἰς θρόνον Μητροπολίτη τὴν Λακεδαιμονίαν, δώσας τῷ Παλαιῷ Πατρὶν αὐτῇ ἐκείνης τὸ Ἀμύλαιον Ἐπισκοπὴν, ὁμοίως καὶ τὴν Ἀτάλειαν εἰς Μητροπολὶν ἐτίμησεν, Ἐπισκοπὴν ἔσαν ὑποκειμένην τῷ Πέτρῳ Μητροπολίτῃ· ἔσεφε δὲ καὶ τὴν σύζυγόν τε Εἰρήνην, καὶ Αὐγύστην ὠνόμασεν, ἥτις ἐγκόνη ἦν Ἰωάννης Δέκα τῶ Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸ σέψιμον ἐγέννησε κόρην τὴν Ἀννάν, τὴν ὁποίαν ἀρραβωνίασεν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν Βρυέντιον τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τῶ Νικηφόρου, περὶ ἧς κατωτέρω, καὶ υἱὸν ἐγέννησεν Ἰωάννην ὀνομαζόμενον, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ ταύτης εὐδὺς τὸν ἔσεφε μὲ Στέφανον, ἐγέννησε, καὶ ἄλλας υἱὰς Ἀνδρόνικον, καὶ Ἰσαάκιον, καὶ θυγατέρας τρεῖς Μαρίαν, Εὐδοκίαν, καὶ Θεοδώραν· ἐδίωξεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὸ γένος, καὶ τάγμα τῶν Μανικαίων ἀπὸ τὴν στρατείας, ὅπως ἕως τότε ἀθέσμως ἐστρατεύετο, διότι τὰς Μανικαίας παλαιὸς νόμος ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν στρατείας. Τὸ δὲ ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ἄλλα γηροκομεῖα σφαιλισμένα ὄντα, ἤνοιξεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, διωρίσας καὶ ἄλλας προσέδωκε εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον, καὶ πλῆθος γηροκομείων καταστήσας εἰς αὐτὸ, ὁμοίως ὠκοδόμησεν εἰς αὐτὸ καὶ καταγωγὰς μοναζόντων, καὶ μοναζιστῶν, καὶ διδασκαλεῖον γραμματικῶν, διὰ τὰ διδάσκονται εἰς αὐτὰ ὀρφανὰ παῖδια, καὶ πτωχὰ, διωρίσας εἰς αὐτὸ διδασκάλας, καὶ παιδαγωγούς, καὶ σιτηρέσια εἰς τὰς διδάσκοντας, καὶ διδασκομένους· γενομένων δὲ κατ' αὐτὰ πολλῶν ἐπιβελιῶν, καὶ ἐπαναστάσεων, πάσας τὰς διεσκέδασεν.

§. 15.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 294. ὅπου ἔτι λέγει ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ, (ὁ Ἀλέξιος) ὅς' ὑπεροπτικὸς τε καὶ ἀλαζών, ὥστε μὴν ὁδὸς εἰς θυμὸν αὐτοῦ εἶδε χρημάτων ἡττων, ὅς' ἄγαν ἐρασιχρήματος, ὥστε βέλεσθαι καταχωρῆσαι αὐτὰ, καὶ ταμιεῖον, ἵν' εἴεν αὐτῷ θησαυροὶ κεκρυμμένοι, καὶ ὑπόγαια χρήματα, ὅθεν εἶδε θανόντος κτεῖρα παρὰ τοῖς ταμιεῖοις ἐκρύβησαν· πρὸς εἶλεον εὐκατάφορος, πρὸς κόλασιν ἐκ ὀξύρροπος, μέτριος τὸ ἡδὸς, εὐπρόσιτος, περὶ τὴν διαίταν ἐκ ἀκόλατος, ἐκ οἷος ἡττώμενος, τοῖς ἐναρέτως βίβσι προσέχων, καὶ ἀπονέμων τιμὴν· Λόγους ἐκ ὥς εἶδε τιμῶν, τῶς δέσγει τιμῶν, ἐπιεικής τε, καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ἐσβαρῶς προσφερόμενος, αὐτῷ ἐκ τῆς ἰσῆς σχεδὸν ἐμιλῶν τε, καὶ χαριεντιζόμενος· ὅθεν κακείοις θάρρει ἐπῆει, καὶ ἐ μετὰ δέος αὐτῷ παρεστάναι, καὶ μάλλον ὅτ' αὐτὴν ἡ βασίλισσα· ἐπεσέδοντο γὰρ ἐκείνης παρέσης ἀρχικόν τε καὶ ἐμβριδὲς ἐνδεκνυμένης ἰδίωμα, καὶ τοῖς ἀτακτοῖς ἐπιτιμώσης σφοδρότερον.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249. ἕως τέλους.

Πατριάρχης
Κωνσταντινῆς
πόλεως.

Ευσεβίος.

Νικόλαος
Γραμματι-
κός.

Γωάννης
Χαλκηδόνος

Κατάσσις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκκλη-
σίας.

Πατριάρχα
Ἀντιοχείας
ἡ Ἱεροσολύ-
μων.
Κατάσσις
τῆς Ρωσίας

§. 17. Εἰς τὰς χρόνας Ἀλεξίᾳ τῇ Κομνηνῇ ὁ τῆς βασιλείδος τῶν πόλεων Πατριάρχης, ὁ Θεοπέσιος Κοσμᾶς ἀπαρεσκόμενος εἰς τὴν μεταχείρησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, καὶ ἀπελπίσας τὴν διορθώσιν εἶπε πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν τα, λάβε τὸ ψαλτήριον καὶ ἀκολούθει μοι, καὶ ὅτως ἀνεχώρησε· πολλὰ δὲ παρακαλεσθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θρόνον, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, χρόνας πέντε, καὶ μῆνας ἐννέα τοῖς πῶς ποιμένας λαόν, διὸ καὶ ἄλλον τινὰ ἀρχιερεῖα τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέστησαν, εὐνοῶν τινὰ μοναχόν Ευσεβίον καλούμενον, ὅστις ἔτε γράμματα ἔξευρεν, ἥτε πρᾶξιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν, ἄνθρωπος ἀπλῆς, καὶ ἄξιος νὰ καθῆται εἰς μίαν γωνίαν, καὶ εἰς ἡσυχίαν· ὡς τόσον τρεῖς χρόνας χρηματίσας Πατριάρχης ἐξεβλήθη ἀπὸ τῆς βασιλείς, καὶ ἔγινε Πατριάρχης μοναχός τις, ὁ Γραμματικὸς ὀνομαζόμενος Νικόλαος, ἄνθρωπος ἀσκητικὸς, καὶ ἄχι ἀμέδεκτος ἀπὸ τὴν ἐν λόγοις μάθῃσιν, εἰς καὶ δὲν τὰ ἔξευρεν ἐντελῶς· ὅστις ποιμένας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ χρόνας, καὶ εἰς γῆρας βαδὺ ἔλθων, καὶ ἀρρώσας ἀπέθανε· τὰ ὅποια τὸ λείψανον μεγαλοπρεπῶς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐτίμησεν, ἔπειτα ἔβαλε Πατριάρχην Γωάννην τὸν ἐπιλεγόμενον τῇ Χαλκηδόνος, ὅστις ἦν διάκονος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας κληρικὸς, ἡτοι ἱερομνήμων, ἀνεψιὸς δὲ τῇ εἰς Χαλκηδόνα τότε ἀρχιερατεύοντος, πεπαιδευμένος μὲ λόγους ἐξωτερικῆς, καὶ ἐσωτερικῆς παιδείας, ἐρχόμενος ὁ ἴδιος βασιλεὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προχειρίσας αὐτὸν, ὡς ὁ Ζωναρᾶς ἱσορεῖ (α).

§. 18. Εἰς τὰς χρόνας τῶν ρηθέντων Αὐτοκρατόρων, ἡ τῇ Χριστῇ Ἐκκλησίᾳ δεινῶς ἐταράττετο ἀπὸ τε τὰς πολλὰς, καὶ ἀλλεπαλλήλας μεταβολὰς τῶν βασιλέων, καὶ ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῶν ἐπιβλαῖας, καὶ ἐπαναστάσεις συχνὰς, καὶ ἀπὸ τὰς ἐφόδους, καὶ λεηλασίας ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Τούρκων, καὶ ἄλλων· ἐν δὲ τῇ Δύσει ἀπὸ τῆς Σκύθας, Πατζινάκας, Οὐζας, Φράγκας, καὶ ἄλλας· ἀνάγνωθι περὶ τῶν ρηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (β), ὅστις τελειώνει τὴν ἱστορίαν τα πρὸς τὸ τέλος τῆς Ἀλεξίᾳ τῇ Κομνηνῇ βασιλείας, Γλυκᾶν (γ), Μανασσῆν (δ), Ἀλεξιάδα (ε), καὶ ἄλλας.

§. 19. Πατριάρχης τῆς μὲν Ἀντιοχείας προσβλήθη ἐν ἔτει αἰ. (ζ) Γωάννης ὁ Ε΄· τῶν δὲ Ἱεροσολύμων Συμεὼν ὁ Ε΄.

§. 20. Εἰς τὰς χρόνας Ἀλεξίᾳ τῇ Κομνηνῇ εἰς τὴν Ρωσίαν ἀποθανὼν ὁ Βλαδιμήρης, ὡς εἴρηται ἐν βιβλίῳ Γ. κεφ. ἡ ἀριθ. 4. ἀφῆκεν υἱὸς δέκα (η), οἵτινες διεχώρισαν τὴν ἡγεμονίαν τῇ πατρὶς τῆς εἰς

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 238.

(β) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249, ἕως τέλους

ἱστορίας τα.

(γ) Βιβλ. Α'. ἕως Γ.

(δ) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. ἕως τέλους

(ε) Σελ. 106. ἕως τέλους τῆς

(ζ) Κάλλιον τῷ αἰ.

(η) Βισέσλαον, Γσόσλαον, Σβατόπολκον, Βιάρσσαν, Γλίβον, Σποσλάον, Βζεσλόδον, Στανισλάον, Σσδισλάον, καὶ Πόδον, ὅστις πρὶν φθᾶσθαι εἰς τὴν τῶν ἐφημέριαν ἀπέθανε.

ως διαφόρες ἐπαρχίας, πολέμους σκληροτάτους ἐποίησαν, τόνον ὅτ' ἄλ-
λο δὲν ἀπέκτησαν, παρὰ φόνους, καὶ αἱματοχυσίας, καὶ ἐπιβλάς, ἕως ἃ
ὁ Γεροσλάος εἰς τῶν ἀδελφῶν ἔμεινε μόνος ἐξασιασῆς, καὶ ἡγεμῶν. αὐ-
τὸς ἐξῆλθε ἀπὸ τὰς νίκαις τε καὶ λάβη τὸν πρῶτον τίτλον τῆ βασιλείας
τῆς Ρωσίας, ὅστις ἀποθανὼν ἄφησεν υἱὸς πέντε (α), ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ
τρίτος ἀδελφός, Βλαδιμήρης ὁ β'. ὁ μονομάχος, ὕψιστον ἀπὸ διαφόρων πολέ-
μας ὅτ' ἐποίησε μὲ τὰς ἀδελφάς τε, ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἠνώσε
τὴν Ρωσίαν ὅτ' ἦτον διαχωρισμένη εἰς τὰς ἀδελφάς τε. μετὰ δὲ ταῦ-
τα ἐποίησε τὸ ὄνομά τε θανασὼν διὰ τὰς πολέμους ὅτ' ἡγεῖρε κατὰ
τῶν Οὐγγρων, καὶ τῶν Βαλγάρων τῶν κατοικούντων εἰς τὰ περίεξ τῆ Δα-
νεβία, καὶ ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖ ἤφερε τὰς δυνάμεις τε ἕως εἰς τὰς ἐπαρχίας
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, φοβερίζων καὶ λάβη καὶ τὴν ἰδίαν πόλιν, εἰς τῇ ὁποίᾳ
τὰς δυνάμεις μὴ δυνάμενος καὶ ἐναντιωθῆ Αλέξιος ὁ Κομνηνός, ἐπεμψε
πρὸς αὐτὸν τὸν Βλαδιμήρη πρέσβεις περὶ εἰρήνης, τὸν Μητροπολίτην Εὐ-
φύσιον Νεόφυτον, τὸν Ἐπίσκοπον Μιτυλήνης, καὶ ἄλλους ἀπὸ τὰς Ὀφρι-
κιάδας μὲ δῶρα, τὰ ὁποία ἦσαν ταῦτα. Στεφάνῳ βασιλικὸν εἰς πινά-
κιον χρυσῶν, μανιάκιον χρυσῶν, ἥτοι ἐγκόλπιον ἀπὸ χρυσίου τῆς Ἀρα-
βίας, καὶ ἄλλα πολύτιμα δῶρα, καὶ ἐπιστολὴν τοιαύτην Αλέξιος Κομνηνός
» ὁλέω Θεὸν ὀρθόδοξος βασιλεὺς Ρωμαίων, τῷ Μεγίστῳ ἐν κράτει Κνέζῃ
» τῶν Ρώσων Βλαδιμήρῳ χαίρειν, ἐπειδὴ σὺν ἡμῖν μιᾶς πίστεως εἶ,
» μᾶλλον δὲ καὶ ἐξ ἐνὸς αἵματος κτ'. καὶ τοιαυτοτρόπως γενομένης εἰρήνης, καὶ
» ἀγάπης μεταξὺ τῶν Ρώσων, καὶ τῶν Ρωμαίων, ἀρχήσαν ἀπὸ τότε ὅ-
» τε Βλαδιμήρης ὁ μονομάχος, καὶ οἱ μετ' αὐτῷ Κνέζιδες, καὶ σεφανώνωνται
» τὰς κεφαλὰς τῶν μὲ βασιλικὸν Στέφανον, καὶ τὰ ὀνομάζονται βασιλεῖς,
» ἀναγνώδι τὰ χρονικά τῶν Ρώσων.

§. 21. Τελευτήσαντος τότε τῷ Βλαδιμήρῳ, ἔμεινε διάδοχος ὁ υἱὸς
αὐτοῦ Βοεσλάβης (β'), τῷ κρείττ'. ὅστις ἐξῆλθε μονάρχης, καθὼς καὶ ὁ πα-
τήρ τε πάσης Ρωσίας, ὅμως οἱ ὀκτὼ υἱοὶ ὅτ' ἄφησε, τὴν διεχώρισαν
πάλιν ὥς οἱ πρότεροι· εἰς ἀπὸ αὐτὰς Γρηγόριος ὀνόματι, ἦν ὁ δυνατώ-
τερος ἀπὸ τὰς ἄλλας (γ'), ὅστις ἄφησε τέσσαρας υἱούς, καὶ ὁ Δημήτριος
ὅτ' αὐτῷ ἔμεινε διάδοχος, ἄφησε τὸν υἱὸν τε Γεώργιον· ἡ διαμοίρασις ὥς
τόσον τῇ βασιλείᾳ εἰς τόσας ἡγεμόνας, τὰς κατέστησε πολλὰ ἀδυνά-
τους, τόνον ὅτ' οἱ Τατάροι εὐκόλως τὰς ὑπέταξαν διὰ πολλὰς χρόνας,
καὶ

Γεροσλάος
Ρωσίας ἡ-
γεμῶν.Βλαδιμήρης
Β'.

Βοεσλάβης.

(α) Μόνον τέσσαρας υἱὸς ἄφησεν ὁ Γεροσλάος, τὸν Γεροσλάον, Βεζζεσλάον,
Βλαδιμήρη, καὶ Βοζεβόλοδον.

(β) Εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρώσων ἔτος λέγεται Wfzevolodus II. ἥτοι
Βοζεβόλοδος Β'.

(γ) Εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρώσων λέγεται ἔτος Γεώργιος, καὶ ἔχει Γρηγόριος.

Τομ. II.

Ggg

ἡ πλέον βασιλεὺς εἰς αὐτὰς δὲν ἤκατο, ἕως οὗ μετα' πολλὰς
χρόνους ἐδυναμώθη ὁ Ἰεροσλάβος εἰς ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεάν,
καὶ ἡλευθέρωσε τοὺς Ρώσους ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τατάρων, ὡς
δησεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ τῆς τῶν Βογομίλων αἵρέσεως.

§. I.

Ἀρχηγὸς
ταύτης τῆς
αἵρέσεως.

Κατὰ τάτας δὲ τὰς χρόνας ἐφάνη αἵρεσις τις μυσταρὰ ἢ λεγομένη τῶν
Βογομίλων, τῆς ὁποίας κήρυξ, ἡ μέγας διδάσκαλος, ἡ προσάτις
τῶν παρ' αὐτοῖς Ἀποστόλων Βατίλειος τις καλέμενος, Γατρός, σχῆμα μὲν
ἔχων μοναχῶ, αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον ἐνδεδυμένος τὸν Σατανᾶν, ὅστις εἰς χρό-
νας μὲν δεκαπέντε τὰ τῆς πλάνης διδάχτεις βλαβερά, ἡ ὀλέθρια δόγμα-
τα, εἰς δὲ τὰ πεντήκοντα δύο διδάξας αὐτὰ, πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκου-
μην ἐπλήρωσεν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τε, ὑπερον εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων
ἦλθε, ἡ διέτριψεν, ἄλλ' ἐπιάσθη φανερά ὁ τῆς ἀληθείας ἐχθρὸς, διότι
γνωρίσας ὁ Ἀλέξιος τὴν ἀσέβειάν τε, ὑπεκρίθη πῶς νὰ ἔχῃ πίσιν, εἰ
ἐκεῖνον τὸν κακοδαίμονα, ἡ τὸν ὀνόμαζε διδάσκαλον ἡ σωτήρα ψυχῶν
πλάνωμένων· συμφώνως μὲ τὸν βασιλέα ἔλεγε ἡ ὁ ἀδελφός τε Ἰσά-
κιος ὁ Σεβαστοκράτωρ πρὸς αὐτὸν τὸν τρισκατάρκτον· μὲ αὐτὰ λοιπὸν
ἄλλα πλείονα μόλις μὲν, ἡ μὲ πολυκαιρίαν, ἐδυνήθη ποτὲ νὰ καταπει-
τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον νὰ ξεράσῃ τὸ φαρμάκι τῆς κακίας τῆς ἐπειδὴ δὲ
μέσα εἰς τὰ δίκτυα τὸ κυνήγι, ἐφανερώσε μὲν τὴν διδασκαλίαν τε,
τὰ δόγματα ἐξεφάνυλιν, μὲ κοινῇ δὲ ψήφω τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ
ἡ τὸν ἔκαυσεν εἰς τὸ θέατρον τῆς ἵπποδρομίας, καθὼς ὁ Ζωναρᾶς ἱσ-
τεῖ (α).

Βογομίλοι
πόθιν.

§ε 2. Βογομίλοι δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τὰς Βελγαρικὰς λέξεις, Βο-
γὰρ ἢ γλῶσσα τῶν Βελγάρων καλεῖ τὸν Θεόν, μίλει δὲ τὸ ἐλέησαι.
ἡδελεν εἶδαι λοιπὸν κατ' αὐτὰς τῆς Βελγάρης Βογομίλος, ἐκεῖνος ὅπῃ συ-
ρει τὸ ἔλεος τῆς Θεᾶς εἰς εἰαυτὸν, καθὼς λέγει ὁ Εὐδύμιος εἰς τὴν Πανο-
πλίαν (β), αὐτὴ δὲ ἡ Βογομιλία αἵρεσις, ἐστὶ μέρος, ἡ ὁμοιάζει μὲ τὴν
αἵρεσιν τῶν Μασαλιανῶν, ἡ μὲ τὰ δόγματα αὐτῶν. εἶναι δὲ ἡ τινὰ ὁ-
πῇ

(α) Χρον. βιλ. ΙΗ. Σελ. 336.
ἔπει 1710.

(β) Τίτλω κζ. σελ. 169. ἐκδ. Τεργιά. ἐν

Κεφάλαιον
αυτῆς τῆς
αἰρέσεως.

τὰ ἐπενόησαν ὕπερον, καὶ ἤρξαναν αὐτὴν τὴν λύμην· αὐτῆς τῆς αἰρέσεως
τὰ κεφάλαια εἶναι αὐτὰ. α. νὰ μὴν ὀνομάζεται τριάς εἰς τὴν θεϊαν φύ-
σιν. β. ὁ θεὸς νὰ μεταχειρίζεται ἀνθρώπινον μορφήν· ἂν καὶ δὲν συμφω-
-ῶσι πάντες οἱ συγγραφεῖς δι' αὐτὰ τὰ κεφάλαια. γ. ὁ κόσμος νὰ ἐδη-
-μιουργήθῃ ἀπὸ πονηρὰς Ἀγγέλου. δ. τὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης
βιβλία ἀδεῦσι, καὶ τὸν εἰς αὐτὰ γεγραμμένον θεόν, ὡς γεγραμμένα
δι' ἐπιπνοίας τῆς Σατανᾶ, μόνον ἐπτὰ δεχονται, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι
καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, παρερμηνεύσιν ἁμῶς καὶ αὐτὰς τὰς βίβλους, καὶ με-
-συχαμερὰ νοήματα, καθὼς θέλωσι τὰς μεταφάσεις, καὶ τὰς ἐξηγήσεις κα-
-κῶς. ε. ἀτιμάζωσι τὸν θεὸν σαυρόν, ὡς θανατώσαντα τάχα τὸν Κύ-
-ριον, τὰς προσκυνῶντας τὰς ἱερὰς εἰκόνας εἰδωλωλάτραις ὀνομάζουσιν, ἐτι καὶ
τὴν φρικτὴν ἰσοθργίαν, τῇ Δεσποτικῇ Σώματος, καὶ Αἵματος ἐκφαυλίζουσι,
καὶ θυσίαν Ἑλληνικὴν καλεῖσι, διότι λέγουσι πῶς εἰς τὰς ἱερὰς ναὺς νὰ κα-
-τοικῶσιν οἱ δαίμονες. ς. τὸ ἡμῶν βάπτισμα λέγουσι νὰ εἶναι τῇ Γωάν-
-νῃ, τὸ δὲ ἰδικόν τας νὰ εἶναι τῇ Σωτῆρος. ζ. προσευχὴν μόνην ὀνομά-
-ζουσι τὸ Πάτερ ἡμῶν, τὰς δὲ λοιπὰς προσευχὰς ἀδεῦσι, καλεῶντες βαπ-
-τολογίαν. η. Θεοτόκος λέγουσιν ἐκείνης ὅτῃ ἔχουσι κατοικόν τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον ἔσωθέν τας, ἐπειδὴ ὅταν διδάσκουσι γεννῶσι τὸν λόγον. θ. λέ-
-γουσιν ὅ μόνον εἰς τὸν ὕπνον τας ἀλλὰ καὶ ἔξυπνοι ὄντες, ὅτι βλέπουσι τὸν
μὲν Πατέρα ὡς γέροντα μακρογεννήτην, τὸν δὲ Υἱὸν ὀλιγογεννήτην, καὶ νέον,
τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα ὡς νέον ὅτῃ δὲν ἔχει τελείως τρίχα, δηλαδὴ ἀγέ-
-μενον, πλανῶν αὐτὰς ἕως οὗ δαίμων, καὶ διδάσκων αὐτὰς πῶς εἶναι ἀνόμοιοι
ἢ ἁγία Τριάς κατὰ τὴν διαφορὰν αὐτῶν τῶν σχημάτων. ι. νὰ μὴν εἶναι
ἀνάστασις, εἰ μὴ ἡ τῆς μετάνοιας, καὶ Εὐαγγελικῆς νηστείας, καὶ ἄλλας πολ-
-λὰς τετραπτολογίας. ἀνάγνωθι Εὐδύμιον Ζυγαδηνόν (α), Ἀνναν τὴν Κομ-
-νηνὴν (β), τὸν Ἀρμενόπελον (γ), Γερμανὸν τὸν Κωνσταντιναπόλεως (δ),
Τυπικὸν τῇ ἁγίᾳ Σάββᾳ (ε), Ματθαῖον τὸν Βλάσαριν καὶ ἄλλους (ζ).

Ggg 2

ΚΕΦΑ'.

(α) Πανοπ. τίτ. κζ. σελ. 159. (β) Βιβλ. ΙΕ'. σελ. 384. (γ) ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων
κεφ. ΙΘ'. (δ) Ο'μιλ. Α' καὶ Γ'. τῶν Νησιῶν. (ε) Σελ. 131. (ζ) Δαμασκ.
εἰς τὸ περὶ τῆς τῶν Βογομίλων αἵρεσ. Νικήτ. Θεσσαυ. ὁρθόδ. πίστεως μβ. Β'. Κεδρη.
ἔπει κ'. τῇ Μεγάλῃ Κωνσταντ. καὶ ἔπει α'. τῇ Οὐάλεντας, Γρηγορίῳ βιβλ. Β'. Βαλσαμ. εἰς
τὸν νομοκ. Φωτίς, τὸν Ψελλὸν περὶ ἔργ. Δαιμ. καὶ τὸν Κατακκ. βιβλ. β'. κεφ. 39.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τῆς ἐν Δύσει Αὐτοκράτορος Εὐρρίκου τῆς Δ'. καὶ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῇ ἐν τῇ Δυτικῇ Εκ-
κλησίᾳ.

§. Ι.

Εὐρρίκος Δ'.
Αὐτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
1057.

Τελευτήσαντος Κωνσταντίνου τῆς Γ'. διαδοχὸς γίνεται ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐρρίκος.
Εὐνέριχος ἀπὸ τὴν Ἀλεξιάδα λεγόμενος (α), ὁ Δ'. ἐν ἔτει κα-
ποστωτηρίῳ μνζ'. ἡγεμὼν ἑπτὰ χρόνων τὴν ἡλικίαν, ὅστις διὰ τῆς ὑπὸ
τὴν ἐφορίαν ἔτι τῆς μητρὸς ἦν, ἡγὼν εἰς τὴν προσησίαν ἢν τῆς μητρὸς τα-
ῖς μετ' ἐφρόνησιν, καὶ εὐχάσιν καλὴν ἐκυβέρνηει τὴν βασιλείαν. ἀφ' ἧς δὲ
ἔμεινεν ἀπροσάτετος ἀπὸ τὴν μητέρα τα, μετ' τὴν δολοφροσύνην τῆς Κο-
λωνείας Ἐπισκόπου, ἄρχισε νὰ δίδεται εἰς τὰς ξεφαντώσεις. ὕψερτον τὴν
εὐνοίαν τῆς Εὐρρίκου λαβὼν Ἀλβέρτος ὁ Βρέμης Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν ἐπρο-
ξένησεν ἄλλο τι εἰμὴ μόνον τὰς χαλίνας τῶν ἡδονῶν τα πολλῶ πλεον
ἐφείρεν. αὐτὸ δὲ ἐποίησε, διὰ νὰ γένῃ μισητὸς εἰς τὰς πλείονας τῶν
ἡγεμόνων, τὰς ὁποίας μετὰ ταῦτα τόσον οἱ τῆς Ρώμης Ἀρχιερεῖς μετε-
χειρίσθησαν, ὥστε καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας νὰ ἐκπέσῃ ὁ Εὐρρίκος, ὡν φυ-
σεως ἡρώϊκῆς, ἥτοι ἀνδρειωμένης, καὶ πάντας τὰς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασι-
λείας ἐναντιωθέντας αὐτῷ, χωρὶς κόπον, καὶ πολέμους νικήσας, ὡς ὁ Βα-
τολδὸς ἐν τῇ πρὸς Ἑρμανὸν παρενδύκῃ (β), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφνα-
βεργήνσιος (γ) λέγουσι. Κατὰ τὰτα τῆς Εὐρρίκου ἀρχίσαν νὰ νεωτερίζωσιν οἱ Σα-
ξόνες φανερά, ἀγανακτήσαντες, ὅτι φέρεται καὶ ὀχυρώματα ἐν τῇ Σαξο-
νίᾳ κατεσκεύασε. Μετ' αὐτὰς ὁμοφώνησαν καὶ οἱ Θουριγγοί, ὡς βιασθέντες
ἀπὸ αὐτὸν νὰ πληρώσωσι τὰς ἀποδεκατώσεις εἰς τὸν Μογεντίας Ἀρχι-
πίσκοπον, καὶ ὅτι εἰς τὴν χώραν ὠκοδόμησεν κάστρα. ἀνάγνωδι περὶ τὰτα
τὸν Σχαφναβεργήνσιον (δ), Μαρκανὸν Σκῶτον (ε), Σιγίβετον τὸν
Γεμβλακήνσιον (ς), Ἰούτωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (η), καὶ Ἀββᾶν τὸν
Οὐρσπεργήνσιον (θ).

§. 2. Ἐν τούτοις οἱ Σάξονες πολλὰς μέμφεις, καὶ δεινοπαθείας περὶ
Εὐρρίκου τῆς Δ'. πρὸς Γρηγόριον Ζ'. τὸν Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον ἐγράφαν.

(α) Βιβλ. Α'. σελ. 28. (β) Ἐν ἔτει αοβ'. (γ) Ἐν ἔτει αοε'. (δ) Ἐν ἔτει
αογ'. καὶ αοε'. (ε) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5'. ἐν ἔτει αοε'. (ς) Ἐν ἔτει
αοε'. (η) Βιβλ. 5'. κεφ. λθ'. (θ) Ἐν τοῖς χρόνοις Εὐρρίκου Δ'. σελ.
232.

ἡ μάστιξ αὐτὸν με' αὐτὰς τὰς μέμψεις ἠνάγκαζαν, ὅτι τῶν Ἐκκλησιῶν πᾶσαν ἄδειαν τῆς κανονικῆς ἐκλογῆς εἰς τὸ ψιφίζειν, ἡ βεβαίαν τῆς Ἐπισκόπου αὐτῶν ἀσύκωσσε, ἡ κατὰ τὰς Νικολαΐτας, ἐποίητε κοινὸν χαματυπεῖον τὴν γυναῖκα τε. ὁ δὲν Λιγάτοι τῷ Ρωμαϊκῷ θρόνῳ ἦλθαν, διὰ νὰ καλέσωσι τὸν Αὐτοκράτορα εἰς ἡμέραν διαρισμένην ἐμπροσθεν τῆς ἐν Ρώμῃ συνόδου νὰ ἀπολογηθῇ εἰς αὐτὰ, ἐὰν δὲ ἐναντιωθῇ, ἡ δὲν ἔλθῃ, εἶχον παραγγελίαν νὰ τὸν φοβερίσωσι με' τὸ ἀνάθεμα, διότι Γρηγόριος Ζ'. ἄλλο δὲν ἐσυχάζετο, παρὰ νὰ ὑπερήσῃ τελείως τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ τὸ προνόμιον τῶν ἀμφίων, διὰ μέσσω τῶ ὅποιον προνομίον ἔχασι συνήθειαν οἱ αὐτοκράτορες τὰς τε Ἐπισκοπὰς ἡ Ἀββατίας νὰ τὰς ἀναδέττωσιν εἰς τὰς ἔχοντας τὰς Ἐπισκοπὰς με' δεκτυλίδιον, ἡ βακτηρίαν· τὸσον δὲ τότε αὐτὴ ἡ πρεσβεία ἐκατάσκησε τὸν Αὐτοκράτορα, ὥς πάντας τὰς Ἐπισκοπὰς τῆς βουλγαρίας τε νὰ συναθροίσῃ ἐν Βορματία, ἀπὸ τῆς ὁποῖας συνοδικῶς, ὁ Πάπας τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀνάξιος ἀπεδείχθη. πρέσβεις δὲ ἐκ ταύτης τῆς συνόδου ἐπέμφθησαν διὰ νὰ προσάξωσι τὸν Πάπαν, ὡς μάγον, σιμωνιακόν, ὀνειροπόλον, ἡ τερατοσκόπον, νὰ ἐξέλθῃ τῷ θρόνῳ. Ταραχθεὶς διὰ τῆτο ὁ Πάπας, Ἐβρίκον τὸν Αὐτοκράτορα συνοδικῶς τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε, ἡ παρήγγειλεν εἰς τὰς ὑπὸ αὐτοῦ, ὅτι ἐπεὶ δὴ τὴν ἐντοχὸν αὐτῷ πίσιν δὲν ἐφύλαξε, ἡ τῆς αὐτοκρατορίας εἶναι δίκαιον νὰ ξεπέσῃ. οἱ Σάξονες λοιπόν, ἡ οἱ Σαῖβοι με' ἄλλας πολλὰς ἐνδύς ἀναχωρήσαντες ἀπ' αὐτὸν εἰς Τριβερλίαν ἐσυμβουλευθήσαν διὰ ἐκλογὴν νέου ἡγεμόνος, ἡ πρέσβεις ὁμᾶ ἦλθαν ἀπὸ τὸν Ρώμης Πάπαν, διὰ νὰ βεβαιώσωσι πῶς νὰ εἶναι ἀκοινώνητος ὁ Ἐβρίκος δι' αἰτίας εὐλογοφανεῖς, ἡ ἐπαραινέτω τὰς ὑπ' αὐτὸν ἡγεμόνας νὰ ἐκλέξωσιν ἕτερον βασιλέα, ὡς μαρτυρεῖ Δάμβερτος ὁ Σχαφναβαργήνσιος (α). Οἱ ἡγεμόνες λοιπόν ἀνήγγειλαν διὰ πρεσβείας τῷ Ἐβρίκῳ, ὅτι ἂν μετὰ χρόνον ἕνα δὲν λυθῇ ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα, ἡ δὲν δώσῃ πίσιν βεβαίαν τῷ Ρώμης Ἀρχιερεῖ, πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θέλει εἶναι εὐπειθὴς εἰς αὐτὸν κατὰ πάντα, ἐξάπαντος θέλει χάσει τὸ βασίλειον, διότι αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ συγκοινωνῶσι με' αὐτὸν διὰ τὸ ἀνάθεμα, ὅπου ὁ Πάπας εἰς αὐτὸν ἐπέφερεν.

§. 3. Βιαθεὶς λοιπόν ὁ Αὐτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τὸν Πάπαν με' τὴν γυναῖκα τε, ἡ με' τὸν μικρὸν υἱόν τε, ἡ τὸν εὐρεν εἰς τὸ Κανσινόν φρέριον. ὁ δὲ Πάπας ἀπὸ τὰς παρακαλέσεις τῶν πολλῶν δυσωπηθεὶς, μόλις τὸν ἐδέχθη ἐμπροσθέν τε, ἀφ' ἧ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας με' γυμνά τὰ ποδάρια, (νικητὸς ἀπὸ πρωῒ ἕως ἐσπέρας, ἡ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα, με' ταιαύτας συμφωνίας δὲ, ὥς εἰς τὴν ἡμέραν ἡ τόπον ὅπου ἡ θέλε διαρίσει ὁ Πάπας, καλεσμένων εἰς καθολικὴν σύνοδον τῶν Τευτονικῶν Πριγγίπων νὰ παρασταθῇ ἀμέσως, ἡ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰ προβάλ-

GGG 3

(α) Εἰς ἔτει 1057.

βαλλόμενα κατ' αὐτὰ ἐγκλήματα, αὐτὸς ὁ Πάπας, ἂν φανῇ ἔγω συμφέρον, νὰ εἶναι παρὼν γνώσεως, καὶ κριτὴς τῶν ὑποθέσεων, καὶ κατὰ τὴν ἐκείνη ἀπόφασιν, ἢ νὰ ἔχη τὴν βασιλείαν, εἰς τὰ προτεινόμενα ἐγκλήματα διαλύσει, ἢ ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς ἀντίστασιν νὰ ἐκπέσῃ, εἰς ἀποδείχ-
θέντων τῶν ἐγκλημάτων ἀνάξιος τῆς αυτοκρατορικῆς μεγαλειότητος φανῇ αὐτῶν τῶν συμφωνιῶν μνήμην ποιεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῖς Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (α). Λοιπὸν Γλδερνάνδος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Γρηγόριος ἔλυσε μὲν ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα τὸν Εἰρρίκον, δὲν ἐβεβαίωσε δὲ εἰς αὐτὸν τὴν βασιλείαν, ἀλλ' εἰς τὰς Πρίγγιπας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Εἰρρίκος δὲν ἤθελε νὰ πείθεται, ὅπως τὸ βασίλειον, ὅπῃ πρόπολιν εἰς τὴν ἀγνω-
σίαν ἐνὸς ἀνθρώπου παιδαριώδως ἐταλαιπωρεῖτο, ὅσον ἐδύνοντο νὰ τὸ κυ-
βερνήσωσιν, ἕως ὅπῃ αὐτὸς νὰ συμβουλευθῇ, καὶ νὰ δογματίσῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ἤθελεν ὠφελέσῃ εἰς τὴν κοινότητα, καὶ εἰς τὴν κοσμιότητα πάντων· οἱ δὲ ἡγεμόνες, καὶ ἐν πρώτοις οἱ Φορξήιμοι Σάξονες αυτοκράτορα ἀνηγόρευσαν Ρ'άδολφον τὸν Δῆκα ἐν ἔτει 1077. εἰς τὸν ὅποιον ὁ Πάπας, κατὰ τὸν Γερμβλακινὸν Σιγνίβερτον, τὸ διάδημα ἔπεμψε ταιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχον-
,, ἡ πέτρα δέδωκε τῷ Πέτρῳ, ὁ Πέτρος τὸ διάδημα τῷ Ρ'άδολφῳ. “
Καὶ ἀναθεμάτισε τὸν Εἰρρίκον, καὶ πάντας τὰς συμφωνήσας με' αὐτὸν Μεγιστᾶνας, καὶ Ἐπισκόπους. ὁ δὲ Εἰρρίκος σύνοδον ἐν τῇ Βριξία διὰ μέ-
σε τῆ ὑπὸ τοῦ Καρλόου συναδρόισας, τὸν μὲν Γλδερνάνδον νὰ εἶναι ἀπό-
βλητος Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐδεσπισε, τὸν δὲ Ρ'αβέννης Ἐπίσκοπον Γαίβερτον Κλήμεντα τρίτον μετωνομασθέντα Πάπαν προεχειρίσατο, τῇ ὁποίᾳ ἡ ἐκλογή νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὴν ἐν Μογεντία σύνοδον κατέ-
στησεν.

Ρ'άδολφος
ὁ Δεξ' Αὐ-
τοκράτωρ.

Θάνατος
αὐτοῦ.

§. 4. Ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως αἱ. ὁ Ρ'άδολφος με-
τὰ τὰς Μεγιστᾶνας τῶν Σαξόνων θανατώνεται ἀπὸ τὸν Εἰρρίκον πλησίον
εἰς τὸν Εἰλσον ποταμὸν, καὶ ἐκίπη ἡ δεξιὰ τοῦ χεῖρ εἰς τὸν πόλεμον, τῆς
ὁποίας ἡ πληγὴ τὸν ἤφευρεν εἰς θάνατον. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Ρ'άδολ-
φῳ, με' δυνάμιν πολλὴν ἀρματωμένων στρατιωτῶν ἐμβὰς ὁ Εἰρρίκος εἰς τὴν
Ἰταλίαν, ὕψερν ἀπὸ τριῶν χρόνων πόλεμον ἐκυρίευσεν τὴν Ρώμην, καὶ τὸν
Γλδερνάνδον διώξας ἀπὸ τὴν πόλιν, Κλήμεντα τὸν γ'. ἐβλεψε Πάπαν.
Ἐν ταῖς οἱ Σάξονες ἀπὸ τὸν Ἀποστολικὸν Κύριον, ὡς λέγει Μαριανὸς
ὁ Σκότος (β), δυναμωθέντες, τὸν Εἰρρικὸν Ρῆγα προεχειρίσαντο, ὅστις
ἀφεθείς ἀπὸ τὰς Σάξονας τα, τὸ βασίλειον ὄνομα ἀφίνει, καὶ εἰς ἕνα φρά-
ριον φεύγων με' κτύπημα λίθου ἐσκατώδῃ. Ἀφ' οὗ ἐφρονεύθη αὐτὸς, τό-
τε ὁ Εἰρρίκος ὑπαδέχεται ἀπὸ τὰς Σάξονας, τὰς ὁποίας ὕψερν συμφώ-
νας, καὶ συμβοηθῆς ἔχων Εἰρβερτος ὁ Μαρκίων πόλεμον κατὰ τῷ Αὐ-
τοκράτορος ἡγείρεν, ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφρονεύθη.

Εἰρμανὸς
Ρῆξ Αὐτο-
κράτωρ.
Θάνατος
αὐτοῦ.

§. 5.

(α) Ἐν ἔτει 1077.

(β) Βιβλ. γ'. Η' λικ. 5'. ἔτει αἱβ'.

Ερρίκιανοί
τινές.

§ 5. Εν τότες Γρηγόριος Ζ'. εξώρισας ὧν ἐν Σαλέρνῳ, ἀπέθανεν ἔτι πρέπει νὰ ἱεύρης, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῷ ἀγῶνος, καὶ τῆς ἐναντιότητος μεταξὺ Γρηγορίου, καὶ Ερρίκου Δ'. καθὼς εἶπαμεν, ὅσοι μὲν ἦσαν ἐκ τῶ μέρους τῆ βασιλείας, καὶ ἔλεγον πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ἔχῃ ἐξαίτιαν ἔχῃ μόνον εἰς τὴν Βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, οὗτοι Ερρίκιανοὶ αἰρετικοὶ ἐκαλεῖντο, ὅσοι δὲ ἐκ τῆ ἐναντίας, ταῖς ἐκείνοι ὅπως ἔλεγον, πῶς ὁ μόνον ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑπόκειται τῷ Ρώμης ἀρχιερεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ Αὐτοκρατορία, ἔλεγοντο Γλδεβρανδοὶ αἰρετικοί.

Γλδεβραν
δοὶ τινές.

§. 6. Εν τότες τοῖς χρόνοις τῆς μὲν Ἰταλίαν ἐξουσίαζαν οἱ Νορβμανοί, εἰς τὴν ὁποίαν σήσαντες πλέον τὸν θρόνον αὐτῶν, τὸν ἐκράτην ἀσφαλῶς Ρώμης δὲ ἀρχιερεῖς ἐχειμάτισαν Στέφανος Θ'. Βενέδικτος ΙΔ'. Νικόλαος Β'. Ἀλέξανδρος Β'. Γρηγόριος Ζ'. Οὐίκτωρ Γ'. καὶ Οὐρβανός Β'.

Νορβμανοὶ
ἐξουσίαζαν
τὴν Ἰταλίαν
Ρώμης ἀρ-
χιερεῖς.

§. 7. Στέφανος Θ'. Φριδερίκος πρότερον καλούμενος, ὁ Γοδεφρίδος τῆς Λοθαριγγίας δευτὸς ἀδελφός, ἐκεῖνος εἶναι ὅπως ὁμῶς μετὰ τὸν Οὐμβερτον τὸν Καρδιναλὴν ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινέπολιν, διὰ νὰ τελέσῃ τὰ ὑπὸ Λέοντος τῆ Θ'. προσαχθέντα. αὐτὸς ὑπέταξε τὴν τῶν Μεδιολάνων Ἐκκλησίαν, ὅπως δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν θρόνον τῶν Ρωμίων πρὸ χρόνων διακοσίων, καθὼς ὁ Πλάτινας μαρτυρεῖ εἰς τὰς βίβας τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, αὐτὸς εἶναι ὁ Στέφανος, ὡς λέγεται κατὰ τινος πρώτος ὅπως τὰς τρεῖς τῆ πωγωνία τα νὰ ἐξύρισε, καὶ δογματίσας τὰς ὑπ' αὐτὸν νὰ ποιήσωσι τὸ αὐτό. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Πάπα Ρωβέρτος ὁ Γαϊσκάρος νικῶν κατὰ κράτος τὰς Γραικὰς μετὰ ἰσχυρὸν πόλεμον, παντάπασιν αὐτὰς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν, καὶ μόνον τὰς ἱερεῖς ἄφησε. Τῷ Στεφάνῳ δὲ τῷ ζ'. μηνὶ τῆς αὐτῆς ἀρχιερατείας ἀποθανόντος, Βενέδικτος τις Λατερανικός ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, χωρὶς τὴν γνώμην τῆ, τε Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν Πριγκίπων, μόνον δὲ μετὰ τὴν συνδρομὴν τῆ ἰδιωτικῆς λαῶ.

Στέφανος
Θ'.Βενέδικτος
Γ'.

§. 8. Οἱ δὲ Ἡγεμόνες ὅπως ἦσαν εἰς τὴν Ρώμην διεπρεσβεύσαντο πρὸς Ερρίκον τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ μὲν Βενέδικτος νὰ ἔνυγῃ, νὰ προχειριθῇ δὲ Πάπας Γεράρδος, ὁ τῆς Φλωρεντίας Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐπωνυμία Νικόλαος Β'. αὐτὰ δὲ πάντα ἔτιως ἐγίναν μετὰ τὴν συμβαλὴν Γλδεβράνδου τῷ ὑποδιακόνου, λέγει ὁ Πλάτινας ἐν Βενεδίκτῳ Γ'. διότι ὁ Γλδεβράνδος εἰς τὴν Ρώμην πάντα κατὰ τὴν γνώμην τα ἐποίησε, καὶ μετὰ διαφόρους κατασκευὰς ἐτελείωνεν, ὥστε πᾶσα ἡ ἐξουσία εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ρώμης ἀρχιερέων νὰ ἦτον εἰς αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Νικόλαος, πρῶτος εἰς τὴν Λατερανικὴν σύνοδον ἐθέσπισε πῶς ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐν Ρώμῃ ἀρχιερέων πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὰς Καρδιναλέας Ἐπισκόπους, καὶ ἐδογματίσεν Ἀποστολικοὶ νὰ μὴ νομιζῶνται, ἀλλὰ ἀποστατικοὶ ἐκεῖνοι ὅπως χωρὶς τῆς ὁμοφώνου, καὶ κανονικῆς τῶν Καρδιναλίων ἐκλογῆς εἰς τὸν τῷ Πέτρῳ θρόνον ἤθελαν καθίσει. ὁ δὲ τὸ τῶν Καρδιναλίων ἀξίωμα ἐκ ὀλίγην αὐξήσιν εἰς αὐ-

Νικόλαος
Β'.Θέσπισμα
Νικόλαου Β'.

αὐτὸν τὸν χρόνον ἔλαβε. Τὸ Δεσπῖσμα τῷ Νικολάῳ ἐκτίσθησιν ὁ Γρατιανὸς (α), καὶ ὁ Βαρώνιος (β), προσετέθη δὲ ἐν τῷ Δεσπύσματι τάτω ταῦτα: „Σωζομένης τῆς ὀφειλομένης τιμῆς, καὶ εὐλαβείας τῷ ἀγαπητῷ υἱῷ ἡμῶν Εὐρίκῃ τῷ νῦν βασιλεύοντος, καὶ τῷ μέλλοντος αὐταρχῆσαι Θεῷ, εὐδοκῶντος, καὶ ὅπως ὥσπερ αὐτῷ ἤδη δεδώκαμεν, καὶ τοῖς διαδόχοις ἐκείνῃ, οἵτινες ταῦτ' ἐπὶ τὸ δίκαιον προσωπικῶς παρὰ τῷ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ λαμβοῖεν ἂν.“ ἄλλὰ διὰ ταύτην τὴν τῷ Πάπᾳ πρόδωκεν, ἀγνωσίαν τῷ αὐτῷ κατηγορεῖ Δισιδέριος ὁ μονάχος, ὁ ὑπερὸν μετονομασθεὶς Οὐϊκτωρ Γ., ὅστις τὸ Καρδιναλάτον αὐτῷ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Νικόλαον, καθὼς ἐκ τῷ Κασσιονικῷ χρονικῷ παρατηρεῖ Μάρκος Ἀντωνῖνος δὲ Δόμι-
νις (γ).

Κάδωλος ὁ
καὶ Οὐώριος
προχειρίζε-
ται Πάπας
ὑπὸ Εὐρίκῃ.

Ἀλέξαν-
δρος Β'.

§. 9. Τῷ Νικολάῳ ἀποθανόντος, Εὐρίκος ὁ Δ'. Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον ἐπὶ Συνόδῃ τῆς ἐν Βασιλείᾳ, Κάδωλον, ἢ Καδολῶν τὸν Πάρμη Εὐπίσκοπον προχειρίσατο, συναγωνιζομένα εἰς τῶτο καὶ Σιγγίβερτε τοῦ Παρμικῆ, ἀνδρὸς ἰσχυρωτάτου, καὶ πολλῶν Ρωμαίων, οἵτινες δῶρα, καὶ Στέφανον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἐχάρισαν. αὐτὸς δὲ ὁ Κάδωλος Οὐώριος ἐκαλεῖτο, ὅστις εἰς Ρώμην ἀπὸ τὸν Ρήγα ἐπέμφθη, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ρωμαίας, καὶ τινὰς Νορμαννῆς, Πάπας προχειρίσθη Ἀνσελμος ὁ Λέκης Εὐπίσκοπος, μετονομασθεὶς Ἀλέξανδρος Β'. παρακινῶν τὰς ἐν Ρώμῃ μάστιγα Γλδεβράνδος ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν. ἀπὸ αὐτοῦ πολλὰ συγχύσεις καὶ ταραχαὶ μέλλοντας νὰ ἐγερθῶσιν εἰς Ρώμην, ἐπέμψθη ὁ τῆς Κολωνείας Ἀνὼν Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις βαρέως ἠλεγξε τὸν Ἀλέξανδρον, μαρτυρῶντας τῷ Πλάτῃ, ὅτι ἐναντία εἰς τὰς δοθείσας πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ὀρκωμοσίας ἀπὸ τῆς Ρωμαίας ἐμβήκεν εἰς τὸν Θρόνον, εἰν καὶ ὁ Γλδεβράνδος αὐθαδῶς, καὶ ἀποτόμως ἐναντιεῖτο αὐτῷ, καὶ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν κατὰ τῷ αὐτοκράτορος ἐξεδίκει, καὶ ἔλεγε νὰ μὴ εἶναι ὑποκειμένη. ἀλλ' ὅμως ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἐβεβαιώσῃ Πάπας ἀπὸ τὴν ἐν Μαντῆᾳ σύνοδον, μεσιτεύσαντος τῷ Κολωνείας Ἀρχιεπισκόπου, μαρτυρεῖ ὁ Σιγγίβερτος (δ). Ὅττων δὲ ὁ Φρισιγγίνσιος ἔτω λέγει (ε), „ταῦται ταῖς ἡμέραις ὁ Ἀλέξανδρος πρῶτον Λέκης Εὐπίσκοπος, εἶτα κοινῇ, ἐνυχὴ καὶ ψήφῳ εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἅκρον ἀξίωμα προαχθεὶς, τῇ Ἐκκλησίᾳ πολὺν ἤδη χρόνον δεδωλωμένην εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπανήγαγεν ἐλευθερίαν· διότι φανερόν εἶναι πῶς μετὰ τὴν σπαδὴν, καὶ δεξιότητα τῷ Γλδεβράνδῃ, ὡς ὁ Φρισιγγίνσιος (ζ) κρίνει, ὅτος ὁ Ἀλέξανδρος χωρὶς τῆς συναινέσεως, καὶ γνώμης τῷ Αὐτοκράτορος, καὶ μάστιγα ἐναντίον τῷ προ-
χει-

(α) Μέρος Α'. διαμ. κατὰ κανόν. ἐν ὀνόματι Κυρίῃ σελ. 99. (β) Χρον. ἐν ἑτῇ
ανθ'. ἀριθ. 25. (γ) Ἐκκλησ. Κοιν. βιβλ. Δ'. κεφ. ια'. ἀριθ. κατὰ σελ. 742. Τομ.
Α'. ἐκδ. Λονδίνῳ τῷ 1743. (δ) Ἐν ἑτῇ ἀριθ. (ε) Βιβλ. 5, κεφ. λδ'. (ζ)
Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

χειροθέντες ὑπ' αὐτῆ Παπᾶ, ἀπὸ τὸν κλῆρον μόνον ἔλαβε τὸν θρόνον. με' αὐτὸν ἄρα τὸν τρόπον ἐνόμιζαν νὰ ἔλαβεν ἡ Ἐκκλησία τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας με' πολλὰ ὀνόματα, ἡ αἰτίας, προνόμιον εὐλογοφάνειας ἐχούσας τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ τῆς Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης, ἡ βεβαίωσιν τῶν αὐτῆς Ἀρχιερέων, καθὼς ἀρετὰ δείχνει ἡ φανερώσει Μάρκος Ἀντώνιος δὲ Δόμνιος (α). Οὗ δὲ Ἀλέξανδρος τόσον ἦτον ὑποχείριος, ἡ ὑποταγμένος εἰς τὴν αὐταρχίαν τῆ Γλδεβράνδε, ὥς με' τὴν ἐνέργειαν μὲν ἦν Παπᾶς ὁ Γλδεβράνδος, με' τὸ ὄνομα δὲ ὁ Ἀλέξανδρος· φανερόν δὲ τῷ τῷ γίνεται ἀπὸ τῆς εἰρημίας, τῆς ὁποίας ὁ Βαρώνιος (β), περὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἡ Γλδεβράνδε, ἐπάγει ἀπὸ Πέτρον τὸν Δαμιανόν, ἡ ἀπὸ τὰ σῶμα τῷ αὐτῷ Πέτρῳ, ὅπῃ εἶπε κατ' ἔπος ὁ Γλδεβράνδος πῶς νὰ εἶναι Κύριος τῷ Δεσπότῃ Παπᾶ Ἀλεξάνδρῳ, ἡ μάλιστα, ὅτι ὁ Βήνων λέγει πῶς ὁ Γλδεβράνδος ἐκολάφισέ ποτε τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπειδὴ εἶπε φανερά εἰς τὴν λειτουργίαν εἰς ἡμέραν ἑορτῆς δημοτελῆς, πῶς νὰ μὴ θέλῃ νὰ βασιλῇ τὸν θρόνον, χωρὶς τὴν ἐπιτροπὴν τῷ Αὐτοκράτορος. Τελευταῖον ὁ Ἀλέξανδρος τῷ ἰά. ἔτει τῆς ἀρχιερατείας τῆ μηνὶ ε'. ἀπέθανε φαρμακωμένος, καθὼς οἱ πολλοὶ ὑποπτεύουσι, τόσον καιρὸν τελέσας εἰς τὸν ζυγὸν τὸν λυπηρώτατον τῷ Γλδεβράνδε.

§. 10. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν ὁποίαν Ἀλέξανδρος Β. ἀπέθανεν, ὁ Γλδεβράνδος, ἦτοι Γρηγόριος Ζ'. χαλκῶς υἱὸς ὦν, ἔγινε Παπᾶς, ὅς τις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ταραχοποιὸς ὦν, πάντα κάλων ἐκινῶσε κατὰ τὴν παροιμίαν, μήτε Θεὸν κριτὴν συλλογιζόμενος, μήτε αἰδῶ ἡ ἐντροπὴν ἔχων διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ παρ' αὐτῷ ἐνομίζοντο παρ' αὐτῷ χλευασμοί, αὐτὸς λαβὼν τὸν θρόνον, ἤθελε νὰ εἶναι φοβερός εἰς ὅλην τὴν γῆν, ὅθεν παντοίοις τρόποις με' τὴν αὐτῇ τῷ ἐνὸς αὐταρχίαν, ἐσπῆδαζε ποτὲ μὲν νὰ ὑποτάξῃ πάντας τῆς ἀρχιερεῖς, ποτὲ δὲ διίσχυρίζετο πάντας τῆς ἡγεμόνας ἡ Μεγιστᾶνας πάσης τῆς γῆς, ἡ αὐτὸς δὲ τῆς Αὐτοκράτορας νὰ τῆς ὑποκλίνῃ εἰς τὴν αὐταρχίαν τῷ Παπᾶ, καθὼς ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῆ φανερεῖται, ἡ ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπῃ ὁ Βαρώνιος εἰς τὴν Ζ' ἐν Ρώμῃ σύνοδον ἀναφέρει, ὅπῃ ταῦτα τὰ προνόμια τῷ Παπᾶ, ἐπαριθμεῖ (γ).

Γρηγόριος
Ζ'.

Μόνος ὁ Παπᾶς δικαίως νὰ λέγεται Οἰκουμενικός.

Μόνε τῷ Παπᾶ οἱ πόδες νὰ φιλῶνται ἀπὸ τῆς ἡγεμόνας.

Μόνε τῷ Παπᾶ τὸ ὄνομα νὰ ἐκφωνῇται εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

Μάλιστα ἓνα μόνον ὄνομα νὰ εἶναι εἰς τὸν Κόσμον, τῷ Παπᾶ δηλαδή.

Ο'

(α) Ἐκκλησ. Κοιν. βιβλ. Δ'. κεφ. ια'. ἀριθ. 9. ἔως 44. ἀριθ. 34.

(β) Χρον. ἐν ἔτει αἰ. ἀριθ. 31.

(γ) Χρον. ἐν ἔτει αἰ.

Ο Πάπας νὰ ἔχη ἄδειαν μόνον νὰ βάνῃ Ἀυτοκράτορας.
Μηδεμία σύνοδος νὰ λέγηται οἰκουμενικὴ χωρὶς τὴν προσαγωγήν
τῆ Πάπα.

Οὐδὲν βιβλίον χωρὶς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ νομίζεται κανο-
νικόν.

Ο Πάπας νὰ δύναται τὰς ὑπηρεσίας νὰ λύῃ ἀπὸ τὴν πί-
στιν τῶν παρόντων ἡγεμόνων.

Καὶ αὐτὸς νὰ μὴ χρεωσθῇ νὰ κρίνεται ἀπὸ τινά (α).

§. II.

(α) Οὗ ἔχει ἔτι παρὰ τῷ Βασιλεῖ ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἐν ἔτει αὐτοῦ. ἀριθ. 31.
32. καὶ 33. τὰ κυριώτερα μόνον ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεσπί-
ματα τῆ Γρηγορίου φαίνεται ὅτι μόνον ἡ κενοδοξία αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν Παπῶν
τῶν τῆ Ρωμαϊκῆς θρόνου, δὲν εἶναι ἔξω τῆ σκοπῆς νὰ ἀναφῶμεν πάντα ἀπὸ αὐτῶν
τὸν Βασιλεῖον.

Ἐν ἔτει λοιπὸν αὐτοῦ. ἀριθ. 31. ἔχει. Μόνῃ ἡ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ ἐδμενί-
θῃ ἐκ Θεοῦ.

Μόνος ὁ Ρωμαϊκὸς Ἐπίσκοπος δικαίως νὰ λέγηται Οἰκουμενικός.

Ο Ληγάτος αὐτῆς νὰ προκρίνηται ἐν συνόδῳ πάντων τῶν Ἐπισκόπων, καὶ κατὰ
αὐτῶν ψῆφον καθαιρέσεως νὰ ἡμπορῇ νὰ δώσῃ.

Τὸς ἀπόντας ὁ Πάπας νὰ ἡμπορῇ νὰ καθήσῃ.

Ἀριθ. 32. Μὲ τὸς ἀφωρισμένους ἀπ' αὐτὸν, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτε εἰς οἴκ-
του κατοικεῖν.

Μόνῃ αὐτῷ ἔξῃς κατὰ τὰς περιστάσεις νόμος ἐκδέναι, ἐκ Κανονικῆς Ἀββα-
τεῖας συζητῆσαι, καὶ τὸ ἀνάκλην, πλεονάζον Ἐπισκοπὴν διατερεῖν, καὶ τὰς πτωχὰς ἐ-
νώσαι.

Μόνος δύναται νὰ μεταχειριθῇ τὰ αυτοκρατορικὰ παράσημα.

Μόνῃ τῇ Πάπᾳ τὸς πόδας νὰ φιλοῦσιν οἱ ἡγεμόνες.

Μόνῃ τῇ Πάπᾳ τὸ ὄνομα νὰ ἐκφωνῇται ἐπ' Ἐκκλησίας.

Μόνον ἐν ὀνόματι ἐστὶν ἐπὶ γῆς, τῇ Πάπᾳ δηλαδὴ.

Μόνῃ αὐτῷ ἔξῃς καθαιρεῖν Ἀυτοκράτορας.

Μόνῃ αὐτῷ ἔξῃς, ἢ μετὰθεσις τῶν Ἐπισκόπων κατὰ τὰς περιστάσεις ἀπὸ
θρόνον εἰς θρόνον.

Ἀριθ. 33. Οὗ παρ' αὐτῇ χειροτονούμενος ἑτέρας Ἐκκλησίας προεδρεύειν δύναται, καὶ
παρ' ἄλλῃ Ἐπισκόπῳ εἰς δεῖ ἀνώτερον βαθμὸν λαμβάνειν.

Μηδεμία σύνοδος, Οἰκουμενικὴ καλεῖσθαι, ἀνεῦ τῆς αὐτῆς ἐπιταγῆς.

Μηδὲν βιβλίον χωρὶς τῆς ἐξουσίας τοῦ Κανονικὸν νὰ νομίζεται.

Μόνος αὐτὸς τὰς γνώμας τῶν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδοκιμάζῃ, εἰδὲς δι
τὴν ἰδικήν τε.

Οὐδεὶς κρίνειν αὐτὸν τολμάτω.

Οὐδεὶς κατακρίνειν τολμάτω τὸν ἱερὸν θρόνον ἐκκαλεῖντα.

Αὐτῷ μόνῃ ἀνήκειν αἱ τῶν Ἐκκλησιῶν μεγάλαι διαφοραί.

Ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐδέποτε ἐσφαλὲν, ἔτε ποτὲ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τῆς Γραφῆς, θέλει σφάλλει.

Ο τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος κανονικῶς χειροτονηθεὶς, διὰ τὰς ἀξίας τῆς ἀγίας
Πέτρος, ἅγιος γίνεσθαι, κατὰ τὸν ἑννόμιον Τίτλον Ἐπισκόπου, καὶ πολλὰς ἀγίας Πα-
τρὸς συνάδοντας αὐτῷ, ὡς περιέχεται εἰς τὰ θεσπίσματα τῆ μακαρίτης Συμμάχου Πάπα
Δια

§. II. Τότε τῇ Ζ'. Γρηγόριος ἀρχιερατεύοντας ἑ μόνον ἢ ἐν Ρώμῃ κοινότης, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι μὲ καινὰ, καὶ ἀνήκοντα σχίσματα νὰ κακώδησαν γράφει ὁ Οὐρσπεργικός Ἀββᾶς (α), ἐπειδὴ δὲ δριμύτερον, παρὰ ἄλλος τῶν πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατευσάντων, τὸ ἀπαγόρευμα περὶ τῆ τιμῆς γάμου τῶν κληρικῶν ἐσπένδαξε, τὴν σύγχυσιν εἰς τὰς ἀπανταχῇ ἐποξενήσεν, ὥστε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ καμμίαν ἄλλην αἵρεσιν τόσον νὰ ἐταράχῃ, ὅσον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν τῇ Γλδβεράνδῃ, καθὼς λέγει ὁ Σιγνίβερτος (β)· καὶ διὰ νὰ τελειώσῃ ὁ Γλδβεράνδος αὐτὸ τὸ ἀπαγόρευμα, καὶ ἐμπόδιον τῇ γάμῃ, μίαν ὥραν πρότερον, ἐθέσπισε καθὼς μαρτυρεῖ Μαριανὸς ὁ Σκότος (γ), συνοδικῶς, ὥστε εἰς τῶν Χριστιανῶν νὰ ἀκὴν λειτουργίαν πρεσβυτέρων ὑπᾶνδρων· τὴν ὅποιαν ἀπόφασιν τε, τὴν ἐπεμψεν εἰς τὰς ἀπανταχῇ Χριστιανὰς μὲ πρέσβεις· ἐὰν καὶ ὁ Βελλαριμῖνος (δ), βεβλόμενος τὸ παράλογον τῆτο θέσπισμα νὰ σκεπάσῃ, νὰ ἀπηγόρευσε λέγει, ἐκείνους τὰς πρεσβυτέρους ὅπῃ εἶχον Παλλακίδας, καὶ ἀρχὴ ἐκείνους ὅπῃ εἶχον νομίμους γυναῖκας· ταύτης δὲ τῆς διατάξεως, ὅπῃ ὑπερῶσε τὸν γάμον τῶν κληρικῶν, καὶ ἀτόκωνεν ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν κοινότητα, νὰ ἐσάβη αἷτιος ὁ Γρηγόριος, εἰς τὸν καιρὸν τῇ Ἀλεξάνδρῃ Β'. ἐνθυμίζει ὁ ἐκ Κωνσταντίας Βερτολδος (ε), τὸν ὅποιον αὐτὸς ὁ Βελλαριμῖνος (ζ), ὡς πιστότατον ἱστορικόν, καὶ εὐσεβῆ ἐπαινεῖ· τὰ δὲ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ θέσπισμα ἀκολυθῆσαντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακὰ, Σιγνίβερτος ὁ Γεμβλακηνσίος διηγεῖται (η), ὅπως ἐν ἐνὶ φησι τὰ λοιπὰ κατανοήσης, « αἱ λαϊκοὶ τὸ τῇ Κυρίᾳ Σῶμα τὸ ὑπὸ πρεσβυτέρων γυναῖξιν ἐνόμως συνδεδεμένων ἀγιασθὲν, πολλάκις τοῖς ποσὶ κατεπάτην, καὶ τὸ Αἷμα τῇ Κυρίᾳ ἐκασίως ἐξέχεαν, καὶ πολλὰ ἕτερα παρὰ τὸ ὅστιον, καὶ δίκαιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπραττον.

§. 2. Ἀλλ' ὁ Γρηγόριος μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ νὰ διασφύξῃ τόσον παρὰ τὸν τῇ Χριστῷ κλῆρον, τὴν αὐτὰ ἀσπλαγχνικωτάτην Τυραννίδα ἀπέειξεν ὁμοίως εἰς τε τὰς Αὐτοκράτορας, καὶ ἡγεμόνας, τῶν ὁποίων τὰ βασίλεια νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν ἤθελεν· ἀπὸ ἐδῶ τὸν μὲν τῆς Ἀνατολῆς Αὐτοκράτορα Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτην ἀναθεμάτισε, τὸν δὲ ῥῆγα τῆς Δύσεως ἑ μόνον μὲ ἀνάθεμα ἐφόρισεν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀκοινῶνιτον ἐ-

Hhh 2

ποίη-

Διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιταγῆς, καὶ ἀδείας ἔχει τοῖς ὑποκειμένοις ἐγκυλίειν. Ἀνευ συνοδικῆς συναγωγῆς δύναται νὰ καθαιρέσῃ, καὶ νὰ συγχωρήσῃ Ἐπισκόπους.

Καθολικὸς μὴ νομιζέσθω ὁ μὴ πυνανθὸν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ. Τῆς τῶν παγκόσμιων ἡγεμόνων ὑψηλότης δύναται νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ ὅρκα τῆς ἱμπίσσεως.

(α) Ἐν τοῖς χρόνοις Ἑρρίκου Δ. σελ. 234.

(β) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5. ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(γ) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5. ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(δ) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5. ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(ε) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(ζ) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(β) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(δ) Περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν σύγχροσιν.

(ε) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(ζ) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

(η) Ἐν ἑτῇ αὐτῇ.

ποίησεν, ὥς ἐξέργησεν αὐτὸν πάσης αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος, τε
 τε ὑπὸ καὶ αὐτῆ, τῆς ἐνὸρκῃ πίστεως, ὅπῃ εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττωσιν ἡ
 ταξάν, ἔλυσε· ἡ ψιφιδέντος κατ' ἐκείνην Καίσαρος ἐτέρη, ἐκέλευσεν εἰς
 πάντας νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτὸν τὸν Καίσαρα, ἐκείνοι δὲ ὅπῃ εἰς τὸ
 ἐξῆς, ἤθελαν νὰ συμφωνῶσι μὲ τὸν Εἰρηνικόν, νὰ εἶναι ἀκοινωνήτοι· διὰ
 ταῦτα λοιπὸν Οὐάφριος ἐν τῷ βίῳ τότε τῆ Γρηγορία, γράφει νὰ εἶναι
 ἀνήκεστα τὰ ὅσα ἐτολμήθησαν ἀπὸ αὐτὸν πρῶτον ἀπὸ ὅλας τὰς ἐν Ρώμῃ
 μη ἀρχιερατεύσαντας κατὰ τῆ Αὐτοκράτορος, διατὶ πρότερον εἰς τὰς ἀρ-
 χαίας χρόνας ὑπὸ καὶ ἦσαν εἰς τὰς Αὐτοκράτορας οἱ τῆς Ρώμης ἀρχιε-
 ρεῖς. εἰς τὰ ξεχωριστὰ ἐγκλήματα, ὅπῃ κατὰ τῆ Αὐτοκράτορος Εἰρηνί-
 κος ἐπροβάλλοντο, ἦτον ἡ σιμωνία· ἐγκλημα δὲ σιμωνίας ἐκαλεῖτο, ἡ
 μόνον τὸ νὰ πωλῶνται τὰ ἱερὰ μὲ χρήματα, ἀλλ' ἐτι ἡ τὸ νὰ δύναν-
 ται οἱ αὐτοκράτορες, ἡ βασιλεῖς νὰ προχειρίζωνται ἀρχιερεῖς, ἡ ἀλλο-
 τοιαῦτα νὰ πράττωσιν, ἐὰν ἡ μὲ μηδεμίαν αὐξήσιν χρημάτων νὰ ἐμ-
 λύνοντο· ὅθεν προσέτι οἱ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν ψιφιδέντες Ἐπίσκοποι σιμωνι-
 νιστοὶ ἐκλήθησαν, τὸ ὅποιον πολλὰ δυσχερῆσεν φέρων ὁ Γρηγόριος
 ἀπὸ τὰς πρὸ αὐτῆ, πάντα λίδον ἐκίνει, ὅτι ἀφαιραμένων πάντων αὐτῶν,
 αὐτὸς μόνος νὰ βασιλεύσῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅθεν τοιαύτῃ χαράδρᾳ κα-
 κῶν ἐνήχθη εἰς αὐτὸν τὸν Γρηγόριον, ἡ εἰς τὸν Εἰρηνικόν τὸν Δ΄. φθι-
 ρὰν ἡ βλάβην φέρουσα, ὥς ἀνίσως εἰς τὰ ἔχνη τῆ Γρηγορία οἱ τότε
 διάδοχοι ἤθελαν μέν, δὲν ἤθελαν δυνῆσθαι νὰ τὴν σαματήσωσι, ἡ νὰ τὴν
 φράξωσιν.

§. 13. Ἀπὸ αὐτῶν, ἡ ἄλλα πολλὰ ἀδεμιτωργήματα αὐτῆ, φανεροῦν
 εἶναι ὅτι πρεπόντως οἱ πλείονες τῶν Καρδινάλιων, τὸν ἀπεσφύροντο, ἡ
 πὸ τὰς ὁποῖας ἀδελφὸς λέγεται νὰ ὑπέγραψεν εἰς τὴν ἀκοινωνήσιαν τῆ Γρη-
 γόριος Δ΄. πολλοὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, Ἰταλίαν, ἡ Γερμανίαν Ἐπίσκοποι
 αἰρετικὸς προφανῶς αὐτὸς νὰ εἶναι, ἡ εἰς διάφορα ἐγκλήματα ὑπεύθυνον
 διεβεβαίοντο· διότι ἔξω ἀπὸ τὰ λοιπὰ, φανερώτερον τοῖς πᾶσιν ἦν, τὸ
 νὰ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκύλας, ἡμέραν, ἡ νύκτα, ἡ εἰς τὰ φίληματα
 Μαθιῶδος τῆς Κομιτίσσης, ἡ τις μὲ τὸν ἄνδρα τῆς Γοδέφριδον διὰ τὴν
 ἀνδρίαν τῆ σώματος τῆ Γιβέρδον ὠνομαζόμεντα, ἔξω τῆς Ἰταλίας τῆς πα-
 τρίδος τε ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν Δὲξ ἦν νὰ ἀκολουθήσῃ·
 δὲν εἶχεν ὄρεξιν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆ, τόσον ἦτον μὲ τὸν Πι-
 παν, ὥς τὰς πρότερον κρυφὰς ἐρωτας δὲν ἐδύνετο νὰ κρύψῃ, χάρισμα
 τῆς ἀσελγῆς αὐτῆς συναφείας τὴν Τασκίαν, ἡ Λιγυρίαν νὰ ἔλαβε δια-
 βεβαίανται, τὰς ὁποῖας ἐπαρχίας, εἰς τὸν Ἀποστολικὸν θρόνον ἡ Μαθι-
 δὲ ἐχάρισεν· ὅθεν τὸ δῶρον τῆτο κληρονομία τῆ Πέτρος ὠνομαζομένη· διὰ
 τὴν μαγείαν τότε τῆ Πάπα πολλὰ διηγείτα Βήνων ὁ Καρδινάλιος ἐν
 τῷ ἐκείνῳ βίῳ, κατὰ δύνατον εἶναι νὰ ἰδῇ πᾶς τις· τελευταῖον ἔξωδόν
 τῆς Ρώμης ἀπὸ Εἰρηνικόν Δ΄. ἡ ἐξοριθεὶς ἐν Σαλέρνῳ, ἐκεῖ τὴν ψυχὴν
 ἀπὲρριψεν ἐν ἑτὶ ἀπέ· ἀρχιερατεύσας, μᾶλλον μὲ τυραννίδα, ἡ μετρί-
 τητα

Κληρονομία
 τῆ Πέτρος

τητα χρόνος ιβ'. οἱ σύγχρονοι αὐτῷ συγγραφεῖς μαρτυροῦσι πῶς πρὸ τῆ θανάτου τοῦ ὁμολόγησε νὰ ἔσφαλε πολλὰ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας.

§. 14. Κλήμης, ὁ ὑπὸ Εὐρίκου γεγονώς πάπας, ἡ ἀντιπαρεσβεῖς Γρηγορίῳ Ζ'. Οὐίκτωρι Γ'. Οὐρβανῷ Β'. ἡ διὰ τινος χρόνου προτέτι Πασχάλη Β'. ἔσεψεν Εὐρίκον τὸν αὐτοκράτορα μετὰ τὴν Βέβην τὴν γυναῖκα τῆς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τοῦ Μαδρίδου, ἡ Ρ' ὠβέρτου Γαϊσκάρδου τοῦ Δακὸς τῶν Γερμανῶν ἀρχιερεὺς ἀντεκατέστη Οὐίκτωρ Γ'. τῆτον, χρόνον ἕνα μόλις ἀρχιερατεύσαντα, διαδέχεται Οὐρβανὸς Β'. ὁ οἱς πέμφας παντὲς γράμματα ἐφάνερων μετὰ αὐτὰ πῶς θέλει φυλάξει ἐν πᾶσι τὰ ἴχνη τῆς πρὸ αὐτῆς μακαρίας μνήμης, καθὼς σημειοῖ ὁ Βέρτολδος (α), ἀπὸ αὐτὸν τὸν Οὐρβανὸν Ρογέριος ὁ ἐν Σικελίᾳ κόμης, κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ διατάχῃ διίσχυρίζονται οἱ Γσπανοὶ συγγραφεῖς, ἂν ἡ κατ' αὐτῶν πολλὰ διαλέγεται ὁ Βαρώνιος (β), κτ'. ἡ ἀπὸ αὐτὸν τὸ Δυτικὸν πλῆθος παρεκινήθη νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Παλαιστίνην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν· ὅθεν εἰς τὸ μνημόσυνον αὐτῆς νὰ προσεθῇ αὐτῇ ἡ ἐπιγραφὴ· Οὐρβανὸς Β'. αἴτιος τῆς κατὰ τῶν ἀπίστων ἐκστρατείας ὡς Οὐνέφριος ὁ Παννίνιος μαρτυρεῖ (γ).

§. 15. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης, ἡ φιλοδοξία τῆς κλήρης, ἡ ἐθελοδορησκεία τόση ἦτον, ὥστε μόλις νὰ ἐδύνετο τις νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν, ἡ πολλὰ ἐξάπλωσε, ἡ ἤυξεν· ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς μετὰ τὰ κακὰ τὰς παραδείγματα, ὡς σημαῖαν παντὸς κακῆς ὑφώσαντες, καταπολλὰ εἰς κλῆρον ἀμαθῆ ἡ ἰδιώτην ἐνέβαλον μετὰ καύχισιν κηρύττοντες τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα, τὴν τῶν Ἰνδαλγεντζῶν, ἡτοι τῶν συγχωρήσεων δύναμιν, τὰς ὑπὲρ τῶν θανόντων λειτουργίας, ἡ τὰς τῆς Περιγγορίας βασάνους.

§. 16. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς φιλοδοξίας τῆς κλήρης ἐπροξενήθη ἡ μάχη, τὴν ὁποίαν μεταξὺ αὐτῶν μετὰ σπαδία, ἡ ἄλλα πολεμικὰ ὅργανα μέσα εἰς τὸ ἱερὸν, παρόντος ἡ τῆς αὐτοκράτορος ἐποίουν, ἀγωνιζόμενοι ἀπρεπῶς περὶ πρωτείας ἡ πρωτοκαδεδρίας, ἡ τιμῆς, ἡ δόξης οἱ ἀνόητοι· τὴν μάχην ταύτην ἂν περιγράφει Λάμβερτος Σχαφναβεργίνσιος (δ), „ Μάχη ἀπῆλθῃ συνάπτεται, ἡ δι' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἀντι ὕμνων, ἡ πνευματικῶν ἀσμάτων, κραυγῇ τῶν προτρεπόντων, ἡ ὁλο λυγῇ τῶν ἀποδησκότων ἐξακέεται, ἐπὶ τῶν δυσιασηρίων τῆς Θεῆς θρηνητικαὶ ἀποσφάττονται δυσίαι, ἡ πανταχῇ διὰ τῆς Ἐκκλησίας αἵματος ποταμοὶ τρέχουσιν, ἡ νομικῇ ὡς παλαιότερον εὐσεβεῖα, ἀλλ' ἡ ἐχθρική ὡρότητι ἐκκεχυμένοι.

Hhh 3

§. 17.

(α) Εἰς ἔτει ἀπὸ. (β) Χρον. ἐν ἔτει ἀπὸ. ἀριθ. 18. 19. (γ) Εἰς τὰς ὑποσημειώσεις, πρὸς τὸν Πλάτινα ἐπὶ Οὐρβανῷ Β'. (δ) Εἰς ἔτει ἀπὸ.

Κλήμης Γ.

Οὐίκτωρ Γ'
Οὐρβανὸς Β'.Φιλοδοξία,
ἡ ἐθελοδορησκεία τῆς Δυτικῆς κλήρης.Μάχη τῶν
Κληρικῶν ἐν
τῇ Γερμ.

§. 17. Μέγα σημεῖον τῆς αὐτῶν ἐδολογησκέας ἦν, ὅτι ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας αἰξδ'. Σιγήφριδος Μογεντίας Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τὴν εἰς Θεὸν τιμὴν μὲ δύο Ἐπισκόπους τὸν Τραιέκτε, καὶ Βαμβέργης, καὶ ἑπτὰ χιλιάδας ἀνδρώπες συνεσφάτευσαν κατὰ τὴν Παλαισίνην, οἵτινες ἐπίδειξιν τῶν δυνάμεων τὰς ἐκ περισσῆς δέλοντες νὰ ποιήσωσι, τότε αὐτοὶ εἰς τὰς Ἀραβας ἐξοδίασαν, ὅπῃ μάλιστα δύο ἀπὸ τὰς ἑπτὰ χιλιάδας ἐσφάσαν εἰς τὴν Πατρίδα τῆς ἀνάγνωδι περὶ ταύτης τῆς ἐκσφατείας τὸν Σχαφναβεργίνσιον, καὶ Μαριανὸν Σκότον (α), τὸν Σιγήβερτον (β), καὶ τὸν Οὐρσπεργγίνσιον (γ).

Ἀρχὴ τῆς
Καρδυσια-
νῶν τάγμα-
τος.

§. 18. Πρὸς τέτοις σημειῶσαι, ὅτι ὁ ἐκ Ρήμων Βρῆνων κανονικός, καὶ τῶν σχολῶν μάγιστρος ἐν ἔτει απς'. εἰς τὴν ἔρημον τῆς Καρδυσίας ἀνεχώρησε, καὶ ἐκεῖ τὸ τῶν Καρδυσιανῶν μοναχῶν τάγμα κατέστησε· πολλοὶ λέγουσιν ἐκ παραδόσεως, ὁ Βρῆνων πρὸς αὐτὸ νὰ ἐπαραινέσθῃ ἀποφωνὴν διδασκάλῳ τινὶ Παρισιακῷ, ὅστις κομιζόμενος εἰς ταφὴν ἀναχέσθαι ἀπήγγειλε τῇ τῷ Θεῷ δικαίᾳ κρίσει αὐτὸς, νὰ κατηγορηθῇ, νὰ κριθῇ, καὶ νὰ καταδικασθῇ. ἀλλ' αὐτὰ εἶναι μῦθος ὡς φανερὰ δείχνει Γωάννης ὁ Λαενωῖος ἐν ἑνῷ βιβλίῳ περὶ τῆς ἀληθῆς αἰτίας τῆς τῷ Βρῆωνος εἰς τὴν ἔρημον ἀναχωρήσεως, ἐκδοθὲν εἰς Λατετίαν κατ' ἔτος 1662.

Καρδυσια-
νῶν τῆς Ἰσπα-
νίας.

§. 19. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ Σαγκτίς Γ'. καὶ Ἀλφόνσῳ ς'. τὰ τῶν Χριστιανῶν τῷ Ταλήτῳ κυριευθέντος, ἐκ ὀλίγων ἀνέστην ἔλαβε· ἐπὶ πολὺ δὲ κατ' ἐκείνης τὰς χρόνας νὰ ἴσχυσαν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, καὶ εἰς πολλὰ μέρη παράνω ἀπὸ τὰς Χριστιανὰς νὰ ἐπαρδῶσιν οἱ Γαδαῖοι γράφει Γρηγόριος Ζ'. (δ), προσέτι ἐν τῇ Βαρκινωνικῇ συνόδῳ Ἰσπανοὶ τινες, ὑπόφεραν νὰ ἀκυρωθῶσιν οἱ Γοτθικοὶ νόμοι, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσιν ὁμοίως τὰ Γοτθικὰ ἔθιμα, τὰ ὅποια ἔχουσι συνήθειαν νὰ βέλνωσιν εἰς τὰ ἱερὰ ἀπὸ Ἀλέξανδρον Β'. Γρηγόριος ὁμοίως Ζ'. ἐν συνόδῳ τῇ ἐν Ρώμῃ α'. ἐδέσπισεν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἰσπανῶν τὰς ἱεροτελεσίας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ρωμαίων νὰ πράττωσι, τὸ ὅποσον οἱ παρευρεθέντες τότε Ἐπίσκοποι τῆς Ἰσπανίας ὑπεσχέθησαν νὰ τὸ κατορδῶσωσιν· ὁ αὐτὸς διὰ Ληγάτων ἐδέσπισε, καὶ ἐπρόσβαξεν εἰς τὸν Ἀλφόνσον ς'. τὰς ἀναληφθείσας τῆς Ἰσπανίας ἐπαρχίας νὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Γαδίας.

§. 20. Τῇ Γαλλικῇ βασιλεῖν κατήρχε καὶ ἐξουσίαζε, Φίλιππος ὁ Α'. πρὸς τὸν ὅποσον ὁ Γλδεβράνδος τὸν Καβιλῶνα Ἐπίσκοπον Ρωδέρικον ἐπεμψεν, ἵνα ἐμποδίσῃ τὸν βασιλέα ἀπὸ τοῦ νὰ διαμοιράζῃ τὰς Ἐπισκοπὰς κατὰ τὴν γνώμην τα· αὐτὸς ἔγραψε προσέτι πρὸς τὸν αὐτὸν Ληγάτον ἐν Γαλλίᾳ διατρίβοντα πολλὰ ἐπιπληκτικῶς διὰ τὸν Α'. Φίλιππον,

(α) Ἐν ἔτει αἰξδ' καὶ αἰξε'. (β) Ἐν ἔτει αἰξε'. (γ) Ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἐρρίκου Δ'. σελ. 240. (δ) Ἐπὶ τοῖς β. βιβλίοις.

τον, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῇς (α), εἰπὼν, ἦτοι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπορρίψας τὴν τῆς σιμωνιακῆς αἰρέσεως ἐμπορίαν, πρῶτα παρὰ τῆς ἱερᾶς διοικήσεως ἐκταί προβιβάζεσθαι, ἢ οἱ Φράγκοι πάντως, εἰ μὴ τὴν Χριστιανικὴν πίσιν ἀποδοκιμάσαι βαλεῖσθαι, τῇ τῷ Καθολικῷ ἀναδέμκτος αἰχμῇ βληθέντες, ἐκείνῳ προσωτέρω πειθαρχῆσαι παραιτήσονται. «Ὁ Φίλιππος προσέτι δυσμενῶς, καὶ ἐχθρικῶς ἐφέρετο πρὸς τὸν Οὐρβανόν, καὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην· διότι διώξας Βερδράδαν τὴν παλλακίδα πάλιν διὰ μερικὸν καιρὸν τὴν ἐκράτει, ἀφοριθεὶς ὁμῶς ἀπὸ τὸν Πάπαν τὴν ἀπέβαλεν· ἐπὶ τέτοις πολλοὶ ἀπὸ τῆς Φράγκας εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας νὰ ἐκστρατεύσωσιν εἰς Παλαιστίνην ἀπεφάσισαν, εὐκόλως καταπεισθέντες νὰ ἀφίσωσι τὰς ἀγροὺς των, ἐπειδὴ ὑφαινόθησαν πολλοὶ εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς μερικὰς χρόνας ποτὲ μὲν μετὰ τὰς ἐμφυλίας πολέμους, ποτὲ δὲ ἀπὸ πείναν, καὶ ἄλλο τε ἀπὸ θανατικὸν καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Οὐρσπεργγίνσιος (β).

§. 21. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τελευτήσαντος τῷ Ἐδάρδα, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Ἀρλδος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι τῶν ἀρχιερέων ἐφορεύθησαν ἐν Βορράκῳ, ὡς διηγεῖται Μικριανὸς Σκώτος (γ), ὁ δὲ Σιγνίβερτος (δ) γράφει, δι' Ἀρβύλα τῷ βασιλεῶς τῶν Νορδενίμβρων ἐν Βορράκῳ τῇ πόλει περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι λαϊκοὶ, καὶ ἑκατὸν πρεσβύτεροι νὰ ἐφορεύθησαν. Ἐν τέτοις Γάλλιελμος Κονκνέσσορ, ὁ τῶν Νορδμανῶν ἡγεμὼν, θανατωθέντος Ἀράλδα τῷ βασιλεῶς, ὑπέταξε τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάνεσε Στρατήγιον διὰ νὰ τὸ κυριεύσῃ Ἀλέξανδρος Πάπας· ἀποθανὼν ὁ Γάλλιελμος τῷ ἀπ' ἑ. πάντας τὰς θησαυροὺς αὐτοῦ εἰς πτωχὰς νὰ διαμοιρασθῶσιν ἄφησε, καὶ διάδοχος ἐγένετο Γάλλιελμος ὁ Ἰσφόρ, καὶ ἐδέσπισεν ὅτι ἄδεις πρέπει εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν, ἀντὶ τῆς Ῥώμης ἀρχιερεῶς νὰ ὑπολαμβάνηται, εἰμὴ τὸν παρὰ τῷ βασιλεῶς δεχθέντα. ὅθεν φιλονεικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἀνσέλμου Κανταβρίας Ἀρχιεπισκόπου ἀνέκυψεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀνσέλμος Οὐρβανὸν Β'. Πάπαν ἔλεγε νὰ εἶναι, ὁ δὲ Γάλλιελμος τὸν Γκνίβερτον ἤθελε, δηλαδὴ τὸν Κλήμεντα Γ'. καὶ νὰ τὸν συζήσῃ διίσχυρίζετο, καὶ ἐδέχετο. ὅρα τὸν Βαρμῶν (ε).

§. 22. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ Ἐκκλησία δεινῶς, ὡς εἰς μίαν ζάλην καὶ ἀνεμοσφοφυλον κακὸν ἐχειμάζετο ἀπὸ τὴν διχομασίαν Ἐρρίκου Δ'. καὶ Γρηγορίου Ζ'. περὶ ὧν ἀνωτέρω εἰρηται· διότι ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου τῆς Γερμανίας, οἱ μὲν ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τῷ Καίσαρος, οἱ δὲ τῷ Πάπα, καινῶς δὲ πάντες μετὰ τὴν ἐπιστάσιν τας, καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν φροντίδα περὶ τέτοις παραιτηθέντες, πάσῃ σπῆδῃ περὶ τῶν τῆς αὐλῆς, καὶ τῶ πολέμου πραγμά-

Ἀγγλίας.

Γερμανίας.

(α) Ἐπισ. λέ. βιβλ. Α'. (β) Ἐν τοῖς χρόνοις Ἐρρίκου Δ'. σελ. 244. (γ) Βιβλ. σ'. ἡλικ. 5'. ἐν ἔτει 455'. (δ) Ἐν ἔτει 455'. ὅπου καλεῖται αὐτὸν Haruvich Norda-nimbrorum, (ε) Χρον. ἐν ἔτει ἀπὸ ἀριθ. 4.

μάτων ἐκαταγίνοντα· ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐχθρῆς τῇ Αὐτοκράτορος ἦσαν Βάκκων· ὁ Ἀλβερσαδὶς Ἐπίσκοπος, ὅς τις πολλὰς ἡγεμόνας, καὶ Ἐπισκόπους τῇ Ἑρρίκῃ ἀποξένωσεν, ἐπειδὴ δὲ μάλιστα μετὰ τὴν ἄδειαν τῶν Ἐπισκόπων Ράδολφος ὁ δὲ, κατὰ τῇ Αὐτοκράτορος ἐνεωτέρισε, τῆτον δὲν ὤκνευσε Σιγίφριδος ὁ Μογυντίας Ἀρχιεπίσκοπος νὰ τὸν κρίσῃ εἰς βασιλεῖα τῆς Γερμανίας. Ὁ Ἑρρίκος λοιπὸν πολλὰς μετερχόμενος τιμωρίας κατὰ τῇ κλήρῳ, ὅπως φανερὰ ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸν διὰ χάριν τῇ Πάπῃ, ἔκρινε νὰ συγκρίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν δικαίως τῆς αὐτοκρατορίας πολεμίας, καὶ μεμισημένους ἐχθρῆς ἐτιμῶρῃ. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰ ἀπὸ τόσας ἐκστρατείας, καὶ πολέμου φοβερὰς τῇ Ἑρρίκῃ, καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Αὐτοκρατορίας γενομένων, πολλὰ καὶ ἀμέτρητα κακὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπερίσσευσαν, τῶν ὁποίων πρῶτος αἴτιος νὰ ἔγινεν ὁ Πάπας, οἱ συγγραφεῖς μαρτυροῦσι, καὶ βεβαιῶναι, εἰς τῇ Πάπῃ χαριζόμενοι τὸ κατὰ δύναμιν οἱ Παπισταί, σιωπῶσι τὴν ἀλήθειαν.

Βανδαλίας.

§. 23. Εἰς τὰς χώρας τῆς Βανδαλίας φονευθέντος Γοδεσκάλλου τοῦ ἡγεμόνος ὁμῶς μετὰ Ἰππῶνα τὸν ἱερέα ἔμπροσθεν τῇ Δυσιασιήνῃ, ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἐλάττωσιν ἐ σμικρὰν ἔλαβε. προσέτι οἱ βάρβαροι φονεύσαντες τὴν τῇ Γοδεσκάλλῃ γυναῖκα, θυγατέρα ἦσαν τῇ Ρηγὸς Δανίας, ὁμῶς μετὰ ἄλλας Χριστιανὰς γυναῖκας, τὴν ἄφησαν πολλὴν ὥραν γυμνήν, καθὼς ὁ Γράντζιος φανερώνει (α).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Δυτικῶν ἐπὶ τὸν ἐν Παλαιστίνῃ ἱερὸν πόλεμον.

§. 1.

Τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας δεινῶς χειμαζομένης ἀπὸ τῆς Βαρβαρίας, οἱ Χριστιανοὶ ὁμῶς μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξιον πρὸς Οὐρβανὸν τὸν Πάπαν γράμματα ἐπέμψαν, βοήθειαν ζητῶντες κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, (καθὼς οἱ Λατῖνοι λέγουσιν) ὁμοίως ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην ἐσάλθη Πέτρος ὁ Ἐρημίτης ὅς τις αὐτὴν τὴν ὑπόδεσιν ὀργανίζωντας, πολλὰς κατέπεισε νὰ ἀναζωοῦσι τῆτον τὸν ἱερὸν πόλεμον· καὶ πρότερον μὲν ὁ Σίλβερος δι' αὐτὴν τὴν κατὰ Παλαιστίνην ἐκστρατείαν νὰ ἐσυμβουλευθῇ, καὶ εἰς καιρὸν ἀρμοδιώτερον τὴν ἀνέβαλε, μαρτυρεῖ ὁ Βαρόνιος (β), διότι ὁ Σίλβε-

βε-

(α) Βιβλ. δ'. τῆς Μητροπ. κεφ. μγ'.

(β) Ἐν ἔτει αγ'. ἀριθ. 41.

Βερεος ἔγραψεν ἐκ μέρους τῆς Ἱεροσολυμιτῶν Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ εὖσθῃ βοήθειαν εἰς τὴν ἀδυνάσαν αὐτὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλὰ καιρὸν ἐπιτήδειον εὐρῶν ὁ Οὐρβανὸς Β' διὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὰ διὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐνόμιζε πῶς νὰ δοξασθῇ ὁ Πάπας, ὡς ἐνδοξόν τι καὶ περιβόητον ποιήσας, πρῶτον σάλπισμα τῷ ἱερῷ πολέμῳ διεκήρυξεν ἐπὶ συνόδῳ ἐν Κλαρομόντῳ, καὶ ἀπὸ διάφορα ἔδνη ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρας ζωσμένους μὲ σπαδία ἐσύναξε, συγχώρησιν εἰς πάντας τὰς ὑπογραφέντας εἰς τῆτον τὸν ἱερὸν πόλεμον δίδων. ἄρχισεν αὐτὴ ἡ Ἐκστρατεία ἐν ἔτει αμγ'. τῆς ὁποίας προηγνῆτα, καὶ ἦσαν προσετώτεροι ἑξοχοὶ ἡγεμόνες Οὐγῶν ὁ Μάγνος, ὁ Φιλίππος Α'. τῷ τῆς Γαλλίας ἀδελφός, Ῥώβερτος ὁ Φιλανδρίας, Ραϋμῆνδος ὁ τῷ Ἀγίῳ Αἰγίδε, Βοεμῆνδος ὁ Τολώσης, Κόμητες πάντες αὐτοὶ, Γοδέφριδος ὁ Βαλλωνάσιος, ὅσις ἦν πρῶτος παντός τῷ στρατεύματι τῷ Ἑρρίκῳ ἀρχιεράτῃ, ὁμῶς μὲ τὰς ἀδελφὰς τὰ Βαλδεῖνον, καὶ Εὐσάλιον, μὲ τὰς ὁποίας ἐπροσέδῃ ὁ Δὲξ τῶν Νορβμανῶν. Ταύτης τῆς Ἐκστρατείας μνήμην ποιεῖ ὁ Ζωναρᾶς (α), τὴν ὁποίαν (ὡς αὐτὸς λέγει) μία θεοσημεία, προσμήνυσσε. διότι ἀκρίδων ἀπειρον πλῆθος ἀπὸ τὴν Δύσιν ἐρχόμενον, καὶ τόσον, ὅπῃ εἰς τὰ νέφη ἵπτάμενα νὰ ἀπεικάζωνται, καὶ νὰ σκεπάζωσι τὸν ἥλιον, διὰ μέσσω τῆς μεγίστης τῶν πόλεων, καὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς πετώμενα ἦλθον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἐκεῖ κατέπαυσαν. ὁμοίως λέγει καὶ ὁ Γλυκάς (β).

Προσεί
τῆς Ἐκστρα-
τείας.

Ἐκστρατεία
Α'.

§. 2. Εἰς τὴν πρώτην λοιπὴν Ἐκστρατείαν ἀρματώθησαν ἄνδρες χιλιάδες τριακόσαιο διὰ τὸν ἱερὸν πόλεμον, πρὸς τὰς ὁποίας οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ῥώμης τὸ σημεῖον τῷ Σταυρῷ ἔδιδαν, τὸ ὁποῖον εἰς τῆς ὥρας τῶν ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμα ἔδεται· πρὶν δὲ διαπεράσωσιν οἱ Δάκιδες εἰς τὴν Ἀνατολὴν μὲ τὰς δυνάμεις τας, παντὲ ἀφανισμὸς τῶν Ἰουδαίων ἀλύπητα παρ' ἐκείνων ἐγινε, καὶ ἐξαιρέτως ἀπὸ Ἑμίχωνα τὸν Κόμητα, ὡς ὁ Βέρτολδος λέγει (γ), Ὄττων ὁ Φρισιγ. (δ), καὶ Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπερ. (ε), ἀπὸ ἐδά πολλὰ δεινὰ ἀπὸ τὰς Οὐγγροις ἔπαδαν, ἀπὸ τὰς δολοφροσύνας τῷ Αὐτοκράτορι Α'λεξίῳ, καθὼς αὐτοὶ ἐνόμιζον. Τελευταῖον κατευοδοθέντες, καὶ προσβαλόντες εἰς τὴν κατὰ Βιδυνίαν Νίκαιαν, ἐπειδὴ ἔφυγεν ὁ ἡγεμὼν αὐτῆς Σελεϊμάνης, ὕψερρον ἀπὸ μερικὸν καιρὸν, καὶ πολὺν ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀφανισμὸν, τότε ἔλαβον αὐτὴν καὶ ἐκέρσευσαν, καὶ ἐπώλησαν διὰ πολλὰ χρήματα τῷ βασιλεῖ Α'λεξίῳ, προχωρῶντες δὲ εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ὁμοίως εὐτυχῶς ἐτρόπωνκν τὰς συναπαντάντας Σαρακηνὰς Μεγιζᾶνας. Ἐκυρίευσαν δὲ μὲ πολὺν κόπον, καὶ φόνον, καὶ τὴν κατὰ τὸν Ὀρόντην Ἀντιόχειαν, ὕψερρον ἀπὸ τὴν πολιορκίαν ἐννέα μηνῶν. αὐτὴ λοιπὸν ἡ τῶν
Σταυ-

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ' σελ. 236. (β) Χρον. Τμήμ. Δ' σελ. 258. (γ) Εὐ ἐτει αμγ'.
(δ) Βιβλ. ζ'. κεφ. β'. (ε) Εὐ τῆς χρόνους Ἑρρίκου Δ' σελ. 246.

Σταυροφόρων ἐκστράτεια ἐσυναριθμεῖτο ἀπὸ πεζῆς στρατιῶτας χιλιάδες ἑκα-
κόσιαι, ἀπὸ δὲ ἵππεις, ἑκατὸν χιλιάδες. ἀφ' ὧν δὲ ἐγγχειρίσθη εἰς τὸν
Βοσεμῆνδον ἢ Ἀντιόχειαν, πάλιν ἀπὸ δύναμιν μεγάλην τῶν Ἀγαρηνῶν ἐ-
πολιορκήθη. Τὸ δὲ κράτευμα τῶν Χριστιανῶν, τόσον κακῶς κατ' ἐκείνον
τὸν καιρὸν ἐλιμοκτόνει, ὥστε μόλις νὰ ἀπέχη ἀπὸ κρέατα ἀνθρώπινα.
Πολιορκούμενοι δὲ ὤρμησαν βιαίως, καὶ φονεύσαντες πολλὰς Τέρκας, πλεον
τῶν ἑκατὸν χιλιάδων, ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τὴν Ἀντιόχειαν.
Ἐπειτα οἱ Φράγκοι ἐλθόντες εἰς Συρίαν, ὑπέταξαν πολλὰς τόπας, καὶ
τῇ ε'. ἡμέρᾳ τῶ Ἰαννῆ, ἐπολιώρησαν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὰ ἐκυρίευσαν
τῇ ιε'. τῶ Ἰουλίου ἐν ἔτει μιδ'. πρῶτος ἐμβὰς εἰς τὰ τειχεῖα Γοδέφριδος
τῶ Βολλιωναίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶ πολέμου. Οἱ ἐν τῇ πόλει εὐρεθέν-
τες ἐχθροὶ μετ' οὕτω ἀφανισμόν ἀπωλέσθησαν, ὥστε τὸ αἷμα τῶν φον-
ευθέντων ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα τῶν ἀλόγων. Ἐπειδὴ δὲ ὑπερ-
ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἡγεμῶν Ἐμιραλῆς μετ' ἀπειρὸν πλῆθος πρὸς πολιορκίαν
τῆς πόλεως ἦλθε, πλησίον Ἀσκάλωνος στρατοποιοῦσας, οἱ Δυτικοὶ προ-
δραμόντες ἐναντίον τῆς μετ' ἑνὶ χιλιάδας ἵππέων, καὶ δεκαπέντε πεζῶν
στρατιωτῶν, ἑκατὸν χιλιάδας ἵππέων, καὶ τριακοσίας πεζῶν εἰς φυγὴν ἠνάγκ-
ασαν, καὶ τὰς ἐνίκησαν, φονευθέντες εἰς τὸν πόλεμον περισσότερον ἀπὸ
ἑκατὸν χιλιάδων Σαρακηνῶν. Ἀναγορευθεὶς δὲ Ρ' ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ὁ
Γοδέφριδος Βολλιωναῖος, καὶ ἐπὶ χειρῶν φερθεὶς εἰς τὰ βασίλεια, δὲν ὑπέ-
φερε νὰ βάλλῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶ Στεφάνῳ, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν
Ἱερουσαλὴμ Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλετο, καὶ πρῶτος πατριάρχης ἀ-
πὸ τῆς Λατίνης ἔγινε Δάβερτος ὁ τῶν Πιστῶν Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μετ'
αὐτὸν ὁ Βρέμερτος, τρίτος ὁ Σιβελλῖνος Φράγκος, τέταρτος Ἀρναλφος ὁ
Μαλακυράνας· Κόμης δὲ τῆς Ἐδέσσης ὁ Βαλδεῖνος προεχειρίσθη. Δι-
εξ δὲ τῆς Ἀντιοχείας ὁ Βοσεμῆνδος, καθὼς καὶ τῆς Σελευκείας, Ρ' ὡς
ὁ τῆς Φιλανδρίας Κόμης· πολλὰ περὶ τέττα διαλαμπάνουσιν οἱ συγγρά-
φοντες τὸν ἱερὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα Βίλλελμος ὁ Τύρῃ Ἀρχιεπίσκοπος,
ὅστις τὴν Ἱστορίαν τῶ γεγονότος πολέμου εἰς πᾶσαν τὴν Συρίαν, καὶ Πα-
λαιστίνην διὰ τῶν Δυτικῶν ἡγεμόνων ἐν κγ'. βιβλίοις ἐξέδωκεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γεγονότων κατὰ τέτες τὰς χρόνας
τρίων σχισμάτων.

§. 1.

Ἀυτοκρατορῶντος εἰς τὴν Δύσιν Εἰρήνη Δ'. τρία σχίσματα ἐν Ρώμῃ
διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν αὐτῆς Ἐπισκόπων ἀνέκυψαν.

§. 2. Τὸ πρῶτον μετὰ τὸν θάνατον Στεφάνου Θ'. ἐφύτρωσε· διότι
διὰ συνεργίας ἐν πρώτοις Γρηγορίου τῷ Λατερανικῷ, Τασκελανῷ Κόμητος,
καὶ Γεράδου τῷ Γαλερικῷ Κόμητος, Γεωργίου Μίγγιος ὁ Βελιτερόντος Ἐπί-
σκοπος Πάπας προεχειρίσθη, Βενέδικτος Γ'. μετωνομαθεὶς· Λείποντος δὲ
τῷ Γλδερβάνδου, καὶ ταχέως εἰς τὰ ἴδια ἐπιστρέψαντος Γεραρδὸν Φλωρεντίας
Ἀρχιεπίσκοπον ἠθέλησε νὰ συστήσῃ Πάπαν, πικρότατα εἰς πάντας ἐπιτι-
θεμένος, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους ὅσοι μετ' ὅρκου ἔταξαν, πρὶν τῷ ἐρχομῷ
τῷ νὰ μὴ ψηφίσωσιν Ἀρχιερέα. οἱ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν μεγάλη διαφορά ἠγέρθη,
διότι ἄλλοι μὲν ἐδέχθησαν τὸν Βενέδικτον ὡς ἄνθρωπον ἐξαίρετον, καὶ σο-
φώτατον, οἱ περισσότεροι δὲ ἐξ ἐναντίας αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν, ὡς ὀλίγον
νόμιμον μετ' ὧνάς μεγάλας ἀπεδοκίμαζαν· καὶ τελευταῖον μετ' αὐτὴν συναι-
νεσιν τῶν πολλῶν, Πάπας προεβλήθη ὁ Γεραρδός, Νικόλαος Β'. μετωνο-
μαθεὶς.

Σχίσμα με-
ταξὺ Βενε-
δικτοῦ Γ'. καὶ
Νικολάου Β'.

§. 3. Πολλὰ χειρότερον ἐσάθη τὸ ἕτερον σχίσμα μεταξὺ Καδώλου,
καὶ Ἀνσέλμου τῷ Λέκκῃ Ἐπισκόπου, ἡτοι Ἀλεξάνδρου Β'. ἐγενήθη· διότι ὁ
Κάδωλος ἄρματα κατὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἤφερε, καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην ἐνε-
χείρισε νὰ τὴν πολιορκῇ, δις περικυλώσας, ἀλλὰ ματαίως· διότι ἐξώσθη
ἐκείθεν ἀπὸ τῆς ὑπερασπιστῆς τῷ Ἀλεξάνδρῳ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Γο-
δέφριδος Δεξ τῆς Λοδαριγγίας, εἰς τὰ ὅποια τὰς δυνάμεις ἐσερῶντο.
Εἰς αὐτὰς τὰς πολέμους αἷμα πολὺ ἐχύθη, καὶ τελευταῖον ὁ Κάδωλος
πιαθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀδριανῷ φρέγιον, ἐφυλακώθη ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, ὅστις
ἰδὼν πῶς δὲν εἶναι ἐλπίς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, τριακοσίας λίτρας ἀρ-
γυρίου δὲ εἰς τὰς φύλακας τῷ Φρεγιῷ, ὑγόρασε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, ὡς
ὁ Πλάτυνας μαρτυρεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Β'. Οὕτως τῆς δοκιμασίας διαφθαρείσης
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀποτομίας· λέγει Λάμβερτας ὁ Σχαφναβεργίνσιος
(α). Ἄνθρωποι ἔχοντες ὡς τὸ πάλας, ἵνα προσατῶσι τῆς τῷ Θεῷ Ἐκ-

Σχίσμα με-
ταξὺ Καδώ-
λου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου Β'.

Iii 2

,, κλη-

(α) Εἰν ἔπει αἰδ.

„ κλησίας, χειρὶ προβεβλημένη εἴλκοντο, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ προσατεύειν,
 „ ἐνόπλῳ χειρὶ πόλεμον ἀγωνίζονται. “ Ἐν ὧσιν λοιπὸν ἔζη ὁ Κάδω-
 λος ποτὲ δὲν ἔλειπε νὰ καλῇ τὸν Ἀλέξανδρον μοιχὸν τῆς τῆ Θεῆ Εὐ-
 κλησίας, καὶ ψευδοαπόστολον, νὰ πράττῃ τὰς ἱερὰς-μυσταγωγίας χωρὶς,
 καὶ τὰς χειροτονίας, καὶ νὰ πέμπῃ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὰ θεσπίσματα αὐ-
 τῶν, καὶ ἐπιστολάς κατὰ τὴν συνήθειαν τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου. Αὐτὸς ὁ
 Κάδωλος, κατὰ καὶ ὁ Βενέδικτος Γ. ἐκπεσόντες τῆς ἀρχιερατείας, δὲν τυ-
 ναριδμῶνται τοῖς λοιποῖς τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, οἵτινες μὲ δηλητήριον
 ἀπέδαναν, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω.

Σχίσμα με-
ταξὺ Κλή-
μεντος Γ.
καὶ Γρηγορίου
Ζ΄.

§. 4. Τρίτον σχίσμα εἶναι τὸ μεταξὺ Κλήμεντος Γ. καὶ Γρηγορίου
 Ζ΄, τοιοῦτοτρόπως ἀναφύεν. Ἐν ῥήκῳ ἐξώσας Κλήμεντα Γ. εἰς τὴν ἐν Βε-
 ρλῖν σύνοδον βεβαιωθέντα, Γρηγόριον Ζ΄. εἰς τὸν θρόνον ἀποκαθίστα. ἀπο-
 τότε λοιπὸν δὲν ἔλειπεν αὐτὸ τὸ σχίσμα νὰ προχωρῇ ἕως καὶ εἰς τὰς
 ἀρχὰς τῆ δωδεκάτης αἰῶνος, ζῶντος Κλήμεντος τῆ Γ. μετὰ τὸν Γρηγο-
 ριον Ζ΄. Πάπας ἐγένετο Οὐίκτωρ Γ. μετὰ τῆτον Οὐρβανὸς Β. καὶ μετὰ
 τὸν Οὐρβανὸν Πασχάλης Β. εἰς τῆ ὁποία τὸν καιρὸν ὁμῶς μετὰ τὸν Κλή-
 μεντα ἔλαβε τέλος καὶ τὸ σχίσμα. Μέγας λοιπὸν ἀγὼν ἐγένετο μεταξὺ
 Κλήμεντος, καὶ τῶν ρηθέντων ἀρχιερέων· διότι ἐμάχοντο ὁ μόνον μετὰ το-
 βέλος τῆ ἀναδέματος, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἄλλα ἄρματα. Τελευταῖον ὁ Οὐρβα-
 νός, ἀφ' οὗ καὶ ἐξώδη τῆς Ρώμης ὁ Κλήμης, δὲν ἐτόλμα νὰ κατοικήσῃ
 ἀφόβως εἰς τὸ Λατερανικὸν Πεκλάτιον, φοβόμενος τὰς ἐπιβλάς τῆ Κλή-
 μεντος. Ἀποθανόντος δὲ τῆ Οὐρβανῆς, οἱ φίλοι αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ
 τὸν θάψωσι κρυφίως, διὰ νὰ μὴν πέσῃ τὸ νεκρὸν ἐν σῶμα εἰς χεῖρας τῶν
 φίλων τῆ Κλήμεντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων, καὶ
 ψευδοσυνόδων.

§. Ι.

Σύνοδος
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Σύνοδοι, καὶ ψευδοσύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνους ἐγέναν, ἐν μὲν τῇ Ἀνατο-
 λῇ, ἡ ἐπὶ τῆ ἀγιωτάτα Πατριάρχῃ Κυρίῳ Νικολάῳ, βασιλεύοντι
 τῆ αἰοδιμῆ βασιλείᾳ Κυρίῳ Ἀλεξίῳ τῷ Κομνηνῷ, ὅπῃ ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐ-
 ρωτήσεις μοναχῶν τινῶν, οἵτινες ἀσκήτευσον ἔξω τῆς πόλεως, τὰς ὁποίας
 ἐρμηνεύει ὁ Βαλσαμὼν μετὰ τὸν Νομοκάνονα τῷ Φωτίῳ φύλ. 227. Αὐ-
 τὸς ὁ Νικόλαος ἐξέδωκε καὶ γράμμα πρὸς βασιλέα τὸν Ἀλέξιον, μετὰ τὸ
 ὁποῖον

ἃ ποῖον φανερώνει ἀπὸ τε τὰς κανόνας, καὶ νόμους, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφαι-
ρῶνται αἱ Ἐπισκοπαὶ ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις.

§. 2. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν σύνοδοι ἐγέναν αὐταί· ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Νι-
κόλαον Β'. ἡ ἐν Μεδιολάνοις, ἡ ἐν Ὁσβωρίῳ, ἡ ἐν Μογαντίᾳ, ἡ ἐν Ἐρ-
φάρτῳ, ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γρηγορίῳ Β'. ἡ ἐν Ἐρφάρτῳ ἑτέρα, ἡ ἐν Ρώμῃ
ἑτέρα, ἡ ἐν Βριξία, ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Οὐρβανῷ, ἡ ἐν Πλακεντίᾳ, ἡ ἐν
Κλαρομόντῳ, καὶ ἡ ἐν Ρωτιγγεάμῳ.

§. 3. Ἐν ἔτει ἀπὸ Χ. Γ. ανθ'. Νικόλαος ὁ Β'. σύνοδον ἐν Ρώμῃ
κατήγγειλεν εἰς ἐξέτασιν τὴν Βηρεγκάριανῆς αἵρέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν
ἤλθον Ἐπισκοποὶ ριγ', ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ Βηρεγκάριος τὴν αἵρεσίν τε
ἠρνήθη, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἐξεδόθη καὶ διάταγμα
περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶ Παπᾶ, τὴν ὁποίαν ἐδάσπισε Νικόλαος ὁ Πάπας,
ἀρμόδιον τοῖς Καρδινάλιοις.

§. 4. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνηθροίσθη ἡ ἐν Μεδιολάνοις ψευδοσύνοδος, ἡ-
τις καλῶς μὲν ἀπηγόρευσε τὴν σιμωνίαν, κακῶς δὲ διὰ τὸν τῷ κλήρῳ
γάμον ἐπ' ὀνόματι τῆς τῶν Νικολαιτῶν αἵρέσεως ἀπεφάσισεν, ὡς ἔδεν
ψηφίσασα τὰς τῶν Ἀποστόλων, καὶ Πατέρων, καὶ μάλιστα τῆς Α'. Οἰκαμε-
νικῆς συνόδου δεσμᾶς. Ταύτης τῆς ψευδοσυνόδου Ἐξάρχος ἦν Πέτρος ὁ
Δαμιανοῦ, τῷ ὁποίῳ τὴν Ἐπισκοπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ὑπ' αὐτῷ
γενόμενα ἐν Μεδιολάνῳ ἐκτίθησιν, οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (α), φανερών-
σι, καὶ ὁ Βαρώνιος (β).

§. 5. Ἡ ἐν Ὁσβωρίῳ συνεκροτήθη διὰ μέσε τῷ Ἀννῳνος Μογαντίας
Ἀρχιεπισκόπου (γ), τῷ αἰξβ'. ἡ τις τὸν μὲν Κάδωλον Πάπαν κατεδίκασε,
τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Β'. εἰς τὴν Ἀρχιερατείαν ἐβεβαίωσεν· ὅρα περὶ ταύ-
της τὸν Βαρώνιον (δ).

§. 6. Ἡ ἐν Μογαντίᾳ κατηγγέλθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῆς
Σιγήφριδον τῷ αἰξβ'. πρὸς διαχώρησιν τῷ συνοικεσίᾳ Ἐρρίκου τῷ Γ'. με-
τὰ τῆς αὐτῆς γυναικὸς Βέρτης, τὴν ὁποίαν πρὸ δύο χρόνων εἶχε λάβῃ·
ἔδειξάν δὲ αἰτίαν ἐυλογοφανῆ προβάλλων ὁ Ἐρρίκος αὐτῆς τῆς διαζεύ-
ξεως, εἰ μὴ μόνον τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος, διὰ τὸ ὅποιον μέχρι τῷ τότε
χρόνῳ αὐτὴν δὲν ἔγγιξεν, παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ συνόδῳ ευρισκομένων,
αὐτὸ τὸ διαζύγιον ἐπεδοκιμάσθη, καὶ ἐμέμφθη, καὶ ἀλλότριον τῆς βασιλικῆς
μεγαλειότητος ἐνομίσθη.

§. 7. Ἡ ἐν Ἐρφάρτῳ ψευδοσύνοδος συνήχθη τῷ αἰγ'. ἀπὸ τὸν αὐ-
τὸν Σιγήφριδον, διὰ νὰ βιάσῃ παντοίοις τρόποις τὰς Θεριγγὰς εἰς τὸ νὰ
πληρῶνῃσι τὰς δεκάτας εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μογαντίας. ἀνάγνωθι ἐν
τῷ αὐτῷ ἔτει τὸν Λάμβερτον Σχαφναβεργίνσιον (ε).

(α) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'.
Μογαντίας ἀλλὰ Κολωνίας.

(β) Ἐν ἔτει ανθ'. αἰγδ. 45.

(γ) Οὐχί

(δ) Ἐν ἔτει αἰξβ'. αἰγδ. 21.

(ε) Ἐν ἔτει αἰγγ'.

Ρώμης.

§. 8. Η' ἐν Ρώμῃ ψευδοσύνοδος εἰς τὸν καιρὸν Γρηγορίου Ζ'. συνήχθη τῷ κοδ. εἰς τὴν ὁποίαν Γρηγόριος Ζ'. ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας πάντας τὰς κληρικούς ἐμπόδισεν ἀπὸ τῆς γάμου, καὶ Γεϊσκάρον τὸν Δέκα τῶν Νορμανῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ὑπέστησεν (α).

Ερφέρι.

§. 9. Διὰ προσαγῆς τῆ Ἰλδεβράνδου συνήχθη ὑπὸ Σιγίφριδου τοῦ Μογγαντίας Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐν Ερφέρι ἐτέρα ψευδοσύνοδος, τῷ κοδ. καὶ ἐδέσπισεν ὅτι οἱ τῆς Γερμανίας πρεσβύτεροι, ἢ νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τὰς νομίμους γυναῖκας των, ἢ νὰ ἐκπέσωσιν ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης· ἀνάγνωθι τὸν Σχαφναβαργήνσιον (β).

Ρώμης.

§. 10. Η' ἐν Ρώμῃ ἐτέρα ἐγένετο ἐν ἔτει απ'. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γρηγόριος Εἰρρίκον μὲν τὸν Δ'. (τὸν ὁποῖον τῷ κοδ. με' πάντας τὰς προσκειμένους αὐτῷ Ἐπισκόπους ἀφώρισε (γ)), νὰ ἀπογυμνωθῇ τῆς βασιλείας ἐδέσπισε, τὸν δὲ Δάκα τῆς Σερβίας Ράδολφον νὰ γένῃ Ἀυτοκράτωρ (δ). τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθησαν ἐν τῇ Βριξία τριάκοντα Ἐπίσκοποι, οἵτινες Γρηγόριον τὸν Ζ'. καθαιρεθέντα πρότερον ἐν Συνόδῳ τῇ ἐν Βορματία, πάλιν καθεῖλον, ἥτοι ἐκάθισαν, καὶ Γεϊβερτον τὸν Ρ' ἀβέννης Ἐπίσκοπον Κλήμεντα Γ'. μετωνομασθέντα Πάπαν ἐσύστησαν.

Βριξίας.

Ρώμης.

§. 11. Η' ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Οὐρβανῷ συνήχθη τῷ απδ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι ριέ. οἵτινες τὰ ὑπὸ Γρηγορίου τῆ Ζ'. πραχθέντα, καὶ τὰ ὑπὸ Οὐϊκτωρος Γ'. κατὰ τῶ Εἰρρίκου Δ'. καὶ Κλήμεντος Γ'. προσεκύρωσαν.

Πλακεντίας

§. 12. Η' ἐν Πλακεντία σύνοδος συνήχθη τῷ αμβ. εἰς τὴν ὁποίαν τὸσον πληθὺς ἀνθρώπων λέγουσι, νὰ ἐσυμμαζώχῃ, ὥς ἐδεμία Ἐκκλησία τῆς αὐτῆς πόλεως ἐδύνετο νὰ τὰς χωρήσῃ· ὅθεν ὁ Οὐρβανὸς Πάπας κατηναγκάσθη ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸ πεδῖον νὰ συγκροτήσῃ τὴν σύνοδον. τὰ θεσπίσματα ταύτης ἀνάγνωθι παρὰ τοῖς Μαγδεμ. Ἐκατον. (ε), τὰ ὅποια κατ' ἄλλον τρόπον ἀνακρίνει ὁ Βαρώνιος (ζ), καὶ εἰς τὰς Ἐκατοντάδας παρετηρήθῃ, τὰς ἐν τῇ Πλακεντία συνόδῳ κανόνας με' γυμνὰ λόγια μόνον ἀπὸ τὸν Οὐρβανὸν νὰ προστέθῃσαν. διότι οἱ Πατέρες τῆς συνόδου μόνον δὲν ἐβεβαίωσαν, ἀλλ' ἔτι με' τόσην θερμότητι πῶς νὰ εἶναι καταφρονήσεως ἄξιοι ἀπεφάσισαν, ὥς ὁ Πάπας ἐβιάσθη, ὥς σφάλματα τῆς νὰ κατακρίνῃ. ἔπειτα αὐτοὶ οἱ κανόνες ὡς ψευδεῖς, καὶ αἰρετικοὶ ἀπεβλήθησαν ἀπὸ τε τῶν Ἐπισκόπων, καὶ Καρδινάλιων συνοδικῶς ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐκεῖνοι ὅπερ ὑπέγραψαν εἰς αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐυρεθέντων εἰς τὴν σύνοδον κα-

(α) Σώζονται αὐτῆς τῆς συνόδου κανόνες κδ'. (β) Ἐν ἔτει κοδ. (γ) Εἰς μίαν σύνοδον ἐν Ρώμῃ τῷ κοδ. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γρηγόριος ἀφώρισε τὸν Ἀυτοκράτορα Εἰρρίκον, Σιγίφριδον Μογγαντίας, Βίλλελμον Τρεβιέτι, καὶ Ρ'ωβερτον Βαμβέργης Ἐπισκόπους. (δ) Σώζονται αὐτῆς τῆς συνόδου Καν. ζ'. (ε) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'. σελ. 271.

(ζ) Χρον. ἐν ἔτει αμβ. ἀριθ. 4. καὶ 5.

κατεκρίθησαν. πρόδηλος ἔφανερά ἄρα ἀπὸ αὐτῶν, ὅση ἡ ἀναισχυντία τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, οἵτινες τοιαῦτα θεσπίσματα ὑπὸ τῷ ὀνόματι τῆς ἐν Πλακεντίας συνόδου, εἰς τὸν κόσμον διέσπειραν.

§. 13. Ἡ ἐν Κλαρομόντῳ συνήχθη τῷ αμζ'. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Οὐρβανὸς διέταξε τὸν ἱερὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀπίστων, πρὸς ἐλευθερίαν τῶν ἀγίων τόπων· ἐξέδωκε δὲ ἡ κανόνας εἰς αὐτὴν λβ'. τὰς ὁποίας ἐκτίθησιν ὁ Βαρώνιος (α). Ταύτης τῆς συνόδου σώζονται τινὰ διατάγματα παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατον. (β), ἡ τῷ Οἰσιάνδρῳ (γ).

§. 14. Ἡ ἐν Ρωτιγγεάμῳ τῆς Ἀγγλίας συνήχθη τῷ αμζ'. πρὸς ἐξέταση τῆς τῷ Ἀνσέλμῳ Καντααρίας, ὁ ὁποῖος δεινῶς ὑπὸ τῷ Πάπα διύσχυρίζετο, ἀντιτείνοντος ἡ ἐναντικείμενος αὐτῷ Γαλλιέλμῳ Ράφῳ τῷ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξουσίαν τῷ Πάπα εἰς τὸ βασιλεῖόν τε δὲν ἐγίνωσκε. Τελευταῖον κατεκρίθη ἀπὸ ὅλης τῆς συνελθούσης Ἐπισκόπους εἰς τὴν σύνοδον ὁ Ἀνσελμος, ὅτι περισσότερον πρέπει νὰ ὑπακῇ εἰς τὸν Πάπαν ἢ εἰς τὸν Βασιλέα.

ΚΕΦΑ'.

(α) Χρον. ἐν εἰσι αμζ'. ἀμθ. 25.

(β) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'.

(γ) Ἐκατοντ. ΙΑ'. βιβλ. δ'. κεφ. θ'.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν ἡ ἑτέρα σύνοδοι, ὧν πρώτη τῷ ας'. ἡ αθ'. συνήχθη εἰς Εὐχάμιον τῆς Ἀγγλίας εἰς διόρθωσιν τῆς καταπεσέσης Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, κη. κεφάλαια διωρίσασα.

Τῷ αιά. εἰς Βαμβέργην περὶ διαφορᾶς Ἐπισκόπων τινῶν.

Τῷ αιδ'. ἐν Ραβέννῃ συνήχθη σύνοδος περὶ Ἀδελβέρωνος, ἡ ἀργὸς ἀπεφάσισε πάντας τὰς χειροτονηθέντας ἐν τοῖς ια. χρόνοις ὅπῃ ἡ τῆς Ραβέννης Ἐπαρχία ἐχίρειε.

Τῷ ας'. ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει συνήχθη ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννῆτι, ἡ τῷ Πατριάρχῃ Ἀλεξίῳ, ἥτις ἀναθεμάτισε τὰς ἐπιχειρήσας ἀποασίας κατὰ βασιλείαν ποιῆσαι, ἡ τυραννίδα, κατεῦθεν τὰς ὑπὸ αὐτῶν ἀποκατεστάς.

Τῷ ας'. ἑτέρα ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ τῷ αὐτῷ Ἀλεξίῳ, περὶ τῶν διὰ δωρεῶς λαμβανόντων μοναζηρίων, ἡ περὶ τινῶν ἄλλων ἀναγκαίων Ἐκκλησιαστικῶν ὑποδείξεων, ταῖς Μητροπόλεσι, ταῖς Ἀρχιεπισκοπαῖς, ἡ ταῖς Ἐπισκοπαῖς ἀνηκούντων. δύο ἴσα ὑπομνήματα περὶ αὐτῆς τῆς ὑποδείξεως ἐυρήσεις Ἐλληνισί, ἡ Λατινισί σελ. 462. Τόμ. ΙΘ'. τῆς Συνάξεως τῶν Συνόδων παρὰ Ἰωάννη Δομνίκῳ Μάνσι, ἐκδός. Φλωρεντίας.

Τῷ αθ'. ἑτέρα ἐν Κωνσταντινπόλει συνήχθη, ἥτις ἐδίδασκε ἡ ἐξώρισε Ἰωάννην Ἀβδωνα, ὅστις ἐγκληθεὶς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ρωμανὸν τὸν Ἀργυρὸν, ἐφέρεθαι εἰς Κωνσταντινῶν οὐκ ἔμελλε τέσσαρας Ἐπισκόπους, ἡ τρεῖς μοναχούς, δεῖν τὸν Ἀσσεμάνον Βιβλιοθ. Ἀνατολ. Τόμ. Β'. σελ. 150.

Τῷ αμ'. συνήχθη ἡ Ἑννική εἰς τὴν βασιλικὴν τῷ ἀγίῳ Μάρκῳ, παρόντων τῷ τε δευτέρῳ Φλαυίνῳ, ἡ Οὐρσῳ Οὐσιόλῳ Πατριάρχῃ, Γραδενίῳ Ἐπισκόπῳ Ὁλοβόλῳ, Βιταλίῳ Οὐρσιόλῳ Τορελλανῷ Ἐπισκόπῳ, ἡ Λέοντος Ἐπισκόπου Ἐκείλινῳ, ἡ πάντος τῷ κλήρῳ, ἡ μετερρίθμησε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εὐταξίαν. ἐδέσπισεν αὐτὴ ἡ σύνοδος ὅτι πρεσβύτεροι νὰ μὴν χειροτονοῦνται πρὶν τῷ λ'. ἔτος, ἡ διάκονοι πρὶν τῷ κς'. ἀνευ ἐπειγέσης χρείας, ἡ συναίνεσεως τῷ Μητροπολίτῃ, ἡ ἄλλα τινὰ ἐδέσπισε τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Εὐταξίᾳ ἀνήκοντα.

Τῷ αμζ'. συνήχθη ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Κλήμεντος Β'. κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν, ἥτις διετάξατο προσέτι, ὅτι εἰς τὰς συνόδους ὁ τῆς Ραβέννης Ἐπίσκοπος νὰ ἔχῃ τὸν τόπον μετὰ τὸν Ρώμης, ἀπόντος ὅμως τῷ βασιλεῶς.

Τῷ αθδ'. συνήχθη ἡ Γερμανικὴ παρὰ Ἐρρίκῳ τῷ Αὐτοκράτορος, παρόντος ἡ Κλήμεντος Β'. κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν, κατὰ τῶν ὁποίων, τῷ ἐπομένῳ εἰσι συνήχθη ἡ ἐν Μογυντία σύνοδος Ἐπισκόπων μβ'.

Τῷ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐν ἀρετῇ
κατὰ τέρας τῆς χρόνης.

§. 1.

Ηΰμασαν εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἄνδρες ἐν ἀρετῇ διαβεβημένοι, Γωάννης
Ξιφιλίνος, Γωάννης ὁ Σκυλίτζης, Μανασσῆς, Θεοφύλακτος Βαλγα-
ρίας Ἀρχιεπίσκοπος, Νικήτας ὁ Σερρών, Σαμωνῆς ὁ Γάζης, Μελέτιος
ὁ ἐν Μυεπόλει τῆς Εἰλλάδος· με αὐτὰς συναριθμεῖται καὶ ἡ βασιλὶς Εὐ-
δοκία. ἐκ δὲ τῶν Δυτικῶν Λάνφραγκος ὁ τῆς Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος,
Αἰδων ὁ Τριβέρεως Ἐπίσκοπος, Βήννων ὁ Καρδινάλης, Ἀνσελμος Καντα-
ρίας,

Τῷ αν'. συνήχθησαν ἡ ἐν Παρισίοις, καὶ Ροδόμαγῳ, ἡ μὲν κατὰ Βηρεγκαρίε, ἡ
δὲ εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, ἣτις καὶ κανόνας ιδ'. ἐξέδετο.

Τῷ ανβ'. καὶ ανδ'. συνήχθησαν δύο σύνοδοι ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Μιχαὴλ Κη-
λαρίε, τῆς μὲν σώζεται ἴσον τῆς συνοδικῆς ψήφου περὶ τῶ μη γίνεσθαι γάμον β'.
βαδμῆ, ἡ δὲ ἀναθεμάτισε τὰς Ἀποστολικὰς Ληγάτας.

Τῷ ανγ'. συνήχθη ἡ ἐν Τολώσῃ, καὶ ἡ ἐν Κομπριέλλῃ, ἡ μὲν Ἐπισκόπων ιη'.
καὶ κανόνας ἐξέδετο ιγ'. ἡ δὲ κανόνας ζ'. ἐξέδετο περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας.

Τῷ ανη'. συνήχθη ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος παρὰ Κωνσταντίνου Λειχένδε, τῆς
ὁποίας σώζεται σημείωμα συνοδικὸν περὶ δέλε ἐκκλησιαστικῆς.

Τῷ αζ'. συνήχθη ἡ ἐν Οὐγιένῃ, καὶ ἡ ἐν Τυρρῶνῳ, ἡ μὲν κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν
κανόνας ἐξέδετο θ'. ἡ δὲ, Ἐπισκόπων ι'. παρόντος καὶ Στεφάνου Καρδινάλειος Ληγάτου
Ρώμης, κανόνας ι. ἐξέδετο περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

Τῷ αζς'. ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Γωάννῃ τῷ Ξιφιλίνῳ περὶ μησείας, τῇ κς'.
Ἀπριλίε, τὰς ἀποφάσεις τῆς ὁποίας ἐκύρωσε Νικηφόρος Βοτανειάτης με χρυσόβουλῳ.

Τῷ αοε'. ἡ Λονδονησίᾳ συνήχθη παρὰ Λανφράκου Δοροβερνιησίῳ Ἀρχιεπισκό-
πῳ, εἰς ἐπιρρύθμισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, περὶ τῆς ὁποίας διάφορα δεσπί-
ματα ἐξέδετο.

Τῷ αος'. συνήχθη ἡ ἐν Βορματία καὶ ἐν Τικίῳ, ἡ μὲν διὰ προσαγῆς Εἰρήνης Δ'.
τὸν Γρηγόριον ἀνάξιον ἐκήρυξε τῶ θρόνῳ, ἡ δὲ τῷ ἀναθέματι καθυπέβαλε τὸν αὐτὸν
Γρηγόριον.

Τῷ αοη'. συνήχθη ἡ Γερμανισίᾳ ψευδοσύνοδος, παρὰ Ἀμάτω Ἐπισκόπου Ληγά-
του τῷ Γρηγόριῳ Ρώμης, κατὰ τῶ γάμῳ τῶν κληρικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ δεσπίσματα ἐ-
ξέδετο ιγ'. τὸν ἀριθμὸν.

Τῷ απέ'. ἡ ἐν Μογεντία συνήχθη, ἣτις καθελεῖσα τὸν Γρηγόριον, ἐκύρωσε τὴν
ἐκλογὴν Γερίβερε.

Τῷ απς'. καὶ απά. συνήχθησαν δύο σύνοδοι ἐν Βενεβέντῳ αἵτινες ἀφώρισαν τὸν Γε-
βετον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους.

Τῷ απθ'. συνήχθη ἡ ἐν Ρώμῃ, ἐν ᾗ Οὐρβανὸς ὁ Πάπας ἐκύρωσε τὰ δεσπί-
σματα τῶν πρὸ αὐτοῦ, τὸν Γερίβετον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ ἀφώρισε, καὶ τὴν κατὰ τῆς Παλα-
τίνης ἐκστρατείας συμβοηθεῖ, καὶ κανόνας ιη', ἐξέδετο.

οιαι, Λάμβερτος Σχαφναβαργήνσιος, Μαριανός Σκότος, & Γωάννης Περγρίνος, ὁ Ἐπίσκοπος.

§. 2. Γωάννης ὁ Ξιφιλίνος ἀνεψιὸς τῆ ρηθέντος ἤδη Γωάννη τῆ Ξιφιλίνου τῆ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ὅστις τὴν τῆ Νικαίως Δίωνα τῆ Κασσίε Ισορίαν, ὅπε διαλαμβάνει περὶ τῶν Ρωμαίων, ἀπὸ τῆ Πομπηίης μέχρι Ἀλεξάνδρου Σευήρη τῆ τῆς Μαμμαίας υἱῆς, εἰς ἐπιτομὴν μετέφερεν.

Γωάννης
Ξιφιλίνος.

§. 3. Γωάννης Σκυλίτζης, ὅστις πρῶτον ἐχρημάτισε πρωτοβεσιάριος, ὑπερον Καροπαλάτης, ἔγραψεν Ισορίαν, τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ γενομένων ἀπὸ ἑτῆς ωιά. τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας μέχρι τῆς ἀπά. τὴν ὁποίαν μετέφρασεν ὁ Κεδρηνός, ὁμοίως & περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Τούρκων. αὐτὸς καλεῖται ἀπὸ τὸν Ζωναρὰν περὶ τὰ τέλη τῆς Ισορίας Κομνηνῆ τῆ Ἰσαακίς, Θρακῆσιος συγγραφεύς.

Γωάννης
Σκυλίτζης.

§. 4. Μανασσῆς ὁ κτ'. ζῆτει (α).

Μανασσῆς.
Θεοφύλακ-
τος Βελγα-
ρίας.

§. 5. Θεοφύλακτος ὁ ἐν ἀγίοις, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν, ἦτοι τῆς Βελγαρίας, ἀνὴρ πεπαιδευμένος τὰ θεῖα, & εἰς ἄκρον πάσης ἀρετῆς φθάσας, ὑπομνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς ἐλάχιστας προφῆτας, εἰς τὰ Εὐαγγέλια, εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, & εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆ Παύλου, εἰς τὰ ἔχρη Γωάννη τῆ Χρυσοστόμου κατὰ πάντα ἀκολουθήσας. Αὐτὸς βαρύνως ἐλέγχει ἐν κεφ. γ'. τῆ Γωάννη τῆς Λατίνης, ὅπε λέγασιν τὸ Πνεῦμα ἄσεβώς & ἐκ τῆ Υἱῆς ἐκπορεύεσθαι· ἐκεῖνοι δὲ οἱ τυφλωθέντες τὸν νοῦν δὲν αἰσχύονται νὰ λέγωσι, πῶς ταῦτα εἶναι παρενθήκη ἐτέρῃ τινός τῶν σχισματικῶν, ὁμοίως & δι' ἄλλα. προσέτι ἔγραψε & ἐπιστολάς διαφόρας, & διαταγὴν βασιλικὴν κτ'.

§. 6. Νικήτας Σερρών, ὁ Ἡρακλείας Ἀρχιεπίσκοπος, σχόλια συνέγραψεν εἰς τὰς λόγους Γρηγορίου τῆ Θεολόγου· ὁμοίως & εἰς τὰ τετράστιχα αὐτῶ μονόστιχα, & ἐπιγράμματα, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν Ἐνετίησι τῷ ἀφλῆς. Ἐλθὼν ἐπ' ὀνόματος Δαβὶδ τῆ Παφλαγόνο.

Νικήτας
Σερρών.

§. 7. Σαμωνᾶς ὁ Γάζης Ἀρχιεπίσκοπος, ἔγραψε διάλογον πρὸς τινὰ Σαρακηνὸν Ἀχμέα καλούμενον κτ'. ζῆτει.

Σαμωνᾶς
Γάζης.

§. 8. Μελέτιος, ὁ ἐν Μυσπόλει τῆς Ἐλλάδος, τὸν ἀσκητικὸν βίον ἀγωνισάμενος εἰς τὸν καιρὸν Ἀλεξίου τῆ Κομνηνῆ, Καππαδόκης ἦν τὸ γένος, ἐκ κώμης Μυταλάσκης, ὅστις εἰς Ἐλλάδα ἐλθὼν, & πώλῃς μετὰ τὰς ἐνδεάς πράξεις τὰ φωταγωγήσας, ἀπέριτε τὴν ζωὴν τὴ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ, τῇ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ταξιαρχῶν ἀρχιθεῖν τιμωμένη, τῆ Θεοδοσίας, τῆς ὁποίας

Μελέτιος
Μυσπο-
λέως.

(α) Οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανηλ τῆ Κομνηνῆ, σώζεται τῆ αὐτῆς εἰς τὴν Βυζαντινὰ μία Ισορία διὰ στίχων, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τῆς Βασιλείας Νικηφόρου τῆ Βοτανειάτης, & ἐξεφωτῆθη πρὸς τὴν σύμφων Εὐαγγέλιον τῆ βασιλείας Μανηλ ἐν τῷ αὐταδέλφῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ.

ποιάς· ἡ ὀνομασία σύμβολον ἦν, ἥτοι μονὴ τῇ συμβόλῃ ἐλέγετο, τῇ δὲ ποίᾳ τὸν βίον συνέγραφε Νικόλαος ὁ Μοδωνῆς Ἐπίσκοπος. Αὐτὴ δὲ σεβασμία μονὴ ὕπερον ἐπ' ὀνόματι τῇ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίῳ ἐτιμήθη. Ἐπὶ δὲ Θεοδώρῳ τῷ Κομνηνῷ ἐκαρτεύθη αὐτὸ τὸ σεβάσιμον μοναστήριον, καὶ ὡς φανερώνασιν οἱ εἰχοὶ τῷ σοφωτάτῳ Κυρίῳ Γεωργίῳ τῷ ἐν ταύτῃ τῇ μονῇ πρότερον ἀσκήσαντες, ὕπερον δὲ Μητροπολίτα Βελγαρίας γεγονότος.

Εὐδοκία
Μακροβό-
λίτισσα.

§. 9. Εὐδοκία Μακροβολίτισσα, ἡ γυνὴ Ρωμανῷ τῷ Διογένει, καβασιλῆς, γυνὴ ἐπ' ἀρετῇ διαβεβοημένη, ἔγραψε τὰ ὁμηρόκεντρα, τὴν Γενεαλογίαν, ἥτοι συλλογὴν ὅπερ περιέχει τὰς τῶν Θεῶν, τῶν Ἡρώων, καὶ τῶν Ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν τὰς γενεαλογίας, τὰς μεταμορφώσεις, τὰς μύθους, καὶ τὰς ἀλληγορίας. ἔξω ἀπὸ αὐτὰ ἐλλογεῖα τῶν διαφανῶν ἀνδρῶν, καὶ συγγραφῶν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ρωμανὸν τὸν Διογένην, τὸν τῆς Ἀριάδνης πλοκαμμον, καὶ τὰς τῶν γυναικῶν χρεῖας, καὶ τί πρέπει νὰ ποιῶσιν αἱ βασιλισσᾶς εἰς περὶ φράσιν, καὶ περὶ διαίτης μοναζόντων, καὶ ἄλλα τινά.

Λάμφρακος
Κανταρίας.

§. 10. Λάμφρακος ὁ Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος, σφοδρῶς τε ἀντιγωνίσθη μὲ τὸν Βηρεγκάριον, καὶ ἔγραψε κατ' αὐτὴν βιβλίον περὶ τῆς ἀληθείας τῷ Κυριακῷ Σώματι ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, καὶ ὑπομνήματα εἰς τὴν ἐπιστολὰς τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ.

Ἀδων Τριβέρεως.

§. 11. Ἀδων ὁ Τριβέρεως Ἐπίσκοπος, ἔγραψε τὸ μαρτυρολόγιον, ἔγραψε τὸν Βελλαρμίνον (α), καὶ τὸν Βαρώνιον (α).

Βήννων Καρδινάλης.

§. 12. Βήννων ὁ Καρδινάλης, ἔγραψε τὸν βίον τῷ Γ' Λεοβέρνῳ Πάπῃ, ἥτοι τῷ Ζ' Γρηγορίῳ, πάσας τὰς ἀπειρηγίας το φανερώσας, ἂν καὶ οὗτοι τῷ Πάπᾳ παράσιτος Βαρώνιος σφοδρῶς εἰς αὐτὰ ἀδημονεῖ, καὶ ψευδῶς νὰ γράφῃ ματαίως δι' ὅσον χυρίζεται νὰ ἀποδείξῃ (γ).

Ἀνσελμος
Κανταρίας

§. 13. Ἀνσελμος ὁ Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος, πολλὰ συνέγραψε ἐν τῇ δεύτῃ Γραφῇ, μὲ ὅλον ὅπερ ἀπὸ ἀλμυρὰ νερά ὅλα τὰ ἀνέστυρεν, ὅσον περὶ τῆς ἀληθείας, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τῷ λόγῳ, καὶ ἄλλα τινά. ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν Σήξτον τὸν Σενικὸν (δ), Ποσσεύινον (ε), καὶ τὸν Βελλαρμίνον (ζ).

Λάμβερτος
Σχαφναβεργήσιος.

§. 14. Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργήσιος, ἔγραψεν ἱστορίαν Γερμανικὴν μέχρι τῷ 1054. ἔτας, τὴν ὁποίαν πλατύτερον ἐμάκρυνε μοναχὸς τις Εὐφροτικός ἐπέκεινα τῶν 11. χρόνων. ὁμοίως καὶ ἐλλογεῖα, ἄλλα τε συγγράμματα.

Μαριανὸς
Σκῳτός.

§. 15. Μαριανὸς ὁ Σκῳτός, ἔγραψεν εἰς τρία βιβλία χρονικὸν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, τὸ ὅποιον ἐξάπλωσε μέχρι τῷ 1054. ἔτας Ἀββᾶς ὁ διάκονος.

§. 16.

(α) Περί Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων ἐν ἔτει. αό. (β) Χρον. ἐν ἔτει αό. α. 35. (γ) Τῷ αό. α. 35. α. 35. (δ) Βιβλ. Δ'. τῆς Βιβλ. 243. (ε) Προπαρ. Ιερ. Τόμ. Α'. σελ. 83. (ζ) Περί Ἐκκλησ. Συγγραφ. ἐν ἔτει α. 35.

§. 16. Εἰς τέτταρ τὰς χρόνας τίθεται ὁ Γωάννης τις Ἐπίσκοπος, ὅστις χάριν περιηγήσεως ἀποδημήσας ἀπὸ τὴν Σκωτίαν, ἐμβῆκεν εἰς τὴν Σαβωνίαν, ἔπειτα εἰς τὴν Βανδαλίαν ἐλθὼν, πρῶτος τὸν λόγον τῆς Εὐαγγελίας τοῖς Μαγδεμβουργικοῖς ἐκήρυξε, ἢ πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων ἐβάπτισε. Τελευταῖον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον παρὰ τῶν Βαρβάρων ἐδέξατο. ἀνγκυνώδι τὸν Γράτζιον (α).

Kkk 2

ΣΤ.

(α) Β.βλ. Δ'. τῆς Μητροπόλ. κεφ. μγ'.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχημάτισαν ἢ ἕτεροι περιβόητοι ἄνδρες ἐν παιδείᾳ ἢ ἀρετῇ, ὡς Ἀλφανος, Μάρβοδος, Αὖμων, Ἀλβέρκος, Ἀλγηρος, ἢ Εὐχαρδος.

Ἀλβέρκος ὁ Σαλερνιτάνος, μοναχός, ἢ μετέπειτα ἡγούμενος τῆς Κασσινησις μοναχίης, ὕψερν ἢ Ἀρχιεπίσκοπος Σαλερνιτάνος, περιβόητος διὰ τὴν μάθησιν, ἢ γνῶσιν τῆς τε φιλοσοφίας, ἢ τῆς Θεολογίας. ἐγραψε περὶ ἐνώσεως τῆς Θεῆς Λόγου ἢ τῆς ἀνθρώπου βιβλ. ἐν, περὶ ἐνώσεως σώματος ἢ ψυχῆς βιβλίον ἐν, ἢ περὶ τῶν τεσσάρων ὕψερν τῆς σώματος.

Μάρβοδος Εὐαγγ., ἐκ Βρεταντίας καταγόμενος, ὅστις φεύγων ἀπὸ τὰς σκληρὰς καταδρομὰς τῶν Δάνων, ἐπρόσρεξε πρὸς τὴν Ἀρμορικανὴν Βρίτονας, οἵτινες διὰ τὴν φύσιν τῆς μαθήσεώς τε, εὐθὺς αὐτὸν Ρεδήνσιον Ἐπίσκοπον ἐκλεξαν. ἐγραψεν εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἔπη γνωμικά, ἢ ἄλλα.

Αὖμων Ἀγγλος τὸ γένος, ὅστις φυγὼν τὰ καταδρομὰς τῶν Δάνων ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔγινε μοναχός εἰς τὸ κοινόβιον τῆς Ἀγίης Διονυσίας, ὕψερν τῆς ἐν Ἀντιπία σχολεῖν διδάσκαλος τῆς Θεολογίας ἐχημάτισεν. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα τε ἀρχidiaκονος τῆς ἐν Καντβαρία Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὅποσον ἐπάγγελμα εὐρισκόμενος ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆς Θεῆς μετ' ὀφελος. ἐγραψεν εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς, ὁμιλίαι, ἢ ἄλλα.

Ἀλβέρκος, διάκονος τῆς Κασσινησις κοινοβίῳ, περιβόητος διὰ τὴν μάθησιν, ἢ ευφλωπτίαν τε, συνέγραψε βιβλίον περὶ τῆς Παρθενίας τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ βιβλίον κατὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς Βηρεγκαρίας.

Ἀλγηρος, ἀπὸ Σχολαστικὸς μοναχός ἔγινε Κορβιήσιος, ἐμπειρότατος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Θεῶν Γραφῶν, ἢ τῶν Πατέρων, ευφλωπτος, ἀγχίνης, ἢ δόκιμος εἰς τε τὴν ποιητικὴν, ἢ ἐς τὰς λόγους. Ἐγραψε περὶ ἀληθείας τῆς Σώματος ἢ Αἵματος τῆς Χριστοῦ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ εἰς βιβλία β'. ἐπὶ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως κατὰ Βηρεγκαρίας βιβλίον ἐν. Περὶ Χάριτος ἢ Αὐτεξουσίας βιβλ. ἐν, ἐπισολάς, ἢ ἄλλα.

Εὐχαρδος, μοναχός τῆς Κορβινησις κοινοβίῳ, ἐγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὴν Πεντάτευχον βιβλία ε'. Ὀμιλίων Βιβλίον ἐν, ἢ ἄλλα.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ Ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τὸν παρόντα ΙΑ΄ αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία

Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἡδεμμία με-
ταλλαγή εἰς τὴν Ἀνατολήν ἐγένεεν, ἀλλ' εἰς τὴν Δύσιν ἐφάνησαν αἰρετι-
κοί τινες ὅπῃ ἠρῶντο τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τῷ Σώματος, καὶ Αἵματος
τῷ Χριστῷ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, ἠρῶντο τὴν ἀνάγκην τῷ Βαπτίσματος, καὶ
τὴν ἰσχύϊν καὶ ἐνέργειαν τῶν μυσηρίων, ἠρῶντο τὴν πρὸς τὰς Ἀγίας, καὶ
Σταυρὸν προσφερομένην προσκύνησιν, καὶ κατεδίδακον τὸν νόμιμον γά-
μον, καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν σεβασμίων εἰκόνων.

§. 2. Εἰς τὰς πρώτας αἰώνας οἱ διδάσκαλοι ὁμιλῦντες περὶ τῶν δογ-
μάτων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξηγῶσαν μόνον τὰ συντείνοντα λόγια τῆς Γρα-
φῆς, καὶ τῶν Πατέρων, εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἄρχισαν εἰς τὰ σχολεῖν
να παραδίδεται ἡ Θεολογία ἄλλοτρόπως, προβάλλοντες ἀμφισβητήσεις,
ἐρωτήματα τινὰ, τὰ ὅποια ὕψερρον διέλυον κατὰ τὰς κανόνας τῆς διαλεκ-
τικῆς. καὶ αὐτὴ ἐσάδῃ ἡ ἀρχὴ τῆς Σχολαστικῆς Θεολογίας, ὅπῃ ὕψερρον
ἐγένεεν ἡ μόνῃ μελέτῃ ἐκείνων ὅπῃ ἐκαταγίνοντο εἰς τὰ τῆς θεησκείας.

§. 3. Τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐρμηνεύειν τὰ δόγματα ἐφαίνετο ἀρμόδιος,
καὶ ὀρθός· ἀλλ' ἐπεὶ εἰς τὰ μυσηρία, ὁ νῆς τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι τόσον βρα-
χὺς ὅπῃ δὲν φθάνει νὰ τὰ νοήσῃ, πόσῳ μᾶλλον νὰ τὰ ἐξηγήσῃ διαλεκ-
τικῶς τῷ τρόπῳ, συνέβαινεν ὅτι ὅστις δὲν ἐδύνετο τοιοτρόπως νὰ λύσῃ
ἀπορίαν τινὰ, ἐφεύρισκεν ἑτέραν ἀπορίαν εἰς διάλυσιν τῆς πρώτης, καὶ ὁλ-
γὸν κατ' ὀλίγον ἐπρόφερον προτάσεις σφαλερὰς, νόδας, καὶ αἰρετικὰς.
ὁ Ρωσσελλῖνος, διὰ νὰ σιωπήσω τὰς ἄλλας, διδάσκαλος Κομπενδία ἐξη-
γῶν τὸ μυσηρίον τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐπρόφερε μίαν πρότασιν, ὅπῃ ἐτα-
ραξε πάντας τὰς ἀκροατάς· ὅτι, τὰ τρία Θεῖα πρόσωπα εἶναι τρία πράγ-
ματα, καὶ ἔπεσε τοιοτρόπως εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Τριθεϊτῶν.

Εὐταξία.

§. 4. Ἡ φιλοδοξία τῶν προέδρων τῆς Ρώμης, καὶ αἱ διαφοραὶ ὅπῃ ἔ-
λαβον μετὰ τὰς Αυτοκράτορας, ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως· Εἰς
αὐτάς τὰς ταραχὰς ἐσύσθησαν οἱ Πάπαι τὴν κοσμικὴν τὰς ἐξουσίαν εἰς τὴν
Ρώμην, καὶ ἠδέλγησαν νὰ μὴν εἶναι πλέον ὑποκείμενοι εἰς τὰς Αυτοκράτο-
ρας· Γρηγόριος Ζ΄ ἠδέλγησε καὶ περισσότερον, δηλαδὴ ἐσπᾶντε παντοίως

τρό-

τρόποις νὰ γένῃ μόνος ἐξουσιασῆς τῆς γῆς, τόσον διὰ τὰ πολιτικά, ὅσον
ἔτι διὰ τὰ Ἐκκλησιαστικά. Αὐτὸς πρῶτος τῶν Ρώμης προέδρων ὑπέρθε
τὰς βασιλεῖς ἀπὸ τὸ βασιλείον τας διὰ ἐγκλήματά τινα. ἐν βραχυλογίᾳ
ἡ αὐτὴ τῆς Ρώμης ἠθέλησε νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὸ κριτήριόν της πᾶσαι
αἱ διαφοραὶ, καὶ φιλονεικίαι τῶν Ἐπισκόπων πάσης τῆς Οἰκουμένης.

§. 5. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως νόμον ἄνομον
ἐξέδετο, ὑπερῆστα τὰς κληρικὰς τῆ τιμῆς, καὶ νομίμα γάμα, εὐλαβεῖα δὲ ἴσως
φερόμενοι οἱ Πατέρες συνοδικῶς ἐχὶ ἀπαξ, ἀλλὰ πολλὰκις ἐκύρωσαν τοῦ-
τον νόμον, μάλιστα ἐδέσπισαν ὅτι οἱ υἱοὶ τῶν κληρικῶν νὰ μὴ δέχωνται
εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά τάγματα. ἐναντιώθησαν πολλοὶ εἰς τοιαύτην ἀνομί-
αν, λέγοντες πῶς ἂν καὶ δικαίως ὑπερῇνται οἱ ἱερεῖς τῆ νομίμα γάμα, ἀ-
δίκως ὅμως οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὸν ἀλάβωσι τὰς Ἐκκλησιαστικὰς
χειραφεσίας, ἀλλὰ δὲν εἰσηκέδησαν.

§. 6. Οἱ μοναχοὶ ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἤυξαναν, καὶ μὲ ὅλον ὁπῶ συνήρ-
χοντο πολλὰκις οἱ πατέρες εἰς σύροδον ἐκδεττοντες κανόνας ἀνήκοντας εἰς
τὴν εὐταξίαν αὐτῶν, ὅμως ἡ οἱ κανόνες ἔμεναν ἀνενέργητοι, ἢ οἱ μονα-
χοὶ ἐφεύρισκαν τρόπους διὰ νὰ ἀπατήσωσι καὶ αὐτὰς τὰς κανόνας. ὅθεν ὑ-
πέρθεσαν τὰς λαϊκὰς ἀπὸ τὴν ἐπισκοπίαν, καὶ κυβέρνησιν τῶν εἰσοδημάτων
τῶν μοναστηρίων, διὰ νὰ ἔχωσι μέσα ἀρμόδια εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς
βελὰς αὐτῶν, μονασήρια πολλὰ ἐκτίζαν, τάγματα, νέα ἐσύζεν καὶ ἄλλα
τινά.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥΤ ΙΑ'. ΒΙΒΛΙΟΥ,

ΚΑΙ

ΤΟΥΤ Β'. ΤΟΜΟΥ.

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

τῶν Περιεχομένων εἰς τὸν παρόντα

Δεύτερον Τόμον.

Α.		
Α ^α βαρες κυριεύουσι τὴν Ἰταλίαν	129	377. ἐπὶ Εὐαλφῆδε 384. ἐπὶ
Α' βασιλεῖς γίνονται Χριστιανοὶ	90	Κανέτε 399. ἐπὶ Α'ράρδε
Α' βαβέκερ διάδοχος Μωάμεθ	156 & 157	431
Α' γάλης σύνοδος	78	Αγγλοσάξονες γίνονται Χριστιανοὶ
Α' γαδίας σχολαστικὸς	109	130
Α' γάδων Ρώμης Ἐπίσκοπος	182	Α' γίδολφος Λογγιβάρδων Βασιλεὺς
Α' γαπητὸς Ρώμης Ἐπίσκοπος	91	150
Α' γαπητὸς Β'.	359	Α' γίλας Οὐϊσιγόντων βασιλεὺς
Α' γγέλωμος	288	91
Α' γγλία. φιλονεικία περὶ τῆς ἐορτῆς		Α' γίλαφος Λογγιβάρδων βασιλεὺς
τῆ Πάσχα 176. ὑποτάσσεται		γίνεται Χριστιανός
εἰς τὰς Ρώμης Ἐπισκόπου. 217.		129
πίπτει πάλιν εἰς τὴν εἰδωλολα-		Α' γιον ὅρος πότε ὠνομάσθῃ
τρείαν, & πάλιν ἔρχεται εἰς τὸν		365
Χριστιανισμόν	152	Α' γνοῖται αἰρετικοὶ 76. & 101. τίνες
Α' γγλία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάστα-		κατ' αὐτῶν ἔγραψαν
σις ἐπὶ Πάβδα 174. ἐπὶ Κων-		77
ταντῖνα Πωγωνάτε 184. ἐπὶ Α'-		Α' δαλόαλδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς
ψιμάρε 198. ἐπὶ Γεσιανῶ Β'.		150. μεγαλύνει τὴν Ἐκκλησίαν
212. ἐπὶ Γ'να 217. ἐπὶ Ε'ρβέρ-		151
τε 267. ἐπὶ Εὐελβάλφε 284.		Α' δεδάτος Ρώμης Ἐπίσκοπος
ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς 291. ἐπὶ		182
Α'ελφρέδε 305. ἐπὶ Εὐανάρδε		Α' δελφοὶ μακροὶ τίνες; 7. τίνα γνώμην
Α'. 343. ἐπὶ Εὐμένδε & Εὐ-		εἶχον περὶ Θεῶ;
γάρε 363. ἐπὶ Εὐανάρδε Β'.		8
		Α' δριανὸς Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 227
		δίδει ἐξουσίαν τῷ Καρόλω νὰ ἐκ-
		λέγει Ρώμης Ἐπίσκοπον
		230
		Α' δριανὸς Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος
		291
		Α' δριανὸς Γ'. Ρώμης Ἐπίσκοπος
		305
		Α' δων Οὐϊέννης
		337
		Α' δων Τρέβιρεως
		442
		Α' ζιζ ἐξασιαζήης Αἰγύπτου, κατὰ σέ-
		φει τὴν Γερσαλήμ
		374
		Α' ἡθαρις Λογγιβάρδων βασιλεὺς
		128

Α' θα-

ΤΩ Ν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α'θανάγιλος Ο'υϊσιγότων βασιλεὺς 91. &	119	Α'λθαίμα σύνοδος Α'λκιμος Α'υίτος	345 83
Α'θανάσιος Α'λεξανδρείας Ε'πίσκοπος	56	Α'λκαῖνος Φλάκος	236
Α'θανάσιος Γακωβιτῶν Πατριάρχης	158	Α'λκαῖαν, ἴδε Κερῶν	
Αιγίδιος Ρ'ήμων Ε'πίσκοπος καθαιρεί- ται	138	Α'λμανός	298
Αιγύπτε μοναχοὶ διχόνοια αὐτῶν	7	Α'λφόνσος Α'ερῶν βασιλεὺς 216.	230
Αιγύπτε κατάσσει	388	Α'λφόντος Κᾶσος Α'ερῶν βασιλεὺς	243. 267
Αἶμα Κυρία φέρεται εἰς Α'υγίαν	362	Α'λφόνσος Μάγνος Α'ερῶν βασι- λεὺς	283
Αἰμῶνιος	271	Α'λφόντος Δ'.	343
Αινείας Γαζαῖος	49	Α'λφόντος Ε'.	377
Αἰσέλφος Λογγιβάρδων βασιλεὺς πο- λεμῇ τὴν Ρ'αβένναν	228	Α'λφόντος ς'.	430
Ακάκιος Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρ- χης 67. δέχεται εἰς κοινωσίαν		Α'μαλᾶριος	271
Πέτρον τὸν Μογγέν 68. δὲν ὑ- πακᾶει τὸν Ρ'ώμης Φήλικα	69	Α'μαλᾶριχος Ο'υϊσιγότων βασιλεὺς	91
Α'κείδανικὴ σύνοδος	104	Α'μανός	169
Α'κείσγρᾶν Α'. σύνοδος 251. Β'. & Γ'. 268. ἑτέρα	294	Α'μβρόσιος Α'νσβεργτος	337
Α'κυλῆϊας ψευδοσύνοδος	204	Α'μῶν Γεροσολύμων	128
Α'λαμνῆδαρος Σαρακηνῶν 59. μέθοδος αὐτῆ κατὰ τῶν Ε'υτυχιανῶν 59. καὶ	60	Α'νασάσιος Δίκωρος Α'υτοκράτωρ Α'να- τολῆς 53. διαταγαὶ αὐτῆ 54. με- ταλλαγὴ τῆς καλοκαγαθίας τα 44. προσθήκη εἰς τὸν τρισάγιον ὕμνον 55. διαταγὴ αὐτῆ περὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου 57. διώκει τὰς ὁρθοδόξους 58. σκληρότης αὐτῆ 60. θάνατος αὐτῆ	55
Α'λαχίς τύραννος Γαλιίας	197	Α'νασάσιος Α'ρτέμιος, ἴδε Α'ρτέ- μιος	4
Α'λβοῖνος	118	Α'νασάσιος Ρ'ώμης Ε'πίσκοπος	56
Α'λεξανδρεία. σύνοδος κατὰ Νεστορίου 32. ἑτέρα ὑπὸ Κύρου Μονοθελή- του	165	Α'νασάσιος Β'.	343
Α'λέξανδρος Α'ντιοχείας Ε'πίσκοπος 5. &	18	Α'νασάσιος Γ'.	
Α'λέξανδρος Β'. Ρ'ώμης Ε'πίσκοπος 424. σχίσμα αὐτῆ, μετὰ τοῦ Καδῶλε. 424. &	435	Α'νασάσιος Α'ντιοχείας πρεσβύτερος ἀρχηγὸς τῆς τῆ Νεστορίας αἰρέ- σεως	25
Α'λέξανδρος Α'υτοκράτωρ Α'νατολῆς	347	Α'νασάσιος Α'. Α'ντιοχείας Ε'πίσκο- πος εἴτε Σιναΐτης 110. &	128
Α'λέξιος Σταδίτης Κπ. 372. &	389	Α'νασάσιος Β'. 128. φανένεται παρὰ τῶν Ε'βραίων	148
Α'λέξιος Κομνηνὸς Α'υτοκράτωρ Α'να- τολῆς	414		
Α'λῆς Χαλίφης Δ'.	172		

Α'να-

ΤΩ Ν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αναστάσιος ὁ Πέρσης	166	Α'ταλάριχος Γότθων βασιλεὺς	90
Αναστάσιος Νικαίας	178	Α'ταλάριχος Οὐισιγότθων βασιλεὺς	91
Αναστάσιος Βιβλιοθηκᾶριος	288	Α'τικησία σύνοδος	310
Ανατόλιος Κπ.	22	Α'ττικός Κπ.	5
Ανδρέας Καισαρείας	82	Α'υγέσης σύνοδος	368
Ανδρέας Κρήτης	178	Α'υγεζίνος. διχόνοια αὐτῷ καὶ τῷ Γε- ρωνύμῳ 6. μανιχαῖος ἦν 19. βαπ- τίζεται παρ' Ἀμβροσίου	19
Ανδρέας Οὐγγρίας βασιλεὺς	400	Α'υγεζίνος Ἀγγλίας Ἀπόστολος	142
Ανδριμος Τραπεζάντος, Κπ. Ἐπίσκο- πος 91. αἰρετικός	100	Α'υδαμελίχ Χαλίφης 182. καὶ	197
Ἀνανετηγσίας σύνοδος	334	Α'υθις ἑξαρχος	150
Ἀνσελμος Κανταβρίας	442	Α'ύμων	288
Ἀνσπρανδός Λογγιβάρδων βασιλεὺς	211	Α'υρηλίας Α'. σύνοδος 79. Β'. Γ'. καὶ Δ'. 104. Ε'.	105
Ἀντιόχεια πότε ὀνομάσθη Θεέπολις; 88. σεισμὸς αὐτῆς	117	Α'υτοκρατορία πότε διεσχίσθη	241
Ἀντιόχεια σύνοδος αὐτῆς	33	Α'φρικῆς σύνοδος κατὰ Πελαγιανῶν	13
Ἀντίοχος μοναχὸς	168	Α'χριδῶν προνόμια παρὰ Γαβριηλ	88
Ἀντισιοδώρη σύνοδος	138		
Α'ντώνιος Κασσιματᾶς Κπ.	264		
Α'ντώνιος Καυλέας Κπ.	322		
Α'ντώνιος Σταδίτης Κπ. 367. καὶ	371		
Ἀξεμιτῶν βασιλεὺς γίνεταί Χρυσια- νός	90	Β.	
Α'ρολδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	431	Βαλάφριδος	288
Α'ράτωρ	111	Βανδαλία· Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατὰ- σσεις ἐπὶ Γοδεσκάλα καὶ ἡγε- μόνος	432
Α'ρκεσικανὴ σύνοδος	102	Βάπτισμα. φιλονεικίαι περὶ τῆς τρι- τῆς καταδύσεως 162. καινοτομίαι εἰς τὸ βάπτισμα 162. πῶς γίνε- ται ὁρθῶς; 163. τὸ βάπτισμα ἐν τρισὶ καταδύσεσι γίνεσθαι, πα- λαιολόγηται συνήθεια	163
Α'ρελάτης σύνοδος 81. σύνοδος Δ'.	252	Βάρδας Καῖσαρ. κατορθώματα αὐτῷ	277
Ἀρχάδιος Α'υτοκράτωρ Ἀνατολῆς 2. κατάσσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτῷ	2	Βαρδολομαῖς τῷ Ἀποστόλῳ λείψανον πότε φέρεται εἰς Βενεβεντόν	267
Α'ριόβαλδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	150	Βασίλειος Μακεδῶν Α'υτοκράτωρ Ἀ- νατολῆς 299. ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸν Φώτιον τῆς εἰσόδου τῆς Ἐκ- κλησίας 300. πρόχειρον, νομικὸν αὐτῷ 301. θάνατος αὐτῷ	300
Α'ρίπερτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	153	Βασίλειος Πορφυρογέννητος Α'υτοκρά- τωρ Ἀνατολῆς 370. κατορθώμα- τα αὐτῷ 371. θάνατος	371
Α'ρίπερτος Β'. Λογγιβάρδων βασι- λεὺς	211		
Α'ρναλφος Α'υτοκράτωρ Δύσεως	325		
Α'ρναλφος Λατίνος Πατριάρχης Γερο- σολύμων	434		
Α'ρσάκιος Κπ.	5		
Α'ρτάβασδος γαμβρὸς Κωνσταντίνου Κο- ρωνύμῳ	225		
Α'ρτέμιος Α'υτοκράτωρ Ἀνατολῆς	209		
Α'σέριος Ἀμασείας	18		

Βα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Βασιλείος Εἰρηνοπόλεως	82	τικός ἐν τῷ κρυπτῷ 94. κρίσις τῆ	
Βασιλείος Γεροσόλυμων	264	Βαρωνία περὶ τῆ τοιαύτης σχίσμα-	
Βασιλείος Σκαμανδρινός Κπ.	367	τος 95. Βιασθεὶς κατακρίνεται τὰ	
Βασινὴ Χιλπερίκη Συγάτηρ	131	τρία κεφάλαια 98. μεταβάλλει	
Βασινηνσία σύνοδος	102	τὴν γνώμην τε 98. δὲν θέλει νὰ	
Βέδας Βενεράβιλες	223	εἰσέλθῃ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ε΄	
Βελιδ Χαλίφης 197. &	227	σύνοδον 105. &	106
Βελλοβάκκω σύνοδος	285	Βίλλα Θεόδωνος, σύνοδος	228
Βέμβια βασιλεὺς Βεσγύττων	184	Βίργιδα	84
Βενάντιος Φορτανάτος	124	Βιτίκινδος Σαξόνων βασιλεὺς βαπτί-	
Βενεδικτίνων τάγμα εἰς πόσα διαιρεῖ-		ζεται	243
ται	111	Βιτερρίκη ψευδοσύνοδος	390
Βενέδικτος μοναχός	111	Βιτωνίας σύνοδος	379
Βενέδικτος Βόνοςσος Ρώμης Ἐπίσκο-		Βλαδιμήρης ἡγεμὼν Ρωσίας 372. γί-	
πος	118	νεται Χριστιανός 372. ὡς ἅγιος	
Βενέδικτος Β΄	183	παρὰ Ρώμοις ἐορτάζεται	372
Βενέδικτος Γ΄	281	Βλαδιμήρης Β΄	417
Βενέδικτος Δ΄	342	Βογομίλοι αίρετικοὶ 418. ἀρχηγὸς αὐ-	
Βενέδικτος Ε΄	361	τῶν 418. αίρεσις αὐτῶν	419
Βενέδικτος ς΄	361	Βόγορις Βελγάρων ἡγεμὼν γίνεται	
Βενέδικτος Ζ΄	376	Χριστιανός	276
Βενέδικτος Η΄ 383. μῦθος περὶ αὐ-		Βοεσλάβος ἡγεμὼν Ρωσίας	417
τῆ	384	Βοέτιος	83
Βενέδικτος Θ΄	393	Βονιφάτιος Ρώμης, σχίσμα αὐτῆ & τῆ	
Βενέδικτος Ι΄ 423. σχίσμα αὐτῆ & Νι-		Εὐλαλίας	24
κολάα Β΄	435	Βονιφάτιος Β΄ 91. σχίσμα αὐτῆ & τῆ	
Βερμενδός Α΄ Ἰσπανίας βασιλεὺς	363	Διασκόρη	93
Βερμενδός Β΄	377	Βονιφάτιος Γ΄	150
Βερμενδός Γ΄	384	Βονιφάτιος Δ΄	150
Βερμερινσία σύνοδος	310	Βονιφάτιος Ε΄	150
Βερτράμω δόξα περὶ τῆς Εὐχαριστίας	332	Βονιφάτιος ς΄	326
Βήνων Καρδινάλιος	442	Βονιφάτιος Ζ΄	376
Βιρεγκάριος. δόξα αὐτῆ περὶ τῆς Εὐ-		Βονιφάτιος ὁ & Βονεφρίδος 217. &	224
χαριστίας 333. & 402. πόθεν ἔ-		Βαρματίας δύο σύνοδοι 235. ἑτέρα	295
λαβε τοιαύτην δόξαν 405. κατα-		Βέλγαροι. αὐτῶν καταδρομαὶ 57. γί-	
δικάζεται πολλαίς	404	νονται Χριστιανοὶ 276. διδάσκαλοι	
Βιρεγκάριος ῥῆξ Ἰταλίας	357	εἰς αὐτὰς ἀπὸ Φώτιον Κωνσταντι-	
Βιγγίλιος Ρώμης Ἐπίσκοπος 91.		ναπόλεως, & Νικόλαον Α΄ Ρώ-	
σχίσμα μεταξὺ αὐτῆ, & Σιλβε-		μης 277. ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν προ-	
ρίης 93. ἀκαινώτητον ποιεῖ τὸν Μη-		σφίχει εἰς τὸν Πάπαν 277. τυφ-	
νῶν Κωνσταντιναπόλεως 99. αίρε-		λῶναι τὸν υἱὸν τε	301

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Βολογυδάς ἄρχων Οὐγγρῶν	344
Βαργανδίων καὶ Φράγκων πόλεμος	91
Βρακάρων Α'. σύνοδος 108. Β'. 122. Γ.	185
Βρέμετος Λατίνος Πατριάρχης Γερροσολύμων	434
Βρενάκη σύνοδος	122
Βριξίας σύνοδος	438
Βρένων δὲ κτίζει τὸ Βρενσβικ	306
Βρένων Κολωνίας	369
Βρένων Ρήμων ἀρχιεγὸς τῶ τῶν Κάρο- θασιανῶν τάγματος	430
Βυζάκη σύνοδος κατὰ Μονοθελητῶν	166
Βώνης σύνοδος	368

Γ.

Γαϊανὸς αἰρετικὸς	100
Γαϊανῆται	101
Γαϊνας ἀρχιεράτης	2
Γαλλία. σύνοδος 45. ἐπὶ Θεοδώρικῃ	
202. ἐτέρα ἐπὶ Πιπίνῃ	234
Γαλλία. Πseudoπροφήτης τις 131. ἐτέρα	385
Γαλλία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάσσεις	
119 ἐπὶ Μαυρικίῃ 130. ἐπὶ Κλοδο- βαίῃ Β'. 174. ἀπὶ Χιλδεβέρτῃ 184. ἐπὶ Κλοδοβαίῃ Γ. 198. ἐπὶ Δα- γοβέρτῃ 212. ἐπὶ Θεοδώρικῃ Β'. 217. ἐπὶ Χιλδερίκῃ 231. ἐπὶ Κα- ρόλῳ 243. ἐπὶ Λεοβίκη 267. ἐ- πὶ Καρόλῳ Κράσῃ, Κάλβῃ καὶ λοιπῶν 305. ἐπὶ Καρόλῳ τῷ Σίμ- πλικῷ 343. ἐπὶ Λεοβίκη Τρανσ- μαρίνῃ, καὶ Λοθαρίῳ 363. καὶ 377. ἐπὶ Εἰρήκῃ	398
Γάμος τρίτος πότε καὶ ἀπηγορευμένος	353
Γαρσίας βασιλεὺς Ἰσπανίας	398
Γελάσιος	49
Γεννάδιος πρεσβύτερος	49
Γενόβερα	84
Γεντιλιανὸς σύνοδος	234
Γερμανία πότε ἐδέχθη τὸν Χριστι- ανισμόν 199. Κατάσσεις τῶν Ἐκ-	

κλησιῶν αὐτῆς ἐπὶ Λέοντος Γ' αὐ- ρα 217. ἐπὶ Καρόλῳ Μάγνῳ 243. ἐπὶ Λεοβίκη Δεῖς τῷ Πίῃ 283. ἐπὶ Λεοβίκη Δεῖς τῷ Λεοβί- κῃ 292. ἐπὶ Καρόλῳ τῷ Κράσῃ 305. ἐπὶ Λεοβίκη Δ'. 343. ἐπὶ Οὔττωνος τῷ μεγάλῃ 363. καὶ 377. ἐπὶ Εἰρήκῃ 385. 399. καὶ	4
Γερμανική σύνοδος	2
Γερμανὸς Παρισίων Ἐπίσκοπος	1
Γερμανὸς Κπ.	2
Γιερζὶδ Χαλίφης 182. 215. καὶ	2
Γιζέρικος ἀρχιεράτης Οὐανδύλων διώκει τοὺς Χριστιανὰς εἰς τὴν Ἀφρικὴν	
Γερνυθσία σύνοδος	
Γεώργιος Ἀλεξανδρείας	1
Γεώργιος Κπ.	1
Γεώργιος Πισίδης	1
Γεώργιος Σύγγελοι	2
Γεώργιος Θεοφάνης	2
Γεώργιος Κεδρηνός	4
Γλάβρος Ρ' ἀδελφός	4
Γοδέσχαλος αἰρετικὸς 284. αἵρεσις αὐ- τῷ 284. ἀνατροπὴ τῆς αὐτῆς αἰ- ρέσεως	2
Γοδέφριδος Βαλβιωναῖος α'. βασιλεὺς Γερ- ροσολύμων	4
Γοδέφριδος Νορθμάνων ἡγεμὼν γίνεται Χριστιανός	3
Γότθοι. καταδρομαὶ αὐτῶν 3. δευτέ- ρα δυναστεία αὐτῶν	2
Γαλλίελμος Κονκβέσσορ Ἀγγλίας βα- σιλεὺς	4
Γαλλίελμος Ρ' εὖφος Ἀγγλίας βασι- λεὺς	4
Γανδαμῆνδος Βανδύλων βασιλεὺς	
Γανδέμαρος Βεσγύττων βασιλεὺς	
Γρέτης Ἐλάρων γίνεται Χριστιανός	
Γρηγόριος Ἀντιοχείας 114. 123. κα- τηγορεῖται ὡς μοιχός, καὶ ἀδω- νεται	

Γρη

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Γρηγόριος Ταράωνων	125
Γρηγόριος Μάγνος 128. ἀπόκρισις αὐτῇ πρὸς τὰς συμβεβλῆς τῇ Μαυρικίᾳ 134. γράφει ἱκετικῶς πρὸς Ἰωάννην τὸν Νησευτὴν 134. ἐπισολὴ αὐτῇ πρὸς Φωκῆν 153. τίτλος αὐτῇ ἔ τῶν Πάπιδων 141. συγγράμματα αὐτῇ	141
Γρηγόριος Β'. 216. κινεῖ εἰς ἀποστασίαν τῆς Ἰταλίας	219
Γρηγόριος Γ'. κινεῖται κατὰ τῶν εἰκονομάχων	220
Γρηγόριος Δ'.	265
Γρηγόριος Ε'.	377
Γρηγόριος Σ'. 394. σχισματικὸς 394. σιμωνιακὸς 395. καθαιρεῖται	395
Γρηγόριος Ζ'. 425. ἀπαγορεύει τὸν γάμον τοῖς κληρικοῖς 427. διαφοραὶ αὐτῇ ἔ Εὐρίκῃ Δ'. 427. σχίσμα αὐτῇ ἔ Κλήμεντος Γ'.	436
Γρηγόριος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	173
Γυλαῖς ἄρχων Οὐγγρῶν γίνεται Χριστιανός	354

Δ.

Δάβερτος Α'. Πατριάρχης Λατίνος ἐν Ἱεροσολύμοις	434
Δαυόβεργτος Γαλλίας βασιλεὺς βιάζει τὰς Ἰαδαίνας νὰ γίνωσι Χριστιανοὶ	152
Δαυόβεργτος Β'.	212
Δάμασος Β'. Ρώμης	397
Δανία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάστασις ἐπὶ Κανέτῃ	384
Δανιὴλ Στυλῖτης	49
Δείπνῃ μουσικῇ πότε ἄρχισε νὰ ψάλληται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν	116
Δεσφδέδιτος Ρώμης Ἐπίσκοπος	150
Δηνάριον τῇ ἁγίᾳ Πέτρῃ	217
Διακρινόμενοι τίνες 29. ἔ	57
Διόδωρος Ταρσεὺς Νεσοριανός	25
Διονύσιος σχολαστικὸς	110

Διονυσίῳ Χεῖρ	360
Διόσκορος Ἀλεξανδρείας 22. ὁπαδὸς τῆς τῇ Εὐτυχῆς αἰρέσεως	29
Διόσκορος Ρώμης σχίσμα αὐτῇ, ἔ Βονιφατίῳ Β'.	93
Διοσπόλεως σύνοδος κατὰ τῶν Πελαγικῶν 13. ἑτέρα	30
Δισιδέριος ἔσχατος βασιλεὺς Λογγιβάρδων	229
Δόμνος Ἀντιοχείας	22
Δόμνος Ρώμης	182
Δονατισταὶ μαίνονται κατὰ τῶν Καθολικῶν	4
Δαρίας σύνοδος Α'. 235. Β'.	236
Δῶνος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	361
Δωρόθεος Ἐπίσκοπος Νεσοριανός	25

Ε.

Εἰς βραδὸς Ἀγγλίας βασιλεὺς	363
Εἰς βραβίον Ἀντιοχείας ἐπαναστατῆσι	148
Εἰς βροῖνος, σκληρότης αὐτῇ	198
Εἰς γερτος Ἀγγλίας βασιλεὺς	167
Εἰς γικῆς Βεσγύττων βασιλεὺς	197
Εἰς γινάρδος	254
Εἰς γαρος Ἀγγλίας βασιλεὺς	363
Εἰς δελβελφος Ἀγγλίας βασιλεὺς	284
Εἰς δμῆνδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	333
Εἰς δμῆνδος Β'.	384
Εἰς δαίνος Ἀγγλίας βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός	152
Εἰς δαίνος Β'.	363
Εἰς δάναρδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	343
Εἰς δάναρδος Β'.	377
Εἰς δάλρεδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	384
Εἰς δέλβαδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
Εἰς δέλβεργτος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
Εἰς δέλρεδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
Εἰς δέλφρεδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	377
Εἰς δαδέλβαδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	152
Εἰρήνη χίρα Λέοντος βασιλεὺς	238

Εκκλησία. διδασκαλία αὐτῆς, Εὐτα-
ξία, ἡ ἡθική εἰς τὸν Ε'. αἰῶνα
51. εἰς τὸν Σ'. 143. εἰς τὸν Ζ'.
205. εἰς τὸν Η'. 256. εἰς τὸν Θ'.
338. εἰς τὸν Ι'. 380. εἰς τὸν ΙΑ'. 444
Εκκλησία Ἀνατολική ἡ Δυτική,
σχίσμα αὐτῶν 67. αἰτίαι 67. τέ-
λος αὐτῶ τῷ σχίσματος 71.
σχίσμα ἐπὶ Γεωργίου Η'. Ρώμης,
ἡ Φωτίου Κπ.
Εκκλησία Ἀνατολῆς. κατάστασις αὐ-
τῆς ἐπὶ Ἀρχαίου 2. ἐπὶ Θεοδοσίου
20. ἐπὶ Γεωργίου τῷ Θρακῷ 64.
ἐπὶ Ἀναστασίου 57. ἐπὶ Γεωργίου
86. ἐπὶ Γεωργίου τῷ Β'. 116. ἐπὶ
Μαυρικίου 127. ἐπὶ Φωκῆ, ἡ Ηρα-
κλείου 148. ἐπὶ Κωνσταντίνου 171.
ἐπὶ Κωνσταντίνου τῷ Πρωγονάτῃ
182. ἐπὶ Γεωργίου Β'. Λεοντίου,
ἡ Τιβερίου 197. ἐπὶ Γεωργίου
τὸ δεύτερον 209. ἐπὶ Λέοντος
τῷ Γεωργίου 215. ταραχαὶ διὰ τὴν
εἰκονομασίαν ἐπὶ Λέοντος τῷ Πορ-
φυρογεννῆτῃ 215. ἐπὶ Κωνσταν-
τίνῃ Κοπρωνύμῃ, ἡ Λέοντος 226.
ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῷ Πορφυρογεννῆ-
τῃ 239. ἐπὶ Νικηφόρου 259. ἐπὶ Μι-
χαὴλ τῷ Κεροπαλάτῃ 260. ἐπὶ
Λέοντος Ἀρμενίου 260. ἐπὶ Μιχαὴλ
τῷ Τραυλῷ, ἡ Θεοφίλῃ 264. ἐπὶ
Μιχαὴλ υἱὸς Θεοφίλου 275. ἡ
279. ἐπὶ Κωνσταντίνῃ Δέκῃ 411.
ἐπὶ Ρωμανῷ, Μιχαὴλ, Νικηφό-
ρῃ, ἡ Ἀλεξίῃ
Εκκλησία Δύσεως. κατάστασις αὐτῆς
ἐπὶ Θεοδοσίου 61. ἐπὶ Οὐαλεν-
τιανῷ 21. ἐπὶ Μαρκιανῷ 128. ἐ-
πὶ Κωνσταντίνῃ τῷ Πρωγονάτῃ 182.
ἐπὶ Γεωργίου Β'. Λεοντίου, ἡ Ἀ-
ψιδίου 197. ἐπὶ Γεωργίου Β'.
211. ταραχαὶ διὰ τὴν εἰκονομα-

σίαν ἐπὶ Λέοντος τῷ Γεωργίου 215
Εκκλησία Ἀγγλίας, ἴδε Ἀγγλία
Εκκλησία Βανδαλίας, ἴδε Βανδαλία
Εκκλησία Γαλλίας, ἴδε Γαλλία
Εκκλησία Γερμανίας, ἴδε Γερμανία.
Εκκλησία Δανίας, ἴδε Δανία
Εκκλησία Ἰσπανίας, ἴδε Ἰσπανία
Εκκλησία Οὐλανδίας, ἴδε Οὐλανδία
Εκκλησία Οὐγγαρίας, ἴδε Οὐγγαρία
Εκκλησία Σαβηδίας, ἴδε Σαβηδία
Εκστρατεία Α'. τῶν Δυτικῶν εἰς Πα-
λαιστίνην 432
Εὐλαβία βασίλισσα Ρωσία γίνεται Χρι-
σιανή 355
Εὐέλκτορες πότε ἐδιωρίσθησαν 375
Εὐελθέρους ἐξαρχοί 150
Εὐέλθους Νοβρόμ 179
Εὐέλθους ὁπάδους τῷ Φήλικος 244
Εὐμετηνσία σύνοδος 17
Εὐμετηνσία σύνοδος 333
Εὐνόδιος 83
Εὐορτή τῶν ἁγίων Πάντων 324
Εὐφάνιος Κπ. 91
Εὐφάνιος βασιλεὺς Βεγγόλων 18
Εὐφάνιος αἰρετικὸς 381
Εὐφάνιος Κόντρακτος 408
Εὐφάνιος ἡγεὺς Αὐτοκράτωρ Δύσεως 422
Εὐφάνιος Α'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως 356
Εὐφάνιος Β'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως 382
Εὐφάνιος Γ'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως 393.
παύει τὸ τῶν Ρωμαίων ἀρχιε-
ρέων σχίσμα 393
Εὐφάνιος Δ'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως
420. διαφοραὶ αὐτῶ ἡ Γεωργίου Ζ'. 421
Εὐφάνιος Γαλλίας 398
Εὐφάνιοι τίνες 423
Εὐφάνιος ψευδοσύνοδος δύο 434. ἡ 438
Εὐφάνιος σχολαστικὸς 140
Εὐφάνιος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 266
Εὐδοκία Αὐγέσα 20. ἡ 31
Εὐδοκία γυνὴ Κωνσταντίνου Δέκῃ 42 ἡ 442

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ευθύμιος σύγγελος Κωνσταντινουπό- λεως 323. δεινὰ παρὰ τῶν ὁπα- δῶν τῷ Νικολάῳ πάσχει	351
Εὐλάλιος Ρώμης σχίσμα αὐτῷ μετὰ τῷ Βονιφατίῳ	24
Εὐλόγιος Ἀλεξανδρείας	115. 167
Εὐστάθιος Κπ.	372
Εὐστράτιος Κπ.	416
Εὐτυχὴς αἰρετικὸς 27. αἵρεσις αὐτῷ 27. 28. τίνες ὁπαδοὶ αὐτῷ	29
Εὐτύχιος, Κπ. 91. ἡ	116
ἐξορίζεται	86
Εὐτύχιος ἐσχατος ἑξαρχος	216
Εὐχαριστίας μυσηρίστ. φιλονεικίαι πε- ρὶ τέττα 333. ἡ	403
Εὐφύμιος Κπ. 56. ματαίως κοπιᾷ διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν 69. ἀποινώνυτος γίνεται παρὰ Φήλι- κος Ρώμης	70
Ε΄ φεσος σύνοδος Οἰκουμενικὴ	32

Z-

Ζαχαρίας σχολαστικὸς	110
Ζαχαρίας Ἱεροσολύμων	146
Ζαχαρίας Ρώμης	228
Ζηλίκων αἵρεσις	276
Ζήνων Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς	40
Ζωὴ βασίλισσα 387. ἐξορίζεται ἡ ἀνακαλεῖται	391
Ζώσιμος Ρώμης Ἐπίσκοπος	5

H.

Η΄ λίας Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος	57
Η΄ λίας Κρήτης	254
Ημιπελαγιστοὶ αἰρετικοὶ	14
Ηράκλειος νικᾷ τὸν Φωκᾶν 146. Αὐ- τοκράτωρ κηρύττεται 146. πίπ- τει εἰς τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵ- ρεσιν 147. ἡ 159. ζητεῖ δις εἰ-	

ρήνην ἀπὸ τὰς Πέρσας 146. ἔκ- θεσις αὐτῇ 159. θάνατος	147
Ηρακλεωνᾶς Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς	170
Ησύχιος Ἱεροσολύμων	141
Θ.	
Θέμελ πρεσβύτερος	354
Θεμιστιανοὶ, ἴδε Ἀγνοῆται	
Θεοδέβεργος νικεῖ τὸν ἀδελφόν τε Θεο- δώρικον	151
Θεοδούσιχος Οὐισιγότῶν βασι- λεὺς	91
Θεοδοσίη τε Μεγάλῃ θάνατος	1
Θεοδόσιος ὁ μικρὸς Αὐτοκράτωρ Ἀνα- τολῆς 20. κατάσσει τῆς Ἐκ- κλησίας ἐπ' αὐτῇ	20
Θεοδόσιος Γ. Αὐτοκράτωρ Ἀνατο- λῆς	209
Θεοδόσιος Ἀλεξανδρείας αἰρετικὸς	100
Θεοδοσιανοὶ	101
Θεόδοτος Μελισσηνός, ἡ Κασσιτεράς Κπ.	259
Θεοδώρα Αὐτοκρατορίσα	392
Θεοδώρηκος νικᾷται ἀπὸ τὸν Θεοδέβερ- τον	151
Θεοδώρηκος Β΄.	217
Θεοδώρητος Κύρη	35
Θεόδωρος Συκεώτης	140
Θεόδωρος πρεσβύτερος Ρ' αἰθῶ	178
Θεόδωρος Κπ.	182
Θεόδωρος Ρώμης παρανομία αὐτῇ	172
Θεόδωρος Β΄.	327
Θεόδωρος πρεσβύτερος Ρώμης, σχίσ- μα αὐτῇ	199
Θεόδωρος Ἀρχιεπισκοπὸς Ρώμης σχίσμα αὐτῇ 199. ἡ	200
Θεόδωρος Ἱεροσολύμων	227
Θεόδωρος Ἀβκαρὰς	270
Θεόδωρος Γραπτός	270
Θεόδωρος Στεδίτης	270

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Θεοφάνης Νικαίας	114	Γ' γὰρ ἡγεμὼν Ρ'ωσίας	355
Θεοφάνης Γραπτός	270	Γ' διλβερός πρώτος βασιλεὺς τῶν Α' γ-	
Θεοφάνης Αντιοχείας	182	γλων	152
Θεοφάνης Γεώργιος	255	Γ' εροσλάβος ἡγεμὼν Ρ'ωσίας	374
Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας 5. πῶς κατε-		Γ' εροσλάος ἡγεμὼν Ρ'ωσίας	417
πραύνη τὰς ἐξ Αἰγύπτου μοναχὰς	7	Γ' εροσολύμων σύνοδος 81. ἑτέρα 103.	
Θεόφιλος Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 263		ἑτέρα κατὰ Μονοφελ.	166
εἰκονοκλάσης	263	Γ' λάριος Ἀρελάτης	37
Θεοφύλακτος Ε' ξάρχος	211	Γ' λδεβρανδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	228
Θεοφύλακτος Κπ.	352	Γ' λδεβρκανδοὶ τίνες	423
Θεοφύλακτος Βελγαρίας	441	Γ' λδισβαλδος Γότθων βασιλεὺς	90
Θεοφύλακτος Σιμοκάτης	169	Γ' λδεφόνσος Τωλήτης	179
Θεοφύλακτος Αντιοχείας	227	Γ' λδεφονσία σύνοδος	81
Θεοφύλακτος Ἀρχιδιάκονος Ρ'ώμης		Γ' νας Βεσσαξόνων βασιλεὺς	217
σχίσμα αὐτῆ	232	Γ' ννοκέντιος Ρ'ώμης	4
Θευδάτος Γότθων βασιλεὺς	90	Γ' βενάλιος Γ' εροσολύμων	23
Θευδέρικος Γότθων βασιλεὺς 30. κα-		Γ' δαῖοι Γαλλίας γίνονται Χριστιανοὶ	119
τάσας τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐ-		Γ' δαῖοι Παλαιστίνης ἀποσταῖσι, καὶ ἀ-	
τῆ 61. σκληρότης αὐτῆ	66	πολεῖνται	89
Θεῦδης Οὐισιγότθων βασιλεὺς	91	Γ' δαίων ἀφανισμὸς ἀπὸ τῆς Σταυρο-	
Θευδίσαρτος Φράγκων βασιλεὺς	91	φόρης	433
Θευδίσβαλδος Φράγκων βασιλεὺς	91	Γ' ελιανὸς Ἀλκαρνασεὺς αἰρετικὸς	72
Θεῦδος Οὐισιγότθων βασιλεὺς	91	Γ' ελιανισαὶ	75
Θωμᾶς Κπ.	146	Γ' ελιανὸς	125
Θωμᾶς Β'. Κπ.	171	Γ' ενίλιος	112
Θωμᾶς Γ' εροσολύμων	259	Γ' εσινιανὸς Αὐτοκράτωρ 84. πόλεμος	
		αὐτῆ 85. νόμιμα αὐτῆ 85. Κώ-	
		δης αὐτῆ 85. διάταγμα αὐτῆ	
		περὶ τῆς ὁρθοδοξίας 87. δέσπισ-	
		μα αὐτῆ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆ	
		Πάπα 92. νεαρεὶ αὐτῆ 86. ἀφ-	
		σαρτοδοκίτης ἦν 75. καὶ 86. κτί-	
		ζει τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας	
		87. θάνατος αὐτῆ	86
		Γ' εσινιανὸς Β'. Αὐτοκράτωρ 195. ἐξο-	
		ρία αὐτῆ 196. τὸ β'. γίνεται	
		Αὐτοκράτωρ 207. σκληρότης αὐ-	
		τῆ 208. Πρεσβεῖα αὐτῆ πρὸς	
		τὸν Ρ'ώμης Γ'ωάννην 209. φιλεῖ	
		τὰς πόδας τῆ Πάπα Κωνσταντι-	
		νε	210

I.

Γακωβίται	29. καὶ	101
Γάκωβος Ζάνζυλος αἰρετικὸς 29. καὶ		101
Γακώβα τῆ Ἀποστόλου λείψανον ἐνρίσ-		
κεται	237	
Γβατοσλάος ἡγεμὼν Ρ'ωσίας	355	
Γβερνία σχίσμα τῶν Ἐπισκόπων αὐ-		
τῆς	120	
Γβήρων μονὴ πότε ἐκτίσθη	388	
Γγγελεῖμα σύνοδος 368. ἑτέρα	369	
Γγκμαρος	289	
Γγνάτιος Κπ. 274. ἐξορίζεται 274. ἐπι-		
σρέφει τῆς ἐξορίας	300	

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Γεσίνοσ Θράξ Αὐτοκράτωρ 64. διαταγαὶ αὐτῆ κατὰ τῶν αἰρετικῶν	65	Γωάννα Πάπισα ἰστορία αὐτῆς	282
Γεσίνοσ ὁ Νεώτεροσ Αὐτοκράτωρ 113. ἀναγορεύει Καίσαρα καὶ Αὐτοκράτορα τὸν Τιβέριον	113	Γωάννης Χρυσόστομοσ Κπ. Ἐπίσκοποσ 5. καὶ 17. διχόνοιαὶ αὐτῆ μετὰ τῆ κλήρε 6. μετὰ τῆ Ἐπιφανίε 9. ἐξορίζεται 10. καὶ 17. συγγράματα αὐτῆ	19
Γά Καλίου	227	Γωάννης Β'.	71
Γαάκιος Γεροσολύμων	146	Γωάννης Γ'. ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν 86. πρῶτοσ ἐσύναξε τὰ Νομοκάνονα	88
Γαάκιος Ἐξαρχοσ	150	Γωάννης Δ'. ὁ καὶ νησευτῆσ 116. καὶ 140. τότε Οἰκουμενικὸσ ὠνομάσθη	132
Γαάκιος Κομνηνὸσ Αὐτοκράτωρ Ἀνατολίε	409	Γωάννης Ε'.	182
Γσδιγέρδεσ Περσῶν βασιλεὺσ ἐπίτροποσ Θεοδοσίε τῆ μικρῆ 20. διώκει τὰς Χριστιανῆσ	22	Γωάννης ς'. μονοθελήτησ καταιρεῖται	213
Γσίδωροσ Πηλασιώτησ	34	Γωάννης Ζ'.	264
Γσίδωροσ Γσπαλῆνσιοσ	169	Γωάννης Η'. ὁ καὶ Ξιφιλῖνοσ 411. καὶ	441
Γσπαλῆνσία σύνοδοσ 137. Β'.	164	Γωάννης Θ'. ὁ Χαλκηδόνιοσ	416
Γσπανίεσ βασιλεῖσ ποτεν λέγονται καθολικοὶ	130	Γωάννης Α'. Ρώμησ Ἐπίσκοποσ	61
Γσπανία Ἐκκλησιῶν κατὰ σασεσ αὐτῆσ ἐπὶ Χινδεβίνδε 174. ἐπὶ Βέμβε 184. ἐπὶ Ἐγγικῆ 197. ἐπὶ Ρ' οδερίκω 212 ἐπὶ Πελαγίω 216. ἐπὶ Ἀλφόνσε καὶ Φρεῖλα 230. ἐπὶ Ἀλφόνσε Κάρε 243. καὶ 267. ἐπὶ Ἀλφόνσε Μάγνε 283. 291. καὶ 305. ἐπὶ Ρ' αμῆρε Β'. 343. ἐπὶ Ρ' αμῆρε Γ'. 363. ἐπὶ Ἀλφόνσε τῆ Ε'. 377. ἐπὶ Βηρεμάνδε Γ'. 384. ἐπὶ Σαγκτίε τῆ Γ'. καὶ Ἀλφόνσε τῆ ς'.	430	Γωάννης Β'.	91
Γταλία. κατὰ σασεσ αὐτῆσ ἐπὶ Μαυρικίε 129. ἐπὶ Ηρακλείω 151. ἐπὶ Κώνσταντοσ 173. ἐπὶ Κωνσταντίω Πωγωνάτῃ 183. ἐπὶ Γεσινιανῶ Β'. Λεοντίε, καὶ Ἀψιμάρε 197 ἐπὶ Λεόντοσ τῆ Γσάυρε 216. ἐπὶ Λοθαρίω 283. ἐπὶ Λαδοβίκε Β'. 292. ἐπὶ Ερρίκω Α'. καὶ Οττωνοσ 357. ἐπὶ Ερρίκω Β'. 384. ἐπὶ Φερδινάνδε	398	Γωάννης Γ'.	118
		Γωάννης Δ'.	150
		Γωάννης Ε'.	183
		Γωάννης ς'.	211
		Γωάννης Ζ'.	211
		Γωάννης Η'. 304. λύει τὸν Λαδοβίκο Β'. τῆ ὁρε 290. ζητήματα αὐτῆ περὶ τῆσ τῆ Φωτίε ἀποκαταστάσεωσ	313
		Γωάννης Θ'.	327
		Γωάννης Ι'. 346. καὶ 358. εἰσ φυλακὴν τίθεται, καὶ πνίγεται	358
		Γωάννης ΙΑ'.	358
		Γωάννης ΙΒ'. 359. πρῶτοσ μεταβάλλει τὸ ὄνομα τῆ	360
		Γωάννης ΙΓ'.	361
		Γωάννης ΙΔ'.	376
		Γωάννης ΙΕ'.	376
		Γωάννης Ις'.	376
		Γωάννης ΙΖ'.	383
		Γωάννης ΙΗ'.	383

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Γωάννης ΙΘ'. 389. ψευδος τὸ περὶ αὐ-
τῆ λεγόμενον περὶ τῆ Οἰκουμεν-
κῆ

Γωάννης Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος 22.
Νεσοριανὸς 27. ἡ

Γωάννης Εἰς Ἀντιοχείας

Γωάννης Α'. Ἀλεξανδρείας, Τάλαϊας

Γωάννης Β'. Αἰμελος

Γωάννης Δ'.

Γωάννης Ε'. ὁ Ἐλεήμων 146. ἡ

Γωάννης Β'. Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος

Γωάννης Δ'.

Γωάννης Φιλόπονος

Γωάννης τῆς Κλίμακος

Γωάννης Δαμασκηνὸς

Γωάννης Ἐξάρχος

Γωάννης Τιβέριος Ἐξάρχος

Γωάννης διάκονος

Γωάννης Τριμυσιῆς Ἀυτοκράτωρ Ἀνα-
τολῆς 366 Ἐμποδίζεται τῆς εἰ-
σόδος τῆ ναῦ ἀπὸ τὸν Πατριάρ-
χην Πολύευκτον

Γωάννης Σκυλίτζης

Γωάννης Ἀκυληῖας

Γωάννης Ἐπίσκοπος, ἡ μάρτυς

Γωάννης Σκῶτος

Γωσήφ ὁμολογῶν

Κ.

Καβιλωνησιᾶ σύνοδος 122. Β'. 178.
ἑτέρα

Κάδωλος Ρώμης 424. σχίσμα αὐτῆ
ἡ Ἀλεξάνδρου Β'. 424 ἡ

Καισαρυγῆς σύνοδος

Καλλίνικος Ἐξάρχος

Καμπάνα. πότε ἄρχισεν ἡ συνήθεια
να βαπτίζονται αἱ καμπάναι ἀπὸ
τῆς Λατίνης

Κανῆτος Δανίας κυριεύει τὴν Ἀγγλίαν

384. διώκεται, ἡ φωτίζει τὰς
Δάνας

Κανῆτος Β'.

Καρδοσιανῶν ταγμα πότε ἄρχισε

Κάρολος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως 240.

ἡ 241. ἐπικυρεῖ τὰς παρὰ Πιπί-
νι δεδομένας δωρεὰς τῷ Πάπῃ
230. Χαρακτήρ αὐτῆ

Κάρολος Κάλβος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως

Κάρολος Κράσσοις Ἀυτοκράτωρ Δύ-
σεως

Καρχηδόνος σύνοδος τῶν Πελαγιανῶν

13. ἑτεραι τέσσαρες, 15. ἑτέρα
κατὰ Πελαγίῳ ἡ Κελεσίῳ 30.
ἑτέρα 31. λεγομένη 30. ἑτέ-
ρα κατὰ Μονοθελ.

Κασία μοναχὴ

Κασιόδωρος

Κεῆδβαλδος Ἀγγλοσαξόνων βασιλεὺς
γίνεται Χριστιανὸς

Κελεσίνοι Ρώμης Ἐπίσκοποι

Κεφάλαια. ἑρὶς περὶ τῶν τριῶν κεφα-
λαίων 93. κατακρίνονται 97. 99.

103. ἡ

Κρίτης σύνοδος κατὰ Δονατιστῶν

Κλαρομόντε σύνοδος

Κλεφῆς

Κλήμης Β'. Ρώμης

Κλήμης Γ'. 429. σχίσμα αὐτῆ ἡ Γρη-
γορίου Ζ'. ἡ λοιπῶν

Κλήρος Ρώμης, ἐδελοκακία αὐτῆ, ἡ
φιλοδοξία 429. μάχη αὐτῆ ἐν
τῷ ἱερῷ

Κληρονομία Πέτρου

Κλιπιακησιᾶ σύνοδος

Κλοδόβαιος Α'. Φράγκων βασιλεὺς

Κλοδόβαιος Β'.

Κλοδόβαιος Γ'.

Κλοδόλδα θυγάτηρ Χαριπέρτε

Κλοτάριος Γαλλίας βασιλεὺς

Κλοτάριος Β'.

Κλο-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Κλοτάριος Γ'.	174	φόρε 261. κατὰ Γ' γνατίς 293.	
Κολυμβανός	124	ἐτέρα ἐπὶ Φωτίᾳ 306. ψευδο-	
Κολωνείας σύνοδος	310	σύνοδος κατὰ Φωτίᾳ 306. ἄτο-	
Κολωσσός Ρόδου κηρύσσεται	172	πα εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον 307.	
Κονίβερτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	197	σύνοδος Οἰκαμενική Η'. ἐπὶ Φω-	
Κονφλεντίας σύνοδος	345	τίς 313. ἕως 317. ἐτέρα σύνο-	
Κόνων Ρώμης	197	δος 367. ἐτέρα 379. Οἰκαμενική	
Κόριππος Ἀφρικανός	125	ἐπὶ Κηρυλαρία 401. ἐτέρα ἐπὶ	
Κέρραδος Α'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως	345	Νικολάου τῆς Β'.	436
345. ἀρεταὶ αὐτῆς	345	Κωνσταντίνος Δ'. Η' ρακλεωνῶν Αὐτοκρά-	
Κέρραδος Β'. Αὐτοκράτωρ Δύσεως	389	τωρ Ἀνατολῆς	170
Κερῶν τὴν ἐξ 156. κεφάλαια αὐτῆς	156	Κωνσταντίνος Ε'. Πωγωνάτος Αὐτοκρά-	
Κοσμάς μοναχὸς Πατριάρχης Κπ.	413	τωρ Ἀνατολῆς 180. πόθεν πω-	
413. παραιτεῖ τὸν θρόνον	416	γωνάτος	180
Κοσμάς Μαϊνμᾶ	223	Κωνσταντίνος ς'. κοπρώνιμος Αὐτοκρά-	
Κοσμάς Ἀλεξανδρείας Πατριάρχης	227	τωρ Ἀνατολῆς	224
Κυῖακα σύνοδος	406	Κωνσταντίνος Ζ'. Πορφυρογέννητος Αὐ-	
Κένσαλβος Ἰσπανίας βασιλεὺς	398	τοκράτωρ Ἀνατολῆς	238
Κυριακὸς Κπ. 128. σύμφωνον μὲ τὸν		Κωνσταντίνος Η'. Πορφυρογέννητος Αὐ-	
Νησευτὴν διὰ τὸν τίτλον τῆς Οἰ-		τοκράτωρ Ἀνατολῆς 348. ἀρεταὶ	
καμενικῆς	135	αὐτῆς 349. ἐλαττώματα αὐτῆς	350
Κύριλλος Ἀλεξανδρείας 5. ς.	36	Κωνσταντίνος Θ'. Πορφυρογέννητος Αὐ-	
Κύρος Κπ. ἐπαρχὸς ἀνακαινίζει τὰ		τοκράτωρ Ἀνατολῆς 370. θάνα-	
τεῖχιν αὐτῆς 23. γίνεται Σμύρ-		τος αὐτῆς	371
νης Ἐπίσκοπος	23	Κωνσταντίνος Ι'. Μονομάχος Αὐτοκ-	
Κωνσταντία Κύπρου κηρύσσεται	172	ράτωρ Ἀνατολῆς 391. Χαρακ-	
Κωνσταντινέπολις σεισμὸς 117. Ἐπίσ-		τήρ αὐτῆς	391
κοπος αὐτῆς πότε ἀνομάσθη Οἰ-		Κωνσταντίνος ΙΑ'. Δέκας Αὐτοκράτωρ	
καμενικός 132. ἀκαταστάσιαι αὐ-		Ἀνατολῆς	411
τῆς ἐπὶ Ρώμαν Γ'.	388	Κωνσταντίνος Α'. Κπ.	182
Κωνσταντινέπολις. σύνοδος αὐτῆς 45.		Κωνσταντίνος Β'.	226
ἐτέρα 80. ἐτέρα 103. ἐτέρα 104.		Κωνσταντίνος Γ'. Δειχέδης	411
Οἰκαμενική Ε'. 105. ἕως 108. ἐ-		Κωνσταντίνος Ρώμης 211. ἀντίκειται	
τέρα σύνοδος 136. ψευδοσύνοδος		τῷ Φιλιππικῷ	210
ἐπὶ Σεργίῳ 166. Οἰκαμενική ἐκ-		Κωνσταντίνος Ἀντιπάπας 228. σχίσ-	
τη 185. ὅρος αὐτῆς 191. πενθέκ-		μα αὐτῆς	232
τη σύνοδος 202. ἀντίκειται αὐτῇ		Κωνσταντίνος Νακωλείας ἀρχιεγὸς τῶν	
τοῖς Λατίνοις 203. ψευδοσύνοδος		εἰκονομάχων	218
213. ἐτέρα ἐπὶ Ἀρτεμίου 213. ἐ-			
τέρα ἐπὶ τῇ αὐτῇ 222. ψευδο-			
σύνοδος 234. σύνοδος ἐπὶ Νικη-			

ΕΛΕΓΧΟΣ

Κώνστας Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 170
τύπος αὐτῆ 172. πολεμεῖ τῆς
Λογγιβάρδης 173. κερσεύει τὴν
Ρώμην

173

Λ.

Λάγερτος Κανταρίας 442
Λάδων Ρώμης Ἐπίσκοπος 346
Λάμβερτος Σχαφναβεργήνσιος 442
Λατίνων καινοτομίαι κατὰ τὸν Φώτι-
ον 319. κατὰ τὸν Κιρβλάριον
401. σχίσμα αὐτῶν 400
Λαυρέντιος Ρώμης σχίσμα περὶ αὐ-
τῆ 63
Λεμήγιος Ἐξάρχος 150
Λεόντιος Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 196
Λευβίγιλδος βασιλεὺς Βεσγύτδων
ἁρσιανός 119
Λέων Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 22. ἡ 27
Λέων Β'. 182
Λέων Γ'. 240. διώκεται 240. πάλιν
λαμβάνει τὸν θρόνον 241. ἐκδέτ-
τει τὰς χαλκὰς πλάκας περὶ τῆ
συμβόλης 243
Λέων Δ'. 281
Λέων Ε'. 342
Λέων ς'. 358
Λέων ζ'. 359
Λέων Η'. 360
Λέων Θ'. 397
Λέων ὁ Θράξ Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 39
Λέων Ἰσαυρος Αὐτοκράτωρ Ἀνατο-
λῆς 214. κινεῖ διωγμὸν κατὰ τῶν
ὀρθοδόξων 216. διατὶ εἰκονομάχος 218
Λέων Πορφυρογέννητος Αὐτοκράτωρ 225
Λέων Ἀρμένιος Αὐτοκράτωρ 258. δια-
τὶ εἰκονομάχος 261
Λέων ὁ σοφὸς Αὐτοκράτωρ Ἀνατο-
λῆς 320. διατὶ ὀργίζεται κατὰ

τῆ Σανταβαρηνῆ 321. τέταρτος
γάμος αὐτῆ 322 ἡ

Λέων ὁ φιλόσοφος
Λιβεράτος
Λιβέριος Ρώμης
Λιύβας Βεσγύτδων βασιλεὺς
Λιύβας Β'.
Λισώιος αἰρετικὸς
Λογγιβάρδοι κυριεύουσι τὴν Ἰταλίαν
118. τέλος τῆς αὐτῶν βασιλεί-
ας
Λοθάριος Αὐτοκράτωρ Δύσεως
Λεγδένος σύνοδος 122. Β'. 136. ἐτέ-
ρα
Λεδοβίκος Α'. ὁ πῖος Αὐτοκράτωρ
Δύσεως
Λεδοβίκος Β'. Αὐτοκράτωρ
Λεδοβίκος Γ'. Αὐτοκράτωρ
Λεδοβίκος Δ'. Αὐτοκράτωρ
Λεδοβίκος Ε'. ἔσχατος βασιλεὺς τῶν
Φράγκων
Λεϊτβεργτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς
Λεϊτπρανδος πολιορκεῖ τὴν Ρώμην
Λεϊτπρανδος συγγραφεὺς
Λεκηυσία Α'. ἡ Β'. σύνοδος
Λῆπος Σεργάτος

Μ.

Μακάριος Ἀντιοχείας
Μακεδόνιος Κπ.
Μάμεργτος Κλαύδιος
Μανασσῆς
Μανδήλιον ἅγιον φέρεται εἰς Κπ.
Μανιχαῖοι νέοι
Μαξιμιανὸς Κπ. Ἐπίσκοπος
Μάξιμος Ταυρινῶν
Μάξιμος. διάλεξις αὐτῆ μετὰ τῆ
Πύρρη 175. βίος αὐτῆ
Μαριανὸς Σκότος

Μα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Μαρίνος Ρώμης	305	Μιχαήλ Κροπαλάτης Αὐτοκράτωρ	
Μαρίνος Β'.	359	Ανατολῆς	258
Μαρίνος Διγῆτος εἰς Κπ. τί πάσ- χει	318	Μιχαήλ Τραυλὸς Αὐτοκράτωρ Α'να- τολῆς	263
Μαρκιανὸς Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς	39	Μιχαήλ υἱὸς Θεοφίλου Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς 272. πέμπει πρεσ- βείαν πρὸς Νικόλαον Α' τὸν Ρώμης	279
Μαρκελῖνος	112	Μιχαήλ Παφλαγῶν Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς 387. γίνεται μονα- χὸς	387
Μαρκελῖνα λείφανον φέρεται εἰς Γαλ- λίαν	267	Μιχαήλ Καλαφάτης Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς 390. τυφλῆται, καὶ ἐξορίζεται	391
Μάρκος Ἐρημίτης	35	Μιχαήλ Στρατιωτικὸς Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς 392. καὶ	409
Μάρκος μοναχὸς	336	Μιχαήλ Δῆκα Αὐτοκράτωρ 413. κα- ταβιβάζεται καὶ γίνεται μοναχὸς 413. γίνεται Ἐφέσσα Ἐπίσκοπος	414
Μάρκος τῷ Ἀποστόλῳ λείφανον φέρε- ται εἰς Βενετίαν	267	Μιχαήλ Κηρυκτὴς 392. ἐξορίζεται 410. ἀναθεματίζει τὸς Λατί- νους	403
Μαργᾶμ Χαλῖφης	182	Μιχαήλ Ψελλὸς	407
Μαρτῖνος Τερρωνήσιος	18	Μαργαντίας σύνοδος 253. ἑτέρα Α'. λεγομένη 286. ἑτέρα Β. λεγο- μένη 286. ἑτέρα 333. ἑτέρα	437
Μαρτῖνος Βρακάρων	125	Μόδεστος Γερουσιάρχης	148
Μαρτῖνος Γαλλικίας	125	Μονοδελῆται. προσάται αὐτῶν τίνες 159. κρίσεις περὶ τῷ δόγματος αὐτῶν 159. καὶ	160
Μαρτῖνος Ρώμης ἐξορίζεται	173	Μαυροβιτῆς τίνες	157
Μαρτύριος Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος	23	Μαυροβιτῶν σύνοδος	379
Ματαλιανοὶ αἱρετικοὶ	14	Ματίνης σύνοδος	378
Ματισκῶνης σύνοδος 122. Β'. 136. Γ'.	164	Μοφεςίας σύνοδος	104
Μαυρίας χαλῖφης 172. κρημνίζει τὴν Κωνσταντῖαν Κύπρον, καὶ τὸν Κο- λωσσὸν τῆς Ρόδου 172. σκληρο- τῆς αὐτῆς	182	Μπαρβάρης ἡγεμὼν Ρωσίας	355
Μαυρίκιος Αὐτοκράτωρ Α'νατολῆς 126 συμβουλευεὶ Γρηγόριον τὸν μέ- γαν	134	Μωάμεθ ψευδοπροφήτης 154. φυγὴ αὐτῆς 155. κηρύττει τὴν θρησ- κειαν τῆς 155. πιεύεται ὡς με- σίας ἀπὸ τῶν Εβραίων 156. θάνα- τος αὐτῆς 157. ὁπαδοὶ καὶ ἀντικεί- μενοι αὐτῆς	157
Μέδαρδος	112		
Μεδιολάνων σύνοδος 185. ἑτέρα	437		
Μεδόδιος ὁμολογητὴς Κπ. 273. καὶ	263		
Μέλδω σύνοδος	285		
Μελέτιος Μυσπόλεως	441		
Μελοδίται	101		
Μετηνσία σύνοδος 138. ἑτέρα	294		
Μηνᾶς Κπ. 91. ἀκοινωνήτον ποιεῖ τὸν Βιγίλιον Ρώμης	99		
Μιλεΐ σύνοδος κατὰ Πελαγονιῶν 13. ἑτέρα 16. ἑτέρα	30		
Μιχαήλ Λαχανοδράκων. διάταγμα αὐτῷ περὶ τῶν μοναχῶν	228		

Ε' Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Μωσῆς Βαρκωκεφᾶς

369

N.

Ναρβωννησία σύνοδος	137
Ναρσῆς διαβάζεται ὡς τύραννος	117
Νεῖλος μοναχὸς	35
Νεζόριος Κπ. 22. 25. αἰρετικὸς ἐστὶ 25. αἵρεσις αὐτῆ 25. κ. 26. ε- ξορία κ. κακὸν τέλος αὐτῆ	27
Νίθαρος	271
Νικαίας τῆς Βιθυνίας σύνοδος Οἰκουμε- νική Ζ'. 245. ἕως	250
Νικήτας Παφλαγῶν	298
Νικήτας Στιηδάτος	407
Νικήτας Σεβρών	441
Νικηφόρος Αντιοχείας	413
Νικηφόρος Πατρικίος Αὐτοκράτωρ Α'- πατολῆς	557
Νικηφόρος Φωκᾶς Αὐτοκράτωρ Α'να- τολῆς 363. Χαρακτήρ αὐτῆ 364. προδίδεται ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῆ 364. διατὶ ἐμποδίζεται τῆς εἰ- σόδου τῆ Ναῦ ἀπὸ τὸν Πατριάρ- χην Πολύευκτον 364. κατορθώ- ματα αὐτῆ	365
Νικηφόρος Βοτανειᾶτης Αὐτοκράτωρ	413
Νικόλαος Α'. Ρώμης πέμπει διδασ- κάλας πρὸς τὰς Βελγάρους 277. ὕπερηφανεία αὐτῆ	290
Νικόλαος Β'. 423. θῆσπισμα αὐτῆ 423. σχίσμα αὐτῆ κ. Βενεδίκτη Γ'.	435
Νικόλαος Μουσικὸς Κπ. 322. κ.	351
Νικόλαος Χρυσοβέργης Κπ.	371
Νικόλαος Γραμματικὸς Κπ.	416
Νορθμανοὶ ἐξεσιάζονται τὴν Ἰταλίαν	423
Νεμιδίας σύνοδος κατὰ Μονοθελη- τῶν	166

Ξ-

Ξῦτος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	22
Ξιφιλίνος Κπ.	41
Ξύλα Τίμια ἐλευθερῶνται ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Περσῶν	150

Ο.

Οβέτις σύνοδος	344
Οδων	369
Ολανδία. κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Λαδοβίκου τῆ Πίε	267
Ονώριος Ρώμης 150. μονοθελήτης 160, κ.	161
Ονώριος Αὐτοκράτωρ Δύσεως 2. χα- ρακτήρ αὐτῆ 3. θάνατος	21
Ονώριχος Λιβύας βασιλεὺς 61. διώ- κει τὰς Χριστιανὰς	61
Ορδάνιος Αγγλίας βασιλεὺς	267
Ορδάνιος Β'.	301
Ορδάνιος Γ'.	361
Ορθοδοξίας ἑορτὴ πότε, κ. διατὶ ἐ- διωρίσθη	27
Ορμισδας Ρώμης	61
Ορόσιος Παῦλος	34
Οσβωρίς σύνοδος	457
Οσμάνης Χαλίφης	172
Οττων Α'. ὁ Μάγνος Αὐτοκράτωρ Δύσεως	356
Οττων Β'. Αὐτοκράτωρ	375
Οττων Γ'. Αὐτοκράτωρ	375
Ουαλεντιανὴ σύνοδος 81. ἑτέρα	287
Ουαλεντιανὸς Αὐτοκράτωρ Δύσεως 21. κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτῆ	21
Ουαλεντίνος Ρώμης Ἐπίσκοπος	265
Οὐβαλδος	336
Ουγγρία. κατάσσις τῆς Ἐκκλησί- ας ἐπὶ Στεφάνου 385. ἐπὶ Ἀνδρέα	399

Οὐγ-

ΤΩ Ν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ὁ υἱ γὰρ γίνονται Χριστιανοὶ	354	Παῦλος Γ'.	203
Ὁ υἱ γίλιος	49	Παῦλος Δ'. 226. &	239
Ὁ υἱ κέντιος Λερινήνσιος	36	Παῦλος Ρ' ὡμης	228
Ὁ υἱ κτωρ Β'. Ρ' ὡμης Ἐπίσκοπος	398	Παῦλος διάκονος Ρ' ὡμης σχίσμα αὐ-	
Ὁ υἱ κτωρ Γ'.	429	τῆ	232
Ὁ υἱ κτωρ Οὐτίκης	50	Παῦλος διάκονος ὁ ἱεροιογράφος	236
Ὁ υἱ κτωρ Καπύης	112	Παῦλος Πατρίκιος ἔξαρχος	216
Ὁ υἱ δέριχθς	293	Παννηνσίας σύνοδος	79
Ὁ υἱ μαρος χαλίφης 157. πολιάρχης &		Πελαγίανοι αἱρετικοὶ	13
κυριεύει τὴν Ἱερουσαλὴμ 157. &	158	Πελάγιος αἱρετικὸς II. αἵρεσις αὐτῆ	
Ὁ υἱ μαρος Β'. ματαίως κοπιᾷ διὰ τὴν		II. & 12. τίνες ἔγραψαν κατ' αὐ-	
ἀνοικοδομὴν τῆ Ναῦ 172. βιάζει		τῆ	13
τὰς Χριστιανὰς νὰ γίνωσι Μωαμεθ-		Πελάγιος Α'. Ρ' ὡμης Ἐπίσκοπος	91
δανοὶ	215	Πελάγιος Β'. 118. & 128. φέρεται	
Ὁ υἱ γέλης σύνοδος	406	κατὰ τῆ Κωνσταντιναπόλεως διὰ	
Ὁ υἱ βανὸς Β'. Ρ' ὡμης	429	τὸν τίτλον	133
Ὁ υἱ σάαρδος	254	Πελάγιος Α' εὐριῶν βασιλεὺς	216
		Πέτρος Χρυσολόγος	38
		Πέτρος ὁ Μογγὸς 42. & 56. ἀπάτη	
		αὐτῆ	69
		Πέτρος ὁ Κναφεὺς θεοπασχίτης	42
	317	Πέτρος Γ'. Ἀλεξανδρείας 148. &	168
	251	Πέτρος Κπ.	171
	130	Πέτρος Ἀντιοχείας	393
	268	Πέτρος Δαμασκῆ μάρτυρ	227
		Πέτρος Ἀρχιεπισβύτερος Ρ' ὡμης	
	120	σχίσμα αὐτῆ	200
		Πέτρος Δαμιανῶ	408
	200	Πέτρος Οὐγγρίας βασιλεὺς	399
	265	Πετρώναξ ἀνακαινίζει τὸ Κασσιονικὸν	
	50	μοναστήριον	216
		Πικταὶ γίνονται Χριστιανοὶ	119
	336	Πικταύων σύνοδος 138. εἰσὶς τῆ ἐν	
	132	Πικταύοις μοναζηρία	131
	211	Πλακεντίας σύνοδος	437
	237	Πνεῦμα ἅγιον. καινοτομίαι περὶ τῆς	
	19	ἐκπορεύσεως 242. &	400
	254	Πολῶνοι γίνονται Χριστιανοὶ	363
	36	Πολύευκτος Κπ. 352. ἐμποδίζει τῆς	
	176	εἰσόδου τῆ ναῦ τὸν Νικηφόρον	364

ΕΛΕΓΧΟΣ

Ποντιγόνος σύνοδος	310	Ρ' οδόαλδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	
Πορφύριος Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος	5	Ρ' οἰαρις Λογγιβάρδων βασιλεὺς	152
Παλχερία διδάσκει τὸν Θεοδοσίον	20	ἔ	
ἔ	38	Ρ' εἰδολφους ὁ δὲξ Ἀυτοκράτωρ Δύ-	
Πριμάσιος	112	σεως	
Προδρόμος χεῖρ φέρεται εἰς Κπ.	354	Ρ' ωζεσεβίνδος Βεγγόνδων βασιλεὺς	
Πρόκλος Κπ.	22	Ρ' ωμανὸς Ρ' ώμης Ἐπίσκοπος	
Προκόπιος Καισαρεὺς	112	Ρ' ωμανὸς ἔξαρχος	
Προοριζαὶ αἰρετικοὶ	42	Ρ' ωμανὸς Λεκαπηνὸς Ἀυτοκράτωρ Ἀ-	
Πρόσπερος Ἀκχίτανος	36	νατολῆς 348. ἔξορία αὐτῆ	
Πύρρος Κπ. 146. ἔ 148. διάλεξις αὐ-		Ρ' ωμανὸς Β'. Ἀυτοκράτωρ	
τῆ μετὰ τῆ Μαξίμου	175	Ρ' ωμανὸς Γ'. Ἀυτοκράτωρ	
		Ρ' ωμανὸς Δ'. ὁ Διογενὴς Ἀυτοκράτωρ	
		Ἀνατολῆς	
		Ρ' ώμη· σύνοδος αὐτῆς κατὰ Νεσορίαν	
	287	31. ἑτέρα σύνοδος 45. ἑτεραι τρεῖς	
		ἐπὶ Φήλικος 46. ἐπὶ Συμμάχου	
	228	ἔξ 78 ἐπὶ Βονιφατίου 103. ἐπὶ	
		Γωάννου Β'. 103. ἐπὶ Γρηγορίου	
		Γ'. 164. κατὰ Μονοθελητῶν 166.	
	184	ἑτέρα ὁμοίως 177. ἑτέρα ὁμοίως	
	368	177. ἑτέρα ὁμοίως 186. ἐπὶ Γωάν-	
	211	νου Ζ'. 213. ἐπὶ Γρηγορίου τῷ	
	267	Β'. ἑτεραι τέσσαρες 219. ἐπὶ	
	243	Ζαχαρίου 234. ἐπὶ Στεφάνου Γ'.	
	363	235. ἐπὶ Εὐγενίου 268. ἐπὶ	
	398	Λεόντος Δ'. 286. ἐπὶ Νικολάου	
		Η'. δύο 294. ἑτέρα ἐπὶ τῷ αὐ-	
	141	τῷ 295. ἐπὶ Γωάννου Θ'. 344. ὑ-	
	251	πὸ Οὐττανος τῷ Μάγνου δύο	
	228	368. ψευδοσύνοδος 368. ἑτέρα	
	337	σύνοδος 379. ἑτεραι τέσσαρες 406	
	48	ἐπὶ Νικολάου τῷ Β'. 437. ἐπὶ	
	337	Γρηγορίου τῷ Ζ'. δύο 438. ἐπὶ	
		Οὐρβανῷ	
	406	Ρ' ώμης προνόμιον τῷ Ἐπισκόπῳ αὐ-	
		τῆς παρὰ Φωκᾶ 150. 154. αὐ-	
		ξησις αὐτῷ 229. διατί, πότε ἔ	
	130	τίς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρ' ώμης	
	152	μετήλλαξε τὸ ὄνομά τιν 281. πό-	
		τε ὠνομάσθη Πάπας.	

Ρ.

Ρ' αβανὸς Μαῦρος

Ρ' αβέννη. Ἐξαρχία αὐτῆς πότε ἄρ-

χισε 118. πότε ἐτελείωσε

Ρ' αβέννη. Ἐπίσκοποι αὐτῆς ὑποτάσ-

σονται εἰς τὸν Ρ'ωμαϊκὸν θρό-

νον

Ρ' αβέννης σύνοδος 344. ἑτέρα

Ρ' αγέμβερτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς

Ρ' αμῆρος Ἀσερίων βασιλεὺς

Ρ' αμῆρος Β'.

Ρ' αμῆρος Γ'.

Ρ' ανιμῆρος Ἰσπανίας βασιλεὺς

Ρ' αντισμα ἀντὶ βαπτίσματος πότε ἄρ-

χισε

Ρ' ατισβώνης σύνοδος

Ρ' αχίς Λογγιβάρδων βασιλεὺς

Ρ' ηγίνων Προμήνσιος

Ρ' ημίγιος

Ρ' ημίγιος Ἀντισιοδώρου

Ρ' ημῶν σύνοδος 165. ἑτέρα 253. ἑτε-

ραι δύο 379. ἑτέρα

Ρ' ηκάρδος Ἰσπανίας βασιλεὺς γίνε-

ται Χριστιανὸς 129. διατί λέγεται

Καθολικὸς

Ρ' ηκάρδος Β'.

173

173

422

174

327

128

349

350

386

412

Ρ'ώμη. σχίσμα Λαυρεντίου, & Συμμάχου 63. Πέτρος Αρχιεπίσκοπος, & Θεοδώρος πρεσβύτερος 199. Θεοδώρος αρχιεπίσκοπος & Πασχάλεως αρχidiaκόνος 200. Θεοφυλάκτος & Παύλος 232. Κωνσταντίνος, & Φιλίππος 232. & 233. Φορμώσης & Σεργίου 329. Βενεδίκτης Γ. & Νικολάος Β. 435. Καδάλος & Αλεξάνδρος Β. 435

Ρ'ώμη. σεισμός & λοιμός αὐτῆς 129. πάνθεον αὐτῆς εἰς Ναὸν ἀφιερῶνται 150

Ρ'ωσία. Κατάσσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Βλαδμήρη, & τῶν υἱῶν αὐτῆς 416

Ρ'ωσσοὶ γίνονται Χριστιανοὶ πῶς & πότε 302 &

Ρ'ωτιγγεάμης σύνοδος 439

Σ.

Σάββας μοναχὸς 82
Σαβινιανὸς Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος 150
Σάγκτιος ὁ Κράστος Ἰσπανίας βασιλεὺς 363

Σάγκτιος Β. 384

Σάγκτιος Γ. 430

Σαγιττάριος Βαπίγγης Ἐπίσκοπος 122

Σαλιγενσαδὶς σύνοδος 386

Σαλκιανὸς 35

Σαλέσιος Ἱεροσολύμων 57

Σαλῶνιος 50

Σαλῶνιος Ἐπίσκοπος Ἐβρεδάνης κατήρεται 122

Σαμνὴλ ἡγεμὼν Βαλγάρων κατακρούει τὰ ἑσπέρια τῆς ἀνατολικῆς αυτοκρατορίας 374

Σαμωνᾶς Γαζῆς 441

Σαντωννησίας σύνοδος 121

Σαξονία. κατάσσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Βερνάρδου δακτὸς 385

Σαρακηνοὶ προστρέχει τῷ Μωάμεθ 155. ὑποτάσσουσιν τὴν Ἰσπανίαν 212.

σκληρότης αὐτῶν ἐν Συρίᾳ 366

Σεβασιανὸς λείψανον φέρεται εἰς Γαλλίαν 267

Σεδάλιος 36

Σέργιος Α'. Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος 197

Σέργιος Β. 281

Σέργιος Γ. 342

Σέργιος Δ. 383. κηρύττει φανερώς τὴν περὶ τῶν ἁγίων πνεύματος αἰρεσιν 383

Σέργιος Ρ'ώμης. σχίσμα αὐτῆς μετὰ τῷ Φορμώσῃ 329

Σέργιος Κπ. 146

Σέργιος ἕτερος Κπ. 372. ἀντίκειται τοῖς Λατίνοις 372

Σέργιος Μοναχὸς συμβουλὸς τῷ Μωάμεθ 155

Σευηρίνος Ρ'ώμης 150

Σευηριανὸς αἰρετικοὶ 75

Σευηρίται)

Σευήρος Ἀντιοχείας 57. 59. αἰρετικὸς 73

Σθλαβῖνοι κυριεύουσιν τὴν Ἰταλίαν 129

Σιβελίνος Λατίνος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων 434

Σιδώνιος Ἀπολινάριος 47

Σιδῶνος ψευδοσύνοδος 79

Σιλβέριος Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος σχίσμα αὐτῆς 93. ἐξορίζεται εἰς Πάταρα 94. φέρεται εἰς Ρ'ώμην 95. ἐξορίζεται εἰς Παλμάριαν νῆσον 95

Σιλβέριος Β. 377

Σιλβέριος Γ. 393

Σιλέσιοι γίνονται Χριστιανοὶ 363

Σιλεανέκτης σύνοδος 295. ἑτέρα 379

Σίλων Ἀσβέρων βασιλεὺς 230

Σι-

ΕΛΕΓΧΟΣ

Σισέβαδος Βεσγύττων βασιλεὺς 152.	Συνεργισαὶ αἱρετικοὶ	14
βιάζει τὰς Γεδαίας διὰ νὰ χριστιανήσωσι	Συνέσιος Κυρηναῖος φιλόσοφος	33
Σισένανδρος Βεσγύττων βασιλεὺς	Συνοδῖται	101
Σισίνιος Κπ.	Συρίας, σύνοδος	219
Σισίνιος Μάγιστρος	Συρίκιος Ρ'ώμης	4
Σισίνιος Ρ'ώμης	Συρόνης διάδοχος Χοσρόη φιλιώνεται με τὸν Ἡράκλειον	150
Σμάραγδος ἑξαρχος	Σχίσμα Βονιφατίου, ἡ Εὐλαλίας	24
Σηθία. κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Λεοδοβίκου Π'α	Σχίσμα Λαυρεντίου, ἡ Συμμάχου	63
Σηθίων Δανίας βασιλεὺς	Σχίσμα μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, ἡ Δυτικῆς Ἐκκλησίας 67. ἕως	72
Σησιόνα σύνοδος 286. ἑτέρα 344. ἑτέρα	Σχίσμα Βονιφατίου Β'. ἡ Διοσκόρου	92
Σειντίλας Βεσγύττων βασιλεὺς	Σχίσμα Σιλβερίου, ἡ Βιγιλίας	93
Σελεϊμάν χαλίφης	Σχίσμα περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων	96
Σταυράκιος Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς	Σχίσμα Ἰβερνίας	120
Στέφανος Β'. Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος	Σχίσμα Γαλλίας ἡ Ἰσπανίας	120
Στέφανος Γ'.	Σχίσμα Ἰσπανίας	161
Στέφανος Δ'.	Σχίσμα Πέτρου Ἀρχιεπισβυτέρου, ἡ Θεοδώρου πρεσβυτέρου	199
Στέφανος Ε'.	Σχίσμα Θεοδώρου Ἀρχιεπισβυτέρου, ἡ Πασχάλεως Ἀρχιδιακόνου	200
Στέφανος ς'. 325. σκληρότης αὐτοῦ κατὰ τὸ Φορμώσιν	Σχίσμα Θεοφυλάκτου, Παύλου	232
Στέφανος Ζ'.	Σχίσμα Κωνσταντίνου, ἡ Φιλίππου	232
Στέφανος Η'.	Σχίσμα Φωτίου, ἡ Ἰγνατίου	278
Στέφανος Θ'.	Σχίσμα Βενεδίκτου Γ'. ἡ Ἀναστασίας	284
Στέφανος Ι'. 423. πρῶτος ἐξύρισε τὸ γένειον	Σχίσμα Ἀνατολικῶν, ἡ Δυτικῶν	318
Στέφανος πρεσβύτερος Ρ'ώμης. σχίσμα αὐτοῦ 232. ἡ	Σχίσμα διὰ τὴν τετραγαμίαν 324. ἑνώσις αὐτῶν τῶν σχίσματος	353
Στέφανος Κπ. 318. ἡ	Σχίσμα Φορμώσου, ἡ Σεργίου	329
Στέφανος Β'. ὁ Ἀμασειας	Σχίσμα Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας	401
Στέφανος Ἀντιοχείας	Σχίσμα Βενεδίκτου Γ'. ἡ Νικολάου Β.	431
Στέφανος Εἰδίας	Σχίσμα Καθολοῦ, ἡ Ἀλεξάνδρου Β'.	431
Στέδιος	Σχίσμα Κλήμεντος Γ'. ἡ Γρηγόριου Ζ'.	436
Συμεὼν Στιλίου	Σχολαστικὸς πατριάρχης ἑξαρχος	216
Συμεὼν Μεταφραστής	Σωζόμενος	37
Συμεὼν νέος Θεολόγος	Σωκράτης Σχολαστικὸς	37
Συμεὼν ὁ Ἐλθὼν Ἱεροσολύμων		
Σύμμαχος σοφιστής		
Σύμμαχος Ρ'ώμης 56. 61. σχίσμα περὶ αὐτοῦ		

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Τ.

Ταράσιος Κπ.	239
Ταύρακωνος σύνοδος	80
Τέας Γότθων βασιλεὺς	90
Τετραγαμία σχίσμα	324
Τζάδος Λαζών βασιλεὺς βαπτίζεται	65
Τιβέριος Β'. Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς	114
Τιβέριος Γ'. ΑΨίμαρος Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς	196
Τικίνα σύνοδος 293. ἐτέρα	310
Τιμόθεος Αἰλαρος Αἰρετικὸς	41
Τοτίλας Γότθων βασιλεὺς	90
Τρωτική σύνοδος 121. ἐτέρα 253. ἐτέρα	407
Τρασαμάνδος Βανδίλων βασιλεὺς	62
Τριβαρινσία σύνοδος	333
Τριπάγιον πότε ἄρχισε 23. προδήκη, καὶ σύγχυσις δι' αὐτὸ 55. καὶ	58
Τρύφων Κπ.	351
Τύρας σύνοδος	81
Τωλήτης Α'. σύνοδος 15. Β'. 103. Γ'. 137. Δ'. 165. Ε'. καὶ ς'. 166. Ζ'. Η'. καὶ Θ'. 177. Ι'. 178. ΙΑ'. 185. ΙΒ'. ΙΓ'. καὶ ΙΔ'. 195. ΙΕ'. 202. Ις'. ΙΖ'. 204. ΙΗ'.	213

Υ.

Υ' παπαντῆς ἑορτὴ πότε	66
Υ' πατεία	38

Φ.

Φαντασιασαὶ τίνες	75
Φερδινάνδος Κασιλίας βασιλεὺς	398
Φήλιξ Οὐργέλης, κινεῖ ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς εἰς ὁ Χριστὸς υἱοποίητος ἐς τὴν Θεὸν 244. κατακρίνεται	245

Φήλιξ Γ'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 91. καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν τὸν Ἀκάκιον, καὶ δὲν ὑπακάζεται	69
Φήλιξ Ρ' ἀβέννης δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν Ρώμης	211
Φθαρτολάτραι τίνες	75
Φίλιππος Βαρδάνης Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 208. μονοθελήτης 210 εὐρίσκει ἀντικείμενον Κωνσταντῖνον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον	210
Φίλιππος Α'. Γαλλίας βασιλεὺς	430
Φλαβίλας Ἀσφρίων βασιλεὺς	216
Φλαυιανὸς Κπ.	22
Φλαυιανὸς Ἀντιοχείας	57
Φλάυιος ἑξαρχος	211
Φλωδάλδος	369
Φόρμωσος Ρώμης 326. σχίσμα αὐτῆς μετὰ τῆ Σεργίου	329
Φόρμα Γαλίας ψευδοσύνοδος	251
Φαλγέντιος Ἀφρος	82
Φαλγέντιος Φερράνδος	83
Φράγκοι γίνονται Χριστιανοὶ 61. πῶς λευκὸς αὐτῶν καὶ τῶν Βεργανδίων 91. μεταλαγὴ τῆ βασιλείας αὐτῶν	231
Φραγκοφάρτε ψευδοσύνοδος 351. σύνοδος	385
Φρέκαλφος	271
Φροίλας Ἀσφρίων βασιλεὺς	230
Φροίλας Β'.	305
Φωκᾶς Τύραννος Αὐτοκράτωρ Ἀνατολῆς 145. τέλος Φλιβερόν αὐτῆς 146. σκληρότης αὐτῆς	148
Φώτιος Κπ. 274. ἐξορίζεται καὶ διατί 300. ἀναβιβάζεται τὸ β'. 312. ἐξορίζεται τὸ γ'. καὶ τελευτᾷ 318. συγγράμματα αὐτῆς	297

Ε' Λ Ε Γ Χ Ο Σ

X.

Χαλίφης τί ἐστὶ
Χαλκηδόνος σύνοδος κατὰ τῷ Χρυσό-
στόμῳ 16. ἐτέρα σύνοδος οἰκουμενι-
κὴ Δ'.

Χασχάμ Χαλίφης
Χερυβικὸς ὕμνος πότε ἄρχισε
Χιλδέβεργος βασιλεὺς Γαλλίας
Χιλδέβεργος Β'.
Χιλδέρικος Γαλλίας βασιλεὺς

157

43

215

114

130

198

174

Χινδεβίνδος Βεσγύτδων βασιλεὺς

Χιντίλας Βεσγύτδων βασιλεὺς

Χιτζερὲτ τί ἐστὶ

Χοσδρόης πολεμεῖ τὰς Ῥωμαίους

Χριστιανοὶ Περσίας πάσχασιν ἀπὸ τὸν

Χοσδρόην 117. πάσχασιν ἀπὸ τὰς

Ἰουδαίους

Χριστόφορος Ῥώμης

Ω.

Ωριγενισαί

172

152

155

148

140

342

Ε' Λ Ε Γ

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

τῶν Περιεχομένων ἐν ταῖς ὑποσημειώτεσι.

Α

Αββας μοναχός	σελ. 370	Αναζάρβα· σύνοδοι δύο	47
Αγάθης σύνοδος	138	Αναζάσιος Γεροπολύμων	57
Αγάθων Αλεξανδρείας	148	Αναζάσιος Β.	228
Αγάθων Ρώμης πόσα ἔτι ἀρχιερά- τευσε	183	Αναζάσιος Β. Ρώμης	56
Αδεόδατος Ρώμης πόσα ἔτι ἀρχιερά- τευσε	183	Αναζάσιος Κπ.	227
Αδελφες	181	Αναζάσιος Σιναΐτης	115. 128
Αθανάσιος Αλεξανδρείας αἵρετικὸς	56	Ανδεγαυινσία σύνοδος	48
Αθανάσιος Μονοφυσίτης	171	Ανδιμος Κπ.	91. & 116.
Ακάκιος Κπ.	56	Αννανετηνσία σύνοδος πότε συνήχθη	334
Ακάας Επισκοπος	255	Ανσήγισος	337
Ακείδανικῆς Γαλλίας σύνοδος πῶ	104	Αντιοχείας σύνοδος κατὰ Πελαγία	
Ακείσγρηνης σύνοδοι τρεῖς 294. ἐτέ- ρα	334	47. ἐτέρα 47. κατὰ Νεστορικῶν	
Ακυληΐας σύνοδος	139	47. ἐτέρα 47. ἐτέρα 48. ἑτεραι	
Αλβέρικος Κασσινήσιος	443	δύο 48. ἐτέρα 48. ἐτέρα	138
Αλβέρικος Σαλερνιτανός	443	Απολινάριος Αλεξανδρείας	115
Αλγυρος Κορβινύσιος	443	Αρμισκανή σύνοδος 47. Β. πόσοι συ- νήλθον	102
Αλεξανδρείας σύνοδος 48. ψευδοσύνο- δες 48. ἐτέρα σύνοδος	48	Αρελάτης σύνοδος 48. Γ. πόσοι συ- νήλθον 81. Ε.	139
Αλέξανδρος Αντιοχείας πόσα ἔτι ἀρχιεράτευσε	22	Αρμενίας σύνοδος κατὰ Νεστοριανῶν	47
Αλέξανδρος ἢ Ακάκιος Αντιοχείας	22	Αρεβηνῆς σύνοδος	139
Αλύπιος Κιονίτης	180	Αρτμανός	338
Αμαλάριος διάκονος	271	Ασσερίος Β.	337
Αμαλάριος Φορτενάτος	271	Ασσερίας σύνοδος	47
		Ασχαΐμ σύνοδος	253
		Αυγεσοδάνη σύνοδος	204
		Αυτίος Αλκιμος συγγράμματα αὐτῆ	83
		Αὐμων	443

Α'υρηλίας Β'. σύνοδος τότε, & πόσοι συνήλθον	104	Βενιφάτιος Ρ'ώμης πόσας συνόδους συ- νήλθοιτε	103
Α'υρηλίας Γ'. πόσοι κανόνες σώζονται	104	Βονιφάτιος Γ.	150
Α'υρηλίας Δ'. πότε συνήχθη	104	Βονιφάτιος Δ'.	150
Α'υρηλίας Ε'. πότε, πόσοι συνήλθον. & πόσας κανόνες εξέδετο	105	Βονιφάτιος Ε'.	150
Α'υρηλίας σύνοδος έτέρα 138. έτέρα	204	Βορματίας σύνοδος Ε'. & ζ'. 253. έ- τέρα	440
Α'φρικης σύνοδοι δύο 46. έτέρα 46. έτε- ραι δύο περιΔονατισών 46. έτεραι τρεις περι Δονατισών 46. έτέρα 46. συνέδριον Δονατισών 47. έτέρα κατά Πελαγιανών 47. έτέρα	139	Βασζεβόλδος υιός Γεροσλάα	417
		Βρενάκι σύνοδος	127
		Βρεττανική σύνοδος	139
		Βυζάνη σύνοδος 138. έτέρα 138. έ- τέρα	27
		Βωρσος υιός Βλαδιμήρη	41

B.

Βαλεντίας σύνοδος	139	Γ' αϊανός Α'λεξανδρείας	115
Βαμβέργης σύνοδος	439	Γαλλίας σύνοδος	253
Βάπτισμα πώς γίνεται	163	Γελάσιος	49
Βαρκινώνος σύνοδος 139. έτέρα	140	Γελάσιος Ρ'ώμης	56
Βασίλειος Α'ντιοχείας	22	Γεννάδιος Κπ.	56
Βασσική σύνοδος	47	Γερμανική Γ'. σύνοδος 253. έτέρα	439
Βαυαρική σύνοδος	253	Γερμανικησσία σύνοδος	334
Βεζζεσλάος υιός Γεροσλάα	417	Γερμανός Παρισίων	125
Βενεβέντε σύνοδοι δύο	440	Γερμανός Κπ.	227
Βενέδικτος Ρ'ώμης 117 &	128	Γερντησσία ψευδοσύνοδος	440
Βενέδικτος Β'.	183	Γεώργιος Α'ντιοχείας	171
Βενέδικτος ζ'. πόσα έτη αρχιεράτευ- σεν	361	Γεώργιος Γεροσολύμων	228
Βενιαμίν Α'λεξανδρείας	148	Γεώργιος Β'.	228
Βερέβεργος	338	Γλέβος υιός Βλαδιμήρη	416
Βζεβόλδος υιός Βλαδιμήρη	416	Γρηγόριος μοναχός Α'ντιοχείας Ε'πίσ- κοπος	115
Βιγίλιος Ρ'ώμης σχίσμα αυτῆ	95	Γρηγόριος Ταρώνων, συγγράμματα αυτῆ	125
Βίλλα Θέωνος σύνοδος	334	Γρηγόριος Α'. Ρ'ώμης 128. συγγράμ- ματα αυτῆ	141
Βιτεσλάος υιός Βλαδιμήρη	416	Γρηγόριος Δ'. πόσα έτη αρχιεράτευ- σε	261
Βιταλιανός Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιε- ράτευσεν	173	Γρηγόριος Ζ'. κενοδοξία, & θρασπίσ- ματα αυτῆ	42
Βιταρική σύνοδος 253. έτέρα 334. ψευ- δοσύνοδος πότε συνήχθη	390		
Βλαδιμήρης πότε έβαπτίσθη	373		
Βλαδιμήρης υιός Γεροσλάα	417		
Βοέτιος	66		

Δ.

Δ.

Δαβίδ Α'ραάριος	142
Δαμιανός Α'λεξανδρείας	115
Δεσδέδιτος Ρ'ώμης	150
Διόσκορος Β'. Α'λεξανδρείας	115
Δόμνος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευ- σε	183
Δόμνος Γ'. Α'ντιοχείας	115
Δονατισών διωγμός κατά τών Καθο- λικών	4
Δαζικησσία σύνοδος Α'. & Β'.	335
Δαίσβεργησσία σύνοδος	379
Δώνος Β'. Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	361

E.

Ε' γαρά της Ταρρακωνος σύνοδος	204
Ε'ννικός μοναχός	338
Ε'ρίγγιος Α'ββάς	370
Ε'λπίδιος Α'λεξανδρείας	115
Ε'ννετική σύνοδος 253. έτέρα	439
Ε'πιφάνιος Τικίνα	51
Ε'πιφάνιος Κπ. 91. &	116
Ε'ρμανθ' Κοντράκτε συγγράμματα	408
Ε'ρφορδησσία σύνοδος	379
Ε'ρφορδία σύνοδος	204
Ε'ρχαρδος μοναχός	370
Ε'ρχαρδος Κορβιήνσιος	443
Ε'υγένιος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσεν	173
Ε'υγένιος Β'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	265
Ε'υσόχιος Γεροσολύμων	115
Ε'υτύχιος Κπ.	91. & 116
Ε'υφράμιος Α'ντιοχείας	115
Ε'υφράτος Α'ντιοχείας	115
Ε'υχέριος Λαγδάνα, συγγράμματα αυτῆ	38
Ε'φέση σύνοδος 48. Ψευδοσύνοδος	48

Z.

Ζηνόβιος Φλωρεντίας	51
Ζώϊλος Α'λεξανδρείας	115
Ζώσιμος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	5

H.

Η'λίας Β'. Γεροσολύμων	57
------------------------	----

Θ.

Θειότη ψευδοπροφήτης 286. διδασ- καλία αυτῆς	286
Θεόδοσιος Α'λεξανδρείας	115
Θεόδοτος Α'ντιοχείας	22
Θεόδωρα Ρ'ωμαία, ισορία αυτῆς	346
Θεόδωρος Ταρσῆ	180
Θεόδωρος Τικίνα	255
Θεόδωρος Κπ. 182. &	227
Θεόδωρος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	173
Θεόδωρος Β'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	327
Θεόδωρος Γεροσολύμων	228
Θεοδώριος μοναχός	370
Θεσσαλονίκης σύνοδος 48. ψευδοσύ- νοδος	204
Θηβηνσσία συνέδριον	139
Θαρωνική σύνοδος πότε, & πόσας κανό- νας εξέδετο	45
Θάσδρα σύνοδος	47
Θωβίας Ε'πίσκοπος Ρ'ωφηνσιος	255
Θωμάς Κπ.	171

I.

Ι'γγελεϊμα σύνοδος	369
Ιεροσλάος υιός Γεροσλάα	417
Ιεραπόλεως σύνοδος	47
Νη 3	Γε.

ΕΛΕΓΧΟΣ

Γερσαλήμ σύνοδος περὶ Πελαγίῳ 47. ἐτέρα 139. ἐτέρα	253	Γωάννης Ζ'. πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	211
Γ' κμαρος	389	Γωάννης Θ'. πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	327
Γ' λαρὶος Ἀρελάτης, συγγράμματα αὐτῷ	37	Κ.	
Γ' λαρὶος Ρώμης	56		
Γ' λυρική σύνοδος 138. ἐτέρα	139	Κ αβιλωνησίᾳ σύνοδος 48. ἐτέρα	
Γ' λυριανὸς Ἀντισιοχίας	57	140. ἐτέρα	335
Γ' λυριανὸς Τωλήτης	180	Καισαρυγέτης σύνοδος	139
Γ' ραβίνος Θράξ πόσα ἔτη ἐβασίλευσεν	64	Καισάριας Λερνιήνσιος	180
Γ' ραβίνος νεώτερος πόσα ἔτη ἐβασίλευσεν	114	Καλανδίων Ἀντισιοχίας	57
Γ' σαακ Ἀλεξανδρείας	148	Καλίνικος Κπ.	227
Γ' σιδωρος Πηλεσιώτης, συγγράμματα αὐτῷ	34	Καρισιανήσιᾳ σύνοδος Α'. & Β.	335
Γ' σιδωρος Γ' σπαλίνσιος πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	169	Καρύλα σύνοδος	380
Γ' σόσλαος υἱὸς Βλαδιμήρη	416	Καρχηδόνας σύνοδος 47. ἐτέρα 47. ἐτέρα 47. ἐτέρα κατὰ Μονοδ.	167
Γ' σπανίας καθολικὴ σύνοδος	48	Κελχιδ σύνοδος	334
Γ' σρικὴ σύνοδος	139	Κηντιγηνῶς Ε' λέϊος	142
Γ' ταλίας σύνοδος	46	Κλάυδιος Κλήμης	255
Γωάννης Γ' ότθας	142	Κλοσχοβίας σύνοδος 253. ἐτέρα	334
Γωάννης Μαϊλρόσιος	255	Κολυμβανὸς	124
Γωάννης Ἀντισιοχίας Ε'πίσκοπος 22 & 51	57	Κολωνείας σύνοδος	335
Γωάννης Β'.	57	Κομπεδηνσίᾳ σύνοδος	253
Γωάννης Ταλαΐας Ἀλεξανδρείας	56	Κομποξέλης σύνοδος	440
Γωάννης Β'. Η' μβλα	56	Κονφλεντίας σύνοδος πότε συνήχθη	345
Γωάννης Γ'. Νικαιώτης	56	Κόνων Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	197
Γωάννης Δ'.	115	Κορίνθια σύνοδος	47
Γωάννης Ε'. ὁ Ε' λεήμων	168	Κτησιφώντος σύνοδος	47
Γωάννης ς'. αἱρετικὸς	148	Κύπρου σύνοδος	46
Γωάννης ἑτερος αἱρετικὸς Ἀλεξανδρείας	148	Κυρήνης σύνοδος κατὰ Πέτρον τῷ Κναφείῳ	45
Γωάννης Γ'. Γερσολύμων	57	Κυριακὸς Κπ.	128
Γωάννης Δ'.	115	Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πόσα χρόνους ἀρχιεράτευσεν	
Γωάννης Ε'.	228	Κῦρος Κπ.	22
Γωάννης Β'. Κπ.	91. & 116	Κωνσταντίνος Κπ.	18
Γωάννης Γ'.	116	Κωνσταντίνος Β'.	22
Γωάννης Δ'. 116. 140. &	182	Κωνσταντίνος Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	21
Γωάννης ς'.	227	Κωνσταντινῶπολιν σύνοδος ἐπὶ Λέοντος Αὐτοκράτορος πόσοι Ε'πίσκοποι παρήσαν	
Γωάννης Γ'. Ρώμης	117. & 128		
Γωάννης Δ'.	150		
Γωάννης Ε'. πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	211		
Γωάννης ς'. πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσεν	211		

Κων-

Κωνσταντινέπολις σύνοδος πενδέκτη πό- τε συνήχθη	202
Κωνσταντινέπολις σύνοδος περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων τότε	104
Κωνσταντινέπολις σύνοδος κατὰ τῆ Χρυ- σοστόμου 45. ἑτεραι δύο 47. ἐτέ- ρα 47. ἑτέρα 47. ἑτεραι δύο κα- τὰ Εὐτυχῆ 48. ἑτεραι δύο 48. ἑτέρα 48. ἑτέρα κατὰ Πέτρον τῆ Κναφείας 48. ἑτέρα κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου 48. ἑτέρα πα- ρὰ Μακεδονίᾳ 48. ἑτέρα κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου 138. ἑτεραι τρῆς 139. σύνοδος αἰρετικῇ 139. ἑτεραι δύο παρὰ Μαξίμου 204. κα- τὰ Μονοθ. 253. ψευδσύνοδος ἐ- πὶ Ἰσάκῳ 253. ἑτεραι τέσσαρες 334. σύνοδος τρεῖς εἰκονοκλ. 334. ἐπὶ Ἀλεξίᾳ δύο σύνοδοι 439. ἑ- τέρα ἐπὶ Ρώμῃ Αὐτοκράτορος 439. ἑτεραι δύο ἐπὶ Κηρυλαρίᾳ 440. ἑτέρα ἐπὶ Κωνσταντίνῳ Δει- χέδῃ, 440. ἐπὶ Γεωργίῳ Ζιφι- λίῳ	440

Λ.

Λαοδικεῖας σύνοδος	48
Λαρίσσης σύνοδος	139
Λαυριάκῃ Ἀνταγαυίας σύνοδος	334
Λέων Β' Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιερά- τευσε	183
Ληνίας σύνοδος	204
Λονδονησίᾳ σύνοδος	440
Λεπὸς Σεργίου	289

Μ.

Μάγνος Ἀλτίνης	180
Μακάριος Ἀντιοχείας μονοθελήτης	171
Μακάριος Γεροσολύμων	115

Μακεδόνιος αἰρετικός	171
Μάμμερτος. συγγράμματα αὐτοῦ	50
Μανασσῆς Ἰσορίκος	441
Μάξιμος Ἀντιοχείας πόσα ἔτη ἀρ- χιεράτευσε	22
Μάξιμος Ταυρινῶν. συγγράμματα αὐ- τοῦ	37
Μάρβωδος	448
Μάρκος Ἐριμίτης συγγράμματα αὐτοῦ	35
Μαροζίας Ἰσορία	346
Μαρτίνος Ρώμης, πόσα ἔτη ἀρχιερά- τευσε	173
Μαρτύριος Γεροσολύμων	57
Ματισκῶνας Α'. σύνοδος τότε, καὶ πό- σοι συνήλθον	122
Ματισκῶνας Β'. πόσοι συνήλθον	137
Ματισκῶνας Γ'. τότε συνήχθη	164
Μαυριτανίας σύνοδος κατὰ Μονοθ.	167
Μετησίᾳ σύνοδος	253
Μηνᾶς Κπ.	91. καὶ 116
Μιλεῦϊ σύνοδος	46
Μογαντίας σύνοδος	440

Ν.

Ναρβωνησίᾳ σύνοδος	48
Νάρδηλμος Λονδίνα Ἐπίσκοποι	255
Νεῖλος μοναχός	35
Νότγης	337
Νεμιδίας σύνοδος κατὰ Μονοθελητῶν 167. ἑτέρα περὶ Δοναδῆ	204

Ο.

Ο'δων Α' ββᾶς	370
Ο'σκης σύνοδος	140
Ο'τφριδος	338
Ο'υαλεντίνος Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιέ- ρατευσε	265
Ο'υερνησίᾳ σύνοδος	253

Ο'υῖεν-

Οὐιέννης τῆς Γαλλίας σύνοδος 48. ἑ-
τέρα 48. ἑτέρα

Οὐικέντιος Λερινήσιος

Οὐικτωρ Οὐτίκης

Οὐικτωρ Καπύης συγγράμματα αὐτῶ

Οὐιτίχινδος μοναχός

Π.

Παλλάδιος Ἀντισοχίας

Παρισίων σύνοδος Β'.

Παρισίων Ε'.

Παρισίων ψευδοσύνοδος

Παρισίων σύνοδος

Παῦλος Ἀλεξανδρείας

Παῦλος Ἀντισοχίας

Παῦλος Γ'. Κπ.

Παῦλος Δ'. Κπ.

Πασχάλης Α'. Ρώμης πόσα ἔτη ἀρ-
χιεράτευσε

Παυνησία σύνοδος πότε συνήχθη

Πελάγιος Ρώμης

Πελάγιος Β'.

Περσική σύνοδος

Πέτρος Μογγός

Πέτρος Ἀλεξανδρείας

Πέτρος Χρυσολόγος, ὁμιλίας αὐτῶ
πόσαι

Πέτρος Κπ. αἰρετικός

Μετρώσιος Βονωνίας

Πικταύων σύνοδος

Πιρμήνιος μοναχός

Πόδιος υἱός Βλαδιμήρη

Πολυχρόνιος Γεροσολύμων ἰδε Πραῦλιος

Πραῦλιος) Γεροσολύμων 23. & 50

Πραῦλος)

Πρόσπερος Ἀκκίτανος

Προτέριος Ἀλεξανδρείας

Πτολεμαῖδος σύνοδος Σινεσία

Πύρρος Κπ.

Ρ.

Ρ'άβανος συγγράμματα αὐτῶ 287

Ρ'αβέννης σύνοδος 47. ἑτέρα κατὰ Φορ-
μώσα 335. ἑτέρα 380. ἑτέρα

Ρ'αβροδός Οὐλτραϊέκτε 439

Ρ'αδήριος μοναχός 369

Ρ'ατισβώνης σύνοδος 370

Ρ'ατισβώνης σύνοδος πότε συνήχθη 334

Ρ'εμνησία σύνοδος 379. ἑτέρα 251

Ρ'εμνησία σύνοδος πότε, & πόσες κανό-
νας ἐξέδωτο 380

Ρ'ημήγιος πότε ἐτελεύτησε 165

Ρ'ογατζιόνες τί, & πότε ἐγιναν 41

Ρ'οδομάγης σύνοδος 50

Ρ'ώμη. Σύνοδος ἐπὶ Θεοδώρη, τίνες 440

κατέκρινε 177. σύνοδος Α'. ἐπὶ

Γρηγορίου β'. πόσοι παρήσαν 221.

ἑτέρα Δ'. ἐπὶ τῷ αὐτῷ πότε συ-
νήχθη 221. ἐπὶ Λέοντος Δ'. πό-

σοι παρήσαν 286. ἐπὶ Γρηγορίου

Ζ'. πόσες κανόνας 438

Ρ'ώμη. σύνοδος ἐπὶ Φήλικος δύο 46.

ἐπὶ Ἀναστασίας 46. ἐπὶ Λέοντος

47. ἐπὶ Ζωσίμου 47. ἐπὶ Λέοντος

ἑτεραι δύο 48. ἐπὶ Συμπλικίου 48

ἐπὶ Γελασίου δύο 78. ἐπὶ Συμ-
μάχη δύο 138. ἐπὶ Οὐρμίσδα

138. ἐπὶ Γρηγορίου 139. ἐ.

πὶ τῷ αὐτῷ 140. ἐπὶ Σευήρη

166. ἐπὶ Γωάννη Δ'. 167. ἑτέρα

Γ'. ἐπὶ τῷ αὐτῷ 204. ἐπὶ Ζαχα-

ρίου 253. ἑτεραι τρεῖς κατὰ Φή-
λικος 253. ἐπὶ Γωάννη Η'. κατὰ

Φορμώσα 335. ἑτέρα ἐπὶ Βενεδί-
κτη Δ'. 379. ἑτέρα περὶ τῶν ἐ-

λεκτόρων 380. ἑτέρα περὶ Ρ'ο-
βέρτου 380. ἐπὶ Γρηγορίου Ε'.

380. ἐπὶ Γρηγορίου Ζ'. 438. ἐπὶ

Κλήμεντος Β'. 439. ἐπὶ Οὐρ-
βανῶ

Σ.

ΤΩ Ν ΤΨΟΣΗΜΕΙΩ ΣΕΩΝ.

Σ.

Σαβινιανὸς Ρώμης	150
Σαλῆσιος Γεροσολύμων	57
Σαντοννησία σύνοδος πότε συνήχθη	121
Σαρδηνίας σύνοδος	139
Σβατόπολκος υἱὸς Βλαδιμίρη	416
Σεδάλιος	35
Σέργιος Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιεράτευσε	197
Σευηρίνος Ρώμης	150
Σικελίας σύνοδος κατὰ Ἀρειανῶν	47
Σιμπλίκιος Ρώμης	56
Σιδισλάος υἱὸς Βλαδιμίρη	416
Σησιόνος σύνοδος πόσοι συνήλθον, καὶ πόσας κανόνας ἐξέθεντο 286. ἐτέ- ρα πόσης κανόνας	345
Στανισλάος υἱὸς Βλαδιμίρη	416
Στέφανος Β'. Ἀντιοχείας	57
Στέφανος Γ'.	57
Στέφανος Λεοδιήνσιος	369
Στέφανος Δ'. ἢ Ε'. πόσα ἔτη ἀρχιε- ράτευσεν ἐν Ρώμῃ	265
Στόσλαος υἱὸς Βλαδιμίρη	416
Συμεὼν Ἀλεξανδρείας	148
Σύμμαχος σοφιστῆς	3
Συνέσιος συγγράμματα αὐτῆ	34
Σωφρόνιος Γεροσολύμων.	228

Τ.

Ταῖρακωννησία σύνοδος	48
Ταρσὸς σύνοδοι δύο	47
Τικίνα σύνοδος 335. ἐτέρα 380. ἐτέ- ρα	440
Τιμόθεος Ἀίλερος Ἀλεξανδρείας	56
Τιμόθεος ἕτερος Ἀλεξανδρείας	115

Τιμόθεος Σαλοφακίολος Ἀλεξανδρείας	56
Τολώσης σύνοδος	440
Τερωνική Β'. σύνοδος πότε συνήχθη	121*
121* πόσοι κανόνες σῶζονται κυ- τῆς 122. ἐτέρα	440
Τωλήτε Δ'. σύνοδος πόσοι ὑπέγρα- ψαν	165
Τωλήτε Ε'. σύνοδος πόσοι ὑπέγρα- ψαν	166
Τωλήτε ς'. πόσοι κανόνες σῶζονται	166
Τωλήτε Η'. πόσοι ὑπέγραψαν	177
Τωλήτε Θ'. πόσοι ὑπέγραψαν	177
Τωλήτε Ι'. πόσοι, καὶ πότε	178
Τωλήτε ΙΑ'. πότε συνήχθη	185
Τωλήτε ΙΒ'. πόσοι παρήσαν	195
Τωλήτε ΙΓ'. πόσοι παρήσαν	195
Τωλήτε ΙΔ'. πόσοι παρήσαν	195
Τωλήτε ΙΕ'. πόσοι παρήσαν	202
Τωλήτε Ις'. πόσοι παρήσαν 204. πό- σοι κανόνες	204
Τωλήτε ΙΖ'. πόσοι κανόνες	204
Τωλήτε Ἀρειανῶν σύνοδος	139
Τωλήτε σύνοδος	140

Υ.

Υ' παπαντὴ πότε ἀρχίσσε νὰ ἐορ- τάζεται	89
--	----

Φ.

Φῆλιξ Β'. Ρώμης	56
Φιγχαληνσία σύνοδος	253
Φαλγέντιος συγγράμματα αὐτῆ	73

Χ.

Χριστιανὸς Πρεσβύτερος	338
------------------------	-----

Τ Ε Λ Ο Σ.

Οοο

Διόρθωσις τῶν κυριωτέρων παραδρομῶν.

Σελ.	Γραμ.		
52	37	Χριστιανιστὸν ἀνάγνωθι	Χριστιανικόν.
86	22	Εὐδόξιος	Εὐτύχιος
103	20	ψλς.	φλς.
110	30	Ἐκκλησιαστικῆς	Ἐκκλησιαστικῆς.
122	15	Βρακάριος	Βρακάριος.
137	37	Ἰσπαηλυσία	Ἰσπαληυσία.
176	5	ὁμόδοξος	ὁμόδοξος
181	16	πιστεύομιν	πιστεύομεν.
186	10	αὐτῆς	αὐτῆς.
192	38	κηρύξανταν	κηρύξαντας.
193	38	θέλη	θέλημα.
226	15	πατριάρ	πατριάρχην.
230	31	Ἀσβρίων	Ἀσβρίων.
260	9	ἐν ῥων· δὲ τινα	ἐν ῥων δὲ τινα.
267	8	Ἀρδώνιος	Οἰρδώνιος.
281	31	τρόφασις	πρόφασις.
287	6	ἔχ ὅτι μὲν	ἔχ ὅτι τὰς μὲν.
293	26	συγκατατένευσαν	συγκατένευσαν.
304	5	μαρτυρεῖ	μαρτυρεῖ.
333	26	προσιμίω	προσιμῶ.
355	6	ἐκαθαπείδετο	ἐκαταπέιδετο.
316	29	τὸ Κομνηνῶ	τῶ Κομνηνῶ.
424	21	ἐπέμψθη	ἐπέμφθη.
435	12	περισσότεροι	περισσότεροι.

Παραδρομαὶ εἰς τὰς ὑποσημειώσεις.

36	9	Ὁς τοις	-	ὁυτος.
80	2	σελ.	-	σελ. 247.
198	4	ἐπκύμει	-	ἐπεδύμει.
222	4	κητατίρα	-	κητατόριν.
255	23	κομφός	-	κομφός.
274	1	ωνέ.	-	ωνέ.
290	1	Imperatororem	-	Imperatorem.
309	1	δεσραμμένων	-	διεσραμμένων.

327	6	eraí	-	erat.
334	37	Οικημενικάς	-	Οικημενικάς.
380	2	βεβαίως	-	βιαίως.
426	30	κρίνεν	-	κρίνειν.
443	16	ἐπάγγελμα	-	ἐπάγγελμα.

Σημειώσαι ὅτι εἰς τὸν πρῶτον Τόμον δύο παραδρομαὶ εἰσὶν ὅπῃ δὲν εἶναι σημειω-
 εῖναι εἰς τὸ τέλος τῆς διορθώσεως, ἡ μὲν εἰς τὸν πρόλογον σελ. 18. γραμ. 32.
 πρὸς ἀντὶ, ὅπῃ ἤκμαζεν εἰς τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἀνάγνωθι ὅπῃ ἤκμαζεν εἰς τὸν δέκατον
 τρίτον αἰῶνα· ἡ δὲ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν σελ. 79. εἰς τὰς ὑποσημειώσεις γραμ. 4. ὅ-
 πῃ ἀντὶ 364. ἀνάγνωθι 354.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀριθ. χρ.

Ημερομηνία
επιστροφής

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ

